

ΑΡΧΙΜ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΛΥΒΑ
ΘΕΟΛΟΓΟΥ - ΦΙΛΟΛΟΓΟΥ - ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ

ΙϞ

ΧϞ

ΠΥ

ΚΑ

ΤΟ ΧΑΡΑΤΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ 1989

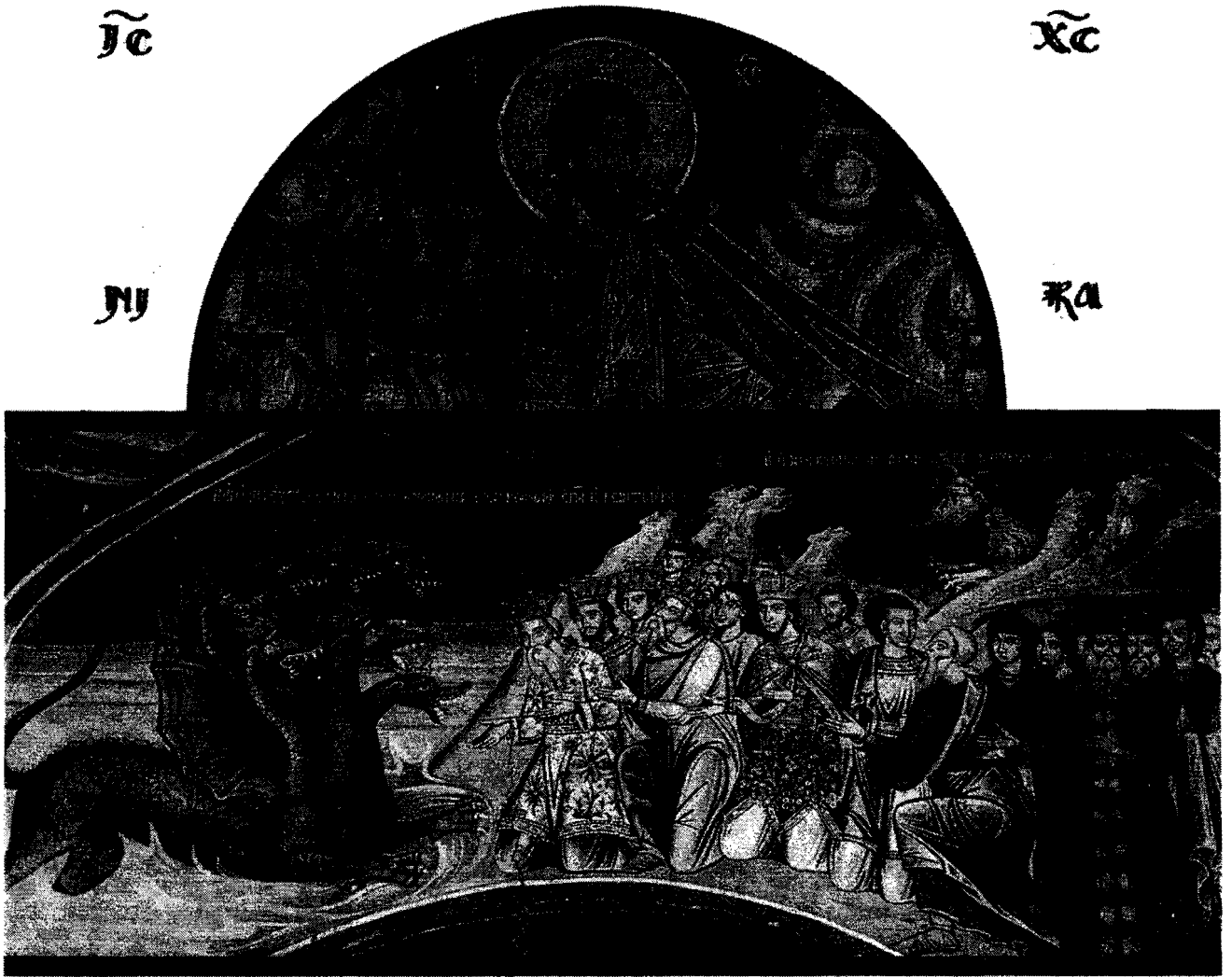
ΑΡΧΙΜ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΛΥΒΑ
ΘΕΟΛΟΓΟΥ - ΦΙΛΟΛΟΓΟΥ - ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ

ЇϷ

ХϷ

НУ

КА

ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ
ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ 1989

**Δ/ΝΣΙΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Κ. ΚΑΛΥΒΑΣ
ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ 10-12
151 25 ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΝ
ΤΗΛ.: 8020275**

**ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΕΚΔΟΣΕΙΣ Α. ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ
ΚΑΡΑΟΛΗ & ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ 47
ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΤΗΛ. 4114417-8**

Στούς γενναίους ἥρωας τῆς πίστεως,
τούς τιμῶντας τόν Ἑσταυρωμένον καί Ἀναστάντα
Λυτρωτήν Ἰ. Χριστόν
καί ἀγωνιζομένους μέ φρόνημα μαρτυρικών
καί «νικῶντας τό θηρίον (Ἀντίχριστον) καί
τήν εἰκόνα αὐτοῦ (ἀντίχριστον ἥθος καί πολιτείαν)
καί τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ (χξς´=666)»,
(Ἀποκ. 15,2), εὐλαβῶς ἀφιεροῦται.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Σελ. 11

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ .....

Τ Μ Η Μ Α Α΄

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ-ΗΘΙΚΟΝ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΝΕΡΓΕΙ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΗΘΙΚΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

α. Γενικά περί ήθικοῦ χαράγματος	17
β. Τί εἶναι καί πῶς ἐνεργεῖ τό ἐσωτερικόν, ήθικόν, ἀντίχριστον χάραγμα	18
1. Ἀπώλεια κυριότητος Χριστοῦ, αἰχμαλωσία προσωπικότη- τος ἀπό τόν ἀντίχριστον διάβολον	18
2. Πάγια δέσμευσις τοῦ βουλευτικοῦ στόν ἀντίχριστον ἀρνη- τισμόν	19
3. Συνέκφρασις ὅλων τῶν ἀντιθέων, ἀλόγων παθῶν	19
4. Ἀντικείμενος πρός τό Ἅγιον Πνεῦμα νόμος, ὅπως ὁ νόμος τῆς σαρκός	20
5. Ἀντίθεον, δαιμονικόν ἦθος	20
6. Ἀποπροσωποποιήσις, ἀλλαγὴ ἀρχετύπου	21
7. Ἀντιχριστοποιήσις-κατ' εἰκόνα Ἀντιχρίστου	22
8. Βδέλυγμα ήθικῆς, ψυχικῆς ἐρημώσεως	23

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ, ΗΘΙΚΟΝ, Α-
ΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

1. Ἀποκοπή ἀπό τήν θεῖαν ἔνωσιν, πνευματική μοιχεία	25
2. Ἀχρήστευσις, ἀδρανοποίησις τοῦ ἀμυντικοῦ, κατὰ τοῦ κα- κοῦ, ψυχικοῦ μηχανισμοῦ	26

3. Ἀντίχριστος ἀρνητισμός	28
4. Εἰκονισμός τοῦ Ἀντιχρίστου στήν καρδίαν τῶν ἀρνούμε- νων τόν Χριστόν	31
5. Ἀντίχριστη ἔκφρασις μέ λόγον καί ἔργον	32

ΤΜΗΜΑ Β΄

ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ, ΟΡΑΤΟΝ, ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΡΙΘΜΟΥ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΟΥ «666»

1. Πότε εἶναι ἀδιάφορος ἀριθμός καί πότε σύμβολον τοῦ Ἀν- τιχρίστου τό «666»	33
2. Ἡ καθιέρωσις τοῦ «666» ὡς συμβόλου τοῦ Ἀντιχρίστου .	36
3. Τό εἰδωλοποιημένον σύμβολον «666»	39

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ χξς΄ (666) ΙΣΟΔΥΝΑΜΟΝ ΤΟΥ ΧΑΡΑ- ΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ἡ ἰσοδυναμία τοῦ χαράγματος τοῦ ὀνόματος καί τοῦ ἀρι- θμοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου	47
2. Οἱ δύο ὄψεις τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου	55
3. Συνοπτικός πίναξ περί τοῦ χαράγματος	58

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΔΕΔΟΜΕΝΟΣ Ο ΑΡΙΘΜΟΣ-ΧΑΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙ- ΣΤΟΥ χξς΄ (666)

1. Ἡ ἐγνωσμένη ψῆφος τοῦ θηρίου Ἀντιχρίστου χξς (666) .	63
2. Ἡ εὐρεῖα διάδοσις τοῦ χαράγματος ξχς΄ (666) καί ἡ βία ἀ- ποδοχῆς του	67

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

ΖΗΤΟΥΜΕΝΟΝ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

1. Γιατί δέν ἐγράφη τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου στήν Ἀπο- κάλυψιν;	71
2. Πιθανά ὀνόματα τοῦ Ἀντιχρίστου βάσει τοῦ «χξς΄» (666) .	74
3. Ἐπιτίμια γιά τούς ζητοῦντας τό ὄνομα βάσει ἐσφαλμένου ἀριθμοῦ χις΄ (666)	77
4. Ἀσφαλέστερον μή ζητεῖν τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου	79

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ «ΧΞΣ΄» ΤΑΥΤΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

1. Τό «χξς΄» (666) χάραγμα ισχυρότερον τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου 83
2. Τό «χξς΄» (666) ἐκφράζει τόν σατανικόν χαρακτήρα τοῦ Ἀντιχρίστου 85

ΤΜΗΜΑ Γ΄

ΤΟ ΧΞΣ΄ (666) ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΗΝ ΣΑΤΑΝΙΚΗΝ ΕΝΑΝΤΙΩΣΙΝ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΣΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Η ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ, ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΧΞΣ΄ (666), Η ΑΝΟΡΘΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥ Ι. ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Τό ἀντίδοτον κατὰ τῆς ἀποστασιακῆς ἑως 93
2. Ἡ καινὴ ἐβδόμη καταπαύσεως ἐν Χριστῷ 103
3. Ἡ ὀγδόη ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ 104

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΤΟ ΧΞΣ΄ (666) ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΑΝ ΕΝΑΝΤΙΩΣΙΝ ΣΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ-ΣΩΤΗΡΙΑΣ

1. Ἀρνήσις τῆς Σταυρικῆς λυτρωτικῆς θυσίας καὶ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ 117
2. Ἀρνήσις τοῦ ΣταυροΑναστασίμου ἐν Χριστῷ σαββατισμοῦ 119
3. Ἡ ἐμμονὴ στὸν μωσαϊκὸν σαββατισμὸν, ἑκπτώσις στήν ἀποστασιακὴν ἑως 120

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΤΟ ΧΞΣ΄ (666) ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΝΑΝΤΙΩΣΙΝ ΣΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

1. Ἀποδοκιμασία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπόρριψις τῆς Βασιλείας του 123
2. Προβολὴ τοῦ ψευδομεσσίου Ἀντιχρίστου καὶ προσκόλλησις στήν ἐγκόσμια Βασιλείαν του 127
3. Ὁ Ἀντίχριστος, βδέλυγμα ἐρημώσεως καὶ ὁ κόσμος ἀποστασίας καὶ χάους 130
4. Ἡ αἰωνία ἑχθρα κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας του, ἡ κόλασις τοῦ «666» 134

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ χξς' (666) .....

ΤΜΗΜΑ Α'

Η ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ χξς' (666)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΤΡΟΠΟΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ: ΚΑΤ' ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

1. Τό σύμβολον «χξς'» (666) ἐνεργούμενον ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ .. 137
2. Τό χάραγμα «χξς'» (666) σχετίζει μέ τόν Σατανᾶ-Ἀντίχριστον 141
3. Τό χάραγμα «666» ἐνεργεῖ ὡς εἰδῶλον καί μεσάζων τοῦ Ἀντιχρίστου 143
4. Τό χάραγμα «666» σημαίνει τήν διαχρονικήν, ἀφανῆ παρουσίαν τοῦ Ἀντιχρίστου 147

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΤΟ ΠΟΙΟΝ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ: ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΠΟΙΕΙ

1. Λύει Χριστόν, ἀποχριστοποιεῖ τόν χριστιανόν 153
2. Ἐξομοιώνει μέ τόν Ἀντίχριστον, ἀντιχριστοποιεῖ 158
3. Βδέλυγμα ψυχικῆς ἐρημώσεως 161

ΤΜΗΜΑ Β'

ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΔΟΧΗΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ χξς' (666)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ, ΗΘΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

1. Ἀναγνώρισις ψευδοκυριαρχίας, ψευδοθεότητος τοῦ Ἀντιχρίστου 167
2. Ἀρνησις ὁμολογίας Χριστοῦ, προσκύνησις τοῦ Ἀντιχρίστου 170
3. Ὑβρις εἰς ἑαυτόν καί εἰς Χριστόν 177
4. Μετάστασις, ἔνταξις στήν παράταξιν τοῦ Ἀντιχρίστου ... 180
5. Κρίσις ταυτότητος προσώπου 183

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ, ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

1. Κατάλυσις τῆς ἐλευθερίας τοῦ προσώπου	189
2. Κατάλυσις τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας, ὑπερδικτατορία τοῦ Ἀντιχρίστου	191
3. Ὁ διωγμός καί ἡ ἐρήμωσις τῆς Ἐκκλησίας	196

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΦΥΣΙΚΕΣ, ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

1. Πένθος τῆς φύσεως γιά τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἄρνησιν Χριστοῦ	207
2. Φυσικές καταστροφές-Θεομηνίες	210
3. Ὁ θρῆνος τῶν ἀπατηθέντων καί χαραχθέντων καί ἡ σωτηρία τῶν μή χαραχθέντων	211

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Ο ΚΟΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ

1. Ἡ θαβυλωνία τοῦ (666)	215
2. Ὁ κολασμός τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῶν θηρίων	218
3. Ὁ κολασμός τῶν δεχομένων τό χάραγμα	221
α) Ποῖοι οἱ κολαζόμενοι	221
β) Ἡ ἐξάλειψις τοῦ ὀνόματος ἀπό τήν Βίβλον τῆς ζωῆς καί ἡ βίβλος θανάτου (666)	223
γ) Ὁ ἐπί τῆς γῆς κολασμός τῶν δεχομένων τό χάραγμα	225
1) Ἡθικός αὐτοκολασμός	225
2) Ψυχοσωματικός κολασμός	227
(1) Ἡ οὐαί τῶν ἀκρίδων. Ἡ βάσανος τῶν δαιμονικῶν ἡδονῶν	227
(2) Τό ἔλκος ἐπὶ τοὺς ἔχοντας τό χάραγμα τοῦ θηρίου ..	234
(3) Ὁ σκοτασμός τοῦ θρόνου τοῦ θηρίου καί ὁ βασανισμός τῶν ὀπαδῶν του	236
δ) Αἰωνία κόλασις τῶν χαραγμένων	238
1) Τό ποτήριον τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. Αἰωνία βάσανος ἐν πυρί καί θείῳ	238
2) Ἡ ληνός τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ-αἰωνία κόλασις	241
ε) Διατί ὁ ἐπίγειος καί ὁ αἰώνιος κολασμός	249

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΣΧΕΣΙΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ, ΟΡΑΤΟΥ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Η-ΘΙΚΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ .....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΟΙ ΔΥΟ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ

1. Διάκρισις ὁρατοῦ, ἐξωτερικοῦ καὶ ἀοράτου, ἠθικοῦ χαράγματος 251
2. Τά ὑποθετικά χαράγματα τοῦ Ἰππολύτου καὶ τό δεδομένον τῆς Ἀποκαλύψεως «χξς΄» (666) 253

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΟΤΙ ΤΟ ΧΞΣ΄ (666) ΘΑ ΧΑΡΑΣΣΕΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΩΣ ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

1. Τό χξς΄ (666) θά χαράσσεται ὡς ὁρατὴ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου ἀντὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Βαπτίσματος 259
2. Τό χξς΄ (666) θά εἶναι χάραγμα φερόμενον καὶ ἐπιδεικνυόμενον ὡς γνῶρισμα τοῦ ἐμπορευτέου 265

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΤΟ ΕΝΙΑΙΟΝ ΨΥΧΟΣΩΜΑΤΙΚΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

1. Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου σφραγίζει τόν ὅλον ψυχοσωματικόν ἄνθρωπον 271
2. Τό ἐσωτερικόν, ἠθικόν χάραγμα συμβολίζεται μέ τό χξς΄ (666) 272
3. Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666» ὁδηγεῖ στό ἐσωτερικόν ἠθικόν χάραγμα 276

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

ΑΛΛΗΛΟΕΚΦΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΧΑΡΑΓΜΑΤΩΝ

1. Τό ἐξωτερικόν, ὁρατόν χάραγμα ἐκφράζεται μέ τό ἐσωτερικόν ἠθικόν χάραγμα 281
2. Τό ἐσωτερικόν, ἠθικόν χάραγμα ἐκφράζεται μέ τόν ἀντίχριστον βίον καὶ σημαίνεται μέ τό «χξς΄» (666) 284
- ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ 289
- ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ 293
- ΠΙΝΑΞ ΕΙΚΟΝΩΝ 295

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ἀνέκαθεν ἀπασχόλησε τοὺς πιστοὺς. Εἶναι ἓνα οὐσιῶδες, ἀλλὰ ἀκανθῶδες καὶ δυσεπίλυτον πρόβλημα. Ποῖον εἶναι τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου; Εἶναι γνώρισμα μόνον τῆς ψυχῆς ἢ καὶ τοῦ σώματος; Εἶναι ἐσωτερική, ἠθική, ἀόρατη ἀντίχριστη σφραγίδα τῆς ψυχῆς ἢ καὶ ἐξωτερική ὁρατὴ σφραγίδα τοῦ σώματος καὶ τῶν ἀντικειμένων; Εἶναι μόνον ἓνα ὄνομα, τό ὄνομα τοῦ μέλλοντος νά ἔλθῃ Ἀντιχρίστου ἢ καὶ τό «χξς'» (666), τό σύμβολον τοῦ ὀνόματος, «ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ»¹; Στά ἐρωτήματα αὐτά δίνει ἀπάντησιν ἡ παροῦσα μελέτη.

Ποῖον εἶναι τό χάραγμα; Πῶς χαράσσεται, τί συμβολίζει, τί ἐκφράζει; Πῶς ἐνεργεῖ καὶ ποῖες οἱ συνέπειες τῆς ἀποδοχῆς του στό πρόσωπον, στήν Ἐκκλησίαν, στόν κόσμον; Ποῖος ὁ κολασμὸς τῶν δεχομένων τό χάραγμα; Ποῖα ἡ σχέσις ἐξωτερικοῦ ὁρατοῦ καὶ ἐσωτερικοῦ ἠθικοῦ χαράγματος; Ποῖες οἱ ἀποδείξεις ὅτι θά χαράσσεται καὶ ἐπιδεικνύεται πρὸς δῆλωσιν ὑποταγῆς στόν Ἀντίχριστον; Σ' αὐτά καὶ σέ πολλά ἄλλα ἐρωτήματα δίνει ἀπάντησιν ἡ παροῦσα μελέτη.

Ἐπειδὴ ἄνευ τοῦ φωτός τῶν Ἀγίων Πατέρων κινδυνεύει ὁ ἐρευνητής νά παρερμηνεύσῃ τὴν Ἀγίαν Γραφήν καὶ νά ἀπολέσῃ τὰ κριτήρια τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ αὐθεντικοῦ ὀρθοδόξου ἡθους, ἀνέτρεξα ἐπιμελῶς στοὺς Πατέρας καὶ ἀξιοποίησα ὅλες τίς σχετικές μαρτυρίες γιὰ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἀναλύω τό θέμα ἀπὸ ὅλες τίς ἐπόψεις. Προσφέρω ὅσον εἶναι δυνατόν τὴν ἀλήθειαν περὶ τοῦ χαράγματος, τοῦ ἐσωτερικοῦ ἠθικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὁρατοῦ, τοῦ χξς' (666), ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν μελέτην καὶ σύγκρισιν καὶ ἐπεξεργασίαν τῶν κειμένων τῆς Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων. «... τὰ ὑπ' αὐτῶν προειρημένα (= προλεχθέντα) καλῶς μαθητευθέντες, λέγομεν οὐκ ἐξ ἰδίας ἡμῶν ἐπινοίας (= ὄχι δική μας γνώμη)»².

Ἐπειδὴ σέ πολλές μελέτες καὶ σέ ἄρθρα συγχρόνων περιέχονται πολλά καὶ σοβαρά σφάλματα καὶ παρερμηνεῖες καὶ ὑποκειμενικὲς γνώμες περὶ τοῦ χαράγματος, κατ' ἀνάγκην γίνομαι πολὺ ἀναλυτικὸς, ἀνα-

1. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 13, 18.

2. Ἰππολύτου, Περί Χριστοῦ καὶ Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 729. Β. (Β.Ε.Π. 6, 198).

σκευάζω όλα τά κατά τήν κρίσιν μου έσφαλμένα χωρίς νά παραπέμπω σέ συγγραφείς καί σέ σελίδες, διότι δέν κάμω κριτικήν ούτε έπιθυμώ νά θίξω πρόσωπα.

Δέν έχει συνειδητοποιηθῇ ἡ έννοια τοῦ χαράγματος. Ἀπό άγνοϊαν θεωροῦν μερικοί τό (666) ως κάτι τό αδιάφορον. Ἐτσι διευκολύνεται ἡ έπικράτησίς του. Φαίνεται καί σ' αὐτούς πού τό έδέχθησαν ὅτι ὑπάρχει πρὸς τό παρόν κάποια χαλαρά σχέσις μέ τό (666) καί τήν ένέργειάν του. Ὅταν ὅμως άσκηθῇ πίεσις νά δεχθοῦν ὅλοι οἱ άνθρωποι τό «666» ὄχι μόνον στήν ταυτότητα, αλλά καί στό χέρι καί στό μέτωπον, ὅταν, ἴσως σύντομα, θά εἶναι προϋπόθεσις άσκήσεως τῶν άστικῶν δικαιωμάτων καί άγοραπωλησίας καί μάλιστα, ὅταν ἔλθῃ ὁ Ἀντίχριστος, τότε θά γίνη συνειδητόν ὅτι εἶναι χάραγμα ὑποταγῆς στόν Ἀντίχριστον, τότε θά συνειδητοποιηθῇ ὅτι ἡ χάραξις του λειτουργεῖ ως χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Τότε ὅμως θά εἶναι δύσκολη ἡ άπάντησις στό δίλημμα: Μέ τόν Χριστόν καί τόν Σταυρόν ἢ μέ τόν Ἀντίχριστον καί τό «666»;

Πολλά σημεία βεβαιώνουν ὅτι εύρισκόμεθα σέ έσχατολογικήν έποχήν ἢ βαδίζομεν σ' αὐτήν. Ἄλλοι ὁμιλοῦν περί τοῦ Ἀντιχρίστου, ἄλλοι περί τῆς Β' Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ νηφαλιότης άπαιτεῖ ούτε νά άπορρίπτωμεν άσυζητητί τά λεγόμενα ούτε νά εἴμεθα βέβαιοι γι' αὐτά, αλλά πάντοτε νά άφυπνιζώμεθα γιά τήν κατάλληλην έτοιμότητά μας. «Οὐδεὶς οἶδε τί τέξεται ἡ έπιούσα». Οἱ καιροί άποκαλυπτικοί. Οἱ έξελίξεις ὑπολογίζονται πλέον ὄχι μέ αἰῶνες, αλλά μέ μῆνες. Μέσα σέ μιὰ Δεκαετία τά πάντα μποροῦν νά συμβοῦν.

Τά περισσότερα σημεία από αὐτά, πού εἶπεν ὁ Χριστός ὅτι θά προηγηθοῦν τῆς Β' Παρουσίας του, ἔχουν γίνει. Τά ὑπόλοιπα δύνανται νά πραγματοποιηθοῦν πολύ σύντομα. Ὁ κόσμος ένοποιεῖται. Ἡ τεχνική, οἱ δορυφόροι, τά κομπιούτερς κάνουν θαύματα. Κάτι προμηνύεται.

Μία συγκλονιστική μαρτυρία τῆς άστρονομίας μᾶς καθιστᾷ πολύ προσεκτικούς. Μεγάλοι άστρονόμοι, ὅπως ὁ Ἰάπων Καθηγητής Ἰτοκάβα³, λέγουν ὅτι τό 1999 θά γίνη σταυροειδῆς σύνοδος άστέρων, ἡ ὁποία θά εἶναι παγκοσμίως ὁρατή καί θά σημάνη τό τέλος τοῦ κόσμου.

Κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, ὅπως περιέχεται στό Εὐαγγέλια, πρίν από τήν Β' Παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ θά εμφανισθῇ ὁ Τίμιος Σταυρός, «τό σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ανθρώπου», τό ὁποῖον θά προαναγγεῖλῃ τήν ἔλευσιν τοῦ Κριτοῦ. «Καί τότε φανήσεται τό σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ανθρώπου έν τῷ οὐρανῷ, καί τότε κόψονται πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς...»⁴. Θά εἶναι ὁρατός ὁ Σταυρός σ' ὅλην τήν γῆν, διότι «κόψον-

3. Ἀρχιμ. Ἀρσενίου Κομπούγια, Σημεῖα τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Ἀθῆναι 1982, σελ. 51-52.

4. Ματθαίου, 24, 30.

ται (= θά θρηνήσουν) πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς», διότι χωρίς μετάνοιαν θά ἀτενίσουν τόν Κριτήν. «καί ὄψονται τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετά δυνάμεως καί δόξης πολλῆς»⁵.

Κατά τήν μαρτυρίαν τῶν Πατέρων καί ἰδιαιτέρως τοῦ Ἱππολύτου ἡ ἐμφάνισις τοῦ Σταυροῦ θά εἶναι ὁρατή σ' ὅλην τήν γῆν. «τό γάρ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἀπό ἀνατολῶν ἕως δυσμῶν ἀνατελεῖ ὑπέρ τήν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου καί μηνύσει (= θά ἀναγγεῖλη) τοῦ Κριτοῦ τήν ἔλευσιν καί ἐμφάνειαν»⁶. Συνδυάζοντες τίς ἀνωτέρω μαρτυρίες ἄς θέσωμεν ἓνα μέγαν ἐρωτηματικόν στόν ἑαυτόν μας: Μήπως πλησιάζει ἡ ἔλευσις τοῦ Χριστοῦ; Τό σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666», ἤδη ἔχει ἐμφανισθῇ σέ παγκόσμια κλίμακα. Μήπως ἔρχεται σύντομα ὁ Ἀντίχριστος καί ἐν συνεχείᾳ ἀναμένεται ὁ Σταυρός καί ὁ Χριστός;

Ἀλλά τό θέμα τῆς παρουσίας μελέτης εἶναι τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Σέ ἄλλες μελέτες θά ἀναφερθῶ στόν Ἀντίχριστον καί στήν Β' Παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ. Δέν ἔχει τόσην σημασίαν τό «πότε» τῆς ἐμφάνισεως τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῆς Ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ. Σημασίαν ἔχει τό «πῶς» τῆς δικῆς μας παρουσίας ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ. Τό πρόβλημα δέν εἶναι χρονολογικόν, πότε θά ἔλθῃ ὁ Ἀντίχριστος, γιά νά ἀκολουθήσῃ ἡ Β' Παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά ἀφορᾷ τήν ποιότητα τῶν χριστιανῶν, δηλαδή ποῖοι πρέπει νά εἴμαστε ἐμεῖς, γιά νά ἀντιμετωπίσωμεν τόν Ἀντίχριστον καί ὑπαντήσωμεν τόν Χριστόν. Μέ ποίαν ἐτοιμότητα θά ἀτενίσωμεν τό Χριστόν εἴτε στόν θρόνον τῆς Β' Παρουσίας του στήν τελικήν κρίσιν εἴτε στόν θρόνον τῶν οὐρανῶν, στήν μερικὴν κρίσιν, μετά τήν ἔξοδόν μας ἀπό τόν κόσμον τοῦτον.

Γι' αὐτό ἔδωσα μεγάλην σημασίαν στό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ὁποῖον ἀλλοτριώνει τόν ἄνθρωπον, τόν ἀντιχριστοποιεῖ καί τόν κολλάζει. Μέ πολύν κόπον εὗρηκα, ἀξιοποίησα καί συνέθεσα τά στοιχεῖα, πού ἀφοροῦν τό χάραγμα καί ἀπαντοῦν διάσπαρτα στά ὑπομνήματα τῶν Πατέρων. Ἐχρησιμοποίησα παράλληλα τά κείμενα τῶν ἐκδόσεων Μ. (Migne), Β.Ε.Π. (Βιβλιοθήκη Ἑλλήνων Πατέρων, τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος) καί Ε.Π.Ε. (Ἑλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, Ἐκδόσεις, «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς»). Παραπέμπω καί στίς τρεῖς ἐκδόσεις πρὸς εὐκολωτέραν ἀνεύρεσιν τῶν στοιχείων ἀπό τοὺς ἀναγνώστες.

Τά χωρία τῶν Πατέρων ἐνσωμάτωσα στό κείμενόν μου μέ τήν μορφήν φράσεων, προτάσεων καί παραγράφων, ὅπως ἔχουν στό πρωτότυπον ἀρχαῖον κείμενον τῶν ἐκδόσεων. Ἐντός παρενθέσεως μόνον με-

5. Ματθαίου, 24, 30. Μάρκου, 13, 26. Λουκᾶ, 21, 27.

6. Ἱππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου, κ.λ.π. Μ. 10, 940. Α. (Β.Ε.Π.6, 290).

ταφράζω ἐλαχίστους ὅρους δυσνοήτους. Παραθέτω αὐτούσια τὰ κείμενα τῶν Πατέρων, γιά νά μήν ἀλλοιωθῇ μέ τήν μετάφρασιν ἢ παράφρασιν ἢ αὐθεντική διατύπωσις τῶν ἀληθειῶν τῶν Πατέρων. Ἡ σοφία τῶν Πατέρων «ἀληθῆς σοφία, οὐκ ἔχουσα κόμπον λόγων (= δέν ἔχει κομπορρημοσύνην), ἀλλά δύναμιν δι' ἁγίου σταυροῦ ἐνεργουμένην»⁷.

Ἡ μελέτη ἐγράφη κατά ἀραιά διαστήματα, στόν ὀλίγον ἐλεύθερον χρόνον. Λόγω τῆς συστηματικῆς διαιρέσεως σέ μέρη, κεφάλαια, παραγράφους, κάποια χωρία τῶν Πατέρων, τὰ ὁποῖα ἀνεφέρθησαν σέ μία § ἐπαναλαμβάνονται σέ ἄλλες §§ ὑπό ἄλλην ὁμως ἐννοίαν καί προοπτικήν.

Ἐπειδὴ δέν εἶχα τόν ἀπαιτούμενον χρόνον, δέν ἔδωσα προσοχήν στό ὕφος στό λεκτικόν, στήν γλῶσσαν. Τό κείμενόν μου δέν ἔχει τήν ἀπαιτούμενην καλλιέπειαν, διότι δημοσιεύεται χωρίς βελτιώσεις, ὅπως ἔχει ἀπό τό πρῶτον στάδιον τῆς συνθέσεως. Ἡ γλῶσσα μου στήν παροῦσαν μελέτην προσηρμόσθη τρόπον τινά πρός τήν γλῶσσαν τῶν κειμένων τῶν Πατέρων, ὥστε νά μήν ἀποτελῇ ὀξεῖαν ἀντίθεσιν ἢ ἀρχαία ἐλληνική πρός τήν δημοτικήν.

Προσπαθῶ ὅσον εἶναι δυνατόν νά φανερώσω τήν ἀλήθειαν περί τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Δέν μπορεῖ νά πῇ κανεῖς ὅτι ὁ Ἀντίχριστος καί τό «666» δέν μέ ἐνδιαφέρει, ὅτι δῆθεν «ἐγώ θά φανερώσω στό πρόσωπόν μου τόν Χριστόν». Μέσα μας κρύβομεν τόν ἀντίχριστον, τόν ἀποστάτην χοϊκόν Ἀδάμ. Πρέπει μέσα μας πρῶτον νά ξεχωρίσωμεν τόν Χριστόν ἀπό τόν ἀντίχριστον, νά γνωρίσωμεν καί ἀπεκδυθῶμεν τόν παλαιόν ἄνθρωπον τῆς ἁμαρτίας, γιά νά ἐνδυθῶμεν καί φανερώσωμεν τόν Χριστόν.

Ἀλλά ὑπάρχει καί ὁ Σατανᾶς, ὁ πρῶτος Ἀντίχριστος, ὁ ὁποῖος ἐπλάνησε καί ἀντιχριστοποίησε τόν πεσόντα ἄνθρωπον. Πρέπει νά γνωρίζωμεν τίς μεθοδεῖες του, γιά νά τόν ἀντιμετωπίζωμεν. Ὁ ἴδιος ὁ Ἰ. Χριστός στό Σαραντάριον ὁρος ἐπειράσθη, ἠγωνίσθη, ἐνίκησε τόν Σατανᾶ. Ποῖος ἀπό ἐμᾶς τούς θνητούς εἶναι ἢ θά μείνη ἀπείραστος; Ὑπάρχουν καί τὰ ὄργανα τοῦ Σατανᾶ, οἱ στοτεινές δυνάμεις τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί αὐτός ὁ Ἀντίχριστος. Εἶναι ὑποκρισία νά πῇ κανεῖς δέν μέ ἐνδιαφέρει γιά τόν Ἀντίχριστον καί τό «666», ὅταν κινδυνεύωμεν νά σφραγισθῶμεν μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί νά ὑποδουλωθῶμεν σ' αὐτόν.

Ὁ ἀληθῆς χριστιανός συνεχῶς ἀγωνίζεται κατά τοῦ ἀντιχρίστου παλαιοῦ ἑαυτοῦ, κατά τοῦ Σατανᾶ, κατά τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὅσον πολεμᾶμε τόν Ἀντίχριστον καί βεβαιώνομεν τήν ἀποταγήν μας, τόσον ἀνανεώνομεν τόν ἀνακαινισμόν τοῦ Βαπτί-

7. Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου, Ὁμιλία, ΙΖ, 15. Μ. 34, 633. C. (Ε.Π.Ε. 7, 326).

σματος, αξιοποιουμέν τήν Χάριν τῶν ἁγίων Μυστηρίων, κρατᾶμε ἀκεραίαν τήν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ καί φανερώνομεν Χριστόν.

Δέν ἀναπτύσσω ξηράν ἀντιχριστολογίαν στήν παροῦσαν μελέτην. Πάντοτε μετά τήν παράθεσιν τῶν σχετικῶν μέ τό «666» καί τόν Ἀντίχριστον ἀντιπαραθέτω λόγον περί τοῦ σταυροῦ καί τοῦ Ἰ. Χριστοῦ καί προτρέπω στόν ἀγῶνα γιά τήν νίκην καί τόν συνδοξασμόν μετά τοῦ Νυμφίου Ἰ. Χριστοῦ. Προσφέρω τήν ἀλήθειαν τῆς Γραφῆς καί τῶν Πατέρων. «Ταῦτα δέ διδάσκομεν, οὐχ εὐρεσιλογοῦντες (= ὄχι αὐτοσχεδιάζοντες), ἀλλ' ἐκ τῶν θείων ἐκκλησιαζομένων Γραφῶν»⁸, βασιζόμενοι δηλαδή στά κείμενα Γραφῆς καί Πατέρων.

Δέν μπορούμε νά πᾶμε στόν Χριστόν σφραγισμένοι μέ τό «666». Χρειάζεται ἀγών. Πάντοτε πρέπει νά ζοῦμε μέ τό ὄραμα τοῦ ἐρχομένου Ἰ. Χριστοῦ. Ἡ ὁ Κύριος ἔλθει ἢ ἐμεῖς ἐκδημήσομεν πρός Κύριον, εἶναι τό ἴδιον. Ὁ Κύριος εἶπεν: «Ἴδού ἔρχομαι ταχύ»⁹. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς ἀφυπνίζει: «Ἴδού ὁ Κριτής πρό τῶν θυρῶν ἔστηκεν»¹⁰. «νήψατε, γρηγορήσατε...»¹¹.

Πάσχα 1988

ΑΡΧΙΜ. ΕΜΜΑΜΟΥΗΛ ΚΑΛΥΒΑΣ

8. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατήχησις, ΙΕ', Μ. 33, 885. C.

9. Ἀποκ. Ἰω., 22, 20.

10. Ἰακώβου, 5, 9.

11. Α' Πέτρου, 5, 8.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΜΗΜΑ Α΄

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ, ΗΘΙΚΟΝ, ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΝΕΡΓΕΙ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΗΘΙΚΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

α. ΓΕΝΙΚΑ ΠΕΡΙ ΗΘΙΚΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ

Ὅπως ὑπάρχουν πολλά ὁρατά χαράγματα, δηλαδή σφραγίδες κάποιας κυριότητος, ὁμοίως ὑπάρχουν καί πολλά ἀόρατα χαράγματα, μυστικές σφραγίδες, πού σφραγίζουν τήν ψυχήν, τόν νοῦν, τήν καρδίαν, τήν βούλησιν, τόν λόγον, τό ἔργον. Τά μυστικά αὐτά χαράγματα ἔχουν ἠθικόν, πνευματικόν νόημα, σημαίνουν τήν κυριότητα τοῦ θεοῦ, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἢ τοῦ Σατανᾶ, τῶν δαιμόνων, τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῶν ὀργάνων του.

Ὑπάρχει π.χ. ἡ σφραγίδα τῆς ιδιότητος τοῦ χριστιανοῦ. Εἶναι ἡ ἀόρατη μυστική σφραγίδα δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διά τοῦ Βαπτίσματος καί Χρίσματος καί γενικά τῆς ἐν Χριστῷ μυστηριακῆς ζωῆς. «πιστεύσαντες ἐσφραγίσθητε τῷ Πνεύματι τῆς ἐπαγγελίας τῷ Ἁγίῳ»¹², λέγει ὁ Παῦλος. «Ἔστι γάρ τό Βάπτισμα σφραγίς πίστεως»¹³ λέγει ὁ Μ. Βασίλειος. Εἶναι μυστική, ἀόρατη σφραγίδα στόν πιστόν Χριστιανόν ἡ Θεία Χάρις, τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ πίστις.

---

12. Ἐφεσίους, 1, 13.

13. Μ. Βασιλείου, Κατά Εὐνομίου 3, 5. Μ. 29, 665. C.

Ἄλλά ὑπάρχει καί ἡ δαιμονική, σατανική, ἀντίχριστη σφραγίδα. Εἶναι ἡ ἀπιστία, ἡ δέσμευσις καί ἡ ἀποκλειστική κίνησις τῆς βουλήσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ κακόν, εἶναι, ὅπως θά ἀναλυθῇ, ὁ ἀντίχριστος ἀρνητισμός, τὸ πάγιον ἀντίθεον, ἀντίχριστον δαιμονικόν ἦθος.

6. ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΝΕΡΓΕΙ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ, ΗΘΙΚΟΝ, ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

1. Ἀπώλεια κυριότητος Χριστοῦ, αἰχμαλωσία προσωπικότητος ἀπὸ τὸν ἀντίχριστον διάβολον

Ἡθικόν, ἀντίχριστον χάραγμα, εἶναι ἡ ἄλωσις τοῦ ἐγώ, τῆς ὑπάρξεως, ἀπὸ τὸ ἀντίχριστον πνεῦμα, ἡ αἰχμαλωσία τῆς προσωπικότητος, ἡ κατάλυσις τῆς κυριότητος τοῦ Χριστοῦ στὸν ἄνθρωπον καί ἡ ὑποδούλωσις στοῦ ἀντίχριστον πνεῦμα, δηλαδή ἡ ἐπιβολή τῆς σατανικῆς κυριότητος, ἡ ὁποία ἀλλοτριώνει τὸ πρόσωπον, τὸ ἀντιχριστοποιεῖ, τὸ δαιμονοποιεῖ. Πολλές φορές αὕτη ἡ ἄλωσις καί ἀλλοτριώσις τοῦ προσώπου γίνεται βαθμιαίως καί μέ μικρές στήν ἀρχὴν ὑποχωρήσεις, ποὺ δίνουν τὸ δικαίωμα στὸν διάβολον νά ἐπηρεάσῃ τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν, τὴν βούλησιν, γιὰ νά δώσῃ μεγαλύτερα ἀνοίγματα καί νά κάμῃ μεγαλύτερες ὑποχωρήσεις, τίς ὁποῖες παρουσιάζει ὡς μικρές μέ τὴν ἄμβλυσιν καί ἀλλοίωσιν τῶν ἐσωτερικῶν πνευματικῶν αἰσθήσεων καί κριτηρίων.

Αὕτη ἡ αἰχμαλωσία τῆς ψυχῆς στὸν ἀντίχριστον διάβολον καλλιεργεῖ σέ πολλοὺς τὸ ἐθελόδουλον ἦθος ὑποταγῆς καί σ' αὐτὸν τὸν Ἀντίχριστον τῶν ἐσχάτων καί στοὺς προδρόμους ἀντιχρίστους. Βεβαίως θά ἀντιλαμβάνωνται ὅτι ἡ ἀνταλλαγή τοῦ Χριστοῦ μέ τὸν Ἀντίχριστον ἢ τοὺς ἀντιχρίστους εἶναι μόνον συμφορά. Ἐπομένως θά λέγουν, ὅπως γράφει ὁ Ἰππόλυτος: «Ὡ τῆς συμφορᾶς, ὥ τῆς ὀδυνηρᾶς πραγματείας· ὥ τοῦ δολίου συναλλάγματος, ὥ τοῦ μεγίστου πτώματος. Πῶς ἐπλανήθημεν τῷ πλάνῳ; Πῶς προσηνέχθημεν αὐτῷ; πῶς τοῖς τούτου δικτύοις ἐξωγρεύθημεν; Πῶς τῇ μιᾷ αὐτοῦ σαγήνῃ συνειλκύσθημεν (= πιαστήκαμε); Πῶς ἀκούοντες τῶν Γραφῶν οὐ συνιῶμεν (δέν συνετιζόμεθα); Καί γάρ τότε οἱ δεδεμένοι ἐν πράγμασι βιωτικοῖς καί τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὗτοι εὐχερῶς προσαχθήσονται τῷ διαβόλῳ καί σφραγισθήσονται.»¹⁴.

14. Ἰππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου, καί περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου... Μ. 10, 936. Α. (Β.Ε.Π. 6, 288).

2. Πάγια δέσμευσις τοῦ βουλευτικοῦ στόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν

Τό ἐσωτερικόν ἀντίχριστον χάραγμα εἶναι ἡ πάγια δέσμευσις τοῦ βουλευτικοῦ, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νά εἶναι κινητός καί μᾶλλον εὐκίνητος μόνον στό κακόν καί ἀκίνητος στό ἀγαθόν. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος χάνει τά γνωρίσματα τῆς χριστοειδοῦς σφραγίδος καί ὑφίσταται μίαν ὑπαρξιακὴν ἀλλοτρίωσιν. Ἀρνεῖται τόν Χριστόν, ἀρνεῖται τόν ἑαυτόν του, τὴν ἐλευθερίαν του, τὴν ὄντοτήτά του. Αὐτό εἶναι ἡ οὐσία τοῦ ἀντιχρίστου χαράγματος, ὁ ἀντίχριστος ἀρνητισμός, ἡ μετακίνησις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν Χριστοκεντρικὴν ὄντολογίαν σέ ἓνα γίνεσθαι δαιμονικῆς ἀντίχριστης ὄντολογίας, δηλαδή ἡ βαθμιαία δαιμονοποιήσις, ἀντιχριστοποιήσις.

Αὐτός ὁ πάγιος ἀντίχριστος ἀρνητισμός, δηλαδή τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, λειτουργεῖ στόν χαραγμένον ἄνθρωπον σάν πυξίδα καί σάν τιμόνι, πού ὁδηγεῖ τόν νοῦν, τὴν βούλησιν, τὴν καρδίαν, τόν λόγον, τό ἔργον στόν ἀντίχριστον διάβολον καί σ' αὐτόν τόν Ἀντίχριστον. «Τοιοῦτον γενήσεται καί ἐπὶ τοῦ μισοκάλου —Ἀντιχρίστου— ἡ σφραγὶς λέγουσα. Ἀρνοῦμαι, φησί, τόν ποιητὴν οὐρανοῦ τε καί γῆς· ἀρνοῦμαι τό βάπτισμα, ἀρνοῦμαι τὴν λατρείαν μου καί σοὶ προστίθεμαι καί σέ πιστεύω.»¹⁵.

3. Συνέκφρασις ὅλων τῶν ἀντιθέων ἀλόγων παθῶν

Τό ἠθικόν ἀντίχριστον χάραγμα εἶναι ἓνα ἀντίθεον, ἀντίχριστον πάθος, πού ἀποτελεῖ συνισταμένην καί ἐκφρασιν ὅλων τῶν ἀλόγων παθῶν. Κατὰ τοὺς Πατέρας χάραγμα ἀντιχρίστου εἶναι κάθε «ἔμμονον πάθος», δηλαδή κάθε ἄλογον πάθος, πού ριζώνει καί μένει μόνιμα στὴν ψυχὴν καί κυριεύει τόν ἄνθρωπον. «ἕκαστον γάρ τῶν παθῶν ὥσπερ γράμμα καί χάραγμα ἡμῖν καί σημεῖον»¹⁶ λέγει ὁ Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς. Τό ἓνα πάθος ἀνοίγει τὴν ὁδὸν δαιμονικῆς ἐπηρείας, πού προκαλεῖ τὴν ἀλυσίδα παθῶν καί τὴν ὑποδούλωσιν στό διάβολον, στό σατανικόν κατεστημένον, πού δεσμεύει τόν ἄνθρωπον καί τόν στρέφει μόνον στό κακόν. Γι' αὐτό λέγει ὁ Χρυσόστομος. «... Ὅταν ἐξαλείψαντες αὐτά (τά χαράγματα τοῦ διαβόλου) γράψωμεν τά ἀπὸ τοῦ Πνεύματος, ἀπελθόντες ὑμεῖς, καί ταῖς διαβολικαῖς ἐνεργείαις δόντες τὰς καρδίας ὑμῶν, παρέχετε ἐκεῖνῳ πάλιν τά ἑαυτοῦ ἀντεγγράψειν (= νά ξαναγράψῃ) ὑμῖν»¹⁷. Ὁ διάβολος μέ ποικίλους τρόπους ἐγχαράσσει

15. Ἱππολύτου, Περὶ συντελείας τοῦ κόσμου κλπ..., Μ. 10, 933. Α. (Β.Ε.Π. 6, 287).

16. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Ἐκ τῶν προφητικῶν ἐκλογαί, Μ. 9, 709. Α. (Β.Ε.Π. 8,341).

17. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ὁμιλία ΙΑ, 7, εἰς Ματθαῖον, Μ. 57, 200 (Ε.Π.Ε. 9,374).

στήν ψυχὴν τὰ δικά του διδάγματα καὶ χαράγματα κυριότητος, τὰ πάθη, τὰ ὅποια παραδίδουν τὸν ἄνθρωπον ἄνευ ὄρων στὸν Σατανᾶ. Γι' αὐτό προτρέπει ὁ Χρυσόστομος γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὰ δαιμονικά χαράγματα. «ἐξάλειψον τὰ γράμματα, μᾶλλον δὲ τὰ χαράγματα, ἅπερ ὁ διάβολος ἐνετύπωσέ σου τῇ ψυχῇ»¹⁸.

4. Ἀντικείμενος πρὸς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νόμος, ὅπως ὁ νόμος τῆς σαρκός

Τὸ ἐσωτερικὸν ἠθικὸν χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι ἓνα ἀντίχριστον κατεστημένον στήν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἓνας ἀντίχριστος, «ἀντικείμενος», δηλαδὴ ἐναντιούμενος νόμος πρὸς τὸν νόμον τοῦ Πνεύματος καὶ πρὸς αὐτό τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὅπως ἀκριβῶς ὁ νόμος τῆς σαρκός ἐναντιώνεται, ἀντίκειται πρὸς τὸν νόμον τοῦ πνεύματος. Κατὰ τὸν Μάξιμον τὸν Ὁμολογητὴν «Ἀντιχρίστου γάρ οὐδὲν διενήνοχεν (= δὲν διαφέρει) ὁ τῆς σαρκός νόμος, αἰὶ παλαίων τῷ πνεύματι καὶ τῷ αὐτοῦ θεῷ νόμῳ ἀντιτασσόμενος»¹⁹. Δηλαδὴ τὸ ἐσωτερικὸν ἀντίχριστον χάραγμα ἐνεργεῖ μέσα στήν ψυχὴν ὡς δαιμονικὸς νόμος, ὁ ὁποῖος παλαίει πάντοτε πρῶτον ἐνάντια πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς αὐτὴν τὴν πνευματικὴν ὑπόστασιν, πρὸς αὐτὴν τὴν θεοειδῆ, χριστοειδῆ εἰκόνα, γιὰ νὰ τὴν παραμορφώσῃ καὶ ἀλλοτριώσῃ ἀπὸ τὴν χριστοειδίαν τῆς καὶ τὴν καταστήσῃ δαιμονιώδη. Δεύτερον τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου –διαβόλου– στήν ψυχὴν ἐναντιώνεται πάντοτε, ἀντιστρατεύεται πρὸς τὸν θεῖον νόμον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐπομένως τὸ ἐσωτερικὸν, ἠθικὸν ἀντίχριστον χάραγμα ἀλλοτριώνει τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν πνευματικὴν του διάστασιν καὶ κάμει αὐτὸν μονοδιάστατον σαρκικόν, δαιμονιώδη.

5. Ἀντίθεον-δαιμονικὸν ἦθος

Τὸ ἀντίχριστον ἐσωτερικὸν χάραγμα εἶναι ἀντίθεον, δαιμονικὸν φρόνημα καὶ ἦθος, βίωσις καὶ ἐκφρασις δαιμονική. Εἶναι ἓνα σταθερόν γνῶρισμα τῶν τέκνων τοῦ σκότους, τὸ ὁποῖον διακρίνει αὐτὰ ἀπὸ τὰ τέκνα τοῦ φωτός, τοὺς πιστοὺς χριστιανούς. Ὅπως εἶναι εὐδιάκριτον τὸ χριστοειδές ἦθος τῶν πραγματικῶν χριστιανῶν ὡς πίστις, βίωμα, ἔργον, μέσα στὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, ὁμοίως εἶναι εὐδιάκριτον τὸ ἀντιχριστοειδές ἦθος ὡς γέννημα τοῦ σκότους. «Τὸ χάραγμα, γνῶρισμα, φησί.

18. Ἰω. Χρυσόστομος, Ὁμιλία ΙΑ, 7, εἰς Ματθαῖον Μ. 57, 200.

19. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Ἀποριῶν Βίβλος, θεωρία τοῦ τε φυσικοῦ καὶ γραπτοῦ νόμου, Μ. 91, 1132, Α.

καθό (= ὅπως) καί ἐπί τοῦ Χριστοῦ εἴρηται τό «ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τό φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε». Ὡς γάρ ἐκεῖ ἐπί τό πρόσωπον φῶς εἰς γνῶρισμα τῶν θεοφιλῶν ἐνσημαίνεται, οὕτως ἐπί τῶν ἀσεβῶν ἀναΐδεια ἐπί τῶν μετώπων ἐγχαράττεται, ἀπαρακαλύπτως καί ἀνυποστόλως (= ὀλοφάνερα, μέ παρρησίαν) ἐμφανιζομένων ὁποῖοι τινές εἰσιν. Καί ἵνα τοῦτο ἐμφαντικώτερον ᾗ, ταῖς ἀτόποις τῶν ἑαυτῶν πράξεων τό γνῶρισμα ἐβεβαιώσαν.»²⁰.

Βλέπομεν λοιπόν ὅτι τό ἠθικόν ἀντίχριστον χάραγμα δέν εἶναι μόνον μία παθητική κατάστασις, μία ἀκίνησις πρός τό ἀγαθόν, εἶναι πρό παντός μία εὐκίνησις πρός τό κακόν, μία ἐκφρασις ἀντιθέου, δαιμονικοῦ ἤθους, τό ὁποῖον ἐκδηλώνεται ἀσύστολα καί ἀδιάντροπα. Μοιάζει σάν νά ἔχη ζωγραφισθῇ στά μέτωπα αὐτῶν, πού ἐδέχθησαν τό ἀντίχριστον χάραγμα, σάν ἄλλη σφραγίδα τοῦ διαβόλου, ἡ ἀναΐδεια καί ἡ ἀσυνειδησία ἀντί τῆς πίστεως καί εὐσεβείας, τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ. Ὡς χάραγμα ἀντιχρίστου λοιπόν λειτουργεῖ στήν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου τό ἀντίθεον δαιμονικόν ἤθος, πού φανερώνει τήν εἰκόνα τῆς ἀντίχριστης ἀποστασίας «τό τοῦ νοητοῦ θηρίου τοῦ διαβόλου χάραγμα, δηλαδή τήν εἰκόνα τῆς αὐτοῦ ἀποστασίας»²¹.

6. Ἀποπροσωποποιήσις, ἀλλαγὴ ἀρχετύπου

Τό ἠθικόν χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου σημαίνει ἀποπροσωποποίησιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀποχριστοποίησιν τοῦ χριστιανοῦ. Σημαίνει ἀπώλειαν τῶν γνωρισμάτων τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, τῆς ἀγάπης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς δυνατότητος ἐπιλογῆς τοῦ ἀγαθοῦ, ἀπώλειαν αὐτοῦ τοῦ λόγου καί τοῦ κατὰ λόγον ζῆν, τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας. Σημαίνει δηλαδή ἀλογοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου, δαιμονικήν ἀλλοίωσιν, ὥστε νά ζῇ παρά λόγον καί νά ἐκφράζεται ἀλόγως καί δαιμονιωδῶς. «Καί ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε (= δέν ἔχει συναίσθησιν ἀνθρωπιᾶς), παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καί ὡμοιώθη αὐτοῖς.»²².

Σημαίνει τό ἀντίχριστον χάραγμα ἀποχριστοποίησιν τοῦ χριστιανοῦ: Σημαίνει φθοράν καί ἀπώλειαν τῶν χριστοειδῶν χαρακτήρων, ἀλλοίωσιν, παραμόρφωσιν τῆς εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ στόν πιστόν, ἀλλοτρίωσιν ἀπό τόν Χριστόν καί οἰκείωσιν πρός τόν ἀντίθεον, ἀντίχριστον διάβολον, δηλαδή στροφήν πρός ἄλλο ἀρχέτυπον, μίμησιν καί ἐντύπωσιν τῶν ἀντιχρίστων χαρακτηριστικῶν. Σημαίνει δηλαδή ἀντιχριστοποίησιν, ὅπως λέγει καί ὁ Ἀρέθας. Ὅσοι δέχονται τό ἠθικόν χάραγμα,

20. Ἀρέθα Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 752. Β.

21. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 412. Α.

22. Ψαλμός, 48, 13 καί 21.

σ' ὅλην τήν προσωπικότητα, στόν νοῦν, στήν βούλησιν, στήν καρδίαν, στόν λόγον, στό ἔργον, εἶναι «ἐντυπούμενοι τῷ πονηρῷ», ²³ δηλαδή γίνονται κατ' εἰκόνα τοῦ ἀντιχρίστου διαβόλου, χαράσσονται στήν προσωπικότητά τους τά γνωρίσματα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἔτσι αὕτῃ ἡ ἀντίχριστη ἐσωτερική σφραγίδα δεσμεύει τήν ὅλην προσωπικότητα καί τήν στρέφει πρὸς τόν διάβολον, ὁ ὁποῖος παίρνει τήν θέσιν τοῦ ἀρχετύπου. Ἐνῷ ὁ Χριστός «ἔδειξε τό ἀρχέτυπον κάλλος τῆς εἰκόνης ἐν ἑαυτῷ» ²⁴, ὁ ἀντίχριστος διάβολος στρέφει σάν σέ ἄλλο ἀρχέτυπον πρὸς τήν δαιμονικήν, δυσειδῆ εἰκόνα, κρύπτει «τοῦ ἀρχετύπου κάλλους –Χριστοῦ– τήν εὐπρέπειαν» ²⁵, ἀλλοτριώνει καί ἀποχριστοποιεῖ τόν ἄνθρωπον.

7. Ἀντιχριστοποιήσεις, κατ' εἰκόνα Ἀντιχρίστου

Μέ τήν ἀλλοτριώσιν ἀπό τήν εἰκόνα Χριστοῦ ὁ ἀντίχριστος διάβολος κατεργάζεται μέσα στόν ἄνθρωπον τήν «κακίστην ἀλλοίωσιν», τήν συμμόρφωσιν πρὸς τήν δαιμονικήν εἰκόνα, τήν πλήρη ἀντιχριστοποίησιν. Ἔτσι βούλησις, νοῦς, καρδία, γνώμη, ἦθος, λόγος, ἔργα, βίος, πολιτεία φέρουν τήν ἀντίχριστην σφραγίδα.

Εἶναι οἱ δεχόμενοι τό ἀντίχριστον χάραγμα στήν προσωπικότητά τους, ὅπως λέγει ὁ Ἀνδρέας Κайσαρείας, «οἱ τὰς διαβολικὰς πράξεις καί τὰς κατὰ Χριστοῦ βλασφημίας, δι' ὧν τράττουσιν, εἰκονίζοντες, τήν εἰκόνα τοῦ ἀποστάτου θηρός Ἀντιχρίστου καί τό τούτου ὄνομα ταῖς ἑαυτῶν καρδίαις [τό ἄτιμον] ὡς τίμιον ἐγχαράττοντες.» ²⁶.

Μέ τό ἀντίχριστον χάραγμα ὁ ἄνθρωπος εἰκονίζει σ' ὅλην τήν προσωπικότητά του τόν Ἀντίχριστον, γίνεται σύμμορφος τοῦ Ἀντιχρίστου, κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ, ἀλλάζει ταυτότητα καί στήν καρδίαν του φέρει μυστικά χαραγμένον τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, δηλαδή τόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν, πού κινεῖ ὅλον τό εἶναι τοῦ ἀνθρώπου ἐνάντια πρὸς τόν Χριστόν.

Τό ἀντίχριστον χάραγμα εἶναι μία γέννησις, μᾶλλον μία νέκρωσις μέσα στό σκότος τό δαιμονικόν. Ἡ ἀντίχριστη μήτρα τοῦ διαβόλου ἐντυπώνει στήν προσωπικότητα τῶν δεχομένων τό χάραγμα τήν μορφήν τοῦ διαβόλου καί γεννᾷ ἀντιχριστοειδεῖς. Ἡ ἀντίχριστη μήτρα, πού ἀλλοτριώνει τόν ἄνθρωπον καί γεννᾷ ἀντίγραφα τοῦ Ἀντιχρίστου κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ, εἶναι ἡ ἀποστασία, ἡ διαστροφή, ὁ ἐγωκεντρισμός, ἡ ἀπιστία, ἡ ἀσυνειδησία, ἡ πώρωσις, ἡ ἀμετανοησία.

23. Ἀρέθα Κайσαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 752. Β.

24. Ἰδιόμελον ΣΤ' Αὐγούστου, Μηναῖον, «ΦΩΣ», Ἀθῆναι, 1970, σελ. 70.

25. Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 69.

26. Ἀνδρέου Κайσαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 348. Α.

Ἡ ἀμαρτία ὑποδουλώνει τόν ἄνθρωπον. Τά πάθη γίνονται ἄλλα εἴδωλα, πού μεταβάλλουν τήν καρδίαν εἰς ναόν λατρείας τοῦ Σατανᾶ. Ἔτσι βιώματα, σκέψεις, λόγοι, ἔργα, φέρουν τήν σφραγίδα τοῦ διαβόλου.

8. Βδέλυμα ἠθικῆς-ψυχικῆς ἐρημώσεως

Μία ψυχή σφραγισμένη μέ τό ἀντίχριστον χάραγμα εἶναι βδέλυγμα ἐρημώσεως. Τό χάραγμα ἀπογυμνώνει τήν ψυχήν ἀπό τήν ἀρετήν, τῆς στερεῖ τά χαρίσματα, τίς θεῖες δωρεές, τά χριστοειδῆ γνωρίσματα. Τήν ἐρημώνει ἀπό τήν παρουσίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Παῦλος εἶπεν ὅτι ὁ πιστός εἶναι ναός τοῦ Θεοῦ. «Οὐκ οἶδατε ὅτι ναός Θεοῦ ἐστε καί τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν;»²⁷. Καί προέτρεψε: «μή λυπεῖτε τό

27. Α΄ Κορινθίους, 3, 16.

Πνεῦμα τό Ἅγιον τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ, ἐσφραγίσθηκε εἰς ἡμέραν ἀπολυ-
τρώσεως». ²⁸ Ἡ ἀποδοχή τοῦ ἀντιχρίστου χαράγματος εἶναι ἡ ὕβρις καί
βλασφημία πρὸς τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό ὁποῖον στενοχωρούμενον φεύ-
γει καί ἀφήνει τόν οἶκον τῆς ψυχῆς καί τήν ψυχὴν ἔρημον καί ἰσχύει ὁ
λόγος τοῦ Ἰ. Χριστοῦ: «Ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος.». ²⁹

Τό ἀντίχριστον χάραγμα ἐρημώνει τήν ψυχὴν. Ἀντί τοῦ Χριστοῦ
καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μένει στήν ψυχὴν τό πονηρόν πνεῦμα, τό
εἶδωλον τῆς ἀμαρτίας, ἡ εἰκόνα τοῦ Ἀντιχρίστου, πού ἀποτελεῖ κατὰ
τόν Μάξιμον τόν Ὁμολογητὴν τό «βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως». Λέγει ὁ
ἅγιος Μάξιμος: «Μένει δέ μόνον ἐν τῷ νῷ τό εἶδωλον τῆς ἀμαρτίας,
περί οὗ φησιν ὁ Κύριος: «ὅταν ἴδητε τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἐ-
στὼς ἐν τόπῳ ἁγίῳ, ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω» ³⁰. Ὅτι τόπος ἅγιος καί
ναὸς Θεοῦ, ὁ νοῦς ὑπάρχει τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ᾧ οἱ δαίμονες διὰ τῶν
ἐμπαθῶν λογισμῶν τήν ψυχὴν ἐρημώσαντες, τό εἶδωλον τῆς ἀμαρτίας
ἐστησαν. Ὅτι δέ καί ἱστορικῶς ἤδη ταῦτα γέγονεν, οὐδεὶς τῶν τὰ Ἰω-
σήπεια ἀνεγνωκότων, ὡς οἶμαι, ἀμφιβάλλει. Πλήν τινές φασι καί ἐπὶ
τοῦ Ἀντιχρίστου ταῦτα γενήσεσθαι.» ³¹.

Ὁ Ἀντίχριστος θά ἐρημώσῃ μέ τήν παρουσίαν του τόν Ναόν τοῦ
Σολομῶντος, καθὼς καί κάθε Ναόν. «Οὐχί εἰς τόν ἐν Ἱεροσολύμοις
ναόν ἰδίως, ἀλλὰ εἰς τὰς Ἐκκλησίας ἀπλῶς, καί πάντα ναόν θεῖον» ³²,
θά ἐπιφέρῃ τήν ἀντίχριστην ἐρήμωσιν κατὰ τήν ἐσχάτην ἐποχὴν. Τώρα
ἐρημώνει τόν ἔμψυχον ναόν, τόν ἄνθρωπον, τόν ὁποῖον ὁδηγεῖ στήν
ἀμαρτίαν, στήν ἀποστασίαν, στόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν, στήν ἐρή-
μωσιν ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιον.

28. Ἐφεσσίους, 4,30.

29. Ματθαῖον, 23,38.

30. Ματθαῖον 24,15. Μάρκον, 13,14.

31. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Κεφάλαια περὶ ἀγάπης, ἑκατοντάς Β' 31 Μ, 90,993. C-D.(Ε.Π.Ε. Φιλοκαλία 14, 226).

32. Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, εἰς τὴν Β' πρὸς Θεσ/νικεῖς, Μ. 124,1340. D. Παράβα-
λε Ἰω. Χρυσοστόμου, Μ. 62,482. Θεοδώρου Μοψουεστίας, Μ. 66,933 B-C. Θεοδωρήτου
Κύρου, Μ. 82,664 B-C, Μ. 83,528B, 529 B-C. Οἰκουμενίου Τρίκκης Μ. 119,117, D. Ἀν-
δρέου Καισαρείας Μ. 106,417 B-C.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ, ΗΘΙΚΟΝ, ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

1. Ἀποκοπή ἀπὸ τὴν θεϊαν ἔνωσιν, πνευματικὴ μοιχεία

Οἱ πατέρες λέγουν πολλά γιὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ ἀντιχρίστου χαράγματος μέσα στὴν ψυχὴν. Εἶναι σχεδὸν γνωστὸν πῶς δημιουργεῖται τὸ ἠθικὸν ἀντίχριστον χάραγμα. Ἀναφέρω μὲ τὴν μεγίστην συντομίαν τὴν γραμμὴν πορείας σχηματισμοῦ τοῦ ἀντιχρίστου χαράγματος χρησιμοποιῶν παραδείγματα Πατέρων, ποὺ ἔγραψαν μελέτες γιὰ τὸν Ἀντίχριστον.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι μυστικά καὶ μυστηριακά ἐνωμένος μὲ τὸν Χριστόν, μέσα στὴν ψυχὴν του λειτουργεῖ ἡ θεία Χάρις, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κρατᾷ ἀκεραίαν τὴν χριστοειδῆ σφραγίδα. Ὅταν ὅμως ἀποκοπῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἔνωσιν μὲ τὸν Χριστόν, σύρεται σὲ πνευματικὴν μοιχείαν, σὲ μοιχειακὴν σχέσιν καὶ σύζευξιν μὲ τὸν ἀντίχριστον διάβολον, χάνει τὴν θεϊαν Χάριν καὶ δέχεται τὰ δαιμονικὰ σπέρματα, τὰ ὁποῖα τὸν ἀλλοτριώνουν τελείως καὶ τὸν δαιμονοποιοῦν. Ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ὁ πιστὸς ὑφίσταται τὴν πρόκλησιν –πειρασμόν– τῆς μοιχειακῆς δαιμονικῆς συζεύξεως, ἀκόμη καὶ στὴν προσευχήν. «Καὶ γὰρ ἐφίεται (= ἐπιθυμεῖ) ὁ ἀπατεὼν ἐχθρὸς –ἀντίχριστος διάβολος– ἐν ταῖς πρὸς Θεὸν τῆς καρδίας ἐντεύξεσι, μοιχικῶς αὐτῇ μίγνυσθαι, φθοροποιᾷ ἐπισπείρων σπέρματα, τῆς θείας αὐτὴν ἀποσπῶντα ἐνώσεως· ἵνα μὴ ἐν τῇ μελέτῃ αὐτῆς ἐκκαυθῇ πῦρ ἀναλίσκον τὰ αὐτοῦ μηχανήματα;»³³.

Οἱ μοιχειακές αὐτές ἐρωτοτροπίες τῆς ψυχῆς μὲ τὸν διάβολον στοὺς λογισμοὺς, στὸν λόγον, στό ἔργον, δίνουν τὰ ἀνοίγματα καὶ τὰ δικαιώματα γιὰ τὴν δουλείαν στὸν Σατανᾶ καὶ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ χαράγματος.

---

33. Ἀνδρέου Κайсарείας, Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106,456. C.

2. Ἀχρήστευσις-ἀδρανοποιήσις τοῦ ἀμυντικοῦ, κατὰ τοῦ κακοῦ, ψυχικοῦ μηχανισμοῦ

Ἐάν δέν ἀλωθῇ ἡ ψυχὴ ἀπὸ τῆς ἀντίχριστες δυνάμεις, ἀμύνεται κατὰ τοῦ κακοῦ, κινεῖται πρὸς τὸ ἀγαθόν, ὑπερβαίνει τῆς παγίδες τοῦ διαβόλου καὶ μένει πιστὴ στὸν Χριστόν, σφραγισμένη μέ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Κατὰ τὸν Μάξιμον τὸν Ὁμολογητὴν «Τρία εἰσὶ τὰ κινοῦντα ἡμᾶς ἐπὶ τὰ καλὰ· τὰ φυσικὰ σπέρματα (= οἱ θεῖες ἀλήθειες, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ), αἱ ἅγαι Δυνάμεις (= οἱ ἄγγελοι), καὶ ἡ ἀγαθὴ προαίρεσις... Ἡ δὲ ἀγαθὴ προαίρεσις (= ἐπιλογὴ), ὡς ὅταν διακρίνοντες ἀπὸ τοῦ κακοῦ τὸ καλόν, αἰρώμεθα τὸ ἀγαθόν (= προτιμᾶμε τὸ ἀγαθόν)»³⁴.

Ἡ ἀμυντικὴ θωράκισις λοιπὸν στηρίζεται στὰ τρία αὐτὰ στοιχεῖα. Ὡς «φυσικὰ σπέρματα» ἐννοοῦμεν τὸν θεῖον λόγον, τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, τῶν ὁποίων ἡ τήρησις εἶναι ζωὴ αἰώνιος. «Καὶ οἶδα ὅτι ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ ζωὴ αἰώνιος ἐστίν»³⁵ λέγει ὁ Κύριος. Μὲ τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν ὁ πιστὸς θεβαιώνει τὴν ἀγάπην τοῦ πρὸς τὸν Χριστόν καὶ ἀνταγαπᾶται, ὅπως λέγει ὁ Κύριος. «ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου, καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτόν καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν»³⁶. Ὡς «ἀγίας Δυνάμεις» ἐννοοῦμεν καὶ τοὺς ἀγγέλους καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον ζωοποιεῖ τὸν πιστόν. Ὡς «ἀγαθὴν προαίρεσιν» δὲ ἐννοοῦμεν τὴν δύναμιν νὰ διακρίνῃ ὁ πιστὸς τὸ καλόν ἀπὸ τὸ κακόν καὶ νὰ πράττῃ μόνον τὸν καλόν. Μέσα σ' αὐτόν τὸν ἀμυντικόν μηχανισμόν κινεῖται ὁ πιστὸς ἐν Χριστῷ πάντα πρὸς τὸ ἀγαθόν.

Ἀλλὰ ὑπάρχουν κατὰ τὸν Μάξιμον Ὁμολογητὴν τρία ἄλλα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα, ὅταν ἀντικαταστήσουν ἢ ἀδρανοποιήσουν τὰ ἀνωτέρω στοιχεῖα τοῦ πνευματικοῦ ἀμυντικοῦ μηχανισμοῦ, ἀλλοτριώνουν καὶ σφραγίζουν τὸν ἄνθρωπον μέ τὴν ἀντίχριστην σφραγίδα. «Τρία δὲ πάλιν εἰσὶ τὰ κινοῦντα ἡμᾶς ἐπὶ τὰ κακὰ· τὰ πάθη, οἱ δαίμονες, καὶ ἡ κακὴ προαίρεσις. Καὶ τὰ μὲν πάθη, ὡς ὅταν ἐπιθυμῶμεν πράγματος παρά λόγον... Οἱ δὲ δαίμονες, οἷον ὅταν ἐν τῇ ἀμελείᾳ ἡμῶν καιροσκοποῦντες ἐπιτίθενται ἡμῖν ἄφνω μετὰ πολλῆς σφοδρότητος κινοῦντες τὰ προειρημένα πάθη καὶ τὰ ὅμοια. Ἡ δὲ κακὴ προαίρεσις, οἷον, ὅτε, ἐν γνῶσει τοῦ καλοῦ, κακῶν ἀνθαιρώμεθα (= προτιμοῦμε).»³⁷.

Τὰ πάθη, οἱ δαίμονες καὶ ἡ κακὴ προαίρεσις, ἀπογυμνώνουν τὸν

34. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Κεφάλαια περὶ ἀγάπης, Ἑκατοντάς Β' 32, Μ. 90,993. D-996.A. (Ε.Π.Ε. Φιλοκαλία 14, 228).

35. Κατὰ Ἰωάννην, 12,50.

36. Κατὰ Ἰωάννην, 14,21.

37. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἐνθ' ἀνωτ. Β' 33. Μ. 90,996. Α-Β.

ἄνθρωπον ἀπὸ ὅλα τὰ καλὰ στοιχεῖα τῆς χριστοειδίας του καὶ τὸν ἀντι-χριστοποιοῦν. Ἀμαρτίες ἐπαναλαμβανόμενες γίνονται μόνιμος κατά-στασις, πάθη. Τὰ πάθη εἶναι ἄρνησις τῆς κατὰ φύσιν ζωῆς καὶ διακοπὴ τῆς σχέσεως μετὰ τὸν Θεόν. Εἶναι νοσηρά, παρὰ φύσιν κατάστασις, ὅπως λέγει ὁ Ἱ. ὁ Χρυσόστομος. «Ὅρᾳς ὅτι κατὰ φύσιν μὲν ἡ ἀρετὴ, παρὰ φύσιν δὲ ἡ κακία, καθάπερ ἡ νόσος καὶ ἡ υἰγεία³⁸;». Μὲ τὰ πάθη ὁ ἄν-θρωπος νοσεῖ, καθ' ὅσον «πάθη, ἃ δὴ ψυχῆς νόσοι»,³⁹ ὅπως λέγει ὁ Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς, καὶ ἐκφεύγει ἀπὸ τὰ μέτρα τοῦ λόγου. «πάθος δὲ πλεονάζουσα ὁρμὴ ἢ ὑπερτείνουσα τὰ κατὰ τὸν λόγον μέτρα, ἢ ὁρ-μὴ ἐκφερομένη καὶ ἀπειθὴς λόγῳ· παρὰ φύσιν οὖν κίνησις ψυχῆς κατὰ τὴν πρὸς τὸν λόγον ἀπειθείαν τὰ πάθη.»⁴⁰

Ὅταν κυριευθῇ ἀπὸ τὰ πάθη ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὸν Γρηγόριον Νύσσης, κινεῖται παρὰ λόγον, ἀγόμενος καὶ φερόμενος ἀπὸ ἀλόγους ὁρμές, ὅπως σύρεται ὁ ἡνίοχος ἀπὸ ἀφηνιασμένους ἵππους, πού ἐσπα-σαν τὰ χαλινάρια. «Εἰ δὲ ἀποβάλῃ τὰς ἡνίας ὁ λόγος, καὶ οἶδον τις ἡνίο-χος ἐμπλακεῖς τῷ ἄρματι κατόπιν ὑπ' αὐτοῦ σύροιο, ἐκεῖ ἀπαγόμενος ὅπουπερ ἂν ἡ ἄλογος κίνησις τῶν ὑπεξευγμένων φέρει, τότε εἰς πάθος αἱ ὁρμαὶ καταστρέφονται (= μεταβάλλονται)»⁴¹.

Κατὰ τὸν Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν ἡ «ἀμετρία», δηλαδή ἡ ὑπὲρ μέ-τρον ἱκανοποίησις τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἡ «παράχρησις», ἡ ἔξω ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ Χάριν χρῆσις τῶν ἐπιθυμιῶν δημιουργοῦν τὰ πάθη, τὰ ὅποια εἶναι «ὁδοὶ διεστραμμέναι πάντως καὶ σκολιαί»⁴², δηλαδή ὁδηγοῦν εἰς ὁμοίωσιν μετὰ τὸν διάβολον, τὸν ὄφιν Σατανᾶ, κάμουν τὸν ἄνθρωπον νά κινῆται μετὰ σκολιὸν τρόπον, ὁφιοειδῶς, ἔξω ἀπὸ τὴν εὐθεΐαν ὁδὸν Χρι-στοῦ.

Αὕτῃ ἡ ἄλογος κίνησις τοῦ ἀνθρώπου ἀχρειώνει τό κατ' εἰκόνα καὶ ταυτίζει τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὰ ἄλογα ζῶα, «τά αὐτὰ αὐτοῖς κατὰ πάντα τρόπον καὶ ἐνεργῶν καὶ ζητῶν καὶ βουλούμενος καὶ πλεον εἰς ἀλογίαν ἔχων»⁴³. Διὰ τῶν παθῶν λέγει ὁ Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς φθείρεται, ἀλ-λοιώνεται ἡ θεία εἰκόνα στὸν ἄνθρωπον: «δι' ὧν (παθῶν), ἀντὶ τῆς θείας εἰκόνης, εὐθύς ἅμα τῇ παραβάσει διαφανῆς... ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, γέγονεν, ἡ τῶν ἀλόγων ζῶων ὁμοίωσις.»⁴⁴.

Κατὰ τὸν Νικόλαον Καβάσιλαν ὁ ἄνθρωπος ἐγκλωβισμένος μέσα

38. Ἱω. Χρυσόστομος, Εἰς Ἐφεσίους, Λόγος Β' 4. M.62,21. (Ε.Π.Ε. 20,456).

39. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, M. 8,233. Β. Ὁμοίως Ἰσαάκ τοῦ Σύρου, Ἄπαντα, Λό-γος ΠΓ.

40. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς Β, 13, M. 8, 997 A-B. (Β.Ε.Π. 7, 329-330).

41. Γρηγορίου Νύσσης, Περὶ ψυχῆς καὶ ἀναστάσεως, M. 46,61. Β.

42. Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ὁμιλία 20, M. 151,273. Α.

43. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Πρὸς Θαλάσσιον, M. 90, 253, D.

44. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Πρὸς Θαλάσσιον, M. 90, 269. Α.

στόν φαῦλον κύκλον ἀμαρτιῶν-παθῶν, δεσμεύεται ἀπό τό κακόν καί ὑποδουλώνεται. «Τῆς ἀμαρτίας διττῆς οὔσης καί εἰς ἄμφω χωρούσης, (διακρίνεται εἰς δύο ὄψεις) καί τῆς μέν ἐν ταῖς ἐνεργείαις γινομένης, τῆς δέ ἐν τῇ ἔξει συνισταμένης, ἡ ἐνέργεια αὐτή (τῆς ἀμαρτίας) μέν οὐ πάρεστιν ἐνίστε, οὐδέ μένει... καταλείπει δέ τό τραῦμα... τοὺς τύπους τῆς κακίας... Ἡ δέ ἔξις (= τό πάθος) ἀπό τῶν πονηρῶν ἐνεργειῶν (ἀμαρτιῶν), καθάπερ νόσος... ταῖς ψυχαῖς ἐντεθεῖσα, μόνιμός ἐστι καί δεσμοῖς ἀλύτοις τήν ψυχὴν καταδεῖ (= δένει) καί δουλοῦται (= ὑποδουλώνει) τό φρόνημα καί τά πάντων κάκιστα ἐργάζεται, τοὺς ἀλόντας (= αἰχμαλωτισθέντας) εἰς τὰς πονηροτάτας ἐνεργείας (ἀμαρτίας) ἐνάγουσα (= ὁδηγεῖ), δι' ὧν συνέστη (= συνεστήθη) καί ἅς ἐκάστοτε τίκτει, γεννωμένη καί γεννώσα κατὰ ταύτόν ὥσπερ ἐν κύκλῳ⁴⁵». Δηλαδή αὐτὴ ἡ ἐπανάληψις τῶν ἀμαρτιῶν γεννᾷ τὰ πάθη. Τὰ πάθη συνεχῶς γεννοῦν ἀμαρτίες. Ἔτσι δένεται ἡ ψυχὴ σάν μέ ἀλυσίδες, ὑποδουλώνεται, ἀλλοτριώνεται ἀπό τὴν θεῖαν Χάριν καί τόν Χριστόν καί δέχεται τό χάρωμα τοῦ ἀντίχριστου διαβόλου, τόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν.

3. Ἀντίχριστος ἀρνητισμός

Ἡ ἀμαρτία, ἡ ἀμετανοησία, τὰ πάθη, ἡ νοσηρὰ ψυχικὴ κατάσταση, εἶναι διαρκές ἄνοιγμα στόν ἀντίχριστον διάβολον, ὁ ὁποῖος σπέρνει στήν καρδίαν ὡς εἰς ἀγρόν τὰ δαιμονιώδη ἀντίχριστα σπέρματα τῆς ἀρνήσεως τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἀπιστίας. Πολλοὶ ἀνοίγουν τὴν καρδίαν τους σάν ἄλλην δέλτον ἄλλοτε στόν Χριστόν, ἄλλοτε στόν πονηρόν.

Ἔτσι δέχονται καί τὰ γράμματα καί χαράγματα τοῦ διαβόλου, πού σφραγίζουν καί ἀλλοιώνουν τὴν προσωπικότητα καί τὴν κάμουν δίψυχην ἀντιφατικὴν καί τελικὰ ἀντίχριστην. Γι' αὐτό ἐλέγχει ὁ Ἰ. ὁ Χρυσόστομος. «Διὰ δὴ τοῦτο, ὅταν τὰς δέλτους (= καρδίας) λάβω τὰς ὑμετέρας, οὐδέ ἀναγνῶναι δύναμαι. Οὐ γάρ εὕρισκω τὰ γράμματα, ἅπερ ἡμεῖς κατὰ Κυριακὴν ἐγγράφοντες ὑμῖν ἀφίεμεν· ἀλλ' ἕτερα ἀνθ' ἐτέρων, ἄσημα καί διεστραμμένα»⁴⁶.

Ἡ ἀμετανοησία ἢ ἡ δικαιολογία τῆς ἀμαρτίας, διαστρέφει τόν πιστόν καί τόν καθιστᾷ ἄπιστον. «Οἱ ἐν ἀπιστίᾳ διαμείναντες ἀναφαίρετον καί ὥσπερ ἐσφραγισμένην ἔσχον τὴν ἀμαρτίαν»⁴⁷. Ἡ ἀναφαίρετος ἀμαρτία, δηλαδή ἡ ἀμετανοησία, ἀποκόπτει τόν ἄνθρωπον ἀπό τόν Χριστόν καί τὴν σωτηρίαν καί ὁδηγεῖ στόν πνευματικόν θάνατον. Ἡ ἀ-

45. Νικολάου Καθάσιλα, Περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, Λόγος Β' 23, Μ. 150, 536. Α. (Ε.Π.Ε. φιλοκαλία 22,332).

46. Ἰω. Χρυσόστομος, Ὁμιλία ΙΑ, εἰς τό κατὰ Ματθαῖον, Μ. 57, 200 (Ε.Π.Ε. 9,374).

47. Theodorus Heracleensis, ap. cat. jo. 16: 11, Ἐν «A patristic Greek Lexicon, Oxford University press 1961, σελ. 1354».

μετανοησία κάμει τήν ἀμαρτίαν γνώρισμα ἀντιχρίστου δουλείας, χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου διαβόλου.

Τόν αὐτόν κίνδυνον κρύπτει καί ἡ ὑποκριτική μετάνοια. «ἡ συνεχῆς ἐπὶ τὰ αὐτά ἀμαρτήματα ἐπιστροφή ἐνέχει τόν κίνδυνον νά προκαλέσῃ εἰς τόν ἄνθρωπον ἀναισθησίαν καί σκλήρυνσιν καί νά δημιουργήσῃ ἐν αὐτῷ κατάστασιν ἀνεπίδεκτον μετανοίας»⁴⁸. Αὐτή ἡ συμβατική, ψευδῆς μετάνοια, δέν θεραπεύει τίς πληγές τῶν ἀμαρτιῶν, διότι εἶναι, ὅπως λέγει ὁ Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς, κατὰ φαντασίαν μετάνοια, «δόκησις τοίνυν μετανοίας, οὐ μετάνοια, τό πολλάκις αἰτεῖσθαι συγγνώμην ἐφ' οἷς πλημμελοῦμεν πολλάκις...»⁴⁹.

Ὁ ἀντίχριστος ἀρνητισμός, ὅταν εὕρῃ τήν ψυχὴν ἀφύλακτην, δεισδύει σάν τό μικρόβιον, ἐπηρεάζει τήν βούλησιν, τήν καθιστὰ συμβιβαστικὴν, ὥστε στήν ἀρχὴν νά συνδυάζῃ καί ἀμαρτίαν καί μετάνοιαν καί Χριστόν. Ἀδυνατίζει ἔτσι ἡ ἀντίστασις στήν ἀμαρτίαν, στίς προτροπές τοῦ διαβόλου. Ἀρχικά εἶναι κινητός ὁ πιστός καί στό ἀγαθόν μέ μίαν συμβατικὴν μετάνοιαν καί στό πονηρόν μέ τήν ἀμαρτίαν. Ἡ ἀμαρτία γίνεται ἕξις, ἐπαναλαμβάνεται ἀκουσίως καί ἔπειτα ἐκουσίως. «Ὅπου ἡ θέλησις μετέχει ἐνεργῶς καί διαπράττει τήν ἀμαρτίαν μᾶλλον ἐσκεμμένως καί παρά τό ὅτι δύναται νά ἀντιδράσῃ ἀποτελεσματικῶς κατ' αὐτῆς, ἐκεῖ ἔχομεν τήν πρὸς θάνατον ἀμαρτίαν...»⁵⁰. Δηλαδή ὁ ἄνθρωπος ἐν γνώσει τοῦ ἀρνεῖται τήν ζωὴν, τήν κοινωνίαν μέ τόν Χριστόν διὰ τῆς μετανοίας, καί μένει μέ τόν θάνατον, δηλαδή τήν ἀμετανοησίαν. Αὐτή ἡ πώρωσις μέσα στόν πνευματικόν θάνατον, αὐτή ἡ ἀμετανοησία, αὐτή ἡ ἀρνησις τῆς Θείας Χάριτος καί σωτηρίας, αὐτός ὁ ἀντίχριστος ἀρνητισμός, εἶναι ἡ οὐσία τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἠθικοῦ ἀντιχρίστου χάραγματος.

Ἡ ἀμφίρροπη κίνησις κατ' ἀρχάς, πότε στόν Χριστόν, πότε στόν Ἀντίχριστον, γίνεται προοδευτικά μονόρροπη, μόνον πρὸς τόν Ἀντίχριστον. Ἐνῶ ἀρχικά εἶναι ὁ νοσῶν ἀπὸ τόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν κινητός καί πρὸς τόν Χριστόν καί πρὸς τόν ἀντίχριστον διάβολον, καθίσταται βαθμῆδόν διὰ τῆς ἀμετανοησίας δυσκίνητος πρὸς τό ἀγαθόν καί τόν Χριστόν καί εὐκίνητος πρὸς τό κακόν καί τόν διάβολον καί τελικά εὐκίνητος πρὸς τό κακόν καί ἀκίνητος πρὸς τόν ἀγαθόν. Αὐτό εἶναι γενικά τό ἠθικόν ἀντίχριστον χάραγμα.

Τό ἠθικόν ἀντίχριστον χάραγμα εἶναι τελικά ἡ διαρκὴς ἀμετανοησία, ἓνα πάγιον ἀντίχριστον κατεστημένον, τό ὁποῖον διακατέχει τήν ψυχὴν, αἰχμάλωτην, ἄβουλην μέσα στήν σκιάν τοῦ πνευματικοῦ θανά-

48. Π.Ν. Τρεμπέλα, Δογματική, Τόμος 3, Ἀθῆναι, 1961, σελ. 257.

49. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς, Β' XIII, Μ. 8, 996. C. (Β.Ε.Π. 7, 329).

50. Π.Ν. Τρεμπέλα, Δογματική, Τόμος 2, σελ. 312.

του. «Πρός τήν ἀμετανοησίαν δέ ταύτην σχετίζεται ἀμέσως, ἂν μή καί ταυτίζεται ἢ κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βλασφημία, περί τῆς ὁποίας ὁ Κύριος ἐβεβαίωσεν, ὅτι δέν χωρεῖ ἄφεσις δι' αὐτήν οὔτε ἐν τῷ νῦν, οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι...»⁵¹. Ἐπομένως τό χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου εἶναι ἀναφαίρετος ἀμαρτία, εἶναι αἰώνιος θάνατος. Ὅπως ἀκριβῶς «ἔστιν ἀμαρτία οὐ πρός θάνατον»⁵², ὁμοίως «ἔστιν ἀμαρτία πρός θάνατον»⁵³. Ἀμαρτία πρός θάνατον εἶναι Αὐτός ὁ πάγιος ἀντίχριστος ἀρνητισμός, τό χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου, τό ὁποῖον σφραγίζει τήν ὅλην προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου καί ἀποτελεῖ βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία δέν ἔχει ἄφεσιν καί ἔχει ὡς συνέπειαν αἰώνιον θάνατον, ὅπως εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. «Ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι πάντα ἀφεθήσεται τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων τά ἀμαρτήματα καί αἱ βλασφημῖαι ὅσας ἐάν βλασφημήσωσιν· ὅς δ' ἂν βλασφημήσῃ εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, οὐκ ἔχει ἄφεσιν εἰς τόν αἰῶνα, ἀλλ' ἐνοχός ἐστι αἰωνίου κρίσεως.»⁵⁴.

Ὁ ἀντίχριστος ἀρνητισμός εἶναι αἰώνιος θάνατος, εἶναι ἐκουσία ἐναντίωσις πρός τό Ἅγιον Πνεῦμα καί τήν ἀλήθειαν καί τήν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ. «Ἐκουσίως γάρ ἀμαρτανόντων ἡμῶν μετά τό λαβεῖν τήν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, οὐκέτι περί ἀμαρτιῶν ἀπολείπεται θυσία»⁵⁵. Πᾶσα ἀμαρτία ἐξομολογουμένη εἰλικρινῶς συγχωρεῖται. Ἀλλά ἡ ἄρνησις τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, ἡ ἄρνησις αὐτοῦ τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό ὁποῖον καλεῖ διαρκῶς σέ μετάνοιαν, ἡ ἐπίμονη ἄρνησις τῆς μετανοίας, δέν ἔχει συγχώρησιν. «Αἱ ἀμαρτίαι αὐταί εἶναι ἀσυγχώρητοι οὐχί ὡς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἢ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά φύσει ὡς ἐκ τοῦ ἀμετανοήτου καί τῆς πωρώσεως τῶν πραττόντων αὐτάς, δι' ἃ δέν δύναται νά ἐνεργήσῃ ἡ θεία Χάρις.»⁵⁶.

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καθιστᾷ ἀνενεργόν τήν θείαν Χάριν. «ἡ δέ τοῦ Πνεύματος βλασφημία οὐκ ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις... οὔτε ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι»⁵⁷. Ἐπομένως ὁ ἀντίχριστος ἀρνητισμός, τό ἀντίχριστον χάραγμα, ἡ διαρκής ἀμετανοησία «οὐκ ἔχει ἄφεσιν εἰς τόν αἰῶνα», εἶναι ἀναφαίρετον, αἰώνιον ἀμάρτημα. Ὁ ἔχων τό χάραγμα αὐτό ὡς ἀμετανόητος καί βλασφημῶν τό Ἅγιον Πνεῦμα «ἐνοχός ἐστι αἰωνίου κρίσεως»⁵⁸, δηλαδή κατακρίνεται αἰωνίως ὡς ἀμετανόητος καί

51. Ἐνθ' ἄνωτ. Τόμος 3, σελ. 243.

52. Α' Ἰωάννου, 5, 17.

53. Α' Ἰωάννου, 5, 16.

54. Κατά Μάρκον, 3, 28-29.

55. Πρός Ἑβραίους, 10, 26.

56. Χρήστου Ἀνδρούτσου, Δογματική, Ἔκδοσις Β', Ἀθῆναι, 1956, σελ. 379.

57. Κατά Ματθαῖον, 12, 31-32.

58. Κατά Μάρκον, 3, 29.

κατά τήν αὐθεντικωτέραν γραφήν: «ἐνοχός ἐστιν αἰώνιου ἁμαρτήματος»⁵⁹. Δηλαδή εἶναι αἰώνιον, ἀσυγχώρητον ἁμάρτημα, ὡς βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ ἀντίχριστος ἀρνητισμός, καί ἔχει συνέπειαν αἰώνιον θάνατον.

4. Εἰκονισμός Ἀντιχρίστου στήν καρδίαν τῶν ἀρνούμενων τόν Χριστόν

Μέ ὅλον αὐτόν τόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν, τήν ἔμμονην ἀντίδρασιν πρός τό Ἅγιον Πνεῦμα καί τήν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν, διαμορφώνεται τό ἀντίχριστον ἦθος, ὡς πίστις, λογισμός, βούλησις, βίωμα, καί οἱ ἀρνηθέντες τόν Χριστόν γίνονται τέλεια ὁμοιώματα τοῦ ἀντιχρίστου, εἰκονίζουσι τήν καρδίαν τόν ἀντίχριστον διάβολον, δέχονται τό χάραγμα, τήν σφραγίδα κυριότητος τοῦ διαβόλου ἀνεξίτηλον, «τό θεοστυγές (=θεομίσητον) αὐτοῦ –τοῦ Ἀντιχρίστου– ὄνομα ἀνεξαλείπτως [ἐν] ταῖς καρδίαις ἐγγράψαντες»⁶⁰.

Ὁ Χριστιανός, λέγεται χριστιανός, διότι φέρει τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ στήν καρδίαν. Στό βάθος τῆς προσωπικότητός του εἶναι ἐσφραγισμένος μέ τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καί τίς δωρεές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Χριστιανός εἶναι ὁ Χριστοειδής, ὡς εἰκὼν καί ὁμοίωσις Χριστοῦ.

Αὐτός ὅμως, πού παρεδόθη στόν ἀντίχριστον διάβολον, αὐτός πού ἀντικατέστησε τήν σφραγίδα κυριότητος τοῦ Χριστοῦ μέ τό ἀντίχριστον χάραγμα, δέν εἶναι πλέον χριστιανός, ἀλλά τέκνον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὅπως οἱ ἐκ τοῦ Χριστοῦ γεννῶμενοι λέγονται χριστιανοί, ὁμοίως οἱ ἐκ τοῦ Ἀντιχρίστου γεννῶμενοι εἶναι καί πρέπει νά λέγωνται ἀντιχριστιανοί ὡς «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν» Ἀντιχρίστου, «οἱ τὰς διαβολικὰς πράξεις καί τὰς κατά Χριστοῦ βλασφημίας, δι' ὧν πράττουσιν, εἰκονίζοντες τήν εἰκόνα τοῦ ἀποστάτου θηρός –Ἀντιχρίστου– καί τό τούτου ὄνομα ταῖς ἑαυτῶν καρδίαις [τό ἄτιμον] ὡς τίμιον ἐγχαράττοντες.»⁶¹.

Οἱ χαραγμένοι μέ τό ἀντίχριστον χάραγμα δέν ἐξουσιάζουσι τόν ἑαυτόν τους, εἶναι κατά κυριολεξίαν δοῦλοι τοῦ Ἀντιχρίστου, καί στόν λόγον καί στό ἔργον κατευθύνονται ἀπό τόν Ἀντίχριστον. Αὐτήν τήν ἠθικήν δέσμευσιν σημαίνει τό ἐπὶ τῆς χειρός ἢ τοῦ μετώπου χάραγμα. «Τοῦτο γάρ τό ἐπὶ τοῦ μετώπου καί τῆς χειρός χάραγμα σημαίνει, ἀντί τοῦ λόγου τοῦ μετώπου, καί ἀντί ἔργου τῆς χειρός παραληφθέντων»⁶².

59. Κείμενον NESTLE-ALAND, NOVUM TESTAMENTUM GRAECE, LONDON, σελ. 92.

60. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, M. 106,313. C.

61. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. M. 106,348. A.

62. Ἀρέθα Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, M. 106, 689, A.

Δέν εἶναι δηλαδή ἐλεύθερος νά κάμῃ ἐπιλογὴν μεταξύ καλοῦ καί κακοῦ. Χάνει τήν δυνατότητα ἐπιλογῆς καί κυρίως τήν δυνατότητα νά πράξῃ τό ἀγαθόν ἢ ὁμιλήσῃ γιά τό ἀγαθόν. Κυριαρχεῖται ἀπό τόν ἀντίχριστον διάβολον καί ὁ νοῦς καί ὁ λόγος καί ἡ βούλησις καί κινεῖται κατά ἀντίχριστον τρόπον.

5. Ἀντίχριστη ἔκφρασις μέ λόγον καί ἔργον

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ὁποῖον σφραγίζει τήν προσωπικότητα, δέν εἶναι μόνον ἀμετανοησία, ἀπιστία καί ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, τῆς σωτηρίας. Εἶναι κυρίως ἀντίχριστη ἔκφρασις μέ λόγον καί ἔργον, ἡ ὁποία ἐξομοιώνει τελείως τόν χαραγμένον μέ τόν ἀντίχριστον διάβολον. «Καί τό χάραγμα δέ τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος τοῦ ἀποστάτου [καί πλάνου] – Ἀντιχρίστου – πᾶσιν ἐπιθεῖναι σπουδάσει· ἐν μέν ταῖς δεξιαῖς [χερσίν], ἵνα τῶν [δεξιῶν καί] ἀγαθῶν ἔργων ἐκκόψῃ τήν ἐνέργειαν· ἐν δέ τοῖς μετώποις, ἵνα ἐν τῇ πλάνῃ καί τῷ σκότει διδάξῃ τοὺς ἀπατωμένους παρρησιάζεσθαι.»⁶³.

Ἰσχυροποιεῖται τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅταν ἐνεργοποιηθῇ, ὅταν κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ ἀποκόπῃ τά ἀγαθὰ ἔργα καί κινή τά χέρια μόνον γιά τά ἄνομα, ἀμαρτωλά, ἀντίχριστα ἔργα. Ὅταν ἀποσθῇ νη τό φῶς Χριστοῦ ἀπό τό μέτωπον, ἀπό τήν προσωπικότητα, καί πείθῃ τόν ἄνθρωπον μέ παρρησίαν, δηλαδή μέ θράσος, μέ ἀναίδειαν, μέ πῶρσιν, χωρίς συστολήν, δημοσίᾳ νά πράττῃ τά ἔργα τῆς πλάνης καί τοῦ σκότους, τά ἔργα τῆς θλασφημίας, τά σατανικά ἔργα.

Ἔτσι ὁ ἔχων τό χάραγμα προσκυνεῖ τόν Ἀντίχριστον, ὑποτάσσεται τελείως σ' αὐτόν καί κάμει μόνον τά εὐχάριστα σ' αὐτόν· «ἡ δέ τοῦ θηρίου προσκύνησις καί τό λαβεῖν αὐτοῦ τήν σφραγίδα – σημαίνει – τό τόν Ἀντίχριστον ἡγήσασθαι (= νά νομίσῃ) Θεόν, καί λόγῳ ἢ ἔργῳ τά κατὰ θύμια (= εὐχάριστα) τούτῳ διεξιέναι (= νά πράττῃ) καί κηρύσσειν.»⁶⁴.

Κατ' αὐτόν τόν τρόπον ὁ χαραγμένος μέ τό ἠθικόν, ἀντίχριστον χάραγμα καί εἰκονίζει καί ἐκφράζει μέ λόγον καί ἔργον τόν Ἀντίχριστον καί προσκυνεῖ αὐτόν μέ ὅλην τήν κοσμοθεωρίαν του καί προπαντός μέ τήν ἀντίχριστην πολιτείαν του. «Προσκυνεῖ τό θηρίον καί τήν εἰκόνα αὐτοῦ»⁶⁵. Γίνεται δηλαδή ὁ βίος καί ἡ πολιτεία του εἰκόνα τοῦ Ἀντιχρίστου, πού λιθανίζει τόν Ἀντίχριστον. «Εἰκόνα δέ τήν δυσσεβῆ πολιτείαν καλεῖ»⁶⁶, ὅπως ἐρμηνεύει ὁ Ἀρέθας Καισαρείας.

63. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 340. Α-Β.

64. Ἀρέθα Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 689. Α.

65. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 14,9. Ὁμοίως 13,4,8,12,15. 14,11. 16,2. 19,20.

66. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106,689. Α.

ΤΜΗΜΑ Β΄
ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ, ΟΡΑΤΟΝ, ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ
ΧΑΡΑΓΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΡΙΘΜΟΥ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΟΥ «666»

1. Πότε είναι αδιάφορος αριθμός καί πότε σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου τό «666»

Πάντοτε ὑπῆρχε τό ἐσωτερικόν ἀντίχριστον χάραγμα, ὡς μία μυστική σφραγίδα τοῦ ἀντιχρίστου διαβόλου. Ἀλλά στήν Ἀποκάλυψιν γίνεται κυρίως λόγος γιά τό ἐξωτερικόν, ὀρατόν χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χξς' (= 666), τό ὁποῖον διακρίνεται ἀπό τόν αδιάφορον ἀριθμόν.

Θά ἀναλύσωμεν πότε εἶναι αδιάφορος ἀριθμός καί πότε σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου. Πῶς καθιερώθη ὡς σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου καί γιατί τό χξς' (= 666) εἶναι ἓνα εἰδωλοποιημένον σύμβολον.

Πρέπει νά γίνη ἡ διάκρισις μεταξύ τοῦ ἀδιαφόρου ἀριθμοῦ, 666, καί τοῦ συμβόλου τοῦ Ἀντιχρίστου «666». Μερικοί βλέπουν τό «666» παντοῦ, σέ κάθε χρήσιν, ὡς αδιάφορον ἀριθμόν. Ἄλλοι καταδικάζουν γενικά τό, 666, καί, ἂν ἦταν δυνατόν, θά τόν καταργοῦσαν ὡς ἀριθμόν.

1) Πότε εἶναι αδιάφορος ἀριθμός τό 666;

Κατά μίαν φράσιν τοῦ Λεοντίου Βυζαντίου, διακρίνονται δύο χρήσεις ἐνός ἀριθμοῦ. «ὁ ἀριθμός διττός λέγεται, ὁ μὲν τις ἀπλῶς καί καθ' ἑαυτόν, ὁ δέ ἐν σχέσει καί πράγμασι θεωρούμενος»⁶⁷. Ὅταν χρησιμοποιῆται ἓνας ἀριθμός ἄνευ οὐδεμίας σχέσεως ποιότητος ἢ ποσότητος, ἀλλά καθ' ἑαυτόν, εἶναι ἓνα νούμερον ἀπλόν ἀφηρημένον μέσα στήν ἀριθμητικήν. Στήν χρήσιν αὐτήν τό, 666, εἶναι ἓνας τυχαῖος ἀφηρημέ-

---

67. Λεοντίου Βυζαντίου, Ἐπίλυσις τῶν ὑπὸ Σεβήρου συλλογισμῶν, Μ. 86.2, 1920. Α.

νος αριθμός. Όταν δηλώνη κάποιαν σχέσιν, κάποιον μέγεθος ιδιότητος ἢ ποιότητος ἢ ποσότητος πραγμάτων, πάλιν εἶναι ἕνας ἠθικῶς ἀδιάφορος αριθμός μέσα στήν αριθμητικήν διαδοχικήν σειράν.

Όταν δηλαδή τό, 666, τό συναντᾶμε στήν αριθμητικήν διαδοχήν 665, 666, 667, κλπ., εἶναι ἀδιάφορος αριθμός. Δύναται νά δηλώνη ἕνα μέγεθος ιδιότητος ἢ ποιότητος, πδχ. 666 μόρια σέ πνευματικές ἐπιδόσεις. Δύναται νά δηλώνη ἕνα μέγεθος διαφόρων ποσοτήτων: Πδχ. Ποσότητα χρόνου, 666 λεπτά, ὥρες, ἡμέρες κλπ. Ποσότητα ὑλικῶν ἀγαθῶν, 666 κιλά ἐμπορεύματος. Ποσότητα σελίδων βιβλίου, ἢ 666 σελίδα. Ποσότητα φυσικῶν διαστάσεων μήκους, πλάτους, ὕψους. Ἀριθμητικήν θέσιν οἰκίας ἐπὶ τῶν ὁδῶν. Ἀριθμόν τηλεφωνικοῦ καταλόγου κλπ.

Όπουδήποτε συναντᾶμε τό, 666, μέ τήν χρῆσιν αὐτήν εἴτε ὡς ἀφηρημένον ἀριθμόν τῆς αριθμητικῆς διαδοχῆς εἴτε ὡς συγκεκριμένον ἀριθμόν μιᾶς ιδιότητος, ποιότητος ἢ ποσότητος, τό 666 εἶναι ἀδιάφορος αριθμός. Τό, χξς', κατά τήν ἑλληνικήν ἀρίθμωσιν καί τό, 666, κατά τήν ἀραβικήν, μπορεῖ νά εἶναι ἀπλοῖ ἀριθμοί καί νά μήν ἔχουν καμμίαν ἀναφοράν στόν Ἀντίχριστον, ὅταν ἡ χρῆσις τους εἶναι τυχαία καί συμπτωματική. Δέν ὑπάρχει καμμία πρόληψις καί καμμία ἐπιφύλαξις γιά κανένα ἀριθμόν, ὅταν αὐτός χρησιμοποιῆται ἀπλῶς ὡς ἀριθμός στίς ἀνωτέρω χρήσεις. Μπορεῖ νά συναντήσωμεν τόν συνδυασμόν γραμμάτων, χξς, σέ ἀδιάφορη ἀρίθμωσιν, ὅπως πδχ. σέ πινακίδες αὐτοκινήτων. Τότε δέν ἔχει καμμίαν ἄλλην σημασίαν, ἀλλά καλύτερα νά ἀποφεύγεται, γιά νά μήν δημιουργῇ πρόβλημα συνειδήσεως. Δέν ἔχει τίποτε τό ἐπιλήψιμον ἕνας ἀριθμός, χξς' (= 666), ὅταν χρησιμοποιῆται μόνον ὡς ἀριθμός χωρίς κανένα συμβολισμόν εἰδικόν.

2) Πότε εἶναι σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου τό «666»;

Υπάρχει ὁμως καί ἡ συμβολική χρῆσις ἐνός ἀριθμοῦ. Όταν λαμβάνεται ἕνας ἀριθμός ἀπολύτως, ἔξω ἀπό τήν αριθμητικήν διαδοχήν, ὅταν γενικεύεται καί φορτίζεται μέ ἕνα εἰδικόν νόημα καί περιεχόμενον, τότε γίνεται σύμβολον, δέν εἶναι ἀπλός ἀριθμός. Ἐνα τέτοιον σύμβολον μάλιστα καί οἰκουμενικόν εἶναι τό χξς' (666).

Τό «666» ἔξω ἀπό τήν αριθμητικήν διαδοχήν, σέ ἀπολυτοποιημένην χρῆσιν, δέν σημαίνει ἀφηρημένην αριθμητικήν ἔννοιαν ἢ σχέσιν ποιότητος ἢ ποσότητος, ἀλλά ἔχει ἀποκλειστικήν ἀναφοράν στόν Ἀντίχριστον, εἶναι σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, εἶναι κρυπτογράφησις τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου, τοῦ Ἀντιχρίστου, εἶναι ἐπομένως φορεὺς ἀντιχρίστου νοήματος.

Τό «666» σ' αὐτήν τήν συμβολικήν χρῆσιν εἶναι ἡ αριθμητική ἐκφρασις τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Κρυπτογραφεῖ τό ὄνομα καί ἀκόμη, ὡς θά λεχθῇ, αὐτήν τήν φύσιν τοῦ προσώπου τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἶναι τρόπον τινά ἔμβλημα τοῦ Ἀντιχρίστου. Δέν μπορεῖ μία τέτοια

συμβολική χρήσις τοῦ «666» νά θεωρηθῇ ἀθώα καί συμπτωματική. Ἡ γενική, ἐξειδικευμένη, ἀπόλυτη, συμβολική χρήσις τοῦ «666», μέ νόημα ἀντίχριστον, δέν εἶναι ποτέ ἠθικῶς ἀδιάφορη.

Το χξς' (= 666) στήν συμβολικήν χρήσιν δέν εἶναι ἀπλᾶ γράμματα ἢ ἀριθμοί ἀδιάφοροι, εἶναι σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὡς σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου ἔχει κακήν ἔννοιαν. Τό σύμβολον «666» προβάλλει ὡς φορεῦς ὀνόματος τοῦ προσώπου τοῦ Ἀντιχρίστου. Γίνεται τρόπον τι-νά ὄχημα, πού φέρει ὁλόκληρην φιλοσοφίαν πολιτικήν, κοινωνικήν, ἠθικήν τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ὁ συμβολισμός τοῦ ὀνόματος καί τοῦ προσώπου τοῦ Ἀντιχρίστου μέ τό χξς' (666) εἶναι δεδομένος στήν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου. «Ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου· ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστίν· καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ»⁶⁸.

Ὡς σύμβολον τοῦ ὀνόματος καί τοῦ προσώπου τοῦ Ἀντιχρίστου θεωρεῖται ἡ ἀπολυτοποιημένη ἔννοια «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ», ἡ ὁποία ἐμφανίζεται ὁλογράφως στά ἀρχαιότερα χειρόγραφα καί στίς κριτικές ἐκδόσεις⁶⁹ καί στό Ὑπόμνημα Π. Ἰ. Μπρατσιώτου⁷⁰. Σέ ἄλλες ἐκδόσεις ἐμφανίζεται ἀριθμητικῶς μέ ἑλληνικήν ἀρίθμησην χξς'⁷¹ ἢ συγχρόνως μέ ἑλληνικήν καί ἀραβικήν ἀρίθμησην χξς' (666)⁷².

Κατά τά ἐπίσημα κείμενα τῶν ὑπομνηματιστῶν ἀρχαίων πατέρων ἀπαντᾷ συνήθως παράλληλα καί ἡ ὁλόγραφη καί ἡ ἀριθμητική γραφή, «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ» καί χξς'. Στό Ὑπόμνημα Ἀνδρέου Καισαρείας ὁλογράφως «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ»⁷³. Στό Ὑπόμνημα Ἀρέθα Καισαρείας ἀριθμητικῶς, χξς', στό κείμενον καί ὁλογράφως στήν ἐρμηνείαν. «Ἀριθμός δέ τοῦ ὀνόματος τοῦ ψήφου, ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ.»⁷⁴. Τό Ὑπόμνημα Εἰρηναίου⁷⁵ ἔχει τήν ἑλληνικήν ἀρίθμησην χξς'. Ὁμοίως τοῦ Ἰππολύτου⁷⁶.

Ἡ ἀπολυτοποιημένη, συμβολική ἔννοια, «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ», συμβολίζει τό ὄνομα καί τό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου καί εἶναι χά-

68. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 13,18.

69. NESTLE-ALAND, NOVUM TESTAMENTUM GRAECE, London, 1975 σελ. 638.

70. Π. Ἰ. Μπρατσιώτου, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Ἐν Ἀθήναις, 1950, σελ. 214.

71. Ἡ Ἀγία Γραφή, Ἡ παλαιά Διαθήκη καί ἡ Καινή Διαθήκη, Ἐκδόσεις Θεολόγων Ἡ «ΖΩΗ», Ἀθῆναι, 1983, σελίς 1061.

72. Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική μετάφραση, Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι, 1981, σελ. 491.

73. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, M. 106,340. C.

74. Ἀρέθα Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, M. 106,681. A-B.

75. Εἰρηναίου, Contra Haereses, lib. V, M. 7, 1202. A-C. (B.E.Π. 5, 168-169).

76. Ἰππολύτου, M. 10, 768. A, 769. B, 932C. (B.E.Π. 6,213,214,287).

ραγμα του Ἀντιχρίστου κατά τήν Ἀποκάλυψιν, ὅπως θά ἀποδειχθῇ στά ἐπόμενα. Ἡ συμβολική ἔννοια «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ» μέ οποιαδήποτε γλῶσσα καί ἂν ἐκφρασθῇ, μέ οποιαδήποτε γράμματα καί μικρογράμματα καί μεγαλογράμματα γραφή καί μέ ἀριθμούς καί μέ ἄλλα σύμβολα, ἀφοῦ λαμβάνεται ἀπολύτως, ὡς σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, εἶναι χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἐπομένως ἐξαρτᾶται ἀπό τήν χρῆσιν ἂν εἶναι τό (666) ἀπλός ἀριθμός, ἀδιάφορος ἢ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἀθῶος εἶναι ὁ ἀριθμός (666) στήν ἀφηρημένην ἢ συγκεκριμένην ποιοτικήν ἢ ποσοτικήν σχέσιν μέ τά πράγματα. Τό σύμβολον ὅμως «666» στήν ἀπολυτοποιημένην, γενικήν χρῆσιν, δέν ἔχει οὔτε ἐκφράζει καμμίαν τέτοιαν σχέσιν μέ πράγματα ἢ ἄλλα πρόσωπα, ἀλλά ἀποκλειστικά σχετίζει μέ τόν Ἀντιχριστον. Ὁ νοῦς στό «666» ἀναγνωρίζει τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ —τοῦ Ἀντιχρίστου— ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ»⁷⁷. Ἡ Γραφή εἶναι σαφής. Δέν ὑπάρχει περιθώριον ἀθώσεως καί ἀποδοχῆς τοῦ συμβόλου τοῦ Ἀντιχρίστου, τοῦ χαράγματος «χξς'» (666).

2. Ἡ καθιέρωσις τοῦ «666» ὡς συμβόλου τοῦ Ἀντιχρίστου

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δηλώνει στήν Ἀποκάλυψιν τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἶναι σαφής ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννου. «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ»⁷⁸ ἢ χξς' (666)⁷⁹. Τό χξς' (666) εἶναι δεδομένον ὡς σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου στά Ὑπομνήματα, στίς μελέτες, στά σχόλια τῶν Πατέρων. Σέ ὅλους τοὺς Πατέρας τό χξς' εἶναι γνωστόν ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ Εἰρηναῖος καταδικάζει μέ δριμύτητα ὅσους παρεχάραξαν τό καθιερωμένον σύμβολον χξς' (666) σέ χις' (616): «οὐκ οἶδα πῶς ἐσφάλησάν τινες ἐπακολουθήσαντες ἰδιωτισμῷ καί τόν μέσον ἠθέτησαν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος, ν' ψήφισμα ὑφελόντες (= ἀφαίρεσαν 50 μονάδες) καί ἀντί τῶν ἑξ δεκάδων μίαν δεκάδα βουλόμενοι εἶναι»⁸⁰.

Οἱ ἀνά τό κόσμον ὠργανωμένες Ἐκκλησίες, οἱ οἰκουμενικές Σύνοδοι, οἱ Θεολογικές Σχολές, δέν ἐδογμάτισαν γιά τό χξς' (666), διότι δέν ἀπετέλεσε πρόβλημα τῆς ἐποχῆς των. Ἐγνώριζαν ὅτι τό χξς' (666) εἶναι χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀλλά δέν εἶχε ἀπασχολήσει τοὺς πιστούς, διότι δέν εἶχεν ἐμφανισθῇ ἡ γενικευμένη, ἀπολυτοποιημένη

77. Ἀποκάλ. Ἰωάννου, 13,18.

78. Ἀποκάλυψις Ἰω. 13,18, Κατά τίς κριτικές ἐκδόσεις καί ἀρχαῖα Ὑπομνήματα.

79. Κατά νεώτερες ἐκδόσεις.

80. Εἰρηναίου, *Contra Haereses*, lib. V, M. 7, 1203 C. (B.E.Π. 5,168).

χρήσις του, όπως συμβαίνει δυστυχώς στην εποχήν μας. Ἡ Ἐκκλησία δέν ἐδογματίζε πάντοτε γιά τά πάντα. Ἀκόμη υπάρχουν πολλές ἀληθιες τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὁποῖες δέν ἐγιναν δόγμα, ὅπως π.χ. ἡ μετάστασις τῆς Θεοτόκου. Τό πρόβλημα τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τοῦ χξς' (666), εἶναι λυμένον στήν Γραφήν καί στά κείμενα τῶν Πατέρων. Ἔλειπε μόνον ἡ ἔρευνα καί ἡ γνωστοποίησις τῆς ἀληθείας.

Τό χξς' (666) εἶναι σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως ἀκριβῶς ὁ σταυρός εἶναι σύμβολον τοῦ Χριστοῦ. «Ἐδωκεν ὁ Χριστός τοῖς εἰς αὐτόν πιστεύουσιν τόν τίμιον καί ζωοποιόν σταυρόν καί αὐτός— ὁ Ἀντίχριστος— ὁμοίως δώσει τό ἑαυτοῦ σημεῖον...»⁸¹, δηλαδή τό χξς' (666). Ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος λέγει: «Λοιπόν οὖν, ἀδελφοί μου, φρικτός ἀγών ἅπασιν τοῖς φιλοχρίστοις ἀνθρώποις, ἵνα μέχρις ὥρας τοῦ θανάτου μή δειλιάσωσι, μηδέ σῶσιν ἐν χαυνότητι, ὅταν χαράσῃ ὁ Δράκων τήν ἑαυτοῦ σφραγίδα ἀντί στοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτήρος...»⁸².

Ἡ συμβολοποίησις καί καθιέρωσις τοῦ «666» ὡς ἀντιχρίστου συμβόλου εἶναι ἀντίστοιχη μέ τήν καθιέρωσιν τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Τί εἶναι ὁ σταυρός; Δύο κεραῖες κάθετες ἀπό ξύλον ἢ μέταλλον ἢ ἄλλο ὑλικόν. Πρίν ἀπό τόν σχηματισμόν τοῦ σταυροῦ οἱ κεραῖες αὐτές μπορεῖ νά εἶναι κάτι τό ἀδιάφορον, ἕνα ἀπλόν ὑλικόν, χωρίς κανένα νόημα. Ὅταν ὁμως συνδέσωμεν τίς κεραῖες σταυροειδῶς μέ σκοπόν νά κάνωμεν ἕνα σύμβολον τοῦ Χριστοῦ, τότε δέν ἔχομεν ἀδιάφορα ὑλικά, κεραῖες ἄνευ νοήματος, ἀλλά ἔχομεν σταυρόν, πού συμβολίζει τήν σταυρικὴν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ καί αὐτόν τόν ἱ. Χριστόν. Τότε δέν ἔχομεν ἀδιάφορον ὑλικόν, ἀλλά σύμβολον Χριστοῦ, σύμβολον σωτηρίας, σταυρόν, πού φορτίζεται μέ ἐνέργειαν Χάριτος, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ κατὰ τό μέτρον τῆς πίστεως.

Ὅμοίως περίπου καί τό χξς' (666), τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου. Μέσα στήν ἀριθμητικὴν διαδοχὴν εἶναι ἀδιάφορος ἀριθμός, ὅπως ἐλέχθη. Ἄν ὁμως λάβωμεν τό χξς' (666) ἔξω ἀπό τήν ἀριθμητικὴν διαδοχὴν καί τό ἀπολυτοποιήσωμεν καί σχετίσωμεν μέ τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, τότε γίνεται σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, τότε συμβολίζει τό ὄνομα καί τό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως δηλώνει ἡ Ἀποκάλυψις. Τότε στήν ἐξειδικευμένην αὐτὴν χρήσιν σχετίζει μόνον μέ τόν Ἀντίχριστον καί φορτίζεται μέ ἰδεολογίαν, πίστιν, κοσμοθεωρίαν ἀντίχριστην. Δέν εἶναι ἀπλός ἀριθμός, ἀλλά φορτίζεται μέ ἀντίχριστην ἐνέργειαν δαιμονικὴν, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ κατὰ τό μέτρον τῆς ἀπιστίας καί ἀσεβείας τοῦ δεχομένου αὐτό.

81. Ἱερολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου, καί περὶ Ἀντιχρίστου, Μ. 10,921, Β. (Β.Ε.Π. 6,283).

82. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Λόγος εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, ἐκδ. ΟΞΟΝΙΑ, ἀψθ. σελ. τζα.

Πρίν από τόν Χριστόν σταύρωσις καί σταυρός ἦταν γιά τούς πολλούς κάτι τό κοινόν, ἄνευ σημασίας. Μετά ὅμως ἀπό τήν σταύρωσιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ καί μάλιστα τήν κατάργησιν τῆς σταυρικῆς ποινῆς, ὑπάρχει μόνον ἓνας σταυρός, ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ καί μόνον ἓνας ἐσταυρωμένος, ὁ Ἰ. Χριστός. Σταυρός καί σταύρωσις ἔχουν ἀποκλειστικήν ἀναφοράν στό πρόσωπον τοῦ Ἰ. Χριστοῦ.

Ὅμοίως καί τό χξς' (666). Πρίν ἀπό τήν ἀπολυτοποίησίν του γιά τήν κρυπτογράφησιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου ἦταν ἀδιάφορος ἀριθμός, ἀσυμβόλιστος, μέσα στήν ἀριθμητικήν διαδοχήν. Μετά ὅμως τήν ἀποκλειστικήν ἀναφοράν στόν Ἀντίχριστον, ἡ ἀπολυτοποιημένη χρῆσις σχετίζει μόνον μέ τόν Ἀντίχριστον. Ὅταν συναντήσωμεν ἀπολυτοποιημένην χρῆσιν «χξς'» «666», ἐννοοῦμεν μόνον κρυπτογράφησιν τοῦ ὀνόματος καί προσώπου τοῦ Ἀντιχρίστου.

Τό σύμβολον χξς' (666) καθιερώθη ὡς σύμβολον καί ἔμβλημα τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων. Στήν συμβολικήν χρῆσιν λειτουργεῖ ὡς θρησκευτικόν σύμβολον στίς σκοτεινές δυνάμεις, στούς υἱοῦς τῆς ἀποστασίας, στούς σιωνιστές καί σατανιστές. Δίνει τήν ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι ἓνα μαγικόν κλειδί, μία μαγική ἐπίκλησις, μέ τήν ὁποίαν «τό μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας.»⁸³ Αὐτές οἱ ἀντίχριστες δυνάμεις βλέπουν στό «666» ἐνσαρκουμένην ὅλην τήν ἀντίχριστην κοσμοθεωρίαν τους. Ἐκφράζει τό «666» τούς ἀντιχρίστους σατανικοὺς στόχους καί ὅλην τήν κουλτούραν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ.

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου χξς' (666) καθιερώθη σέ οἰκουμενικήν κλίμακα. Παντοῦ ἐμφανίζεται σέ ὅλα τά γεωγραφικά πλάτη καί μήκη τῆς γῆς. Ἐγίνε ἓνα οἰκουμενικόν σύμβολον. Ἐνα εἶναι τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου μέ ὅποιαν μορφήν καί γλῶσσαν καί ἂν ἐκφρασθῇ. Ἀντί τῆς ὀλογράφου μορφῆς «ἑξακόσια ἐξήκοντα ἕξ», ἐπελέγη παλαιότερον, ὅταν ἡ ἑλληνική ἦταν οἰκουμενική γλῶσσα, ἡ συνοπτική ἑλληνική ἀριθμητική ἑκφρασις «χξς'». Στήν ἐποχήν μας ἐπελέγη ἀπό τίς σκοτεινές δυνάμεις, τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἡ ἑκφρασις τοῦ χάραγματος αὐτοῦ μέ τήν ἀραβικήν ἀρίθμησιν «666», διότι ἡ ἀρίθμησις αὕτη εἶναι οἰκουμενική καί ἀποτελεῖ κοινήν γλῶσσαν ὅλων.

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως ἐλέγχθη, εἶναι ἡ ἐννοια «ἑξακόσια ἐξήκοντα ἕξ», ὅταν ἀναφέρεται ἀποκλειστικά στόν Ἀντίχριστον, στό ὄνομα καί στό πρόσωπόν του. Αὕτη ἡ ἐννοια μέ τόν ἀντίχριστον συσχετισμόν της μπορεῖ νά μεταφρασθῇ σέ ὅλες τίς γλῶσσες καί νά ἐκφρασθῇ καί διατυπωθῇ μέ ὁποιαδήποτε γράμματα, μέ ὁποιαδήποτε μορφήν καί ὀλογράφως καί ἀριθμητικῶς. Θά ἀποτελῇ πάντοτε χάραγ-

83. Β' Θεσσαλονικεῖς, 2,7.

μα του Ἀντιχρίστου, ἐάν ἡ χρῆσις τῆς εἶναι ἀπολυτοποιημένη, γενικευμένη καί ἀναφέρεται δηλαδή ἀποκλειστικά στό ὄνομα καί πρόσωπον του Ἀντιχρίστου. Ὅποιοδήποτε σημεῖον ἢ σύμβολον, ὅταν ἀναφέρεται ἀποκλειστικά στόν Ἀντίχριστον, εἶναι χάραγμα του Ἀντιχρίστου, συνδέει μέ τόν Ἀντίχριστον, λειτουργεῖ ὡς χάραγμα. Πολύ περισσότερο τό σημεῖον χξς' (666), «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ», τό ὁποῖον εἶναι δεδομένον στήν Γραφήν ὡς ἑκφρασις του ὀνόματος καί τοῦ προσώπου του Ἀντιχρίστου, ὅταν χρησιμοποιῆται μέ αὐτόν τόν ἀντίχριστον συσχετισμόν, εἶναι χάραγμα του Ἀντιχρίστου.

Δυστυχῶς ὡς ἀντίχριστον χάραγμα, ὡς σφραγίς του Ἀντιχρίστου, ἔχει σφραγίσει τό «666» ὅλα τά τυποποιημένα προϊόντα, πολλές κάρτες, χαρτονομίσματα καί ταυτότητες σ' ὅλον τόν κόσμον. Ἡ κατακλυσμική αὐτή ἐπιδρομή ἀποκλειστικά του «666» ἀποκαλύπτει τόν σκοπόν τῶν ἀντιχρίστων σκοτεινῶν δυνάμεων. Θέλουν νά σημάνουν τήν προετοιμασίαν γιά τόν ἐρχομόν του Ἀντιχρίστου καί σφραγίζουν τά πάντα καί τούς πάντας μέ τό ἀντίχριστον χάραγμα, γιά νά πετύχουν μίαν παγκόσμιαν στροφήν καί ἐθελοδοουλείαν στόν Ἀντίχριστον. Αὐτό εἶναι βλασφημία κατά του Χριστοῦ. Καί ὅμως, πόσοι ὑποκρίνονται τόν ἀφελῆ καί τόν νηφάλιον καί λένε ὅτι δέν ὑπάρχει κανένα πρόβλημα, κανένας κίνδυνος!

Τό «χξς'» καί τό «666» ἐκφράζει, ὅπως σέ ἄλλην παράγραφον θά λεχθῇ, καί σάν ἀριθμητική διατύπωσις τόν χαρακτήρα, τό ἔργον, τήν ταυτότητα του Ἀντιχρίστου. Καί μόνον ἡ ἀριθμητική διατύπωσις ὑποκρύπτει ὁλόκληρον ἀντιχριστολογία. «Ἄλλωστε κατά τήν τακτικήν τῆς «γεματρίας», τό νόημα του 666 προβάλλει τρισδιάστατον. Τοῦτο ἀκριβῶς ἐκφράζεται διά τῆς τριπλῆς ἐπαναλήψεως του ψηφίου, 6, ἡ ὁποία συμβολίζει τήν εἰς τό πρόσωπον του Ἀντιχρίστου ἀνακεφαλαίωσιν τῆς κακίας...»⁸⁴.

3. Τό εἰδωλοποιημένον σύμβολον «666»

Γιά νά εὕρη κανεῖς πότε θά ἔλθῃ ὁ Ἀντίχριστος καί ποῖος θά εἶναι, χρειάζεται θεῖαν σοφίαν καί προφητικόν χάρισμα. Γιά τό χάραγμα ὅμως του Ἀντιχρίστου δέν χρειάζεται πολλή σοφία. Εἶναι δεδομένον στήν Ἀποκάλυψιν. Εἶναι φανερόν ὅτι τό σύμβολον «666» φανερώνει τόν χαρακτήρα του Ἀντιχρίστου, ὅτι τρόπον τινά προβάλλει σάν εἰδωλον του Ἀντιχρίστου. «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ = χξς' (666)»⁸⁵. Ὅπως στό Βάπτισμα ἀκούομεν «καί τό ὄνομα αὐτοῦ τόδε» ,

84. Μ. Α. Σιώτου, Ὁ ἀριθμός τῆς ταυτότητος του Ἀντιχρίστου, ἐν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» 15/2/1987, Ἀριθ. 3, σελ. 109.

85. Ἀποκ. Ἰω. 13,18.

ὁμοια περί τοῦ Ἀντιχρίστου. «Καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς' (666)». Ἀντίχριστος καί σύμβολον «666» φαίνεται σάν νά ἐταυτίσθησαν. Τό «666» δέν λειτουργεῖ σάν ἀπλόν σύμβολον. Σχεδόν ἐγίνε εἰδῶλον τοῦ Ἀντιχρίστου, μᾶς προβάλλει αὐτόν τόν Ἀντίχριστον, ὁδηγεῖ σ' αὐτόν τόν Ἀντίχριστον, ὅπως διά πολλῶν θά λεχθῇ σέ ἐπόμενες §§,

Ὅταν βλέπωμεν τό χάραγμα «666», ὁ νοῦς μας δέν πάει μόνον στό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀλλά πάει καί σ' αὐτόν τόν Ἀντίχριστον. Τό σύμβολον «666» δέν σχετίζεται μέ κανένα ἄλλο ὄνομα ἐκτός τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὅποιος δέχεται αὐτό τό χάραγμα «666» δέχεται ἄμεσα καί τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἔμμεσα αὐτόν τόν Ἀντίχριστον, ὁ ὁποῖος γίνεται παρών μέ τό ἐνεργούμενον «μυστήριον τῆς ἀνομίας» διά σατανικῆς ἐνεργείας.

Ὅποιος δέχεται τήν ἔννοιαν σταύρωσις, σταυρός Χριστοῦ, δέχεται καί τόν σταυρόν τοῦ Χριστοῦ καί αὐτόν τόν Χριστόν. Καί οἱ «δεξάμενοι τόν χαρακτήρα -666- τοῦ μιανοῦ καί θεομάχου, ἀντί τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος»⁸⁶, δέχονται καί τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καί αὐτόν τόν Ἀντίχριστον. Ὁ ἀριθμός ὀνόματος Ἀντιχρίστου συνδέει μέ αὐτόν τόν Ἀντίχριστον. Εἶναι ἡ ἐποχή πού οἱ ἄνθρωποι γίνονται νοῦμερα καί φωνάζονται μέ τό νούμερόν τους ἀντί τοῦ ὀνόματός τους. Πίσω ἀπό τό χάραγμα «666» εἶναι ὁ ἀναμενόμενος ἀπό τίς σκοτεινές δυνάμεις Ἀντίχριστος. Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ὁδηγεῖ στόν Ἀντίχριστον. Ἀφοῦ ὁ Ἀντίχριστος εἰδωλοποιεῖται στό χάραγμα «666», ἐπομένως τό χάραγμα, τό «666», ὁδηγεῖ στόν Ἀντίχριστον, στόν ἐρχόμενον «666».

Τό χάραγμα «666» εἰκονίζει αὐτόν τόν Ἀντίχριστον. Ὅποιος δέχεται «τό τοῦ νοητοῦ θηρίου τοῦ διαβόλου χάραγμα, δηλαδή τήν εἰκόνα τῆς αὐτοῦ ἀποστασίας»⁸⁷, δέχεται τόν ἴδιον τόν Ἀντίχριστον. Ὁ δεχόμενος τό σύμβολον δέχεται τόν συμβολιζόμενον. Τό «666» εἶναι ταυτότης τοῦ Ἀντιχρίστου καί σχετίζει καί ταυτίζει μέ τόν Ἀντίχριστον, κατ' ἐννοιαν καί κατ' ἐνέργειαν, ὅπως θά λεχθῇ. Τό «666» ὁδηγεῖ στόν «666», στόν Ἀντίχριστον. Σύμβολον καί συμβολιζόμενος εἶναι πολύ πλησίον τό ἓνα στό ἄλλο μέ τήν ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ. Ὅπου σταυρός, ἐκεῖ κατὰ χάριν ὁ Χριστός. Ὅπου «666», ἐκεῖ «κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ»⁸⁸ ὁ Ἀντίχριστος.

Οἱ πιστοί στήν ἐποχήν μας ἀγωνιοῦν, γιατί τό εἰδωλοποιημένον αὐτό σύμβολον, τό «666», τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, χαράσσεται σέ πράγματα καί πρόσωπα καί τείνει νά σφραγίσῃ τά πάντα, ἔμψυχα καί

86. Ἰππολύτου, Περὶ συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10,936. C-D. (Β.Ε.Π.6, 289).

87. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106,412. Α.

88. Β' Θεσσαλονικεῖς, 2,9.

ἄψυχα. Μοιάζει τό χάραγμα αὐτό, πού ἐπικρατεῖ παντοῦ, σάν τίς πολλές σημαῖες, πού κρατοῦν στά χέρια, γιά νά ἐπευφημήσουν τόν ἐπίσημον ἐπισκέπτην. Προετοιμάζει τήν ὑποδοχήν τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἡ Ἐκκλησία δέν ἀπορρίπτει τόν ἀδιάφορον ἀριθμόν, 666, ἀπορρίπτει μόνον τό χάραγμα «666». Γιά νά γίνη σαφής ἡ διάκρισις ἀναφέρομεν ἓνα παράδειγμα, τά εἰδωλόθυτα. Εἰδωλόθυτα ἦσαν τά σφάγια, τά ὁποῖα εἶχαν ἀφιερωθῇ στά εἰδωλα καί τῶν ὁποίων ἐθυσιάζοντο τά σπλάχνα καί τά πόδια καί ὅλο τό ἄλλο μέρος ἢ ἐπωλεῖτο ἢ παρετίθετο εἰς ἱερά συμπόσια στούς εἰδωλικούς ναούς. Ἡ Ἀποστολική Σύνοδος ἔδωκεν ἐντολήν στούς ἐξ ἐθνῶν χριστιανούς, «τοῖς ἐξ ἐθνῶν ἀδελφοῖς»⁸⁹. «ἀπέχεσθαι εἰδωλοθύτων... καί πορνείας»⁹⁰, δηλαδή νά μήν τρώγουν τά σφάγια, τά ὁποῖα εἶχαν προσφερθῇ θυσία στά εἰδωλα. Ἡ βρῶσις τῶν εἰδωλοθύτων ἐθεωρεῖτο σοβαρόν παράπτωμα, ὅπως ἡ πορνεία. Σέ ἄλλους αὐτή ἡ βρῶσις ἦταν ἐν γνώσει πνευματική πορνεία, δηλαδή κοινωνία μέ τήν πίστιν, τήν λατρείαν, τά ἥθη, τά ἔθιμα τῶν εἰδωλολατρῶν. Σέ ἄλλους ὑπῆρχεν ὁ κίνδυνος νά ἀποθῇ τοιαύτη ἐν ἀγνοίᾳ.

Ἡ μόνη ἐντολή, πού ἔδωσεν ἡ Ἀποστολική Σύνοδος ἦταν: «ἀπέχεσθαι εἰδωλοθύτων καί αἵματος καί πνικτοῦ καί πορνείας»⁹¹. Στήν Ἀποκάλυψιν πάλιν παραλληλίζεται ἡ βρῶσις τῶν εἰδωλοθύτων πρός τήν πορνείαν. Ἐλέγχει δριμύτητα ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ τό «φαγεῖν εἰδωλόθυτα καί πορνεῦσαι»⁹². Σύμφωνας εἶναι καί ὁ Ἀπ. Παῦλος γράφων πρός Κορινθίους. Ἀπαγορεύει ὁ Παῦλος τά εἰδωλόθυτα, ἀλλά γράφει μέ τρόπον ποιμαντικόν μέ ἐλιγμούς, γιά νά κερδίσῃ τούς πλανεμένους. Γιά νά μή γίνη ἀποκρουστικός στούς γνωστικίζοντας⁹³, δηλαδή σ' αὐτούς πού ἔλεγαν ὅτι εἶχαν τήν τελείαν γνώσιν περί τοῦ ἐνός Θεοῦ καί τῆς ἀνυπαρξίας τῶν εἰδωλικῶν Θεῶν καί ἐνόμιζαν ὅτι δέν τούς ἐβλαπτεν ἡ βρῶσις εἰδωλοθύτων, στηλιτεύει πρῶτον τήν ἐλλιπή αὐτήν γνώσιν καί καταλήγει στήν ἀπαγόρευσιν τῶν εἰδωλοθύτων. Λέγει: «ἡ γνώσις φυσιοῖ, ἡ δέ ἀγάπη οἰκοδομεῖ»⁹⁴. Ἀφοῦ δέν ὑπάρχουν οἱ εἰδωλικοί θεοί, ἐφαίνετο ὅτι ἡ βρῶσις τῶν εἰδωλοθύτων αὐτή καθ' ἑαυτήν δέν μπορεῖ νά βλάψῃ τόν ἔχοντα τελείαν πίστιν⁹⁵.

Ἀλλά ἡ βρῶσις τῶν εἰδωλοθύτων ἦταν ἓνα πρόβλημα: Πρῶτον

89. Πράξεις, 15,23.

90. Πράξεις, 15,29.

91. Πράξεις, 15, 29. παράβαλε. Πράξεις 21,25.

92. Ἀποκ. Ἰω. 2,14. παράβαλε Ἀποκ. Ἰω. 2,20.

93. Σ. Χ. Ἀγουρίδη, Ἀποστόλου Παύλου Α' πρός Κορινθ. Ἐπιστολή, Θεσσ/νίκη 1982, σελ. 137.

94. Α' Κορινθίους, 8,2.

95. Α' Κορινθίους, 8,4-6.

συνειδήσεως τῶν μή στερεωμένων στήν πίστιν, οἱ ὅποιοι μέ «εἰδωλικήν διάνοιαν»⁹⁶ καί προαίρεσιν καί ἐπομένως εἰδωλικήν συνείδησιν ἔτρωγαν τά εἰδωλόθута⁹⁷ «καί ὁδός ἐπὶ εἰδωλολατρείαν τό πρᾶγμα ἐγένετο»⁹⁸. Δεύτερον ὑπῆρχεν ὁ κίνδυνος σκανδαλισμοῦ τῶν ἀσθενεστέρων στήν πίστιν. «οὐχί ἡ συνείδησις αὐτοῦ ἀσθενοῦς ὄντος οἰκοδομηθήσεται εἰς τό τά εἰδωλόθута ἐσθίειν;»⁹⁹. Τρίτον ἡ βρῶσις τῶν εἰδωλοθύτων στά εἰδωλικά τραπέζια τῶν εἰδωλολατρικῶν ναῶν ἐσήμαινε καί γιά τοὺς τελείους καί γιά τοὺς ἀτελεῖς στήν πίστιν κοινωνίαν μέ τήν εἰδωλολατρικήν λατρείαν, κουλτούραν καί πίστιν, κοινωνίαν μετά τῶν δαιμόνων, οἱ ὅποιοι ἐκρύπτοντο ὑπὸ τὰ εἰδωλα καί ἐμίαινον τὰ σφάγια. Γι' αὐτό ἔδινε ἐντολήν ἡ Ἀποστ. Σύνοδος: «ἀπέχεσθαι ἀπὸ τῶν ἀλισγημάτων τῶν εἰδώλων»¹⁰⁰. Δηλαδή «νά ἀπέχουν ἀπὸ τοὺς μολυσμούς, οἱ ὅποιοι προκαλοῦνται, ὅταν φάγη κανεῖς κρέατα, πού θυσιάζονται εἰς τὰ εἰδωλα.»¹⁰¹.

Ὁ Παῦλος χαρακτηρίζει τήν βρῶσιν τῶν εἰδωλοθύτων ὄχι μόνον περιττήν¹⁰², ἀλλά καί ὡς ἐγκλημα κατὰ τῶν σκανδαλιζομένων ἀδελφῶν¹⁰³ καί κατὰ Χριστοῦ καί καθ' ἑαυτοῦ¹⁰⁴. Ἀφοῦ κάμει μίαν ὁλόκληρην διδασκαλίαν στά κεφ. 8 καί 9 γιά τήν βλάβην αὐτήν ἐκ τῶν εἰδωλοθύτων, στό κεφ. 10 ἀπαγορεύει ρητῶς καί κατηγορηματικῶς τὰ εἰδωλόθута, κυρίως διότι καθιστοῦν κοινωνοὺς τοὺς τρώγοντας αὐτά μετά τῶν δαιμονίων, στά ὁποῖα ἀφιερῶθησαν καί ἐθυσιάσθησαν. Ἡ βρῶσις αὐτῶν τῶν εἰδωλοθύτων στά εἰδωλικά τραπέζια ἐσήμαινε κοινωνίαν μετά τῆς εἰδωλολατρείας. Λέγει ὁ Παῦλος: «Διόπερ, ἀγαπητοί μου, φεύγετε ἀπὸ τῆς εἰδωλολατρείας.»¹⁰⁵. Φέρνει ὡς παράδειγμα τίς θυσίες τῶν Ἰουδαίων. «βλέπετε τόν Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα· οὐχί οἱ ἐσθιόντες τὰς θυσίας —Ναοῦ Σολομῶντος— κοινωνοὶ τοῦ θυσιαστηρίου εἰσὶ;»¹⁰⁶.

96. Ἰω. Χρυσόστομος, εἰς Α' πρὸς Κορινθ. Λόγος Κ. 1, Μ. 61, 159-160. Καί 163-165 (Ε.Π.Ε. 18,550).

97. Α' Κορινθ. 8, 7-8.

98. Ἰω. Χρυσόστομος, Ἐνθ. ἀνωτ. Μ. 61, 159. (Ε.Π.Ε. 18,550).

99. Α' Κορινθ. 8,10.

100. Πράξεις, 15,20.

101. Π.Ν. Τρεμπέλα, Ὑπόμνημα εἰς τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων, Ἀθῆναι, 1955, σελ. 434.

102. Α' Κορινθίους, 8,8.

103. Α' Κορινθίους, 8, 10-13.

104. Ἰω. Χρυσόστομος, Ἐνθ' ἀνωτ. Μ. 61,167 (Ε.Π.Ε. 18, 574-576). «Ὡστε τέσσαρα τὰ ἐγκλήματα καί σφόδρα μέγιστα, ὅτι καί ἀδελφός, καί ἀσθενῶν καί οὐ τοσοῦτον ὁ Χριστός ἐποίησατο λόγου ὡς καί ἀποθανεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ, καί ὅτι μετά ταῦτα πάντα διὰ βρῶμα ἀπόλλυται».

105. Α' Κορινθίους, 10,14.

106. Α' Κορινθίους, 10,18.

Ὅμοίως καί ὅσοι τρώγουν τά εἰδωλόθута «γίνονται καί αὐτοί συμμέτοχοι καί συγκοινωνοί τῶν εἰδώλων»¹⁰⁷, δηλαδή τῶν δαιμονίων. Λέγει ὁ Παῦλος: «ἅ θύει τά ἔθνη, δαιμονίοις θύει καί οὐ Θεῷ· οὐ θέλω δέ ὑμᾶς κοινωνοὺς τῶν δαιμονίων γίνεσθαι»¹⁰⁸.

Ἡ πίστις αὐτῇ ἀπαντᾷ καί στήν Π.Δ. Ἡ θυσία στά εἰδωλα θεωρεῖται ὡς θυσία στά δαιμόνια· «ἔθυσαν δαιμονίοις καί οὐ θεῷ, θεοῖς οἷς οὐκ ᾔδεισαν»¹⁰⁹. «Πάντες οἱ θεοί τῶν ἔθνων δαιμόνια»¹¹⁰. «θυμιῶσιν ἐπὶ ταῖς πλίνθοις τοῖς δαιμονίοις»¹¹¹.

Αὐτός εἶναι ὁ σπουδαιότερος λόγος, γιά τόν ὁποῖον ὁ Παῦλος ἀπαγορεύει τά εἰδωλόθута. Δέν ἐπιτρέπεται κοινωνία μέ τούς εἰδωλικούς Θεούς, τά δαιμόνια. Ἀναφέρει τήν κοινωνίαν τήν Εὐχαριστιακήν, τήν κοινωνίαν Χριστοῦ. «Τό ποτήριον τῆς εὐλογίας ὃ εὐλογοῦμεν, οὐχί κοινωνία τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐστι· Τό ἄρτον ὃν κλῶμεν οὐχί κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐστιν; ὅτι εἷς ἄρτος, ἓν σῶμα οἱ πολλοί ἐσμεν.»¹¹². Γιά τούς χριστιανοὺς εἶναι ἡ μόνη ἐπιτρεπτή κοινωνία, ἡ κοινωνία μέ τόν Χριστόν. Δέν μπορεῖ νά συνδυασθῇ ἡ κοινωνία Χριστοῦ μέ τήν κοινωνίαν τῶν εἰδωλολατρικῶν θυσιῶν καί τῶν δαιμονίων. «οὐ δύνασθε ποτήριον Κυρίου πίνειν καί ποτήριον δαιμονίων· οὐ δύνασθε τραπέζης Κυρίου μετέχειν καί τραπέζης δαιμονίων.»¹¹³.

Ἑρμηνεύων ὁ Χρυσόστομος λέγει: «Ὡστε εἰ αἵματος ἐπιθυμεῖς, φησί, μή τόν τῶν εἰδώλων θωμόν τῷ τῶν ἀλόγων φόνῳ, ἀλλά τό θυσιαστήριον τό ἐμόν τῷ ἐμῷ—Χριστοῦ—φοίνισσε αἵματι.»¹¹⁴. Ὁ Παῦλος συνιστᾷ τήν ἀποφυγὴν τῶν εἰδωλοθύτων διά τούς λόγους σκανδαλισμοῦ καί κυρίως διότι αὐτὴ καθ' ἑαυτήν ἡ βρώσις συνιστᾷ κοινωνίαν μέ τήν εἰδωλολατρείαν καί τά δαιμόνια. «οὐκέτι διά τήν τοῦ πλησίον θλάβην ἀφίστασθαι μόνον κελεύει, ἀλλά καί αὐτό καθ' ἑαυτό δείκνυσιν ἱκανόν μεγάλην ἐνεγκεῖν λύμην (θλάβην)»¹¹⁵. Κατακρίνων ὁ Χρυσόστομος τήν γνῶσιν αὐτῶν, πού νομίζουν ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ βρώσις τῶν εἰδωλοθύτων, συμφωνῶν μέ τό τοῦ Παύλου «εἰ δέ τις δοκεῖ εἰδέναι τι, οὐδέπω οὐδέν ἔγνωκε καθὼς δεῖ γνῶναι»¹¹⁶, λέγει: «Ὅρᾳς πῶς δείκνυσιν οὐκ

107. Π.Ν. Τρεμπέλα, Ὑπόμνημα εἰς τὰς ἐπιστολάς Κ.Δ. τόμος 1, Ἀθῆναι, 1956, σελ. 340.

108. Α' Κορινθίους, 10,20.

109. Δευτερονόμιον, 32,17.

110. Ψαλμός, 95,5.

111. Ἡσαΐου, 65, 3.

112. Α' Κορινθίους, 10, 16-17.

113. Α' Κορινθίους, 10,21.

114. Ἰω. Χρυσόστομος, Εἰς τήν Α' ἑπὶ Κορινθίους, Ὁμιλία ΚΔ. 1, Μ. 61, 200. (Ε.Π.Ε. 18 Α. 84).

115. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 61,199. (Ε.Π.Ε. 18 Α, 80).

116. Α' Κορινθίους, 8,2.

έχοντας γνώσιν τελείαν τούς δοκοῦντας εἶναι τελείους, εἶγε (= ἂν θέβαια) μηδέ τοῦτο ἴσασιν (= δέν γνωρίζουν), ὅτι κοινωνία τις ἀπό τούτων καί φιλία πολλοῖς πολλάκις πρός δαίμονας γίνεται κατὰ μικρόν τῆς συνηθείας αὐτούς ἐφελκομένης; (= ἐπειδή τούς παρασύρει ἡ συνηθεια;). Εἰ γάρ ἐπ' ἀνθρώπων τό κοινωνεῖν ἀλῶν καί τραπέζης (= νά τρῶνε ψωμί κι' ἀλάτι, δηλαδή νά τρῶνε στό ἴδιο τραπέζι) φιλίας ἀφορμή καί σύμβολον γίνεται, ἐγγωρεῖ (= εἶναι δυνατόν) καί ἐπὶ δαιμόνων τοῦτο συμβῆναι.»¹¹⁷.

Κάμνουν μέγαλον λάθος ὅσοι νομίζουν ὅτι ἐπιτρέπει ὁ Παῦλος τά εἰδωλόθυτα καί ἐπομένως πρέπει νά ἀθώωση καί ὁ χριστιανός τό «666» καί νά τό ἀποδεχθῇ.

Ὁ Χρυσόστομος χαρακτηρίζει τήν βρώσιν τῶν εἰδωλοθύτων θανατοποιόν καί τήν παραλληλίζει μέ τήν βρώσιν τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ στόν Παράδεισον. «Δείξω σοι ἄλλο βρῶμα ἔξω τοῦ παραδείσου θανατοποιόν, τήν εἰδωλολατρείαν λέγω. Διά τί γάρ παρητήσαντο οἱ μάρτυρες φαγεῖν κρέα; διά τί ἐφοβοῦντο φαγεῖν; ἄρα, εἰ ἔφαγον, ἀπέθνησκον; Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐπειδή ἐπωνόμαστο τῶν εἰδώλων ἡ μνήμη, ἐφυγον, οὐ τήν βρώσιν, ἀλλά τήν τῶν μιαρῶν ἐπὶ κλησιν.»¹¹⁸. Ὁ Χρυσόστομος πολλάκις χαρακτηρίζει τήν βρώσιν εἰδωλοθύτων ὡς «ἐγκλημα μέγα καί πολλῶν αἴτιον κακῶν.»¹¹⁹.

Ἐσχολίασα διά μακρῶν τό περί εἰδωλοθύτων παράδειγμα, γιά νά ἀναιρέσω τήν παρερμηνείαν. Ἡ Γραφή καί οἱ Πατέρες ἀπαγορεύουν τά εἰδωλόθυτα, ὅπως ἀκριβῶς ἀπαγορεύουν τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὑπάρχει ἀντιστοιχία. Δέν λέγει ἡ Γραφή νά μήν τρώγουν κρέας, ἀλλά νά μήν τρώγουν σφάγια, τά ὁποῖα εἶχαν προσφερθῇ στά εἰδωλα. Ὁμοίως δέν λέγει ἡ Γραφή νά μήν χρησιμοποιοῦμε τόν ἀπλόν, ἀδιάφορον ἀριθμόν 666. Ἀπαγορεύει τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, τόν ἀπολυτοποιημένον ἀριθμόν «666», ὅταν αὐτός ἐμφανίζεται ὡς σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅταν γίνεται φορεῦς τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅταν τρόπον τινά ἀναφέρεται ἀποκλειστικά σ' αὐτόν, ἀφιερώνεται καί θυσιάζεται σ' αὐτόν τόν Ἀντίχριστον καί γίνεται χάραγμα καί σφραγίδα του.

Πρίν ἀπό τήν καθιέρωσιν καί θυσίαν στά εἰδωλα καί στά δαιμόνια τά ζῶα ἦσαν ἀθῶα καί ἀδιάφορα. Μετά τήν θυσίαν ὅμως ἐθεωροῦντο «ἀλίσγηματα τῶν εἰδώλων»¹²⁰, μiasμένα ἀπό τήν δαιμονικήν θυσίαν

117. Ἰω. Χρυσόστομος, Ἐνθ' ἄνωτ. ΚΔ., 4, Μ. 61,201 (Ε.Π.Ε. 18, Α, 88-90).

118. Ἰω. Χρυσόστομος, Εἰς τήν ἑκτὴν ἡμέραν τῆς κοσμοποιίας, Λόγος ς', Μ. 56,488.

119. Ἰω. Χρυσόστομος, Εἰς τήν Α' πρός Κορινθίους, Λόγος Κ, 1. Μ. 61,159.

120. Πράξεις, 15,20.

καί ἐπήρειαν καί ἡ βρῶσις τους ἐθεωρεῖτο κοινωνία μέ τήν εἰδωλολατρείαν καί τίς δαιμονικές θυσίες. Ὅμοίως καί τό «666». Εἶναι ἓνας ἀθῶος, ἀδιάφορος ἀριθμός, στήν ἀδιάφορην χρήσιν. Στήν ἐξειδικευμένη ὁμως χρήσιν, ὡς σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, δέν εἶναι ἀπλός ἀριθμός, γίνεται φορεῦς ἀντιχρίστου νοήματος καί πίστεως καί φανερῶνει κοινωνίαν μέ τόν Ἀντίχριστον καί διάβολον.

Μπορεῖ νά ὑπάρχουν δίπλα ἓνα, 666, ἀπλός ἀριθμός μέ χρήσιν καί ἔννοιαν ἀριθμητικήν, ποσοτικήν ἢ ποιοτικήν καί ἓνα «666» μέ ἔννοιαν καί χρήσιν χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Κρατᾶμε τό, 666, τόν ἀριθμόν καί ἀπορρίπτομεν τό χάραγμα, τό «666». Τό 666, ὡς ἀριθμός εἶναι περιστατικός, ἐμφανίζεται στήν ἀριθμητικήν διαδοχήν μετά τόν, 665, καί πρίν τόν 667. Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666», δέν εἶναι περιστατικός, ἐμφανίζεται ἀπόλυτα, ἄσχετα μέ τήν ἀριθμητικήν σειράν, ὡς σύμβολον, ὡς στερεότυπον νούμερον, ὡς ἔμβλημα καθιερωμένον στόν Ἀντίχριστον. Τέτοια εἶναι ἡ χρήσις τοῦ «666» στό γραμμικόν σύστημα BAR CODE, πού σφραγίζει ὅλα τά προϊόντα. Ὅμοίως χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι τό «666» στίς κάρτες καί ταυτότητες, στά χαρτονομίσματα, στά χέρια ἢ στά μέτωπα.

Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666», σημαίνει κοινωνίαν μέ τόν Ἀντίχριστον, ἀναγνώρισιν καί προσκύνησιν αὐτοῦ. Σημαίνει θυσίαν στόν Ἀντίχριστον. Ὅπως ἀκριβῶς ἡ θυσία στά εἰδῶλα ἐξοργίζει τόν Θεόν καί λέγει ἡ Γραφή, «παρωξύνετε γάρ τόν ποιήσαντα ὑμᾶς θύσαντες δαιμονίοις καί οὐ Θεῷ»¹²¹, ὁμοίως καί ἡ θυσία στόν Ἀντίχριστον μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος εἶναι βδέλυγμα στόν Θεόν. Ὅποιος ἀποδέχεται τό χάραγμα καί ὑποτάσσεται στόν Σατανᾶ-Ἀντίχριστον θυσιάζει τήν ψυχήν του, τήν μονογενῆ ὑπαρξίν του. Ὁ πιστός ἀντίθετα πρέπει νά παρακαλῇ τόν Θεόν νά τόν σώζῃ ἀπό τό τέρας Ἀντίχριστον λέγων μέ τόν Δαβίδ «ρῦσαι ἀπό ρομφαίας τήν ψυχήν μου καί ἐκ χειρός κυνός τήν μονογενῆ μου.»¹²². «Μονογενῆ ἐνταῦθα ὀνομάζει τήν ψυχήν, τήν ὑπαρξίν του.»¹²³.

Ἐνα ἄλλο παράδειγμα: Ὁ Χίτλερ πῆρε τόν σταυρόν, τό σύμβολον τοῦ Χριστοῦ καί τόν ἔκαμε ἀγκυλωτόν, φορέα, ἐκφραστήν τοῦ ναζισμοῦ. Ἀπορρίπτομεν τό σύμβολον τοῦ ναζισμοῦ, τόν ἀγκυλωτόν σταυρόν, καί κρατᾶμε μόνον τόν Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ. Ὅμοίως ἀπορρίπτομεν τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ἀγκυλωτόν νούμερον «666», τό ἔμβλημα τοῦ Ἀντιχρίστου καί κρατᾶμε τόν ἀριθμόν, 666, στήν ἀριθμητικήν του ἀδιάφορον χρήσιν.

121. Βαρούχ, 4,7.

122. Ψαλμός, 21,20.

123. Ἀρχιμ. Ἰωήλ Γιαννακοπούλου, Ἡ Π.Δ. κατά τούς Ο΄, τόμος 24, Οἱ ψαλμοί, ἐκδ. Β΄, Θεσ/νίκη, σελ. 114. Παράβαλε, ψαλμός 34,17.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΧΞΣ΄ (666) ΙΣΟΔΥΝΑΜΟΝ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ἡ ἰσοδυναμία τοῦ χαράγματος τοῦ ὀνόματος καί τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου

Ὅπως προκύπτει ἀπό τό κείμενον τῆς Ἀποκαλύψεως καί τά ὑπομνήματα τῶν πατέρων, τό σύμβολον χΞΣ΄ (666) εἶναι ἰσοδύναμον πρὸς τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἶναι δηλαδή χάραγμα, σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἶναι ἡ μία, ἡ γνωστή ὄψις τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματός του, καί παραμένει ἄγνωστη ἡ ἄλλη ὄψις, τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ὅταν ἀκούωμεν τόν ὄρον «χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου», ὁ νοῦς μας πηγαίνει στήν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου. Ὡς χάραγμα χαρακτηρίζεται κύριως ἓνα ἐξωτερικόν, ὁρατόν μέ τά σωματικά μάτια, ἀντίχριστον σημεῖον, τό ὁποῖον θά χαράσσουν τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου στό δεξι χέρι ἢ στό μέτωπον τοῦ σώματος ἢ στό μέτωπον τῆς ταυτότητος ἢ κάρτας, πού θά ἐπιδεικνύη τό δεξι χέρι, αὐτῶν πού θά ὑποταγοῦν στόν Ἀντίχριστον. «καί ποιεῖ –τό θηρίον– πάντας, τοὺς μικροὺς καί τοὺς μεγάλους καί τοὺς πλουσίους καί τοὺς πτωχοὺς, καί τοὺς ἐλευθέρους καί τοὺς δούλους, ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.»¹²⁴.

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου θά εἶναι τό ὄνομα ἢ ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Τοῦτο θά φέρουν ὅσοι προσκυνήσουν τόν Ἀντίχριστον καί αὐτοὶ μόνον θά ἔχουν δικαίωμα ἀγοραπωλησίας καί συναλλαγῶν γιά βιοτικές ἀνάγκες.

Στήν Ἀποκάλυψιν ἀπό τό 13ον μέχρι τό 20ον κεφάλαιον γίνεται συχνή ἀναφορά τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Διακρίνω πέντε κατηγορίες χωρίων: 1) Στό χωρίον Ἀποκ. 13,17 χαρακτηρίζεται ὡς χάραγμα τό ὄνομα ἢ ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου. 2) Στό χω-

---

124. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 13,16.

ρίον Ἀποκ. 13,18 ὀρίζεται ποῖος εἶναι ὁ ἀριθμός-χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. 3) Στό χωρίον Ἀποκ. 14,9-11, ἀναφέρεται ὡς χάραγμα τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου. 4) Στό χωρίον 15,2 ὡς χάραγμα εἶναι ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος. 5) Στά χωρία 16,2.19,20 καί 20,4 ἀναφέρεται γενικά ἡ φράσις «χάραγμα» πρὸς δῆλωσιν κυρίως τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου.

Θά ἀναλύσωμεν ὅλες αὐτές τίς μαρτυρίες γιά τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἀπό τήν ἐρμηνείαν τῶν χωρίων αὐτῶν, τόν συσχετισμόν μεταξύ των καί τά σχόλια τῶν ὑπομνηματιστῶν Πατέρων ἀποδεικνύεται ὅτι τό χξς´ (666) εἶναι χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου.

1) Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, Κεφ. 13, στίχος 17.

Κλασσικόν χωρίον τοῦ χαράγματος: «Καί ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μή ὁ ἔχων τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.». Ποιό θά εἶναι αὐτό τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου; Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐρμηνεύει, ἐπεξηγεῖ ποιό εἶναι τό χάραγμα. Μετά τόν ὅρον «χάραγμα» ὑπάρχει ὡς στίξις τό κόμμα. Στήν συνέχειαν ἀκολουθεῖ ἐπεξήγησις. Ὁ ὅρος χάραγμα ἐπεξηγεῖται μέ διμελῆ ἐπεξήγησιν: «... το χάραγμα (θηρίου)», [= δηλαδή] «τό ὄνομα τοῦ θηρίου» ἢ «τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.».

Ἡ διαζευκτική παρατακτική σύνδεσις τῶν δύο ὁρων-μελῶν τῆς ἐπεξηγήσεως, «ὄνομα» ἢ «ἀριθμόν ὀνόματος» καθιστᾷ αὐτούς ἰσοδύναμους. Κατά τόν Π. Μπρατσιώτην «τό ὄνομα εἶναι ἐπεξήγησις τοῦ χάραγμα. Ὁνομα τοῦ θηρίου καί ἀριθμός τοῦ ὀνόματος εἶναι συνώνυμα.»¹²⁵. Ἐπομένως ὁ ὅρος «τό ὄνομα τοῦ θηρίου» ἰσοῦται μέ τόν ὅρον «τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Χάραγμα τό ὄνομα. Χάραγμα ἰσοδύναμον καί ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος χξς´ (666).

Ἡ Ἀποκάλυψις δηλώνει ποιό θά εἶναι τό χάραγμα: Ἡ «τό ὄνομα τοῦ θηρίου» ἢ «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου θά εἶναι τό ὄνομα, μιά κάποια λέξις, ὄνομα ἀνθρώπου μέ γράμματα. Σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου καί ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος, χξς´ (666), στήν ἐξειδικευμένην, ἀπολυτοποιημένην χρῆσιν. Τόσον τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅσον καί ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ εἶναι χάραγμα.

Τό κείμενον τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι σαφές καί δέν χωρεῖ καμμίαν ἀμφιβολίαν. Οἱ δύο ὅροι τῆς διμελοῦς ἐπεξηγήσεως εἶναι ἰσοδύναμοι. Τό χξς´ (666) εἶναι χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Σέ ὅλους τοὺς κώδικες καί στά ἀρχαῖα χειρόγραφα καί ὑπομνήματα, ὅπως ἐπισημαίνει ἡ κριτι-

125. Παναγιώτου Ἱ. Μπρατσιώτου, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Ἐν Ἀθήναις, 1950, σελ. 217.

κή έκδοσις NESTLE,¹²⁶ υπάρχει περίπου ή αυτή συντακτική μορφή. Ὁ ὅρος «χάραγμα» ἐπεξηγεῖται μέ διμελῇ ἐπεξήγησιν, στήν ὁποίαν οἱ ὄροι «ὄνομα» καί «ἀριθμός ὀνόματος» εἶναι ἰσοδύναμοι καί ἀποτελοῦν ἀμφότεροι ἰσοδύναμον χάραγμα.

Ἐκτός ἀπό τήν γραφήν τῶν κοινῶν ἐκδόσεων, «τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ»¹²⁷, τήν ὁποίαν ὡς ἐπικρατεστέραν ἔχει στό ἐπίσημον κείμενον ή κριτική έκδοσις NESTLE, ὑπάρχουν καί οἱ ἐξῆς παραπλήσιες γραφές: «εἰ μή ὁ ἔχων τό χάραγμα. Ἡ τό ὄνομα τοῦ θηρίου, ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.». Ἡ γραφή αὐτή μαρτυρουμένη καί ὑπό τοῦ Ἀρέθα Καισαρείας¹²⁸ εἶναι ή χαρακτηριστικωτέρα. Εἶναι ὀλοφάνερη ή διμελής ἐπεξήγησις καί ή ἰσοδυναμία τῶν δύο ὀρων-χαραγμάτων: «Ἡ τό ὄνομα τοῦ θηρίου» = «ή τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ».

Παρόμοια εἶναι ή γραφή: «Τό χάραγμα τοῦ θηρίου ἢ τό ὄνομα αὐτοῦ ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Ὁμοίως ή ἄλλη γραφή: «Τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.». Σέ ὅλες τίς περιπτώσεις χάραγμα εἶναι τόσον τό ὄνομα, ὅσον καί ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου Ἀντιχρίστου.

2) Ἀποκάλυψις Ἰωάννου κεφ. 13, στίχος 18.

Ὁ στίχος αὐτός ἀποκαλύπτει ποῖος εἶναι ὁ ἀριθμός –χάραγμα– τοῦ Ἀντιχρίστου: «Ὡδε ή σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου· ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί· καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ ἑξακόσιοι ἑξήκοντα ἕξ» ἢ «χξς' (666)». Ὅπως ἐπισημαίνει ή κριτική έκδοσις NESTLE, ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου σέ ἄλλους κώδικες καί χειρόγραφα σημαίνεται ὀλογράφως μέ λέξεις ἐλληνικές «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ», σέ ἄλλους κώδικες σημαίνεται μέ ἐλληνικήν ἀρίθμωσιν «χξς' = 666». Ἡ έκδοσις NESTLE ὡς ἐπισημοτέραν γραφήν ἔχει «ἑξακόσιοι ἑξήκοντα ἕξ». Αὐτήν ἀναφέρει στόν κείμενον Ὑπομνήματός του ὁ Π.Ι. Μπρατσιώτης¹²⁹. Αὐτήν τήν ὀλόγραφον σήμανσιν «ἑξακόσια ἑξήκοντα [καί] ἕξ»¹³⁰ ἔχει στό ἀρχαῖον κείμενόν του ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας περί τά τέλη τοῦ 5ου αἰῶνος. Στίς ἀρχές τοῦ 10ου αἰῶνος ὁ Ἀρέθας Καισαρείας ἔχει καί τίς δύο γραφές. Στό κείμενον: «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς'»¹³¹, διότι φαίνεται ὅτι εἶχεν ἐπικρατήσῃ ή συντομωτέ-

126. Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 638.

127. Βλέπε καί Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 337, D-340, Α.

128. Ἀρέθα Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 680, B-D-681, Α.

129. Π.Ι. Μπρατσιώτου, Ὑπόμνημα, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 214.

130. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 340. C.

131. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 681. Α.

ρα γραφή «χξς'». Στήν δέ ἐρμηνείαν ἔχει ὀλογράφως: «ἀριθμός δέ τοῦ ὀνόματος τοῦ ψήφου, ἑξακόσια ἐξηκονταέξ»¹³².

Ἀλλά ἡ γραφή μέ ἐλληνικήν ἀρίθμῃσιν «χξς'» εἶναι ἀρχαιοτάτη. Τήν γραφήν «χξς'» εὐρίσκομεν κατὰ τόν δεύτερον αἰῶνα στό Ὑπόμνημα τοῦ Εἰρηναίου. «καταλλήλως οὖν καί τό ὄνομα αὐτοῦ ἔξει τόν ἀριθμόν χξς'»¹³³. Ὁμοίως καί στό Ὑπόμνημα τοῦ Ἰππολύτου. «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ ἐστίν χξς'»¹³⁴.

Ὁ Ἰππόλυτος, ὅπως ἐκτενῶς στά ἐπόμενα θά λεχθῇ, χαρακτηρίζει αὐτήν τήν ἀριθμητικήν σήμανσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «χξς'», ὡς αὐτό τό χάραγμα, αὐτήν τήν σφραγιδα τοῦ Ἀντιχρίστου, πού θά χαράσσουν τά ὄργανά του στό μέτωπον καί στό δεξι χέρι τῶν προσκυνοῦντων αὐτόν. «καί δώσει αὐτοῖς ὁ πλάνος βραχέα βρώματα διά τήν σφραγιδα αὐτοῦ τήν μιανάν. Ἡ δέ σφραγίς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου καί ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρός ἐστὶ ψῆφος, χξς'»¹³⁵. Θεωρῶ τήν μαρτυρίαν αὐτήν ὡς τήν πλέον σημαντικήν γιά τό χάραγμα χξς' (666), διότι προέρχεται ἀπό τόν δεύτερον αἰῶνα, λίγες δεκαετίες μετά τόν Ἰωάννην τόν Θεολόγον, τόν συγγραφέα τῆς Ἀποκαλύψεως.

Τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀλλά καί αὐτός ὁ Ἀντίχριστος στήν Ἀποκάλυψιν κρυπτογραφοῦνται μέ τήν συμβολικήν, ἀπολυτοποιημένην ἔννοιαν «ἑξακόσια ἐξηκοντα ἕξ». Ἡ ἔννοια αὕτη ἀπαντᾷ, ὅπως ἐλέχθη, ἄλλοτε ὀλογράφως, ἄλλοτε παράλληλα ὀλογράφως καί ἀριθμητικῶς. Μέ ἐλληνικήν ἀρίθμῃσιν, χξς', ἀπαντᾷ στά ἀρχαῖα κείμενα, ἀκόμη καί στίς διάφορες σύγχρονες ἐκδόσεις μετά συντόμου ἐρμηνείας, ὅπως τοῦ Π.Ν. Τρεμπέλα, ἡ ὁποία στό κείμενον ἔχει «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς'» καί στήν ἐρμηνείαν «καί ὁ ἀριθμός... ἑξακόσια ἐξηκοντα ἕξ ἢ χξς'»¹³⁶. Ἄλλοτε παράλληλα μέ τήν ἐλληνικήν ἀρίθμῃσιν καί ἡ ἀραβική «χξς' (666)¹³⁷», ὅπως στήν ἐκδοσιν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ὅπως καί νά διατυπωθῇ τό χάραγμα, εἴτε ὀλογράφως, εἴτε ἀριθμητικῶς χξς' (666), εἶναι πάντοτε χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀφοῦ χρησιμοποιεῖται ὡς σύμβολον τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως ἐλέχθη. Καί τό «χξς'» καί τό «666» ἔχουν ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ὡς

132. Ἐνθ' ἀνωτ. Μ. 106,681. Α-Β.

133. Εἰρηναίου, *Contra Haereses* Lib. V. Μ. 7, 1202. Α. (Β.Ε.Π. 5,168).

134. Ἰππολύτου, *Περί Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου*, Μ. 10, 768, Α. 769, Β. (Β.Ε.Π. 6,213, 214).

135. Ἰππολύτου, *Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, καί περί τοῦ Ἀντιχρίστου*, Μ. 10,932. C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

136. Π.Ν. Τρεμπέλα, *Ἡ Καινή Διαθήκη μετά συντόμου ἐρμηνείας*, Ἀθῆναι, 1973, σελ. 1033.

137. *Ἡ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ*, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική μετάφραση, Ἀθῆναι, 1981 σελ. 491.

έννοια καθ' ἑαυτήν «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ» καί ὡς γραφική σήμανσις, χξς', καί, 666, ἰδιαίτερον νόημα, πού ἐκφράζει καί τό ὄνομα καί τό ἔργον καί τόν χαρακτήρα τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως θά λεχθῇ σέ ἄλλη §.

Τό «χξς'», εἶναι ἀπολύτως τό αὐτό μέ τό «666». Ταυτίζονται ἀπολύτως, ὡς έννοια, ὡς περιεχόμενον, ὡς γραφική σήμανσις. Εἶναι τό αὐτό χάραγμα. Ἐπεκράτησε ἡ ἀραβική διατύπωσις «666» ἀντί τοῦ «χξς'», διότι καί ταυτίζεται ἀπόλυτα τό «666» μέ τό «χξς'» καί ἐπί πλέον ἀποτελεῖ ὡς σύμβολον οἰκουμενικήν γλῶσσαν. Τό «666», ὅπως ἀκριβῶς τό «χξς'», εἶναι ἀριθμητική ἐκφρασις τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, εἶναι χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου.

3) Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, κεφ. 14, στίχοι 9-11

Ἀναφέρεται μερικῶς τό χάραγμα καί ἡ ποινή τῶν δεχομένων τό χάραγμα: «... εἴ τις προσκυνεῖ τό θηρίον καί τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί λαμβάνει τό χάραγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἢ ἐπὶ τήν χεῖρα αὐτοῦ, καί αὐτός πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ κεκερασμένου ἀκράτου ἐν τῷ ποτηρίῳ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, καί βασανισθήσεται ἐν πυρί καί θείῳ ἐνώπιον τῶν ἁγίων ἀγγέλων καί ἐνώπιον τοῦ ἁρνίου... καί οὐκ ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρας καί νυκτός οἱ προσκυνοῦντες τό θηρίον καί τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί εἴ τις λαμβάνει τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.».

Στόν στίχον, 9, ἀναφέρεται γενικά ἄνευ ἐπεξηγήσεως τό «χάραγμα» καί ἡ θέσις αὐτοῦ «ἐπὶ τοῦ μετώπου ἢ ἐπὶ τήν χεῖρα», χωρίς προσδιορισμόν «ἐπὶ τήν δεξιάν χεῖρα». Στόν στίχον 11 ἀναφέρεται ἡ μερική ἐπεξήγησις τοῦ χαράγματος, τό πρῶτον μέλος τῆς διμελοῦς ἐπεξηγήσεως τοῦ Κεφ. 13, στίχος 17, «τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.».

Ὑπό τήν έννοιαν «χάραγμα τοῦ ὀνόματος» έννοεῖται καί ἡ έννοια «χάραγμα τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος», διότι, ὅπως ἐλέχθη, ὄνομα καί ἀριθμός τοῦ ὀνόματος εἶναι ἰσοδύναμα χαράγματα καί λαμβάνεται τό ἓνα εἰς δήλωσιν ἀμφοτέρων. Ἐάν ἀποκόψωμεν τόν στίχον τοῦτον ἀπό τήν συνάφειαν τῶν στίχων κεφ. 13, 17 καί 15,2, δέν ἔχομεν τήν πλήρη εἰκόνα τοῦ χαράγματος.

Στό κεφ. 13, στίχος 17, ἔχομεν τήν διμελῆ ἐπεξήγησιν τοῦ χαράγματος καί τήν ἰσοδυναμίαν τῶν δύο μελῶν ἢ «τό ὄνομα τοῦ θηρίου» ἢ «τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Στό κεφ. 14, στίχος 11, ἔχομεν τό πρῶτον μέλος τῆς ἐπεξηγήσεως, «χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Στό κεφ. 15, στίχος 2, ἔχομεν ὡς χάραγμα «τό ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ», ὅπως θά λεχθῇ, δηλαδή τό δεύτερον μέλος τῆς ἐπεξηγήσεως. Δέν εἶναι μόνον τό ὄνομα χάραγμα, εἶναι καί ὁ ἀριθμός.

4) 'Αποκάλυψις 'Ιωάννου κεφ. 15, στίχοι 2-3

Τό χωρίον αὐτό ἀποτελεῖ λαμπράν μαρτυρίαν ὅτι ὁ ἀριθμός τοῦ θηρίου, τό χξς' (666) εἶναι χάραγμα, σφραγίδα τοῦ 'Αντιχρίστου. «Καί εἶδον ὡς θάλασσαν ὑαλίνην μεμιγμένην πυρί, καί τοὺς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου καί ἐκ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐστῶτας ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ὑαλίνην, ἔχοντας τὰς κιθάρας τοῦ Θεοῦ. Καί ᾄδουσιν τὴν ᾠδὴν Μωϋσέως τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ καί τὴν ᾠδὴν τοῦ ἀρνίου...».

Ποῖοι θά ψάλλουν τὴν νικητήριον ᾠδὴν τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὴν πνευματικὴν Αἴγυπτον τῆς 'Αντίχριστης «ἀποστασίας»; Μόνον οἱ «νικῶντες ἐκ τοῦ θηρίου καί ἐκ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...». Κατὰ βραχυλογίαν, ἀντὶ «οἱ νικῶντες ἐκ [τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον] τοῦ θηρίου καί ἐκ [τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον] τῆς εἰκόνος αὐτοῦ καί ἐκ [τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον] τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ»¹³⁸.

Δέν ἀρκεῖ μόνον ἡ νίκη κατὰ τοῦ θηρίου μέ κάποιαν πίστιν οὔτε ἡ νίκη μόνον κατὰ τῆς εἰκόνος τοῦ θηρίου μέ ἄρνησιν τῆς εἰδωλολατρείας, χρειάζεται καί ἡ νίκη κατὰ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ 'Αντιχρίστου, ἡ νίκη κατὰ τοῦ «666» μέ τὴν ἀπόρριψίν του, τὴν ἀντικατάστασίν του στίς ταυτότητες, στίς κάρτες κλπ.

Γιατί χρειάζεται ἀγὼν καί νίκη κατὰ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ 'Αντιχρίστου, κατὰ τοῦ χξς' (666), τόσον, ὅσον καί κατὰ αὐτοῦ τοῦ θηρίου καί τῆς εἰκόνος αὐτοῦ; Διότι τοῦ θηρίου 'Αντιχρίστου τόσον ἡ εἰκόνα, ὅσον καί τό χάραγμα χξς' (666) εἶναι εἰδῶλα. Δέν εἶναι ὁ ἀγὼν καί ἡ νίκη κατὰ τοῦ χξς' (666) μόνον γιὰ τοὺς μάρτυρας καί τοὺς ἀγίους. Εἶναι ὁ ἀγὼν καί ἡ νίκη κατὰ τοῦ χαράγματος «666» καθῆκον ὅλων τῶν χριστιανῶν. Κατὰ τὸν Π. Μπρατσιώτην «οἱ νικηταὶ αὐτοῦ δέν ἀνήκουν εἰς ὠρισμένην ἐποχὴν, ἀλλ' εἰς πᾶσαν ἐποχὴν πάλης μεταξύ τῆς 'Εκκλησίας καί τοιαύτης δυνάμεως. Οὐδέ εἶναι ἀνάγκη νά περιορίσωμεν τοὺς νικητὰς τούτους εἰς τὸν χορὸν τῶν μαρτύρων οἰασδήποτε ἐποχῆς, ἀλλὰ δικαιούμεθα νά ἐννοήσωμεν ὑπ' αὐτοὺς ὅλην τὴν ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσαν 'Εκκλησίαν, ἂν μὴ καί τὴν στρατευομένην...»¹³⁹.

'Ασφαλῶς δέν μπορεῖ νά ψάλλῃ τὴν νικητήριον ᾠδὴν τοῦ Χριστοῦ ὁ χριστιανὸς φέρων ὡς σημαῖαν καί περικεφαλαίαν στό μέτωπον ταυτότητος τό «666». 'Η νίκη καί κατὰ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ 'Αντιχρίστου εἶναι μία ἐξοδος ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ἀντίχριστην ἀποστασίαν, εἶναι μία διάβασις πρὸς τὴν ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μία βασικὴ νίκη, πού ἐξασφαλίζει τὴν χριστιανικὴν ιδιότητα, τὴν «σφραγίδα Θεοῦ ζών-

138. Π.Ι. Μπρατσιώτου, 'Υπόμνημα εἰς τὴν 'Αποκάλυψιν, ἐν 'Αθήναις, 1950, σελ. 235.

139. Π.Ι. Μπρατσιώτου, 'Ενθ' ἄνωτ. σελ. 235.

τος»¹⁴⁰. Δέν είναι δυνατόν νά δεχθῇ καί νά φέρῃ ὁ πιστός καί τήν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ καί τήν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666».

Ἡ Ἀποκάλυψις εἶναι σαφής. Ὅσοι ψάλλουν τήν νικητήριον ὠδήν σωτηρίας εἶναι οἱ νικῶντες καί τό θηρίον καί τήν εἰκόνα καί τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666». Δέν λέγει ὅτι οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀρχικά καί τελικά κατ' ἀνάγκην γιά βιοτικές ἀνάγκες δεχόμενοι τό χάραγμα «666», σώζονται καί ψάλλουν τήν ὠδήν σωτηρίας. Σώζονται καί ψάλλουν τήν ὠδήν Χριστοῦ μόνον οἱ ἀγωνιζόμενοι καί νικῶντες μέχρι τέλος καί τό θηρίον – Ἀντίχριστον –, καί τήν εἰκόνα τῆς ἀποστασίας καί τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου – Ἀντιχρίστου, τό χξς' (666). Ψάλλουν τήν νικητήριον ὠδήν κατά τήν ἐρμηνείαν τοῦ Ἀρέθα «οὐχ οἱ τήν εἰκόνα τοῦ θηρίου, ἢ τό θηρίον αὐτό, ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ καταπαλαῖσαι δεδυστυχηκότες (= δηλαδή ὅχι ὅσοι ἀπέτυχαν στόν ἀγῶνα), ἀλλ' ἀνδρικῶς νενικηκότες (= ἀλλά ὅσοι καί ἀγωνίσθησαν μέ ἀνδρείαν καί ἐνίκησαν)»¹⁴¹.

Ἡ παρατακτική σύνδεσις «νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου καί ἐκ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ» ἐξισώνει τό χάραγμα τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χξς' (666) πρὸς αὐτήν τήν εἰκόνα αὐτοῦ. Τό χξς' (666) εἶναι ἓνα ἄλλο εἶδωλον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὅσον εἶναι βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ αὐτός ὁ Ἀντίχριστος καί ἡ εἰκὼν ἀποστασίας του, τόσον εἶναι βδέλυγμα καί τό χάραγμά του, το χξς' (666). Προϋπόθεσις τῆς χριστιανικῆς ιδιότητος, τῆς ἀποδοχῆς καί ἐνεργείας τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, τῆς σφραγίδος τοῦ ζῶντος Θεοῦ, εἶναι ἡ νίκη κατά τοῦ χξς' (666). Δέν μπορεῖ νά συνυπάρξουν οἱ δύο σφραγίδες, τό «666» καί ὁ σταυρός.

Στό χωρίο αὐτό, Ἀποκ. 15, 2-3, ἀποδεικνύεται ὅτι καί μόνος του ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου, τό χξς' (666), εἶναι χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἰσως εἶπη κάποιος ὅτι δέν ἀναφέρει τό κεῖμενον τόν χαρακτηρισμόν «χάραγμα τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος», ὅπως στό χωρίον Ἀποκ. 14,11 «χάραγμα τοῦ ὀνόματος». Ἀλλά ἡ προσεκτική μελέτη τοῦ κειμένου καί ὁ συσχετισμός τῶν στίχων Ἀποκ. 14,11 καί 15,2 ἀποδεικνύει ὅτι ὁ «ἀριθμός τοῦ ὀνόματος» εἶναι στήν θέσιν «χάραγμα ὀνόματος» καί γενικά στήν θέσιν «χάραγμα».

Στό χωρίον, Ἀποκ. 14,11 ἡ ἀναφορά: «Τό θηρίον καί τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί ... τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Στό χωρίον, Ἀποκ. 15,2 ὁμοίως ἡ ἀναφορά: «ἐκ τοῦ θηρίου καί ἐκ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Τρεῖς ἀντίχριστοι ὅροι. Οἱ δύο πρῶτοι ταυτίζονται ἀπολύτως: «θηρίον καί εἰκὼν». Ὡς τρίτος ὅρος στό

140. Ἀποκάλυψις Ἰω. 7,2.

141. Ἀρέθα Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 700, Α.

χωρίον Ἀποκ. 14,11 εἶναι «τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Στήν θέσιν αὐτήν ἔχει τό χωρίον Ἀποκ. 15,2 «ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Ἐπομένως «χάραγμα ὀνόματος αὐτοῦ» καί «ἀριθμός ὀνόματος αὐτοῦ» εἶναι ἰσοδύναμοι ὅροι καί, ὅπως ἀπεδείχθη καί ἐκ τοῦ χωρίου Ἀποκ. 13,17 «τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ», ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χξς' (666), εἶναι χάραγμα ἰσοδύναμον μέ τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

Τό σύμβολον χξς' (666), «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος» τοῦ Ἀντιχρίστου, εἶναι στήν θέσιν αὐτήν τοῦ χωρίου Ἀποκ. 15,2 ἀντί τοῦ «χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ» τοῦ χωρίου Ἀποκ. 14,11. Τοῦτο ἀποδεικνύεται καί ἀπό τήν ἐκδοσιν τῆς Κ.Δ. ὑπό τοῦ Jo. Millius καί ἀπό τό κείμενον τῆς ἐκδόσεως τῆς Κ.Δ. ὑπό τῶν Elzévir. Στίς ἐκδόσεις αὐτές ἀντί τῆς φράσεως τοῦ χωρίου Ἀποκ. 15,2 «ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος» ὑπάρχει ἡ φράσις [ἐκ τοῦ χαράγματος αὐτοῦ]¹⁴². Δηλαδή ὁ «ἀριθμός ὀνόματος αὐτοῦ», τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χξς' (666), ταυτίζεται μέ «τό χάραγμα αὐτοῦ». Εἶναι δηλαδή τό χξς' (666) χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Κατά τήν Κριτικήν ἐκδοσιν NESTLE ὑπάρχει καί ἡ γραφή «καί ἐκ τοῦ χαράγματος αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...»¹⁴³. Δίδεται ἡ ἐντύπωσις ὅτι στό χωρίον Ἀποκ.15,2 προστίθεται ὁ ὅρος [ἐκ τοῦ χαράγματος αὐτοῦ] καί ἀντί τρεῖς ὅρους ἔχομεν τέσσαρες, δηλαδή: (θηρίον— εἰκόνα αὐτοῦ— χάραγμα αὐτοῦ— ἀριθμός ὀνόματος αὐτοῦ). Γιά παράδειγμα ἀναφέρομεν τό κείμενον τοῦ Ἀνδρέου Καισαρείας: «... καί τούς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου καί ἐκ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ, καί ἐκ τοῦ χαράγματος αὐτοῦ, καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...»¹⁴⁴. Ἀκριβῶς τό αὐτό κείμενον χρησιμοποιεῖ καί ὁ Ἀρέθας Καισαρείας¹⁴⁵. Δέν ἔχομεν ὅμως τέσσαρες ὅρους. Οἱ φαινομενικῶς δύο ὅροι «ἐκ τοῦ χαράγματος αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ» ἀποτελοῦν ἓνα ὅρον, μίαν ἔννοιαν πού ἐκφράζεται κατὰ τό σχῆμα λόγου «ἐν διά δυοῖν» (= ἓνα διά τῶν δύο). Οἱ δύο ὁμοιόπτωτες λέξεις «χαράγματος καί ἀριθμοῦ» συνδεόμενες μέ τό «καί» δίδουν τήν ἐντύπωσιν ὅτι πρόκειται γιά δύο ὅρους, ἐνῶ πρόκειται γιά ἓνα μέ προσδιορισμόν τόν ἄλλον ὅρον. Ἡ κανονική σύνταξις ἄνευ τοῦ σχήματος «ἐν διά δυοῖν» ἔχει ὡς ἐξῆς: «ἐκ τοῦ χαράγματος τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Ἡ λέξις «ἀριθμοῦ» εἶναι προσδιορισμός, γενική ἀντικειμενική στήν λέξιν «χαράγματος». Δηλαδή προρδιορίζει ποιό εἶναι τό χά-

142. C.H. BRUDER, Ταμεῖον τῆς Ἀγίας Γραφῆς, Καινή Διαθήκη, Α-Ω. Α' ἐκδοσις ἐν Ἑλλάδι (Δ' Λειψίας 1888), Ἐπιμελεία Ἱερέως Ἰ. Διώτη, Ἀθῆναι, 1978, σελ. 856.

143. NESTLE, Novum Testamentum Graece, σελ. 641 κριτικόν ὑπόμνημα.

144. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 353. C.

145. Ἀρέθα Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 697. C.

ραγμα. Ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χξς´ (666), εἶναι τό χάραγμα, πού θά χαράσσουν τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ὡς ἐπίσημην γραφήν ἡ κριτική ἐκδόσις NESTLE καί οἱ κοινές ἐκδόσεις ἔχουν κατ' ἀπλούστευσιν μόνον «καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ», διότι ἦτο αὐτονόητον ὅτι ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἀντί τῆς φράσεως «ἐκ τοῦ χαράγματος αὐτοῦ», πού ἦταν γενικός ὁρος περιλαμβάνων καί τό ὄνομα καί τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος, παρέμεινε στόν στίχον μόνον ἡ φράσις «ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ», διότι ὡς ἐπικρατέστερον χάραγμα θεωρεῖται ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος, τό χξς´ (666).

5) Ἀποκάλυψις Ἰωάννου 16,2. 19,20. 20,4

Στά χωρία αὐτά ἀναφέρεται γενικά ὁ ὁρος «χάραγμα» χωρίς ἐπεξηγήσιν. Στό χωρίον Ἀποκ. 16,2 «καί ἐγένετο ἔλκος κακόν καί πονηρόν ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔχοντας τό χάραγμα τοῦ θηρίου καί τοὺς προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ», ὅπως καί στό χωρίον Ἀποκ. 19,20 «ἐν οἷς ἐπλάνησε τοὺς λαβόντας τό χάραγμα τοῦ θηρίου καί τοὺς προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ», ὑπάρχει ἡ ἀναφορά «χάραγμα θηρίου καί εἰκόνι αὐτοῦ». Ὁ ὁρος «χάραγμα» ἄνευ ἐπεξηγήσεως «ὀνόματος ἢ ἀριθμοῦ αὐτοῦ». Ὡς χάραγμα τοῦ θηρίου ἐννοεῖται καί ὁ ἀριθμός καί τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου. Κυρίως ὅμως ὡς χάραγμα ἐννοεῖται «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ», τό χξς´ (666), ὅπως χαρακτηρίζεται ἀπό τό χωρίον, κεφ. 15, στίχος 2.

Στό χωρίον 20,4 «... οἵτινες οὐ προσεκύνησαν τό θηρίον οὔτε τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί οὐκ ἔλαβον τό χάραγμα ἐπὶ τό μέτωπον αὐτῶν καί ἐπὶ τήν χεῖρα αὐτῶν», πάλιν ἡ ἀναφορά «θηρίον –εἰκόνα– χάραγμα». Δέν ἐπεξηγεῖται τό χάραγμα, ἀλλά μόνον ὀρίζεται ὅτι θά χαράσσεται αὐτό στό μέτωπον καί στό χέρι, ὅπως ὀρίζεται στά χωρία, 13,16 καί 14,9. Ἀσφαλῶς ὡς χάραγμα ἐννοεῖται καί τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καί κυρίως ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος χξς´ (666).

Ἐκ τῶν ὁσων ἐλέχθησαν ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χξς´ (666), εἶναι χάραγμα ἰσοδύναμον τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Φαίνεται σάν νά ἐπεκράτησε ὡς χάραγμα ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου.

2. Οἱ δύο ὄψεις τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου

Ὅπως δηλώνεται στό χωρίον Ἀποκ. κεφ. 13 στίχος 17, «τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...», ὑπάρχουν δύο ἰσοδύναμες ὄψεις τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὁρατοῦ χαράγματος. Ἡ μία ὄψις εἶναι τό ὄνομα, ἡ ἄλλη ὄψις εἶναι ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ Ἀρέθας Καισαρείας λέγει: «Καί τί τό χάραγμα, ἐπιφέ-

ρει (= ἐπεξηγεῖ), τό ὄνομα τοῦ θηρίου. Διττή δέ τούτου ἡ γνῶσις, ἢ διά παραφορᾶς (= παράλληλης χαράξεως) αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, ἢ διά ψήφου (= τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος).»¹⁴⁶.

Ἔνα εἶναι τό χάραγμα, «τό ὄνομα τοῦ θηρίου». Δύο ὁμως οἱ ὄψεις του, «διττή δέ τούτου ἡ γνῶσις». Ἡ μία εἶναι ἡ χάραξις (παραφορά) αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ἡ ἄλλη εἶναι ἡ χάραξις τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος (τῆς ψήφου), τοῦ χξς´ (666). Ἐπομένως τό ἕνα χάραγμα, «τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος», ἔχει δύο ὄψεις: 1) αὐτό τό ὄνομα, τό ὁποῖον παραμένει ἀκόμη ἀγνωστον καί 2) τόν ἀριθμόν (= τήν ψήφον) τοῦ ὀνόματος, τό χξς´ (666), πού εἶναι δεδομένος. Ταυτίζεται τό χάραγμα ὀνόματος μέ τό χάραγμα τοῦ ἀριθμοῦ. Γι' αὐτό, ἐνῶ δίδεται ἡ ἐντύπωσις ὅτι πρόκειται γιά δύο χαράγματα, στήν οὐσίαν ὑπάρχει ἕνα χάραγμα, «τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος» μέ δύο ὄψεις, τό ὄνομα καί τόν ἀριθμόν ὀνόματος χξς´ (666).

Δέν ἔχομεν χαράγματα, ἀλλά χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί αὐτό εἶναι «τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος» μέ τίς δύο ὄψεις, ὄνομα ἢ ἀριθμός ὀνόματος. Αὐτό φαίνεται καί στό κείμενον τοῦ Ἀρέθα. «ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χαράγματα ἐπὶ τῆς χειρός αὐτῶν τῆς δεξιᾶς, ἢ ἐπὶ τό μέτωπον αὐτῶν, καί ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι, εἰ μή ὁ ἔχων τό χάραγμα. Ἡ τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.»¹⁴⁷. Ὁ πληθυντικός δηλοῖ ἀσφαλῶς τίς δύο ὄψεις τοῦ ἑνός χαράγματος. Ὁ ὅρος «χαράγματα» δέν σημαίνει διάκρισιν ποσοτικήν, δηλαδή δύο χαράγματα, ἀλλά διάκρισιν μορφολογικήν, δύο μορφές τοῦ ἑνός χαράγματος, γι' αὐτό μετατρέπεται σέ ἐνικόν «χάραγμα» πρίν ἀπό τήν ἐπεξήγησιν. Δέν εἶναι ἄλλο χάραγμα τό ὄνομα καί ἄλλο χάραγμα ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος. Ταυτίζονται ἐννοιολογικῶς καί ἠθικῶς οἱ δύο ὄψεις, γι' αὐτό καί ἀκολουθεῖ ἡ διμελῆς ἐπεξήγησις, «Ἡ τό ὄνομα τοῦ θηρίου, ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...»¹⁴⁸, ἡ ὁποία ἐκφράζει τήν πλήρη ἰσοδυναμίαν καί ταύτισιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου καί τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος, τοῦ χξς´ (666).

Ὅταν ἀκούωμεν λοιπόν τόν ὅρον «χάραγμα» τοῦ Ἀντιχρίστου, ἐννοοῦμεν τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος. Ὑπό τήν ἐννοιαν «χάραγμα τοῦ ὀνόματος» τοῦ Ἀντιχρίστου, ἐννοοῦμεν τόσον «τό ὄνομα», ὅσον καί «τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος», τό χξς´ (666). Αὕτη εἶναι ἡ χρῆσις τοῦ ὅρου «χάραγμα» στήν Ἀποκάλυψιν.

Στό χωρίο κεφ. 13, στίχος 17 ἔχομεν τό ὅρον «χάραγμα» καί ἐπεξήγησιν τίς δύο ταυτιζόμενες ὄψεις του «τό ὄνομα τοῦ θηρίου, ἢ τόν

146. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 681. Α.

147. Ἔνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 680. Β-681. Α.

148. Ἀποκάλυψις Ἰω. 13, 17, κατά τό κείμενον Ὑπομνήματος Ἀρέθα.

ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Εἶναι ἡ πληρεστέρα διατύπωσις τοῦ χάραγματος. Στήν συνέχειαν, στό χωρίον κεφ. 14 στίχος 11, ἔχομεν τόν ὄρον «χάραγμα» μέ προσδιορισμόν τό πρῶτον μέλος τῆς ἐπεξηγήσεως «τό ὄνομα τοῦ θηρίου», σέ γενικήν ἀντικειμενικήν, «τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Ὑπονοεῖται ἀσφαλῶς καί τό ἄλλο μέλος ἐπεξηγήσεως, ἡ ἄλλη ὄψις, «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος» τό χξς´ (666). Στό χωρίον κεφ. 15, στίχος 2, ὅπως σέ ἄλλην § εἶδαμεν, εἶναι στήν θέσιν τῆς φράσεως «χάραγμα τοῦ αὐτοῦ» τό δεύτερον μέλος τῆς ἐπεξηγήσεως, «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Ὑπονοεῖται ἀσφαλῶς καί ἡ ἄλλη ὄψις, «τό ὄνομα». «Τό δέ ὄνομα αὐτοῦ οὐκ ἐδήλωσεν, ἀλλά τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ χξς´¹⁴⁹».

Μέ αὐστηράν λογικήν καί μαθηματικήν ἀκρίβειαν προχωρεῖ ὁ λόγος τῆς Ἀποκαλύψεως. Στήν ἀρχήν δίδεται τό ὅλον χάραγμα καί οἱ δύο ὄψεις, ὄνομα καί ἀριθμός, κεφ. 13, στίχος 17. Στήν συνέχειαν λαμβάνεται τό μέρος ἀντί τοῦ ὅλου, πρῶτον ἡ πρώτη ὄψις τοῦ χάραγματος «τό ὄνομα», κεφ. 14, στίχος 11. Ἐπειτα ἡ δευτέρα ὄψις «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ», κεφ. 15, στίχος 2. Τό μέρος δηλοῖ τό ὅλον «χάραγμα», καί ὄνομα καί ἀριθμόν. Γι' αὐτό στούς ἐπομένους στίχους κεφ. 16, στίχος 2, κεφ. 19, στίχος 20 καί κεφ. 20, στίχος 4, ὑπάρχει ὁ ὄρος «χάραγμα τοῦ θηρίου» χωρίς καμμίαν ἐπεξήγησιν, διότι στά προηγούμενα κεφάλαια, ὅπως ἀναφέραμε, ἐπεξηγήθη καί ἐπισταμένως ἐτονίσθη ὅτι ὑπό τόν ὄρον «χάραγμα» ἐννοεῖται «τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος» μέ τίς δύο ὄψεις του, «τό ὄνομα τοῦ θηρίου» καί «τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...», τό χξς´ (666).

Τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι ἄγνωστον καί θά παραμένῃ ἄγνωστον μέχρι τήν ἐμφάνισιν τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἶναι γνωστός ὅμως ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, τό χξς´ (666). Εἶναι τό σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἴτε χαραχθῇ ἡ λέξις «Ἀντίχριστος» εἴτε τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου χξς´ (666) εἶναι τό ἴδιον. Τό χξς´ (666) σημαίνει Ἀντίχριστος. Φαίνεται σάν νά ἐταυτίσθη τό ὄνομα μέ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος, τό «χξς´», καί, ὅταν ἀναφέρωμεν τόν ὄρον «χάραγμα», ἐννοοῦμεν πλέον τό χξς´ (666). «Ἀριθμόν δέ ἀνθρώπου τό ὄνομα εἶναι»¹⁵⁰ λέγει ὁ Ἀρέθας ταυτίζων τρόπον τινά ἀριθμόν ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου πρός αὐτό τό ὄνομα αὐτοῦ.

Οἱ Πατέρες, ὅπως ὁ Ἰππόλυτος¹⁵¹, ὁ Εἰρηναῖος¹⁵² καί κυρίως ὁ Ἀνδρέας καί ὁ Ἀρέθας Καισαρείας ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου κυρίως

149. Μ. Ἀθανασίου, Σύνοψις τῆς Θείας Γραφῆς, Μ. 28, 429. Β. (Β.Ε.Π. 33, 340).

150. Ἀρέθας Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106. 681. Α.

151. Ἰππολύτου, Περὶ συντελείας τοῦ κόσμου κλπ, Μ. 10, 932. C.

152. Εἰρηναίου, Contra Haereses, Lib. V. Μ. 7. 1201-1203.

δέχονται τὴν ψῆφον τοῦ θηρίου, τό «χξς'» (666), τὴν ὁποίαν ταυτίζουν μέ τό ὄνομά του. Γράφει ὁ Ἀνδρέας: «καί τό χάραγμα δέ τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος... πᾶσιν ἐπιθεῖναι σπουδάσει... καί τὴν ψῆφον δέ τοῦ θηρίου πλατῦναι πανταχοῦ ἐπιτηδεύσει... ἵνα τοῖς τοῦτο (= τό χάραγμα ψήφου χξς') μή λαμβάνουσιν ἐκ τῆς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείας βίαιος ἐπαχθῇ θάνατος»¹⁵³. Ταυτίζει τὴν ψῆφον «χξς'» μέ τό «χάραγμα τοῦ ὀνόματος» καί θεωρεῖ τὴν ψῆφον «χξς'» ὡς αὐτό τό χάραγμα. Γι' αὐτό γράφει: «ἵνα τοῖς τοῦτο (= τό χάραγμα χξς') μή λαμβάνουσιν» ἀντί «ἵνα τοῖς ταύτην τὴν ψῆφον μή λαμβάνουσι». Τό ἴδιο δέχεται καί ὁ Ἀρέθας, ὅπως εἶδαμε. Ὅμιλεῖ γιά χαράγματα, «ὄνομα καί ψῆφος τοῦ θηρίου», τά ὁποῖα ταυτίζει καί θεωρεῖ ἓνα χάραγμα μέ δύο ὄψεις. «χαράγματα»¹⁵⁴ ἄνευ ἄρθρου, διάκρισις τῶν δύο ὄψεων τοῦ ἐνός χαράγματος. «Τό χάραγμα»¹⁵⁵ μέ ἄρθρον δήλωσις τοῦ ἐνός χαράγματος μέ τίς δύο ὄψεις.

3. ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΧΩΡΙΑ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

α. Ἀποκ. Ἰω. 13,17

«Καί ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μή ὁ ἔχων τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.».

Παράβαλε:

1. Ὅμοιον χωρίον Ἀνδρέου Καισ. Μ. 106,337 D.-340 A.

2. Χαρακτηριστικὴν παραλλαγὴν Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 680. B-D, -681A.

«...εἰ μή ὁ ἔχων τό χάραγμα. Ἦ τό ὄνομα τοῦ θηρίου, ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ».

Κλασσικόν χωρίον. Συνολική, ἀναλυτικὴ εἰκὼν τοῦ χαράγματος. ἀριθμός ὀνόματος χξς'. Διμελὴς ἐπεξήγησις τοῦ ὅρου «χάραγμα».

Τα δύο μέλη ἐπεξηγήσεως «Ἦ τό ὄνομα τοῦ θηρίου», «ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος» εἶναι ἰσοδύναμα χαράγματα τοῦ Ἀντιχρίστου.

1. Δύο ὄψεις τοῦ χαράγματος: 1) τό ὄνομα. 2) ὁ ἀριθμός ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χξς', εἶναι χάραγμα ἰσοδύναμον τοῦ ὀνόματος.

153. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 340. B.

154. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 680. B καὶ C.

155. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 680. B. καὶ 681. A.

6. Ἀποκ. Ἰω. 13,18

α) Τό χάραγμα ἀριθμητικῶς: «...ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου... καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς´». Κατά Ἑκδ. Ἀπ. Διακ. 1981, «χξς´ (666)».

Παράβαλε:

1. Εἰρηναίου, Μ.7, 1202.Α. (Β.Ε.Π.5, 168). «Καταλλήλως οὖν καί τό ὄνομα αὐτοῦ ἔξει τόν ἀριθμόν χξς´».

2. Ἱππολύτου, Μ.10,932.С. (Β.Ε.Π.6,287) «Ἡ δέ σφραγίς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου, καί ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρός ἐστι ψῆφος, χξς´.»

β) Τό χάραγμα ὀλογράφως:

1. Κριτική ἔκδοσις NESTLE.

2. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ.106,340 С. «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ ἑξακόσια ἑξήκοντα [καί] ἕξ.»

3. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 681. Α. Στό κείμενον: «Καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς´». Στήν ἑρμηνείαν: «Ἀριθμός δέ τοῦ ὀνόματος τοῦ ψήφου ἑξακόσια ἑξηκονταέξ».

Δεδομένος ὁ ἀριθμός ὀνόματος-χάραγμα-τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἀπαντᾷ:

α) Στά ἀρχαιότερα Κείμενα: ὀλογράφως: «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ». καί ἀριθμητικῶς: «χξς´».

β) Σέ νεώτερα κείμενα μετά ἑρμηνείας: μέ ἑλληνικὴν καί ἀραβικὴν ἀρίθμησην «χξς´» (666)

Τό δεδομένον χάραγμα, ἢ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου στήν Ἀποκάλυψιν Ἰωάννου εἶναι τό «χξς´» = (666)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΧΩΡΙΑ**ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ****ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ****γ. Ἀποκ. Ἰω. 14,9-11**

Στίχος 9. «εἴ τις... λαμβάνει τό χάραγμα...».

Στίχος 11. «... Καί εἴ τις λαμβάνει τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...»

Στόν στίχον 11. μερική εἰκὼν τοῦ χαράγματος, τό ἀμέλος τῆς ἐπεξηγήσεως, ἢ ἀ΄ ὀψις, «τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος».

Ὡς «χάραγμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου θεωρεῖται καί ἡ ψῆφος «χξς´» (666), διότι κρυπτογραφεῖ τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Παράβαλε:

1. Ἀρέθα Καισαρείας, M.106, 681.A. Τό «χάραγμα τοῦ ὀνόματος» ἔχει δύο ὀψεις:

1) «αὐτό τό ὄνομα», τό
«Καί τί τό χάραγμα, ἐπιφέρει ὅποιον εἶναι ἄγνωστον.
(= ἐπεξηγεῖ), τό ὄνομα τοῦ
θηρίου. Διττή δέ τούτου ἡ
γνώσις, ἡ διά παραφορᾶς .
(= παράλληλης χαράξεως)
αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, ἡ διά
ψήφου [= τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ
ὀνόματος χξς' (666)].

2. Ἀρέθα Καισαρείας, M.
106, 681. A.

«Ἀριθμός δέ τοῦ ὀνόματος
τοῦ ψήφου, ἑξακόσια ἑξη-
κονταέξ. ».

2) «ἡ ψῆφος», «ὁ ἀρι-
θμός τοῦ ὀνόματος
χξς' (666)».

δ. Ἀποκ. Ἰω. 15,2-3

«Καί εἶδον... τούς νικῶντας
ἐκ τοῦ θηρίου καί ἐκ τῆς εἰ-
κόνης αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀρι-
θμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐ-
τοῦ...»

Μερική εἰκὼν χαράγμα-
τος, τό θ' μέλος ἐπεξη-
γήσεως, ἡ θ' ὀψις, «ὁ
ἀριθμός τοῦ ὀνόμα-
τος».

Ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόμα-
τος τοῦ Ἀντιχρίστου,
τό «χξς'» (666), ταυτίζε-
ται μέ τό χάραγμα αὐ-
τοῦ.

Παράβαλε:

Παραλλαγὴν Ἀνδρέου καί Ἀ- Ἡ φράσις «ἐκ τοῦ χα-
ρέθα Καίς. M. 106, 353 C καί ράγματος αὐτοῦ καί ἐκ
697 C. τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνό-

«... καί τούς νικῶντας ἐκ τοῦ
θηρίου καί ἐκ τῆς εἰκόνης αὐ- σχῆμα «ἐν διά δυοῖν»
τοῦ, καί ἐκ τοῦ χαράγματος ἀντί τοῦ ὀρθοῦ «ἐκ τοῦ
αὐτοῦ, καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ χαράγματος τοῦ ἀριθ-
τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...».

Κατά ἔκδ. Jo. Millius καί
Elzévir ἀντί τῆς φράσεως
Ἀποκ. 15,2 «ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ
τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ» ὑπάρ-
χει ἡ φράσις [ἐκ τοῦ χαρά-
γματος αὐτοῦ].

τοῦ».

ε. Ἀποκ. Ἰω. 16,2

«... ἐπὶ τοὺς... ἔχοντας τό χά-
ραγμα τοῦ θηρίου...».

Ἄνευ ἐπεξηγήσεως. Ὁ ὅρος «χάραγμα» =
(χάραγμα ὄνομα
Ἐννοεῖται ἡ διπλῇ ὄψις τος) σημαίνει καί τό ὄ-
καί τό ὄνομα, ἀλλά κυ- νομα καί τήν ψῆφον
ρίως ὁ ἀριθμός ὀνόμα- χξς' (666).

Ἀποκ. Ἰω. 19,20

«... τοὺς λαβόντας τό χά-
ραγμα τοῦ θηρίου...».

τος, τό χξς' (666), ὅπως
ἐπεκράτησεν ἀπό Ἀ-
ποκ. Ἰω. 15,2

Ἀποκ. Ἰω. 20,4

«... καί οὐκ ἔλαβον τό χάραγ-
μα ἐπὶ τό μέτωπον αὐτῶν καί
ἐπὶ τήν χεῖρα αὐτῶν...»

ΓΕΝΙΚΟΝ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Κατά τό κείμενον τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου καί τοὺς ἐρμη-
νευτάς τό «χάραγμα τοῦ θηρίου-Ἀντιχρίστου» ἔχει δύο ὄψεις ἰσοδύ-
ναμες: 1) «τό ὄνομα αὐτοῦ» καί 2) «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος, χξς'
(666)».

Στό χωρίον 13,17, ἀπαντᾷ ἡ διπλῇ ὄψις, «τό ὄνομα-ἢ ὁ ἀριθμός ὀ-
νόματος».

Στό χωρίον 13,18, ὀρίζεται ὁ ἀριθμός ὀνόματος-χάραγμα- «χξς'
(666)».

Στό χωρίον 14,11, ἡ α' ὄψις, «τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ».

Στό χωρίον 15,2, ἡ β' ὄψις, «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ».

Στά χωρία: 16,2.19,20. 20,4. ὁ ὅρος «χάραγμα» ἄνευ ἐπεξηγήσεως.
Ὑποδηλώνεται καί τό ὄνομα καί ὁ ἀριθμός χξς' (666).

Ἀφοῦ τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι καί θά παραμένῃ ἀγνωστον
μέχρι τήν ἐμφάνισιν τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χξς' (666) εἶναι τό γνωστόν
καί ἰσχυρόν χάραγμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΔΕΔΟΜΕΝΟΣ Ο ΑΡΙΘΜΟΣ-ΧΑΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΧΞΣ' (666).

1. Ἡ ἐγνωσμένη ψῆφος (= ἀριθμός) τοῦ θηρίου, Ἀντιχρί- στου, χξς' (666)

Ἡ Ἀποκάλυψις Ἰωάννου μᾶς δίδει τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, βάσει τοῦ ὁποίου εἶναι δυνατόν νά ὑπολογισθῇ αὐτό τό ὄνομά του. Ἀλλά χρειάζεται θεία σοφία. «Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου· ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί· καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ (χξς' = 666)».

Ὁ Ἱππόλυτος, ὅπως ἐλέχθη, χαρακτηρίζει αὐτόν τόν ἀριθμόν χξς' (666) ὡς αὐτήν τήν σφραγιδα, τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, πού θά χαράσσουν τά ὄργανά του στό μέτωπον ἢ στό δεξιόν χέρι αὐτῶν, πού θά ὑποταγοῦν σ' αὐτόν. «Ἡ δέ σφραγίς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου, καί ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρός ἐστὶ ψῆφος, χξς'»¹⁵⁶.

Ὁ Εἰρηναῖος ἀναλύει τό ἠθικόν νόημα, πού ἔχει ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς'»¹⁵⁷, καί τονίζει ὅτι ὁ ἀριθμός αὐτός «χξς'», μέ ἐλληνικὴν γραφὴν μαρτυρεῖται σ' ὅλα τὰ ἀρχαῖα χειρόγραφα καί βεβαιώνεται ἀπὸ αὐτοὺς, πού εἶδαν καί ἤκουσαν τόν Ἰωάννην. «Τούτων δέ οὕτως ἐχόντων, καί ἐν πᾶσι τοῖς σπουδαίοις καί ἀρχαίοις ἀντιγράφοις τοῦ ἀριθμοῦ τούτου κειμένου, καί μαρτυρούντων αὐτῶν ἐκείνων τῶν κατ' ὄψιν τόν Ἰωάννην ἐωρακότων, καί τοῦ λόγου διδάσκοντος ἡμᾶς, ὅτι ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου κατὰ τήν τῶν Ἑλλήνων ψῆφον διὰ τῶν ἐν αὐτῷ γραμμάτων...»¹⁵⁸ [ἐμφαίνεται]¹⁵⁹, κατὰ συμπλήρωσιν τοῦ Εὐσεβίου. Δηλαδή εἶναι «χξς'» (666).

Μέ τό χάραγμα «χξς'» (666) εἶναι «τό ὄνομα μυστικῶς σεσημασμέ-

156. Ἱππολύτου, Περὶ συντελείας τοῦ κόσμου, καί περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου, Μ. 10,932, C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

157. Εἰρηναίου, Contra Haereses, Lib. V. Μ. 7, 1201-1202 (Β.Ε.Π. 5, 168).

158. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 7, 1203. Α-Β.

159. Εὐσεβίου, Ἐκκλ. Ἱστορία Ε, 8,5 Μ. 20, 449. Β. (Β.Ε.Π. 19,327)

νον»¹⁶⁰ τοῦ Ἀντιχρίστου. Δέν εἶναι θεολογική διατύπωσις τοῦ Ἰωάννου, ἀλλά «τό ἅγιον Πνεῦμα δι' ἀριθμοῦ καί τό ὄνομα αὐτοῦ – Ἀντιχρίστου– μυστικῶς ἐδήλωσε»¹⁶¹.

Τό ἅγιον Πνεῦμα, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ Ἀρέθας, ἔδωσε συγκεκριμένον ἀριθμόν, τήν ψῆφον τοῦ ὀνόματος, χξς' (666), ἡ ὁποία μυστικῶς σημαίνει τό ὄνομα. «Ἀριθμόν δέ ἀνθρώπου τό ὄνομα εἶναι, ἀντί τοῦ ξένον, οὐδέ ἀήθη (= ἀσυνήθιστον) καί ἐπικεκρυμμένον καί διπλόης ἐχόμενον (= ἀσαφῆ), ἀλλά ψῆφον (= ἀριθμόν) ἐντριβῇ (= συνηθισμένην) καί ἐγνωσμένην ἀνθρώποις. Ἀριθμός δέ τοῦ ὀνόματος τοῦ ψήφου, ἑξακόσια ἑξηκονταέξ.»¹⁶².

Ὁ ἀριθμός τοῦ Ἀντιχρίστου χαρακτηρίζεται ἀπό τοὺς Πατέρας «ὁ, ἡ ψῆφος». Δέν εἶναι ἓνα μέρος τοῦ ἀριθμοῦ, χ ἢ ξ ἢ ς, ἡ ψῆφος τοῦ θηρίου, ἀλλά τό σύνολον αὐτοῦ «χξς'» (666). Ὁ Ἀρέθας, ὅπως εἶδαμε, στό κείμενον ἔχει: «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς'», ἐνῶ στήν ἐρμηνείαν: «Ἀριθμός δέ τοῦ ὀνόματος τοῦ ψήφου, ἑξακόσια ἑξηκονταέξ»¹⁶³. Καί στήν ἀρχαίαν ἐποχήν καί στήν νεωτέραν, ἀκόμη καί σέ χειρόγραφα τοῦ 18ου αἰῶνος ἡ λέξις «ὁ, ἡ ψῆφος» σημαίνει τόν ἀριθμόν κάποιου ὡς σύνολον, τόν ὅλον ἀριθμόν καί ὄχι ἓνα μέρος ἢ ἓνα ἀριθμητικόν ψηφίον.

Ὁ ἀριθμός αὐτός, ἡ ψῆφος τοῦ Ἀντιχρίστου, εἶναι ἡ ἀριθμητική ἔκφρασις τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ κωδικός ἀριθμός, ὁ ὁποῖος ὡς σύνολον χξς' (666) κρυπτογραφεῖ τό ὄνομα, τόν χαρακτήρα καί τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ ἀποκρυπτογράφησις τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου γίνεται μέ τήν εὕρεσιν γραμμάτων (= ψηφίων) τῆς ἀλφαβήτα, τά ὁποῖα σχηματίζουν τό ὄνομα, καί τῶν ὁποίων ἡ ἀριθμητική ἰσχὺς εἶναι ἀκριβῶς χξς' (666).

Ἡ φράσις τῆς Ἀποκαλύψεως «ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου» δέν σημαίνει εὕρεσιν ἄλλου ἀριθμοῦ, ἀλλά τήν εὕρεσιν τοῦ ὀνόματος βάσει τοῦ δεδομένου ἀριθμοῦ «χξς'» (666). Σημαίνει δηλαδή τήν εὕρεσιν ψηφίων, γραμμάτων τοῦ ὀνόματος «καί ὁ ἀριθμός πού θγαίνει ἀπό τό ἄθροισμα τῆς ἀριθμητικῆς ἀξίας ἐνός ἐκάστου γράμματος τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου, εἶναι ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ ἢ χξς'».¹⁶⁴ Ἡ σοφία λοιπόν εἶναι περί τήν εὕρεσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου βάσει τοῦ δεδομένου ἀριθμοῦ «χξς'» (666). Ὁ ἀριθμός εἶναι δεδομένος, ζητού-

160. Ἱππολύτου, Περὶ Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου, Μ. 10,773, Α. (Β.Ε.Π. 6, 216).

161. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 765. C. (Β.Ε.Π. 6, 213).

162. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 681. Α.

163. Ἐνθ' ἄνωτέρω.

164. Π.Ν. Τρεμπέλα, Ἡ Καινὴ Διαθήκη μετὰ συντόμου ἐρμηνείας, Ἔκδοσις 17η, Ἀθῆναι, 1973, σελίς 1033.

μενον εἶναι τό ὄνομα βάσει τοῦ ἀριθμοῦ.

Παρενόησαν τήν Γραφήν καί τούς Πατέρας ἀκόμη καί συγχρόνους ὑπομνηματιστάς ὅσοι ἐχαρακτήρισαν τό «χξς´» (666) ἀδιάφορον ἀριθμόν. Ὁ Π. Ἰ. Μπρατσιώτης ἐπισημαίνει: «Ὅπωςδήποτε τό ἐνταῦθα μνημονευόμενον χάραγμα, ὡς βλέπομεν ἐν στ. 17, ἔφερε τό ὄνομα τοῦ α´ θηρίου ἢ «τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ», ὁ ὁποῖος, κατά τήν παρ' Ἰουδαίοις καί Ἑλλήσιν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐξευρίσκετο διά προσθήκης τῶν ἀριθμῶν τῶν ἀντιπροσωπεύόντων ἕκαστον γράμμα τοῦ ὀνόματος, ὡς βλέπομεν ἐν διαφόροις ἐπιγραφαῖς τῆς Πομπηΐας (οἷον: «φιλῶ ἧς ὁ ἀριθμός» φμέ) καί ἐν Ἰουδαϊκαῖς ἀποκαλύψεσιν (οἷον 888 = Ἰησοῦς, Σιβυλλ. Ι, 326).»¹⁶⁵. Ἡ φράσις τοῦ Π. Μπρατσιώτου «ὁ ὁποῖος... ἐξευρίσκετο» δέν ἀναφέρεται στόν ἀριθμόν, ἀλλά στήν λέξιν «αὐτοῦ», δηλαδή στό ὄνομα καί πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ζητούμενον μόνον τό ὄνομα. Ἑρμηνεύων ὁ Π. Τρεμπέλας τόν στίχον 18 τοῦ κεφ. 13 γράφει: «Ὅποιος ἔχει νοῦν φωτισμένον, ἄς ἀριθμήσῃ τούς ἀριθμούς, πού κάθε γράμμα τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀντιχρίστου σημαίνει, καί ἄς ἀθροίσῃ τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου. Διότι δέν εἶναι ἀριθμός ὀνόματος ὑπερανθρώπου καί ὑπερφυσικοῦ προσώπου, ἀλλ' ἀριθμός ὀνόματος ἀνθρώπου. Καί ὁ ἀριθμός, πού βγαίνει ἀπό τό ἀθροισμα τῆς ἀριθμητικῆς ἀξίας ἐνός ἐκάστου γράμματος τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου, εἶναι ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ ἢ χξς´»¹⁶⁶.

Τό σύμβολον «χξς´» (666) εἶναι γνωστόν στούς Πατέρας ὡς τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου¹⁶⁷, ὅπως εἶδαμε. Ὡς ἐξαίρεσις ἐμφανίζεται ἡ παραχάραξις τοῦ χξς´ (666) σέ χις´ (616), τήν ὁποίαν ἐλέγχει ὁ Εἰρηναῖος. «οὐκ οἶδα πῶς ἐσφάλησάν τινες ἐπακολουθήσαντες ἰδιωτισμῶ, καί τόν μέσον ἠθέτησαν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος, ν´(50) ψήφισμα ὑφελόντες (ἀφαιρέσαντες) καί ἀντί τῶν ἕξ δεκάδων μίαν δεκάδα βουλόμενοι εἶναι...»¹⁶⁸. Δηλαδή ἀντί τοῦ ὀρθοῦ ἀριθμοῦ «χξς´» (666) ἔγραψαν τόν λανθασμένον «χις´» (616).

Οἱ Πατέρες δέν ἀμφιβάλλουν γιά τόν ἀριθμόν «χξς´», ἀμφιβάλλουν μόνον γιά τήν βάσει τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ εὑρεσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ Ἰππόλυτος εἶναι κατηγορηματικός. Μετά τόν χαρακτηρισμόν τοῦ «χξς´» ὡς σφραγίδος τοῦ Ἀντιχρίστου «Ἡ δέ σφραγίς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου, καί ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρός ἐστι ψῆφος, χξς´»,

165. Π.Ἰ. Μπρατσιώτου, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, ἐν Ἀθήναις 1950, σελ. 217.

166. Π.Ν. Τρεμπέλα, Ἐνθ' ἄνωτ.

167. Ἰππολύτου, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 932. C. Εἰρηναίου, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 7, 1201-1203, κλπ.

168. Εἰρηναίου, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 7, 1203. C. (Β.Ε.Π. 5, 168).

προσθέτει περί τῆς εὐρέσεως τοῦ ὀνόματος: «καί, ὡς οἶμαι, οὐδέ ἀκριβῶς ἐπίσταμαι τοῦτο (= δέν γνωρίζω αὐτό τό ὄνομα)· ἐν τῇ γραφῇ γάρ πολλά ἐν τῷ ψήφῳ τούτῳ ὀνόματα εὗρηται.»¹⁶⁹. Ἐνῶ γνωρίζει καλά τόν ἀριθμόν «χξς'», δέν γνωρίζει τό ὄνομα, διότι «ἐν τῇ γραφῇ», δηλαδή στήν δοκιμαστικήν γραφήν, στήν προσπάθειαν ἀποκρυπτογραφήσεως τοῦ «χξς'» ὑπό πολλῶν καί εὐρέσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ἔχουν εὐρεθῇ πολλά ὀνόματα «ἐν τῷ ψήφῳ τούτῳ», πού δίνει δηλαδή ἡ ἀριθμητική ἀξία τῶν γραμμάτων τους τόν ἀριθμόν αὐτόν, τήν ψῆφον τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς'» (666). Ἡ λέξις «γραφῇ» χρησιμοποιεῖται στό χωρίον αὐτό μέ τήν ἔννοιαν τῆς κοινῆς ἀνθρωπίνης γραφῆς, γι' αὐτό καί εἶναι μέ μικρόν γάμμα (γ), ἐνῶ σέ ἄλλα χωρία ὁ Ἱππόλυτος, ὅταν πρόκειται γιά τήν Ἀγίαν Γραφήν, χρησιμοποιεῖ μέγαν γάμμα (Γ) πδχ. «Οἱ δέ ἀκροώμενοι τῶν θείων Γραφῶν, καί ἐπὶ χεῖρας ἔχοντες, καί ἐν νῷ ταύτας ἐννοοῦντες, πολλοί ἀποδράσονται ἐκ τῆς αὐτοῦ πλάνης (τοῦ Ἀντιχρίστου)»¹⁷⁰.

Κατά τόν Π. Μπρατσιώτην «περί δέ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου καί τοῦ ὑπονοουμένου ἀνθρώπου ἔχουσι μέν ἔκπαλαι ἀναρίθμητα ὑποτεθῇ καί γραφῇ, οὐδεμία δ' ὅμως εἰκασία δέν ἔχει ἀποδειχθῇ ἐντελῶς βάσιμος, δι' ὃ καί ἐξακολουθεῖ ἐνταῦθα ἀκαταπαύστως ἡ κατά τό μᾶλλον ἢ ἦτον φαντασιοκοπική παραγωγή.»¹⁷¹. Δέν ὁμιλεῖ ὁ Π. Μπρατσιώτης περί τοῦ ἀριθμοῦ, ἀλλά περί τῆς ἀποπείρας ἀποκρυπτογραφήσεως τοῦ ἀριθμοῦ. Χαρακτηρίζει δέ ὡς «φαντασιοκοπική παραγωγή» τά πολλά πιθανά ὀνόματα καί τίς ἀπόπειρες νά ταυτίσουν αὐτά μέ τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Κατά τόν + Πρωτ. Λεοντοπόλεως Σωφρόνιον «τό ἀσθενέστερον σημεῖον τοῦ ὄχυροῦ τούτου (Ἀποκαλ. κεφ. 13 στίχοι 16-18), δι' οὗ θά κατελαμβάνοντο τά ἔσω, ἦν ἡ σκοπίμως ἀφεθεῖσα μυστηριώδης ὁπή, ὁ ἀριθμός χξς'»¹⁷². Ἀλλά ἀκόμη παραμένει μέσα σ' ἓνα μυστήριον ἄγνωστον τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ ἀριθμός ὅμως τοῦ ὀνόματος εἶναι δεδομένος μέ σαφήνειαν, ὅπως παρατηρεῖ καί ὁ Σωφρόνιος. «Ἐν ὅλῃ τῇ Ἀποκαλύψει τό σαφῶς καί πραγματικῶς δεδομένον, τό ἀσφαλές καί ὁρατόν καί ἀπτόν ἦν ὁ ἀριθμός οὗτος.»¹⁷³.

Ὁ Λεοντοπόλεως Σωφρόνιος ἀναφερόμενος στίς ἔρευνες τῶν

169. Ἱππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου, καί περί τοῦ Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 932 C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

170. Ἱππολύτου, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 936. Β.

171. Π.Ι. Μπρατσιώτου, Ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 218.

172. + Πρεσβ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου, Ἀποκαλυπτικά, Α', Ὁ ἀριθμός τοῦ θηρίου τῆς Ἀποκαλύψεως, ἐν «Θεολογία», Τόμος πρῶτος, Τεύχος Δ' Ἀθῆναι 1923, σελ. 310.

173. Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 310.

Γερμανῶν καί κυρίως τοῦ Hitgig Fritzene γιά τήν ἀνακάλυψιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου γράφει ὅτι κατ' αὐτούς Ἀντίχριστος ἦταν ὁ Νέρων, τοῦ ὁποίου τό ὄνομα ἐβραϊστί γραφόμενον δίδει τόν ἀριθμόν 666. Ἀναφέρει δέ ὅτι ἐπὶ Νέρωνος τό «666» ἐχαράσσετο ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου αὐτοκράτορος, ὅπως ἀναφέρει ἡ Ἀποκάλυψις. «τό δέ ὄνομα ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου (= τοῦ αὐτοκράτορος) εἶχον κεχαραγμένον ἐπὶ τοῦ μετώπου ἢ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρός οἱ Ρωμαῖοι πολῖται καί ὁπαδοί τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν πεποιθήσεων (Ἀποκ. ιγ' 16)... Τό δέ χάραγμα, τό δι' ἀριθμῶν, τό φερόμενον εἰς τά μέτωπα ἢ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρός τῶν πιστῶν Ρωμαίων, ἦν γνωστόν. Καί τοῦτο ἐσημαίνετο διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 666»¹⁷⁴.

Ἀπεδέχθησαν τήν γνώμην αὐτήν πολλοί διάσημοι κριτικοί, ὅπως ὁ Harnack, ὁ Bousset, ὁ Calmes, ὁ Losy, ὁ Manyola, ὁ Maurice Vernes καί ἄλλοι.

2. Ἡ εὐρεῖα διάδοσις τοῦ χαράγματος χξς' (666) καί ἡ θία ἀποδοχῆς του

Ἡ σκοτεινὴ δύναμις τῶν ὀργάνων τοῦ Ἀντιχρίστου θά χρησιμοποίησιν τόν πειθαναγκασμόν καί τήν θίαν, γιά νά χαράξῃ τά μέτωπα ἢ τά χέρια τῶν ἀνθρώπων μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. «καί ποιεῖ πάντας, τοὺς μικροὺς καί τοὺς μεγάλους καί τοὺς πλουσίους καί τοὺς πτωχοὺς, καί τοὺς ἐλευθέρους καί τοὺς δούλους, ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρός αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν»¹⁷⁵.

Ἡ ἀποδοχὴ τοῦ χαράγματος σημαίνει ἀναγνώρισιν τῆς κυριότητος τοῦ Ἀντιχρίστου. Θά κάμουν τό πᾶν τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου, γιά νά ἐπιβάλουν τό χάραγμα, ὅπως ἐρμηνεύουν οἱ Πατέρες. «καί τό χάραγμα δέ τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος τοῦ ἀποστάτου [καί πλάνου] πᾶσιν ἐπιθεῖναι σπουδάσει.»¹⁷⁶.

Τό χάραγμα θά ἀποτελῇ ἀναγκαῖον ὄρον γιά ἀγοραπωλησίες καί συναλλαγές. «Καί ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μή ὁ ἔχων τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ»¹⁷⁷. Εἶναι τό τέχνασμα τοῦ διαβόλου, γιά νά ὑποταγοῦν ὅλοι στόν Ἀντίχριστον. —«Προσέχετε, ἀδελφοί μου, — λέγει ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος τήν ὑπερβολήν τοῦ θηρίου· τεχνάσματα γάρ πονηρίας. Πῶς ἐκ γαστροῦς

174. Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 312.

175. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 13, 16.

176. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106,340. Α.

177. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 13,17.

Μέ τό νέον σύστημα συναλλαγών θά καταργηθῇ τό χρήμα καί ἡ ταυτότητα. Ἦδη σέ ώ-
ρισμένα κράτη τυπώνεται ἀοράτως μέ ἀκτίνες λέιζερ στό μέτωπον ὁ Ε.Κ.Α.Μ. μέ τό
«666». Αὐτή ἡ σφράγις τοῦ μετώπου μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι κατά
γράμμα ἐκπλήρωσις τῆς προφητείας, Ἀποκ. 13, 16-18.

ἄρχεται, ἴν' ὅταν τις στενωθῇ βρωμάτων ὑστερούμενος, ἀναγκασθῇ
λαβεῖν ἐκείνου τήν σφραγίδα.»¹⁷⁸.

Οἱ βιοτικές ἀνάγκες θά πιέσουν τοὺς ἀνθρώπους, προπαντός τοὺς
ἔχοντας ἀσθενῆ πίστιν. «Καί πάντες διά τήν στέρησιν τῶν βρωμάτων,
ἐπ' αὐτόν ἐλεύσονται, καί προσκυνήσουσιν αὐτόν (τόν Ἀντίχριστον)·
καί δώσει αὐτοῖς χάραγμα ἐν τῇ χειρὶ τῇ δεξιᾷ, καί ἐν τῷ μετώπῳ...»¹⁷⁹.
Θά καμφθοῦν πολλοί. «Τοιοῦτον γάρ τρόπον σκευάζει ὁ τύρραννος, ἵνα

178. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Λόγος εἰς τήν Παρουσίαν τοῦ Κυρίου κλπ. ἔκδοσις ΟΞΟ-
ΝΙΑ, αψθ' σελ. τξα'.

179. Ἰππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 932. Β. (Β.Ε.Π. 6,287).

πάντες τήν σφραγίδα τοῦ θηρίου βαστάζωσιν... καί εἴθ' οὕτως ἀγοράσαι τά θρώματα καί πᾶν εἶδος, καί δημάρχους ἰστᾶν, ἐπιτελεῖν τό πρόσταγμα.»¹⁸⁰.

Ὅλοι καί μικροί καί μεγάλοι καί πλούσιοι καί πτωχοί καί ἐλεύθεροι καί δοῦλοι θά δέχωνται τό χάραγμα στό χέρι ἢ στό μέτωπον χάριν τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων καί βιοτικῶν συναλλαγῶν. «Τοῦτο δέ –τό χάραγμα– εἰς γνῶρισμα, φησί, τοῦ ἐμπορευτέου, καί μή.»¹⁸¹. Ἀντιλαμβανόμεθα πόσον σκληρές θά εἶναι οἱ περιστάσεις. Ἄν κάποιος θά ἀρνηῖται τό χάραγμα, θά καταδικάζεται στόν ἐξ ἀσιτίας θάνατον. Δέν θά ἔχη τήν δυνατότητα νά προμηθευθῇ οὔτε τόν ἐπιούσιον ἄρτον.

Παντοῦ, σ' ὅλες τίς ἀγοραπωλησίες καί συναλλαγές θά ζητῆται ἡ ἐπίδειξις τῆς σφραγίδος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χάραγμα, τό «χξς'» (666), ἡ ψῆφος τοῦ θηρίου, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας: «Καί τήν ψῆφον δέ τοῦ θηρίου πλατῦναι (= νά διαδώσῃ εὐρέως) πανταχοῦ ἐπιτηδεύσει, ἐν τε ὠναῖς (= στίς ἀγορές) καί πράσεσιν (= πωλήσεις)· ἵνα τοῖς τοῦτο μή λαμβάνουσιν (= ὅσοι δέν δέχονται τό χάραγμα) ἐκ τῆς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείας βίαιος ἐπαχθῇ θάνατος.»¹⁸².

Τό αὐτό λέγει καί ὁ Ἀρέθας: «Καί τήν ψῆφον δέ τοῦ ὀνόματος (χξς') τοῦ θηρίου, πανταχοῦ πλατῦναι ἐπετηδεύθη, ἐν τε πράσεσι καί ὠναῖς, ἵν' ὁ μή τοῦτο (= τό χάραγμα) ἐπιφερόμενος (ὁ μή φέρων στό χέρι ἢ μέτωπον ἢ στήν ταυτότητα), ἐν ταῖς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείαις τελευτήσῃ.»¹⁸³.

Οἱ μή λαμβάνοντες τό χάραγμα δέν θά ἔχουν τήν δυνατότητα νά ἱκανοποιήσουν τίς βιοτικές ἀνάγκες καί ἐπομένως θά γίνωνται μάρτυρες, θά ὑφίστανται βίαιον θάνατον. Τό χάραγμα θά εἶναι ὁρατόν καί θά εἶναι εὐδιάκριτοι οἱ σφραγισμένοι. Οἱ μή δεχόμενοι τό χάραγμα θά διώκωνται. «Πάντες γάρ τοῦ ἐκφυγεῖν καί κρυβῆναι σπουδάσουσι, καί οὐδαμοῦ δυνήσονται λαθεῖν ἐκ τῶν παθῶν τοῦ ἀντικειμένου (Ἀντιχρίστου)· ἀλλά τό σημεῖον αὐτοῦ περιφέροντες, εὐδηλοί (= φανεροί) καί γνωστοί αὐτοῦ ἀναδειχθήσονται.»¹⁸⁴.

Οἱ ἐρμηνευτές τῆς Ἀποκαλύψεως Πατέρες, ὁ Εἰρηναῖος, ὁ Ἱππόλυτος καί ἄλλοι καί ἰδιαίτερος ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας καί ὁ Ἀρέθας Καισαρείας ἀναφέρουν τήν εὐρυτάτην διάδοσιν τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς'» (666). Ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ὁποῖον θά χαράσσεται ἀναγκαστικά στό μέτωπον ἢ στό χέρι ἀναφέρουν τήν «ψῆ-

180. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, "Ενθ' ἄνωτ.

181. Ἀρέθα Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. M. 106, 680. C.

182. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. M. 106, 340. B.

183. Ἀρέθα Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. M. 106, 681. A.

184. Ἱππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ., M. 10, 937. A.

φον τοῦ θηρίου», τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος, τό «χξς'» (666).

Ἡ σύγχρονη πραγματικότητα μέ τήν εὐρυτάτην διάδοσιν τοῦ «666» στίς κάρτες διαδρομῶν, στίς πιστωτικές κάρτες, στά χαρτονομίσματα, στίς ταυτότητες σέ ὅλα τά τυποποιημένα προϊόντα μᾶς βεβαιώνει ὅτι προετοιμάζεται ἡ ἔλευσις καί ἡ ἐπικράτησις τοῦ Ἀντιχρίστου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

ΖΗΤΟΥΜΕΝΟΝ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

1. Γιατί δέν ἐγράφη τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου στήν Ἀποκάλυψιν;

Ἐνῶ γνῶρίζομεν τόν ἀκριβῆ ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς'», δέν γνῶρίζομεν ποῖον τό ὄνομά του. «Περί μέν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ—λέγει ὁ Ἰππόλυτος—, οὐκ ἐν ἡμῖν τοσοῦτον ἀκριβές ἐξεῖπεν, ὥς ἐνενόησε καί ἐδιδάχθη περί αὐτοῦ ὁ μακάριος Ἰωάννης, ὅσον μόνον ὑπονοῆσαι· ἀναφαίνοντος γάρ αὐτοῦ δείξει ὁ μακάριος [ὁ καιρός] τό ζητούμενον»¹⁸⁵.

Γιατί ὁ Ἰωάννης, ἴσως κατ' ἐντολήν τοῦ Θεοῦ, ἐκρυπτογράφησε τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καί μᾶς ἔδωκε τόν κωδικόν ἀριθμόν του «χξς'» καί ὄχι αὐτό τό ὄνομά του; Γιά τούς ἐξῆς λόγους:

Πρῶτον, διότι ἐθεωρήθη ὡς μή πρέπον νά γίνη σαφῶς γνωστόν τήν ἐποχήν ἐκείνην. «Εἰ γάρ ἔδει ἀναφανδόν τῷ νῦν καιρῷ κηρύττεσθαι τοῦνομα αὐτοῦ, δι' ἐκείνου ἄν ἐρρέθη τοῦ καί τήν Ἀποκάλυψιν ἐωρακότος...»¹⁸⁶ λέγει ὁ Εἰρηναῖος. Ὁ Ἰωάννης ἐγνώριζε τό ὄνομα, ἀλλά δέν ἐθεώρησε ὀρθόν νά τό ἀναφέρῃ στήν Ἀποκάλυψιν οὔτε νά τό γνωστοποιήσῃ στούς ἀποστολικούς Πατέρας, οἱ ὅποιοι εἶχαν τακτικήν ἐπικοινωνίαν μέ αὐτόν καί μόλις λίγα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπό τόν χρόνον, πού εἶδε τό σχετικόν ὄραμα στήν Πάτμον ὁ Ἰωάννης. «Οὐδέ γάρ πρό πολλοῦ χρόνου ἐωράθη, ἀλλά σχεδόν ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, πρὸς τῷ τέλει τῆς Δομετιανοῦ ἀρχῆς.»¹⁸⁷, δηλαδή περί τό 94 ἢ 95 μ. Χ.¹⁸⁸. Τά αὐτά λέγουν καί ἄλλοι πατέρες. Κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Ἀνδρέου Καισαρείας «Εἰ γάρ ἔδει, καθὼς φασί τινες τῶν διδασκάλων, σαφῶς γνωσθῆναι τό τοιοῦτον ὄνομα, ὁ τεθεαμένος ἄν αὐτό ἀπεκάλυψεν»¹⁸⁹. Δέν γνῶρίζομεν χάριν ποίας ἀκριβῶς δεοντολογίας δέν ἀ-

185. Ἰππολύτου, Περὶ Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 769. Β-С. (Β.Ε.Π. 6, 214).

186. Εἰρηναίου, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 7, 1207. Α-В. (Β.Ε.Π. 5, 169).

187. Ἐνθ' ἄνωτ.

188. Π. Ἰ. Μπρατσιώτου, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 33.

189. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐθν' ἄνωτ. Μ. 106, 340. С.

πεκάλυψεν ὁ Ἰωάννης τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Δεύτερον, δέν κατέγραψε τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου στήν Ἀποκάλυψιν, διότι κατά τήν γνώμην μερικῶν τό ἐθεώρησε ἀνάξιον αὐτῆς τῆς ἁγίας Γραφῆς. «Ἄλλ' οὐκ εὐδόκησεν ἡ θεία Χάρις ἐν θείᾳ βίβλῳ τό τοῦ λυμεῶνος (= Ἀντιχρίστου) ὄνομα γραφῆναι»¹⁹⁰. Ὁ Ἀντίχριστος χαρακτηρίζεται ὡς καταστροφεύς (= λυμεών) καί ἐπομένως ἀνάξιον τό ὄνομά του γιά τήν Βίβλον. «Σαφῶς γάρ αὐτό τό ὄνομα οὐ παρέθετο, διά τό μηδέ ἄξιον εἶναι τῆς ἐν βιβλίῳ γραφῆς.»¹⁹¹.

Δέ φαίνεται ὁμως πειστική αὐτή ἡ αἰτιολογία, διότι μέσα στήν Κ. Διαθήκην ἐγράφη αὐτό τό ὄνομα τοῦ πεσόντος ἐωσφόρου. Σ' ὅλην τήν Κ.Δ. 34 φορές ἀναφέρεται τό ὄνομα «Σατανᾶς» καί ἐξ αὐτῶν οἱ 8 φορές στήν Ἀποκάλυψιν. Σ' ὅλην τήν Κ.Δ. 39 φορές τό ὄνομα «Διάβολος» καί ἐξ αὐτῶν οἱ 5 στήν Ἀποκάλυψιν. Σ' ὅλην τήν Κ.Δ. 61 φορές ἡ λέξις «δαιμόνιον» καί ἐξ αὐτῶν οἱ 2 στήν Ἀποκάλυψιν. Σ' ὅλην τήν Κ.Δ. 5 φορές ἡ λέξις «δαίμων» καί ἐξ αὐτῶν οἱ 2 στήν Ἀποκάλυψιν. Στήν Καινήν Διαθήκην ἀκόμη ὑπάρχει 7 φορές τό ὄνομα τοῦ διαβόλου «Βεελζεβούλ» καί 1 φορά τό «Βελλίαρ».

Ὑπάρχει ἀκόμη ὁ χαρακτηρισμός τοῦ Ἀντιχρίστου μέ τήν λέξιν «Ὁ ἀντικείμενος»¹⁹². Κατά κυριολεξίαν «ἀντικείμενος» εἶναι αὐτός ὁ Σατανᾶς. Τό ὄνομα Σατανᾶς ἐκ τῆς ἐβραϊκῆς λέξεως Σατᾶν σημαίνει «ἀντικείμενος». «Ὁ δ' ἐβραίων διαλέκτῳ Σατᾶν καί ἐλληνικώτερον ὑπό τινων ὀνομασθεῖς Σατανᾶς μεταλαμβάνόμενος εἰς Ἑλλάδα φωνήν (= ἑλλην. γλῶσσαν) ἐστίν ἀντικείμενος»¹⁹³. Χαρακτηρίζονται ὁ Ἀντίχριστος καί κυρίως ὁ διάβολος, «ἀντικείμενος», δηλαδή «Σατανᾶς», διότι ἐναντιώνονται πρὸς τόν Χριστόν. «ὁ Σατανᾶς μέν οὖν, διά τό ἀντικεῖσθαι τῷ ἀγαθῷ.»¹⁹⁴. «... Τό σατανᾶς ὄνομα ... οὐχ ἕτερόν τι σημαίνει καθ' Ἑλλάδα φωνήν ἢ τό ἀντικείμενον;»¹⁹⁵. Ὁ Ἀντίχριστος θά εἶναι ὁ σατανοφόρος, ὁ ἐν ἠθικῇ ἐννοίᾳ «σατανᾶς», «ὅπερ ἐστίν ἐβραϊκῶς ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΣ.»¹⁹⁶.

Δέν ἐπέτρεψε λοιπόν ἡ θεία Χάρις νά γραφῇ τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου ὅχι διότι ἐκρίθησαν ὡς ἄξια τά ὀνόματα «Σατανᾶς» καί «διάβολος» καί «Βεελζεβούλ» κλπ., πού ἐγράφησαν πολλάκις καί ἀνάξιον τό

190. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 340. C.

191. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 681. A-B.

192. Β' Θεσ. 2,4.

193. Ὀριγένους, Κατά Κέλσου ς' Μ. 11, 1368. Α. (Β.Ε.Π. 10, 93).

194. Μ. Βασιλείου, Ὅτι οὐκ ἐστίν αἴτιος τῶν κακῶν ὁ Θεός, 9, Μ. 31, 349. D. (Β.Ε.Π. 54, 98).

195. Διδύμου Ἀλεξανδρέως, Κατά Μανιχαίων, Μ. 39, 1100 Β. (Β.Ε.Π. 44, 217).

196. Ὀριγένους, Εἰς τό κατά Ματθαῖον, τόμος ιθ', 21, Μ. 13, 1032-B (Β.Ε.Π. 13, 114).

ὄνομα μόνον τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ὁποῖον δέν ἀναφέρεται οὔτε ἀπαξ, ἀλλά δι' ἄλλους λόγους, πού θά ἀναφέρωμεν.

Τρίτον, δέν ἐγράφη τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου στήν Ἀποκάλυψιν, γιά νά μήν ἀλλάξη αὐτό ὁ πατήρ τοῦ ψεύδους καί τῆς ἀπάτης διάβολος καί παρουσιάσῃ τόν Ἀντίχριστον, «οὐ ἔστιν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καί σημείοις καί τέρασι ψεύδους»¹⁹⁷, μέ ἄλλον ὄνομα καί πλανηθοῦν οἱ πιστοί νομίζοντες ὅτι δέν εἶναι ὁ Ἀντίχριστος, ἐπειδὴ θά χρησιμοποιοῖ ὡς καμουφλάζ ἄλλον ὄνομα. Δέν φαίνεται πιθανή καί αὕτη ἡ αἰτιολογία.

Τέταρτον, δέν ἐγράφη τό ὄνομα στήν ἀγίαν Γραφήν, κατά τήν κρίσιν μου, διότι δέν θά ὠφελοῦσε σέ τίποτε, τούναντίον θά ἐζημίωνε γιά τούς ἐξῆς λόγους: 1) Ἀφοῦ θά ἔχη ὄνομα πραγματικοῦ ἀνθρώπου ὁ Ἀντίχριστος καί ὁ ἀριθμός του «χξς'», «ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί·»¹⁹⁸, πολλοί ἄνθρωποι θά ἔχουν τό ἴδιον ὄνομα. Ἐπομένως τό ὄνομα μόνον τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀφοῦ θά εἶναι κοινόν ὄνομα σέ πολλούς ἀνθρώπους δέν θά λειτουργῇ ὡς χάραγμα, παρά μόνον, ὅταν ἀπολυτοποιηθῇ καί γίνῃ εἰδική χρῆσις μέ ἀποκλειστικήν ἀναφοράν στό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἀλλά αὐτό προϋποθέτει τήν ἐμφάνισιν καί ἀναγνώρισιν πρῶτον τοῦ Ἀντιχρίστου. 2) Ἡ ἀναγνώρισις ὁμῶς σέ ἕνα πρόσωπον ἀνθρώπου αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου, τοῦ πραγματικοῦ Ἀντιχρίστου, εἶναι δυσχερέστατον ἔργον καί ἀπαιτεῖ διακριτικόν καί προφητικόν χάρισμα. Ἔτσι θά εἶχαν πολλοί ἐπὶ γενεάς γενεῶν καί αἰῶνας ὁλοκλήρους ταυτίσει μέ αὐτόν τόν Ἀντίχριστον πολλούς φέροντας τό αὐτό ὄνομα καί ἔχοντας κάποια παραπλήσια γνωρίσματα. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι θά παρουσιάζοντο ὡς ὁ «ἰδιοτρόπως Ἀντίχριστος» καί πολλοί θά ἦσαν οἱ πλανῶντες καί πλανώμενοι πρός βλάβην τῆς πίστεως καί ἀληθείας.

Γιά τούς λόγους αὐτούς λοιπόν δέν ἐγράφη τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου στήν Ἀγίαν Γραφήν. Εἶναι ματαία ἡ ἀναζήτησις καί εὑρεσις τοῦ ὀνόματος ἄνευ τῆς συγχρόνου εὐρέσεως αὐτοῦ τοῦ προσώπου, τοῦ ἀληθινοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ διακριτική καί προφητική πεῖρα, ἡ θεία σοφία τῶν χαρισματούχων, θά ἀποκαλύψῃ στόν ἔσχατον καιρόν ποῖος εἶναι ὁ Ἀντίχριστος καί ποῖον τό ὄνομά του, ὅταν πρῶτον αὐτός ἐμφανισθῇ, «ἀναφαίνοντος γάρ αὐτοῦ δεῖξει ὁ μακάριος [ὁ καιρός] τό ζητούμενον»¹⁹⁹.

197. Β' Θεσ. 2. 9.

198. Ἀποκάλυψις Ἰω. 13,18.

199. Ἰηπολύτου, Περὶ Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 769. C. (Β.Ε.Π. 6, 214).

2. Πιθανά ὀνόματα τοῦ Ἀντιχρίστου βάσει τοῦ «χξς'» (666)

Ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου – Ἀντιχρίστου – «χξς'» δέν ἀπεκρυπτογραφήθη ἀκόμη, ἂν καί παρῆλθαν 19 αἰῶνες. Τό χάραγμα «χξς'» παραμένει μυστήριον. Πίσω ἀπό τό «χξς'» (666) κρύβεται ὁ Ἀντίχριστος, τό ὄνομα καί ὁ χαρακτήρας του. Πολλοί ἐρμήνευσαν τόν συμβολισμόν τοῦ χαρακτήρος καί τοῦ ἔργου τοῦ Ἀντιχρίστου, πού περιέχεται στό χάραγμα «χξς'» (666), ἀλλά τό ὄνομα καί τό πρόσωπόν του δέν εὗρηκαν ἀκόμη. «Γενεαὶ ὅλαι ἀφιερώθησαν εἰς τήν ἐπίλυσιν τοῦ μυστηριώδους τούτου ἀριθμοῦ· σοφοὶ παντός ἔθνους καί πάσης φυλῆς ἐδοκίμασαν μέ πείσμα νά λύσουν τόν ἀριθμόν καί νά ἀνακαλύψουν τόν ὑπό τό θηρίον συμβολιζόμενον, «ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί»· ἀλλ' αἱ προσπάθειαι αὐτῶν ἐναυάγουν. Ὁ ἀριθμός ἔμεινεν ἀριθμός, καί ὁ κρυπτόμενος ἄγνωστος.»²⁰⁰.

Ὁ ἀριθμός – χάραγμα – «χξς'» (666) εἶναι κρυπτογραφία τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Κατά τήν μελέτην Μ. Ἀ. Σιώτου²⁰¹, ἡ συστηματική καί εὐρυτέρα κρυπτογραφική χρῆσις τῶν ἀριθμῶν παρουσιάσθη τό πρῶτον στούς ἐβραίους τῆς Βαβυλωνείου αἰχμαλωσίας (586-538 π.Χ.). Αὐτοὶ γιά νά συνεννοοῦνται ἐκρυπτογράφησαν καί ἐσυμβόλισαν μέ ἀριθμούς στοιχεῖα τῆς πίστεώς τους. Ἀνέπτυξαν ἀριθμητικόν κρυπτογραφικόν σύστημα, πού τό ὠνόμασαν «γεματρία» ἐκ τῆς ἐλληνικῆς λέξεως «γεωμετρία». Τήν ἀριθμοτεχνικήν αὐτήν μέθοδον πῆραν καί οἱ Ἕλληνες καί οἱ Ρωμαῖοι, ὅπως δείχνουν καί οἱ ἐπιγραφές τῆς Πομπηίας (79 μ.Χ.).

Αὐτήν τήν κρυπτογραφικήν χρῆσιν, τόν συμβολισμόν ὀνομάτων μέ ἀριθμούς, ἐγνώριζεν ὁ Ἰωάννης. Ἐκρυπτογράφησε γιά λόγους, πού ἀναφέραμε, τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ ἀριθμητική ἰσχὺς τῶν γραμμάτων τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι τό χάραγμα «χξς'» (666). Τώρα μένει ἡ ἀντίστροφη μέτρησις, ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ «χξς'» (666) νά θροῦμε τό ὄνομα. «Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου· ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί· καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς'»²⁰². Ὅπως εἶδαμε, «ψηφισάτω τόν ἀριθμόν» σημαίνει νά εὗρωμεν τά ψηφία-γράμματα τῆς α-β, τά ὅποια σχηματίζουν τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἡ ἀριθμητική τους ἀξία εἶναι ἀκριβῶς «χξς'» (666).

Ὁ Εἰρηναῖος λέγει: «τυχόν δέ ἐπὶ πολλῶν ὀνομάτων εὗρεθῆναι

200. + Πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 310.

201. Μάρκου Ἀ. Σιώτου, Ὁ ἀριθμός τῆς ταυτότητος τοῦ Ἀντιχρίστου, ἐν «ΕΚΚΛΗ-ΣΙΑ» Ἀριθ. 2. 1/2/1987 σελ. 69-70.

202. Ἀποκάλυψις Ἰω. 13,18.

δυναμένου τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ, «Εἰ γὰρ πολλά ἐστὶ τὰ εὕρισκόμενα ὀνόματα, ἔχοντα τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, ποῖον ἐξ αὐτῶν φορέσει ὁ ἐρχόμενος, ζητηθήσεται».²⁰³ Ὑπάρχουν πολλά ὀνόματα, ποῦ δίνουν τὸν ἀριθμόν «χξς'» (666). Τὸ ἀποκλειστικὸν ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου δὲν τὸ γνωρίζομεν. Οἱ Πατέρες δὲν ἔχουν τὴν ἀκριβῆ γνῶσιν τοῦ ὀνόματος, ἀλλὰ κάμουν μόνον ὑποθέσεις. Ὁ Ἱππόλυτος λέγει: «Περὶ μὲν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ οὐκ ἐν ἡμῖν τοσοῦτον ἀρκιβές ἐξεῖπεν, ὥς ἐνενόησε καὶ ἐδιδάχθη περὶ αὐτοῦ ὁ μακάριος Ἰωάννης, ὅσον μόνον ὑπονοῆσαι... Πλὴν ὅσον νοοῦμεν ἀμβιβάλλοντες λέγομεν. Πολλά μὲν εὕρισκομεν ὀνόματα τούτῳ τῷ ἀριθμῷ ἰσόψηφα περιεχόμενα, οἷον ὥσπερ εἶπεν, τὸ Τειτάν ἐστίν, ἀρχαῖον καὶ ἐνδοξον ὄνομα ἢ τὸ Εὐάνθας· καὶ γὰρ αὐτὸ τῇ αὐτῇ ψήφῳ ἐμπεριέχεται, καὶ ἕτερα πλείονα εὕρεθῆναι δυνάμενα»²⁰⁴. Στὴν συνέχειαν ὁ Ἱππόλυτος προσθέτει καὶ ἄλλο ἓνα ὄνομα, τὸ «Λατεῖνος». Μὲ ἀμφιβολίαν ἀναφέρει τὰ ὀνόματα αὐτά, διότι γιὰ νὰ γίνουν «τῷ ἀριθμῷ ἰσόψηφα περιεχόμενα», δηλαδὴ γιὰ νὰ δώσουν τὸν ἀκριβῆ ἀριθμόν «χξς'» (666), ἄλλαξε τὴν ὀρθογραφίαν τους «τιτάν» καὶ «λατεῖνος» σὲ «Τειτάν» καὶ «Λατεῖνος».

Ὅπως ἀναφέρουν οἱ πηγές, «οἱ Γνωστικοὶ μετὰ πολλῆς εὐκολίας παρεβιάζον καὶ αὐτὴν τὴν ὀρθογραφίαν τῶν ὀνομάτων «Λατεῖνος» καὶ «Τιτάν», ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἰσοψηφίαν τοῦ ἀριθμοῦ 666»²⁰⁵. Γι' αὐτὸ ὁ Ἱππόλυτος πάλιν σὲ ἄλλην μελέτην λέγει: «Καί, ὥς οἶμαι (νομίζω), οὐδὲ ἀκριβῶς ἐπίσταμαι τοῦτο· ἐν τῇ γραφῇ γὰρ πολλά ἐν τῷ ψήφῳ τούτῳ ὀνόματα εὔρηται.»²⁰⁶.

Ὁ Εἰρηναῖος εἶναι πολὺ ἐπιφυλακτικὸς. Πιστεύει ὅτι ἡ εὕρεσις τοῦ ὀνόματος θὰ εἶναι δυνατὴ μόνον κατὰ τὴν ἐσχάτην ἐποχὴν, ὅταν αὐτός ὁ Ἀντίχριστος ἐμφανισθῇ. Ὁ ἀναγραμματισμός, ἡ ἀποκρυπτογραφίσις δηλαδὴ τοῦ «χξς'» (666), ἦταν μία διέξοδος ἀπὸ τὴν θλίψιν τῶν διωγμῶν τῶν πρώτων αἰώνων καὶ ἀναζήτησις τοῦ μετὰ τὸν Ἀντίχριστον ἐρχομένου Μεσσίας Χριστοῦ. Ἐπόμενον ἦτο νὰ ταυτίσουν μὲ τὸν Ἀντίχριστον τὸ πρόσωπον πολλῶν αὐτοκρατόρων καὶ αἰρετικῶν. Ἀλλὰ ὁ Εἰρηναῖος πιστεύει ὅτι τὸ πρόβλημα τοῦ «χξς'» (666) θὰ παραμένῃ ἄλυτον μέχρι τὰ ἔσχατα τοῦ κόσμου καὶ τὴν παρουσίαν αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου²⁰⁷.

203. Εἰρηναίου, *Contra Haereses*, lib. V. M. 7, 1206. A. (B.E.Π. 5, 169).

204. Ἱππολύτου, *Περὶ Χριστοῦ καὶ Ἀντιχρίστου*, M. 10, 769. B-772. A. (B.E.Π. 6, 214).

205. Μάρκου Σιώτου, "Ἐνθ' ἄνωτ. «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» Ἀριθ. 3. 15/2/1987 σελ. 111.

206. Ἱππολύτου, *Περὶ τῆς συντελείας τοῦ Κόσμου* M. 10, 932 C. (B.E.Π. 6, 287).

207. Εἰρηναίου, "Ἐνθ' ἄνωτ. M. 7. 1205. B-C.

Ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας παρατηρεῖ: «Ὡς ἐν γυμνασίας τε λόγῳ (= δηλαδή στήν προσπάθειαν ἀποκρυπτογραφήσεως), πολλά ἐστὶν εὐρεῖν, κατὰ τὸν μακάριον Ἰππόλυτον καὶ ἑτέρους, ὀνόματα τὸν ἀριθμὸν τοῦτον περιέχοντα, προσηγορικά τε καὶ κύρια· κύρια μὲν, οἶον, Λαμπέτις, Τειτάν, ἐκ τοῦ τείνω, καθ' Ἰππόλυτον· Λατεῖνος, ὁμοίως [διὰ διφθόγγου], Βενέδικτος· ὅπερ ἐρμηνεύεται εὐλογημένος ἢ εὐλογητός· κατὰ μίμησιν τυχόν τοῦ ἀληθῶς εὐλογημένου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. προσηγορικά δέ, κακός ὁδηγός, παλαιβάσκανος, ἀληθῶς βλαβερός, ἀμνός ἄδικος. Οἷς ἐκ τῶν ἐναντιουμένων τῇ πλάνῃ ἐπικληθήσεται, τὴν οἰκείαν δόξαν ἐν τῇ αἰσχύνῃ τιθέμενος.»²⁰⁸ Τὰ ἀνωτέρω κύρια καὶ προσηγορικά ὀνόματα εἶναι ἰσόφηφα μὲ τὸν ἀριθμὸν «χξς'» (666), ἀλλὰ καμιά βεβαιότητα δὲν ἔχομεν ὅτι κάποιον ἀπὸ αὐτὰ θά φορέσῃ ὁ Ἀντίχριστος.

Ὁ Ἀρέθας Καισαρείας ἀναφέρει τὰ αὐτὰ περίπου ὀνόματα: «Διόπερ γυμνασίας χάριν ἐπανελέσθαι οὐκ ἄκαιρον, τὰ τὴν ψῆφον (χξς'-666) ἐπιφερόμενα ὀνόματα κύριά τε καὶ προσηγορικά. Κύρια μὲν οἶον Λαμπέτις, Τειτάν· καὶ ἀπὸ τοῦ τενῶ, μέλλοντος... Λατεῖνος ὁμοίως διὰ διφθόγγου. Προσηγορικά δέ, ὁ Νικητής. Ἴσως γάρ οὕτως ἐαυτὸν ὀνομάσει, καὶ κακός ὁδηγός, καὶ ἀληθῆς βλαβερός, καὶ πάλαι βάσκανος, καὶ ἀμνός ἄδικος, ὃ ἐκ τῶν ἐνατίων αὐτῷ ἐπικληθήσεται, τὴν οἰκείαν δόξαν ἐν τῇ αἰσχύνῃ καρπούμενος.»²⁰⁹

Ὁ Λεοντοπόλεως Σωφρόνιος ἀναφέρει ὅλες τίς προσπάθειες παλαιῶν καὶ νέων γιὰ τὴν ἀποκρυπτογράφησιν τοῦ «χξς'» (666)²¹⁰. Κατ' αὐτὸν μὲ τὸ ὄνομα «Τειτάν» δηλοῦται ἡ δύναμις τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ μὲ τὸ ὄνομα «Λατεῖνος» τὸ ρωμαϊκὸν κράτος. Ὁ Λούθηρος ὑπὸ τὸν «Λατεῖνον» βλέπει τὸν Πάπαν²¹¹. Ἀντιθέτως ὁ Viegas θεωρεῖ ὡς Ἀντίχριστον τὸν Μαρτίνον Λούθηρον. Ὁ Clemen ὑπὸ τὸ «666» βλέπει τὸν Τραϊανόν, τοῦ ὁποῦ το ἐπίθετον Οὐλπιος ἰσοψηφίζει τὸ «666». Ὁ Βοσουέτος θέλει τὸν Διοκλητιανόν (Dioclés) ὁ de la Chardie τὸν Ἰουλιανόν τὸν παραβάτην, ὁ Νικόλαος Lyre τὸν Μωάμεθ. Ἄλλοι θεωροῦν ὡς Ἀντίχριστον τὸν θεσμόν τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορολατρείας. «Καῖσαρ Θεός». Ἄλλοι τὸν Ἰωάννην Καλβῖνον. Πολλοὶ ἐρευνητὲς δέχονται τὸν Καλιγούλαν ὑπὸ τὸ πραγματικὸν ὄνομα αὐτοῦ «Γάϊος Καῖσαρ»²¹².

Τὸ ἐνδιαφέρον πολλῶν ἐστράφη στό ὄνομα τοῦ Νέρωνος. Τό ὄνο-

208. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 340. C-D.

209. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 681. B.

210. + Πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου, Ἔνθ' ἄνωτ. σελ. 310-313.

211. Οἱ Διαμαρτυρόμενοι ἐταύτισαν Πάπαν καὶ Ἀντίχριστον. Ὅρα λεπτομέρειες ἐν «Ἀ. Θεοδώρου, Ἡ Περί Ἀντιχρίστου ἰδέα, ἐν Ἀθήναις, 1970, σελ. 144-151».

212. Μάρκου Σιώτου, Ἔνθ' ἄνωτ. σελ. 112.

μα «Νέρων Καῖσαρ», ὅπως ἀναφέρει καί ὁ Μ. Σιώτης, δι' ἐβραϊκῶν γραμμάτων γραφόμενον παρέχει τήν ἰσοψηφίαν τοῦ «666». Ἄλλοι εἶδαν ὡς τόν Ἀντίχριστον ἄλλους αὐτοκράτορες. Ὁ Märker, καθώς ἀναφέρει ὁ Σωφρόνιος, ζητεῖ τόν ἀριθμόν «666» στά ἀρχικά γράμματα τῶν ἐννέα πρώτων ρωμαίων αὐτοκρατόρων, στήν λέξιν «Ὀγκοτόγιον (ὄγκος καί τόγκα, δι' ἀναγραμματισμοῦ καί προσθήκης ἐνός ι = 10).

Τά ὀνόματα ὅλων τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης ἐξετάσθησαν μέ βάσιν τό ἐλληνικόν, ἐβραϊκόν καί λατινικόν ἀλφάβητον. Ὁμοίως ἐξετάσθησαν τά ὀνόματα τῶν αἰρεσιάρχων. Ἄλλοτε ἀναζητοῦσαν κάποιον συλλογικόν ἀντίχριστον στά ἀντιχριστιανικά, ἀθεϊστικά, πολιτειακά ἢ κοσμοθεωριακά καθεστῶτα καί συστήματα. Ὁ H. Gunkel θρῖσκει τήν ταυτότητα τοῦ Ἀντιχρίστου στήν ἐννοίαν «χάος».

Ὁ Λεοντοπόλεως Σωφρόνιος ἐφαρμόζων ἀριθμητικόν σύστημα ρωμαϊκόν στό ὄνομα τοῦ αὐτοκράτορος «ΤΙΤΟΣ» στήν ἐλληνικήν γλῶσσαν, ἐνόμισε ὅτι εὗρηκε τό ζητούμενον ὄνομα καί αὐτόν τόν Ἀντίχριστον²¹³. Ἀλλά τό πρόβλημα παρέμεινε ἄλυτον, διότι ἀφαίρεσε τήν ἀριθμητικήν ἰσχύν τοῦ Ι (= 10 μονάδες) καί τό Σ τό ὑπελόγησε ὡς, 6, ἀντί γιά 200.

Ὅλοι αὐτοί, τῶν ὁποίων τά ὀνόματα εὗρέθησαν ἰσόψηφα μέ τό «χξς'» (666), μέ τήν ψῆφον τοῦ θηρίου-Ἀντιχρίστου, εἶχαν γνωρίσματα ἀντιχρίστου, ἀλλά δέν ἦσαν ὁ Ἀντίχριστος, ἦσαν πρόδρομοι τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως λέγει ὁ Ἰωάννης «καί νῦν ἀντίχριστοι πολλοί γεγόνασιν.»²¹⁴. Ὁ Ἰδιοτρόπως Ἀντίχριστος εἶναι ἐσχατολογικόν πρόσωπον. Τήν ἐσχάτην ἐποχήν θά ἐμφανισθῇ ὁ Ἀντίχριστος καί θά γίνη γνωστόν τό ἀκριβές ὄνομά του, ὅπως λέγει ὁ Ἀνδρέας Καίσαρείας. «Καί τήν μέν ἀκρίβειαν τῆς ψήφου, ὡς καί τά λοιπά τά περί αὐτοῦ γεγραμμένα, ὁ χρόνος ἀποκαλύψει καί ἡ πείρα τοῖς νήφουσιν.»²¹⁵.

3. Ἐπιτίμια γιά τοὺς ζητοῦντας τό ὄνομα βάσει ἐσφαλμένου ἀριθμοῦ χις' (616).

Ὅπως εἶδαμε, ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς'» (666) μαρτυρεῖται σ' ὅλα τά σπουδαῖα καί ἀρχαῖα χειρόγραφα τοῦ κειμένου τῆς Ἀποκαλύψεως. Βεβαιώνεται ὡς ἀκριβής ὁ ἀριθμός αὐτός «χξς' (666) καί ὑπό τῶν ἀποστολικῶν Πατέρων, «τῶν κατ' ὄψιν τόν Ἰωάννην ἐωρακότων»²¹⁶. Γι' αὐτό ὁ Εἰρηναῖος ἀπορεῖ «πῶς ἐσφάλησάν

213. + Πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου, "Ενθ' ἄνωτ. σελ. 314-323.

214. Α' Ἰωάννου, 2,18. Ὅρα καί Α' Ἰωάννου 2,22. Β' Ἰωάννου, 7.

215. Ἀνδρέου Καίσαρείας, "Ενθ' ἄνωτ.Μ. 106, 340. C.

216. Εἰρηναίου, Contra Haereses, V. M. 7, 1203. B. (B.E.Π. 5, 168).

τινες (= ἔκαμαν λάθος) ἐπακολουθήσαντες ἰδιωτισμῶ, καί τόν μέσον ἠθέτησαν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος, ν' (= 50) ψήφισμα ὑφελόντες (= ἀφαιρέσαντες), καί ἀντί τῶν ἑξ δεκάδων μίαν δεκάδα βουλόμενοι εἶναι....»²¹⁷. Δηλαδή ἀπορεῖ ὁ Εἰρηναῖος πῶς ἀφαίρεσαν 5 δεκάδες καί τό ξ (= 60) τό μετέτρεψαν σέ ι (= 10), δηλαδή σέ μία δεκάδα καί παρεχάραξαν καί ἀλλοίωσαν τόν γνήσιον ἀριθμόν τοῦ θηρίου-Ἀντιχρίστου ἀπό «χξς'» (666) σέ «χισ'» (616).

Ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι τό σύνολον «χξς'» (666) καί τά τρία ψηφία καί ὄχι μόνον τό ἕνα. Δηλαδή ἑξ (6) ἑκατοντάδες (χ = 600), ἑξ (6) δεκάδες (ξ = 60) καί ἑξ (6) μονάδες (ς' = 6). Δέν ἐπιτρέπεται ἡ ἀλλοίωσις τοῦ «χξς'» (666), ἡ ἀφαίρεσις ἢ ἡ προσθήκη ἑκατοντάδων, δεκάδων ἢ μονάδων. Παραχάραξις, προσθήκη ἢ ἀφαίρεσις στόν λόγον τῆς Γραφῆς καί μάλιστα τῆς Ἀποκαλύψεως δέν ἐπιτρέπεται. Ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι «χξς'» (666), δέν εἶναι μόνον τό χ (= 600) οὔτε μόνον τό ξ (= 60) οὔτε μόνον τό ς' (= 6), εἶναι χξς' (666).

Ὁ Εἰρηναῖος κατηγορεῖ αὐτούς πού ἀνεξετάστως λαθόντες τόν «χξς'» ἐπετήδευσαν ἀπλῶς καί ἀκαίρως σέ «χισ'». Κατακεραυνώνει δέ αὐτούς πού ἀνεζήτησαν τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου βάσει τοῦ ἐσφαλμένου ἀριθμοῦ «χισ'» (616). «Οἱ δέ κατὰ ἀπειροκαλίαν (= μέ χυδαῖον τρόπον) ἐτόλμησαν καί ὄνομα ἀναζητεῖν ἔχον τόν ἐσφαλμένον καί διημαρτημένον ἀριθμόν.»²¹⁸.

Ὁ Εἰρηναῖος χαρακτηρίζει τήν παραχάραξιν τοῦ «χξς'» σέ «χισ'» ὡς ἀσέβειαν καί βεβήλωσιν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἐπισύρει τήν δικαίαν ὀργήν τοῦ Θεοῦ καί τήν ποινήν, διότι δέν εἶναι μόνον παραχάραξις τοῦ θείου λόγου, ἀλλά ὁδηγεῖ καί σέ πλάνην μέ τήν εὕρεσιν λανθασμένων ὀνομάτων βάσει τοῦ λανθασμένου ἀριθμοῦ. «Ἀλλά τοῖς μέν ἀπλῶς καί ἀκάκως τοῦτο ποιήσασιν, εἰκός καί συγγνώμην ἔσεσθαι παρὰ Θεοῦ. Ὅσοι δέ κατὰ κενοδοξίαν ὀρίζουσιν ὀνόματα διημαρτημένου ἀριθμοῦ νενομοθετῆσθαι (δηλαδή βάσει λανθασμένου ἀριθμοῦ σάν νά ἔχη νομοθετηθῇ ἀπό τόν θεῖον λόγον) καί τό ὑπ' αὐτῶν ἐπινοηθέν ὄνομα (= δηλαδή κατ' ἰδίαν, ἀτομικήν, λανθασμένην ἐπίνοιαν) ὀρίζονται... οὐκ ἀναίτιοι οὗτοι ἐξελεύσονται (= δέν θά μείνουν ἀτιμώρητοι), ἔτι καί αὐτούς, καί τοὺς ἐμπιστεύσαντας αὐτοῖς ἐξαπατήσαντες.»²¹⁹.

Ἡ πλάνη ἀπό τήν παραχάραξιν εἶναι μεγάλη. Ὁμοίως θά εἶναι καί ἡ ποινή αὐστηρή γιά τοὺς παραχαράκτες τοῦ «χξς'». Ὁ Εἰρηναῖος λέγει: «Καί πρῶτον μέν ζημία ἐν τῷ ἀποτυχεῖν τῆς ἀληθείας, καί τό μή ὄν

217. Αὐτόθι, 1203. C.

218. Ἐνθ' ἄνωτ. 1204, A.

219. Εἰρηναίου, Ἐνθ' ἄνωτ. 1204. A-B.

ὡς ὄν ὑπολαβεῖν (δηλ. νά ἐκλάβωμεν τό ψεύτικον ὡς ἀληθινόν)· ἔπειτα δέ, τοῦ προσθέντος ἢ ἀφελόντος τι τῆς Γραφῆς, ἐπιτιμίαν (= ποινήν) οὐ τήν τυχούσαν ἔχοντος, εἰς αὐτήν ἐμπεσεῖν ἀνάγκη τόν τοιοῦτον.»²²⁰. Δηλαδή θά τιμωρηθῇ ὁ ὀρίζων ὀνόματα βάσει λανθασμένου ἀριθμοῦ καί διότι πλανᾶται καί πλανᾶ καί διότι ἐμπίπτει στό κρῖμα τοῦ προσθέτοντος ἢ ἀφαιρούντος στόν λόγον τῆς Γραφῆς καί μάλιστα τῆς Ἀποκαλύψεως.

Ἡ παραχάραξις τοῦ «χξς´» (666) ἢ ἡ αὐθαίρετος ἐρμηνεῖα ἔξω ἀπό τό πνεῦμα τῆς Γραφῆς καί τῶν Πατέρων εἶναι προσθήκη ἢ ἀφαίρεσις στόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί ἐπισύρει μεγάλες ποινές, ὅπως λέγει ἡ Ἀποκάλυψις: «Μαρτυρῶ ἐγώ –γράφει ὁ Ἰωάννης– παντί τῷ ἀκούοντι τούς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου. Ἐάν τις ἐπιθῇ ἐπὶ ταῦτα, ἐπιθήσει ὁ Θεός ἐπ' αὐτόν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ· καί ἐάν τις ἀφέλῃ ἀπό τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ἀφελεῖ ὁ Θεός τό μέρος αὐτοῦ ἀπό τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καί ἐκ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.»²²¹.

Ἡ προσθήκη στόν λόγον τῆς Ἀποκαλύψεως ἀτομικῆς ἀνθρωπίνης σοφίας καί μάλιστα πεπλανημένης ἔχει ὡς ποινήν τίς φοβερές πληγές τίς γραμμένες στό βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἀφαίρεσις δέ ἔχει ὡς ποινήν τήν στέρησιν τῆς αἰωνίας ζωῆς. Γι' αὐτό ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας παρατηρεῖ: «Φοβερά δέ ἡ κατά τῶν παραχαρακτῶν τῶν θείων Γραφῶν κατάρρα· ἐπειδὴ καί τολμηρά ἡ τούτων προπέτεια, ἀλλοτριῶσαι δυναμένα τούς αὐθάδεις τῶν ἀγαθῶν τοῦ αἰῶνος τοῦ μέλλοντος (δηλαδή μπορεῖ νά στερήσῃ τήν αἰωνιότητα, τήν σωτηρίαν)· ὅπερ ἵνα μή πάθωμεν, διαμαρτύρεται ἡμῖν τοῖς ἀκούουσι, μήτε προσθεῖναι τι, μήτ' ἀφελεῖν.»²²².

Ἡ Γραφή μᾶς ἔδωσε τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου-Ἀντιχρίστου-τό «χξς´». Ἀριθμός τοῦ ὀνόματος εἶναι τό σύνολον «χξς´», δηλαδή τό «666» καί ὄχι ἓνα μόνον ψηφίον χ ἢ ξ ἢ ς´. Ἡ Γραφή εἶναι ἀληθής καί ἀξιόπιστη, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας: «... τὰ Γραφικά ἰδιώματα, τῶν Ἀττικῶν συντάξεων, καί διαλεκτικῶν συλλογισμῶν [ἡγεῖσθαι] ἀξιοπιστότερα καί σεμνότερα.»²²³.

4. Ἀσφαλέστερον μή ζητεῖν τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου

Ἡ περιέργεια πάντα ἐκινουῖσε πρὸς ἔρευναν γιά τό ὄνομα καί τό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου. Οἱ χριστιανοί πάντοτε ἐζοῦσαν μέ τήν ἐσχατολογικήν προσδοκίαν τοῦ ἐρχομένου Ἰ. Χριστοῦ. Ἐπειδὴ πρὶν ἀπό

220. Ἐνθ' ἄνωτ. 1204. B-C.

221. Ἀποκάλυψις Ἰω., 22, 18-19.

222. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. M. 106, 452. C.

223. Ἐνθ' ἄνωτέρω.

τήν Β' παρουσίαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ θά ἐμφανισθῇ ὁ Ἀντίχριστος, σέ κάθε διωγμόν ἢ δύσκολην περίοδον ἐγεννᾶτο ἡ ὑποψία μήπως ἐνεφανίσθη ὁ Ἀντίχριστος. Μέ ζωηρόν ἐνδιαφέρον καί πολυπραγμοσύνην ἐρευνοῦσαν νά ἀνακαλύψουν τό ὄνομα καί πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου. «Ἡ οὐκ ἠκούσατε πολλάκις ἐν παισὶν ὄντες καί περί τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου πολλά λεγόντων τινῶν...»²²⁴, ἐπισημαίνει ὁ Χρυσόστομος.

Ἡ ἀθεολόγητη πολυπραγμοσύνη καί ἡ φιλοδοξία ὠρισμένων νά ἐμφανισθοῦν ὡς σοφοί ἐφευρέτες τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ὠδήγησε σέ ἀκρότητες καί ἀπίθανες ὑποθέσεις μέ κίνδυνον πλάνης τῶν πιστῶν. Ὁ Εἰρηναῖος ἐκτός τῶν κινδύνων, πού ἐπeseμάναμε ἀνωτέρω πρόσθεσε καί τόν ἐξῆς: «Ἐπακολουθήσει δέ καί ἕτερος οὐχ ὁ τυχόν κίνδυνος τοῖς ψευδῶς προειληφόσιν εἰδέναι (= ἀπό αὐτοῦς, πού ψευδῶς προλαμβάνουν νά ποῦν ὅτι γνωρίζουν) τό τοῦ Ἀντιχρίστου ὄνομα. Εἰ γάρ ἄλλο μὲν οὗτοι δοκοῦσιν, ἄλλο δέ ἐκεῖνος ἔχων ἐλεύσεται, ραδίως ἐξαπατηθήσονται παρ' αὐτοῦ· ὡς μηδέπου παρόντος ἐκείνου, ὃν φυλάσσεσθαι προσήκει»²²⁵.

Ἡ τυχόν ἀστοχία περί τό ὄνομα καί ἀσφαλῶς καί τό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου δύναται νά ὀδηγήσῃ σέ μεγάλην πλάνην, νά νομισθῇ δηλαδή γιά Ἀντίχριστος αὐτός, πού δέν εἶναι, καί νά περάσῃ ἀπαρατήρητος καί νά πλανήσῃ τοὺς πιστοὺς ὁ ἀληθινός Ἀντίχριστος. Χρειάζεται λοιπόν ἐπιφυλακτικότητα σχετικά μέ τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ποτέ δέν πρέπει νά εἴμαστε βέβαιοι ὅτι εἶναι αὐτό ἢ ἐκεῖνο, ἂν δέν ἐμφανισθῇ αὐτός ὁ Ἀντίχριστος μέ τό ὄνομά του, τό ὁποῖον θά εἶναι ἰσόψηφον μέ τόν ἀριθμόν «χξς'» (666). Ὁ Ἰππόλυτος λέγει: «Ὡστε οὔτε προκηρύσσειν δεῖ ὡς ὄντος τούτου ὀνόματος (Λατεῖνος κλπ), οὔτε πάλιν ἀγνοεῖν... ἔχοντες δέ τό μυστήριον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ, μετά φόβου φυλάσσειν πιστῶς τά ὑπό τῶν μακαρίων προφητῶν προειρημένα, ἵνα γινομένων αὐτῶν προῖδόντες μή σφαλλώμεθα.»²²⁶.

Ποτέ, κανεῖς δέν μπορεῖ νά εἶναι βέβαιος γιά τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἐκτός τοῦ Ἰωάννου, πού εἶδε τό ὄραμα. Ὁ Εἰρηναῖος παρατηρεῖ: «Ἡμεῖς οὖν οὐκ ἀποκινδυνεύομεν περί τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀποφαινόμενοι βεβαιωτικῶς.»²²⁷ Ἐάν οἱ ἅγιοι Πατέρες εἶναι τόσο ἐπιφυλακτικοί καί δέν ἀποφαίνονται μέ βεβαιότητα ὅτι τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι αὐτό ἢ ἐκεῖνο, πόσον μάλλον πρέπει νά εἶναι ἐπιφυλακτικοί ὅσοι δέν διαθέτουν τήν ἀγιότητα καί σοφίαν ἐκείνων;

224. Ἰω. Χρυσόστομος, Ὑπόμνημα εἰς τήν Β' Θεσ., Μ. 62,470.

225. Εἰρηναίου, *Contra Haereses*, V, Μ. 7, 1204. C-1205. Α (Β.Ε.Π. 5, 169).

226. Ἰππολύτου, *Περί Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου*, Μ. 10, 772. Α (Β.Ε.Π. 6, 215).

227. Εἰρηναίου, *Ἐνθ' ἄνωτ.* 1207. Α.

Εἶναι ἴδιον τῶν ὀργάνων τοῦ Ἀντιχρίστου ἡ ἀπάτη. Πολλοί θά παραστήσουν ἢ τόν ἑαυτόν τους Χριστόν ἢ θά ὁδηγήσουν σέ ψευδοχρίστους. Οἱ νηφάλιοι ὁμῶς καί σώφρονες δέν σπεύδουν νά χαρακτηρίσουν τοῦτον ἢ ἐκεῖνον ὡς τόν «ἰδιοτρόπως Ἀντίχριστον» καί νά γνωστοποιήσουν τό ὄνομά του. Ὁ Ἱππόλυτος λέγει: «Διό καί ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆς συντελείας, δεῖ πάλιν ἀναστῆναι ψευδοχρίστους ἄνδρας λέγοντας, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Χριστός· καί πολλούς πλανήσουσι. Καί πολλοί τῶν ἀνθρώπων δραμοῦσιν ἀπό ἀνατολῶν ἕως δυσμῶν καί ἀπό βορρᾶ ἕως θαλάσσης λέγοντες· Ποῦ ὦδε ὁ Χριστός; Ποῦ ἐκεῖ ὁ Χριστός; Ἀλλά μάταιον φρόνημα κεκτημένοι, καί τάς Γραφάς ἐμμελῶς οὐκ ἀναγινώσκοντες, οὐκ ὀρθά φρονοῦντες ζητήσουσιν ὄνομα, ὅπερ εὐρεῖν οὐ δυνήσονται.»²²⁸ Πρό τῆς ἡμέρας τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι πολύ ἐπικίνδυνον νά λέγουν μερικοί ὅτι εὗρηκαν τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καί νά κηρύσσουν αὐτό δημοσίως. Θά εἶναι αὐτοί οἱ «οὐκ ὀρθά φρονοῦντες» καί «ζητήσουσιν ὄνομα, ὅπερ εὐρεῖν οὐ δυνήσονται».

Οἱ Πατέρες μᾶς προφυλάσσουν ἀπό τήν ἀβεβαιότητα καί τήν σύγχυσιν περί τήν εὕρεσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου καί μᾶς ἀσφαλίζουν μέ τήν νηφαλίαν ἐγκαρτέρησιν γιά τήν ἐκπλήρωσιν πρῶτον τῆς προφητείας καί τόν ἐρχομόν τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἶναι πολύ ἐπικίνδυνον νά στοχάζεται καί νά μαντεύη κανεῖς τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἀντιθέτως «Ἀσφαλέστερον, οὖν καί ἀκινδυνότερον, τό περιμένειν τήν ἔκθασιν τῆς προφητείας, ἢ τό καταστοχάζεσθαι, καί καταμαντεύεσθαι ὄνοματος.»²²⁹

Ἀναφερόμενος ὁ Λεοντοπόλεως Σωφρόνιος στήν ὅλην σύγχυσιν περί τήν εὕρεσιν τοῦ ὀνόματος γράφει: «τό φρονιμώτερον καί ἀσφαλέστερον ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ εἶναι ἡ σιωπή... Ὁ σκοτεινός καί μυστηριώδης ἀριθμός ἔμεινε σκοτεινός, καί ὁ ὑπ' αὐτόν ζητούμενος ἄγνωστος ἀσύλληπτος.»²³⁰

Τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου μόνον μέ τήν ἔλευσιν τοῦ Ἀντιχρίστου θά εἶναι μέ βεβαιότητα γνωστόν. «Τῶν γάρ καιρῶν ἐπιγινομένων, καί αὐτός περί οὗ ταῦτα προεῖρηται φανερωθήσεται [καί τό ὄνομα δήλως πᾶσι σημανθήσεται].»²³¹ Εἶναι ἐπικίνδυνον καί μάταιον πρίν ἀπό τήν ἐμφάνισιν τοῦ Ἀντιχρίστου νά λέγῃ κανεῖς ὅτι εὗρηκε τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ὅτι εἶναι βέβαιος ὅτι αὐτό τό ὄνομα θά φέρῃ ὁ Ἀντίχριστος. Κανένα ἀπό ὅλα τά πιθανά ὀνόματα δέν εἶναι βέβαιον ὅτι θά φέρῃ ὁ Ἀντίχριστος.

228. Ἱππολύτου, Περὶ συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 912. D-913. Α. (Β.Ε.Π. 6, 279).

229. Εἰρηναίου, Ἐνθ' ἄνωτ. 1205. C.

230. + Πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 313.

231. Ἱππολύτου, Περὶ Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 772. Α. (Β.Ε.Π. 6, 215).

Ἀσφαλέστερον λοιπόν καί ἀκινδυνότερον νά μήν ζητᾶμε τό ὄνομα καί δημιουργοῦμε σύγχυσιν. Γνωρίζομεν τήν μίαν ὄψιν τοῦ χάραγματος, τόν ἀριθμόν τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «χξς'» (666), ὁ ὁποῖος εἶναι «ὁ ἀριθμός τῆς ταυτότητος τοῦ Ἀντιχρίστου»²³². Ὅπως θά λεχθῇ στήν συνέχειαν μέχρι τήν ἐμφάνισιν τοῦ Ἀντιχρίστου τό χάραγμα «χξς'» (666) εἶναι ἰσχυρότερον ἀπό τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος. Ἐπομένως μέχρι τήν ἐσχάτην ἐποχήν καί τήν ἐμφάνισιν τοῦ Ἀντιχρίστου τό ἐνδιαφέρον τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων δέν πρέπει νά στρέφεται περί τήν σκιάν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀλλά κυρίως περί τό ἐσωτερικόν ἠθικόν χάραγμα, τό ὁποῖον δεσμεύει νοῦν, βούλησιν, καρδίαν καί ἀντιχριστοποιεῖ τόν ἄνθρωπον στό βάθος τῆς ὑπάρξεώς του καί περί τό «χξς'» (666), τό ὁποῖον εἶναι ὄντως χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου.

---

232. Μάρκου Ἀ. Σιώτου, ἄρθρον ἐν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» Ἀριθμ. 1,2,3 τοῦ 1987.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ «ΧΞΣ΄» (666) ΤΑΥΤΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

1. Τό «χξς΄» (666) χάραγμα ισχυρότερον τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου

Ὅπως εἶδαμε, τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου μέχρι τήν ἐμφάνισιν τοῦ προσώπου του εἶναι ὁ ἀπολυτοποιημένος ἀριθμός τοῦ ὀνόματός του, τό σύμβολον «χξς΄» (666). «Ἡ δέ σφραγὶς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρός ἐστὶ ψῆφος, χξς΄». ²³³

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς΄» (666) ἐκφράζει ἀριθμητικῶς τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ συμβολίζει αὐτό τό πρόσωπον, τόν χαρακτήρα καὶ τό ἔργον του. «Ὁ Ἀντίχριστος θά ἐμφανισθῇ ἐπὶ τῆς γῆς ὡς πραγματικόν ἱστορικόν πρόσωπον κατὰ τοὺς ἐσχάτους καιροὺς τῆς ὑποστάσεως τοῦ κόσμου, θά ἀναγνωρισθῇ δέ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ταυτότητός του 666 μόνον μετὰ τήν ἔλευσίν του, καὶ μόνον ὑπὸ τῶν φωτισμένων ἐκείνων Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι θά διακρίνονται διὰ τήν «σοφίαν τοῦ Θεοῦ» καὶ διὰ τόν «νοῦν τοῦ Χριστοῦ», ὁ ὁποῖος πρέπει νά τοὺς διακατέχη» ²³⁴.

Τό χάραγμα «χξς΄» (666) συμβολίζει αὐτόν τόν Ἀντίχριστον, τόν «ἐξακόσια ἐξήκοντα ἕξ». Τώρα γνωρίζομεν τό σύμβολόν του, ὅταν ἐμφανισθῇ θά γνωρίσωμεν καὶ τόν συμβολιζόμενον. Τό «666» ἀνοίγει τόν δρόμον γιὰ τόν Ἀντίχριστον.

Τό «χξς΄» (666) εἶναι τό ἐπικρατέστερον χάραγμα. Παρέμεινε αὐτό ὡς μοναδικόν χάραγμα, διότι ἡ γνωστοποίησις τοῦ ὀνόματος, ὅπως ἐλέχθη, θά ἐδημιουργοῦσε προβλήματα καὶ δέν θά εἶχε τήν ἰσχύν χάραγματος. Τό «666» ὡς σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι ισχυρότερον χάραγμα ἀπὸ τό ὄνομα καὶ ἔχει εὐρυτέραν σημασίαν. Συμβολίζει αὐτὴν τὴν φυσιογνωμίαν, τόν χαρακτήρα καὶ τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἐάν ἐδίδετο τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἓνα κοινόν προσηγορικόν ὄνομα

---

233. Ἱππολύτου, Περὶ συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

234. Μάρκου Α. Σιώτου, Ὁ ἀριθμός τῆς ταυτότητος τοῦ Ἀντιχρίστου, ἐν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» Ἀριθ. 3/15-2-1987, σελ. 109.

ανθρώπου, τό χάραγμα θά εξασθενούσε, διότι θά είχαν χιλιάδες άνθρωποι τό ὄνομα αὐτό καί ἐπομένως ἕνα κοινόν ὄνομα σέ χιλιάδες καί ἑκατομμύρια ἀνθρώπους δέν θά ἐλειτουργοῦσε σάν χάραγμα. Μόνον ἡ ἀπολυτοποίησις τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἡ θέσις του ἐντός «», καί ὁ ἀποκλειστικός σχετισμός μέ τόν προσδοκώμενον Ἀντίχριστον θά ἔδινε κάποιαν ἰσχύν χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως ἐλέχθη.

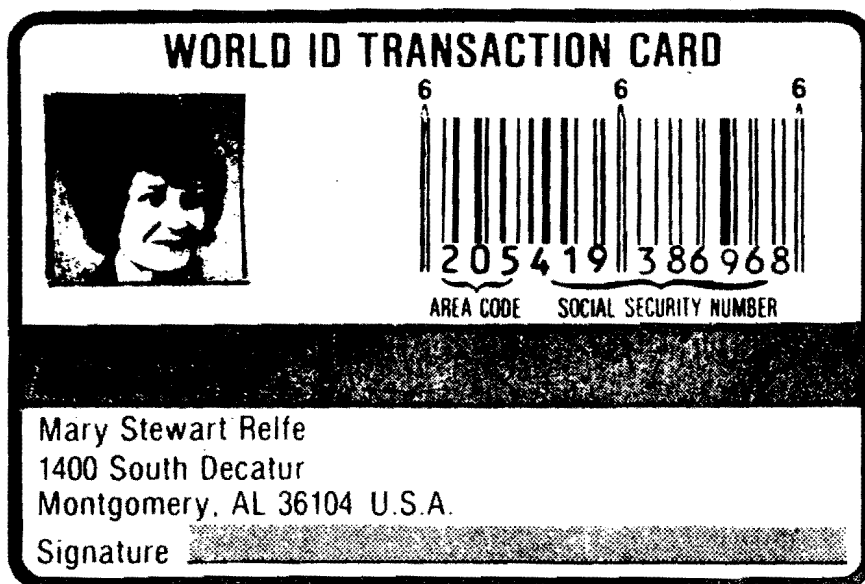
Ἐνα ὄνομα δέν ἀπολυτοποιεῖται εὐκόλα καί δέν λειτουργεῖ ὡς χάραγμα, ὅταν αὐτό τό ὄνομα τό φέρουν χιλιάδες καί ἑκατομμύρια πρόσωπα ἐπίσημα καί ἀνεπίσημα, ἐνῶ ὁ Ἀντίχριστος θά εἶναι ἕνα ἀπό τά πάμπολλα αὐτά πρόσωπα. Τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς κοινόν ὄνομα μέ πολλούς ἄλλους ἀνθρώπους θά φαινόταν ἀδιάφορον ὄνομα. Θά ἐλειτουργοῦσεν ὡς χάραγμα μόνον μέ τήν ἀποκλειστικήν ἀναφοράν του στόν Ἀντίχριστον. Ὅμως τοῦτο, ἐνῶ εἶναι εὐκόλον γιά τόν ἀριθμόν, δέν εἶναι εὐκόλον γιά τό ὄνομα προσώπου. Ἐνας ἀριθμός εὐκόλα γίνεται σύμβολον ἐνός προσώπου. Ἐνα ὄνομα ὅμως κοινόν σέ πάμπολλα πρόσωπα δύσκολα γίνεται σύμβολον κατ' ἐξαίρεσιν ἐνός προσώπου, πού πρόκειται κάποτε νά ἔλθῃ.

Τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου θά εἶχε ἰσχύν χαράγματος μόνον ἀπό τήν στιγμήν τῆς ἐμφάνίσεως τοῦ Ἀντιχρίστου, μέ τόν ἀποκλειστικόν συσχετισμόν μέ τόν συγκεκριμένον Ἀντίχριστον, τήν ἀπολυτοποίησιν του ἐντός «», ὥστε οἱ βλέποντες αὐτό χαραγμένον νά τό ἀναφέρουν ἀποκλειστικά στόν ἀποδεδειγμένον Ἀντίχριστον.

Γιά τούς λόγους αὐτούς τό χάραγμα «χξς'» (666) εἶναι ἰσχυρότερον ἀπό τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου. Τό «666» εἶναι κάτι τό εὐρύτερον καί σταθερότερον. Συμβολίζει τό ὄνομα, τό πρόσωπον, τόν χαρακτήρα καί τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου. Δέν συγκεκριμενοποιεῖ τό ὄνομα, τό ἀφήνει ἀόριστον, τό ὑποδηλώνει καί γι' αὐτό ἀκριβῶς δέν ἔχει ἀναφοράν σέ τυχαίους ἀνθρώπους, ἀλλά εἶναι σύμβολον μόνον τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἶναι τό «χξς'» (666) τρόπον τινά τό εἶδωλον, ἡ εἰκόνα, ἡ ταυτότητα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Κατά τήν ἐρμηνείαν τοῦ Ἀρέθα Καισαρείας τό χάραγμα «χξς'» θεωρεῖται ὡς μία τῶν ἐπτά πληγῶν. «Ἐπτὰ δέ αἱ πληγαί· θάλασσα ὑάλινη, πῦρ, εἰκὼν τοῦ θηρίου, καί τό θηρίον αὐτό, καί χάραγμα αὐτοῦ, καί ἀριθμός αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος. Αὗται μέν αἱ πληγαί, δι' ὧν ἐτελέσθη ὁ θυμός τοῦ Θεοῦ».²³⁵ Θεωρεῖται πληγή τό «χξς'» (666) ὑπό τήν ἐννοίαν ὅτι ἐπισύρει τήν ὀργήν τοῦ Θεοῦ, διότι ἀποτελεῖ ὕβριν πρός τόν Θεόν, ἀναγνώρισιν ψευδοκυριαρχίας τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅταν γίνεται ἀποδεκτόν ἀπό τούς ἀνθρώπους ἀντί τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ. Ἐπομένως μέχρι τήν ἐμφάνισιν καί ἀναγνώρισιν τοῦ Ἀντιχρίστου τό «χξς'» (666) θά εἶναι τό ἰσχυρότερον χάραγμα.

235. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 697. D.

Ἡ ηλεκτρονική ταυτότητα μέ τόν Ε.Κ.Α.Μ. καί τό «666». Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου «666» συμβολίζει τό ὄνομα, τόν χαρακτήρα, τό ἔργον αὐτοῦ. Στήν λωρίδα κάτω μέ ἄκτινες λήξερ δύνανται νά γραφοῦν 100.000 λέξεις, ὁ Βίος, οἱ συναλλαγές, τό ἱατρικόν δελτίον, ποινικόν μητῶν κλπ. Ὁ Ε.Κ.Α.Μ. αὐτός ἀνιχνεύεται ἀπό τόν δορυφόρον καί ἐντοπίζεται τό πρόσωπον, ὅπου καί ἄν εὑρίσκεται.

2. Τό «χξς´» (666) ἐκφράζει τόν σατανικόν χαρακτήρα τοῦ Ἀντιχρίστου

Τό χάραγμα «χξς´» (666) ἀποκαλύπτει τόν σατανικόν χαρακτήρα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ Ἀντίχριστος θά εἶναι ἡ ἀνακεφαλαίωσις καί συσώρευσις ὅλου τοῦ κακοῦ. «... ἀνακεφαλαίωσις γίνεται πάσης ἀδικίας καί παντός δόλου, ἵνα ἐν αὐτῷ συρρεύσασα καί συγκλεισθεῖσα πᾶσα δύναμις ἀποστατική κατά τόν κάμινον ὀλισθη τοῦ πυρός»²³⁶. Αὐτήν τήν Ἀνακεφαλαίωσιν πάσης κακίας ἐκφράζει τό σύμβολον «χξς´» (666) κατά τούς Πατέρας καί κυρίως τόν Εἰρηναῖον: «Καταλλήλως οὖν καί τό ὄνομα αὐτοῦ ἔξει τόν ἀριθμόν χξς´· ἀνακεφαλαιούμενος ἐν αὐτῷ τόν πρό τοῦ κατακλισμοῦ πᾶσαν κακίαν...»²³⁷.

Ὁ Εἰρηναῖος βλέπει στό χ (= 600) τήν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς κακίας καί στό ξς´ (= 66) ἀνακεφαλαίωσιν τῆς εἰδωλολατρείας. Σχετίζει τό, χ, μέ τά (600) χρόνια τοῦ Νῶε, ὅταν ἐγίνε ὁ κατακλισμός, ἐξ αἰτίας τῆς κορυφώσεως τῆς κακίας καί τό, ξς´, μέ τίς διαστάσεις τῆς εἰκόνας, πού ἔστησεν ὁ Ναβουχοδονόσωρ. «Νῶε γάρ ἐτῶν ἑξακοσίων καί κατακλυ-

236. Εἰρηναίου, *Contra Haereses*, V, M. 7, 1201. C. (B.E.P. 5, 168).

237. Ἐνθ' ἄνωτ. 1202. A.

σμός ἐπῆλθε τῇ γῇ εἰς ἐξάλειψιν τῆς ἁμαρτίας... ἀνακεφαλαιούμενος δέ καί τήν ἀπό τοῦ κατακλυσμοῦ πᾶσαν εἰδωλολατρείαν... μέχρις οὐ ἡ τοῦ ναβουχοδονόσωρ ἀνασταθεῖσα εἰκών, ἥτις ὕψος μὲν εἶχε πηχῶν ἐξήκοντα, εὖρος δέ πηχῶν ς'... Ὅλη γάρ ἡ εἰκών ἐκείνη προτύπως ἦν τῆς τοῦ ἀντιχρίστου παρουσίας... Τά οὖν χ' ἔτη τοῦ Νῶε, ἐφ' οὗ ὁ κατακλυσμός ἐγένετο διὰ τήν ἀποστασίαν, καί ὁ πηχισμός τῆς εἰκόνος (ξς')... τόν ἀριθμόν, ὡς εἴρηται, σημαίνουν τοῦ ὀνόματος, εἰς ὃν συγκεφαλαιούνται τῶν ς' ἐτῶν πᾶσα ἀποστασία, καί ἀδικία, καί πονηρία....»²³⁸.

Ἡ μορφή τοῦ χαράγματος «χξς'» μέ ἀραβικήν ἀρίθμησην «666» ἐκφράζει ἐπιτυχέστερον τόν χαρακτήρα τοῦ Ἀντιχρίστου. «Ἄλλωστε κατὰ τήν τακτικήν τῆς «γεματρίας», τό νόημα τοῦ 666 προβάλλει τρισδιάστατον. Τοῦτο ἀκριβῶς ἐκφράζεται διὰ τῆς τριπλῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ψηφίου, 6, ἡ ὁποία συμβολίζει τήν εἰς τό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου ἀνακεφαλαίωσιν τῆς κακίας, τῆς πλάνης, τῆς ἀπάτης καί, δι' αὐτῶν, τῆς ἀπό τοῦ Θεοῦ ἀποστασίας τῶν ἀνθρώπων, τοῦ παρελθόντος, τοῦ παρόντος καί τοῦ μέλλοντος.»²³⁹

Ἡ τριπλῆ ἐπανάληψις τοῦ ψηφίου, 6, στό χάραγμα «666» φανερώνει τόν θρίαμβον, ἀλλά καί τήν αὐτοκαταστροφήν τοῦ κακοῦ στό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου. Φανερώνει τήν ἀποθέωσιν τῆς ἀποστασίας, τήν σατανικήν βούλησιν γιά τήν ἀνατροπήν τῆς θείας τάξεως, τήν κορύφωσιν τοῦ μυστηρίου τῆς ἀνομίας καί συγχρόνως τόν κολασμόν καί ἐκμηδένισιν τῆς ἁμαρτίας.

Ἀρχικά δέν ἔχει κακόν νόημα ὁ ἀριθμός χ (= 600), ὁ ξ (= 60) καί ὁ ς' (= 6). Κάθε ἀριθμός εἶναι καλός ὡς δημιουργημα τοῦ Θεοῦ. «Ἐπεὶ γάρ ὁ ἀριθμός ὑπό Θεοῦ τοῖς οὐσι συνεκτίσθη πᾶσι, τά δέ ὑπό τοῦ Θεοῦ κτισθέντα πάντα καλά τε καί καλά λίαν...»²⁴⁰.

Ὁ ἀριθμός, 6, κατὰ τούς Πατέρας σχετίζεται μέ τήν ἕκτην ἡμέραν τῆς κοσμοποιίας... «... ἐν ἑξ ἡμέραις ὁ Θεός τήν ὕλην ὑποστήσας τε καί μορφώσας καί διακοσμήσας παντοίοις εἶδεσι καί συγκρίμασι, καί τόν νῦν ὀρώμενον τοῦτον κόσμον ποιήσας...»²⁴¹. Κατά τήν ἕκτην ἡμέραν συνεπληρώθη ἡ δημιουργία. «ἢ τε γάρ κοσμογένεια ἐν ἑξ περαιουῖται ἡμέραις...»²⁴². «Ἡ ἕκτη κατὰ τήν Γραφήν ἡμέρα τήν τῶν ὑπό φύσιν ὄντων εἰσηγεῖται συμπλήρωσιν.»²⁴³

238. Εἰρηναίου, Ἐνθ' ἄνωτ. 1202. Α.-1203. Α (Β.Ε.Π. 5, 168).

239. Μάρκου Ἀ. Σιώτου, Ἐνθ' ἄνωτ. «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» Ἀριθ. 3 15/2/87, σελ. 109.

240. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΙΖ', 6, Μ. 151, 224. Δ. (Ε.Π.Ε. 9, 492).

241. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΜΑ', εἰς τήν Πεντήκοστήν, Μ. 36, 429. Α. (Ε.Π.Ε. 5, 116).

242. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς VI, Μ. 9,364. C.

243. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, κεφ. περί Θεολογίας Α' 51, Μ. 90, 1101. C. (Ε.Π.Ε. 14, 470).

Ἐπομένως ὁ ἀριθμός, 6, ἐνθυμίζων τὴν κοσμοποιῖαν φανερώνει τὸν λόγον ὑπάρξεως τῶν ὄντων, ὅπως παρατηρεῖ ὁ Μάξιμος Ὁμολογητής: «Ἡ ἕκτη ἡμέρα τὸν τοῦ εἶναι τῶν ὄντων λόγον ὑποδηλοῖ...»²⁴⁴. Ὁ Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς χαρακτηρίζει τὸν ἀριθμόν, 6, τέλειον. «οὗτος (ὁ ἕξ ἀριθμός) γάρ πρό τῶν ἄλλων τοῖς οἰκείοις μέρεσιν ἐξισούμενος πρῶτος ἐν τοῖς τελείοις ἐστὶ διό καὶ κατ' αὐτόν τὸν πᾶν συνετελέσθη τοῦτο...»²⁴⁵. Ὁ τέλειος κόσμος ἐδημιουργήθη μέσα στὸν τέλειον ἀριθμόν τῶν ἕξ (6) ἡμερῶν. «ἐργασίας δέ ὁ τῶν ἕξ ἡμερῶν ἀριθμός σύμβολον, ἐν αἷς ὁ κόσμος συνέστη»²⁴⁶.

Ὁ Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς ἐπισημαίνει ὅτι ὁ ἀριθμός, 6, ἔχει σχέσιν ὄχι μόνον μέ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ μέ τὴν διαιώνισιν αὐτοῦ: «ἢ τε ἀπὸ τροπῶν ἐπὶ τροπὰς κινήσεις τοῦ ἡλίου, ἐν ἕξ συντελεῖται μηνί· καθ' ἣν πῆ μὲν φυλλορροεῖ, πῆ δέ θλαστάνει τὰ φυτά, καὶ αἱ τῶν σπερμάτων γίνονται τελειώσεις. Φασὶ δέ καὶ τὸ ἔμβρυον ἀπαρτίζεσθαι πρὸς ἀκρίθειαν μηνὶ τῷ ἕκτῳ»²⁴⁷. Οἱ Πυθαγόριοι κατὰ τὸν Κλήμεντα χαρακτηρίζουν τὸν ἀριθμόν, 6, τέλειον καὶ γάμον. «οἱ τε Πυθαγόριοι ἐντεῦθεν, οἶμαι, ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου κατὰ τὸν προφήτην γενέσεως τόν· ἕξ ἀριθμόν τέλειον νομίζουσι, καὶ μεσευθὴν καλοῦσι τοῦτον καὶ γάμον, διὰ τὸ μέσον αὐτόν εἶναι τοῦ εὐθέος, τουτέστι τοῦ δέκα καὶ τοῦ δύο... Ὡς δ' ὁ γάμος ἐξ ἄρρενος καὶ θηλείας γεννᾷ, οὕτως ὁ ἕξ ἐκ περισσοῦ μὲν τοῦ τρία, ἄρρενος ἀριθμοῦ λεγομένου, ἀρτίου δέ τοῦ δύο, θήλεος νομιζομένου, γεννᾶται· δὶς γάρ τὰ τρία γίνεται ὁ ἕξ»²⁴⁸.

Ἀλλὰ ὁ ἀδιάφορος καὶ μάλιστα τέλειος ἀριθμός, 6, μετὰ τῇ πτώσιν τῶν ἀγγέλων κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἕξ ἡμερῶν καὶ κυρίως μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν ἕκτην ἡμέραν καὶ ὥραν, ἔλαβεν ἄλλο νόημα. Στὴν ἀσυμβόλιστην κοινήν χρῆσιν, ὅπως ἐλέχθη, εἶναι ἓνας ἀπλὸς ἀριθμός. Ἀλλὰ στὴν συμβολικὴν εἰδικὴν χρῆσιν σημαίνει πλεόν ὄχι τὴν τελειότητα, ἀλλὰ τὴν ἀχρεΐωσιν τῆς τελειότητος, τὴν καταστροφὴν τῆς ἁρμονίας καὶ ἠθικῆς τάξεως τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, συμβολίζει τὸν χαρακτήρα τοῦ σατανοκινήτου Ἀντιχρίστου.

Ἡ πώσις τοῦ Ἐωσφόρου καὶ ἡ ἀνταρσία κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ 1/3 τῶν ἀγγέλων ἀχρεΐωσε μέρος τοῦ πνευματικοῦ κόσμου. Ὁ Ἐωσφόρος θέλησε νά γίνη ὄχι μόνον Ἰσόθεος, ἀλλὰ καὶ ὑπέρθεος. «Οὕτω γάρ εἵρηκεν· Ἀναθήσομαι καὶ θήσομαι τὸν θρόνον μου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἔσομαι ὅμοιος τῷ Ὑψίστῳ»²⁴⁹. Ἦταν φῶς ἀληθείας ὁ Ἐωσφόρος, ἀλλὰ

244. Ἐνθ' ἄνωτ. Α', 56, Μ. 90, 1104. C. (Ε.Π.Ε. 14, 474).

245. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΙΖ' 5, Μ. 151, 224. D. (Ε.Π.Ε. 9, 492).

246. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 352. C.

247. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 9, 364. C.-365. A.

248. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 9, 365. A-B.

249. Μ. Ἀθανασίου, Περὶ παρθενίας, 5, Μ. 28, 257. A-B.

«έν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἔσθηκεν»²⁵⁰, δηλαδή δέν ἐστάθη στήν ἀλήθειαν, στό φῶς, στήν κοινωνίαν μέ τόν Δημιουργόν καί διά τῆς ἀλαζονείας θέλησε νά γίνη Θεός ἄνευ τοῦ Θεοῦ, ἐνάντια πρός τόν Θεόν. «Ἐάν παρέμενε πιστός εἰς τήν ἀλήθειαν, θά ἐνεφώλευεν ἡ ἀλήθεια ἐν αὐτῷ. Ἄλλ' εἶναι ἀληθές τό ἀντίθετον: δέν ἐνεφώλευσεν ἡ ἀλήθεια ἐν αὐτῷ, διότι δέν ἔμεινε πιστός εἰς ταύτην».²⁵¹ Ἔτσι ὁ Ἑωσφόρος ἐφεῦρε τό κακόν, ἀπεκόπη ἀπό τήν κοινωνίαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλοτριώθη. «Τοῦτό ἐστιν τό κακόν, ἡ τοῦ Θεοῦ ἀλλοτριώσις.»²⁵²

Ἀφοῦ δέν ἐστάθη στήν ἀλήθειαν, ἀλλά ἀπέστη, ἀπεμακρύνθη ἡθικά ἀπό τήν ἀλήθειαν, ἔγινε «ἀποστάτης» μέσα στό ἡθικόν σκότος καί διδάσκαλος τῆς ἀποστασίας. «Ὁ διά τήν λαμπρότητα Ἑωσφόρος, σκότος διά τήν ἔπαρσιν καί γενόμενος καί λεγόμενος, αἱ τε ὑπ' αὐτόν ἀποστατικάι δυνάμεις, δημιουργοί τῆς κακίας τῇ τοῦ καλοῦ φυγῇ καί ἡμῖν πρόξενοι».²⁵³

Στήν συμβολικήν χρῆσιν ὁ ἀριθμός, 6, συμβολίζει αὐτήν τήν ἀποστασίαν τοῦ Ἑωσφόρου, ἡ ὁποία συμπαρέσυρε τό 1/3 τῶν ἀγγέλων καί τούς ἀνθρώπους. Ἡ πτώσις τῶν ἀνθρώπων, τῶν πρωτοπλάστων, ἔγινε τήν 6ην ἡμέραν καί ὥραν, ὅπως λέγει ὁ Σεβηριανός ἀναφέρων ὡς ἀντίδοτον, ὡς φάρμακον κατά τῆς πτώσεως τήν σταυρικήν θυσίαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. «Καί γάρ κατ' ἐκείνας τάς ὥρας ὑπέμεινεν ὁ Σωτήρ τό πάθος, καθ' ἃς διετέλεσεν ὁ Ἀδάμ ἀπό τοῦ φαγεῖν ἕως τῆς παραβάσεως καί τῆς κρίσεως, ἀπό ἑκτῆς ὥρας ἕως ἐνάτης. Ἐκτη ὥρα ἔφαγε κανὼν γάρ φύσεως· μετὰ τήν ἑκτην ἀπεκρύβη».²⁵⁴

Τό σκότος κατά τήν σταυρικήν θυσίαν μεταξύ ἑκτῆς καί ἐνάτης ὥρας σημαίνει ἐκτός τῶν ἄλλων αὐτό τό σκότος τῆς ἀποστασίας, τήν ἁμαρτίαν, τήν ὁποίαν ἤλθε νά καταλύσῃ ὁ Χριστός μέ τήν θυσίαν του, γιά νά δώσῃ πάλιν τό φῶς τῆς ἀληθείας καί θεώσεως. «Γενομένης δέ ὥρας ἑκτῆς σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τήν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης.»²⁵⁵. Κατά τήν ὥραν αὐτήν ἀνέλαβε τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου ὁ Χριστός στόν Σταυρόν. Ἔπαθε «ἀντί ἡμῶν», «ὑπέρ ἡμῶν», γιά νά χαρίσῃ ἄφεσιν, ζωήν, σωτηρίαν, ἀφθαρσίαν, εἰρήνην, ἀγαλλίασιν, θέωσιν καί ὅλα τά

250. Κατά Ἰωάννην, 8, 44.

251. Ἱεροῦ Αὐγουστίνου, Ἡ Πολιτεία τοῦ Θεοῦ, Μετάφρασις-σημειώσεις Ἀ. Δαλέζιου, Βιβλίον XI, κεφ. ΙΔ', σελ. 308.

252. Μ. Βασιλείου, Ὅτι οὐκ ἔστιν αἴτιος τῶν κακῶν ὁ Θεός, Θ. 8, Μ. 31, 348. Α. (Ε.Π.Ε. 7, 112).

253. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΛΗ' § 9. Μ. 36, 321. Α. (ΕΠΕ, 5, 50).

254. Σεβηριανοῦ Γαθάλων, Εἰς τήν ἑκτην ἡμέραν τῆς κοσμοποιίας, Λόγος VI, Μ. 56, 490.

255. Κατά Μάρκον, 15, 33. Πρβλ. Ματθ. 27, 45. Λουκᾶ 23, 44.

ἄλλα δῶρα τῆς νίκης κατά τοῦ θανάτου, τοῦ ἄδου καί τοῦ Σατανᾶ. «Εὐφράνθητε οὐρανοί... Ἴδού γάρ ὁ Ἐμμανουήλ τάς ἁμαρτίας ἡμῶν, τῷ σταυρῷ προσήλωσε καί ζωὴν ὁ διδούς θάνατον ἐνέκρωσε....»²⁵⁶ ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας.

Τὴν ἕκτην ἡμέραν καί ὥραν τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων καί τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ ὑπενθυμίζει τό Τροπάριον τῆς 6ης ὥρας: «Ὁ ἐν ἕκτη ἡμέρᾳ τε καί ὥρᾳ τῷ Σταυρῷ προσηλώσας, τὴν ἐν τῷ Παραδείσῳ τολμηθεῖσαν τῷ Ἀδὰμ ἁμαρτίαν, καί τῶν πταισμάτων ἡμῶν τό χειρόγραφον, διάρρηξον Χριστέ ὁ Θεός, καί σῶσον ἡμᾶς.»²⁵⁷

Ἡ πτώσις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁμοία μέ τὴν πτώσιν τοῦ Ἐωσφόρου. Ὅπως ὁ Ἐωσφόρος, ὁμοίως καί οἱ πρωτόπλαστοι «ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἐστήκασιν», ἀλλὰ ἐξ αἰτίας τοῦ ἔρωτος τῆς ἰσοθείας ἔπεσαν στήν παγίδα τῆς πλάνης, τοῦ ψεύδους τοῦ διαβόλου, ἀπέστησαν (= ἀπεμακρύνθηκαν) ἀπὸ τὸν Θεόν, ἐγιναν δεῦτεροι ἀποστάτες μετὰ τοὺς πεσόντας ἀγγέλους. «Καί γάρ ἐξ ἀπονοίας (= ἀπὸ ἀλαζονείας) ἡμαρτεν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, προσδοκήσας ἰσοθεῖαν.»²⁵⁸ λέγει ὁ Χρυσόστομος. Πρῶτη ἔπεσεν ἡ Εὐὰ καί συμπαρέσυρε στήν πτώσιν τὸν Ἀδὰμ. «τῇ ἐλπίδι τῆς ἰσοθείας φυσηθεῖσα, μεγάλη ἦν φανταζομένη. Τοιαῦτα γάρ τά παρά τοῦ ἐχθροῦ μηχανήματα· ὅταν εἰς πολὺ ὕψος διὰ τῆς ἀπάτης ἀναγάγῃ, τό τῆνικαῦτα εἰς τὸν βαθύν κρημνὸν καταγάγῃ (= κρημνίζῃ). Φαντασθεῖσα γάρ ἰσοθεῖαν ἐπὶ τὴν μετάληψιν ἔσπευδε.»²⁵⁹ Ἡ πτώσις διαγράφει τὴν ἐξῆς πορείαν: Ἐρως ἰσοθείας-ἐγωκεντρισμός, ἀλαζονεία-βουλητικὴ κίνησις αὐτονομίας-ἀποστασία-προσπάθεια θεώσεως ἄνευ τοῦ Θεοῦ, ἐνάντια πρὸς τὸν Θεόν-ἀποκοπή ἀπὸ τὸν Θεόν, τὴν αἰτίαν ὑπάρξεως-ἔκστασις (= ἔκπτωσις) ἀπὸ τοὺς ὅρους φύσεώς του-συνταύτισις μέ τὸν διάβολον-ἀχρεΐωσις τοῦ κατ' εἰκόνα-ἀρχὴ δαιμονοποιήσεως.

Ὁ χρυσόστομος ἐρμηνεύει αὐτὴν τὴν πτώσιν γράφει: «... νυνὶ δὲ ἐπειδὴ ἡπατήθη παρά τοῦ πονηροῦ θηρίου τούτου, ὅτι οὐ μόνον τοῦτο πείσονται, ἀλλὰ καί ἰσόθεοι ἔσονται, τότε λοιπὸν ἡ ἐλπίς τῆς ὑποσχέσεως ἐπὶ τὴν μετάληψιν αὐτὴν (τὴν ἀπηγορευμένην βρῶσιν) παρώρμησε, καί οὐκ ἀνασχομένη μεῖναι ἐπὶ τῶν οἰκείων ὄρων, ἀλλὰ τὸν ἐχθρόν καί πολέμιον τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας ἀξιοπιστότερον εἶναι νομίσασα τῶν παρά τοῦ Θεοῦ ρημάτων, ἐμάνθανε διὰ τῆς πείρας αὐτῆς μετ' οὐ πολὺ τῆς συμβουλῆς τό ὀλέθριον, καί τὴν ἐκ τῆς μεταλήψεως κατα-

256. Στιχηρὸν Α' ἤχου, Παρακλητικὴ, Ἐκδόσεις «ΦΩΣ», Ἀθῆναι 1950, σελ. 4.

257. Ὁρολόγιον τό Μέγα, Ἐκδ. «ΦΩΣ», 112.

258. Ἰω. Χρυσόστομος, Εἰς τό κατὰ Ματθαῖον, ὁμιλία 65 § 6, Μ. 58, 626 (Ε.Π.Ε. 11,580).

259. Ἰω. Χρυσόστομος, Εἰς τὴν Γένεσιν, ὁμιλία 16 § 3 Μ. 53, 129 (Ε.Π.Ε. 2, 420).

ληψομένην αὐτοῦς συμφοράν.»²⁶⁰ Ἡ πτώσις εἶναι μία πτώχευσις τοῦ ἀνθρώπου ὑπαρξιακή, πνευματική, ἠθική, ὕλική. «Διὰ τοῦτο —λέγει ὁ Χρυσόστομος— οὔτε ἄπερ εἶχεν ἔμεινεν ἔχων, ἀλλὰ καί τούτων ἐξέπεσε»²⁶¹.

Ἡ πτώσις τοῦ ἀνθρώπου τήν ἕκτην ἡμέραν καί ὥραν εἶχεν ὡς συνέπειαν τήν ἐν μέρει ἀνατροπήν τῆς θείας τάξεως στόν κόσμον καί τήν δημιουργίαν τοῦ φυσικοῦ κακοῦ, ὥστε καί αὕτη ἡ κτίσις ἐν μέρει ἐξηχρειώθη. Ὁ πεσών ἄνθρωπος διὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἀμαρτιῶν ἐσταθεροποίησε τήν πτώσιν του καί ἐνεκλωθίσθη στό κατεστημένον τῆς δουλείας τῆς ἀμαρτίας.

Αὐτήν τήν ἐξαχρείωσιν τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς κτίσεως διὰ τῆς πτώσεως συμβολίζει ὁ ἀριθμός, 6, στήν συμβολικήν τοῦ χρῆσιν. «Ἐξ (6) δέ, ὅτι τήν ἐν ἑξαήμερῳ γεγεννημένην κτίσιν τοῖς πονηροῖς καθύβρισαν ἐπιτηδεύμασιν.»²⁶² Ὁ Θεός προεγνώριζε αὐτήν τήν πτώσιν καί καταστροφήν κατὰ τήν ἕκτην ἡμέραν καί ὥραν. «... Ὁ τό πᾶν τόδε συστήσας ἐν ἑξ ἡμέραις προεώρα καί τήν τοῦ ἀνθρώπου πρός τό χεῖρον τροπήν καί τήν διὰ ταύτην πρός τήν γῆν ἀποστροφήν καί τήν μέχρις ἄδου καταστροφήν τε καί κάθειρξιν καί τήν διὰ τόν ἄνθρωπον (= ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνθρώπου) παντός τοῦ κόσμου τοῦδε παλαίωσιν καί ἀχρεΐωσιν...»²⁶³.

Αὐτήν τήν δουλείαν στήν ἀμαρτίαν, τήν ἀχρεΐωσιν τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς κτίσεως ἰσχυροποίησαν οἱ ἀμαρτίες τῶν γενεῶν τῶν ἀνθρώπων. Κάθε ἀμαρτία εἶναι μία ἐπανάληψις τῆς προπατορικῆς ἀμαρτίας, εἶναι μία προέκτασις τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων, μία παράτασις καί διαιώνισις τῆς ἐξαχρεΐσεως τῆς δημιουργίας, ἕνας παρατεινόμενος ἐγκλωθισμός στήν ἀτέλειαν, στήν φθοράν, στόν θάνατον, μία αὐτοκαταστροφή καί ἀτέρμων δουλεία. «... ἡμαρτον μὲν οἱ πρότεροι, καί διὰ τῆς οἰκείας παρακοῆς τήν δουλείαν (ἀμαρτίας) εἰσήγαγον· εἰσαχθεῖσαν δέ οἱ μετὰ ταῦτα ταῖς παρ' ἑαυτῶν ἐκύρωσαν ἀμαρτίαις.»²⁶⁴.

Αὐτήν τήν πρός τά κάτω, μακράν τοῦ Θεοῦ, στροφήν, αὐτήν τήν ἐπιταχυνομένην πτωτικήν πορείαν ἐκφράζει στήν συμβολικήν χρῆσιν ὁ ἀριθμός 6, διότι ἐνθυμίζει τήν ἕκτην ἡμέραν καί ὥραν τῆς ἀφετηριακῆς πτώσεως. Τό τριψήφιον 6, τό «666» (χξς') σημαίνει τόν θρίαμβον τῆς πτώσεως, τῆς ἀποστασίας, τῆς ἀρνήσεως τοῦ Θεοῦ.

260. Ἰω. Χρυσόστομος, "Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 53, 129.

261. Ἰω. Χρυσόστομος, Εἰς τό κατά Ματθαῖον ὁμιλία 65 § 6, Μ. 58, 626. (Ε.Π.Ε. 11, 580).

262. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 352. C..

263. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΙΖ' 11, Μ. 151, 228. D. (Ε.Π.Ε. 9,498).

264. Ἰωάννου Χρυσόστομος, Εἰς τήν Γένεσιν, ὁμιλία 5, § 1 Μ. 54,599.

Στό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου «666» (χξς´) βλέπομεν τήν κορύφωσιν τοῦ κακοῦ, τῆς ἀποστασίας. Στό πρῶτον 6, (μονάδες), βλέπομεν νά συμβολίζεται ὡς συνεχιζομένη ἡ κατά τήν ἕκτην ἡμέραν καί ὦραν ἀποστασία τῶν πρωτοπλάστων. Ἀρχικά μόνη ἡ Εὐα καί μόνον ὁ Ἀδάμ ἡμάρτησαν καί ἡμάρτανον. Στό δεύτερον 6, (δεκάδες), βλέπομεν τήν αὐξησιν τῆς ἀμαρτίας μέ τήν ἐπανάληψιν πτώσεων ἀπό τοὺς πρωτοπλάστους καί τοὺς ἀπογόνους των. Πολλαπλασιάζεται τό $6 \times 10 = 60$, καί μᾶς δίνει τόν πολλαπλασιασμόν, τόν θρίαμβον τῆς ἀποστασίας, τῆς ἀμαρτίας. Στό τρίτον 6, (ἐκατοντάδες), βλέπομεν τήν κορύφωσιν τῆς ἀποστασίας καί τήν κατακλυσμικήν της διάδοσιν σ´ ὅλον τό κόσμον, τήν ἀποθέωσιν τῆς ἀποστασίας. Ὁ ἀριθμός, 10 καί 100 σημαίνει τό τέλειον. Ὁ ἀριθμός $6 \times 10 = 60$ στό χάραγμα «666» σημαίνει τήν αὐξησιν τοῦ κακοῦ στόν τέλειον βαθμόν. Ὁ ἀριθμός, 60×10 ἢ $6 \times 100 = 600$, στό χάραγμα «666» σημαίνει τήν αὐξησιν τοῦ κακοῦ στόν ὑψιστον βαθμόν, ὅπως ἐπισημαίνει καί ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας. «τῆς δέ ἐξάδος αὐτῶν (τῶν ἐκατοντάδων) [δηλ. $6 \times 100 = 600$], δηλούσης τήν ἐπιμελῆ τῆς ἀμαρτίας ἐργασίαν· διά τήν παράχρησιν τῆς ἐν ἐξάδι ἡμερῶν δημιουργηθείσης κτίσεως.».²⁶⁵

Ὅπως φαίνεται «τό νόημα τοῦ 666 προβάλλει τρισδιάστατον... συμβολίζει τήν... ἀνακεφαλαίωσιν τῆς κακίας... τοῦ παρελθόντος, τοῦ παρόντος, καί τοῦ μέλλοντος.»²⁶⁶. Στόν Ἀντίχριστον, ὅπως εἶδαμε, θά συσσωρευθῇ ὅλη ἡ κακία σέ ποσότητα καί ποιότητα. Βλέπομεν στό χάραγμα «666» (χξς´) τήν πληρότητα τῆς κακίας, τήν ὅλην ἀποστασίαν, ὅλων τῶν γενεῶν τῶν ἀνθρώπων καί κυρίως τῶν ὀργάνων τοῦ Σατανᾶ, τῶν προδρόμων ἀντιχρίστων καί αὐτοῦ τοῦ «ἰδιοτρόπως Ἀντιχρίστου». Βλέπομεν στό χάραγμα «666» (χξς´) τήν τρισδιάστατην κορύφωσιν τοῦ κακοῦ, τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, σέ ποσότητα, σέ δύναμιν, σέ ποιότητα. Ἡ αὐξουσα γεωμετρικὴ πρόοδος, ($6 \rightarrow 60 \rightarrow 600$), δηλοῖ τό αὐξανόμενον μέγεθος τοῦ ἀντιχριστισμοῦ: Πρῶτον στήν διάστασιν πλάτους, τήν ἐξάπλωσιν του στόν μέγιστον ἀριθμόν ἀνθρώπων. Δεύτερον στήν διάστασιν τοῦ βάθους, τήν μεγίστην δύναμιν του στόν συλλογικόν καί τελικά στόν «ἰδιοτρόπως Ἀντίχριστον». Τρίτον στήν διάστασιν τοῦ ὕψους, τόν ὑψιστον βαθμόν ἐνεργοποιήσεώς του «κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ».

Τό χάραγμα λοιπόν «666» (χξς´) σημαίνει τήν κατά τήν ἕκτην ἡμέραν καί ὦραν πτώσιν, τήν ἄρνησιν τοῦ Θεοῦ, τήν ὕβριν, τήν βλασφημίαν καί ἀνταρσίαν κατά τοῦ Θεοῦ, τήν ἀντίθεη κίνησιν καί σύμπραξιν μετά τοῦ διαβόλου, συνεχιζομένην, διαιωνιζομένην, κορυφουμένην. Τό

265. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 353. Α.

266. Μάρκου Ἀ. Σιώτου, Ἐνθ' ἀνωτ. «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» Ἀριθ. 3/15-2-87, σελ. 109.

«666» (χξς´) εκφράζει επιτυχώς την αποθέωσιν τῆς ἀρνήσεως τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐγκλωβισμόν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ κτιστοῦ κόσμου μέσα στὸν ἀντίθεον καὶ ἀντίχριστον ἀρνητισμόν.

Μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου «666» (χξς´) θά ἀντικαταστήσουν τὰ ὄργανα τοῦ ἀντιχρίστου τὸν σταυρόν τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νά ἐπιτύχουν τό θδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, τὴν ἀντιχριστοποίησιν τοῦ κόσμου, ὅπως λέγει ὁ Ἰππόλυτος. «...πάντες ἐξέκλιναν ἀπὸ Θεοῦ ἀγίου, καὶ τῷ πλάνῳ ἐπίστευσαν, δεξάμενοι τὸν χαρακτῆρα τοῦ μιανοῦ καὶ θεομάχου, ἀντὶ τοῦ ζωποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος»²⁶⁷.

Τό χάραγμα «666» (χξς´), «τό τοῦ νοητοῦ θηρίου τοῦ διαβόλου χάραγμα», ἐκφράζει στὸν ὑψιστον βαθμόν «τὴν εἰκόνα τῆς αὐτοῦ (Ἀντιχρίστου) ἀποστασίας»²⁶⁸, τὴν ἀντιχριστοποίησιν τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι θά γίνωνται κατ' εἰκόνα τοῦ Ἀντιχρίστου «ἐντυπούμενοι τῷ πονηρῷ.»²⁶⁹.

Τό χάραγμα «666» (χξς´) ἀποκαλύπτει τὸν σατανικὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὑπῆρξαν καὶ ἐρευνητές, οἱ ὁποῖοι ὑπεστήριξαν «ὅτι ὁ ἀριθμὸς 666 οὐδέν πραγματικὸν κρύπτει ὄνομα, ἀλλὰ δηλοῖ μόνον τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἀντιχρίστου»²⁷⁰. Μιά τέτοια ὑπόθεσιν ἔκαμε καὶ ὁ Ἰππόλυτος: «Ἀλλὰ λέγομεν ἴσως γράφειν τὴν αὐτὴν σφραγίδα· ΑΡ-ΝΟΥΜΕ. Ἐπειδὴ καὶ πρώην διὰ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ ὁ ἀντίδικος ἐχθρὸς, ἡγουν τῶν εἰδωλολατρῶν, τοῖς μάρτυσι τοῦ Χριστοῦ προέτρεπον οἱ ἄνομοι. Ἄρνησαι, φησὶν, τὸν Θεόν σου τὸν ἐσταυρωμένον.»²⁷¹. Τό «χξς´» (666) λοιπόν, ὡς ταυτότης τοῦ Ἀντιχρίστου ἐκφράζει τὴν ἀρνησιν κατὰ τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, τῆς Σταυρικῆς θυσίας, τῆς Ἀναστάσεως καὶ Ἀναλήψεως, ὅπως λεπτομερῶς θά λεχθῇ στὰ ἐπόμενα. Τό χάραγμα «χξς´» (666) προβάλλει ὡς Θεόν τὸν Ἀντίχριστον.

267. Ἰππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 936. C.-D. (B.E.Π 6, 289).

268. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 412. Α.

269. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ.-106, 752. Β.

270. + πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 313.

271. Ἰππολύτου, Περὶ συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. C. (B.E.Π. 6, 287).

ΤΜΗΜΑ Γ΄

ΤΟ ΧΞΣ΄ (666) ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΗΝ ΣΑΤΑΝΙΚΗΝ ΕΝΑΝΤΙΩΣΙΝ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΣΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Η ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ, ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΧΞΣ΄ (666), Η ΑΝΟΡΘΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥ Ι. ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Τό αντίδοτον κατά τῆς ἀποστασιακῆς 6ης

Τὴν ἐξαχρεΐωσιν τῆς 6ης ἡμέρας ἐξ αἰτίας τῆς πτώσεως, τῆς ἀποστασίας καὶ τοῦ ἀντιθέου ἀρνητισμοῦ, ἦλθε νά ἀνακόψῃ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ νά φέρῃ τὴν ἀντιστροφὴν, τὴν ἀνόρθωσιν, τὴν ἀνακαίνισιν, τὴν σωτηρίαν, τὴν ἀληθινὴν θέωσιν, τὴν ὁποίαν ἔχασεν ὁ πρωτόπλαστος τὴν 6ην ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς παρακοῆς καὶ ἀποστασίας. «... ἦλθε πρὸς αὐτόν ὁ Θεός. Ἐπεθύμησεν Ἀδὰμ γενέσθαι θεός· ἀδυνάτων δὲ ἐπεθύμησεν· ἔλυσεν αὐτοῦ ὁ Χριστός τὴν ἐπιθυμίαν. Ἐπεθύμησας σύ γενέσθαι, ὃ οὐκ ἠδύνω· ἐπιθυμῶ ἐγὼ γενέσθαι ἄνθρωπος, ὃ δύναμαι· ἀντεσῆκωσεν γάρ αὐτοῦ ὁ Θεός τῇ ἀπάτῃ (τόν ἀνώρθωσε ἀπὸ τοῦ ὀλισθημα ἀπάτης τοῦ διαβόλου). Ἐπεθύμησας τῶν ὑπὲρ σέ, λαμβάνω τὰ ὑπ' ἐμέ. Ἰσοθεΐας ἐπεθύμησας· ἰσάνθρωπος γίνομαι... Ἐπεθύμησας γενέσθαι θεός, καὶ οὐκ ἠγανάκτησα διὰ τοῦτο· θέλω γάρ σε ἰσοθεΐαν ποθεῖν... παρά γνώμην τοῦ Δεσπότου ἠθέλησας ἀρπάσαι τὸ ἀξίωμα. Ἐπεθύμησας γενέσθαι θεός, καὶ οὐκ ἠδυνήθης· γίνομαι ἄνθρωπος καὶ τὸ ἀδύνατον δυνατόν ποιῶ.»²⁷².

Τὴν ὑπέρβασιν τῆς ἀποστασιακῆς 6ης βλέπομεν πρῶτον στόν συμβολικόν βηματισμόν τῆς Θεοτόκου. Ὅταν ἦταν 6 μηνῶν περιεπάτησε ἑπτὰ βήματα. «γενομένης δὲ αὐτῆς ἐξαμηνιαίου ἔστησεν αὐτὴν ἡ μή-

---

272. Σεβηριανοῦ Γαβάλων, Εἰς τὴν ἑκτὴν ἡμέραν τῆς κοσμοποιΐας, Μ. 56,491.

τηρ αὐτῆς χαμαὶ τοῦ διαπειράσαι εἰ ἴσταται· καὶ ἑπτὰ θήματα περιπατήσασα ἦλθεν εἰς τὸν κόλπον αὐτῆς»²⁷³

Ὡνομάσθη ἡ ἐξάμηνη Θεοτόκος γιὰ τὸν βηματισμὸν αὐτόν. «Ἡ ἐπταθηματίζουσα» καὶ παρίσταται εἰκονογραφικῶς. Ἡ 6, μηνῶν Θεοτόκος 7 βηματίζουσα. Βλέπομεν τὴν ὑπέρβασιν τῆς ἐξάδος τῆς Π.Δ. καὶ τὴν μετάβασιν στὴν ἐβδόμην τῆς Κ.Δ. καὶ τὴν ὀγδόην διὰ σαρκώσεως-Ἀναστάσεως Ἰ. Χριστοῦ. Στὴν Θεοτόκον βλέπομεν τὴν ὑπέρβασιν τῆς ἀποστασιακῆς 6ης, διότι κατέστησε τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα ἀνε-νέργητον. Βλέπομεν τὴν ὑπέρβασιν τῆς Παλαιοδιαθηκικῆς 7ης, διότι μᾶς ὠδήγησε στὸν ἐν Χριστῷ σαββατισμὸν. Ἡ Θεοτόκος μᾶς ἔδωσε αὐτὴν τὴν ὀγδοάδα, τὸν Χριστόν, τὴν θέωσιν.

Εἰσῆλθεν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄχρονος καὶ ἀχώρητος, μέσα στὸν χρόνον καὶ τὸν χώρον τῆς 6ης ἡμέρας. «Ὁ ὢν γίνεται καὶ ὁ ἄκτιστος κτίζεται καὶ ὁ ἀχώρητος χωρεῖται διὰ μέσης ψυχῆς νοερᾶς μεσιτευούσης Θεότητι καὶ σαρκὸς παχύτητι.»²⁷⁴. Ἐσαρκώθη στὴν μήτραν τῆς Παρθένου, ἡ ὁποία ἐγίνε «ἡ χώρα τοῦ ἀχωρήτου». «Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεὸν ἐν γαστρὶ χωρήσασα, καὶ χαρὰν τῷ κόσμῳ κυήσασα...»²⁷⁵.

Πότε ἐσαρκώθη ὁ Κύριος; Τὸν 6ον μῆνα μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. «Ἐν δὲ τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ... πρὸς παρθένον... Μαριάμ καὶ... εἶπε· Χαῖρε, κεχαριτωμένη... ἰδοὺ συλλήψῃ, ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν.»²⁷⁶.

Ἡ σύλληψις τοῦ Ἰωάννου εἶναι τὸ μεταίχμιον τῆς Π. Διαθήκης. Ἡ μετὰ, 6, μῆνας σάρκωσις τοῦ Λόγου εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς Κ. Διαθήκης, ἡ ἀνακαίνισις, ἡ ἀνόρθωσις τοῦ κόσμου, ἡ λύτρωσις τῆς ἀχρειωθείσης 6ης ἡμέρας, ἡ παῦσις τῆς πρὸς τὰ κάτω στροφῆς καὶ τῆς ἀποστασίας, ἡ ἀντιστροφή καὶ ἐπιστροφή πρὸς τὸν Θεόν, ἡ θέωσις. Ὁ πανάγαθος Θεός, ὁ ὁποῖος προέβλεπε τὴν διὰ τῆς πτώσεως καταστροφὴν, «τὴν διὰ τὸν ἄνθρωπον (ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνθρώπου) παντός τοῦ κόσμου τοῦδε παλαιώσιν καὶ ἀχρεΐωσιν, ἀλλὰ (προεώρα) καὶ τὸν ἐσόμενον ἀνακαινισμὸν τούτου διὰ τῆς οἰκείας (= δικῆς του) ἐνανθρωπήσεως.»²⁷⁷.

Ἡ σάρκωσις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐμφάνισίς του στὸν κόσμον λυτρώνει τὴν 6ην ἡμέραν καὶ προάγει αὐτὴν στὴν 7ην ἡμέραν τῆς ἐν

273. Πρωτευαγγέλιον Ἰακώβου, Εὐαγγέλια Ἀπόκρυφα, C. Tischendorf, "Εκδ. Σπανοῦ, σελ. 11.

274. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΛΗ' 13, 325. εἰς τὰ Θεοφάνια, M. 36, 325. C. (Ε.Π.Ε. 5, 58).

275. Ὡδὴ Θ', εἰρμός Κανόνος Ὁρθρου Μ. Τρίτης.

276. Κατὰ Λουκᾶν 1, 26-31.

277. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ὁμιλία ΙΖ, 11, M. 151, 228. D. (Ε.Π.Ε. 9, 498-500).

Χριστῷ σωτηρίας, τῆς καταπαύσεως καί ἀναπαύσεως ἐν Χριστῷ. Σ' αὐτόν τόν σαββατισμόν ἐν Χριστῷ εὐρίσκομεν τό πλήρες ἀντίδοτον φάρμακον θεραπείας τῆς 6ης ἡμέρας καί πολύ ἀνώτερα ἀγαθὰ ἀπό αὐτά, πού εἶχαν οἱ πρωτόπλαστοι πρὶν ἀπό τήν πτώσιν. «... μείζονα τῶν ἀγαθῶν, ὧν (= ἀπό τά ὁποῖα) οἱ παρά τήν ἀρχήν ἀμαρτώντες ἡμᾶς ἐξέβαλον, παραγενόμενον ἡμῖν ὑποσχέσθαι τόν Χριστόν ἀγαθὰ νῦν... πολλῶ μείζονα τά δοθέντα, ὧν ἀπωλέσαμεν (= ἀπό ὅσα ἐχάσαμε), εὐρήσομεν.»²⁷⁸.

Ὁ Ἰ. Χριστός ἔρχεται ὡς Β' Ἀδάμ ἐκ τῆς Β' Εὐας, τῆς Παρθένου, πρὸς ἀνόρθωσιν ἐκ τῆς πτώσεως. «Ὡσπερ γάρ ὁ Ἀδάμ ἄνευ γυναικός γυναικα ἤνεγκεν, οὕτω καί σήμερον ἡ Παρθένος ἄνευ ἀνδρός ἄνδρα ἔτεκεν... ἔτεκεν ἡ Παρθένος ἄνευ ἀνδρός, ὑπέρ τῆς Εὐας ἐκτινύουσα (= πληρώνουσα) τοῖς ἀνδράσι τό χρέος.»²⁷⁹.

Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, τό ἀρχέτυπον τῆς πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου, «Ἡ ἀπαράλλακτος εἰκὼν τοῦ Πατρός, ὁ χαρακτήρ τῆς αἰδιότητος αὐτοῦ, μορφήν δούλου λαμβάνει, ἐξ ἀπειρογάμου μητρός προελθὼν, οὐ τροπήν ὑπομείνας.»²⁸⁰ Φορεῖ ὁ πλάστης τήν εἰκόνα τοῦ πλάσματος, γιά νά σώσῃ τόν ἄνθρωπον. «... τό ἐκμαγεῖον τοῦ ἀρχετύπου κάλλους,... ἡ ἀπαράλλακτος εἰκὼν, ὁ τοῦ πατρός ὅρος καί Λόγος· ἐπὶ τήν ἰδίαν εἰκόνα χωρεῖ, καί σάρκα φορεῖ διὰ τήν σάρκα, καί ψυχῇ νοερᾷ διὰ τήν ἐμήν ψυχὴν μίγνυται, τῷ ὁμοίῳ τό ὁμοιον ἀνακαθαίρων.»²⁸¹.

Φορεῖ τήν ἰδίαν εἰκόνα, τόν ἄνθρωπον, γιά νά τόν ἀνορθώσῃ. «Χριστός γεννᾶται τήν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.»²⁸². Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἐνώθηκε τελείαν ἔνωσιν μέ τό πλάσμα του. «ὄν ἐβουλήθη τρόπον πλάσας τόν ἄνθρωπον ἐν τῇ Παρθένῳ, καί ἐνδυσάμενος αὐτόν... οὐκ αἰδεσθεῖς τό δυσειδές τῆς φύσεως. Οὐδέ γάρ ὕβριν ἔφερεν αὐτῷ, φορέσαι τό ἴδιον ἔργον· καί τό πλάσμα δέ μεγίστην ἐκαρπούτο δόξαν, ἔνδυμα τοῦ τεχνίτου γινόμενον... τό φθαρέν σκεῦος ἀδύνατον μεταποιηθῆναι, εἰ μή γέγονεν ἔνδυμα τοῦ ποιήσαντος.»²⁸³.

Πλήρης καί τελεία ἡ ἀποκατάστασις καί ἡ θέωσις τῆς ἀνθρωπότητος μέ τήν ἐνανθρώπησιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἐσαρκώθη «... ἵνα τῇ πρὸς τό θεῖον ἀνακράσει συναποθεωθῇ τό ἀνθρώπινον διὰ τῆς ἀπαρ-

278. Ἰω. Χρυσοστόμου, Λόγος Ε', ὅτι οὐ διὰ τόν Ἀδάμ Κολαζόμεθα, Μ. 54,602.

279. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τό γενέθλιον τοῦ Σωτῆρος, Μ. 56, 389-390.

280. Ἰδιόμελον Ἑσπερινοῦ Χριστουγέννων, Μηναιόν, «ΦΩΣ», Ἀθῆναι, 1971, σελ. 378.

281. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΛΗ, 13, εἰς τά Θεοφάνια, Μ. 36, 325. Β. (Ε.Π.Ε. 5,58).

282. Ἀπολυτίκιον, Προεόρτιον τῶν Χριστουγέννων τῆς 20ης Δεκ. Μηναιόν, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 281.

283. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 56, 388.

χῆς ἐκείνης παντός συναγιαζομένου τοῦ τῆς φύσεως ἡμῶν φυράματος»²⁸⁴. Μεγίστη δόξα καί τιμή γιά τόν ἄνθρωπον ἡ σάρκωσις τοῦ λόγου. «Θέλει γάρ τήν ἀτιμίαν ποιῆσαι τιμήν, τήν ἀδοξίαν ἐνδύσαι δόξαν, τόν τῆς ὑβρεως ὄρον, ἀρετῆς δεῖξαι τρόπον. Ὅθεν ὑπέρχεται τό ἐμόν σῶμα, ἵνα ἐγώ χωρήσω τόν αὐτοῦ Λόγον. Καί λαθὼν τήν ἐμήν σάρκα, δίδωσί μοι τό ἑαυτοῦ Πνεῦμα, ἵνα διδούς καί λαμβάνων θησαυρόν μοι ζωῆς ἐμπορεύσῃται.»²⁸⁵

Μεγίστη ἡ ὠφέλεια ἐκ τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου. «Ὁ πλουτίζων πτωχεύει· πτωχεύει γάρ τήν ἐμήν σάρκα, ἵν' ἐγώ πλουτίσω τήν αὐτοῦ Θεότητα. Καί ὁ πλήρης κενουταί· κενουταί γάρ τῆς ἑαυτοῦ δόξης ἐπὶ μικρόν, ἵν' ἐγώ τῆς ἐκείνου μεταλάβω πληρώσεως... Μετέλαβον τῆς εἰκόνης καί οὐκ ἐφύλαξα· μεταλαμβάνει τῆς ἐμῆς σαρκός, ἵνα καί τήν εἰκόνα σώσῃ καί τήν σάρκα ἀθανάτισῃ.»²⁸⁶

Πλήρες καί τέλειον τό ἀντίδοτον κατὰ τῆς πτώσεως καί ἀποστασίας τῆς 6ης ἡμέρας κατὰ τοῦ ἀντιθέου ἀρνητισμοῦ, τοῦ χξς' (666). Πλήρης ἡ ἀποκατάστασις μέ τήν σάρκωσιν. «... ὁ χρόνιος ἐλύθη δεσμός, ὁ διάβολος ἡσχύνη, οἱ δαίμονες ἐδραπέτευσαν, ὁ θάνατος ἐλύθη, παράδεισος ἠνεώχθη, ἡ κατάρα ἠφανίσθη, ἡ ἀμαρτία ἐκποδὼν γέγονεν, ἡ πλάνη ἀπηλάθη, ἡ ἀλήθεια ἐπανῆλθε, καί τῆς εὐσεβείας ὁ λόγος πανταχοῦ διεσπάρη καί ἔδραμεν· ἡ τῶν ἄνω πολιτεία ἐν τῇ γῇ ἐφυτεύθη.»²⁸⁷. Ἡ Παρθένος ἐβλάστησε τόν Χριστόν, τό ξύλον τῆς ζωῆς. «... ἡνοικταί πᾶσιν ἡ Ἐδέμ... ὅτι τό ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐξήνθησεν ἐκ τῆς Παρθένου. Παράδεισος καί γάρ, ἡ ἐκείνης γαστήρ, ἐδείχθη νοητός, ἐν ᾧ τό θεῖον φυτόν· ἐξ οὗ φαγόντες ζήσομεν, οὐχί δέ ὡς ὁ Ἀδάμ τεθνηξόμεθα.»²⁸⁸.

Ἡ σταυρική θυσία τοῦ Ἰησοῦ ἐγένετο κατὰ τήν 6ην ἡμέραν, τήν Παρασκευήν καί κατὰ τήν 6ην ὥραν, ὥστε νά εἶναι ἀρκιθές τό ἀντίδοτον κατὰ τῆς πτώσεως, κατὰ τῆς ἀποστασίας, πού ἐκφράζει τό «666». Ὀλίγον πρό τῆς 6ης ὥρας τῆς Παρασκευῆς, δηλαδή πρό τῆς μεσημβρίας κατὰ τό Ἰουδαϊκόν ὥρολόγιον, «ὥρα δέ ὡσεὶ ἕκτη»²⁸⁹, περίπου, 6, ἀπό τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ὁ Πιλάτος «παρέδωκεν αὐτόν αὐτοῖς, ἵνα σταυρωθῇ.»²⁹⁰, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἀξιοπιστότερος αὐτόπτης μάρτυς ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. «Παρέλαβον δέ τόν Ἰησοῦν καί ἤγαγον· καθαστάζων τόν σταυρόν αὐτοῦ ἐξῆλθεν εἰς τόν λεγόμενον κρανίου τό-

284. Γρηγορίου Νύσσης, Πρὸς τὰ Ἀπολλιναρίου Ἀντιρρητικός Μ. 45, 1152, C.

285. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 56,389.

286. Γρηγορίου Θεολόγου, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 36, 325. B.

287. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 56,391.

288. Ἀπολυτίκιον, Προεόρτιον τῶν Χριστουγέννων, Μηναῖον, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 281.

289. Κατὰ Ἰωάννην, 19,14.

290. Κατὰ Ἰωάννην, 19,16.

πον, ὅς λέγεται Ἑβραϊστί Γολγοθᾶ, ὅπου αὐτόν ἐσταύρωσαν.»²⁹¹. Ἡ ἀπόστασις ἀπό τό Πραιτώριον μέχρι τόν Γολγοθᾶ διανύεται πεζῇ σέ 5 ἢ 10 λεπτά τό ἀργότερον. Ἐπομένως ὁ Ἰ. Χριστός ἐφθασε στον Γολγοθᾶ ὀλίγον πρό τῆς 6ης (12ης μεσημβρινῆς) καί ἐσταυρώθη ἀκριβῶς τήν 6ην.

Ὁ Μᾶρκος δίνει ἐντύπωσιν ὅτι ἔχει διαφοράν στήν ὥραν: «ἦν δέ ὥρα τρίτη καί ἐσταύρωσαν αὐτόν.»²⁹². Κατά τό Ἰουδαϊκόν ὥρολόγιον «δῶδεκά εἰσιν ὥραι τῆς ἡμέρας.»²⁹³. Τό ἡμερινόν 12ωρον ἀπό 6ης π.μ. μέχρι 6ης μ.μ. «διηρεῖτο εἰς τέσσαρα τρίωρα, σημαίνόμενα διὰ τῶν ἀπλῶν ἐνδείξεων: πρώτη ὥρα (6-9 π.μ.), τρίτη ὥρα (9-12 μ.), ἕκτη ὥρα (12-3 μ.μ.) καί ἐνάτη ὥρα (3-6 μ.μ.)»²⁹⁴. Ἡ τρίτη ὥρα, πού ἀναφέρει ὡς ὥραν σταυρώσεως ὁ Μᾶρκος, καλύπτει τό τρίωρον (9 π.μ.-12 μεσημβρία). Ὁ Μᾶρκος εἶχε τήν ἐντύπωσιν ὅτι δέν εἶχε λήξει τό τρίωρον χρονικόν διάστημα τῆς 3ης ὥρας (9π.μ.-12 μεσημβρία). Ἐνα λεπτό ἢ λίγα λεπτά πρό τῆς 6ης (12-3 μ.μ.) ἐθεωρεῖτο ὥρα τρίτη. Ὅταν λέγη ὁ Μᾶρκος «ἦν ὥρα τρίτη καί ἐσταύρωσαν αὐτόν», ἀσφαλῶς δέν ἐννοεῖ τήν ἀφετηρίαν τῆς ὥρας αὐτῆς, δηλαδή ὥραν 9 π.μ., ἀλλά περίπου τό τέλος αὐτῆς λίγο πρίν τήν μεσημβρίαν, λίγο πρίν τήν ἀφετηρίαν τῆς 6ης, λίγο πρίν ἀπό τήν 12ην μεσημβρινήν. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπό τόν ἀκριβέστερον προσδιορισμόν τοῦ Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει ὅτι «ἦν δέ Παρασκευή τοῦ Πάσχα, ὥρα δέ ὡσεῖ (περίπου) ἕκτη καί λέγει τοῖς Ἰουδαίοις· Ἴδε ὁ βασιλεὺς ὑμῶν.»²⁹⁵. Δηλαδή πλησίαζε ἡ 6η (12 μεσημβρινή) καί ἀκόμη ἦταν ὁ Ἰησοῦς στό Πραιτώριον. Ἐπομένως τήν 6ην ἀκριβῶς, ἀφοῦ ἐπορεύθη πρὸς Γολγοθᾶν ὁ Κύριος, ἐσταυρώθη.

Κατά τήν ἕκτην ὥραν ἀναφέρει ὁ Λουκᾶς ὁμοίως τήν σταύρωσιν, ὅταν λέγη ὅτι τό σκότος, τό ὁποῖον ἠκολούθησε τήν σταύρωσιν, ἐγίνε τήν 6ην ὥραν, ὅχι ἀκριβῶς, ἀλλά ὀλίγον μετά. «Ἦν δέ ὡσεῖ ὥρα ἕκτη καί σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τήν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης.»²⁹⁶. Τό σκότος ἔλαβε χώραν μέσα στό τρίωρον τῆς 6ης (12-3 μ.μ.)²⁹⁷. Ἐπομένως τό «ὡσεῖ ὥρα ἕκτη» τοῦ Λουκᾶ σημαίνει μέσα στήν ὥραν τήν 6ην (12-3 μ.μ.), λίγο μετά τήν ἑναρξιν τῆς 6ης, λίγο μετά τίς 12μ. μέχρι 3 μ.μ. Ἐνῶ τό «ὥρα ὡσεῖ ἕκτη καί λέγει τοῖς Ἰουδαίοις· Ἴδε ὁ βασιλεὺς ὑμῶν»

291. Κατά Ἰωάννην, 19,17-18.

292. Κατά Μᾶρκον, 15,25.

293. Κατά Ἰωάννην, 11,9.

294. Λεωνίδου Ἰω. Φιλιππίδου, Ἱστορία τῆς Ἐποχῆς τῆς Κ.Δ., Ἀθῆναι 1958, σελ. 284.

295. Κατά Ἰωάννην, 19,14.

296. Κατά Λουκᾶν, 23, 44.

297. Λεωνίδου Ἰω. Φιλιππίδου, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 585. Καί χρονολογικός πίναξ στό τέλος.

του Ἰωάννου, σημαίνει λίγο πρὶν τὴν θην, διότι ἦτο ἀκόμη στό Πραιτώριον.

Ἀλλὰ δὲν εἶχαν ὥρολόγια ἀκριβείας τότε, γιὰ νὰ ἀναφέρουν τὴν ἀκριβῆ ὥραν. Ὅταν λέγουν λοιπὸν «ὥρα ὥσεί θη» σημαίνει περὶ τὴν θην, λίγο πρὶν ἢ λίγο μετὰ. Τό σκότος, ποὺ ἀκολούθησε, ἦταν περίπου τριώρον καὶ ἐκάλυψε σχεδὸν ὅλην τὴν ἑκτην. «Ἀπὸ δὲ ἑκτης ὥρας σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης.»²⁹⁸, λέγει ὁ Ματθαῖος. Ὁ δὲ Μάρκος λέγει: «Γενομένης δὲ ὥρας ἑκτης σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης»²⁹⁹. Οἱ χρονολογικὲς ἀναφορὲς τῶν Εὐαγγελιστῶν γιὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ τριώρου σκότους σχεδὸν συμπίπτουν: «Ἀπὸ ἑκτης ὥρας» Ματθαῖος, «Γενομένης ὥρας ἑκτης» Μάρκος, «ὥσεί ὥρα ἑκτη» Λουκᾶς. Ἀσφαλῶς σημαίνουν ὀλίγον μετὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἐγένετο τὴν θην ὥραν, ὅπως λέγει τὸ τροπάριον τῆς θης ὥρας: «Ὁ ἐν ἑκτη ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ τῷ Σταυρῷ προσηλώσας, τὴν ἐν τῷ Παραδείσῳ τολμηθεῖσαν τῷ Ἀδὰμ ἀμαρτίαν...»³⁰⁰.

Υπάρχει σχεδὸν ἀπόλυτη συμφωνία γιὰ τὸ τριώρον σκότος. Οἱ συνοπτικοὶ λέγουν ὅτι ἐγένετο μετὰ τὴν ἑναρξιν ἢ συγχρόνως μὲ τὴν ἑναρξιν τῆς θης ὥρας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ σκότους ὁ Ἰ. Χριστὸς «ἐθριάμβευσεν τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας τοῦ σκότους»³⁰¹, συνέτριψε δηλαδὴ τὸ κράτος τοῦ διαβόλου καὶ τῆς ἀμαρτίας. Τὴν θην ἡμέραν καὶ ὥραν ἡ πτώσις, τὴν θην ἡμέραν καὶ ὥραν ἡ ἀνόρθωσις μὲ τὴν σταύρωσιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ καὶ τὴν προσήλωσιν (= τὴν νέκρωσιν) τῆς ἀμαρτίας.

Ὁ Χρυσόστομος ἐρμηνεύει τὴν σταυρικὴν θυσίαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ ὡς ἀκριβὲς καὶ πληρὲς ἀντίδοτον κατὰ τῆς ἀποστασίας, κατὰ τοῦ χξς' (666): «Δι' ὧν γὰρ ἐνίκησεν ὁ διάβολος διὰ τούτων αὐτοῦ περιεγένετο ὁ Χριστὸς· καὶ αὐτὰ τὰ ἐκείνου λαβὼν ὅπλα, τούτοις αὐτὸν κατηγωνίσαστο· καὶ πῶς, ἄκουσον. Παρθένος, καὶ ξύλον, καὶ θάνατος τῆς ἡττης ἡμῶν ἦν τὰ σύμβολα. Παρθένος ἦν ἡ Εὐα· οὕτω γὰρ ἄνδρα ἐγίνωσκε· ξύλον ἦν τὸ δένδρον, καὶ θάνατος ἦν τὸ ἐπιτίμιον τοῦ Ἀδὰμ. Ἀλλ' ἰδού, πάλιν Παρθένος καὶ ξύλον, καὶ θάνατος τὰ τῆς ἡττης σύμβολα ταῦτα, καὶ τῆς νίκης ἐγένετο σύμβολα. Ἀντί γὰρ τῆς Εὐας, ἡ Μαριάμ· ἀντὶ τοῦ ξύλου τοῦ εἰδέναι τὸ καλὸν καὶ τὸ πονηρὸν, τὸ ξύλον τοῦ

298. Κατὰ Ματθαῖον 27,45.

299. Κατὰ Μάρκον 15,33.

300. Ὁρολόγιον τὸ Μέγα, ἐκδ. «ΦΩΣ», Ἀθῆναι 1983, σελ. 112.

301. Κολοσ. 2,13-15. «Καὶ ὑμᾶς νεκροὺς ὄντας... συνεζωποίησεν... χαρισάμενος ὑμῖν πάντα τὰ παραπτώματα, ἐξαλείψας τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον.. προσηλώσας αὐτὸ τῷ σταυρῷ· ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παρρησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτούς (= ἐξευτελίσας τίς δαμονικὲς δυνάμεις) ἐν αὐτῷ».

(ψηφιδωτόν 'Ι.Μ. Δαφνίου 11^{ου} αἰῶνος μ.Χ.)

Ὁ Ἐσταυρωμένος Ἰ. Χριστός εἶναι τό ἀντίδοτον κατὰ τῆς ἀποστασίας τῆς ἁμαρτίας, τοῦ Σατανᾶ, τοῦ Ἀντιχρίστου, τοῦ «666». Μέ τόν Ἐσταυρωμένον Ἰ. Χριστόν ἡ ἀνόρθωσις, ἡ ἐπιστροφή στόν Θεόν, ἡ σωτηρία, ἡ λύτρωσις.

σταυροῦ· ἀντί τοῦ θανάτου τοῦ Ἀδάμ, ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ. Εἶδες, δι' ὧν ἐνίκησε, διὰ τούτων αὐτόν ἡττώμενον; Περί τό δένδρον κατηγνώ- νισατο τόν Ἀδάμ ὁ διάβολος· περί τόν σταυρόν κατεπάλαισε τόν διά- βολον ὁ Χριστός· καί ξύλον, τό μέν ἔπεμπεν εἰς ἄδην, τό δέ καί τούς ἀπελθόντας ἐκεῖθεν ἀνεκαλεῖτο... Καί θάνατος ὁ μέν τούς μετ' αὐτόν κατέκρινεν, ὁ δέ καί τούς πρό αὐτοῦ γενομένους ἀνέστησε.»³⁰².

Λίαν ἐπιτυχῶς ἀποδίδει τήν ἀλήθειαν αὐτήν, τήν ἴασιν τῆς ἀποστα- σιακῆς θῆς διὰ τῆς σταυρικῆς θυσίας, τό Τροπάριον: «Δεῦτε ἅπαντα τά ἔθνη, τό εὐλογημένουν ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' οὗ γέγονεν ἡ αἰώ- νιος δικαιοσύνη· τόν γάρ Προπάτορα Ἀδάμ, ὁ ἀπατήσας ἐν ξύλῳ τῷ Σταυρῷ δελεάζεται· καί πίστει κατενεχθεῖς πτῶμα ἐξαίσιον, ὁ τυραννί- δι κρατήσας τοῦ βασιλείου πλάσματος. Αἵματι Θεοῦ, ὁ ἰός τοῦ ὀφεως ἀποπλύνεται· καί κατάρα λέλυται καταδίκης δικαίας ἀδίκῳ δίκη τοῦ δι- καίου κατακριθέντος· ξύλῳ γάρ ἔδει τό ξύλον ἰάσασθαι, καί πάθει τοῦ ἀπαθοῦς, τά ἐν ξύλῳ λῦσαι πάθη τοῦ κατακρίτου. Ἀλλά δόξα Χριστέ Βασιλεῦ, τῇ περί ἡμᾶς σου φρικτῇ οἰκονομίᾳ δι' ἧς ἔσωσας πάντας, ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.»³⁰³.

Πλήρης ἀντιστοιχία: Ἐκτη ἡμέρα καί ὥρα –πτῶσις, ἁμαρτία Εὐας καί Ἀδάμ περί τό δένδρον γνώσεως– θάνατος, τά σύμβολα τῆς ἀπο- στασίας, τοῦ χξς' (666). Ἀλλά ἰδοὺ τό ἀντίδοτον μέ τήν θυσίαν τοῦ Χρι- στοῦ: Ἐκτη ἡ ἡμέρα καί ὥρα τῆς σταυρώσεως –ἀνόρθωσις μέ τήν Νέαν Εὐαν τήν Μαριάμ, ἡ ὁποία ἔδωσε τόν Νέον Ἀδάμ Χριστόν– Συντριβή τοῦ διαβόλου, νίκη Χριστοῦ περί τό δένδρον τοῦ Σταυροῦ διὰ τῆς Σταυρικῆς θυσίας, διὰ τῆς ὁποίας ἐξεπληρώθη τό «αὐτός (= Χριστός) σου τηρήσει κεφαλὴν, καί σύ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν»³⁰⁴ –καί θάνα- τος ἐκούσιος τοῦ ἀναμαρτήτου, ὁ ὁποῖος ἔγινε πηγὴ τῆς ζωῆς. Ἰδοὺ τά σύμβολα τῆς ἀντιστροφῆς, τῆς ἀνορθώσεως καί ἐπιστροφῆς στόν Θεόν. Ἰδοὺ καί ἀριθμητικῶς τό ἀντίδοτον κατὰ τοῦ χξς' (666) εἶναι τό «888» = ΙΗΣΟΥΣ (ΧΡΙΣΤΟΣ). Σιβυλλικός χρησμός ἐκρυπτογράφει μέ τόν ἀριθμόν «888» τό ὄνομα ΙΗΣΟΥΣ, τό ὄνομα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος θά ἐσαρκουῖτο ἐκ Παρθένου διὰ τήν σωτηρίαν τοῦ κόσμου:

«Δή τότε καί μέγαλοιο Θεοῦ παῖς ἀνθρώποισιν
Ἦξει σαρκοφόρος, θνητοῖς ὁμοιούμενος ἐν γῇ·
Τέσσαρα φωνήεντα φέρων· τά δ' ἄφωνα ἐν αὐτῷ
Δισσά, τ' ἀγγέλλω· ἀριθμόν δι' ὅλον ἐξονομήσω·

302. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τό ὄνομα τοῦ Κοιμητηρίου καί εἰς τόν Σταυρόν, Μ. 49,396.

303. Τροπάριον Ἑσπερινοῦ, ΙΔ' Σεπτεμβρίου, Μηναιον, Ἔκδ. «ΦΩΣ», Ἀθήναι, 1970, σελ. 173.

304. Γένεσις, 3, 15.

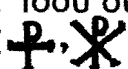
Ὁκτώ γάρ μονάδας, τόσσας δεκάδας δ' ἐπὶ ταύταις,
 Ἡδ' ἑκατοντάδας ὀκτώ ἀπιστοκόροις ἀνθρώποις
 Οὕνομα δηλώσει· σύ δ' ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νόησον
 Ἀθανάτοιο Θεοῦ Χριστόν παῖδ' ὑψίστοιο»³⁰⁵.

Πράγματι, ἂν ἀθροίσωμεν τὰ ψηφία, ὀνόματος ΙΗΣΟΥΣ (Ι = 10, Η = 8, Σ = 200, Ο = 70, Υ = 400, Σ = 200), ἔχομεν «888». Τό κρυπτόμενον ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν «888» ὄνομα μέ τὰ τέσσαρα φωνήεντα (Ι, Η, Ο, Υ) καὶ τὰ δύο ὁμοία ἄφωνα (Σ, Σ) εἶναι ΙΗΣΟΥΣ, τό ὁποῖον σημαίνει: «Ὁ Ἰαβέ (= ὁ Θεός) εἶναι σωτηρία». Εἶναι τό ἴδιον ὄνομα μέ τό ἀναφερόμενον στόν Ἡσαΐαν ὄνομα ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ. «διὰ τοῦτο δώσει Κύριος αὐτός ὑμῖν σημεῖον· ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ.»³⁰⁶ Τό ὄνομα «Ἑμμανουήλ» εἶναι τό αὐτό μέ τό ὄνομα «Ἰησοῦς», ὅπως φαίνεται καί στόν Ματθαῖον. Ὁ ἄγγελος εἶπε στόν Ἰωσήφ. «τέξεται (ἡ Παρθένος) δέ υἱόν καὶ καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν... ἵνα πληρωθῇ τό ρηθέν ὑπό τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος· Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τό ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ, ὃ ἐστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.»³⁰⁷ Ἑμμανουήλ καὶ Ἰησοῦς λοιπόν σημαίνει «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός», «Ὁ Θεός εἶναι σωτηρία».

Ἰδοὺ ἄλλος χρησμός, ὁ ὁποῖος ἐκρυπτογράφει μέ τὸν ἀριθμὸν, 152, τό ὄνομα τῆς Παρθένου ΜΑΡΙΑΣ, στῆς ὁποίας τήν μήτραν θά ἐγένετο ἡ σάρκωσις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ:

«Τριτάτῳ γύρω λυκάβαντος ἐωσφόρος τις οὐρανοπεμπῆς πάρεστι, νηδύν ὑλαίαν οἰκῶν σάρκα βροτείαν δι' οἶκτον ἑαυτῷ διαπλάττων·

Ὅνομα δέ αὐτῆς δὶς ἐβδομήκοντα ἔξ»³⁰⁸, δηλαδή $2 \times 76 = 152 = \text{ΜΑΡΙΑ}$ (Μ = 40, Α = 1, Ρ = 100, Ι = 10, Α = 1).

Ἰδοὺ τό ἀπλόν σημεῖον τοῦ σταυροῦ (✝), πού συμβολίζει ὅλον τό ἔργον τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας διὰ τῆς σταυρικῆς θυσίας. Ἰδοὺ συντομογραφίες τοῦ ὀνόματος ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, $\overline{\text{I}} \overline{\text{C}} \overline{\text{X}} \overline{\text{C}}$ καὶ , πού συμβολίζουν καί τό ὄνομα καὶ τήν σταυρικὴν θυσίαν.

Κατὰ τούς Πατέρας τό σύμπλεγμα ΤΙΗ (= 318) ἀπὸ τήν Π.Δ. ἀκόμη συμβολίζει τήν σταυρικὴν θυσίαν. Ἑρμηνεύεων ὁ Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς τὸν συνδυασμὸν αὐτόν ΤΙΗ λέγει: «φασὶν οὖν εἶναι τοῦ μέν κυ-

305. Σιβυλλικός Χρησμός Ι, 324-331, J.H. FRIEDLIER, LEIPZIG, 1852 σελ. 24.

306. Ἡσαΐου, 7,14.

307. Κατά Ματθ. 1,21-23.

308. Ἐν + Πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου, Ἀποκαλυπτικά, «Θεολογία, τόμος Α', τεύχος Δ', Ἀθῆναι, 1923, σελ. 321».

ριακού σημείου τύπον κατά τό σχῆμα τό τριακοσιοστόν στοιχείον (δηλαδή τό, Τ, σύμβολον τοῦ σταυροῦ), τό δέ ἰῶτα καί τό ἦτα (ΙΗ) τοῦνομα σημαίνειν τό σωτήριον (ΙΗΣΟΥΣ)»³⁰⁹.

Ὁ Σταυρός τοῦ Ἰ. Χριστοῦ εἶναι τό πλήρες ἀντίδοτον κατά τῆς ἀποστασίας, κατά τοῦ χξς' (666). Ὁ σταυρός αἷτιον τῆς σωτηρίας. «οὗτος (ὁ σταυρός) γάρ μυρίων ἡμῖν ἀγαθῶν αἷτιος γέγονεν, οὗτος ἡμᾶς τῆς πλάνης ἀπήλλαξεν, οὗτος ἐν σκότει καθημένους ἐφώτισεν, οὗτος ἐκπεπολεμωμένους ἡμᾶς τῷ Θεῷ κατήλλαξεν, ἀπηλλοτριωμένους ὤκείωσε... οὗτος ἐχθρας ἀναίρεσις, οὗτος εἰρήνης ἀσφάλεια, μυρίων ἡμῖν ἀγαθῶν θησαυρός γέγονε.»³¹⁰.

Τό χάραγμα χξς' (666) ἐκφράζει ὅλην τήν ἀποστασίαν ἀπό τήν ἐποχήν τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων μέχρι τήν ἐμφάνισιν αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁμοίως ὁ σταυρός (+) ἐκφράζει τήν ἐν Χριστῷ ἀνόρθωσιν, ἐπιστροφήν στόν Θεόν καί σωτηρίαν στό παρελθόν παρόν καί μέλλον. Μέ τόν Σταυρόν ὁ Χριστός κατέλυσε τόν Ἄδην καί ἔσωσε καί ἐλευθέρωσε τοὺς κεκοιμημένους. «Ἐπειδὴ δέ ἦλθεν ὁ Χριστός, καί ὑπὲρ ζωῆς τοῦ κόσμου ἀπέθανεν, οὐκέτι θάνατος καλεῖται λοιπόν ὁ θάνατος, ἀλλὰ ὕπνος καί κοίμησις... τά νεῦρα ἐξεκόπη τοῦ θανάτου.»³¹¹. «Καί γάρ ὄντως σκοτεινοί ἦσαν (οἱ ἐν ᾄδου), ἕως οὗ κατήλθεν ὁ τῆς δικαιοσύνης ἥλιος, καί κατέλαμψε, καί τόν ᾄδην ἐποίησεν οὐρανόν· ὅπου γάρ ὁ Χριστός, ἐκεῖ καί ὁ οὐρανός... ὁ Χριστός... τόν λῆσταιρχον καί τόν δεσμοφύλακα, τόν διάβολον ὁμοῦ καί τόν θάνατον, διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ δήσας, καί τόν πλοῦτον πάντα, τῶν ἀνθρώπων λέγω τό γένος, μετήγαγεν εἰς τά ταμιεῖα τά βασιλικά... Ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκοτούς, καί μετέστησεν εἰς τήν βασιλείαν αὐτοῦ τῆς ἀγάπης.»³¹².

Τό μυστήριον τῆς σταυρικῆς θυσίας σωτήριον. Ὁ σταυρός ὑπερεπερίσσευσέ τά δῶρα Χάριτος, πού εἶχε χάσει ὁ πεσών ἄνθρωπος. Ὁ σταυρός κατέλυσε ὅλα τά δεινά τοῦ χξς' (666). «Ἐπανίωμεν Τοίνυν (= ἅς ἐπανεέλθωμεν λοιπόν) ἐπὶ τό σωτήριον τοῦ σταυροῦ ξύλον. Τοῦτο γάρ, τοῦτο πάντα ἀνέλυσε τά δεινά... οὐχ ὅσον ἡμαρτεν ὁ ἄνθρωπος, τοσοῦτον ἐχαρίσατο ὁ Θεός· οὐχ ὅση ἡ ζημία, τοσαύτη καί ἡ πραγματεία· οὐχ ὅσον τό ναυάγιον, τοσαύτη καί ἡ ἐμπορία· ἀλλὰ πλείω τά ἀγαθὰ τῶν κακῶν· καί εἰκότως. Τά μέν γάρ κακά δοῦλος εἰσήγαγε καί ἐλάττονα ἦν· τά δέ ἀγαθὰ Δεσπότης ἐχαρίσατο, διό καί πλείονα ἦν.»³¹³.

309. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς, ς' Κεφ. ΧΙ, Μ. 9,305. Α. (Β.Ε.Π. 8,209.).

310. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τόν σταυρόν καί τόν ληστήν, ὁμιλία Α' Μ. 49,399.

311. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τό κοιμητήριον καί τόν Σταυρόν, Μ. 49,394.

312. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 49,395-396.

313. Ἰω. Χρυσοστόμου, Λόγος Ζ' Διατί ξύλον καλοῦ καί πονηροῦ... Μ. 54,612.

2. Ἡ Καινή ἐβδόμη καταπαύσεως ἐν Χριστῷ

Ἡ ἄρνησις τῆς ἁμαρτίας, ἡ ἐπιστροφή στὸν Θεόν ἦταν δυνατόν ἐν μέρει νὰ ἐπιτευχθῇ στὴν Π.Δ. Ὁ σαββατισμός τῆς Π.Δ. ἦταν μία προσπάθεια πνευματικῆς ἀνόδου καὶ κοινωνίας μέ τὸν Δημιουργόν... «τὴν ἐβδόμην... εὐλόγησέ τε καὶ ἡγίασεν, ὡς ἐπάνοδον οἶον οὔσαν διὰ τῆς καταπαύσεως ἀπὸ τῶν κάτω πρὸς ἐκεῖνα τὰ κρείττω καὶ ὑπερκόσμια... διδάσκων καὶ ἡμᾶς ζητεῖν εἰσελθεῖν, κατὰ τὸ ἐγγωροῦν, εἰς ἐκείνην τὴν κατάπαυσιν, ἣτις ἐστὶν ἡ κατὰ νοῦν ἡμῶν θεωρία καὶ ἡ διὰ ταύτης πρὸς Θεὸν ἀνάνευσις.»³¹⁴

Ὁ σαββατισμός τῆς Π. Διαθήκης ἐτελειώθη στὴν Κ.Δ. μέ τὴν σάρκωσιν καὶ κυρίως μέ τὴν σταυρικὴν θυσίαν καὶ τὴν εἰς ἄδου Κάθοδον τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Ὡς σαββατισμός θεωρεῖται κυρίως ἡ Κάθοδος στὸν ἄδην, μέ τὴν ὁποῖαν ἀνακαλεῖται ὅλη ἡ ἀνθρωπότης στὴν σωτηρίαν καὶ στὴν μέθεξιν τῆς ἀφθαρσίας, στὸν ἀνακαινισμόν. «Οὗτος δὲ ὁ ἀνακαινισμός ἐνηργήθη κατὰ τὴν εἰς ἄδου τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ διὰ θανάτου κατάβασιν καὶ τὴν ἐκεῖ παρ' αὐτοῦ κατηγγελμένην ἐν σαββάτῳ τῶν ψυχῶν ἐπανάκλησιν»³¹⁵.

Ἡ Καινή ἐβδόμη, ἡ ἡμέρα τοῦ σαββατισμοῦ ἐν Ἰ. Χριστῷ, ἀνατέλλει, νομίζω, κατὰ τὴν σάρκωσιν καὶ ὁλοκληρώνεται μέ τὴν εἰς ἄδου Κάθοδον. «Ἐδεήθημεν Θεοῦ σαρκουμένου καὶ νεκρουμένου, ἵνα ζήσωμεν· συνενεκρώθημεν, ἵνα καθαρθῶμεν»³¹⁶. Ἡ 7η ἐν Χριστῷ εἶναι ὑπέρβασις τῆς 6ης ἡμέρας τῆς ἐναγωνιώδους ἀναζητήσεως τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἔλευσις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἀνάπαυσις, ὁ σαββατισμός. Ἡ καινὴ 7η εἶναι ὑπερτέρα τοῦ ἐβραϊκοῦ σαββατισμοῦ. «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς.»³¹⁷. λέγει ὁ Κύριος.

Ὁ ἐν Χριστῷ σαββατισμός τῆς 7ης δὲν εἶναι τὸ τέλος, διότι εἶναι μὲν μίμησις τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, ἀλλὰ δὲν παύει νὰ ἀποτελῇ ἀνακύκλιν τοῦ χρόνου στό παρόντα κόσμον. Ἡ 7η ἐν Χριστῷ εἶναι πορεία πρὸς τὴν τελειότητα, εἶναι πορεία μέσα στὸν χῶρον καὶ χρόνον χωρὶς ἀπελευθέρωσιν τελείαν ἀπὸ τίς συνέπειες τοῦ φυσικοῦ κακοῦ. «... ἡ δὲ ἐβδόμη τῆς χρονικῆς ιδιότητος περιγράφει τὴν κίνησιν.»³¹⁸. Ἡ 7η εἶναι πορεία πρὸς τὴν τελειότητα, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ τελειότης, εἶναι κίνησις

314. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΙΖ' 7, Μ. 151,225 Β-С (Ε.Π.Ε 9, 494).

315. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἐνθ' ἄνωτ. ΙΖ, 11, Μ. 151, 228 D. (Ε.Π.Ε. 9,500).

316. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΜΕ', εἰς τὸ Πάσχα, 28, Μ. 36, 661 C. (Ε.Π.Ε. 5,214).

317. Κατὰ Ματθαῖον, 11,28.

318. Μαξίμου, τοῦ ὁμολογητοῦ, Κεφ. Θεολογίας, Α' 51, Μ. 90,1101. C. (Ε.Π.Ε., φιλ. 14,470).

μέσα στην ατέλειαν του γηίνου χωροχρόνου. «Όταν δέ τελειώμεθα ἐν τοῖς στοιχείοις ὁ ἐπτά ἀριθμός προτιμητέος ἡμῖν, ὅτι δὴ καὶ τῇ ὕλῃ ἀνεῖται οὗτος (= σχετίζεται μετὰ τὸν γήϊνον κόσμον ὕλης) εἶπερ ἐστὶν ὁ ἐπτά σημεῖον ὑλικῆς παχύτητος...»³¹⁹. Ἡ 7η δεικνύει τὴν μετάβασιν πρὸς τὸν μέλλοντα αἰῶνα τῆς τελειότητος. «Ἐβδόμη δέ ἐστὶν ἡ τῶν θεωρητικῶν περὶ τὴν ἄρρητον γνῶσιν πασῶν τῶν φυσικῶν ἐννοιῶν ἀποπεράτσεις καὶ ἀπόπαυσις.»³²⁰. Δὲν παύει ὁμως νὰ συμβολίζῃ κυρίως τὸν κόσμον τοῦτον, «ἡ ἐβδόμη σύμβολόν ἐστὶν τοῦ κόσμου τούτου.»³²¹.

3. Ἡ Ὀγδὴ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ

Τὴν ὑπέρβασιν τοῦ κόσμου αὐτοῦ καὶ τὴν προσέγγισιν εἰς τὴν τελειότητα συμβολίζει ἡ 8η ἡμέρα, ἡ ὁποία ἀρχίζει μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ καὶ προετοιμάζεται μετὰ τὴν 7ην, τὴν Σταύρωσιν, τὸν ἐν τάφῳ σαββατισμόν καὶ τὴν κάθοδον εἰς τὸν Ἅδην. «... παρεσκευάσθη μὲν ἐν ἀδήλῳ τοῦτο κατὰ τὴν ἐβδόμην, δηλονότι κατὰ τὸ Σάββατον, ἀνεφάνη δὲ καθαρῶς, ἐτελέσθη τὸ πᾶν, καὶ τοῦ σώματος ἀνακληθέντος πρὸς ἀφθαρσίαν, κατὰ τὴν ὀγδὴν διὰ τῆς δεσποτικῆς ἀναστάσεως, διό καὶ Κυριακὴ παρ' ἡμῶν αὕτη φερωνύμως κατονομάζεται.»³²².

Ἡ 8η ἡμέρα ἔχει ἀρχὴν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δὲν γνωρίζει τέλος. Ἀνέτειλε μετὰ τὴν ἀνατολὴν ἐκ τοῦ τάφου τοῦ ἀναστάντος Ἰ. Χριστοῦ καὶ δὲν γνωρίζει δύσιν, εἶναι ἀνέσπερος. Ὁ Μ. Βασίλειος ὁμιλεῖ γιὰ «τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην, ἣν οὐχὶ ὁ αἰσθητὸς οὗτος ἥλιος ποιήσει, ἀλλ' ἀνατολὴ τοῦ τῆς δικαιοσύνης ἡλίου καταφωτίσει, ἥτις μία ἔσται καὶ διηνεκὴς διάδοχον νύκτα μὴ ἔχουσα, ἀλλὰ τῷ αἰῶνι παντὶ συμπαραεκτεινομένη»³²³. Ὁ Γρηγόριος τὴν ὀνομάζει «ὀγδὴν... καὶ πρώτην, μᾶλλον δὲ μίαν καὶ ἀκατάλυτον.»³²⁴.

Διὰ τὴν ὀνομάζεται 8η ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως; Διότι ἀκολουθεῖ μετὰ τὴν 7ην. «... ἡ ἐβδόμη τιμία ὡς εἰσάγουσα εἰς τὴν ὀγδὴν καθ' ἣν ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου γέγονεν, ὡς ὀγδὴ καὶ αὕτη οὔσα.»³²⁵. Ἡ 8η εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸν κοσμικὸν χρόνον. «.... ἀνέσπερον καὶ ἀδιάδοχον καὶ ἀτελεύτητον τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἶδεν ὁ λόγος, ἣν καὶ ὀγδὴν ὁ ψαλ-

319. Ὁριγένους, Ἑρμηνεία εἰς ψαλμ. ΡΙΗ', Μ. 12, 1588. Α. (Β.Ε.Π. 16,103).

320. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἐνθ' ἄνωτ. Α. 55, Μ. 90, 1104. Β. (Ε.Π.Ε. φιλοκ. 14,472).

321. Ὁριγένους, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 12, 1624.Β-Γ (Β.Ε.Π. 16,124).

322. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΙΖ', 11, Μ. 151,229. Α. (Ε.Π.Ε. 9,500).

323. Μ. Βασιλείου, Ἑρμηνεία εἰς τὸν Ἡσαΐαν, 31, Μ.30, 180. Β. (Β.Ε.Π. 56,75).

324. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΜΑ, 2, Μ. 36, 432.Β. (Ε.Π.Ε. 5,118).

325. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΙΖ' 13, Μ. 151, 229. Γ. (Ε.Π.Ε. 9,502).

μωδός προσηγόρευσε, διά τό ἔξω κείσθαι τοῦ ἐβδοματικοῦ τούτου χρόνου.»³²⁶.

Ὁ Γρηγόριος βλέπει τήν προέλευσιν τῆς 8ης ὡς ὑπέρβασιν τῆς 7ης, τῆς ἀνακυκλίσεως τοῦ ἐβδοματικοῦ χρόνου, ὡς ὑπέρβασιν τοῦ κοσμικοῦ χρόνου. Σχετίζει τήν 8ην μέ τήν πεντηκοστήν, δηλαδή τήν συνέχειαν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία διαρκῶς ἐπαναλαμβάνομένη ὁδηγεῖ στήν ὑπερχρονικήν 8ην. «Ὁ γάρ ἐπτά ἐπὶ ἑαυτὸν συντιθέμενος γεννᾷ τὸν πεντήκοντα, μιᾶς δεούσης ἡμέρας, ἦν ἐκ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος προσειλήφαμεν, ὁγδόην τε οὔσαν τήν αὐτὴν καὶ πρώτην»³²⁷. Δηλαδή ὕψωσις τοῦ ἐβδοματικοῦ χρόνου $7 \times 7 = 49$. Ἡ μία ἡμέρα, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖται διά τήν πεντηκοστήν λαμβάνεται ἀπὸ τήν αἰωνιότητα, εἶναι δηλαδή ἡ προέκτασις τοῦ ἐβδοματικοῦ κοσμικοῦ χρόνου στήν αἰωνιότητα, εἶναι ἡ ὑπερχρονική 8η, ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, ἡ ὁποία αἰωνίως παρατείνεται, διεισδύει στὸν κοσμικὸν χρόνον καὶ καθιστᾷ τοὺς πιστοὺς κοινωνοὺς τοῦ μυστηρίου τῆς Ἀναστάσεως. «Ἐβδοματικός γάρ ἐστὶν ὁ αἰὼν οὗτος καί... τοῖς ἐν αὐτῷ κοινωνοὺς ἑαυτοὺς δι' ἔργων ποιοῦσι τῶν Χριστοῦ παθημάτων τήν τῆς Πεντηκοστῆς ἐορτὴν ἐπιφέρει, ἥτις ἐκ τῆς ὁγδόης ἀρχεται καὶ εἰς ὁγδόην ἔχει τήν λῆξιν καὶ τήν σεπτὴν ἐβδομάδα καὶ τήν τετρακτὺν ὑπερβάσαν καὶ διά τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ τῆς μετ' αὐτὴν ἀναλήψεως τήν μέλλουσαν παρίστησι τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους ἀνάστασιν καὶ τήν κατ' αὐτὴν τῶν ἀξίων... εἰς αἰῶνας πρὸς Θεὸν συνουσίαν τε καὶ κατάπαυσιν»³²⁸. Ἐπομένως ὁ σαββατισμὸς τῆς ἐν Χριστῷ 7ης ὑπερψοφούμενος μᾶς δίδει μερικῶς στὸν κόσμον τοῦτον καὶ ὀλικῶς μετὰ τήν Β' Παρουσίαν τήν 8ην ἡμέραν, τὸν σαββατισμὸν τῆς 8ης, τήν πλήρη καὶ τελείαν κοινωνίαν μετὰ τοῦ Ἀναστάντος Ἰ. Χριστοῦ καὶ τήν κατάπαυσιν ἐν αὐτῷ.

Ὁ ἀριθμὸς, 8, πάντοτε ἐσῆμαινε τήν τελείωσιν, τήν κίνησιν ὑπέρανω τῆς ὕλης, τήν πληρότητα. «ὁ δὲ ὀκτώ, κύθος ὁ πρῶτος, ἡ ἰσότης ἐν ἀπάσαις ταῖς διαστάσεσι, μήκους, πλάτους, βάθους.»³²⁹. Ὁ ἀριθμὸς 7 σημαίνει τήν ὀργάνωσιν τοῦ χάους, ἐνῶ ὁ ἀριθμὸς, 8, «συμβολίζει τὸ τέλος πάσης κινήσεως, τήν ἐπαναφορὰν τῶν πάντων εἰς κατάστασιν ἡρεμίας, τήν ἀνάπαυσιν καὶ τήν ἁρμονίαν»³³⁰. «Ὁ ὀκτώ ἀρχὴ τῆς ἀύλο-τέρας καὶ μείζονος καταστάσεως.»³³¹.

326. Μ. Βασιλείου, Εἰς ἑξαήμερον Β, 8, Μ. 29,52.Α.(Β.Ε.Π.51,204).

327. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΜΑ', 2, εἰς τήν Πεντηκοστήν Μ. 36, 432.Α-Β (Ε.Π.Ε. 5,118).

328. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΙΘ', 3, Μ. 151,249. C-D., (Ε.Π.Ε. 9,546).

329. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς 6,11. Μ. 9,305. Α. (Β.Ε.Π. 8,209).

330. Δημητρίου Γ. Τσάμη, Ἡ ὁγδοὴ ἡμέρα, Θεσ/νίκη, 1972, σελ. 282.

331. Ὁριγένους, Εἰς ψαλμ. ΡΙΗ' Μ. 12, 1588. Α. (Β.Ε.Π. 16, 103).

Ἡ 8η ἡμέρα, ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, καταργεῖ τό Παλαιοδιαθηκικόν σάββατον καί εἶναι ἀρχή νέου κόσμου, ὅπως ἀναφέρει ἡ ἐπιστολή Βαρνάβα: «Τάς νεομηνίας ὑμῶν καί τά σάββατα οὐκ ἀνέχομαι. Ὁρᾶτε πῶς λέγει· οὐ τά νῦν σάββατα ἐμοί δεκτά, ἀλλ' ὁ πεποίηκα, ἐν ᾧ καταπαύσας τά πάντα ἀρχήν ἡμέρας ὁγδόης ποιήσω, ὃ ἐστίν ἄλλου κόσμου ἀρχήν· διό καί ἄγομεν τήν ἡμέραν τήν ὁγδόην εἰς εὐφροσύνην, ἐν ᾗ καί ὁ Ἰησοῦς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καί φανερωθεὶς ἀνέβη εἰς οὐρανοῦς.»³³²

Ἡ 8η ἡμέρα, ἡ ὁποία ἀνέτειλε μέ τήν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ εἶναι ἀνέσπερος ἡμέρα, μία περίοδος ἀτελεύτητος. «Ὡστε κἂν ἡμέραν εἴπῃς, κἂν αἰῶνα, τήν αὐτήν ἐρεῖς ἔννοιαν. Εἴτε οὖν ἡμέρα ἡ κατάστασις ἐκείνη λέγοιτο, μία ἐστί καί οὐ πολλαί· εἴτε αἰὼν προσαγορεύοιτο, μοναχός ἂν εἴῃ καί οὐ πολλοστός. Ἵνα οὖν πρὸς τήν μέλλουσαν ζωὴν τήν ἔννοιαν ἀπαγάγῃ, μίαν ὠνόμασε τοῦ αἰῶνος τήν εἰκόνα, τήν ἀπαρχήν τῶν ἡμερῶν, τήν ὁμήλικα τοῦ φωτός, τήν ἀγίαν Κυριακήν, τήν τῇ ἀναστάσει τοῦ Κυρίου τετιμημένην.»³³³

Ἐνῷ ἡ 8η ἡμέρα εἶναι μία περίοδος ἀτελεύτητος, ἡ οἰκείωσις αὐτῆς νοεῖται κατὰ δύο διαφορετικούς τρόπους. Πρῶτον διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς Θείας Χάριτος, διὰ τῶν ἀγίων μυστηρίων, τῆς μυστικῆς ζωῆς καί τῆς καλλιέργειας τῶν ἀγίων ἀρετῶν γίνεται μία ἀμφίρροπη κίνησις ἀφ' ἑνός τοῦ Ἀναστάντος Ἰ. Χριστοῦ πρὸς τήν Ἐκκλησίαν, πρὸς τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας γενικά καί εἰδικά πρὸς τόν κάθε πιστόν, δηλαδή κίνησις τοῦ ἀρχετύπου ἡμῶν Ἀναστάντος Ἰ. Χριστοῦ πρὸς τόν «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν», γιὰ νά προσδώσῃ τά αὐθεντικά γνωρίσματα καί χριστοποιήσῃ αὐτόν καί ἀφ' ἑτέρου κίνησις τῆς Ἐκκλησίας, ἑνός ἐκάστου πιστοῦ, πρὸς τόν Χριστόν, πρὸς μίμησιν Χριστοῦ, «εἰς οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καί τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ.»³³⁴

Δεύτερον νοεῖται ἡ 8η ἡμέρα ὡς βίωσις τῆς ἀτελευτήτου μακαριότητος μετὰ τό πέρας τοῦ κόσμου τούτου, μετὰ τήν Β' Παρουσίαν. Τότε θά εἶναι ἀτελεύτητος ἡ μακαριότης καί ἀδιάπτωτη ἡ βίωσίς της καί τελεία. Τώρα ἡ μυστηριακή βίωσις τῆς 8ης εἶναι ἀτελής καί περιοδική καί στιγμιαία.

Εἶναι ἡ 8η ἡμέρα μία μυστική διείσδυσις τῶν χαρίτων τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ στήν Ἐκκλησίαν, εἶναι τρόπον τινά μέσα στόν παρόντα χῶρον καί χρόνον Χριστοφάνεια. Δέν καταργεῖται ὁ χῶρος, καί ὁ

332. Βαρνάβα Ἐπιστολή, XV, 6-8, Μ. 2, 772.B (Β.Ε.Π. 2, 240).

333. Μ. Βασιλείου, Ὁμιλία εἰς Ἑξαήμερον Β, 8. Μ. 29,52.A-B (Β.Ε.Π. 51,204).

334. Ἐφεσίους, 4, 12-13.

χρόνος κατά τήν διείσδυσιν αὐτήν, ἀλλά μυστικά ὑπερβαίνεται, ὅπως συνέβη μέ τήν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, κατά τήν ὁποίαν «ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλε»³³⁵. Ὁμοίως εἰσῆλθε «καί τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταί συνηγμένοι διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων»³³⁶. Ὁ αἰώγιος Ἀναστάς Ἰ. Χριστός διεισδύει στήν χρονικότητά μας καί μᾶς καλεῖ σέ μίαν μέθεξιν τῆς αἰωνιότητος σέ βραχεῖαν ἔστω βίωσιν κοινωνίας μέ τό πρόσωπόν του, ἡ ὁποία μᾶς αἰωνίζει. Ἔτσι ἡ αἰωνιότητα ἐν μέρει γίνεται μυστικῶς παροῦσα.

Κατά τήν ἐξ ὑποκειμένου βίωσιν ἡ 8ῃ εἶναι μία διά τῶν ἁγίων Μυστηρίων διέξοδος ἀπό τά δεσμά τοῦ χωροχρόνου τῆς 7ης στήν αἰωνίαν πραγματικότητα, πού ἀνέτειλε μέ τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι μία διέξοδος ἐκ τοῦ ἐπιγείου σαββατισμοῦ στήν γλυκεῖαν πρόγευσιν τοῦ αἰωνίου σαββατισμοῦ. Ἔτσι ἔχομεν μίαν συνεχή μυστικήν κοινωνίαν μέ τόν Χριστόν, μίαν βίωσιν τῆς παρουσίας του, μίαν νοητήν θέαν αὐτοῦ. «Πάρεσιν (ὁ Χριστός) οὖν καί ἡμῶν ἐκάστω, ἀδελφοί, κἂν μή ὁράται παρ' ἡμῶν...Εἰ δέ καί τοῖς τοῦ σώματος ὀφθαλμοῖς οὐκ ἔχομεν αὐτόν ἀρτίως ὁρᾶν, ἀλλά τοῖς τῆς διανοίας ὀμμασιν ἔχομεν αὐτόν διηνεκῶς ὁρᾶν, καί οὐχ ὁρᾶν μόνον, ἀλλά καί μεγάλα ἐντεῦθεν καρποῦσθαι τά ἀγαθά»³³⁷.

Ἡ βίωσις τῆς 8ης εἶναι μία μυστική ἀνάστασις καί θέωσις. «Ὁ δέ τῆς ὀγδόης ἀξιωθείς, ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνέστη, τῶν μετά Θεόν λέγω πάντων, αἰσθητῶν τε καί νοητῶν, καί λόγων καί νοημάτων, καί ἔζησε τήν τοῦ Θεοῦ μακαρίαν ζωήν, τοῦ μόνον κατ' ἀλήθειαν κυρίως ζωῆς καί λεγομένου καί ὄντος, οἷα καί αὐτός γενόμενος τῇ θεώσει Θεός... ὀγδόῃ δέ ἡ πρὸς θέωσιν τῶν ἀξίων μετάταξις τε καί μετάβασις.»³³⁸. Διά τῆς βιώσεως τῆς 8ης ὁ πιστός γίνεται κοινωνός τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀληθινή ζωή, καί θεώνεται, χριστοποιεῖται.

Ἡ 8ῃ, ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως καί ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, εἶναι περίοδος τῆς ἐκχύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρὸς σωτηρίαν πάντων. Κατά τήν 8ην «ἡ ἀνάστασις καί ἡ τῶν ἐθνῶν γέγονε κλήσις καί ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δόσις καί τῆς νοητῆς ἡγουν τῆς ἐν Πνεύματι περιτομῆς ἡ δύναμις.»³³⁹.

Ὁ Μάξιμος διακρίνει μέ σοφίαν τήν εἰδοποιόν διαφοράν τῆς 6ης, 7ης καί 8ης ἡμέρας. «Ἡ ἕκτη ἡμέρα τόν τοῦ εἶναι τῶν ὄντων λόγον ὑ-

335. Ἀπολυτίκιον Κυριακῆς Θωμᾶ, Πεντηκοστάριον, ἔκδ. «ΦΩΣ», 1974, σελ. 27.

336. Κατά Ἰωάννην, 20,19.

337. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία, ΚΓ, 11, Μ. 151, 304, Α-Β. (Ε.Π.Ε. 10, 84-86).

338. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, κεφ. περί Θεολογίας Α' 54, Μ. 90, 104. Α-Β. (Ε.Π.Ε. 14,472).

339. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Εἰς Ψαλμόν 11, Μ. 69, 796. Β.

ποδηλοῖ, ἡ δὲ ἐβδόμη τὸν τοῦ εὖ εἶναι τῶν ὄντων τρόπον ὑποσημαίνει· ἡ δὲ ὀγδόη τὸ τοῦ ἀεὶ εὖ εἶναι τῶν ὄντων ἄρρητον μυστήριον ὑπαγορεύει.»³⁴⁰

Ἡ 6η ἡμέρα σημαίνει τὸ «εἶναι», τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ ἀχρεΐωσιν διὰ τῆς πώσεως. Ἡ 7η ἐν Χριστῷ σημαίνει τὴν ἀνόρθωσιν καὶ ἀνάκλησιν στοῦ «εὖ εἶναι», στήν τελειότητα. Ἡ 8η σημαίνει «τὸ ἀεὶ εὖ εἶναι», τὴν ἐν Χριστῷ ἀμετάπτωτην, αἰωνίαν τελειότητα.

Ἡ 8η βιώνεται ἐν μέρει ἀτελῶς στὸν παρόντα κόσμον. Ἡ ἐνέργεια τῆς Θείας Χάριτος τῆς 8ης φέρνει τὸν πιστὸν στήν μέθεξιν Χριστοῦ, στήν Χριστοποίησιν, στήν Θέωσιν. «Ὁ τῆς δι' ἡμᾶς ἐβδοματικῆς τοῦ Θεοῦ μετεσχηκῶς ἀναπαύσεως, καὶ τῆς αὐτοῦ δι' ἡμᾶς μεθέξει κατὰ τὴν θέωσιν ὀγδοατικῆς ἐνεργείας, εἴτουν (= δηλαδή) μυστικῆς ἀναστάσεως...»³⁴¹. Δηλαδή ὁποῖος συσταυρωθῇ μέ τὸν Χριστόν, καὶ νεκρώσῃ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον τῆς ἀμαρτίας, μετέχει στὸν ἐβδοματικὸν σαββατισμὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπομένως δέχεται τὴν ἐνέργειαν τῆς 8ης, τῆς ἀναστασίμου ἡμέρας, μυστικῶς συνανασταίνεται καὶ μετέχει στὸν ὀγδοατικὸν σαββατισμὸν.

Ἡ 8η δὲν εἶναι μόνον ἐσχατολογικὴ πραγματικότητα, εἶναι καὶ παροῦσα πραγματικότητα διὰ τῆς μυστικῆς ζωῆς καὶ μεθέξεως τοῦ ἱ. Χριστοῦ τοῦ Ἑσταυρωμένου καὶ Ἀναστάντος. Ἀφοῦ ἡ 8η ἀνέτειλε μέ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, δὲν γνωρίζει τέλος, ἔχει μόνον ἀρχήν.

Στὸ Β' Ἐνώχ ἀπαντᾷ ἡ ἐξῆς μαρτυρία: «καὶ εὐλόγησα τὴν ἐβδόμην ἡμέραν, ἥτοι τὸ Σάββατον... καὶ ὥρισα ἐπίσης τὴν ὀγδόην ἡμέραν, οὕτως ὥστε ἡ ὀγδόη ἡμέρα νὰ εἶναι ἡ πρώτη, ἥτις ἐδημιουργήθη μετὰ τὸ ἔργον, καὶ ἡ πρώτη ἐπτὰς νὰ κυκλοῦται εἰς τὸ σχῆμα τῆς ἐβδόμης χιλιάδος καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὀγδόης χιλιάδος νὰ ὑπάρξῃ χρόνος μὴ μετρώμενος, ἀτελεύτητος, ἄνευ ἐτῶν, μηνῶν, ἐβδομάδων, ἡμερῶν καὶ ὥρων.»³⁴²

Ἀλλὰ ἡ 8η τοῦ Ἐνώχ φαίνεται ὡς μία φυσικὴ συνέχεια τῆς ἐβδόμης χιλιετηρίδος, ὡς ἡ ἐσχάτη 8η χιλιετηρίς κατὰ τὸν λόγον τῆς Γραφῆς «... μία ἡμέρα παρὰ Κυρίου ὡς χίλια ἔτη, καὶ χίλια ἔτη ὡς ἡμέρα μία.»³⁴³. Ἐπομένως ἔχει μόνον ἐσχατολογικὸν νόημα. Ἡ δεκαετία πού ἔρχεται εἶναι ὁρόσημον γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Μήπως ἡ περίοδος μετὰ τὸ 1999 μ. Χ. σημάνῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου;

Μήπως μετὰ τὸ 1999 μ.Χ. ἀρχίζει ἡ αἰωνία 8η, ἡ ἀνέσπερος ἡμέρα

340. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἐνθ' ἄνωτ. Α, 56. Μ. 90, 1104. C.

341. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἐνθ' ἄνωτ. Α, 60, Μ. 90, 1105. Α.

342. Β' Ἐνώχ 32,2-33,2. Ὅρα Δ. Γ. Τσάμη, Ἡ ὀγδόη ἡμέρα, Θεσ/νίκη, 1972, σελ. 302.

343. Β' Πέτρου, 3,8. Ψαλμ. 89,4.

τῆς αἰωνιότητος, τῆς τελικῆς κρίσεως καί ἀνταποδόσεως, ἡ ὑπερχρονική 8η καί ὑπάρξη «χρόνος μή μετρώμενος, ἀτελεύτητος, ἄνευ ἐτῶν, μηνῶν, ἐβδομάδων, ἡμερῶν καί ὥρῶν»; Μήπως ἔρχεται ὁ Κύριος καί ὁ χρόνος γίνῃ αἰώνιον παρόν; Μόνον ὁ Κύριος γνωρίζει.

Ἡ Ἐπιστολή Βαρνάβα θεωρεῖ ὡς ὀγδόην τὴν ἀνάστασιν καί ἀνάληψιν εἰς οὐρανοὺς τοῦ Ἰ. Χριστοῦ «ὃ ἐστὶν ἄλλου κόσμου ἀρχήν»³⁴⁴. Δηλαδή ἡ 8η δέν εἶναι ἀποκλειστικά ἐσχατολογικόν γεγονός, ἀλλά ἀρχίζει μέ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ μεταμορφώνει τόν κόσμον, «διό καί ἄγομεν (ἐορτάζομεν) τὴν ἡμέραν τὴν ὀγδόην εἰς εὐφροσύνην, ἐν ᾗ καί ὁ Ἰησοῦς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καί φανερωθεὶς ἀνέβη εἰς οὐρανοῦς.»³⁴⁵.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰ. Χριστοῦ εἶναι πράγματι ἡ χαραυγὴ τῆς 8ης, ἡ ὁποία ἀτελεύτητος συνεχίζεται στοὺς αἰῶνας καί στήν μέλλουσαν ζωὴν. «... ἡ τοῦ Κυρίου ἀνάστασις ἕω (= αὐγῆς) καί ὀρθρου λόγον ἐπέχει πρὸς τὴν ἡμέραν ἐκείνην.»³⁴⁶. Ἐγὼ ὁ ἥλιος Χριστός ἀνέτειλεν ἐκ τοῦ τάφου καί ἄδου καί μᾶς δίνει τό φῶς τῆς Ἀναστάσεώς του, δέν βλέπομεν ἀκόμη αὐτόν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. Βλέπομεν μόνον τὴν ἀνταύγειαν, τό ἐλάχιστον, πού δυνάμεθα νά ἴδωμεν, μέρος τῆς ἀκτινοβολίας τῆς δόξης του. Βρισκόμεθα στήν χαραυγὴν, ἡ μέθεξις τῆς 8ης καί αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐν μέρει.

Ὁ Ἀναστάς Ἰ. Χριστός «ὀγδοάς ὑπάρχων»³⁴⁷ καί μάλιστα ὡς φέρον τὸ ὄνομα, ΙΗΣΟΥΣ = 888, εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς ὀγδόης. Ἀλλά ἡ βίωσις καί μέθεξις δέν εἶναι πλήρης καί τελεία στὸν παρόντα κόσμον. Κατὰ τὴν Μεταμόρφωσιν οἱ ἀπόστολοι «εἰς τὴν γῆν ἐναπέβλεπον μὴ φέροντες ὁρᾶν (= μὴ δυνάμενοι νά δοῦν) τὴν λαμπρότητα τῆς ἀπροσίτου δόξης τοῦ προσώπου»³⁴⁸, τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος «προτυπῶν τὴν Ἀνάστασιν»³⁴⁹ καί «δεῖξαι βουλόμενος τῆς Ἀναστάσεως τὴν λαμπρότητα»³⁵⁰ μετεμορφώθη, ἀλλά «ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταί... τὴν δόξαν... ἐθεάσαντο»³⁵¹. Ὁμοίως οἱ πιστοί, καθὼς εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατόν πρὸ τῆς Β΄ Παρουσίας, μετέχουν τῆς 8ης καί τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Δηλαδή ἡ 8η δέν εἶναι μόνον ἐσχατολογικόν γεγονός εἶναι καί παροῦσα πραγματικότητα, ὅπως ἐλέχθη.

344. Ἐπιστολή Βαρνάβα, XV, 8, Μ. 2, 772. Β. (Β.Ε.Π. 2, 240).

345. Αὐτόθι.

346. Γρηγορίου τοῦ Παλαμά, Ὁμιλία ΚΓ, 4, Μ. 151, 300. Α. (Ε.Π.Ε. 10, 76).

347. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς ς' XVI, Μ. 9,368. Α-Β. (Β.Ε.Π. 8, 231).

348. Τροπάριον Ὁρθρου Στ' Αὐγούστου, Μηναῖον, Ἐκδ. «ΦΩΣ», Ἀθῆναι, 1970, σελ. 71.

349. Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 67.

350. Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 66.

351. Κοντάκιον Στ' Αὐγούστου, Ὁρολόγιον τό μέγα, ἔκδ. «ΦΩΣ», σελ. 450.

Ὁ Ὠριγένης χαρακτηρίζει τὴν 8ην ὡς πνευματικὴν περιτομήν, ποὺ καθαρίζει τὴν πνευματικὴν ἀκροθυσίαν. «Πρὶν γὰρ ἔλθῃ ἡ ὀγδόη τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡμέρα, ὅλος ὁ κόσμος ἀπενικακάθατος ἦν καὶ ἀκρόθυστος· ὅτε δὲν ἦλθεν ἡ ὀγδόη τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἡμέρα, ἀθρόως πάντες ἐκαθαρίσθημεν ἐν τῇ περιτομῇ τοῦ Χριστοῦ, συνταφέντες καὶ συναναστάντες...»³⁵².

Ἡ 8η ἀνέτειλε μέ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀτελεύτητος καὶ μόνον ἡ βίωσις αὐτῆς καὶ ἡ μέθεξις τοῦ Ἀναστάντος Ἰ. Χριστοῦ εἶναι ἀτελής στὸν παρόντα κόσμον καὶ περιοδική, ὄχι διαρκής. Τό πλήρωμα τῆς 8ης θά τό βιώσῃ ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ κάθε πιστός μετὰ τὴν Β΄ Παρουσίαν, ὅταν ὑπερβαθῇ ὁ περιορισμός τῆς ἀτελείας καὶ τῆς σχετικότητος τοῦ χωροχρόνου. Τότε θά παύσῃ ἡ ἐβδόμη καὶ ὁ ἐβδοματικός σαββατισμός καὶ θά ἀκολουθήσῃ ἡ ὀγδόη καὶ ὁ ὀγδοατικός σαββατισμός τῆς αἰωνιότητος: «τοῦ ἐβδοματικοῦ παυσαμένου χρόνου, ἐνστήσεται ἡμέρα ὀγδόη μετὰ τὴν ἐβδόμην· ὀγδόη μὲν λεγομένη, ὅτι μετὰ τὴν ἐβδόμην γίνεται, οὐκέτι δὲ τὴν τοῦ ἀριθμοῦ διαδοχὴν ἐφ' ἑαυτῆς δεχομένη»³⁵³. Ἡ ὀγδόη ἐμφανίζεται στὸν παρόντα χρόνον μερικῶς καὶ σημαίνει «τὴν μετὰ τὸν χρόνον τοῦτον κατάστασιν, τὴν ἄπαυστον ἡμέραν, τὴν ἀνέσπερον, τὴν ἀδιάδοχον, τὸν ἀληκτον ἐκεῖνον καὶ ἀγήρω αἰῶνα.»³⁵⁴.

Μερικοὶ Πατέρες δὲν κάμουν διάκρισιν μετὰξὺ μερικῆς καὶ πλῆρους καὶ τελείας βιώσεως τῆς 8ης καὶ μεταθέτουν ἐνίοτε τὴν 8ην πέραν τοῦ κόσμου τούτου καὶ δίνουν κυρίως περιεχόμενον ὑπερκόσμιον, ὑπερβατικόν. «οὐκ ἄρκεῖ πρὸς τελείαν μακαριότητα τό τῶν κοσμικῶς γινομένων ἀργῆσαι, δεῖ προσλαβεῖν τὴν ὑπερκόσμιον ὑπὲρ ταύτην κατάστασιν οὕσαν ὀγδόην»³⁵⁵. Ἐνῶ ἡ 8η ἀνέτειλε μέ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, ἀπὸ πολλοὺς Πατέρας μετατίθεται στὴν μετὰ τὸν κόσμον τοῦτον αἰωνιότητα. «... ἀπὸ τῶν Καππαδοκῶν (πατέρων) καὶ ἐφεξῆς, ἡ ὀγδόη ἡμέρα λαμβάνει πλέον ἐσχατολογικόν καὶ μεταφυσικόν χαρακτήρα, ταυτιζομένη πλέον πρὸς τὴν αἰωνιότητα.»³⁵⁶.

Ἀλλὰ τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως δὲν μετατίθεται στό μέλλον, ἀλλὰ εἶναι ἓνα ἱστορικόν καὶ ὑπερῆστορικόν, χρονικόν καὶ ὑπερχρονικόν γεγονός, ἓνα μυστήριον, ποὺ ἐκτείνεται στὸν κόσμον, γιὰ νά μεταμορφώσῃ τὸν κόσμον καὶ ἐπεκτείνεται πέραν τοῦ κόσμου στὴν αἰωνιό-

352. Ὠριγένους, Εἰς ψαλμούς, ἐκλογαί ψαλμ. ΡΙΗ' Μ. 12, 1588. Α-Β. (Β.Ε.Π. 16, 103).

353. Γρηγορίου Νύσσης, Εἰς τὸν ἕκτον Ψαλμόν, Μ. 44, 609. C.

354. Μ. Βασιλείου, Περί Ἀγίου Πνεύματος, 66, Μ. 32, 192. Α. (Ε.Π.Ε. 10, 462).

355. Διδύμου τοῦ τυφλοῦ, Εἰς ψαλμ. 6, Μ. 39, 1173. D.-1176. Α.

356. Δημ. Γ. Τσάμη, Ἡ ὀγδόη ἡμέρα, Θεσ/νίκη, 1972, σελ. 313.

τητα, καὶ ὁδηγεῖ σ' αὐτόν τόν Θεόν, στήν θέωσιν, στόν τελικόν σαββατισμόν. Ὅμοίως καί ἡ 8ῃ ἡμέρα δέν μετατίθεται στό μέλλον, στήν αἰωνιότητα, ἀλλά ἀνατέλλει μέ τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, βιώνεται μυστικῶς ἀπό τόν παρόντα κόσμον μερικῶς, ἀτελῶς, ἐνῶ στήν αἰωνιότητα θά ἀποκαλυφθῇ καί βιωθῇ στό πλήρωμά της.

Κατά τόν Μάξιμον «ἡ ὁγδόη τῆς ὑπέρ φύσιν καί χρόνον ὑποδηλοῖ καταστάσεως τόν τρόπον.»³⁵⁷ Αὐτόν τόν ὑπέρ φύσιν καί χρόνον τρόπον ζωῆς βλέπομεν στήν τελείαν μορφήν στόν Ἰ. Χριστόν, τόν Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν. Δέν ὑπόκειται στούς περιορισμούς χώρου καί χρόνου, ἀνασταίνεται, νικᾷ τήν ἁμαρτίαν, συντρίβει τόν σατανᾶ, νικᾷ τόν ἄδην καί τόν θάνατον, ἀθανατίζει, θεώνει τήν ἀνθρωπίνη φύσιν.

Αὐτήν τήν ὑπερφυσικήν κατάστασιν βλέπομεν καί στούς μιμητάς τοῦ Χριστοῦ, στούς ἁγίους, στούς χριστοειδεῖς. Ὁ ὅλος τρόπος τῆς ζωῆς των, τά σημεῖα καί τέρατα, πού ἔκαμαν, φανερώνουν τήν «μεθέξει κατὰ τήν θέωσιν ὁγδοατικήν ἐνέργειαν»³⁵⁸. Ἐπομένως τό μυστήριον τῆς 8ῃς διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Ἀναστάντος Ἰ. Χριστοῦ ἐνεργεῖται μέσα στόν χρόνον καί μεταμορφώνει τόν κόσμον. Ἐνεργεῖται διὰ τῶν ἁγίων Μυστηρίων, τά ὁποῖα καθιστοῦν τούς πιστούς κοινωνοῦς τοῦ Χριστοῦ. «... ἡ δέ ὁγδόη ἐστί καί ἡ ἀνάστασις· τῆς δέ ἀναστάσεως τύπος τό Βάπτισμα· ἀπό τῶν μικρῶν εἰς τά μείζονα, ἀπό τῶν σωματικῶν εἰς τά πνευματικώτερα.»³⁵⁹

Τήν διείσδυσιν τῆς ὁγδοατικῆς ἐνεργείας καί αὐτοῦ τοῦ Ἰ. Χριστοῦ μέσα στόν ἐβδοματικόν σαββατισμόν καί τήν ὑπέρθασιν τῆς 7ῃς, τήν περιοδικήν ἔστω ὑπερύψωσιν τοῦ ἐβδοματικοῦ σαββατισμοῦ καί μεταμόρφωσιν σέ ὁγδοατικόν ἀναστάσιμον σαββατισμόν ἐκφράζει κυρίως ἡ Κυριακή καί ἡ περίοδος τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ ὁποία λαμβάνεται ὡς μία συνεχῆς ἀναστάσιμη ἡμέρα. Ὅλη ἡ μετά τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἐποχή εἶναι 8ῃ ἡμέρα, ἀλλά ἡ μυστική βίωσίς της, ὡς μία διέξοδος ἀπό τόν ἐβδοματικόν χρόνον πραγματώνεται κυρίως κατὰ τήν Εὐχαριστιακήν σύναξιν τῆς Κυριακῆς. Καθ' ἐκάστην Εὐχαριστιακήν σύναξιν ἡ ὁγδοατική Χριστοφάνεια καί ἐνέργεια. «Κυριακή γάρ ἦν, ὅτε πρῶτον συνηγμένοις ἐπέστη, καί μεθ' ἡμέρας ὀκτώ τήν Κυριακήν πάλιν ἐπαναγούσας (= πού ἐπαναφέρουν τήν Κυριακήν) ἐφίσταται συνηγμένοις. Ἐκεῖνας τὰς συνάξεις εἰκονίζει διηνεκῶς ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, κατὰ Κυριακήν μάλιστα τὰς συνάξεις ἐπιτελοῦσα...»³⁶⁰.

357. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Κεφ. Θεολ. Α', 51, Μ. 90, 1101, C. (Ε.Π.Ε. φιλ. 14, 470).

358. Ἐνθ' ἄνωτ. Α. 60, Μ. 90, 1105. Α. (Ε.Π.Ε. 14, 474).

359. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τήν Ὑπαπαντήν, Μ. 50, 808.

360. Γρηγορίου τοῦ Παλαμά, Ὁμιλία ΙΖ' 16, Μ. 151, 232. C-D. (Ε.Π.Ε. 9, 506).

Ἡ 8η ἡμέρα βιώνεται στὸν μυστηριακόν, λειτουργικόν χρόνον, κυρίως στήν Εὐχαριστιακὴν σύναξιν, πού παρατείνει διὰ Πνεύματος Ἁγίου Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἡ ἔκφρασις τῆς 8ης μέσα στὸν λειτουργικόν χρόνον τῆς Κυριακῆς εἶναι εἰκὼν τῆς μελλούσης πλήρους ἀποκαλύψεως τῆς 8ης μετὰ τὴν Β΄ Παρουσίαν. «Ἐπὶ οὖν πάντων τῶν ἐν βίῳ πραγμάτων διαφερόντως μέγιστον καὶ ὑπὲρ ἅπασαν ἔννοιαν ἢ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις... ἐορτάζομεν καὶ ἐγκαινίζομεν, ἀλλ' αἰεὶ καὶ ἐπὶ μεθ' ἡμέρας ὀκτώ. Πρῶτος τοίνυν ταύτης ἐγκαινισμός, ἡ παρούσα Κυριακὴ (Θωμᾶ), ἣτις λέγοιτ' ἂν κυρίως καὶ ὀγδόη καὶ πρώτη· ὀγδόη μὲν, ὡς ἀπὸ τοῦ Πάσχα· πρώτη δὲ ὡς ἀρχὴ τῶν ἄλλων. Καὶ ὀγδόη πάλιν, ὅτι εἰς εἰκόνα τάττεται τῆς ἀπεράντου ἐκείνης ἡμέρας, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι, ἣτις καὶ πρώτη καὶ μία ἔσται πάντως, μὴ νυκτὶ διακοπτομένη.»³⁶¹.

Οἱ Πατέρες βλέπουν τὴν προτύπωσιν τῆς 8ης στὸν ἀριθμὸν τῶν, 8, διασωθέντων ἐκ τοῦ Κατακλυσμοῦ ἐπὶ Νῶε, ὁμοίως στήν κατὰ τὴν 8ην ἡμέραν Περιτομήν, στοὺς ψαλμούς 6 καὶ 11 «ὑπὲρ τῆς ὀγδόης» καὶ σέ ἄλλα χωρία.

Ἡ κιβωτός τοῦ Νῶε καὶ ἡ ὀγδοάς τῶν σωθέντων δι' αὐτῆς παραλληλίζεται μέ τὸν Σταυρόν, τὴν ταφήν καὶ τὴν κατὰ τὴν 8ην Ἀνάστασιν. «Ὁ δίκαιος γὰρ Νῶε μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων... οἵτινες ἀριθμῶ ὄντες ὀκτώ, σύμβολον εἶχον τῆς ἀριθμῶ μὲν ὀγδόης ἡμέρας ἐν ᾗ ἐφάνη ὁ Χριστός ἡμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἀναστάς... ὁ γὰρ Χριστός, «πρωτότοκος πάσης κτίσεως» ὢν, καὶ ἀρχὴ πάλιν ἄλλου γένους γέγονε, τοῦ ἀναγεννηθέντος ὑπ' αὐτοῦ δι' ὕδατος καὶ πίστεως καὶ ξύλου, τοῦ τό μυστήριον τοῦ σταυροῦ ἔχοντος, ὃν τρόπον καὶ ὁ Νῶε ἐν ξύλῳ διεσώθη ἐποχοῦμενος τοῖς ὕδασι μετὰ τῶν ἰδίων.»³⁶².

Διὰ τῆς σωτηρίας τῆς ὀγδοάδος τῶν ἀνθρώπων στήν κιβωτόν τοῦ Νῶε «τέλος μὲν τῶν παρωχηκότων, ἀρχὴν δὲ τῶν μελλόντων ἐπιγίγνεσθαι.»³⁶³. Διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ ἱ. Χριστοῦ γεννᾶται νέος κόσμος. «Διατί δὲ ἐν τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη ὁ Κύριος; Ἐπειδὴ πρώτη ὀγδοάς ἀνθρώπων ἐπὶ τοῦ Νῶε, μετὰ τὸν τοῦ παλαιοῦ κόσμου θάνατον, νέον κόσμον εἰς γένος ἀνέστησεν.»³⁶⁴. Διὰ τῆς ὀγδοάδος τοῦ Νῶε ἀνέστη τό ἀνθρώπινον γένος, καὶ διαιωνίσθη. Διὰ τῆς 8ης τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐσώθη τό ἀνθρώπινον γένος ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀφθαρτίσθη. «Ἐπεὶ οὖν πρώτη ἀνάστασις τοῦ γένους μετὰ τὸν κατακλυσμὸν διὰ ὀγδοάδος ἀνθρώπων ἐγένετο, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Κύριος πρῶτος τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν ἐν τῇ ὀγδόῃ ἄρχεται, ὅτε

361. Συναξάριον Κυριακῆς Θωμᾶ, Πεντηκοστόριον, «ΦΩΣ», 1974, σελ. 32.

362. Ἰουστίνου Μάρτυρος, Διάλογος, 138,1-2 Μ. 6, 793. Α-Β. (Β.Ε.Π. 3,335).

363. Διαταγαὶ Ἀποστόλων, Η', 12, 22, Μ. 1, 1100. Α. (Β.Ε.Π. 2,153).

364. Ἀστερίου Σοφιστοῦ, Εἰς ψαλμόν 6, Μ. 40, 448. Β. (Β.Ε.Π. 37,212).

καθάπερ ἐν κιβωτῷ τῷ τάφῳ ὡς ὁ Νῶε ἔμεινε καί τόν κατακλυσμόν τῆς ἀσεβείας ἔπαυσε καί τό Βάπτισμα τῆς παλιγγενεσίας ἐπέδωκεν, ἵνα συνταφέντες αὐτῷ ἐν τῷ βαπτισμῷ κοινωνοί τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ γενώμεθα.»³⁶⁵.

Ἡ κατά τήν 8ην ἡμέραν περιτομή ἐσυμβόλιζε τήν κατά τήν 8ην ἡμέραν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἐκαθάρισε τήν ἀνθρωπότητα ἀπό τήν ἀκαθαρσίαν τῆς πνευματικῆς, ἠθικῆς ἀκροβυστίας. «Πρὶν γάρ ἔλθῃ ἡ ὀγδὴ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡμέρα, ὅλος ὁ κόσμος ἀπερικάθατος ἦν καί ἀκρόβυστος· ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ ὀγδὴ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἡμέρα, ἀθρόως πάντες ἐκαθαρίσθημεν ἐν τῇ περιτομῇ τοῦ Χριστοῦ, συνταφέντες καί συναναστάντες...»³⁶⁶.

Τό αἷμα τῆς φυσικῆς, σαρκικῆς περιτομῆς ἐκείνης «κατήργηται, καί αἷματι σωτηρίῳ πεπιστεύκαμεν· ἄλλη διαθήκη τά νῦν, καί ἄλλος ἐξῆλθεν ἐκ Σιών νόμος. Ὁ Ἰ. Χριστός πάντας τοὺς βουλομένους περιτέμνει, ὥσπερ ἄνωθεν ἐκηρύσσεται, πετρίναις μαχαίραις...»³⁶⁷. Κατά τόν Γρηγόριον Νύσσης ἡ τέμνουσα πέτρα εἶναι ὁ Χριστός, ὁ λόγος τῆς ἀληθείας, ἡ Χάρις, πού μεταστοιχειώνει τήν ἀνθρωπίνην ζωὴν πρὸς τό θεϊότερον. Ἡ τελεία περιτομή καί ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τήν ἀμαρτίαν θά πραγματοποιηθῇ κατά τόν Νύσσης στήν αἰωνιότητα³⁶⁸.

Κατά τόν Ἰουστίνον ἀληθινὴ περιτομή, ἡ ὁποία καθαρίζει ἀπὸ τήν πλάνην καί ἀμαρτίαν εἶναι ἡ σταυρικὴ θυσία καί Ἀνάστασις τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. «Ἡ δὲ ἐντολὴ τῆς περιτομῆς, κελεύουσα τῇ ὀγδὴ ἡμέρᾳ ἐκ παντός περιτέμνειν τά γεννώμενα, τύπος ἦν τῆς ἀληθινῆς περιτομῆς, ἣν περιετμήθημεν ἀπὸ τῆς πλάνης καί πονηρίας διὰ τοῦ ἀπὸ νεκρῶν ἀναστάντος τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων ἡμέρᾳ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν· μία γάρ τῶν σαββάτων... ὀγδὴ καλεῖται, καί πρώτη οὕσα μένει.»³⁶⁹.

Διὰ τοῦ Βαπτίσματος γίνεται κοινωνός ὁ πιστός τῆς περιτομῆς τῆς σταυρικῆς θυσίας καί Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὑφίσταται περιτομήν πνευματικὴν, ὅπως λέγει ὁ Παῦλος: ἐν ᾧ (Χριστῷ) περιετμήθητε περιτομῇ ἀχειροποιήτῳ ἐν τῇ ἀπεκδύσει τοῦ σώματος τῶν ἀμαρτιῶν τῆς σαρκός, ἐν τῇ περιτομῇ τοῦ Χριστοῦ, συνταφέντες αὐτῷ ἐν τῷ βαπτίσματι, ἐν ᾧ καί συνηγέρθητε διὰ τῆς πίστεως...»³⁷⁰.

Ὁ Ἀστέριος, ὅπως καί ἄλλοι Πατέρες, λέγει ὅτι ἡ πλήρης καί τε-

365. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 40, 448. Β.

366. Ὀριγένους, Εἰς ψαλμόν, ΡΙΗ', Μ. 12, 1588. Α-Β. (Β.Ε.Π. 16, 103).

367. Ἰουστίνου Μάρτυρος, Διάλογος, 24, 1-2 Μ. 6,528. Β-Γ. (Β.Ε.Π. 3, 229).

368. Γρηγορίου Νύσσης, Εἰς τόν ἔκτον ψαλμόν Μ. 44, 608. Γ-612. Α.

369. Ἰουστίνου Μάρτυρος, Διάλογος, 41,4. Μ. 6, 564-565. Α. (Β.Ε.Π. 3,245).

370. Κολασσαεῖς 2, 11-12.

λεία περιτομή είναι κατά την ανάστασιν τῆς Β΄ Παρουσίας Χριστοῦ, ὁπότε θά ἀπαλλαγοῦν οἱ σωζόμενοι ἀπό τόν θάνατον καί τήν ἁμαρτίαν καί ἡ ἐβδόμη θά δώσῃ τήν θέσιν τῆς στήν ὀγδόην. «Ἐπειδή τὰς πρώτας ἑπτὰ ἡμέρας τό βρέφος ἐφόρει τὰ σπάργανα, τῇ δέ ὀγδῷ λυόμενον τήν περιτομήν ἐλάμβανε.. καί ἡμεῖς, κἄν τήν ἐβδομάδα τοῦ βίου ἐφορέσαμεν τὰ τῶν κακιῶν σπάργανα σειραῖς τῶν ἰδίων ἁμαρτημάτων σφιγγόμενοι, εἰς τό τέλος τῆς ζωῆς ταῦτα διαρρήξωμεν καί ὡς ἐν ὀγδῷ τῇ ἀναστάσει τόν θάνατον περιτεμνόμενοι τόν ἰσάγγελον βίον ἀσπασώμεθα.»³⁷¹.

Ἡ 7η θυμίζει τόν σαββατισμόν τῆς Π.Δ. καί κυρίως τοῦ Ἰ. Χριστοῦ διά τοῦ θανάτου, ταφῆς καί εἰς ᾧδου καθόδου. Ἡ 8η θυμίζει τήν ἀνάστασιν, τήν κλήσιν στόν ἄνω, στόν ἐπουράνιον σαββατισμόν. Ἡ 7η τῆς ἐβραϊκῆς συναγωγῆς σήμερα δέν ὁδηγεῖ στόν ἀληθινόν σαββατισμόν, ἐπαναστρέφει στήν 6ην τῆς ἀναζητήσεως ἐνός κοσμικοῦ Μεσσίου. Ἡ 7η τοῦ ἐν Χριστῷ σαββατισμοῦ ὁδηγεῖ στόν Ἀναστάντα Ἰ. Χριστόν, στήν ἀληθινήν 8ην. Ἡ ἀληθινή 8η, ἡ ὁποία ἀρχίζει μέ τήν ἀνάστασιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, εἶναι ἓνα μυστήριον, ὑπάρχει παράλληλα πρός τήν 7ην, εἶναι αἰωνία ὑπερχρονική, ὅπως ἐλέχθη, ἀλλά καί διά τῶν ἁγίων Μυστηρίων διεισδύει στήν 7ην καί βιώνει ὁ πιστός τήν 8ην ὡς περιοδικήν ἔστω διέξοδον ἐκ τῆς 7ης.

Ὁ ἐν Χριστῷ σαββατισμός τῆς 7ης ὁδηγεῖ στήν μυστηριακήν βίωσιν τῆς 8ης ἔστω ἀτελῶς ἀπό τόν παρόντα κόσμον. Αὐτήν τήν ἀλήθειαν μᾶλλον ἐκφράζει ὁ Ἐκκλησιαστής. «δός μερίδα τοῖς ἑπτὰ καί γε τοῖς ὀκτώ, ὅτι οὐ γινώσκεις τί ἔσται πονηρόν ἐπὶ τήν γῆν.»³⁷². Κατά τόν Ὀλυμπιόδωρον «ὁ τήν Παλαιάν προσιέμενος Διαθήκην, διά τόν ἐν αὐτῇ σαββατισμόν τόν ἐν πνεύματι τελούμενον... δέδωκε μερίδα τοῖς ἑπτὰ. Ὁ δέ τήν Νέαν, καθ' ἣν ἡ Κυριακή τοῦ Σωτῆρος ἀνάστασις, ἡ ὀγδῷ καί πρώτη ἀρχήν ἔχουσα τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, δέδωκε μερίδα τοῖς ὀκτώ.»³⁷³.

Πολλοί πατέρες ὡς 8ην θεωροῦν ἀποκλειστικά τήν αἰωνιότητα. Ὁ Χρυσόστομος λέγει: «Περί τῆς ὀγδόης καί ὁ σοφός Σολομών νουθετεῖ λέγων. «Δός μερίδα τοῖς ἑπτὰ, καί γε τοῖς ὀκτώ», ὡσανεὶ λέγων «φρόντισον ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ τῆς ἐβδόμης χιλιονταετηρίδος περί μερίδος τῆς ἀγαθῆς, ὀγδόης, τῆς μελλούσης καί μενούσης αἰωνίου ζωῆς.»³⁷⁴.

371. Ἀστερίου Σοφιστοῦ, Εἰς βον ψαλμόν Μ. 40, 445. Α-Β (Β.Ε.Π. 37,211).

372. Ἐκκλησιαστής, 11,2.

373. Ὀλυμπιόδωρου Ἀλεξ., Ὑπομνήματα εἰς Ἐκκλησιαστήν, Μ. 93, 605. C.

374. Ἰω. Χρυσόστομος, Εἰς Ψαλμόν 6. Μ. 55, 543. Ὁμοίως Γρηγορίου Ἀκραγαντίων, Μ. 98, 1128.Α. 1129.Α. Ὀλυμπιόδωρου Ἀλεξ. Μ. 93, 605. Ἀναστασίου Σιναΐτου, Μ. 89,1080. Β.

(Τοιχογραφία Ἱ. Μ. Βαρλαάμ. Μετέωρα 1548 μ.Χ.)

Ὁ Ἱ. Χριστός, ὁ νικητής τοῦ Σατανᾶ, τοῦ Ἄδου, τοῦ θανάτου, τῶν δαιμόνων. Συνανασταίνει καί συνδοξάζει τό ἀνθρώπινον γένος. Ἄνωθεν τοῦ Ἱ. Χριστοῦ μέ τήν μορφήν ἀγγέλων τά δῶρα τοῦ Ἀναστάντος. Ἡ Χαρά στό μέσον καί ἀπό ἀριστερά ἐπάνω ἡ Ἀφθαρσία, ἡ Νίκη, ἡ Ἀνάστασις, ἡ Ἀγαλλίασις, ἡ Ζωή, ἡ Εὐφροσύνη. Οἱ συσταυρούμενοι καί συνανιστάμενοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ γεύονται τά θεῖα αὐτά δῶρα τῆς ὀγδοατικῆς ἐνεργείας τοῦ Ἀναστάντος.

Ὁ κόσμος αὐτός παρέρχεται. Θα ἀνατείλῃ ἡ 8η, ἡ αἰωνιότης. Δίδομεν μερίδα στήν 7ην, φροντίζομεν γιά τά ἐπίγεια... Ἐφροντίσαμε γιά τά Ἐπουράνια;

Διά τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς ὁ πιστός σαββατίζει ἀναπαύεται ἐν Χριστῷ, συσταυρώνει καί συνθάπτει μετά τοῦ Χριστοῦ τόν παλαιόν ἄνθρωπον τῆς ἁμαρτίας κινεῖται μέσα στήν ἐν Χριστῷ ἐβδόμην καί συνεχῶς πορεύεται πρὸς τήν ὀγδόην, ἀνίσταται μετά τοῦ Χριστοῦ, μετέχει μυστικῶς τῶν Χαρίτων τῆς ὀγδοατικῆς ἐνεργείας τῆς Ἀναστάσεως, κοινωνεῖ Χριστόν, Χριστοποιεῖται. Ἔτσι ὁ πιστός δίδει μερίδα στήν 7ην, δηλαδή τιμᾶ καί ἀξιοποιεῖ τόν χρόνον τῆς παρούσης ζωῆς, τῆς ἐπιγείου ζωῆς, ἀλλά τιμᾶ συγχρόνως καί τήν 8ην, φροντίζει γιά τήν αἰωνιότητα, τήν ὁποίαν προγεύεται ἀπό τήν παροῦσαν ζωήν διά τῶν ἁγίων Μυστηρίων.

Ὁ Κύριος δέν θά ἀργήσῃ νά ἔλθῃ. Μήν μεριμνῶμεν καί τυρβάζωμεν περί πολλά. «ἐνός ἐστι χρεία»³⁷⁵. Ἄς φροντίσωμεν γιά τήν ἀγαθήν μερίδα», γιά τήν 8ην. «Δός μερίδα τοῖς ἐπτά καί γε τοῖς ὀκτώ»³⁷⁶. Ἄς φροντίσωμεν γιά τήν ἀγαθήν μερίδα τῆς 8ης, «ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀφ' ἡμῶν.»³⁷⁷.

---

375. Κατά Λουκᾶν 10, 41-42.

376. Ἐκκλησιαστής, 11,2.

377. Κατά Λουκᾶν 10,42.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β

ΤΟ ΧΞΣ' (666) ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΑΝ ΕΝΑΝΤΙΩΣΙΝ ΣΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

1. Ἀρνησις τῆς Σταυρικῆς Λυτρωτικῆς Θυσίας καί τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ

Ἐνῶ ἡ ἐν Χριστῷ 7η καί 8η ἐκφράζουν τήν ἀνόρθωσιν, τήν θεραπείαν τῆς πτώσεως καί ἀποστασίας, τήν ἐπιστροφήν στόν Θεόν καί γενικά ὅλον τό σωτήριον ἔργον, τό ὁποῖον ἐπιτελεῖ ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ ὁ Ἰ. Χριστός, ἡ 6η καί ἡ 7η τοῦ ἐβραϊκοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί μάλιστα τό «666», ἐκφράζουν τήν ἄρνησιν στόν Μεσσίαν Χριστόν, τήν ἄρνησιν στόν ἐν Χριστῷ σαββατισμόν, στήν Ἀνάστασιν καί σωτηρίαν. Τό «666» (χξς'), ὡς σύμβολον τοῦ ἀντιχριστισμοῦ ἐκφράζει τήν αἰωνίαν ἐναντίωσιν στόν Ἰ. Χριστόν, στόν 888 (= ΙΗΣΟΥΣ).

Ἡ ἀπιστία καί ὁ ἀρνητισμός ὡς ἄλλη ἀκροβυστία κρατοῦν τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων ἀπερίτμητες, ἐγκλωβισμένες στήν ἀποστασίαν. Ἀπερίτμητος καί ἐσκοτισμένος καί ἀκάθαρτος εἶναι αὐτός, πού δέν πιστεύει στήν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ καί δέν δέχεται τήν ἀνακαινιστικήν ὀγδοατικήν ἐνέργειαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. «... ἡ Κυριακή περιτομή εἶναι παντός τοῦ κόσμου»³⁷⁸. Ἡ πίστις καί ἡ μέθεξις στό μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἡ πνευματική περιτομή, ἡ διέλευσις ἀπό τήν 7ην, στήν 8ην στόν ἐν Χριστῷ σαββατισμόν, στήν σωτηρίαν.

Μέ τήν μετάνοιαν, τήν πίστιν, τήν μυστηριακήν ζωήν, ὁ πιστός περνάει ἀπό τήν 6ην τοῦ πάθους καί σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ, σταυρώνει τόν παλαιόν ἄνθρωπον, συσταυρώνεται, συνθάπτεται, σαββατίζει μετά τοῦ Χριστοῦ, προχωρεῖ στήν ἐν Χριστῷ 7ην καί συνανασταίνεται, διαβαίνει στήν 8ην ψάλλων: «Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθές· αὐτός με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.»³⁷⁹.

Τοῦτο τονίζει ὁ Παῦλος: «ὁ παλαιός ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώ-

378. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς Ὑπαπαντήν, Μ. 50, 808.

379. Τροπάριον Κανόνος Ἀναστάσεως, Πεντηκοστάριον, «ΦΩΣ», σελ. 2.

θη, ἵνα καταργηθῇ τό σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτία... εἰ δέ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καί συζηήσομεν αὐτῷ»³⁸⁰. Ὁ Γρηγόριος λέγει: «Ἐδεήθημεν Θεοῦ σαρκουμένου καί νεκρουμένου, ἵνα ζήσωμεν· συνενεκρώθημεν, ἵνα καθαρθῶμεν· συνανέστημεν, ἐπειδὴ συνενεκρώθημεν· συνεδοξάσθημεν, ἐπειδὴ συνανέστημεν.»³⁸¹. Ὁ πιστός χριστιανός δύναται νά λέγῃ: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός.»³⁸².

Ἀντίθετα ὁ ἄπιστος, ὁ ἄρνητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἔρχεται στό Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ, ὄχι γιὰ νά γίνῃ κοινωνός Χριστοῦ, συνεσταυρωμένος, ἀλλά γιὰ νά γίνῃ σταυρωτὴς Χριστοῦ καί χριστιανῶν. Μέ λόγον, ἔργον, ἡθος ἀντίχριστον, ἀρνεῖται, ὀνειδίζει, ὑβρίζει, βλασφημεῖ τόν Χριστόν. Μένει καθηλωμένος στήν 6ην ἡμέραν καί ὥραν τῆς πτώσεως καί ἀποστασίας, στῆς ἁμαρτίας τόν θρίαμβον, πού ἐκφράζει τό «666» (χξς'). Ἀρνεῖται τό ἐν Χριστῷ ἀντίδοτον, τήν 6ην ἡμέραν καί ὥραν τῆς σταυρικής θυσίας καί σωτηρίας, τήν 7ην τοῦ σαββατισμοῦ, τῆς ἀνακλήσεως ἀπό τόν θάνατον καί Ἄδην καί τήν 8ην τῆς Ἀναστάσεως καί τελειώσεως τῆς σωτηρίας. Ὁ ἄπιστος ἐμμένει στήν πτώσιν, στήν ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτόν τόν ἄρνητισμόν ἐκφράζει τό «666» (χξς'), ἡ σφραγὶς τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὅταν θέλουν νά μᾶς ἐπιβάλλουν τό «666» στίς ταυτότητες, ὡς σφραγίδα τρόπον τινά τῆς προσωπικότητός μας εἶναι ὡς νά μᾶς λέγουν: «Ἀρνησαι, φησί, τόν Θεόν σου τόν Ἐσταυρωμένον.»³⁸³. Αὐτό τό ἀντίχριστον νόημα ἔχει τό «666». «Τοιοῦτον γενήσεται καί ἐπὶ τοῦ μισοκάλου ἡ σφραγὶς λέγουσα. Ἀρνοῦμαι, φησί, τόν ποιητὴν οὐρανοῦ τε καί γῆς· ἀρνοῦμαι τό βάπτισμα, ἀρνοῦμαι τήν λατρείαν μου...»³⁸⁴. Μέ τό «666» ὁ χριστιανός σύρεται στό στρατόπεδον τοῦ Ἀντιχρίστου, γίνεται κοινωνός τῶν σταυρωτῶν τοῦ Χριστοῦ καί τρόπον τινά κρᾶζει «σταυρωθῆτω»³⁸⁵.

Ἄνευ πίστεως καί μετανοίας καί κοινῶνίας μετὰ τοῦ ἑσταυρωμένου ὁ ἄνθρωπος μένει μέ τήν ἔχθραν κατὰ τοῦ Χριστοῦ, ὑβρίζει μέ πάθος τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, ἀνασταυρώνει Χριστόν. Τό «666» δηλοῖ ὄχι τήν ἀναίρεσιν τῆς πτώσεως διὰ τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά τήν ἐμμονήν στήν πτώσιν, τήν ἀναίρεσιν αὐτῆς τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, τήν ματαίωσιν τῆς σταυρικής καί ἀναστασίμου σωτηρίας. Τό «666» δηλοῖ

380. Ρωμαίους, 6, 6.

381. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΜΕ' 28. Μ. 36, 661. C. (Ε.Π.Ε. 5, 214).

382. Γαλάτας, 2, 20.

383. Ἱππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. C. (ΒΕΠ. 6, 287).

384. Ἐνθ' ἄνωτ. 933.Α.

385. Ματθ. 27, 22-23.

τήν μετατροπήν τῆς παλαιοδιαθηκικῆς 7ης, τοῦ μωσαϊκοῦ σαββατισμοῦ, σέ ἄθεον σαββατισμόν, σέ ἀντίχριστον, δαιμονικόν σαββατισμόν, καταπαύσεως στόν θάνατον καί ἀνασταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ, στήν ἄρνησιν τῆς Σταυρικῆς θυσίας καί Ἀναστάσεως.

Ἡ Παλαιοδιαθηκική 7η, τό Σάββατον, ἦταν πρόδρομος τοῦ ἐν Χριστῷ σαββατισμοῦ, τῆς συσταυρώσεως, συνταφῆς καί συναναστάσεως μετά τοῦ Χριστοῦ. Μέ τήν ἔλευσιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ παύει, καταργεῖται τό ἐβραϊκόν σάββατον, ἡ 7η τῆς Π.Δ. Τοῦτο προεῖπεν ὁ Ἡσαΐας: «Τάς νουμηνίας ὑμῶν καί τά σάββατα καί ἡμέραν μεγάλην οὐκ ἀνέχομαι νηστείαν καί ἀργίαν καί τάς νουμηνίας ὑμῶν καί τάς ἐορτάς ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχὴ μου.»³⁸⁶ Τόν τυπολατρικόν σαββατισμόν τῆς 7ης τῆς Συναγωγῆς ἀντικατέστησε ὁ ἐν Χριστῷ σαββατισμός. «οὐ τά νῦν σάββατα ἐμοί δεκτά, ἀλλά ὃ πεποίηκα, ἐν ᾧ καταπαύσας τά πάντα ἀρχὴν ἡμέρας ὀγδόης ποιήσω, ὃ ἐστὶν ἄλλου κόσμου ἀρχήν.»³⁸⁷

2. Ἀρνήσις τοῦ ΣταυροΑναστασίμου ἐν Χριστῷ σαββατισμοῦ

Ὁ ἐν Χριστῷ σαββατισμός εἶναι σταυροαναστάσιμος. Ἡ σταύρωσις εἶναι σαββατισμός, διότι δέχεται ὁ Χριστός τίς ἁμαρτίες μας. Ὁ Κύριος λέγει: Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς.»³⁸⁸ Ἀλλὰ αὐτός ὁ σαββατισμός μεταμορφώνεται σέ ἀναστάσιμον σαββατισμόν μέ τήν εἰς Ἀδου Κάθοδον καί τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, μέ τήν ὁποίαν ὁ πιστός γίνεται καινὴ κτίσις, ἀθανατίζεται, θεώνεται. Ἡ 8η τῆς Ἀναστάσεως ἔχει τίς ρίζες τῆς στήν ἐν Χριστῷ, 7ην, στήν σταυρικὴν Θυσίαν.

Εἶναι ὀλοφάνερη ἡ ὑπεροχὴ τῆς 8ης, μᾶλλον τοῦ σταυροαναστασίμου σαββατισμοῦ ἔναντι τῆς Παλαιοδιαθηκικῆς 7ης. «Ὡσθ' ὅπερ ἐστὶν ἡ Παρασκευὴ πρός τό Σάββατον, τοῦτο πρός τήν Κυριακὴν ὑπάρχει τό Σάββατον, ὑπερέχουσιν αὐτοῦ σαφῶς· καθόσον ἀρχῆς καί τύπου καί σκιᾶς ἡ τελειότης καί ἡ ἀλήθεια, τοσοῦτο τῇ Κυριακῇ τό περὶον (= ἡ ὑπεροχὴ) καί σεβάσιμον διὰ τό κατ' αὐτὴν ὑπερευλογημένον τέλος καί τήν ἐλπιζομένην κατ' αὐτὴν κοινήν τῶν ἀπάντων ἀνάστασιν καί τελείαν τῶν ἀξίων εἰσέλευσιν εἰς τήν θείαν κατάπαυσιν καί τήν παντός τοῦ κόσμου ἀναστοιχείωσιν.»³⁸⁹

Ἡ ἐν Χριστῷ 8η εἶναι «ὑψηλῆς ὑψηλότερα καί θαυμασίας θαυμα-

386. Ἡσαΐου, 1, 13-14.

387. Βαρνάβα Ἐπιστολή, XV, 8, M. 2, 272. B. (B.E.Π. 2, 240).

388. Κατά Ματθαῖον, 11,28.

389. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΙΖ' 11, M. 151, 229. A.-C. (E.Π.Ε. 9,500).

σιωτέρα. Πρὸς γάρ τὴν ἄνω φέρει κατάστασιν.»³⁹⁰. Μὲ τὰ ἅγια Μυστήρια ἢ ἐν Χριστῷ 8ῃ φέρει τοὺς τελείους στόν ὑπερβατικὸν θεῖον σαββατισμόν. «... Ὁ μετὰ τοῦ Θεοῦ καλῶς τὰ ἑαυτοῦ συντελέσας ἔργα, διέβη τῇ κατανοήσει πᾶσαν τὴν τῶν ὑπὸ φύσιν καὶ χρόνον ὑπόστασιν καὶ εἰς τὴν τῶν αἰώνων καὶ τῶν αἰωνίων μετετάξατο μυστικὴν θεωρίαν, σαββατίζων ἀγνώστως κατὰ νοῦν τὴν ὀλικὴν τῶν ὄντων ἀπόλειψιν τε καὶ ὑπέρβασιν.»³⁹¹. Ἡ 8ῃ ἐν Χριστῷ εἶναι τελείωσις τῆς 7ης. «Οὐκοῦν ὅσα ἂν τις εἴποι τὴν ἐβδόμην σεμνύνων, ἐπὶ τὴν ὀγδόην ταῦτα μετὰ προσθήκης ἀνάγεται· αὕτη γάρ ἐκείνης ἐστὶν ἡ τελείωσις.»³⁹². Ὁ σαββατισμὸς τῆς 7ης καὶ 8ης ἐν Χριστῷ, ὁ σταυροαναστάσιμος σαββατισμός, εἶναι ἀσυγκρίτως ὑπεροχώτερος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ σαββατισμοῦ, διότι εἶναι ἀρχὴ νέας ζωῆς καὶ ἀνοίγει τὸν δρόμον τῆς τελειώσεως καὶ θεώσεως. «ὥς ἀρχὴ ζωῆς ἡμῖν ὑπάρχουσα καὶ ὀγδόη, ἅτε ὑπερβεβηκυῖα τὸν τῶν Ἰουδαίων σαββατισμόν.»³⁹³.

Ἡ ἐμμονὴ τοῦ ἀντιχριστισμοῦ στόν Παλαιοδιαθηκικὸν σαββατισμόν σημαίνει ὅχι μόνον ἄρνησιν τῆς Κ. Διαθήκης, τοῦ μεσσιανικοῦ σταυροαναστασίμου σαββατισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἄρνησιν αὐτῆς τῆς Π. Διαθήκης, τοῦ Μωσαϊκοῦ σαββατισμοῦ. ὁ ὁποῖος ὡς τύπος καὶ σκιά ὡδηγοῦσε στὴν ἀλήθειαν, στό φῶς τοῦ Χριστοῦ. Ἀφοῦ ὁμως ἦλθεν ὁ Χριστός, ἡ ἀλήθεια, ἡ Χάρις, τό φῶς τοῦ σταυροαναστασίμου σαββατισμοῦ, κατηγορήθη ὁ τύπος καὶ ἡ σκιά, τό Παλαιοδιαθηκικόν Σάββατον, πού ἦταν προάγγελος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐμμονὴ στόν τύπον καὶ ἡ ἀπόρριψις τῆς ἀληθείας, τὴν ὁποίαν προτυπώνει ὁ τύπος, σημαίνει ματαιώσιν, ἐξαχρείωσιν αὐτοῦ τοῦ τύπου, ἀφοῦ δέν ὁδηγεῖ στὴν ἐκπλήρωσίν του, στό πλήρωμα τῆς ἀληθείας, στό προτυπούμενον. Ἔτσι ἡ Π.Δ. ἀναιρεῖ τὸν ἑαυτόν της, ὅταν δέν ὁδηγῇ στὴν Κ.Δ., ὅταν δέν γίνεται παιδαγωγὸς εἰς Χριστόν. Δέν ἐννοεῖται Π.Δ. ἄνευ τῆς συνεχείας στὴν Κ.Δ.

3. Ἡ ἐμμονὴ στόν Μωσαϊκὸν σαββατισμόν ἐκπτώσις στὴν ἀποστασιακὴν ἔκτῃν

Ἡ μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ σταυροαναστασίμου σαββατισμοῦ τοῦ Χριστοῦ ἐμμονὴ στόν Ἰουδαϊκὸν σαββατισμόν σημαίνει ὅχι μόνον ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἄρνησιν αὐτοῦ τοῦ Γιαχβέ, διότι αὐτός ὁ Γιαχβέ, πού ὥρισε τὴν προτύπωσιν τοῦ σταυροαναστασίμου σαββατι-

390. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος ΜΔ' 5. Μ. 36, 612.C. (Ε.Π.Ε. 5,226)

391. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Κεφ. Θεολ. Α', 54, Μ. 90, 1104, Α (Ε.Π.Ε. φιλ. 14, 472).

392. Γρηγορίου τοῦ Παλαμά, Ἐνθ' ἄνωτ.

393. Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας, Προσφώνησις τῶν ἀγίων Θεοφανίων. Μ. 65, 33. Β.

σμοῦ μέ τό ἐβραϊκόν Σάββατον, σαββατίζει στήν Κ. Διαθήκην. Ὁ Ἰ. Χριστός ὡς Β' πρόσωπον τῆς Ἀγίας Τριάδος ὁμοούσιος μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, εἶναι αὐτός ὁ Γιαχβέ, ὁ ὁποῖος ἔπαθε σαρκί, ἐσταυρώθη, ἐσαββάτισε στόν τάφον, κατήλθε στόν Ἄδην, ἀνέστη. Μέ τόν σταυροαναστάσιμον σαββατισμόν τοῦ Χριστοῦ ἡ 7η τοῦ Μωσαϊκοῦ σαββατισμοῦ, τό Σάββατον, γίνεται πλήρωμα Σαββάτου Χριστιανικοῦ, τέλειος ἐν Χριστῷ σαββατισμός, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ στήν 8η, στήν Ἀνάστασιν, στήν Κυριακήν.

Ὁ ἐβραϊκός σαββατισμός, πού ἀρνεῖται τόν σταυροαναστάσιμον σαββατισμόν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ-Γιαχβέ, ἀρνεῖται αὐτόν τόν Θεόν-Γιαχβέ, τήν Κ. Διαθήκην, τήν Π. Διαθήκην καί καταντᾷ ἄθεος, σατανικός σαββατισμός. Ἐτοί ἡ 7η τῆς Συναγωγῆς, τό Σάββατον, παύει νά εἶναι Σάββατον, γίνεται 6η ἀντιχρίστου σαββατισμοῦ. Μέ τήν ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ καί τήν αἰώνιαν ἔχθραν κατά τοῦ Χριστοῦ ἡ ἐβραϊκή 7η μεταβάλλεται σέ 6η τῆς πτώσεως, ἀποστασίας καί πλάνης. «Κινδυνεύει γάρ ἡ μέν ὀγδοάς ἐβδομάς εἶναι κυρίως, ἐξάς δέ ἡ ἐβδομάς κατά γε τό ἐμφανές.»³⁹⁴.

Αὐτήν τήν ἔκπτωσιν ὄχι μόνον ἀπό τήν ἐν Χριστῷ 7ην καί 8ην, ἀλλά καί ἀπό τήν Παλαιοδιαθηκικήν 7ην στήν 6ην τῆς ἀρνήσεως καί ἀποστασίας σημαίνει το «666» (χξς'). Ἡ καθήλωσις τοῦ ἀντιχριστισμοῦ στήν 6ην τῆς ἀποστασίας, ἡ ἄρνησις τῆς ἐν Χριστῷ ἀνορθώσεως, ἡ ἀπόρριψις τῆς κατά τήν 6ην ἡμέραν καί ὥραν Σταυρικῆς θυσίας τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, τοῦ ἀντιδότου κατά τῆς ἀποστασιακῆς 6ης, ὁ ἐγκλωβισμός στόν ἀντίθεον, ἀντίχριστον ἀρνητισμόν, ἡ ἀνομία καί ὁ θρίαμβος τῆς ἀποστασίας, σημαίνονται μέ τό «666» (χξς').

Ἐνῷ ὁ Ἰ. Χριστός θεραπεύει τήν ἀποστασιακήν 6ην μέ τό ἀντίδοτον, μέ τήν σταυρικὴν θυσίαν καί σαββατίζει σταυροαναστάσιμον σαββατισμόν καί προάγει τήν ἰαθεῖσαν 6ην εἰς 7ην καί 8ην τῆς τελείας ἀποκαταστάσεως, ἀλλά καί θεώσεως, ὁ ἀντιχριστισμός κλείνει τήν ὁδόν πρὸς τήν ἐν Χριστῷ 7ην καί 8ην καί γνωρίζει μόνον νά ἀνασταυρώνη τόν Χριστόν. Δηλαδή ὑπερυψώνει τήν ἀποστασιακήν 6ην τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὕας, διότι δέν θλασφημεῖ μόνον τόν Θεόν, δέν ἀφίσταται μόνον ἀπ' αὐτοῦ, δέν ἀρνεῖται μόνον αὐτόν, ἀλλά καί σταυρώνει αὐτόν.

Περί τό δένδρον τοῦ Σταυροῦ ὁ πιστός σαββατίζει, συσταυρώνεται καί συναποθνήσκει μέ τόν Χριστόν, γιά νά συναναστηθῇ μετ' αὐτοῦ καί περάσῃ ἀπό τήν 7ην στήν 8ην καί κινηθῇ στήν διάστασιν τῆς αἰωνιότητος, πρὸς τήν ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἡ 8η εἶναι «ἀρχή τῆς αὐλοτέρας καί μείζονος καταστάσεως»³⁹⁵. Ὁ ἄπιστος ὅμως μέ τόν ἀντιχριστι-

394. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς VI, Μ. 9, 364 C.

395. Ὁριγένους, Εἰς ψαλμόν ΡΙΗ'. Μ. 12, 1588, Α.

σμόν του ἀρνεῖται τόν σταυροαναστάσιμον σαββατισμόν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί τόν σαββατισμόν τῆς Π.Δ., διότι γίνεται θεομάχος καί σταυρωτής αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅποτε ἡ μωσαϊκή 7ῃ ἐκπίπτει σέ ἄθεη ἀντίχριστην θην καί ἐγκλωβίζεται στόν γήϊνον κόσμον, στήν φθοράν καί στό κακόν.

Τό χάραγμα «666» (χξς´) ἐκφράζει τόν διαιωνισμόν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, τήν κορύφωσιν τῆς ἀποστασίας τῶν πρωτοπλάστων, τήν αἰωνίαν ἔχθραν πρὸς τόν Θεόν, τήν παγίαν ἀμετάτρεπτην ἐναντίωσιν στό ἔργον τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, τήν συνεχῇ σταύρωσιν καί ἀνασταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ, τό σταμάτημα τοῦ χρόνου πρὸ τοῦ ἐσταυρωμένου Ἰ. Χριστοῦ χωρίς Ἀνάστασιν καί λύτρωσιν. Τό «666» (χξς´) ἐκφράζει τήν τρισδιάστατην στό παρελθόν, παρόν, μέλλον, σταύρωσιν, ἐξουθένωσιν, κάκωσιν τοῦ Χριστοῦ καί τόν ἀσίγαστον διωγμόν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, «... ὁ ἕξ ἀριθμός... πάθους σύμβολον καί κακώσεως τοῦ Σωτῆρος τῇ ἕκτη ἡμέρᾳ πεπονθότος, καί ἐν τῇ Ἀποκαλύψει Ἰωάννου τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου τόν χξς´ ἔχοντος ἀριθμόν.»³⁹⁶.

Τό χάραγμα «666» (χξς´) σημαίνει μίαν αἰωνίαν Μ. Παρασκευήν, μαύρην καί σκοτεινήν, χωρίς τήν χαράν καί τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Τό «666» (χξς´) σημαίνει τήν ἄρνησιν καταλλαγῆς καί συμφιλιώσεως μέ τόν Θεόν, τήν ἀπόρριψιν τῆς Χάριτος, τήν βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τήν αἰωνίαν ἔχθραν κατὰ τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό τό «666» εἶναι ἔμβλημα ὅλων τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τῶν χριστομάχων καί θεομάχων.

---

396. Ὁριγένους, Ἐκλογαί εἰς τόν Ἰεζεκιήλ. Μ. 13. 781. Β-С.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΤΟ ΧΞΣ' (666) ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΝΑΝΤΙΩΣΙΝ ΣΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

1. Ἀποδοκιμασία τοῦ Χριστοῦ καί ἀπόρριψις τῆς Βασι- λείας του

Τό «χξς'» (666) σημαίνει τήν ἄρνησιν στόν Ἀναστάντα Ἰ. Χριστόν, τήν ἄρνησιν στόν Μεσσίαν Χριστόν, τήν ἐναντίωσιν στήν αἰωνιότητα, στήν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, τῆς ὁποίας τήν ὁδόν ἄνοιξε ὁ Ἀναστάς καί ἀναληφθεὶς Ἰ. Χριστός.

Τό «666» ἐκφράζει τήν σωβινιστικήν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ ἀντίληψιν περί τῆς παγκοσμίου βασιλείας καί κοσμοκρατορίας τοῦ Ἀντιχρίστου. Τό «666» σημαίνει μιά ἀντίχριστήν, ἀντίθεην, κοσμικήν βασιλείαν. Μιά τέτοια βασιλεία δέν δέχεται τόν Μεσσίαν Χριστόν, τόν ἐσταυρωμένον, ἀλλά τόν ὁδηγεῖ πάντοτε στόν σταυρόν.

Ὡς βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐθεωροῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι τήν ἀποκατάστα-
σιν τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ στήν παλαιάν δόξαν, πού εἶχε ἐπὶ τοῦ Δα-
βίδ. Ὁ Ἰ. Χριστός διέλυσε αὐτήν τῇ πλάνῃ. «Ἐπερωτηθεὶς δέ ὑπὸ τῶν
φαρισαίων πότε ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη αὐτοῖς καί εἶ-
πεν· οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μετὰ παρατηρήσεως (= μέ κο-
σμικόν τρόπον), οὐδέ ἐροῦσιν ἰδοὺ ὧδε ἢ ἰδοὺ ἐκεῖ· ἰδοὺ γάρ ἡ βασι-
λεία τοῦ Θεοῦ ἐντός ὑμῶν ἐστίν».³⁹⁷ Δηλαδή αὐτός ὁ Μεσσίας Χρι-
στός, «ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καί ὁ Κύριος τῶν Κυριευόν-
των»³⁹⁸, «ἡ προσωποποιήσις τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ»³⁹⁹, αὐτός εἶναι
ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους ἰδρύων τήν πνευματικὴν ἀθόρυβην βασι-
λείαν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπὸ τόν παρόντα κόσμον, βιώνεται ἐλ-
λιπῶς στήν γῆν καί θά ἀποκαλυφθῇ καί βιωθῇ στήν πληρότητα στοὺς
οὐρανοὺς μετὰ τήν μέλλουσαν κρίσιν.

Ὁ Ἰ. Χριστός μετὰ τήν Βάπτισιν, στοὺς πειρασμοὺς τοῦ Σαραντα-

---

397. Κατὰ Λουκᾶν, 17, 20-21.

398. Ὕμνος ἀντὶ τοῦ Χερουβικοῦ, Μ. Σάββατον Πρωτῶ.

399. Π.Ν. Τρεμπέλα, Ἡ Κ.Δ. μετὰ συντόμου ἐρμηνείας ἔκδ. 17η, 1973, σελ. 236

ρίου Ὅρους διέστειλε τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ κόσμου καὶ ἀρνήθηκε νὰ δεχθῇ τὴν κοσμοκρατορικὴν βασιλείαν, τὴν ὁποίαν τοῦ προσέφερεν ὁ Σατανᾶς. «Καὶ ἀναγαγὼν αὐτόν (Ἰησοῦν) ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν ἔδειξεν αὐτῷ πάσας τὰς βασιλείας τῆς οἰκουμένης ἐν στιγμῇ χρόνου καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ διάβολος· σοὶ δώσω τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἅπασαν καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν, ὅτι ἐμοὶ παραδέδοται, καὶ ὧ ἂν θέλω δίδωμι αὐτήν. σὺ οὖν ἂν προσκυνήσῃς ἐνώπιόν μου, ἔσται σου πᾶσα καὶ ἀποκριθεὶς αὐτῷ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· ὕπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ· γέγραπται γάρ, Κύριον τὸν Θεόν σου προσκυνήσεις καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις.»⁴⁰⁰

Ὁ Σατανᾶς διὰ τῶν ἁμαρτιῶν τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν λαῶν τῆς γῆς ὑπέταξε τῆς βασιλείας τοῦ κόσμου τούτου. Προσπάθησε νὰ δελεάσῃ καὶ τὸν Ἰ. Χριστόν, νὰ τὸν κάμῃ κοσμοκράτορα, νὰ τὸν ἀλλοτριώσῃ ἀπὸ τὸ ἔργον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τὸν κάμῃ κοσμικὸν ἐπίγειον Μεσσίαν, στὰ μέτρα δηλαδὴ τοῦ σιωνισμοῦ, ὥστε ὁ Ἰ. Χριστός νὰ μὴν γίνῃ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, νὰ μὴν σταυρωθῇ, νὰ μὴν φέρῃ τὸν σταυροαναστάσιμον σαββατισμόν, τὸ ἀντίδοτον κατὰ τῆς ἀποστασιακῆς θῆς, νὰ μὴν θεραπεύσῃ τὴν ἀποστασίαν τῆς θῆς καὶ νὰ μὴν φέρῃ τὴν λυτρωτικὴν 7ην καὶ 8ην, πού ἀνοίγουν τὴν ὁδὸν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν ἀγίων Μυστηρίων, δηλαδὴ νὰ μὴν ἰδρυθῇ καὶ λειτουργήσῃ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία πραγματώνει ἐπὶ γῆς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰ. Χριστός ἀρνήθηκε νὰ γίνῃ ὄργανον τοῦ διαβόλου καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ τὰ σχέδια τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἀπήντησε: «ὕπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ.»⁴⁰¹ Τὰ ὄργανα ὅμως τοῦ ἀντιχριστισμοῦ προσεφέρθησαν νὰ ὑλοποιήσουν τὸ σατανικὸν σχέδιον τῆς ἀντίχριστης κοσμοκρατορίας, ἐταυτίσθησαν μέ τὸν διάβολον, ὑπηρέτησαν τὰ ἀντίχριστα ἔργα του, ἐγίναν τέκνα διαβόλου καὶ ἐδίωξαν μέ μῖσος σατανικὸν καὶ διώκουν τὸν Χριστόν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του, τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰ. Χριστός ἤλεγξε αὐτὴν τὴν σατανικὴν σκευωρίαν, τὴν δαιμονικὴν ἐμμονὴν τῶν φαρισαίων στὴν θὴν τῆς Π.Δ. καὶ εἶπε: «ὕμεῖς ποιεῖτε τὰ ἔργα τοῦ πατρὸς ὑμῶν... εἰ ὁ Θεὸς πατὴρ ὑμῶν ἦν, ἠγαπᾶτε ἂν ἐμέ· ἐγὼ γάρ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον καὶ ἦκω... ἡμεῖς ἐκ τοῦ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστέ, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν, ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἔστηκεν.»⁴⁰²

Μέ τὴν διεστραμμένην διδασκαλίαν τους οἱ φαρισαῖοι ἀπέκλεισαν

400. Κατὰ Λουκᾶν, 4, 5-8 καὶ Ματθ. 4, 1-11.

401. Κατὰ Ματθαῖον 4, 10. Κατὰ Λουκᾶν 4, 8.

402. Κατὰ Ἰωάννην, 8, 41-44.

τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἀπεδοκίμασαν τὸν Μεσσίαν Χριστόν καὶ ἀποπροσανατόλισαν τὸν λαόν. Ὁ Ἰ. Χριστὸς τοὺς ἤλεγξε: «οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσέρχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν»⁴⁰³.

Οἱ υἱοὶ τοῦ διαβόλου παρέδωκαν τὸν Χριστόν στὸν Πιλάτον λέγοντες: «τοῦτον εὖρομεν διαστρέφοντα τὸ ἔθνος καὶ κωλύοντα Καίσαρι φόρους διδόναι, λέγοντα ἐαυτὸν Χριστόν βασιλέα εἶναι.»⁴⁰⁴.

Ἄν καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι πνευματική, τὰ ὄργανα τοῦ ἀντιχριστισμοῦ δὲν ἀνέχονται τέτοιαν βασιλείαν. Ἄν καὶ εἶπεν ὁ Χριστὸς «ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου»⁴⁰⁵, τὸν ἐσταύρωσαν ὡς ψευδοβασιλέα τῶν Ἰουδαίων. «Ἦν δὲ καὶ ἐπιγραφή γεγραμμένη ἐπ' αὐτῷ γράμμασιν Ἑλληνικοῖς καὶ Ρωμαϊκοῖς καὶ Ἑβραϊκοῖς· οὗτός ἐστιν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.»⁴⁰⁶.

Στὴν σταύρωσιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ βλέπομεν τὴν κορύφωσιν τῆς ἔχθρας κατὰ τοῦ Θεοῦ, κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς πνευματικῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Ἐνῷ ὁ Χριστὸς ἦλθεν ὡς πνευματικὸς βασιλεὺς, γιὰ νὰ φέρῃ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ ἐδίδαξε τὸν λόγον τῆς προσευχῆς «ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου»⁴⁰⁷, τὰ τέκνα τοῦ διαβόλου, οἱ σταυρωτές, «ἔκραζον λέγοντες· σταυρωθήτω.»⁴⁰⁸, δηλαδὴ «ἀπελθέτω ἡ βασιλεία σου». Γι' αὐτὸ ὁ Ἰ. Χριστὸς εἶχε προεῖπει τὴν στροφήν πρὸς τὰ ἔθνη καὶ κυρίως στοὺς Ἕλληνας, οἱ ὅποιοι ὡς Ἐκκλησία ἔγιναν ὁ νέος περιούσιος λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. «διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν ὅτι ἀρθήσεται ἀφ' ὑμῶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ δοθήσεται ἔθνει ποιοῦντι τοὺς καρπούς αὐτῆς.»⁴⁰⁹.

Ὁ Χρυσόστομος ἐκφράζων αὐτὴν τὴν ἔχθραν τῶν ἀντιχρίστων Ἰουδαίων, οἱ ὅποιοι ἀπεδοκίμασαν καὶ ἐσταύρωσαν τὸν Μεσσίαν Χριστόν, ἐνῷ τὰ ἔθνη τὸν ἐδέχθησαν, λέγει: «Τὸ μὲν γράμμα τῆς συναγωγῆς, τὸ δὲ κτῆμα (ὁ Χριστὸς) τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖνη τὸ δίπτυχον εὗρεν, αὕτη τὸν μαργαρίτην ἐφεῦρεν... Ἡ Ἰουδαία γὰρ αὐτὸν ἔτεκε καὶ ἡ οἰκουμένη αὐτὸν ὑπεδέξατο. Ἡ συναγωγή αὐτὸν ἔθρεψε, καὶ ἐτιθηγήσατο, καὶ ἡ Ἐκκλησία κατέσχε καὶ ἐκαρπώσατο. Παρ' ἐκείνη τὸ κλη-

403. Κατὰ Ματθαῖον, 23,13.

404. Κατὰ Λουκᾶν, 23,2.

405. Κατὰ Ἰωάννην, 18, 36.

406. Κατὰ Λουκᾶν, 23, 38.

407. Κατὰ Ματθαῖον, 6, 10.

408. Κατὰ Ματθαῖον, 27,23.

409. Κατὰ Ματθαῖον, 21,43.

μα τῆς ἀμπέλου, καί παρ' ἐμοί ὁ θότρυς τῆς ἀληθείας... Ἐκείνη τὸν κόκκον τοῦ σίτου ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἔσπειρε (= ἐσταύρωσε, ἔθαψε), καί τὰ ἔθνη τῇ δρεπάνῃ τῆς πίστεως τὸν ἄσταχυν ἐθήρισε. Τὰ ἔθνη τὸ ρόδον εὐσεβῶς ἀπέκειρε (= ἔκοψε), καί Ἰουδαίοις ἡ ἄκανθα τῆς ἀπιστίας ἀπέμεινεν· ὁ νεοττός ἀπέπτῃ (ὁ νεοσσός πέταξε), καί παρακάθηνται οἱ ἄφρονες τῇ καλιᾷ· (δηλαδή ὁ Μεσσίας ἀναστάς ἐστράφη στὸν νέον Ἰσραήλ, στήν ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησίαν, ἐνῶ οἱ ἄφρονες Ἰουδαῖοι κλωσσᾶνε ἀκόμη τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον νὰ τοὺς φέρῃ τὸν Μεσσία!)· τὴν φυλλάδα τοῦ γράμματος οἱ Ἰουδαῖοι ἐρμηνεύουσι, καί τὸν καρπὸν τοῦ Πνεύματος τὰ ἔθνη δρέπονται.»⁴¹⁰.

Τὸ χάραγμα «χξς´» (666) ἔκφράζει αὐτὴν τὴν παχυλὴν μεσσιανικὴν προσδοκίαν τῶν ἀντιχρίστων, καί τῶν ὀργάνων τοῦ σατανᾶ, οἱ ὅποιοι παραμένουν ἀρνητές τοῦ Χριστοῦ, ἀποστάτες, ἐγκλωβισμένοι στήν ἀποστασιακὴν θῆν. Τὸ «666» σημαίνει τὴν ἐξουθένωσιν, ἀνασταύρωσιν, ἐξόντωσιν τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Βασιλείας του, τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπέρριψαν τὸν Χριστόν, διότι δέν ἤλθε στὰ μέτρα τῆς πεπλανημένης προσδοκίας τους, νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς σωβινιστικούς ὀραματισμούς τους. Δέν ἤλθε μέ δύναμιν κοσμικῆς ἐξουσίας. Ἡ πρώτη Παρουσία ἦταν τόσον ταπεινὴ, ἕνα προσκλητήριον ἀγάπης τοῦ Παντοδυνάμου Λυτρωτοῦ, ποῦ ἐκρύβη μέσα στήν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Ἰησοῦ καί ἔδινε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ Θουσία τοῦ Σταυροῦ ἦταν ἀδυναμία.

Ὁ Ἰ. Χριστός ἔδωσεν ἀποδείξεις τῆς δυνάμεώς του καί τῆς μεσσιανικῆς ιδιότητός του τὰ σημεῖα καί τέρατα, τὰ θαύματα, τίς ἀναστάσεις, τὴν αὐτοανάστασιν Του. Τὰ ὄργανα ὅμως τοῦ Ἀντιχρίστου δέν ἐδίστασαν νὰ τοῦ κηρύξουν αἰωνίαν ἔχθραν. Ὅταν ὁ Καϊάφας, ὁ ἀρχιερεὺς κατὰ τὴν δίκην τοῦ Ἰησοῦ εἶπε στὸν Ἰ. Χριστόν «σύ εἶ ὁ Χριστός ὁ υἱὸς τοῦ εὐλογητοῦ;» ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε: «ἐγὼ εἰμι· καί ὤψεσθε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν καθήμενον τῆς δυνάμεως καί ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ.»⁴¹¹, «μετὰ δυνάμεως καί δόξης πολλῆς.»⁴¹².

Ὁ Ἰ. Χριστός ἔδωσε καί πρό τῆς Β' Παρουσίας σημεῖα ἐλεύσεως τῆς Βασιλείας του ἐν δυνάμει. Εἶπεν ὁ Κύριος: «εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληθυθυῖαν ἐν δυνάμει.»⁴¹³. Δηλαδή «ὑπάρχουν μερικοί... οἱ ὅποιοι δέν θὰ δοκιμάσουν θάνατον, πρό τοῦ νὰ ἴδουν, μετὰ τὴν κάθοδον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νὰ καταλύεται μέ τὴν καταστροφὴν

410. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς τό Γενέθλιον τοῦ Σωτῆρος Μ. 56, 389.

411. Κατὰ Μᾶρκον, 14, 62. Ματθ. 24,64. Λουκ. 21,27.

412. Κατὰ Ματθαῖον, 24,30.

413. Κατὰ Μᾶρκον, 9,1.

τῶν Ἱεροσολύμων καί τοῦ ναοῦ των καί μέ τόν διασκορπισμόν τοῦ Ἰσραήλ, ἡ Παλαιά θεία τάξις καί διαθήκη, διά νά θεμελιωθῇ μέ δύναμιν ἀκαταγώνιστον καί ὑπερφυσικήν ἡ Νέα θεία τάξις ἐν τῶν κόσμῳ, τήν ὁποίαν θά ἐκπροσωπῇ ἡ Ἐκκλησία ὡς ἄλλη βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.»⁴¹⁴.

Οἱ ἀπόστολοι ἔφεραν τό Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ σ' ὅλον τόν κόσμον. Ἐκαστος ἀπόστολος, ὅπως ὁ ἀπ. Παῦλος, ἦταν «κηρύσσων τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί διδάσκων τά περί τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετά πάσης παρρησίας»⁴¹⁵. Οἱ ἀπόστολοι εἶχαν τήν δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τά σημεῖα, ὅπως εἶχε προείπει ὁ Ἰ. Χριστός. «σημεῖα δέ τοῖς πιστεύουσι ταῦτα παρακολουθήσει· ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς· ὄφεις ἀροῦσι· κἄν θανάσιμόν τι πίωσιν, οὐ μή αὐτοῦς βλάψει· ἐπὶ ἁρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καί καλῶς ἔξουσιν.»⁴¹⁶.

Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἐκκλησία ἐξηπλώθη σ' ὅλην τήν οἰκουμένην μέ τό κήρυγμα καί τά σημεῖα τῶν ἀποστόλων. «ἐκεῖνοι δέ ἐξελθόντες ἐκήρυξαν πανταχοῦ, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος καί τό λόγον βεβαιοῦντος διά τῶν ἐπακολουθούντων σημείων»⁴¹⁷. Αὐτήν τήν βασιλείαν ἀπορρίπτει ὁ ἀντιχριστισμός καί ἐπιδιώκει μέ πᾶν μέσον νά ἐξοντώσῃ παντοῦ τήν Ἐκκλησίαν, γιά νά προβάλῃ τόν ψευδόχριστον, τόν Ἀντίχριστον καί τόν οὐτοπικόν, τόν ψεύτικον παράδεισον τῆς ἐπιγείου, κοσμικῆς Βασιλείας καί κοσμοκρατορίας του. Αὐτόν τόν οὐτοπικόν καί σατανικόν μεσσιανισμόν συμβολίζει καί ἐκφράζει τό χξς' (666).

2. Ἡ προβολή τοῦ ψευδομεσσίου Ἀντιχρίστου καί ἡ προσκόλλησις στήν ἐγκόσμιον Βασιλείαν του

Τήν αἰωνίαν ἔχθραν κατά τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας του, τοὺς παντοειδεῖς διωγμούς, τό ἀκοίμητον μῖσος κατά τοῦ ἔργου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τόν ἀσίγαστον πόλεμον κατά τῆς οἰκονομίας τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου ἐν Χριστῷ ἐκφράζει τό χάραγμα «χξς'» (666). Ὁ ἀντιχριστισμός θέλει νά κλείσῃ τόν κόσμον μέσα στό ἄγχος καί στήν ἀγωνίαν τῆς ἀποστασιακῆς 6ης ἡμέρας. Ἀφοῦ ἀρνεῖται τόν ἐν Χριστῷ σταυροαναστάσιμον σαββατισμόν τῆς 7ης καί 8ης, φυλακίζει τό ἱστορικόν γίγνεσθαι μέσα στόν χωροχρόνον τῆς φθορᾶς καί ματαιότητος τῆς ἀποστασιακῆς 6ης. Θέλει νά κατασκευάσῃ μίαν ἐπιγείαν, κοσμικήν βα-

414. Π.Ν. Τρεμπέλα, Ἡ Κ.Δ. μετά συντόμου ἐρμηνείας ἐκδ. 17η, 1973, σελ. 173.

415. Πράξεις, 28,31.

416. Κατά Μάρκον, 16, 17-18.

417. Κατά Μάρκον, 16,20.

σιλείαν μέ ψευδομεσσίαν τόν Ἀντίχριστον, πού θά ἐνσαρκώσῃ ὅλην τήν ἀποστασιακὴν κοσμοθεωρίαν τοῦ «χξς'» (666).

Τό χάραγμα «χξς'» (666) ἐκφράζει τήν ἐργώδη προσπάθειαν τῶν ἀντιχρίστων δυνάμεων γιά τήν δημιουργίαν τῶν προϋποθέσεων ἑνός κόσμου ἀβούλου, δουλοπρεποῦς, χωρίς ἰδανικά, χωρίς δυνατότητα προσωπικῆς ἐλευθερίας καί ἀντιδράσεως, γιά νά δεχθῇ ἀναγκαστικά τήν ἐπιβολήν τοῦ ψευδομεσσίου Ἀντιχρίστου. Τό «666» σημαίνει τήν καθήλωσιν στόν κόσμον τοῦτον τῆς πτωτικῆς 6ης. Σημαίνει ἕνα κόσμον ὑλιστικόν, καταπτώσεως ὅλων τῶν ἀνωτέρων ἀξιῶν, ἠθικῶν καί πνευματικῶν. Σημαίνει ὅτι ὁ ἀναμενόμενος ψευδομεσσίας, πού τό ὄνομά του θά σχηματίζῃ τό ἀριθμόν, 666, θά εἰσέλθῃ στόν πτωτικόν, ἀποστασιακόν ρυθμόν τῆς 6ης, γιά νά γίνῃ ὡς κοσμικός ἢ καί θρησκευτικός ἄρχων ὁ ἐκφραστής τῆς μεγίστης ἀποστασίας καί ἀμαρτωλότητος.

Τό χάραγμα «666» σημαίνει τήν προσκόλλησιν στόν γήϊνον κόσμον, σέ ἕνα κόσμον μονοδιάστατον, χωρίς τήν κατακόρυφον διάστασιν τῆς αἰωνιότητος, χωρίς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, σέ ἕνα κόσμον ἀντίχριστον. Μόνον στό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τό ἐξέφρασεν ἡ Ὁρθοδοξία, βλέπομεν τήν ἀρμονικὴν σταυρικὴν διάστασιν, ὀριζοντίαν κοσμικὴν καί κατακόρυφον θείαν. Στήν Ὁρθοδοξίαν οὐρανός καί γῆ, θεῖον καί ἀνθρώπινον συνδυάζονται ἀρμονικά. «Ἡ οὐσία τοῦ Χριστιανισμοῦ βρίσκεται στή συνάντησιν τῆς αἰωνιότητος καί τοῦ χρόνου, τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, τοῦ θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου, κι ὅχι στήν ἀπομάκρυνσή τους.»⁴¹⁸.

Τό χάραγμα «666» ἐκφράζει ἕνα κόσμον, πού δέν γνωρίζει κατάπτασιν, ἡσυχίαν καί εἰρήνην. Ὁ ἀντιχριστισμός διακατέχεται ἀπό ἕνα ἄγχος πτωτικῆς ἀντιθέου, ἀντιχρίστου δημιουργίας. Ἐτσι ὁ Παλαιοδιαθηκικός σαββατισμός, ἡ 7η, μεταπίπτει σέ 6ην ἀγωνιώδους ἀναζητήσεως τοῦ κοσμικοῦ ψευδομεσσίου. Ὁ ἀντιχριστισμός ἐξαχρειώνει καί αὐτήν τήν Παλαιοδιαθηκικὴν 7ην. Ἐλησμόνησαν τόν στίχον «Δὸς μερίδα τοῖς ἑπτὰ καί γε τοῖς ὀκτώ»⁴¹⁹. Κατά τόν Δίδυμον τόν Τυφλόν «δὸς μερίδα τοῖς ἑπτὰ» σημαίνει τόν Παλαιοδιαθηκικόν σαββατισμόν. «καί γε τοῖς ὀκτώ» σημαίνει τόν ἐν Χριστῷ σαββατισμόν, τήν 8ην τῆς Ἀναστάσεως⁴²⁰.

418. Nicolas Berdiaeff, Χριστιανισμός καί κοινωνικὴ πραγματικότητα, Μετάφραση Β. Τ. Γιούλτση, ἐκδ. Πουρναρά, Θεσ/νίκη, σελ. 240.

419. Ἐκκλησιαστῆς 11, 2.

420. Διδύμου τοῦ Τυφλοῦ, Εἰς Ζαχαρίαν 5, 177. Ἐν. Δ. Τσάμη, Ἡ ὀγδόη ἡμέρα, σελ. 296-297. Κατά τόν Γρηγόριον τόν Θεολόγον «... ὁ θεὸς Σολομών αἰνίττεσθαι δοκεῖ, διδόναι μερίδα τοῖς ἑπτὰ, τῷ βίῳ τούτῳ, νομοθετῶν καί γε τοῖς ὀκτώ, τῷ μέλλοντι» (Λόγος ΜΔ, 5. Μ. 36, 612. C-D (Ε.Π.Ε. 5, 226).

Τά ὄργανα τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, οἱ θιασῶτες τοῦ «666», δέν δίνουν μερίδα οὔτε στήν 7ην οὔτε στήν 8ην. Εἶναι τιμία ἡ Παλαιοδιαθηκική 7η, ἀν ὁδηγῇ στήν 7ην καί 8ην τοῦ Χριστοῦ. «Ὡστε καί οὗτος (Μωϋσῆς) διά τοῦτο τετίμηκε τήν ἐβδόμην, ὡς εἰς ὁγδόην ταύτην φέρουσιν τήν ὄντως τιμίαν. Καί καθάπερ ὁ δι' αὐτοῦ δεδομένος Νόμος τίμιος, ἀλλ' ὡς εἰσάγων εἰς Χριστόν, οὕτω καί ἡ ἐβδόμη τιμία ὡς εἰσάγουσα εἰς τήν ὁγδόην, καθ' ἣν ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου γέγονεν, ὡς ὁγδόη καί αὕτη οὔσα.»⁴²¹.

Τό χάραγμα «666» δηλοῖ τήν ἐξαχρεΐωσιν τῆς Μωσαϊκῆς 7ης, τήν ἀτιμίαν αὐτῆς καί τήν ἔκπτωσιν αὐτῆς σέ 6ην. Τό χάραγμα «666» σημαίνει τήν διαρκῆ, τήν αἰωνίαν ἔκπτωσιν τῆς 7ης σέ 6ην ἀποστασιακῆν, τόν ἀποκλεισμόν τῆς 8ης, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τόν ἀποκλεισμόν τῆς αἰωνιότητος, τήν ἐξαχρεΐωσιν καί αὐτῆς τῆς Π.Διαθήκης. Κατά τόν Γρηγόριον τόν Θεολόγον «Δεῖ γάρ ἐκεῖσε καταλῆξαι (στήν 8ην) τόν ἐνταῦθα σαββατισμόν τῶν ψυχῶν ὡς δοθῆναι μερίδα τοῖς ἐπτά καί γε τοῖς ὀκτώ.»⁴²².

Ἀποκλείει ὁ ἀντιχριστισμός τοῦ «666» τήν 7ην καί 8ην Χριστοῦ, τήν πίστιν καί σαββατισμόν τοῦ Χριστοῦ, γιά νά μήν δοξάσῃ ἡ μετάβασις ἀπό τήν 7ην στήν ἀναστάσιμην ὁγδόην, στόν Χριστόν. «ἐπάν ἐβδόμας δοξάσῃ τήν ὁγδοάδα, καί «οἱ οὐρανοί τοῖς οὐρανοῖς διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.»⁴²³. Τό χάραγμα «666» ἀποκλείει καί οὐρανόν καί Χριστόν χάριν τῆς δόξης τοῦ Ἀντιχρίστου, τῆς δόξης τῆς γῆινης βασιλείας του.

Τό «666» τό συναντᾶμε καί στήν Π.Δ. ὡς ἀριθμόν τῶν χρυσῶν τάλαντων, τοῦ ἐτησίου ἐσόδου τοῦ κράτους τοῦ Σολομῶντος. «Καί ἦν ὁ σταθμός τοῦ χρυσοῦ τοῦ ἐληλυθότος τῷ Σαλωμών ἐν ἐνιαυτῷ ἐνὶ ἑξακόσια καί ἐξήκοντα ἑξ τάλαντα χρυσοῦ...»⁴²⁴. Ἀσφαλῶς δέν εἶναι τυχαῖος ἀριθμός. Ἀναφέρεται καί σέ ἄλλο χωρίον. «Καί ἦν ὁ σταθμός τοῦ χρυσοῦ τοῦ ἐνεχθέντος τῷ Σαλωμών ἐν ἐνιαυτῷ ἐνὶ ἑξακόσια ἐξήκοντα ἑξ τάλαντα χρυσοῦ...»⁴²⁵. Τό «666» καθιερώνεται ὡς σύμβολον τῆς δυνάμεως καί κοσμοκρατορίας τοῦ Ἰσραήλ. Μέγα ποσόν τά ἔσοδα τοῦ Ἰσραήλ τότε ἐκτός ἀπό τήν φορολογίαν τῶν ὑποταγέντων σ' αὐτό. Συμβολικός ἀριθμός. Οὔτε 665 οὔτε 667, ἀλλά «666» τάλαντα χρυσοῦ.

Ἐπομένως τό «666» ἔχει ἰδιαίτερον συμβολισμόν. Σημαίνει τήν προσκόλλησιν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί σιωνισμοῦ στό μοναδικόν ὄνειρον ἀναστάσεως αὐτῆς τῆς κοσμοκρατορίας Δαβὶδ καί Σολομῶντος.

421. Γρηγορίου τοῦ Παλαμά, Ὁμιλία ΙΖ', 13, Μ. 151, 229. C. (Ε.Π.Ε. 9, 502).

422. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΜΑ' 2. Μ. 36, 432. Β. (Ε.Π.Ε. 5, 118).

423. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς VI, Μ. 9, 369. Α. (Β.Ε.Π. 8, 232).

424. Γ' Βασιλειῶν, 10, 14.

425. Β' Παραλειπομένων, 9, 13.

Σημαίνει τήν ἔμμονον ἀναζήτησιν αὐτῆς τῆς κοσμικῆς βασιλείας καί τήν ἄρνησιν τῆς πνευματικῆς βασιλείας τοῦ Ἰ. Χριστοῦ.

Ἐπὶ Σολομῶντος τό «666» δέν εἶχε ἀντίχριστον νόημα, διότι ὁ Σολομών ἀνῆκε στό γενεαλογικόν δένδρον τοῦ Ἰ. Χριστοῦ⁴²⁶ καί ὡς προφήτης προσέβλεπε στόν ἀληθινόν Μεσσίαν Ἰ.Χριστόν. Ἀλλά μετά Χριστόν τό «666» γίνεται σύμβολον τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀρνεῖται τήν προφητείαν Δαβίδ καί Σολομῶντος, ἡ ὁποία ἐνατένιζε καί ἐδείκνυε τόν Χριστόν, καί ἀποβλέπει μόνον στά «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἑξ τάλαντα χρυσοῦ», δηλαδή μόνον στήν γήϊνην βασιλείαν καί πανίσχυρην σιωνιστικὴν κοσμοκρατορίαν. Τό «666» ἐκφράζει τήν ἄρνησιν τοῦ Μεσσίου Ἰ. Χριστοῦ, τήν ἄρνησιν τῆς ἐν Χριστῷ 7ης καί 8ης καί τήν λατρείαν τῆς ἐπίγειας βασιλείας καί τοῦ δῆθεν ὡς νέου Δαβίδ καί Σολομῶντος ψευδομεσσίου κοσμοκράτορος.

Τό χάραγμα «666» συμβολίζει ὄχι μόνον τόν Ἀντίχριστον, ἀλλὰ καί τήν γήϊνην ἀντίχριστην Βασιλείαν του. Ἡ προέλευσις τοῦ Ἀντιχρίστου ἐκ τῶν κάτω, ἐκ τῆς γῆς. «... ὁ διάβολος –Ἀντίχριστος– ἐκ μιᾶς γυναικὸς ἐξελεύσεται ἐπὶ τῆς γῆς· τίκεται δέ ἐν πλάνῃ ἐκ παρθένου.»⁴²⁷ Ὁ Σατανᾶς μέ τόν Ἀντίχριστον θά προσπαθήσῃ νά καταργήσῃ τήν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησίαν καί νά κάμῃ τήν ἀντιΕκκλησίαν.

Τό σύμβολον «888» συμβολίζει τόν Μεσσίαν Χριστόν, τόν Νυμφίον τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Τό σύμβολον «666» (χξς´) συμβολίζει τόν ἀντίζηλον νυμφίον Ἀντίχριστον τῆς γήϊνης βασιλείας καί κοσμοκρατορίας, ἡ ὁποία ἀνταποκρίνεται στούς ὀραματισμούς τοῦ ἀντιχριστισμοῦ. Ὁ Ἀντίχριστος δέν θά εἶναι ὁ Σατανᾶς, «ἀλλ´ ἄνθρωπος τις πᾶσαν αὐτοῦ δεχόμενος τήν ἐνέργειαν.»⁴²⁸ Ὁ Σατανᾶς διὰ τοῦ Ἀντιχρίστου «... πάντας ἐξαπατῆσαι τοὺς ἀνθρώπους πειράσεται, Χριστόν ἑαυτὸν καί Θεόν ὀνομάζων.»⁴²⁹

3. Ὁ Ἀντίχριστος, βδέλυγμα ἐρημώσεως καί ὁ κόσμος ἀποστασίας καί χάους

Τό χάραγμα «χξς´» (666) συμβολίζει τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, τήν προσπάθειαν αὐτοθεοποιήσεως τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἐξισώσεώς του μέ τόν Ἰ. Χριστόν, γιὰ νά γίνῃ δεκτός ὡς ἀληθινός μεσσίας. «ἑαυ-

426. Κατὰ Ματθαῖον, 1, 6-7. «Ἰεσσαὶ δέ ἐγέννησε τόν Δαυῖδ τόν βασιλέα. Δαυῖδ δέ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησε τόν Σολομῶντα ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου, Σολομών δέ ἐγέννησε τόν Ροβοάμ, ...»

427. Ἱππολύτου, Περὶ συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 925. Α. (Β.Ε.Π. 6, 284.).

428. Ἰω. Χρυσόστομος, Εἰς Β´ Θεσσαλ. Μ. 62, 482.

429. Θεοδωρήτου Κύρου, Εἰς τὴν Β´ πρὸς Θεσσαλ. Μ. 82, 664. Β.

τόν μόνον ανακηρύξει Θεόν»⁴³⁰. Καί «εἰς πάντα ἐξισοῦσθαι μέλλει τῷ Σωτῆρι ἡμῶν»⁴³¹. Ἄν καί θά εἶναι ἡ κορυφώσις τῆς ἀποστασίας, ἡ ὑψίστη ἔκφρασις τῆς ἀποστασιακῆς θῆς, ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ «666», τό θδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, θά ἐμφανισθῇ ὡς ψευδόχριστος. «καί μέλλει λοιπόν ἔρχεσθαι τό θδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, ψευδῇ Χριστοῦ προσηγορίαν ἑαυτῷ προστιθείς»⁴³². Θά χρησιμοποιήσῃ κάθε ἀπάτην, ὥστε νά γίνη πιστευτός, αὐτός ὁ σατανοφόρος, ὁ ἀντιμεσσίας, ὡς μεσσίας, «ὥστε αὐτόν εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεόν καθίσαι, ἀποδεικνύντα ἑαυτόν ὅτι ἐστὶ Θεός.»⁴³³, δηλαδή «πειρώμενον ἀποδείξαι δι' ἔργων καί σημείων καί θαυμάτων, ὅτι ἐστὶ Θεός.»⁴³⁴.

Κατά τούς Πατέρας θά ἐμφανισθῇ ὁ Ἀντίχριστος καί μέσα στούς χριστιανικούς Ναούς, γιά νά μεταποιήσῃ τήν Ἐκκλησίαν σέ ἀντιΕκκλησίαν. «καί καθεσθήσεται εἰς τόν Ναόν τοῦ Θεοῦ, οὐ τόν ἐν Ἱεροσολύμοις μόνον, ἀλλά καί εἰς τās πανταχοῦ Ἐκκλησίας.»⁴³⁵. «... Ναόν δέ Θεοῦ τās Ἐκκλησίας ἐκάλεσεν, ἐν αἷς ἀρπάσει τήν προεδρίαν.»⁴³⁶.

Τό χάραγμα «χξς'» (666) συμβολίζει τόν ἀντιμεσσίαν καί τήν ἀντιΕκκλησίαν, τήν ὁποίαν θά προσπαθήσῃ νά ἰδρύσῃ ὡς ὄργανον τοῦ Σατανᾶ. Ὅπως ὁ Σατανᾶς εἶναι «ὁ ἀντικείμενος», ὁ ἐναντιούμενος πρὸς τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν, ὁμοίως καί ὁ Ἀντίχριστος θά εἶναι «ὁ ἀντικείμενος καί ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεόν ἢ σέβασμα»⁴³⁷. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀκρότης τοῦ ἀγαθοῦ ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Τόν Ἀντίχριστον ὀνομάζει ὁ Ὠριγένης «κατά διάμετρον ἐναντίον υἱόν τοῦ πονηροῦ δαίμονος καί Σατανᾶ καί διαβόλου.»⁴³⁸

Τό χάραγμα «χξς'» (666) συμβολίζει τόν σατανοφόρον Ἀντίχριστον, «τόν ἄνθρωπον τῆς ἀμαρτίας, τόν υἱόν τῆς ἀπωλείας»,⁴³⁹ «οὐ ἐστὶν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καί σημείοις καί τέρασι ψεύδους.»⁴⁴⁰ Τό «χξς'» (666) συμβολίζει τήν ἀκρότητα τοῦ κακοῦ, τόν μισάνθρωπον Ἀντίχριστον, «τό πλήρες ἰοῦ θηρίον», «τόν παγκάκιστον ἀρτίως ἀποστάτην»⁴⁴¹, ὁ ὁποῖος κατά μίμησιν τοῦ

430. Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, Εἰς τήν Β' πρὸς Θεσσαλ. Μ. 124, 1340. C.

431. Ἰππολύτου, Περὶ συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 924. C. (B.E.P. 6, 284).

432. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατήχησις Ε', Μ. 33, 473. A.

433. Β' Θεσσαλονικεῖς 2, 4.

434. Οἰκουμενίου Τρίκκης, Εἰς τήν Β' πρὸς Θεσσαλ. Μ. 119, 120. A.

435. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 62, 482.

436. Θεοδωρήτου Κύρου, Εἰς τήν Β' πρὸς Θεσσαλ. Μ. 82, 664, B-C.

437. Β' Θεσσαλ. 2,4.

438. Ὠριγένους, Κατά Κέλσου, ς' Μ. 11, 1368. C-D. (B.E.P. 10, 94).

439. Β' Θεσσαλ. 2,3.

440. Β' Θεσσαλ. 2,9.

441. Γρηγορίου Θεολόγου, Ἐπη ἠθικά, Μ. 37, 963. A.

διαβόλου είναι θεομάχος, χριστομάχος, φθορεύς, «ὁ τῶν ἀνθρώπων ἀλάστωρ (= καταστροφεύς δαίμων), ὁ ἀντίθεος δαίμων».⁴⁴²

Τό χάραγμα «χξς'» (666) συμβολίζει ἕνα κόσμον καταπτώσεως καί χάους, ἀποστασίας, ἀθεϊσμοῦ, ἀντιχριστισμοῦ, χωρίς τήν διέξοδον καί μετάθασιν πρὸς τήν 7ην, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἐξοδος ἀπὸ τό χάος ἀποστασίας καί ἐπιστροφή καί ἀνάπαυσις στὸν Θεόν. Τό «χξς'» (666) συμβολίζει κόσμον ταραχῆς, ἀγχους καί πολέμων, κόσμον χωρίς τήν μετάθασιν πρὸς τήν 8ην, ἡ ὁποία εἶναι σταθερά κίνησις πρὸς τὸν Θεόν. Τό «χξς'» (666) ἐκφράζει τήν ἐναντίωσιν στήν ἀνάπαυσιν ἐν Χριστῷ, στήν λύτρωσιν διὰ τῆς Ἀναστάσεως καί νίκης κατὰ τῆς φθορᾶς, τοῦ θανάτου, τοῦ διαβόλου, τοῦ Ἄδου. «Κατὰ τοὺς Ἐκκλησιαστικούς συγγραφεῖς ὁ Ἀντίχριστος θέλει τὸν κόσμον ἄνευ ἁρμονίας, γαλήνης, εἰρήνης καί τάξεως, καί εἰς διαρκῆ ἀναστάτῳσιν, τήν δέ ζωὴν τῶν ἀνθρώπων ἄνευ ἀγάπης, ἀρετῆς, δικαιοσύνης καί προόδου, πλήρη πάσης κακίας, μίσους, θλίψεων καί φθορᾶς. Οὕτω πραγματοποιεῖ τό θέλημα τοῦ πατέρωνός του, τοῦ Σατανᾶ. Ἡ προτίμησίς του πρὸς τὸν ἀριθμὸν 666 ἐκφράζει τό ἀπόλυτον τῆς διαθέσεώς του νὰ καταστρέψῃ ὁλοσχερῶς πᾶν ὅ,τι ὁ Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καλὸν καί ὠραῖον ἐδημιούργησεν εἰς ἕξ ἡμέρας καί νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ δημιουργία ἐκείνη δέν ὑπῆρξε καλὴν λίαν, ὡς τήν προβάλλει τό βιβλίον τῆς Γενέσεως.»⁴⁴³

Τό χάραγμα «χξς'» (666) συμβολίζει ἕναν κόσμον κακῶς ἔχοντα, πού προσπαθεῖ νὰ βρῇ τήν τελείωσίν του μέ τό ἀντίχριστον γίνεσθαι, πού θέλει νὰ βρῇ τήν λύτρωσίν του μόνον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, ἐκ τῶν κάτω, μέ ἀνθρώπινα μέσα, χωρίς Θεόν, χωρίς Χριστόν, μέ μόνην ἐλπίδα τὸν Ἀντίχριστον. Τό «χξς'» (666) ἐκφράζει τήν κορύφωσιν τοῦ ἀθέου ἐγωκεντρισμοῦ ἢ μᾶλλον τήν ἀποθέωσιν τῆς πτώσεως καί ἀλλοτριώσεως ἀπὸ τὸν Θεόν, τοῦ θανάτου, τῆς δαιμονοποιήσεως, τῆς αὐτοκαταστροφῆς, τῆς αὐτομηδενίσεως. Ὅλη ὁμῶς αὕτη ἡ ἀντίχριστη κοσμοθεωρία τῆς αὐτονομήσεως καί θεοποιήσεως τοῦ πεσόντος καί δαιμονοποιημένου ἀνθρώπου, πού ἐκφράζει τό «666», δέν δύναται νὰ κατασκευάσῃ βασιλείαν ψευδομεσσίου ἐπὶ τῆς γῆς. Κατασκευάζει μόνον κόλασιν.

Ἀνθρωπίνη κοινωνία, ἀξία τοῦ ὀνόματός της, δέν κατασκευάζεται μέ τὸν ἐωσφορισμὸν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ. Ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἄνθρωπος μόνον μέ τήν κοινωνίαν καί μέθεξιν τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, πού ὁδηγεῖ στήν υπέρβασιν ὅλων τῶν ἀτελειῶν, στήν αὐτοπραγμάτωσιν, στήν τελειότητα δηλαδή κατὰ τό ἀνθρωπίνως δυνατόν καί στήν

442. Θεοδωρήτου Κύρου, Περὶ Ἀντιχρίστου, Μ. 83, 525. Β.

443. Μάρκου Ἀ. Σιώτου, Ὁ ἀριθμὸς τῆς ταυτότητος τοῦ Ἀντιχρίστου, Ἐν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», Ἀριθμ. 3. 15/2/1987, σελ. 110.

αὐθυπέρβασιν, δηλαδή στήν κατά Θεόν τελείωσιν, στήν θέωσιν, στήν Χριστοποίησιν. «Κανείς δέν μπορεῖ νά ἐπιβάλλει τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, κι' οὔτε εἶναι δυνατόν νά τήν κάνει πραγματικότητα χωρίς μιὰ νέα γέννηση, πού προϋποθέτει πάντοτε τήν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματος. Ὁ Χριστιανισμός εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ σταυροῦ. Στόν πόνο ἀναγνωρίζει ἕνα βαθύτερον νόημα. Ὁ Χριστός μᾶς προτρέπει νά σηκώσουμε τό σταυρό μας, νά κρατήσουμε τό βάρος τοῦ ἁμαρτωλοῦ κόσμου.. ἡ πραγματοποίηση στή γῆ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐπίγειας εὐτυχίας καί δικαιοσύνης, χωρίς ὅμως σταυρό καί πόνο εἶναι ἕνα φοβερό ψέμα.»⁴⁴⁴

Τό χάραγμα «χξς'» (666) συμβολίζει τήν μεγίστην κακότητα τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου, πού ὑπόσχονται ἕνα λαμπρόν μέλλον, ἕνα παράδεισον δῆθεν μέ δικαιοσύνην καί εἰρήνην καί ἀνθρωπιάν, ἐνῶ προσφέρουν, αὐτό μόνον, πού μποροῦν νά δώσουν, τήν ἁμαρτίαν, τήν ἠθικήν ἐξαθλίωσιν, τήν ἀλλοτρίωσιν τοῦ ἀνθρώπου, τήν δαιμονοποίησίν του, τήν καταδυνάστευσιν τῆς προσωπικότητός του, τήν τυραννίαν, τήν ἀδικίαν, τό ἄγχος, τοὺς πολέμους. Οἱ ἀντίχριστοι, καί αὐτός ὁ «ἰδιοτρόπως Ἀντίχριστος» ἀρχικά ὑποκρίνονται ἀρετήν καί μετά φανερῶνουν τό σατανικόν πρόσωπόν τους.

Ὁ Ἀντίχριστος κατά τόν Ἰππόλυτον ἀρχικά «γενήσεται πρᾶϋς, ἀγαπητικός, ἥσυχος, εὐλαθής, εἰρηνοποιός, μισῶν ἀδικίαν... τὰς Γραφὰς ἀγαπῶν, ἱερεῖς αἰδούμενος, ... φιλόξενος, φιλόπτωχος, ἐλεήμων...».⁴⁴⁵ Μέ ὅλην αὐτὴν τήν ὑποκριτικὴν ἀρετὴν ἔχει σκοπὸν νά κάμῃ ἑαυτὸν πιστευτὸν καί δεκτὸν ὡς μεσσίαν, γιὰ νά ἐκδηλωθῇ ὕστερον ἡ κακότητά του. «Καί ταῦτα πάντα ποιεῖ ὕπουλος ὢν καί δόλιος, καί πάντας θέλων ἐξαπατῆσαι πρὸς τό ποιῆσαι αὐτὸν βασιλέα... Καί μετὰ ταῦτα ὑψοῦται τῇ καρδίᾳ, καί ὁ πρᾶϋς πρότερον, γενήσεται σοβαρός· καί ὁ ἀγάπην διώκων, γενήσεται ἀνελεήμων· ὁ ταπεινός τῇ καρδίᾳ γενήσεται ὑψηλός καί ἀπάνθρωπος· καί ὁ μισῶν ἀδικίαν, τοὺς δικαίους καταδιώξει. Ἐπειτα ἀνυψούμενος εἰς τὴν ἑαυτοῦ βασιλείαν, παρατάξει πόλεμον».⁴⁴⁶

Αὕτῃ εἶναι ἡ βασιλεία ἡ ἀντίχριστη, τὴν ὁποῖαν ὁ Ἀντίχριστος ὑποκριτικὰ στήν ἀρχὴν ἐπιμελῶς κρύπτει κάτω ἀπὸ τὸν πέπλον τῆς ἀρετῆς, τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης. Ὑπόσχεται εὐτυχίαν, θεϊκὴν μακαριότητα, δύναμιν, τελειότητα, ἀλλὰ ὑποκρύπτει τὸν δόλον, τὸν σατανᾶν, αὐτὸν τὸν ἀρχέκακον διάβολον, ὁ ὁποῖος ἐπλάνησε τοὺς πρωτοπλάστους. Ἡ βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου, τὴν ὁποῖαν ἐκφράζει τό «χξς'»

444. Nicolas Berdiaeff, "Ενθ' ἄνωτ. σελ. 228-229.

445. Ἰππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 925, C. (Β.Ε.Π. 6, 285).

446. Ἰππολύτου. "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 10, 928. Α-Β. (Β.Ε.Π. 6, 285).

(666), εἶναι ἡ μεγίστη κακότης, διότι μέσα σ' αὐτὴν κρύβεται, δρᾷ καὶ πλανᾷ πιστοὺς καὶ ἀπίστους «... ὁ δράκων –ὁ ὄφις ὁ μέγας ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην».⁴⁴⁷

Ἡ ὅλη φιλοσοφία τῆς ἀντίχριστης βασιλείας τοῦ «χξς'» (666) εἶναι ἡ διαιώνισις τῆς ἀλαζονείας καὶ ἀποστασίας τοῦ Ἑωσφόρου καὶ ἡ διαιώνισις τῆς πτώσεως καὶ ἀποστασίας τῶν ἀνθρώπων μέ τὰ ποικίλα σατανικά τεχνάσματα περὶ αὐτονομίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰσοθείας, περὶ θεώσεως ἄνευ τοῦ Θεοῦ, ἐνάντια πρὸς τὸν Θεόν· «οὐαὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ὅτι κατέβη ὁ διάβολος πρὸς ὑμᾶς ἔχων θυμὸν μέγαν...»⁴⁴⁸.

4. Ἡ αἰωνία ἔχθρα κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας του, ἡ κόλασις τοῦ «666»

Ὁ Ἀντίχριστος καὶ ἡ βασιλεία του, ὅπως ἐκφράζονται στό «χξς'» (666), καλλιεργοῦν αἰώνιον μῖσος πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τοὺς χριστιανούς, πρὸς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, τὴν Ἐκκλησίαν, μέ σκοπὸν νά πλανηθοῦν οἱ πιστοί, νά γίνουν ἀποστάτες, νά ἀρνηθοῦν τὸν Χριστόν, νά ἀνασταλῇ ἡ ἐνέργεια τῆς Χάριτος, νά ματαιωθῇ ἡ σωτηρία, νά πάῃ χαμένη ἡ σταυρική Θυσία. Ὁ Ἀντίχριστος «τά πρῶτα μὲν ἐπιείκειαν... σωφροσύνην τε καὶ φιланθρωπίαν ὑποκρίνεται· σημείοις τε καὶ τέρασι, τοῖς ἐκ μαγικῆς ἀπάτης, ψευδέσιν Ἰουδαίους, ὡσανεὶ Χριστός ὁ προσδοκώμενος ἀπατήσας· παντοίοις ὕστερον ἀπανθρωπίας καὶ παρανομίας ἐπιγραφῆσεται κακοῖς, ὡς πάντας ὑπερβαλέσθαι τοὺς πρὸ αὐτοῦ γενομένους ἀδίκους καὶ ἀσεβεῖς· φονικὴν καὶ ἀποτομωτάτην, καὶ ἀνηλεῇ, καὶ ποικίλην, κατὰ πάντων μὲν, ἐξαιρέτως δέ καθ' ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν τὴν διάνοιαν ἔχων.»⁴⁴⁹

Ὁ Ἀντίχριστος καὶ ἡ βασιλεία του εἶναι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἀντίχριστος «ὑποδέχεται πᾶσαν τὴν ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ... ἐν τοῖς προοιμίοις τῆς βασιλείας αὐτοῦ, μᾶλλον δέ τυραννίδος, ὑποκρίνεται ἀγιοσύνην· ἡνίκα δέ ἐπικρατὴς γένηται, διώκει τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ, καὶ ἐκφαίνει πᾶσαν τὴν πονηρίαν αὐτοῦ.»⁴⁵⁰.

Διώκτης τῶν πιστῶν καὶ κυρίως τῶν ἀγίων καὶ ὁσίων ὁ ἀντιχριστισμός καὶ ὁ Ἀντίχριστος θά ζητήσουν νά ὑποτάξουν τοὺς πάντας καὶ νά

447. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 12, 9.

448. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 12, 12.

449. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατήχησις ΙΕ', Μ. 33, 885. Β.

450. Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου, Μ. 94, 1217. Α-Β.

σφραγίσουν μέ τό χάραγμα «χξς'» (666). «... ἀποστελεῖ ἐν ὄρεσι καί σπηλαίοις, καί ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς τῶν δαιμόνων τάς φάλαγγας πρὸς τό ἐρευνῆσαι τοὺς ἀποκρυβέντας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, καί προσαγαγεῖν αὐτούς εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ· καί τοὺς μὲν πειθομένους αὐτῷ σφραγίσει τῇ σφραγίδι αὐτοῦ· τοὺς δὲ μή βουλομένους αὐτῷ ὑπακοῦσαι, τιμωρίας ἀνεικάστους, καί βασάνους πικροτάτας καί μηχανάς ἀναλώσει, οἷα οὐδέ ἐγένοντο, οὐδέ εἰς ἀκοήν ἀνθρώπου ἠκούσθη οὔτε ὀφθαλμός θροτῶν ἐθεάσατο.»⁴⁵¹

Τό Χάραγμα «χξς'» (666) ἐκφράζει τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀποστασίας καί τὴν ἐρήμωσιν τῆς Ἐκκλησίας. Μέ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Ἀντιχρίστου «πεθνοῦσιν αἱ Ἐκκλησίαι πένθος μέγα, διότι οὔτε προσφορά, οὔτε θυμίαμα ἐκτελεῖται, οὔτε λατρεία θεάρεστος· ἀλλὰ τὰ ἱερά τῶν Ἐκκλησιῶν ὡς ὠποροφυλάκιον γενήσονται· καί τό τίμιον σῶμα καί αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις οὐκ ἀναφανήσεται· λειτουργία σβεσθήσεται, ψαλμῳδία παυθήσεται, ἀνάγνωσις τῶν Γραφῶν οὐκ εἰσακουσθήσεται. Ἀλλὰ σκότος ἔσται τοῖς ἀνθρώποις, καί θρῆνος ἐπὶ θρῆνον καί οὐαὶ ἐπὶ οὐαί... Ἐξωθεν φόβος, καί ἔσωθεν τρόμος, καί ἐν νυκτί καί ἐν ἡμέρᾳ... πεῖνα καί δίψα· ἐν πλατείαις θόρυβοι, ἐν οἴκοις κοπετοί...»⁴⁵². Αὐτὴν τὴν κατάστασιν, αὐτό τό θδέλυγμα ἐρημώσεως, κατὰ γράμμα, ὅπως τό ἀναφέρει ὁ Ἰππολύτος, τό εἶδαμε στὴν Β. Ἡπειρον καί Ἀλβανίαν, σάν ἐπίτευγμα τῆς «δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου», τοῦ προδρόμου ἀντιχρίστου Ἐμβέρ Χότζα.

Ἡ βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου δὲν γίνεται ποτέ παράδεισος, εἶναι μία φρικτὴ κόλασις. Ἡ βασιλεία τοῦ «666» κάμει τὸν κόσμον χώρα καὶ σκιά θανάτου καί σταματᾷ τὸν χρόνον στὴν Μεγάλην Παρασκευὴν, μόνον στό πέθνος, χωρὶς ἐλπίδα ἀναστάσεως. «Οἱ ἀπόπειρες γιὰ τὴ θεμελίωσιν τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ [χωρὶς τὸν Χριστόν] σ' αὐτόν τὸν κόσμον, στὴν παλιά φύσιν, χωρὶς νὰ ἔχουν μεταμορφωθεῖ ὁ ἄνθρωπος καί τό σύμπαν, συνέβαλαν καί θά συμβάλλουν πάντοτε στὴ δημιουργία τῆς γήϊνης κόλασης καὶ ὄχι τοῦ γήϊνου παραδείδου, μιᾶς τρομερῆς τυραννίας, ἡ ὁποία ἐκμηδενίζει τὴν ἀνθρώπινη φύσιν.»⁴⁵³. Αὐτὴν τὴν κόλασιν ἐκφράζει τό χάραγμα «χξς'» (666).

451. Ἰππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 933, Β-С. (Β.Ε.Π. 6, 287-288).

452. Ἰππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 936. D. 937, Α-В (Β.Ε.Π. 6, 289).

453. Νικολάϊ Μπερντιάεφ, Γιὰ τὴν Κοινωνικὴ ἀνισότητά, Ἔκδ. Πουρναρά, Θεσ/νίκη, 1984, σελ. 239.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ «χξς´» (666)

ΤΜΗΜΑ Α´

Η ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ χξς´ (666)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α´

ΤΡΟΠΟΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ: ΚΑΤ' ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

1. Τό σύμβολον «χξς´» (666) ἐνεργούμενον ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ

Ἡ παρουσία τοῦ Ἀντιχρίστου θά εἶναι «κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καί σημείοις καί τέρασι ψεύδους...».⁴⁵⁴ Ὁ Ἀντίχριστος μέ τόν διάβολον θά ἔχουν «τήν αὐτήν... βουλήν (= θέλησιν) τε καί ἐνέργειαν πρὸς τήν τῶν ἀπατωμένων ἀπώλειαν...».⁴⁵⁵ Ἐπομένως, ἀφοῦ «κοινωνοῦσιν ἀλλήλοις ὁ διάβολος καί ὁ Ἀντίχριστος... ὥσπερ ταῖς πράξεσιν, οὕτω καί τοῖς ὀνόμασι»,⁴⁵⁶ ἀφοῦ δηλαδή ἔχουν ταυτότητα βουλήσεως, ἐνεργείας ὀνόματος, θά ἔχουν καί συνταύτισιν καί στά σύμβολα. Τό «χξς´» (666) πρό τοῦ Ἀντιχρίστου δέν εἶναι ἓνα σύμβολον νεκρόν, ἀλλά εἶναι ἐνεργούμενον ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ. Ὅπως τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου πρό τῆς ἐμφανίσεώς του ἐνεργοποιεῖται ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ

---

454. Β´ Θεσσαλ. 2,9.

455. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 412. Β.

456. Ἐνθ' ἀνωτέρω.

Μηχάνημα με τό όποϊον τυπώνεται στό χέρι άνεξίτηλος ό άριθμός Ε.Κ.Α.Μ. καί τό «666». Έάν τό χέρι σφραγισθῇ μέ τό χάραγμα «666», γίνεται χέρι του Άντιχρίστου, άπρακτεῖ ως προς τά άγαθά έργα καί, άν κάμη τό σημείον του σταυροῦ, αυτό δέν θά εἶναι σημείον εύλογίας, αλλά κατάρα άντισταυροῦ, διότι θά κινη σταυροειδώς τήν σφραγίδα του Άντιχρίστου «666», τήν όποϊαν θά ἔχη χαραγμένην.

διά τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, διά τῶν προδρόμων ἀντιχρίστων, ὁμοίως τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου ἐνεργοποιεῖται ὑπό τοῦ Σατανᾶ.

Ὁ Ἀντίχριστος θά εἶναι «ἄνθρωπός τις πᾶσαν αὐτοῦ (τοῦ Σατανᾶ) δεχόμενος τήν ἐνέργειαν».⁴⁵⁷ Δεκτικόν τῆς ἐνεργείας τοῦ διαβόλου εἶναι καί τό «666», διότι εἶναι ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου καί συμβολίζει τόν χαρακτήρα καί τό ἔργον του. Ὁ Ἀντίχριστος θά εἶναι «πᾶσαν ἐν ἑαυτῷ τοῦ διαβόλου δεχόμενος τήν ἐνέργειαν.»⁴⁵⁸ Τό χάραγμα «666» εἶναι ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ Σατανᾶ, ὅπως καί αὐτός ὁ Ἀντίχριστος. «Οὐ γάρ ὁ Σατανᾶς ἔσται ὁ Ἀντίχριστος, ἀλλ' ἄνθρωπος ἐνεργούμενος ὑπό τοῦ Σατανᾶ.»⁴⁵⁹

Τί εἶναι ὁ σταυρός; Δύο κάθετες γραμμές. Καί ὁμως εἶναι σύμβολον τῆς θυσίας καί τοῦ θριάμβου τοῦ ἐσταυρωμένου, Ἰ. Χριστοῦ, δέχεται πᾶσαν τήν ἐνέργειαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ καί ἀκτινοβολεῖ καί ἐνεργεῖ δι' αὐτοῦ τοῦ ἀπλοῦ σημείου ἡ Θεία Χάρις κατά τό μέτρον τῆς πίστεως καί πρό Χριστοῦ, ὅπως θά λεχθῇ. Ὁμοίως τό «666», τό σύμβολον τοῦ σατανοφόρου Ἀντιχρίστου, δέχεται πᾶσαν τήν ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ, ἡ ὁποία μάλιστα, ὅπως ἐλέχθη, ἐνεργεῖ ἐκ τῶν ἔξω κατά τρόπον μαγικόν καί ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ φέροντος τό χάραγμα αὐτό.

Ἐνα παράδειγμα: Ἐστω ὅτι ὑπάρχουν δύο ποτήρια μέ νερόν. Τό ἕνα στήν φυσικήν του κατάστασιν, ἀδιάφορον. Τό ἄλλο τό παίρνει ἕνας σατανικός μάγος καί τό καθιστᾷ μαγικόν ποτόν, φορέα μαγικῆς δαιμονικῆς ἐπηρείας. Φαίνονται ἐξωτερικά ὅτι δέν διαφέρουν μεταξύ τους καί ὁμως τό ἕνα ἐφορτίσθη μέ σατανικήν ἐνέργειαν καί ἐνεργεῖ μαγικά, μπορεῖ νά βλάψῃ αὐτόν πού θά τό πιῇ ἀνάλογα μέ τήν ἠθικήν του κατάστασιν. Δέν κατηγοροῦμε τό νερόν, ἀλλά τήν φόρτισίν του μέ μαγικήν, σατανικήν ἐνέργειαν. Ὁμοίως δέν κατηγοροῦμε οὔτε καταγοῦμε τόν ἀδιάφορον ἀριθμόν, 666, ἀλλά τό φορτισμένον μέ σατανικήν ἐνέργειαν σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου «666», στήν συμβολικήν του χρῆσιν. Δέν θά συστήσω σέ κανένα τό μαγικόν, σατανικόν νερόν, λέγοντας ὅτι εἶναι ἀθῶον νερόν. Ὁφείλω νά διακρίνω τό ἀθῶον καί ἀδιάφορον ἀπό τό φορτισμένον μέ σατανικήν ἐνέργειαν. Ὁφείλω ὁμοίως νά διακρίνω τόν ἀπλόν, ἀδιάφορον ἀριθμόν, 666, ἀπό τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου «666», τό ὁποῖον εἶναι «κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ», ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ σατανᾶ. Μέ τόν Σατανᾶ δέν πρέπει νά ἔχῃ ὁ πιστός καμμίαν σχέσιν.

Ὁ Σατανᾶς χρησιμοποιεῖ ὡς ὄργανά του καί πρόσωπα καί πράγματα καί σύμβολα καί ἐνεργεῖ αὐτοπροσώπως. «ὁ Σατανᾶς ὄργάνῳ κέ-

457. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τήν Β' πρὸς Θεσσαλ. Μ. 62, 482.

458. Θεοδωρήτου Κύρου, Ἑρμηνεία Β' πρὸς Θεσσαλ. Μ. 82, 664. Β.

459. Οἰκουμενίου Τρίκκης, Εἰς Β' πρὸς Θεσσαλ. Μ. 119, 117. Δ.

χρηται ἐκεῖνῳ, αὐτοπροσώπως δι' αὐτοῦ ἐνεργῶν».⁴⁶⁰ Ὁ Ἀντίχριστος δέν εἶναι μόνον ὁ «πᾶσαν αὐτοῦ (τοῦ Σατανᾶ) ἀμπεχόμενος (= ἐνδύομενος) τήν ἐνέργειαν»,⁴⁶¹ ἀλλά εἶναι αὐτός ὁ «ἔχων τόν Σατανᾶν ἐν ἑαυτῷ, δι' αὐτοῦ ἐνεργοῦντα»,⁴⁶² δηλαδή εἶναι ὁλος σατανοφόρος. Δι' αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῶν συμβόλων του καί τοῦ «666» ἐνεργεῖ ὁ Σατανᾶς.

Εἶναι πλάνη ἡ ἀθώωσις τοῦ συμβόλου τοῦ Ἀντιχρίστου, τοῦ «666». Ὁ Παῦλος εἶχε προείπει: «καί διὰ τοῦτο πέμψει αὐτοῖς ὁ Θεός ἐνέργειαν πλάνης εἰς τό πιστεῦσαι αὐτούς τῷ ψεύδει».⁴⁶³ Γι' αὐτό συνιστοῦν οἱ πατέρες νά νήφωμεν καί ἀσφαλιζώμεθα. «Ἀσφαλιζεταί σε, καί προλέγει ὁ Ἀπόστολος· καί διὰ τοῦτο πέμπει αὐτοῖς ὁ Θεός ἐνέργειαν πλάνης (τό δέ, πέμπει, ἀντί τοῦ συγχωρεῖ γίνεσθαι), οὐχ ἵνα ἀπολογησῶνται, ἀλλ' ἵνα κατακριθῶσι».⁴⁶⁴ Ὅποιος δέν δέχεται τήν ἀλήθειαν τῆς Γραφῆς καί τῶν Πατέρων, πού ἐδίδαξαν μέ Πνεῦμα Ἅγιον, αὐτός παραμένει ἐκτεθειμένος στήν ἐνέργειαν τῆς δαιμονικῆς πλάνης. Δέν εἶπε ἀπλῶς πλάνην, ἀλλά «ἐνέργειαν πλάνης». «Ἐνέργειαν δέ φησι πλάνης, τουτέστι, πλάνην ἐνεργόν καί πλανῆσαι ἰσχύουσαν».⁴⁶⁵ Ἡ σατανική ἐνέργεια πλάνης ἐνεργεῖ καί μέ τόν Ἀντίχριστον καί τά ἔργα του καί τό χάραγμα «χξς'» (666). «Ἐνέργειαν δέ πλάνης, τά ἔργα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἃ ποιεῖ εἰς τό πλανῆσαι· ἢ καί αὐτόν τοῦτον οὕτως ὠνόμασεν, ἐνεργούμενον ἀπό τοῦ Σατανᾶ, διὰ τό πλανῆσαι πολλούς».⁴⁶⁶

Ὁ Σατανᾶς θά κάμῃ τό πᾶν ἐνεργῶν διὰ τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, δι' αὐτοῦ τοῦ «ἰδιοτρόπως Ἀντιχρίστου» καί διὰ πραγμάτων καί συμβόλων, γιά νά ὑποδουλώσῃ καί πλανῆσῃ τοὺς πάντας. Θά κάμῃ ἀκόμῃ νά λαλήσῃ ἡ εἰκόνα τοῦ θηρίου· «καί ἐδόθη αὐτῷ πνεῦμα δοῦναι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα καί λαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου».⁴⁶⁷ Κάθε θαῦμα τοῦ Ἀντιχρίστου «εἰς τόν ἐνεργοῦντα ἐν αὐτῷ διάβολον, τήν ἀναφοράν ἔξει».⁴⁶⁸ Τό χάραγμα «χξς'» (666) ὡς σύμβολον τοῦ ὀνόματος, τοῦ προσώπου καί τοῦ ἔργου τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως ἐλέχθη, εἶναι ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ σατανᾶ, εἶναι σημεῖον πραγματώσεως τοῦ κακοῦ στήν πληρότητα καί μέ ἀκατάπαυστη δραστηριότητα.

460. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατήχησις ΙΕ' Μ. 33, 888. Β. (Β.Ε.Π. 39, 191).

461. Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, Εἰς τήν Β' πρὸς Θεσσαλ. Μ. 124, 1340 C.

462. Ἐνθ' ἄνωτ. 1344, C.

463. Β. Ἱ. Θεσσαλ. 2, 11.

464. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Ἐνθ' ἄνωτ. 893. Β. (Β.Ε.Π. 39, 193).

465. Οἰκουμενίου Τρίκκης, Εἰς τήν Β' πρὸς Θεσσαλ. Μ. 119, 124. Α.

466. Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, Ἐνθ' ἄνωτ. 1345. Α.

467. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 13, 15.

468. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. 333. D. καί 340. Α.

2. Τό χάραγμα «χξς'» (666) σχετίζει μέ τόν Σατανᾶ-Ἀντίχριστον

1) Σημεῖον ἐπαφῆς Ἀντιχρίστου

Τό χάραγμα «χξς'» (666) λειτουργεῖ ὡς σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου καί σχετίζει μέ τόν συμβολιζόμενον Ἀντίχριστον. Ἡ Γραφή καί οἱ Πατέρες καταδικάζουν τό σύμβολον «χξς'» (666), διότι εἶναι ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ σατανᾶ, σημεῖον ἐπαφῆς Ἀντιχρίστου.

Ἡ πραγματικότητα βοᾷ. Ἡ εὐρυτάτη χρῆσις τοῦ «666» ἔχει ἀναφοράν στόν Ἀντίχριστον, λειτουργεῖ ὡς σημεῖον ἐπαφῆς τοῦ Ἀντιχρίστου. Δέν ἐπελέγη ὁ ἀριθμός αὐτός «666», διότι ἐξυπηρετεῖ τά κομπιούτερς, ἀλλά διότι ἐξυπηρετεῖ τόν ἀντιχριστισμόν, τά σχέδια ἐπικρατήσεως τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἐξουθενώσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἀντί τοῦ «666» = Ἀντίχριστος, μποροῦσαν νά βάλουν τό «888» = ΙΗΣΟΥΣ ἢ ἄλλον ἀδιάφορον ἀριθμόν, ἀλλά ὁ σκοπός τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων εἶναι νά σφραγίσουν τά πάντα καί τοὺς πάντας μέ τήν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Εἶναι τό χάραγμα «666» ἓνα σημεῖον ἐπαφῆς μέ τήν ἀντίχριστην σατανικήν ἐνέργειαν, πού ὁδηγεῖ μέ τόν ἀντιχριστισμόν, καί τοὺς προδρόμους ἀντιχρίστους, στόν Σατανᾶ καί στόν ἀναμενόμενον ἰδιοτρόπως Ἀντίχριστον, ἀφοῦ ὁ «... ἰδιοτρόπως καί ἐξαιρέτως Ἀντίχριστος λέγεται ὁ ἐπὶ τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος ἐρχόμενος...».⁴⁶⁹

Τό χάραγμα «χξς'» (666) σημαίνει Ἀντίχριστος. Δέν δέχεται κανεὶς νά σφραγίσῃ τό χέρι, τό μέτωπον ἢ τήν ταυτότητα μέ τήν λέξιν «ANTI-ΧΡΙΣΤΟΣ». Εἶναι τόσο ἀποκρουστική αὐτή ἡ λέξις. Ἡ ἴδια σφραγίδα «ANTIXΡΙΣΤΟΣ» εἶναι καί τό χάραγμα «χξς'» (666). Εἴτε τεθῇ «666» εἴτε ἡ λέξις «ANTIXΡΙΣΤΟΣ» εἶναι τό ἴδιον.

Τό «666» ἔχει κάποιαν γοητεῖαν συμβόλου. Πίσω ἀπό τό σύμβολον ἀναζητεῖται εἴτε συνειδητά εἴτε ὑποσυνείδητα εἴτε θετικά εἴτε ἀρνητικά ὁ συμβολιζόμενος Ἀντίχριστος. Οἱ ἄπιστοι, οἱ ἀντίχριστοι, οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας ἀναζητοῦν, καλοῦν καί ἀναμένουν ὡς μεσσίαν τόν Ἀντίχριστον, ὁ ὁποῖος δρᾷ διὰ τῶν προδρόμων ἀντιχρίστων, ὅπως λέγει ὁ Ἰωάννης. «... ἠκούσατε, ὅτι ὁ Ἀντίχριστος ἔρχεται, καί νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασιν...».⁴⁷⁰ Στούς ἀπίστους ἢ χρῆσις τοῦ χαράγματος «666» εἶναι μία συνειδητὴ ἀναφορά στόν Ἀντίχριστον καί ἐπὶ κλήσις αὐτοῦ. Στόν πιστόν ἢ ἀποδοχή τοῦ «666» σημαίνει κάποιαν ἀμφισβήτησιν τοῦ Χριστοῦ καί ὑποσυνείδητην ἀναζήτησιν τοῦ Ἀντιχρίστου. Στὴν ἀρχὴν μπορεῖ νά πῇ ὅτι ἀρνεῖται τόν Ἀντίχριστον

469. Ἰω. Δαμασκηνοῦ, Περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου, Μ. 94, 1216. Α.

470. Α' Ἰωάννου, 2,18.

καί ἄνευ σημασίας εἶναι τό σύμβολον «666». Ἐάν ὁμως φέρη συνεχῶς τό χάραγμα αὐτό καί τό ἐπιδεικνύη στό χέρι, στό μέτωπον ἢ στήν ταυτότητα, τό «666» θά λειτουργῇ ὡς σύμβολον, ὡς σημεῖον ἐπαφῆς μέ τόν Ἀντίχριστον διὰ τοῦ Σατανᾶ.

Ἔστω ὅτι ἀρνεῖται ὁ πιστός τόν Ἀντίχριστον, φέρει ὁμως κατ' ἀνάγκην τό χάραγμά του. Τό «666» λειτουργεῖ ὡς σύμβολον καί παρά τήν ἄρνησιν. Ὅσον ἀρνεῖται, τόσον παραδέχεται τό «666», ἀφοῦ θά τό φέρη καί ἐπιδεικνύη. Αὕτη ἡ αὐτοαντίφασις, μέ τόν Χριστόν καί μέ τόν Ἀντίχριστον, θά ἀποτελῇ συνειδησιακόν πρόβλημα. Παρά τήν ἄρνησιν ἡ σύνδεσις συμβόλου-συμβολιζομένου λειτουργεῖ καί δέν παύει ποτέ τό «666» νά εἶναι σημεῖον ἐπαφῆς. Στήν ἀρχήν μπορεῖ νά εἶναι ὑποσυνειδητός, ἄτονος ὁ σχετισμός μέ τόν Ἀντίχριστον. Σέ στιγμές ὁμως ἀδυναμίας καί κρίσεως προσωπικότητος, ὁ σχετισμός μέ τόν Ἀντίχριστον μπορεῖ νά εἶναι ἔντονος καί συνειδητός. Τό «666» θά εἶναι ἓνα διαρκές ἐρέθισμα, ἓνα σημεῖον ἐπαφῆς μέ τόν ἀντιχριστισμόν καί τόν Ἀντίχριστον.

2) Προκαλεῖ τόν συνειρμόν: Ἀριθμός → ὄνομα → Ἀντίχριστος

Ὅταν ἀκούωμεν ἢ βλέπωμεν τό χάραγμα «ἡξς'» (666), ὁ νοῦς πηγαίνει στόν Ἀντίχριστον. Ὁ ἀριθμός ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ὄνομα καί ὁ ἴδιος ὁ Ἀντίχριστος, συνδέονται συνειρμικά στόν νοῦν μέ τό χάραγμα «666». Δέν μπορεῖ κανείς νά ἀποχωρίσῃ τόν ἀριθμόν ὀνόματος ἀπό τό ὄνομα καί αὐτόν τόν Ἀντίχριστον. Ἡ συνειρμική ἐνότης, ἀριθμός → ὄνομα → Ἀντίχριστος, δέν διασπᾶται. Ἐπομένως ὁ δεχόμενος τό «666» δέχεται ἀρχικά κατ' ἐννοίαν καί ἔπειτα κατ' ἐνέργειαν αὐτόν τόν Ἀντίχριστον.

Τό χάραγμα «666» λειτουργεῖ ὡς ἐρέθισμα καί παράστασις. Διεγείρει τήν φαντασίαν, ἡ ὁποία σχηματίζει τήν μορφήν τοῦ ἀναμενόμενου Ἀντιχρίστου μέ καλά ἢ ἄσχημα χρώματα ἀναλόγως τῆς ἀποδοχῆς ἢ ἀρνήσεως τοῦ προσώπου του. Ἀναπλάθει παραστάσεις σχετικές μέ τόν χαρακτήρα καί τό ἔργον του. Προκαλεῖ θυμικές διαθέσεις καί συναισθηματικές καταστάσεις ὑπέρ ἢ κατά τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ὅποιος δέχεται τό σύμβολον «666» δέχεται καί τόν συμβολιζόμενον Ἀντίχριστον, ὅπως ὅποιος δέχεται τόν σταυρόν δέχεται τόν ἐσταυρωμένον. Δέν εἶναι δυνατόν νά πῇ κάποιος δέν πειράζει, θά δεχθῶ τόν Ἀντίχριστον μόνον ὡς πρός τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματός του καί, ὅταν ἔλθῃ αὐτός προσωπικά, θά τόν ἀρνηθῶ. Τόν σύμβολον «666» δέν εἶναι ἀφηρημένος ἀριθμός, ἀλλά ὑποδηλώνει τό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁδηγεῖ στόν Ἀντίχριστον. Τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ ἀριθμός του καί αὐτός ὁ Ἀντίχριστος ἀλληλοπεριχωροῦν νοητικά καί εἴτε τό ἓνα δεχθῆς εἴτε τό ἄλλο, δέχεσαι τήν ἐνότητα καί τῶν τριῶν, ἀρχικά κατ' ἐννοίαν καί ἔπειτα κατ' ἐνέργειαν.

Ὁ δεχόμενος τό σύμβολον δέχεται τόν συμβολιζόμενον. Ὁ δεχόμενος τό «666» δέχεται τόν Ἀντίχριστον, τόν «666». Ἐξ ἄλλου εἶναι ἡ ἐποχή, πού τά πρόσωπα γίνονται ἀριθμοί, «νούμερα» καί φωνάζονται μέ τά νούμερά τους ἀντί τοῦ ὀνόματος καί τοῦ ὅλου τίτλου. Ὅποιος φωνάζει ἢ χαράσσει τό χάραγμα «666» κάμει μία ἐπίκλησιν στό πρόσωπον, στόν «666», στόν Ἀντίχριστον, καλεῖ τόν Ἀντίχριστον, λέγει συνθηματικά τό ὄνομά του καί ἀναμένει ἀπάντησιν, ἐμφάνισιν καί ἐνέργειαν τοῦ Ἀντιχρίστου.

3. Τό χάραγμα «666» ἐνεργεῖ ὡς εἶδωλον καί μεσάζων τοῦ Ἀντιχρίστου

Τό χάραγμα «666» λειτουργεῖ ψυχολογικά ὡς σύμβολον. Ἡ λέξις σύμβολον (συν-βάλλειν)⁴⁷¹ σημαίνει συνάντησιν, συνένωσιν. Ἀπό ψυχολογικῆς πλευρᾶς τό σύμβολον εἶναι «ἐνέργεια ἢ δραστηριότης τῆς ψυχῆς πρὸς συνάντησιν ἢ σύναψιν καί μάλιστα συγχώνευσιν δύο παραγόντων.»⁴⁷² Ποῖοι οἱ δύο παράγοντες ὅσον ἀφορᾷ τό σύμβολον «666»; Τό ἐγώ τοῦ ἀνθρώπου καί τό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου. Τό σύμβολον «666» δέν προκαλεῖ μόνον ἐρεθίσματα, παραστάσεις, θυμικές διαθέσεις, συναισθηματικές καταστάσεις ὑπέρ ἢ κατὰ τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἐνίστε γίνεται εἶδωλον καί μεσάζων τοῦ Ἀντιχρίστου καί μέ τήν ψυχολογικήν λειτουργίαν προβολῆς καί ἐνδοβολῆς ὁδηγεῖ σέ μίαν συναντησιακήν πορείαν μέ τόν συμβολιζόμενον Ἀντίχριστον, σέ μυστικήν διαλεκτικήν σχέσιν καί κοινωνίαν μέ αὐτόν.

Κατά τόν Κ. Jung, τό σύμβολον εἶναι ἀποκλειστικόν προϊόν τοῦ ἀσυνειδήτου, ἐνῶ ὁ ἐξωτερικός κόσμος ἀπλῶς ἐρεθίζει γιά τήν βίωσιν τοῦ συμβόλου καί δέν ἀποτελεῖ τόν ἄλλον παράγοντα γιά τήν γένεσιν τοῦ συμβόλου.⁴⁷³ Ἐάν, κατὰ τήν θεωρίαν τοῦ Jung, ἡ ὑπαρξίς καί ἡ λειτουργία τοῦ συμβόλου τοῦ Ἀντιχρίστου, τοῦ «666», ἦταν μόνον ἐνδοψυχικόν γεγονός, ὑποκειμενικόν, μία ἀπλή παράστασις, εἰκόνα, ἔννοια ἀλληγορική, χωρίς συσχετισμόν μέ τήν ἀντικειμενικήν ὑπαρξιν τοῦ Ἀντιχρίστου, καί τότε θά ἐλειτουργοῦσε ἐνδοψυχικά σάν ἓνα ὑποκειμενικόν εἶδωλον τοῦ Ἀντιχρίστου ἢ προϊόν τοῦ ὁμαδικοῦ ἀσυνειδήτου. Καί στήν περίπτωσιν αὐτήν θά ὑπῆρχε μυστική ἐσωτερική διαλεκτική σχέσις καί ἀποδοχή ἢ ἄρνησις ἀποδοχῆς ἐνός εἰδώλου.

Κατά τόν Igor Caruso τό σύμβολον γεννᾶται ἀπό μίαν ἐνδοψυχικήν

471. H. Liddell R. Scott, Ἄ. Κωνσταντινίδου, Μέγα Λεξικόν, τόμος Δ', σελ. 172.

472. Ἰωάν. Κ. Κορναράκη, Ἡ ἐπίδρασις τοῦ θρησκευτικοῦ συμβόλου... Θεσ/νίκη, 1968, σελ. 5.

473. Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 6.

δυναμικήν τάσιν, διά τῆς ὁποίας συναντᾶται τό ἐγώ (ὑποκείμενον) μέ τόν ἐξωτερικόν κόσμον (ἀντικείμενον) καί ἀναπτύσσεται μία διαλεκτική σχέσις μεταξύ ὑποκειμένου καί ἀντικειμένου.⁴⁷⁴ Σ' αὐτήν τήν διαλεκτικήν σχέσιν τό σύμβολον γίνεται ὁ μεσάζων, πού συνδέει τό ὑποκείμενον, τό ἐγώ (πρόσωπον Α') μέ τό συμβολιζόμενον ἀντικείμενον ἢ ἄλλο ἐγώ (πρόσωπον Β'). Ἡ σύνδεσις αὕτη διά τοῦ μεσάζοντος συμβόλου, πού λειτουργεῖ ὡς γέφυρα ἀμφιρρόπου κινήσεως $A \rightarrow B$ καί $B \rightarrow A$, πραγματοποιεῖται μέ τήν προβολήν τῆς ψυχῆς πρός τό ἀντικείμενον καί τήν ἐνδοβολήν, δηλαδή τήν διείσδυσιν τοῦ ἀντικειμένου στήν ψυχήν. Ἡ δυναμική αὕτη διαλεκτική σχέσις, προβολή – ἐνδοβολή, ἐπιφέρει τήν συνάντησιν, κοινωνίαν καί συγχώνευσιν μέ τόν συμβολιζόμενον.

Κατά τήν προβολήν λοιπόν τῆς ψυχῆς στό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, «666», ἡ ψυχική ἐνέργεια δέν τερματίζει στό σύμβολον «666», ἀλλά προβάλλεται πέραν τοῦ συμβόλου, στόν συμβολιζόμενον, στόν «666». Προχωρεῖ δηλαδή στήν περιοχήν τοῦ συμβολιζομένου, στόν Ἀντίχριστον διά τοῦ Σατανᾶ, καί κοινωνεῖ μετ' αὐτοῦ κατ' ἐννοίαν ἢ κατ' ἐνέργειαν.

Κατά τήν προβολήν τό «666» γίνεται μεσάζων, πού συνδέει ὡς ἀριθμός ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ὡς εἰκόνα τοῦ Ἀντιχρίστου μέ τόν εἰκονιζόμενον Ἀντίχριστον. Κατά τόν Μ. Βασιλείον καί Ἰω. Δαμασκηνόν «ἡ τῆς εἰκόνης τιμή ἐπὶ τό πρωτότυπον διαβαίνει...».⁴⁷⁵ Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» σημαίνει αὐτομάτως ἀποδοχήν τοῦ συμβολιζομένου Ἀντιχρίστου. Λειτουργεῖ τό «666» ὡς μεσάζων. Διαλέγεται τό πρόσωπον ἐντονα ἢ ὑποτονικά, συνειδητά ἢ ὑποσυνειδητά, ἀναλόγως τῆς ψυχικῆς καταστάσεως, μέ τόν συμβολιζόμενον Ἀντίχριστον-Διάβολον.

Ἀλλά ὑπάρχει καί ἡ ἐνδοβολή, ἡ ἀντίστροφη προβολή, ἡ ἀνακλαστική διείσδυσις τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῆς κοσμοθεωρίας του διά τοῦ μεσάζοντος συμβόλου στήν ψυχήν, στό ἐγώ (πρόσωπον). Ὡς ἀνακλαστικόν κάτοπτρον γιά τήν ἐνδοβολήν αὕτην λειτουργεῖ τό χάραγμα «χξς'» (666), «τό τοῦ νοητοῦ θηρίου τοῦ διαβόλου χάραγμα, δηλαδή ἡ εἰκὼν τῆς αὐτοῦ ἀποστασίας...».⁴⁷⁶ Τό χάραγμα «χξς'» (666) εἰκονίζει μυστικά, ὅπως ἐλέχθη, αὐτό τό ἀντίχριστον, θεομάχον πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὅπως ὁ Ἀντίχριστος εἶναι ἄνθρωπος «ἔχων τόν Σατανᾶ ἐν ἑαυτῷ δι' αὐτοῦ ἐνεργοῦντα»,⁴⁷⁷ ὁμοίως καί τό σύμβολον, ἡ μιὰ

474. Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 9-10.

475. Μ. Βασιλείου, Περὶ Ἀγίου Πνεύματος, κεφ. 18 § 45, Μ. 32, 149. C. (Ε.Π.Ε. 10, 402). Βλέπε καί Ἰω. Δαμασκηνοῦ, Ἐκδοσις ἀκριθῆς ὀρθοδ. πίστεως Δ. (16) 89 περὶ εἰκόνων Μ. 94, 1252. D. (Ε.Π.Ε. 1, 494).

476. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 412. Α.

477. Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, Εἰς τήν Β' Θεσσαλ. Μ. 124, 1344. C.

σφραγίς τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «χξς'» (666), ἔχει τόν Σατανᾶ, ἐν αὐτῷ δι' αὐτοῦ ἐνεργοῦντα. Καί μέ τό «666» ἐνεργεῖ ὁ Σατανᾶς τήν ἀντίχριστην διείσδυσιν, ἀποτυπώνει τήν ἀποστασιακὴν εἰκόνα τοῦ στήν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι σημεῖον ἐπαφῆς καί εἰδωλον καί μεσάζων καί κάτοπτρον, πού μυστικά ἀντικατοπτρίζει τόν Ἀντίχριστον στήν ψυχὴν μέ ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ.

Ὑπάρχει λοιπόν αὐτὴ ἡ παλινδρομικὴ κίνησις ψυχικῆς ἐνεργείας ἀπὸ τό Α, τό ἐγώ, στό σύμβολον καί διὰ τοῦ συμβόλου στό Β', στό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁμοίως ἐκ τοῦ Β' διὰ τοῦ συμβόλου ἡ ψυχικὴ ἐνέργεια παλινδρομεῖ, ἐπιστρέφει στό Α, στό ἐγώ. Ἔτσι τό σύμβολον γίνεται τό μέσον, μέ τό ὁποῖον συναντῶνται, συνάπτονται, συγχωνεύονται οἱ δύο παράγοντες, Α, (τό ἐγώ) καί Β' (ὁ Ἀντίχριστος). Κατ' αὐτόν τόν τρόπον ἡ ψυχὴ, ἡ προσωπικότης τοῦ ἀνθρώπου, δέχεται τήν ἐσωτερικὴν ἀντίχριστην σφραγίδα, τό ἐσωτερικόν ἀντίχριστον χάραγμα.

Τό σύμβολον «666», πάντοτε κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ, εἶναι μία πρόκλησις γιὰ συναντησιακὴν πορείαν, διαλεκτικὴν σχέσιν καί κοινωνίαν μέ τόν Ἀντίχριστον. Πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀντί αὐτοῦ, ὁ Σατανᾶς προβάλλει καί ἐνεργοποιεῖ τό εἰδωλον τοῦ Ἀντιχρίστου διὰ τοῦ συμβόλου «666». Ἡ ἀποδοχὴ τοῦ συμβόλου «666» φέρει σέ ἐπαφήν δαιμονικὴν, εἶναι πορεία συναντησιακὴ μέ τόν Ἀντίχριστον πρὸ τῆς ἐμφανίσεώς του διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ Σατανᾶ.

Αὐτὴ ἡ βίωσις τῆς κοινωνίας μέ τόν συμβολιζόμενον Ἀντίχριστον διὰ τοῦ συμβόλου «666» πραγματώνεται οὐσιαστικά στίς σκοτεινὲς δυνάμεις, στοὺς σατανιστές, στοὺς προδρόμους ἀντιχρίστους καί γενικά σέ ὅλα τὰ κυκλώματα τοῦ ἀντιχριστισμοῦ. Σέ ὅλους αὐτοὺς τό «666» ἔγινε εἰδωλον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Σατανᾶ καί τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι θρησκευτικὴ πίστις καί τό «666» μέσον λατρείας, ἐνσυνειδήτου ἐπικλήσεως τοῦ Ἀντιχρίστου καί τοῦ ἀντί αὐτοῦ, μέχρι τῆς ἐμφανίσεώς του, ἐνεργοῦντος Σατανᾶ.

Στοὺς λεγομένους πιστοὺς τό «666» δέν ἐνεργεῖ συνειδητά ὡς μία συναντησιακὴ πορεία, ἀλλὰ ὑποσυνειδήτα. Τό «666» ἐνεργεῖ ὡς μία ὑποσυνειδήτη κλήσις τοῦ Ἀντιχρίστου καί πορεία συναντήσεως. Καί ὅταν ὑπάρχη ἀκόμη νεκρά ψυχικὴ σχέσις πρὸς τό σύμβολον καί τόν συμβολιζόμενον «666», λειτουργεῖ κάποια ὑποσυνειδήτη κινητικότητα πρὸς τό σύμβολον καί τόν Ἀντίχριστον. Τό «666» θά εἶναι ἓνα ἀντικειμενικόν ἐρέθισμα, πού θά σχετίζη μέ τόν Ἀντίχριστον. Ὑποσυνειδήτα πραγματώνεται μία τέτοια κίνησις πρὸς τόν Ἀντίχριστον σέ στιγμὲς κρίσεως τῆς προσωπικότητος, ψυχικῆς κάμψεως καί ἀμφιβολιῶν.

Αὐτὴ ἡ ἀποδοχὴ τοῦ «666» καί ἡ συναντησιακὴ πορεία πρὸς τόν Ἀντίχριστον εἶναι ἀρχικά νοητικὴ καί δύναται νά γίνη οὐσιαστικὴ, ἐν-

εργητική, βουλευτική. Ἡ ἀρχική ἀφηρημένη διείσδυσις τοῦ συμβόλου τοῦ Ἀντιχρίστου στήν ψυχὴν προετοιμάζει τήν κατ' ἐννοίαν ἀποδοχήν τοῦ Ἀντιχρίστου καί διαβόλου καί ἔπειτα τήν κατ' ἐνέργειαν βουλευτικήν ἀποδοχήν. Τό σύμβολον πρῶτα κατακτᾷ τόν χῶρον τοῦ νοῦ, τῆς καρδίας καί παρασύρει τήν βούλησιν γιά τήν ἀποδοχήν τοῦ συμβολιζομένου, τοῦ Ἀντιχρίστου. Τό σύμβολον «666» ἀνοίγει τόν δρόμον γιά τόν «666», τόν Ἀντίχριστον, ὁ ὁποῖος καλεῖται σέ στιγμές ἀδυναμίας, ὀλιγοπιστίας, δαιμονικῆς ἐπηρείας εἴτε συνειδητά εἴτε ὑποσυνείδητα.

Τό σύμβολον «666» εἶναι μία συνειδητή ἢ ὑποσυνείδητη πρόκλησις συναντησιακῆς πορείας τοῦ ἐγώ πρὸς τόν Σατανᾶ καί Ἀντίχριστον. Καί μόνον ὁ λογισμός νά περάσῃ ἀπό τόν νοῦν τοῦ πιστοῦ «μήπως δέν ἦ-
ταν ἀληθινός Μεσσίας ὁ Χριστός, καί περιμένομεν ἄλλον;», ἀμέσως τό «666» ὁδηγεῖ στόν Ἀντίχριστον καί συγκλονίζει καί ἀλλοτριώνει μέ τό ὄραμα τοῦ ψευδομεσσίου. Ὁ πιστός δέν πρέπει νά δέχεται οὔτε στόν νοῦν οὔτε στήν βούλησιν οὔτε στήν καρδίαν, οὔτε ἐσωτερικά, οὔτε ἐξωτερικά κανένα σύμβολον, καμμίαν σχέσιν, πού ἀπομακρύνει ἀπό τόν Χριστόν. Δέν μπορεῖ νά συνυπάρξουν στήν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου Χριστός καί Ἀντίχριστος. «Τίς συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ (Σατανᾶ);»⁴⁷⁸.

Τήν ἐπίδρασιν τοῦ ἀντιχρίστου συμβόλου «666», τό ὁποῖον κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ μέ τήν παλινδρομικήν κίνησιν, προβολή-ἐνδοβολή, γίνεται μέσον συναντήσεως, κοινωνίας τοῦ ἐγώ μέ τόν Ἀντίχριστον, δείχνομεν μέ τό ἀκόλουθον γραμμικόν σχῆμα:

---

478. Β' Κορινθίους 6,15.

ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΑΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΟΥ «666»

1. Προβολή: $A \rightarrow \text{«666»} \rightarrow B$.

Ἡ ἀποδοχή τοῦ συμβόλου «666» ὁδηγεῖ σέ ψυχικὴν κινητικότητα ἀποδοχῆς τοῦ συμβολιζομένου Ἀντιχρίστου-Σατανᾶ

2. Ἐνδοβολή: $B \rightarrow \text{«666»} \rightarrow A$.

Κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ διείσδυσις στὴν ψυχὴν διὰ τοῦ συμβόλου-χαράγματος «666» τοῦ συμβολιζομένου Ἀντιχρίστου.

3. Προβολή ↔ Ἐνδοβολή:
 $A \rightarrow 666 \rightarrow B$
 $B \rightarrow 666 \rightarrow A$

Παλινδρομικὴ κίνησις καὶ διὰ τοῦ συμβόλου «666» συνάντησις, κοινωνία τοῦ Ἐγὼ μέτὸν Ἀντίχριστον, Σατανᾶ.

4. Τὸ χάραγμα «666» σημαίνει τὴν διαχρονικὴν, ἀφανῆ παρουσίαν τοῦ Ἀντιχρίστου

Ἡ παρουσία τοῦ Ἀντιχρίστου καθίσταται διαχρονικὴ μέτὸν ἀντιχριστισμόν, τοὺς προδρόμους ἀντιχρίστους, τίς αἱρέσεις καὶ ὅλες τίς ἀντίθεες δυνάμεις. Ὁ Ἰωάννης λέγει «... ἠκούσατε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασιν».⁴⁷⁹ Κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ οἱ πρόδρομοι ἀντίχριστοι καθιστοῦν παρόντα τὸν «ἰδιοτρόπως Ἀντίχριστον», διότι εἶναι «οἱ ἐνσαρκοῦντες τὸ ἀντίθεον καὶ ἀντίχριστον πνεῦμα αὐτοῦ».⁴⁸⁰ Μέ τίς αἱρέσεις, τίς ψευδοδιδασκαλίες καὶ ὅλες τίς ἀντίχριστες δυνάμεις ἐκφράζεται ὁ Ἀντίχριστος κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ καὶ εἶναι παρὼν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἰωάννου. «καὶ τοῦτό

479. Α' Ἰωάννου, 2, 18.

480. Ἀνδρέου Θεοδώρου, Ἡ περί Ἀντιχρίστου Ἰδέα, ἐν Ἀθήναις, 1970, σελ. 40. καὶ 41.

ἐστι τό τοῦ ἀντιχρίστου ὃ ἀκηκόατε ὅτι ἔρχεται, καί νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστὶν ἤδη...». ⁴⁸¹

Ὁ Ἀντίχριστος λοιπόν διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ Σατανᾶ εἶναι παρὼν σέ κάθε ἐποχὴν καί ἐκφράζεται καί δρᾷ διὰ τῶν ὀργάνων του καί τῶν διαφόρων συμβόλων. Τό κατ' ἐξοχὴν σύμβολον, πού ἐκφράζει τόν Ἀντίχριστον, τόν χαρακτήρα, τό ἔργον του, τὴν κοσμοθεωρίαν του, ὅπως εἶδαμε, εἶναι τό «666». Γίνεται τρόπον τινά μέ τό «666» παρὼν καί ἐνεργῶν ὁ Ἀντίχριστος. Τό «666» προετοιμάζει τὴν προσωπικὴν ἔλευσίν του. Παρὼν ὁ Ἀντίχριστος διὰ τῶν ὀργάνων του, παρὼν καί διὰ τοῦ συμβόλου του «666». Τά πάντα κινεῖ ὁ Σατανᾶς. Μέ τόν Ἀντίχριστον «πραγματοποιεῖται ἡ τελειότερα καί πληρεστέρα προέκτασις τοῦ Σατανᾶ ἐπὶ τῆς γῆς...». ⁴⁸²

Τό «666» δέν εἶναι ὁ Ἀντίχριστος οὔτε μόνον του φέρει τόν Ἀντίχριστον. Μέ τό «666» προβάλλεται, ἀντικατοπτρίζεται, τό εἶδωλον, ἡ μορφή τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἐνεργεῖται τό μυστήριον τῆς ἀνομίας, πού προετοιμάζει τὴν ἔλευσίν του. Ὅπως ἐλέχθη, «τό νόημα τοῦ 666 προβάλλει τρισδιάστατον. Τοῦτο ἀκριβῶς ἐκφράζεται διὰ τῆς τριπλῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ψηφίου 6, ἡ ὁποία συμβολίζει τὴν εἰς τό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου ἀνακεφαλαίωσιν τῆς κακίας, τῆς πλάνης, τῆς ἀπάτης καί, δι' αὐτῶν, τῆς ἀπό τοῦ Θεοῦ ἀποστασίας τῶν ἀνθρώπων, τοῦ παρελθόντος, τοῦ παρόντος, καί τοῦ μέλλοντος...». ⁴⁸³ Κατά τόν Εἰρηναῖον διὰ τοῦ Ἀντιχρίστου «ἀνακεφαλαίωσις γίνεται πάσης ἀδικίας, καί παντός δόλου, ἵνα ἐν αὐτῷ συρρεύσασα καί συγκλεισθεῖσα πᾶσα δύναμις ἀποστατική... καταλλήλως οὖν καί τό ὄνομα αὐτοῦ ἔξει τόν ἀριθμόν χξς' ἀνακεφαλαιούμενος ἐν αὐτῷ τόν πρό τοῦ κατακλυσμοῦ πᾶσαν κακίαν...». ⁴⁸⁴

Διὰ τοῦ Σατανᾶ ὁ Ἀντίχριστος προβάλλεται διαχρονικά, «... ἡ προσωπική δρᾷσις τοῦ μέλλοντος νά ἔλθῃ εἰς τούς ἐσχάτους καιροὺς Ἀντιχρίστου θά ἔχῃ ἀναφοράν διὰ τοῦ πατέρωνός του, τοῦ Σατανᾶ, εἰς τό παρελθόν, τό παρόν καί τό μέλλον... ἡ δρᾷσις τοῦ Ἀντιχρίστου θά ἀναπτυχθῇ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ προσχεδιασθέντος προγράμματος ἀνατροπῆς τῆς ὑπαρχούσης εἰς τόν κόσμον θείας τάξεως, καί ἀχρηστεύσεως τῆς ἐκ τοῦ κακοῦ σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας Του εἰς τόν κόσμον. Τό σατανικόν τοῦτο πρόγραμμα δράσεως τοῦ Ἀντιχρίστου ἔχει ὡς βάσιν τόν ἀριθμόν 6...». ⁴⁸⁵

481. Α' Ἰωάννου, 4,3.

482. Ἀνδρέου Θεοδώρου, "Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 59.

483. Μάρκου Ἀ. Σιώτου, "Ἐνθ' ἄνωτ. Ἀριθ. 3/15-2-87, σελ. 109.

484. Εἰρηναίου, Contra Haereses lib. V. M. 7. 1201-1202 (B.E.Π. 5, 168).

485. Μάρκου Ἀ. Σιώτου, "Ἐνθ' ἄνωτ..

Ἐάν πλανήσῃ τούς πιστούς ὁ Σατανᾶς ὅτι τό «666» δέν εἶναι κακόν, τότε εἶναι βέβαιον ὅτι θά πείσῃ ὅτι καί αὐτός ὁ Ἀντίχριστος δέν εἶναι κακός. Ὁ Ἰππόλυτος ἐπισημαίνει τό γεγονός ὅτι ὁ Ἀντίχριστος καί μή παρῶν προσωπικῶς προκαλεῖ πόλεμον. «... αὐτός μή φαινόμενος ἄρτι ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας, ὁρατόν ἡμῖν πόλεμον πρός μάχας καί σφαγᾶς ἐπάγει καί ἐρεθίζει...»⁴⁸⁶

Τό σημεῖον, ἡ σφραγίς τοῦ Ἰ. Χριστοῦ εἶναι ὁ σταυρός. Τό σημεῖον, ἡ σφραγίς τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι τό «666». Ὁ σταυρός σημαίνει τήν νίκην, τόν θρίαμβον κατά τῆς ἁμαρτίας καί τῆς ἀποστασίας. Τό «666» σημαίνει τόν θρίαμβον τῆς ἀποστασίας, τήν ἄρνησιν τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας. Ἡ ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ ἐνέργεια τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ εἶναι διαχρονική καί ἐμφανίζεται καί πρό Χριστοῦ. Ὁμοίως καί ἡ διά τοῦ Σατανᾶ ἐνέργεια τοῦ σημείου τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι διαχρονική καί ἐμφανίζεται καί πρό τοῦ Ἀντιχρίστου.

Οἱ ἀριθμός ΤΙΗ (318) στήν Π.Δ. προτυπώνει τήν νίκην τῆς σταυρικής Θυσίας. Τό Τ (= 300) «φασίν εἶναι τοῦ Κυριακοῦ σημείου (σταυροῦ) τύπον κατά τό σχῆμα», τό δέ ΙΗ (= 18) «τοῦνομα σημαίνει τό σωτήριο». ⁴⁸⁷ Μέ τόν ἀριθμόν αὐτόν ἐνίκησεν ὁ Ἀβραάμ τοῦς ἐχθρούς. ⁴⁸⁸ «Ι, δέκα, Η, ὀκτώ· ἔχεις Ἰησοῦν. Ὅτι δέ ὁ σταυρός ἐν τῷ Τ ἤμελλεν εἶχειν τήν χάριν, λέγει καί τριακοσίους.». ⁴⁸⁹

Υπάρχουν πολλές προτυπώσεις τοῦ σταυροῦ στήν Π.Δ. ⁴⁹⁰ «Ὁ τοῦ Χριστοῦ Σταυρός προανεκηρύττετο καί προετυποῦτο μυστικῶς ἐκ γενεῶν ἀρχαίων». ⁴⁹¹ Ὅπως τό Σταυρικό μυστήριον ἦταν ἐνεργούμενον πρό Χριστοῦ καί ἡ Χάρις τοῦ Σταυροῦ ἐνεργοῦσε καί ἔσωζε διά τῶν προτυπώσεων τοῦ Σταυροῦ, ὁμοίως καί τό μυστήριον τῆς ἀνομίας τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι ἐνεργούμενον πρό τῆς προσωπικῆς ἐμφανίσεώς του καί διά προδρόμων ἀντιχρίστων καί συμβόλων καί κυρίως διά τοῦ «666». «Ὡς περ μήπω παραγενομένου τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἁμαρτίας, τοῦ υἱοῦ τῆς ἀνομίας, τοῦ Ἀντιχρίστου λέγω, ὁ ἡγαπημένος τῷ Χριστῷ φησι Θεολόγος, «καί νῦν, ἀγαπητοί, ὁ Ἀντίχριστός ἐστι», οὕτω καί ὁ Σταυρός ἦν ἐν τοῖς προγενεστέροις καί πρό τοῦ τελεσθῆναι. Ὁ γάρ μέγας Παῦλος σαφέστερον ἡμᾶς διδάσκων, πῶς καί μήπω παραγενόμε-

486. Ἰππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 929. Β-С. (Β.Ε.Π. 6, 286).

487. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς ς' κεφ. 11. Μ. 9, 305. Α. (Β.Ε.Π. 8, 209.).

488. Γένεσις 14,14. «ἀκούσας δέ Ἀβραμ ὅτι ἠχμαλώτεται Λώτ ὁ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τούς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καί ὀκτώ, καί κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν...».

489. Βαρνάβα Ἐπιστολή, ΙΧ, 8 Μ. 2, 752. Α-Β (Β.Ε.Π. 2, 235).

490. Βλέπε Γ. Γρατσέα, Ὁ Σταυρός, Ἀθῆναι, 1967, σελ. 15-24.

491. Γρηγορίου τοῦ Παλαμά, Εἰς τόν Τίμιον καί ζωοποιόν Σταυρόν, 1. Μ. 151, 124. D. (Ε.Π.Ε. 9, 282).

νος ἐν ἡμῖν ἐστὶν ὁ Ἀντίχριστος, φησὶν ὅτι «τό μυστήριον αὐτοῦ ἐνεργεῖται ἐν ἡμῖν.». Οὕτω δὴ καὶ ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ μήπω γεγονώς ἐν τοῖς προπάτορσιν ἦν· τό γάρ μυστήριον αὐτοῦ ἐνηργεῖτο ἐν αὐτοῖς». ⁴⁹²

Εἶναι Ἐνεργούμενος ὁ Σταυρός πρό τῆς σταυρώσεως· «... καί πρό τοῦ τόν Σταυρόν παγῆναι Σταυρός ἦν ὁ σώζων». ⁴⁹³ Ἐνεργούμενον καί τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου «666» πρό τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀντιχρίστου. «Ὡ τῶν παραδόξων πραγμάτων! Οὐδέπω ὁ σταυρός ὑπό τῶν Ἰουδαίων ἐτεκτονεῦετο, καί τό τοῦ σταυροῦ τρόπαιον τοῖς πιστοῖς ἐπεδείκνυτο. Ὡ σταυροῦ παντότροφος ἐνέργεια ἐν τῇ Χάριτι μέν τῇ ὀψει τῆς ὁράσεως ἐνριζωθεῖσα (στήν Κ.Δ. ἐνεργεῖ ἡ ἀπλή ἐμφάνις τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ)· ἐν τῷ νόμῳ δέ τῇ πείρᾳ τῆς βοηθείας ἐν τῷ Μωσαϊκῷ σχηματισμῷ (διά τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν) προαναζωγραφθεῖσα!» ⁴⁹⁴.

Ὅπου προτυπούμενος ὁ σταυρός, ἐκεῖ ὁ Χριστός ἐνεργῶν. Τό «666» προτυπώνει τόν Ἀντίχριστον. Ὅπου τό «666» σημειούμενον, ἐκεῖ κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ ὁ Ἀντίχριστος ἐνεργῶν τό μυστήριον τῆς ἀνομίας, τό ὅποιον κυοφορεῖ ἐπὶ αἰῶνας τήν προσωπικήν του παρουσίαν.

Ἡ σφράγισις διά τοῦ σταυροῦ καθιστᾷ τό κακόν ἀνενέργητον. «Ἡ δέ τοῦ σταυροειδοῦς τύπου σφραγίς,... δηλοῖ τήν πασῶν ὁμοῦ τῶν σαρκικῶν ὀρέξεων ἀνενεργησίαν.». ⁴⁹⁵ Ἡ σφράγισις διά τοῦ «666» ἐνεργοποιεῖ τό κακόν καί ἀντιχριστοποιεῖ τόν ἄνθρωπον, τόν καθιστᾷ ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ Σατανᾶ. Ἡ σφράγισις μέ τόν σταυρόν καθιστᾷ τόν πιστόν χριστοειδῆ, ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ Χριστοῦ. Στήν Π.Δ. οἱ δίκαιοι καί ἅγιοι ἦσαν «τῷ μυστηρίῳ τοῦ σταυροῦ ἐνεργούμενοι.». ⁴⁹⁶

Τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου καί οἱ δεχόμενοι τό χάραγμα «666» εἶναι ἐν συνειδήσει κοινωνοί τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἐνεργούμενοι ὑπ' αὐτοῦ. Διά τοῦ «666» γίνεται μυστικῶς παρών ὁ Ἀντίχριστος. Μέ τό «666» δηλώνεται ἡ διαχρονική παρουσία του καί ἡ ἐνέργειά του, ἡ παρότρυνσις πρός ἀποστασίαν. Ὅπως ἡ σταυροειδής χρίσις τῶν παραστάδων τῶν οἰκιῶν τῶν Ἰουδαίων στήν Αἴγυπτον μέ τό αἷμα τοῦ πασχάλιου ἀμνοῦ μυστικῶς καθιστοῦσε παροῦσαν τήν ἐνέργειαν τοῦ σταυ-

492. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἐνθ' ἄνωτ. 3, Μ. 151, 125. C. (Ε.Π.Ε. 9, 284-286).

493. Ἐνθ' ἄνωτ. 16, Μ. 151, 136. C. (Ε.Π.Ε. 9, 304).

494. Τιμοθέου Ἀντιοχείας, Εἰς τόν Σταυρόν κλπ. Μ. 86. 1, 256, C-257, Α.

495. Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου, Περί Ἐκκλησ. Ἱεραρχίας γ. 3. Μ. 3, (Ε.Π.Ε. φιλ. 3, 442).

496. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἐνθ' ἄνωτ. 15, Μ. 151, 136. Α. πρὸθλ. 133-B-D (Ε.Π.Ε. 9, 302).

ροῦ καί αὐτόν τόν Ἰ. Χριστόν παρόντα καί σώζοντα, ὁμοίως καί ἡ σφράγις μέ τό χάραγμα «666» καθιστᾷ παρόντα καί ἐνεργοῦντα αὐτόν τόν Ἀντίχριστον καί ὁδηγοῦντα στήν ἀποστασίαν καί ἀπώλειαν.

Τό χάραγμα «666» καλεῖ καί παροντοποιεῖ τόν Ἀντίχριστον, εἶναι πρόδρομον σημεῖον τῆς παρουσίας τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως πρό τῆς Β΄ Παρουσίας τοῦ Ἰ. Χριστοῦ προτρέχει τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ. «καί τότε φανήσεται τό σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ»,⁴⁹⁷ δηλαδή ὁ σταυρός, «σημεῖον ἐκπετάσεως ἐν οὐρανῷ».⁴⁹⁸

Ὁ σταυρός εἶναι τοῦ Χριστοῦ γνώρισμα καί τῶν Χριστιανῶν ἀσφάλεια. Τό «666» τοῦ Ἀντιχρίστου προμήνυμα. Ὁ σταυρός, προάγγελος τῆς Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ὥστε νά ἀποτελῇ σημεῖον ἀναγνωρίσεως, γιά νά μή πλανηθοῦν οἱ πιστοί ἀπό τόν Ἀντίχριστον. «... μετ' αὐτοῦ (τοῦ σταυροῦ) μέλλει ἔρχεσθαι ἐν τῇ δευτέρᾳ καί ἐνδόξῳ αὐτοῦ παρουσίᾳ... Ἀλλ' ἴδωμεν πῶς μετά τοῦ σταυροῦ ἔρχεται ἀναγκαῖον γάρ ἐπαναγαγεῖν τήν ἀπόδειξιν... περί τῆς δευτέρας αὐτοῦ παρουσίας λέγων τῆς ἐνδόξου διὰ τοὺς ψευδοχρίστους, διὰ τοὺς ψευδοπροφήτας, διὰ τόν Ἀντίχριστον, ἵνα μή τις πλανηθεῖς ἐκείνῳ περιπέσῃ. Ἐπειδὴ γάρ πρό τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἀντίχριστος ἔρχεται, ἵνα μή ζητῶν τις τόν ποιμένα τῷ λύκῳ περιπέσῃ διὰ τοῦτό σοι λέγω γνώρισμα τῆς τοῦ ποιμένος παρουσίας.»⁴⁹⁹ Γνώρισμα τοῦ Ποιμένος Χριστοῦ ὁ σταυρός. Γνώρισμα τοῦ λύκου Ἀντιχρίστου τό «666». Ὁ σταυρός ὁδηγεῖ στόν ποιμένα Χριστόν. Τό «666» ὁδηγεῖ στόν λύκον Ἀντίχριστον. Φυλάξου ἀπό τόν λύκον χριστιανέ.

497. Κατά Ματθαῖον 24, 30.

498. Διδαχή τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, XVI, 6 Β.Ε.Π. 2,220.

499. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς τόν Σταυρόν καί εἰς τόν ληστήν... Μ. 49, 403-404.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΤΟ ΠΟΙΟΝ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ: ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΠΟΙΕΙ

1. Λύει Χριστόν-άποχριστοποιεῖ τόν χριστιανόν

1) Δέσμευσις τῆς βουλήσεως-δυσκινησία πρὸς τό ἀγαθόν

Τό σύμβολον «666» ἀπό τήν στιγμὴν τῆς ἀποδοχῆς τοῦ ἐνεργεῖ ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ. Ἐάν δεχθῇ ὁ πιστός τό χάραγμα αὐτό ἐξωτερικά, στό χέρι, στό μέτωπον ἢ στήν ταυτότητα, δημιουργεῖται ἡ προϋπόθεσις γιά τήν διείσδυσιν στήν ψυχὴν τῆς σατανικῆς ἐνεργείας καί τήν ἄλωσιν τοῦ ἐγώ. Ἡ σιωπηρά, ἀθόρυβη διείσδυσις στόν νοῦ καί στήν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ ἀφηρημένη κατ' ἐννοιαν ἀποδοχή ἐξελίσσεται σέ συγκεκριμένην ἐνσυνείδητην ἀποδοχήν, σέ ἄλωσιν καί ἀλλοτρίωσιν τῆς ὑπάρξεως. Συνήθως καί ὁ πνευματικός ἀκόμη ἄνθρωπος δίνει ἀνοίγματα στήν σατανικὴν ἐνέργειαν μέ ἀδυναμίες, συμβιβασμούς, ἀμαρτίες, ὅποτε τό χάραγμα «666» ἐνεργεῖ ὡς ἀποχριστοποιητικὴ σφραγίδα, διότι, ὅπως εἶδαμε, τό «666» ἐκφράζει τόν χαρακτήρα καί τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου.

Τό χάραγμα «666» ἐνεργοῦμενον ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ δεσμεύει τήν βούλησιν καί προκαλεῖ δυσκινησίαν πρὸς τό ἀγαθόν. Στό μέτωπον καί στό δεξιὸ χέρι θά χαράσσεται τό «666» ἢ στό μέτωπον ταυτότητος πάνω ἀπὸ τήν φωτογραφίαν, γιά νά σημαίνει αὐτὴν τήν δέσμευσιν τῆς βουλῆσεως, τοῦ λόγου καί τοῦ ἔργου. «καὶ ποιεῖ πάντας... ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν».⁵⁰⁰

Τό χάραγμα «χξς'» (666) εἰκονίζει τόν ἀποστάτην Ἀντίχριστον καί τόν δι' αὐτοῦ ἐνεργοῦντα ἀρχαποστάτην Σατανᾶ. Ἡ σφράγις τοῦ μετώπου, τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἢ τῆς ταυτότητος, ἔχει τήν ἐννοιαν νά δοθῇ στήν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου αὐτὴ ἡ ἀποστασιακὴ ιδιότης ἀρχικά ἐξωτερικά καί κατ' ὀλίγον ἐσωτερικά, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νά ἀρνηθῇ τό ἀγαθόν καί τήν κίνησιν πρὸς τόν Θεόν καί νά δεχθῇ τό κακόν

---

500. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 13,16.

καί τήν κίνησιν πρὸς τὸν Σατανᾶ, νά ἀδρανοποιηθῇ ὡς πρὸς τὸ ἀγαθόν καί νά ἐνεργοποιηθῇ πρὸς τὸ κακόν, νά γίνῃ ἀποστάτης σύμμορφος πρὸς τὸν Ἀντίχριστον διάβολον, εἰκὼν καὶ ὁμοίωσίς του.

Τὸ χάραγμα «χξς'» (666) ἐκφράζει, ὅπως εἶδαμε, τὴν ἀνακεφαλαίωσιν, τὴν κορύφωσιν τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἡ χάραξις τοῦ «666» σημαίνει ἄρνησιν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ, ὅπως λέγει καὶ ὁ Ἀρέθας. «Ἀντίθετος γάρ τῶν ἀγαθῶν ἢ τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος ἐγγάραξις.»⁵⁰¹

Τὸ χάραγμα «666» σφραγιζόμενον στὸ μέτωπον καὶ στὸ δεξιὸ χέρι ἢ στὴν ταυτότητα, πού θά ἐπιδεικνύῃ τὸ δεξιὸ χέρι, λειτουργεῖ ὡς πυξίδα ἀποπροσανατολιστική, ἀποχριστοποιητική, μέ ἐνέργειαν δαιμονικήν, ἢ ὁποία ἀδρανοποιεῖ τὴν βούλησιν πρὸς τὸν ἀγαθόν, ἀπενεργοποιεῖ τὴν σφραγίδα τοῦ σταυροῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βαθμηδόν, καὶ καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἀδιάφορον, δυσκίνητον πρὸς τὸ ἀγαθόν, τὴν προσευχήν καὶ τὰ καλὰ ἔργα, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος: «Προσέχετε, ἀδελφοί μου, τὴν ὑπερβολὴν τοῦ θηρίου· τεχνάσματα γάρ πονηρίας, πῶς ἐκ γαστροῦ ἄρχεται, ἵν' ὅταν τις στενωθῇ, βρωμάτων ὑστερούμενος, ἀναγκασθῇ λαβεῖν ἐκείνου τὴν σφραγίδα, οὐχ ὡς ἔτυχεν, εἰς πᾶν μέρος τοῦ σώματος, ἀλλ' ἐπὶ χεῖρα δεξιάν, ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου, τὸν δυσσεβῆ χαρακτήρα, ἵνα ἐξουσίαν μὴ ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος σφραγίσασθαι τῇ δεξιᾷ χειρὶ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, μήτε πάλιν ἐν μετώπῳ σημειώσασθαι παντελῶς τὸ ἅγιον ὄνομα τοῦ Κυρίου, μήτε τὸν ἔνδοξον καὶ τίμιον σταυρόν τοῦ Χριστοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν.»⁵⁰²

Δηλαδή ἡ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου ἀπὸ ἐξωτερικὴ γίνεται ἐσωτερικὴ δέσμευσις καὶ ἀδρανοποιεῖ τὴν πνευματικὴν διάθεσιν, ὥστε νά μὴν θέλῃ οὔτε ἓνα «δόξα Πατρί» νά εἰπῇ οὔτε ἓνα «ἅγιος ὁ Θεός», δηλαδή νά μὴ σημειώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ στὸ μέτωπον καὶ νά μὴν κάμῃ οὔτε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, σάν νά εἶναι τὸ χέρι βαρὺ, ἀσήκωτον δεμνόν. Ἀκούομεν ὅτι συμβαίνουν πολλὰ τέτοια παραδείγματα, σύμπτωμα ἀντίχριστης ἐνεργείας.

Ὁ Ἀνδρέας Καίσαρείας ἐπισημαίνει: «Καὶ τὸ χάραγμα δὲ τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος τοῦ ἀποστάτου [καὶ πλάνου] πᾶσιν ἐπιθεῖναι σπουδάσει· ἐν μὲν ταῖς δεξιαῖς [χερσίν], ἵνα τῶν [δεξιῶν καὶ] ἀγαθῶν ἔργων ἐκκόψῃ τὴν ἐνέργειαν· ἐν δὲ τοῖς μετώποις, ἵνα ἐν τῇ πλάνῃ καὶ τῷ σκότει διδάξῃ τοὺς ἀπατωμένους παρρησιάζεσθαι.»⁵⁰³ Ἡ ἀντίχριστη

501. Ἀρέθα Καίσαρείας, Ἔνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 680. D.

502. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Λόγος εἰς τὴν Παρουσίαν τοῦ Κυρίου, ἐκδ. ΟΞΟΝΙΑ, ἀσθ', σελ. ΤΞα'.

503. Ἀνδρέου Καίσαρείας, Ἔνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 340. A-B. Παρομοίως ὁ Ἀρέθας: «Ἐπὶ χειρὸς τῆς δεξιᾶς καὶ ἐπὶ μετώπου τὸ γνῶρισμα. Ἀντίθετος γάρ τῶν ἀγαθῶν ἢ

ἐνέργεια τοῦ «666» δεσμεύει τὴν Βούλησιν καὶ δίνει τὸ ἀντίχριστον ἡθος στὴν προσωπικότητα, ἡ ὁποία ἀρνεῖται ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν Χριστόν καὶ ἐγκολπώνεται τὸν Ἀντίχριστον. Τὸ «666» εἶναι ἓνα κλειδί, μέ τὸ ὁποῖον ἡ ἀντίχριστη ἐνέργεια βαθμηδὸν αἰχμαλωτίζει τὴν προσωπικότητα στὸν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν, ἐκκόπτει τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἀλλοτριώνει τὸ πρόσωπον, ὥστε νά ἐνεργοποιηται καὶ μέ θράσος νά παρρησιάζεται μέσα στὴν ἀντίχριστην πλάνην καὶ στό σκότος, νά γίνεται ἀπὸ φωτόμορφον τέκνον τῆς πίστεως ἐσκοτισμένος υἱὸς τοῦ διαβόλου.

Τὸ χάραγμα «666» ἐνεργούμενον ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ συνεχῶς δεσμεύει καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα μέ τὴν ἀντίχριστην ἐνέργειαν, ἡ ὁποία, ὅπως ἀναλυτικώτερα θά λεχθῇ σέ ἄλλο κεφάλαιον, κινεῖται πρῶτον ἐκ τῶν ἔξω πρὸς τὰ ἔσω, πρὸς τὴν ψυχὴν καὶ ἀποχριστοποιεῖ τὴν προσωπικότητα. Στὴν συνέχειαν ἡ ἀντίχριστη ἐνέργεια, ἐκ τῶν ἔσω, ἀπὸ τὴν βούλησιν, ἀπὸ τὴν ἀλλοτριωμένην ψυχὴν κινεῖται πρὸς τὰ ἔξω ὡς ἐκφρασις μέ λόγον καὶ ἔργον. Ἔτσι ἡ σατανικὴ ἐνέργεια τοῦ «666» σφραγίζει ὄχι μόνον τὸ μέτωπον, ἀλλὰ καὶ τὸν λόγον, ὄχι μόνον τὸ δεξιὸ χέρι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔργον, ἐμποδίζει τὸ καλόν καὶ διευκολύνει τὸ κακόν.

2) Ἀκίνησία πρὸς τὸ ἀγαθόν-τελεία ἀποχριστοποίησις

Ἡ δέσμευσις τῆς βουλήσεως, τὴν ὁποίαν ἐκφράζει τὸ χάραγμα «666», μπορεῖ νά καταλήξῃ σέ τελείαν αἰχμαλωσίαν στὸν Σατανᾶ-Ἀντίχριστον, σέ πάγιον ἀντίχριστον ἀρνητισμόν. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος γίνεται **ἀκίνητος πρὸς τὸ ἀγαθόν**, ἀπομακρύνεται ἠθικὰ ἀπὸ τὸν Θεόν, γίνεται ἀποστάτης καὶ πονηρός. «πονηροὶ δέ... οἱ τὸ χάραγμα ἐπιφερόμενοι τοῦ θηρίου, ἐκ τοῦ ἀποστῆναι μὲν ἀπὸ Θεοῦ ζῶντος, τῷ Ἀντιχρίστῳ δέ προσρυῆναι (= προσχωροῦν).».⁵⁰⁴

Ἡ ἐνέργεια τοῦ χαράγματος «666» αἰχμαλωτίζει τὴν βούλησιν καὶ τὴν ὅλην προσωπικότητα σέ μίαν τυφλὴν ὑποταγὴν στὸν Ἀντίχριστον, ὅπως λέγει ὁ Ἰππόλυτος: «Καὶ πάντες διὰ τὴν στέρησιν τῶν βρωμάτων, ἐπ' αὐτόν ἐλεύσονται, καὶ προσκυνήσουσιν αὐτόν· καὶ δώσει αὐτοῖς χάραγμα ἐν τῇ χειρὶ τῇ δεξιᾷ, καὶ ἐν τῷ μετώπῳ, ἵνα μὴ τις τὸν τίμιον σταυρόν ποιήσῃ ἐν τῷ μετώπῳ τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὶ· **ἀλλὰ δέδεται αὐτοῦ ἡ χεὶρ**· καὶ ἀπὸ τότε οὐχ ἔξει ἐξουσίαν σφραγίσαι τι τῶν μελῶν

τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος ἐγγάραξις. Ἐν μὲν ταῖς δεξιαῖς, ἵνα τῶν ἀγαθῶν ἔργων ἐκκόψῃ τὴν ἐνέργειαν. Ἐν δέ τοῖς μετώποις, ἵνα τὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπικείμενον μέρος προσληφθὲν, σκοτασμόν ἐμποιήσῃ τοῖς ἀπατωμένοις τοῦ μή ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσημένως ἀντέχεσθαι τῆς εὐσεβείας». (Μ. 106,680. D.).

504. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 704. C.

αὐτοῦ· ἀλλὰ τῷ πλάνῳ προστεθήσεται, καὶ αὐτῷ δουλεύσει· καὶ μετάνοια ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν.».⁵⁰⁵

Τό χάραγμα λοιπόν «666», ἐνῶ φαίνεται στήν ἀρχήν κάτι τό ἀσημαντον, κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ ὁδηγεῖ στόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν, στήν αἰχμαλωσίαν τοῦ διαβόλου, στήν ἀκινήσιαν πρὸς τό ἀγαθόν. Στήν ἀρχήν συνδέει μέ τόν Ἀντίχριστον ὡς μία κλωστή ἀράχνης. Στόν ὀλιγόπιστον γίνεται ἰσχυρόν νῆμα, στόν ἄπιστον σχοινί, στόν βλάσφημον καὶ ἄθεον συρματόσχοινο, δεσμός ἀκατάλυτης δαιμονικῆς δουλείας.

Μέσα σ' αὐτήν τήν πνευματικὴν δουλείαν, τήν νωθρότητα, τήν ἀποχαύνωσιν, τόν σκοτασμόν καὶ μαρασμόν, νεκρώνεται ἡ Χριστοζωὴ στόν ἄνθρωπον καὶ ἐνεργοποιεῖται ἡ ἀντιχριστοζωή, ὥστε νά ἀρνηθῇ νά κάμῃ καὶ αὐτό τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ἀλλὰ ὀρθά λέγει ὁ Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος: «Ὁ... τόν σταυρόν ἐπαισχυνόμενος... «οὗτός ἐστιν Ἀντίχριστος»».⁵⁰⁶ Ἡ πνευματικὴ ἀπραξία καὶ ἀκινήσια πρὸς τό ἀγαθόν φέρει στόν ἄνθρωπον τήν λήθην τοῦ μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ καὶ κάμει αὐτόν ἀδιάφορον γιά τήν πνευματικὴν ζωὴν καὶ ἄσπλαχνον πρὸς τοὺς συνανθρώπους. Ὁ Ἰππόλυτος ἐμφανίζει τόν Κριτὴν Ἰ. Χριστόν νά λέγῃ στοὺς τοιοῦτους: «Τὴν σφραγίδα τοῦ σταυροῦ μου ἐσημειώθητε, ἀλλὰ ταύτην ἀσπλαχνία ἠφανίσσατε.».⁵⁰⁷

Κατ' αὐτόν τόν τρόπον λύεται τελείως ὁ Χριστός στόν σφραγιζόμενον μέ τό «666» καὶ χάνεται ἡ σωτηρία. Ἐτοί ὁ ἀποχριστοποιημένος, δῆθεν πιστός, δέν ἔχει ζῶσαν πίστιν καὶ ἀποκόπτεται ἀπὸ τὴν κοινωσίαν Χριστοῦ καὶ γίνεται ὅπως ὁ βλάσφημος αἰρετικός. Δέν ὁμολογεῖ Χριστόν, σάν νά μὴν ἦλθε ποτέ ὁ Μεσσίας Ἰ. Χριστός, σάν νά μὴν ἐσαρκώθῃ καὶ ἐσταυρώθῃ καὶ ἀνέστη, σάν νά μὴ «παρέστησεν ἑαυτόν ζῶντα μετὰ τό παθεῖν αὐτόν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς (τοῖς ἀποστόλοις)».⁵⁰⁸ Εἶναι ὅλη αὐτὴ ἡ ἀποχριστοποίησις καὶ ἡ λήθη πάντων τῶν τοῦ Χριστοῦ ἐπιτυχία τοῦ ἀντιχριστισμοῦ. «Χαρακτηριστικόν λέγει τοῦ ἀντιχρίστου, οὐ ἀκηκόαμεν, ὅτι ἔρχεται, ἤδη δέ ἐν τῷ κόσμῳ ἐστί, τό διὰ ψευδοπροφητῶν καὶ πνευμάτων λύειν τόν Ἰησοῦν ἐν τῷ μὴ ὁμολογεῖν αὐτόν ἐν σαρκὶ ἐληλυθέναι».⁵⁰⁹ Ὁ ἀποχριστοποιημένος, ὁ σφραγισμένος μέ τό «666», γίνεται τόσο ἀδιάφορος πρὸς τόν Χριστόν, τόσο ἀσυγκίνητος, σάν νά

505. Ἰππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. Β-С. (Β.Ε.Π. 6, 287).

506. Ἰγνατίου Θεοφόρου, Πρὸς Ἀντιοχεῖς, ν, Μ. 5, 901. Α. (Β.Ε.Π. 2, 327).

507. Ἰππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 949. С. (Β.Ε.Π. 6, 295).

508. Πράξεων 1,3.

509. Διδύμου Ἀλεξανδρέως, Ἑρμην. Ἀποσπ. Εἰς Α' Καθ. Ἰωάννου. Μ. 39, 1796. С. (Β.Ε.Π. 49.171).

μήν υπῆρξε ποτέ ὁ Χριστός, σάν νά μήν ὑπάρχη ὁ Χριστός, σάν νά μήν εἶναι ὁ Σωτήρ πάντων.

Ἡ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666» ἀντικαθιστᾷ τήν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ. «Τήν σφραγίδα ταύτην τῶν «χαρισμάτων» τοῦ Ἀγίου Πνεύματος διά τοῦ μυστηρίου τοῦ Χρίσματος, θέλει ἀκριβῶς ὁ Σατανᾶς νά ἐξαλείψῃ διά τῆς ἐπὶ τῶν χριστιανῶν ἐπιθέσεως τῆς σφραγίδος 666 τοῦ Ἀντιχρίστου.».⁵¹⁰ Ἡ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666», λειτουργεῖ τρόπον τινά ὡς κεραία τοῦ Ἀντιχρίστου-διαβόλου καί καθιστᾷ τόν ἄνθρωπον, πού σφραγίζεται μέ αὐτό, δέκτην τῆς ἀντιχρίστου ἐνέργειας, τῆς ἀντιχρίστου κοσμοθεωρίας, τοῦ ἀντιχρίστου ἥθους. «Κατά τήν φρασεολογίαν τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ὁ ἀριθμός 666 θά ἦτο δυνατόν νά χαρακτηρισθῇ ὡς τό ἰδιαίτερον «μῆκος κύματος» τῶν παραπλανητικῶν ἐκπομπῶν τοῦ Ἀντιχρίστου.».⁵¹¹

Μέ τό χάραγμα λοιπόν τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666», ὁ ἄνθρωπος δέχεται μυστικά, συνειδητά ἢ ὑποσυνειδητά τήν ἀντίχριστην ἐνέργειαν, ἡ ὁποία βαθμηδόν τόν ἀντιχριστοποιεῖ καί τόν καθιστᾷ ἀκίνητον πρὸς τό ἀγαθόν καί ἀδιάφορον πρὸς τόν Θεόν καί τήν πνευματικήν ἐν Χριστῷ ζωήν. Πολλοί σφραγισμένοι μέ τό «666» παρουσίασαν αὐτά τά συμπτώματα καί ἔφθασαν μέχρι τοῦ σημείου νά μήν μποροῦν νά κάμουν τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ, νά μήν μποροῦν νά εἰσέλθουν στόν Ναόν, νά μήν μποροῦν νά προσευχηθοῦν, σάν νά τοὺς δεσμεύῃ μία ἀόρατη δύναμις δαιμονική καί τοὺς ἀπωθῇ μακράν τοῦ Χριστοῦ, μακράν τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Σάν παράδειγμα ἀναφέρομεν τό συμβάν σέ ἑλληνα ἐξ Αὐστραλίας, φιλοξενούμενον, κατά τό πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1986, στήν Μονήν Κουτλουμουσίου. «Ὅταν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός ἐσήμανεν ὁ κώδων, διά νά μεταβοῦν εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἠγέρθη καί ὁ φιλοξενούμενος, διά νά παρακολουθήσῃ τήν νυκτερινήν ἀκολουθίαν. Ὅταν ἐπλησίασεν στήν Ἐκκλησίαν, μία ἀόρατος δύναμις ἐμπόδιζεν αὐτόν νά εἰσέλθῃ ἐντός τοῦ ναοῦ. Εἰς τήν προσπάθειάν του ἤκουσεν φωνήν πού τοῦ ἔλεγεν· «ἐφ' ὅσον εἶσαι δικός μου, δέν θά εἰσέρχῃς εἰς ναόν»... ἀοράτως ἀπωθήθῃ πρὸς τά ὀπίσω μέ τέτοια δύναμι πού ἔπεσε κάτω εἰς τό προαύλιον τῆς Μονῆς. Ὅταν μετ' ὀλίγον ἐγένετο ἀντιληπτός ὑπὸ τῶν μοναχῶν, τόν ἤγειραν καί τόν μετέφεραν εἰς τόν ξενῶνα, ὅπου τοὺς διηγήθη τό συμβάν. Ἐξετάζοντες οἱ μοναχοί νά εὑρουν τήν αἰτίαν, δέν υπῆρχεν ἑτέρα παρά μόνον μία πιστωτική κάρτα, τήν ὁποίαν εἶχεν ὑπογράψῃ μέ τόν ἀριθμόν 666».⁵¹²

510. Μ. Ἀ. Σιώτου, "Ἐνθ' ἄνωτ. ἀριθ. 3/15-2-87, σελ. 110.

511. "Ἐνθ' ἄνωτέρω.

512. Κατά μαρτυρίαν ἁγιορειτῶν Πατέρων.

2. Ἐξομοιώνει μέ τόν Ἀντίχριστον-ἀντιχριστοποιεῖ

Ἡ ἐγγάραξις τῆς μιαρᾶς σφραγίδος, «666», στό χέρι, στό μέτωπον ἢ στήν ταυτότητα, ὁδηγεῖ βαθμηδόν στό ἐσωτερικόν-ἠθικόν χάραγμα, στήν λύσιν τοῦ Χριστοῦ καί στήν ἀντιχριστοποίησιν τοῦ Χριστιανοῦ. Σφραγίζεται ἡ βούλησις καί δεσμεύεται στόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν. Σκοτίζεται ὁ νοῦς καί ἀλλοτριώνεται τό πρόσωπον. Ἀπό χριστοειδές καί πρόσωπον φωτός γίνεται ἀντιχριστοειδές, ἐσκοτισμένον. Χάνει τό φῶς τῆς πνευματικῆς ζωῆς καί τήν εὐσέβειαν. Μέ τό ἀντίχριστον χάραγμα ὁ διάβολος «... σκοτασμόν ἐμποιήσῃ τοῖς ἀπατωμένοις τοῦ μή ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως ἀντέχεσθαι τῆς εὐσεβείας (= ὥστε νά χάνουν τήν ἐν Χριστῷ εὐσέβειαν)»⁵¹³ καί νά θέλουν νά ἐκφράζωνται μέ ἀντίχριστον ἦθος, μέ λόγους καί ἔργα σκότους.

Θά χαράξῃ τήν σφραγίδα «666» στά μέτωπα προσώπων ἢ ταυτοτήτων, «ἵνα ἐν τῇ πλάνῃ καί τῷ σκότει διδάξῃ τοὺς ἀπατωμένους παρρησιάζεσθαι (= νά ἐκφράζωνται χωρίς ντροπήν, μέ θράσος).»⁵¹⁴ Ἔτσι ὁ βίος καί ἡ πολιτεία τῶν χαραγμένων ἀπεικονίζουν καί ἐκφράζουν «τὴν εἰκόνα τῆς αὐτοῦ (Ἀντιχρίστου) ἀποστασίας»⁵¹⁵ καί οἱ χαραγμένοι γίνονται καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Ἀντιχρίστου «δι' ἀναιδείας ἐντυπούμενοι τῷ πονηρῷ»,⁵¹⁶ δηλαδή ἐξομοιούμενοι μέ τόν Ἀντίχριστον, ὅπως ἐλέχθη.

Ὅπως ὑπάρχει ἡ πνευματικὴ ἐν Χριστῷ γέννησις, ὁμοίως ὑπάρχει ἡ δαιμονικὴ ἐν τῷ Ἀντιχρίστῳ γέννησις. Ὁ Ἰ. Χριστός ἐνήργησεν ὅλην τὴν θεῖαν οἰκονομίαν τῆς σωτηρίας καί τελικὰ ἐσαρκώθη, ἐσταυρώθη, ἀνέστη, γιά νά καταστήσῃ κοινωνοὺς τῆς σωτηρίας τοὺς ἀνθρώπους, τέκνα Ἀγίου Πνεύματος, μέ τὴν κατὰ χάριν ἐκ Θεοῦ ἄνωθεν γέννησιν. «Καί οὗτος ὅλος ὁ κάματος καί ἡ σπουδὴ αὐτοῦ γέγονεν, ὅπως γεννήσῃ ἐξ ἑαυτοῦ, ἐκ τῆς ἑαυτοῦ φύσεως τέκνα ἐκ τοῦ Πνεύματος, ἄνωθεν εὐδοκήσας γεννηθῆναι ἐκ τῆς ἑαυτοῦ θεότητος... ὡς ἰδίαν εἰκόνα ἠθέλησεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ σπέρματος (= πνευματικοῦ) γεννῆσαι τῆς Θεότητος.. ἐκ τῆς γαστρὸς τοῦ Πνεύματος τῆς θεότητος γεννηθῆναι...»⁵¹⁷.

Ὁ ἀντίχριστος διάβολος ἀγωνίζεται νά ἀλλοιώσῃ καί θανατώσῃ τό τέκνον τῆς πίστεως καί γεννήσῃ αὐτό διὰ τῶν δαιμονικῶν σπερμάτων

513. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 680. D.

514. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106. 340. B.

515. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 412. A.

516. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 752. B.

517. Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου, Ὁμιλία Α, 2, Μ. 34, 721. C. (Ε.Π.Ε. φιλοκαλία 7, 478-480).

τέκνον του Ἀντιχρίστου. «Καί γάρ ἐφίεται (ἐπιθυμεῖ) ὁ ἀπατεῶν ἐχθρός ἐν ταῖς πρὸς Θεόν τῆς καρδίας ἐντεύξεσι (= καί σ' αὐτὴ τὴν προσευχὴν ἀκόμῃ), μοιχικῶς αὐτῇ μίγνυσθαι, φθοροποιὰ ἐπισπείρων σπέρματα, τῆς θείας αὐτὴν ἀποσπῶντα ἐνώσεως.»⁵¹⁸ Τό «666», ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ἀποτελεῖ ἓνα κλειδί, ποῦ ἀνοίγει τὴν ψυχὴν στὴν ἀντίχριστην ἐνέργειαν, ὥστε νὰ ἐρωτοτροπῇ μέ τόν Ἀντίχριστον καί νὰ διαπράττῃ τὴν πνευματικὴν μοιχείαν, νὰ ἀποκόπτεται ἀπὸ τόν Χριστόν καί νὰ δέχεται τὰ σπέρματα τοῦ ἀντιχρίστου ἀρνητισμοῦ, τὰ ὁποῖα τελικὰ τὴν ἀντιχριστοποιοῦν.

Μετά τὴν ἀποχριστοποίησιν, τόν μαρασμόν καί τὴν νέκρωσιν τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, τὴν τελείαν ἀκινήσιαν πρὸς τὸ ἀγαθόν, ὁ διάβολος ἐπιδιώκει τὴν ἀντιχριστοποίησιν, νὰ κάμῃ τόν ἄνθρωπον μόνον κινήτὸν πρὸς τὸ κακόν, εὐκίνητον πρὸς τὸ κακόν, ὥστε ὅχι μόνον νὰ ἀρνηθῇ τόν Χριστόν, ἀλλὰ καί νὰ ταυτίζεται καί συνεργῇ μέ τόν Ἀντίχριστον καί ἐκφράζῃ τὸ ἥθος ἐκείνου. «Τοιοῦτον γενήσεται καί ἐπὶ τοῦ μισοκάλου (= Ἀντιχρίστου-διαδόλου) ἡ σφραγὶς λέγουσα· Ἀρνοῦμαι, φησί, τόν ποιητὴν οὐρανοῦ τε καί γῆς· ἀρνοῦμαι τὸ βάπτισμα, ἀρνοῦμαι τὴν λατρείαν μου καί σοὶ προστίθεμαι, καί σέ πιστεύω.»⁵¹⁹

Τό «χξς'» (666), ὅπως εἶδαμε, ἐκφράζει αὐτόν τόν χαρακτῆρα καί τὸ ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ σφραγιζόμενος μέ τὸ «666» δέχεται τόν χαρακτῆρα, τὸ ἥθος τοῦ Ἀντιχρίστου καί ταυτίζεται μέ τὸ ἔργον αὐτοῦ, ἐνεργεῖ τὸ αὐτὸ ἔργον τῆς ἀμαρτίας καί ἀποστασίας. Τό «χξς'» (666) ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ἐκφράζει τὴν αἰωνίαν ἐναντίωσιν πρὸς τόν Χριστόν, τὴν κορύφωσιν τῆς ἀποστασίας, «τὴν ἐπιμελὴ τῆς ἀμαρτίας ἐργασίαν.»⁵²⁰ Ἔτσι γίνονται φανεροὶ ὅσοι ἐδέχθησαν τὸ χάραγμα καί ἐταυτίσθησαν μέ τόν Ἀντίχριστον. «ταῖς ἀτόποις τῶν ἐαυτῶν πράξεων τὸ γνῶρισμα ἐβεβαίωσαν.»⁵²¹ Δηλαδή μέ τὰ ἀντίχριστα, δαιμονικά τους ἔργα ἀποδεικνύουν πόσον ἀντιχριστοποιήθηκαν καί ἐγίναν ὁμοίωσις Ἀντιχρίστου, τέκνα διαδόλου, υἱοὶ ἀπωλείας. Αὐτὴ εἶναι ἡ τελικὴ κατάληξις τοῦ δεχομένου τὸ χάραγμα «666». «... τῷ πλάνῳ προστεθήσεται, καί αὐτῷ δουλεύσει· καί μετάνοια ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ὁ τοιοῦτος ἀπώλετο, καί ἀπὸ Θεοῦ, καί ἀπὸ ἀνθρώπων...»⁵²².

Ἕνα παράδειγμα μίας τέτοιας ἀπωλείας διηγοῦνται στό ἅγιον Ὅρος: «Ἑλλήν ἐξ Ἀμερικῆς, ἐνῷ ἦτο ἐξωμολογημένος καί προσῆλθεν ἵνα κοινωνήσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἠμποδίζετο ἀοράτως καί δέν ἠδύνα-

518. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 456. C.

519. Ἰππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 933. Α. (Β.Ε.Π. 6, 287).

520. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 353. Α.

521. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ., Μ. 106, 752. Β.

522. Ἰππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

το νά προσέλθῃ. Δοκιμάσας δέ ὁ Ἱερεὺς νά τόν μεταλάβῃ ἡμποδίσθη ἀοράτως μὴ δυνάμενος νά μεταβῇ εἰς τό μέρος ἐκεῖνο ὅπου ἐκάθητο ὁ πιστός ἀμετακίνητος. Ἐξετάσαντες δέ τοῦτον, εὖρον ἐσφραγισμένον εἰς τό χέρι μέ τό σφράγισμα τοῦ Ἀντιχρίστου.»⁵²³

Τό χάραγμα «666», ἔστω καί μόνον ἐξωτερικόν, δύναται νά ἐμποδίσῃ τήν σωτηρίαν καί νά καταστήσῃ ἀνενέργητον τήν Χάριν, ὥστε ἡ συμμετοχή στά ἅγια μυστήρια νά εἶναι ἄνευ σημασίας, τυπική, ἀκόμη καί ἡ Θεία Κοινωνία φαινομενική καί ὄχι ἀληθινή, ὅπως λέγει ὁ Ν. Καβάσιλας: «Οὐ γάρ πάντες οἷς δίδωσιν ὁ Ἱερεὺς ἀληθῶς μεταλαμβάνουσιν, ἀλλ' ἐκεῖνοι μόνον πάντως οἷς αὐτός δίδωσιν ὁ Χριστός. Ὁ μὲν γάρ Ἱερεὺς πᾶσιν ἀπλῶς τοῖς προσιοῦσιν, ὁ δέ Χριστός τοῖς ἀξίοις τοῦ μετασχεῖν (= στούς ἀξίους νά κοινωνήσουν).»⁵²⁴ Ἐπομένως ὑπάρχει ὁ φόβος ἡ ἐνέργεια τοῦ χάραγματος «666» νά ἀποκλείσῃ τήν Χάριν καί νά κάμῃ τήν θρησκευτικὴν ζωὴν καί τήν συμμετοχὴν στά ἅγια μυστήρια ἀνώφελην, ἄνευ οὐσίας, τυπικὴν, ἄνευ Χάριτος. Ὁ Ἱερεὺς διαβάζει τήν εὐχὴν ἀφέσεως, ἀλλὰ δέν εἶναι γνωστόν ἂν ἡ Χάρις ἐνεργῇ σ' αὐτόν, πού δέν μετενόησε ἀληθινά, πού θέλει νά συνδυάσῃ σταυρόν καί «666». Ὁ Ἱερεὺς μεταδίδει τήν θεῖαν Κοινωνίαν, τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, σέ ὅλους καί σ' αὐτούς πού ἐδέχθησαν τό χάραγμα, ἀλλὰ δείχνουν ὅτι θρησκεύουν καί ἔχουν πίστιν, ἀλλὰ ὁ Χριστός ἀληθινά δέχεται νά τόν κοινωνήσουν μόνον οἱ καθαροί καί ἀληθινοί πιστοί, αὐτοί πού δέχονται μόνον τήν σφραγίδα τοῦ Σταυροῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Εἶναι λάθος αὐτό πού λέγουν μερικοί ὅτι δέν μᾶς θλάπτει τό χάραγμα «666», ἂν ἔχωμεν μυστηριακὴν ζωὴν καί πίστιν. Ἡ πίστις ἀπαιτεῖ ἀποδοχὴν μόνον τῆς σφραγίδος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σταυροῦ. Ἡ μυστηριακὴ ζωὴ χωρὶς τήν ὁμολογίαν Χριστοῦ εἶναι ἀνώφελη. Ὅσοι ἀνοίγουν τό στόμα τους καί μεταλαμβάνουν τῶν ἀχράντων Μυστηρίων δέν σημαίνει ὅτι κοινωνοῦν ἀληθινά. Οἱ ἀνάξιοι καί ἀσφαλῶς οἱ σφραγισμένοι μέ τό «666», ἐνῶ ἀνοίγουν τό στόμα καί καταπίνουν τόν Χριστόν καί νομίζουν ὅτι ἐκοινώνησαν, στήν οὐσίαν ἔμειναν ἀκοινώνητοι, ὁ Χριστός φεύγει κατὰ μυστηριώδη τρόπον καί δέν γίνεται ὁ δῆθεν πιστός κοινωνός Χριστοῦ. Ὁ Χριστός δέν μεταλαμβάνεται ἀπὸ τόν ἀνάξιον, ὅπως εἶπεν ὁ Ν. Καβάσιλας.

Ἐπομένως ὁ σφραγιζόμενος μέ τό «666» στερεῖται τήν Χάριν καί ὑπάρχει ὁ φόβος νά γίνῃ υἱός τῆς ἀπωλείας, ὅπως ὁ Ἰούδας ὁ Προδότης. Καί ὁ Ἰούδας ἐκοινώνησε στόν Μ. Δεῖπνον, ἀλλὰ δέν ἔγινε κοινω-

523. Κατὰ μαρτυρίαν ἁγιορειτῶν Πατέρων.

524. Νικολάου Καβάσιλα, Εἰς τήν Θεῖαν Λειτουργίαν, ΜΔ.' 3, Μ. 150,461. Α-Β (Ε.Π.Ε. φιλοκ. 22,206).

νός Χριστοῦ, δέν ὠφελήθη, ἔμεινε προδότης. Ὁ δεχόμενος τό «666» καί μετέχων στά ἅγια Μυστήρια, μήπως γίνεται ἄλλος Ἰούδας; Ὁ Χρυσόστομος λέγει: «Ὡ τῆς τοῦ Χριστοῦ φιланθρωπίας, ὡ τῆς τοῦ Ἰούδα παραπληξίας... Ὁ Χριστός... οὐ παρητήσατο αὐτό τό αἷμα τό πραθέν (= πωληθέν) δοῦναι εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν τῷ πεπρακότι (= στόν προδότῃ Ἰούδα), εἴ γε ἠθέλησε. Καί παρῆν Ἰούδας, καί μετεῖχε τῆς Ἱερᾶς Τραπέζης.».⁵²⁵ Ἀλλά δέν ὠφελήθη, ἔχασε τόν Χριστόν. Τόν ἐκέρδισεν τόν Ἰούδα ὁ διάβολος. Ὁ Χρυσόστομος συνιστᾷ τήν προσοχήν: «... μηδεῖς ἔστω Ἰούδας ἔτι, μηδεῖς ἔστω πονηρός, μηδεῖς ἔχων ἰόν (= δηλητήριο προδοσίας)· μή ἄλλα μέν ἐπὶ τοῦ στόματος φέρων, ἄλλα δέ ἐπὶ τῆς διανοίας.».⁵²⁶

Δέν μπορούμε νά πλησιάζωμεν τόν Χριστόν μέ τήν προδοσίαν τοῦ χαράγματος, νομίζοντες ὅτι δέν βλαπτόμεθα. «Μηδεῖς τοίνυν (= λοιπόν) ὑπουργοῦν ἐκεῖ, μηδεῖς πονηρίας γέμων, μηδεῖς ἰόν ἔχων ἐν τῇ διανοίᾳ, ἵνα μή εἰς κατάκριμα μεταλαμβάνῃ. Καί γάρ τότε, μετά τό λαβεῖν τήν προσφοράν, ἐπεπήδησε τῷ Ἰούδᾳ ὁ διάβολος, οὐ τοῦ σώματος καταφρονήσας τοῦ δεσποτικοῦ, ἀλλά διά τήν ἀναισχυντίαν καταφρονῶν τοῦ Ἰούδα, ἵνα μάθῃς ὅτι τοῖς ἀναξίως μετέχουσι τῶν θείων μυστηρίων, τούτοις μάλιστα ἐπιπηδᾷ καί ἐπιβαίνει συνεχῶς ὁ διάβολος, ὥσπερ καί τῷ Ἰούδᾳ τότε.».⁵²⁷ Δέν μιμεῖται τήν ἀναισχυντίαν τοῦ Ἰούδα ὁ δεχόμενος τό χάραγμα «666» ἐκουσίως, ἀνευ ἀντιδράσεως, καί μετέχων τῶν ἁγίων Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας;

3. Βδέλυγμα ψυχικῆς ἐρημώσεως

Ἡ ἐκουσία σφράγισις μέ τό χάραγμα «666» κωλύει τήν ἐνέργειαν τῆς Χάριτος στόν σφραγισμένον καί φέρει πνευματικήν πτώχευσιν. Ἀφίεται ὁ οἶκος τῆς ψυχῆς τοῦ χαραγμένου ἔρημος ἀπό τόν Ἰ. Χριστόν καί τό Ἅγιον Πνεῦμα. Ὁ φέρων τό χάραγμα «666» πορεύεται τήν ὁδόν τῆς ἀσεβείας καί «βδέλυγμα Κυρίῳ ὁδοὶ ἀσεβοῦς.».⁵²⁸

Ὁ δεχόμενος τό χάραγμα «666» καί τελῶν ὑπό τήν ἀντίχριστην ἐνέργειάν του παύει νά εἶναι χριστιανός, γίνεται ἀποστάτης, ἀπομακρύνεται ἀπό τόν Χριστόν καί μεθίσταται στήν παράταξιν τοῦ Ἀντιχρίστου.⁵²⁹ Ζῇ τήν ζωήν τῆς ἀποστασίας καί ἄς ὑποκρίνεται ὅτι τηρεῖ τυπικά τά χριστιανικά καθήκοντα. Γίνεται δοῦλος τῶν παθῶν καί μεταβάλλει τόν ναόν τῆς ψυχῆς ἀπό ναόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τῆς Ἀ-

525. Ἰω. Χρυσόστομος, Εἰς τήν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα, Α'. Μ. 49, 380.

526. Ἰω. Χρυσόστομος, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 49,380.

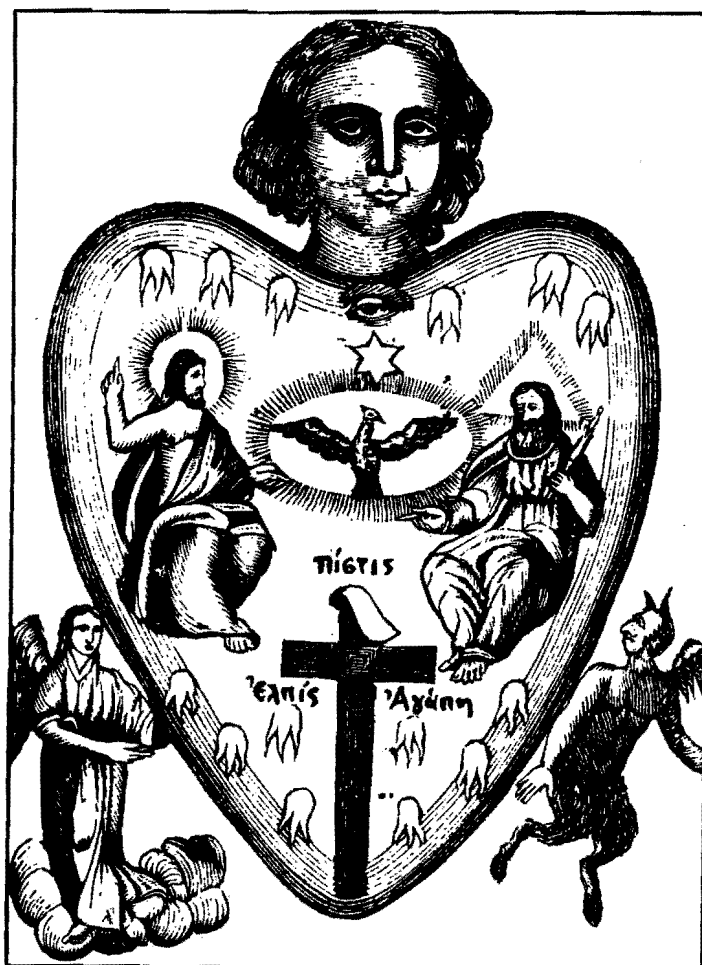
527. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 49,380.

528. Παροιμίαι Σολομώντος, 15,9.

529. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 704. C.

γίας Τριάδος σέ αντίχριστον ναόν τῶν εἰδώλων τῆς ἁμαρτίας, ὅπως λέγει καί ὁ Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής⁵³⁰ καί προσκυνεῖ τόν Ἀντίχριστον καί τόν Σατανᾶ, ὁ ὁποῖος καταλαμβάνει τόν κενόν χῶρον τῆς ἀπουσίας τοῦ Χριστοῦ.

Τό χάραγμα «666», ὅπως ἐλέχθη, εἶναι σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου καί χαράσσεται ἀντί τοῦ Σταυροῦ, γιά νά προβληθῇ ὡς μεσσίας «ὁ ἄνομος»,⁵³¹ «ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας, ὁ ἀντικείμενος καί ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεόν ἢ σέβασμα...».⁵³² Τό

Ὁ ἀληθινός πιστός εἶναι ἔμψυχος ναός τῆς Ἁγίας Τριάδος, καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος: «ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τόν λόγον μου τηρήσει, καί ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καί πρὸς αὐτόν ἐλευσόμεθα καί μονήν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν». (Ἰωάν. 14, 23).

530. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, κεφ. περί ἀγάπης, Β. 31, Μ. 90, 993. C. (Ε.Π.Ε. φιλοκ. 14, 226).

531. Β' Θεσσαλονικεῖς, 2,8.

532. Β' Θεσσαλονικεῖς, 2,3-4.

χάραγμα «666» εκφράζει τό μυστήριο τῆς ἀνομίας καί ἀπωλείας τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί σατανισμοῦ.

Τό χάραγμα «666» ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ Σατανᾶ εἶναι «σημεῖον τῆς ἀνομίας». Ὁ φέρων τό χάραγμα αὐτό γίνεται κοινωνός τοῦ «ἀνόμου», τοῦ σφετεριστοῦ τῆς μεσσιανικῆς ιδιότητος, κοινωνός τοῦ Ἀντιχρίστου καί συνεργός στήν ἀνομίαν αὐτοῦ, στήν αἰώνιαν ἀντίθεσιν, ἐχθραν καί ἐναντίωσιν πρὸς τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν. Ὁ ἀπ. Παῦλος λέγει γιά τήν ἐποχήν του: «τό γάρ μυστήριο ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας....».⁵³³ Στήν δικήν μας ἐποχήν, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι ἀποτελεῖ προοίμιον τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀντιχρίστου, τό μυστήριο τῆς ἀνο-

Ὁ ἄπιστος ἄνθρωπος καί φέρων τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί τελῶν ὑπό τήν σατανικήν ἐνέργειαν γίνεται κατοικητήριο δαιμόνων, χώρος λατρείας τοῦ Σατανᾶ. Αὕτη ἡ κόλασις τῆς καρδίας προεκτεινομένη στήν κοινωνία συνιστᾷ τό χάος τοῦ κόσμου.

533. Β. θεσσαλονικεῖς, 2, 7.

μίας ἐνεργεῖται ὄχι μόνον μέ τό χάραγμα «666», ἀλλά καί πολυτρόπως μετά πάσης σατανικῆς πανουργίας. «Ποία εἶναι ἡ δύναμις ἐκείνη ἡ θέτουσα τοῦτο εἰς ἐνέργειαν; Ἀσφαλῶς πρέπει νά νοήσωμεν τήν σατανικήν δύναμιν, αὐτόν τοῦτον τόν Σατανᾶν, ὁ ὁποῖος κατά τρόπον μυστηριώδη... ἀπεργάζεται ἐν τῷ σκότει καί κατευθύνει τήν ἀνομίαν μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀντιχρίστου...»⁵³⁴

Τό χάραγμα «666» σάν ἔμβλημα τῆς ἀνομίας καί ἀποστασίας, διαδίδεται καί ἐπιβάλλεται παγκοσμίως, γιά νά δηλώσῃ τό μέγεθος τῆς ἀποστασίας, στήν ὁποίαν θέλουν νά ὀδηγήσουν τήν ἀνθρωπότητα τά ὄργανα τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, γιά νά ἀνοίξῃ ὁ δρόμος ἐμφανίσεως αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου. Κατά τόν Θεόδωρον Μοψουεστίας «τήν ἀποστασίαν ἐργάζεται ὁ διάβολος, ἀλλ' οὐν γε ὡς ἐν μυστηρίῳ πλεῖστα καί νῦν διαπράττεται, ἐκάστοτε διὰ τῶν οἰκείων (= ὀργάνων του) τῆς εὐσεβείας ἀφιστᾶν πειρώμενος (= προσπαθεῖ νά ἀπομακρύνῃ ἀπό τήν κατά Χριστόν εὐσέβειαν) τούς προσιόντας τῇ πίστει (= τούς πιστούς)».⁵³⁵

Ψυχικήν ἐρήμωσιν φέρνει τό χάραγμα «666» ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ Σατανᾶ. Βέβαια «δέν σκοτώνει» ἄμεσα τό σῶμα, ἀλλά ἐρημώνει ἀργά ἢ γρήγορα τήν ψυχήν, διότι κωλύει τήν Θεῖαν Χάριν καί ἐκθέτει τόν ἀνθρωπον στήν σατανικήν ἀντίχριστην ἐνέργειαν. Διά τῶν συμβιβασμῶν καί ἁμαρτιῶν καί πρό παντός διὰ τῆς ἀμετανοησίας, νεκρώνεται ἡ πνευματική ζωή. Χάνει ὁ ἀνθρωπος τήν δυνατότητα κοινωνίας μετά τοῦ Ἰ. Χριστοῦ καί Πνεύματος Ἁγίου, χάνει τήν δεκτικότητα χαρισμάτων καί τήν δυνατότητα μεθέξεως τοῦ Θεοῦ. Τό «666» γίνεται βδέλυγμα ψυχικῆς ἐρημώσεως.

Τό χάραγμα «666» εἶναι βδέλυγμα στόν Θεόν. Ἀποτελεῖ βλασφημίαν πρός τόν Δημιουργόν καί λυτρωτήν Θεόν, διότι ἀντί αὐτοῦ προβάλλει τόν ψευδοθεόν Ἀντίχριστον καί τόν Σατανᾶ. Παροργίζει τόν Θεόν τόσον, ὅσον ἡ εἰδωλολατρεία. Τό «666» ὡς εἰδωλον τοῦ Ἀντιχρίστου κάνει τήν ἀνθρωπότητα πάλιν εἰδωλολατρικήν. Ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ εἶναι: «οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἰδωλον... οὐ προσκυνήσεις αὐτοῖς... Ἐγώ γάρ εἰμι κύριος ὁ Θεός σου, Θεός ζηλωτής (= ζηλότυπος, πού δέν ἀνέχεται νά λατρεύωμεν συγχρόνως καί ἄλλους Θεούς)».⁵³⁶

Δέν ἐπιτρέπεται νά ἐμπαίζωμεν καί παροργίζωμεν τόν Θεόν συνδυάζοντες σταυρόν καί βδέλυγμα «666», διότι «... Κύριος ὁ Θεός σου πῦρ καταναλίσκον ἐστί, Θεός ζηλωτής.».⁵³⁷ Ὅποιος ἀποδέχεται τό εἰδωλον τοῦ Ἀντιχρίστου τό «666» χάνει τήν Θεῖαν Χάριν καί γίνεται τό

534. Ἀνδρέου Θεοδώρου, Ἡ περί Ἀντιχρίστου ἰδέα, Ἐν Ἀθήναις, 1970, σελ. 60.

535. Θεοδώρου Μοψουεστίας, Εἰς τήν Β' πρὸς Θεσσαλ. Μ. 66, 936. Α.

536. Ἐξοδος, 20, 4-5 καί Δευτερονόμιον, 5,9.

537. Δευτερονόμιον, 4,24.

«666» βδέλυγμα ψυχικῆς ἐρημώσεως.

Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» χάριν βιοτικῶν ἀναγκῶν δέν εἶναι συγγνωστή ἁμαρτία, δέν εἶναι περιστατική δειλία, εἶναι ἐν γνώσει ἄρνησις Χριστοῦ. Εἶναι μεγάλη προδοσία καί λιθάνισμα τοῦ Ἀντιχρίστου χάριν τῆς κοιλίας. Εἶναι σκληρός ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ γιά τόν τοιοῦτον: «Καί ἔφαγεν... ἐλιπάνθη, ἐπαχύνθη, ἐπλατύνθη· καί ἐγκατέλιπε τόν Θεόν τόν ποιήσαντα αὐτόν καί ἀπέστη (= ἀπεμακρύνθη) ἀπό Θεοῦ σωτῆρος αὐτοῦ. παρώξυνάν με ἐπ' ἄλλοτρίοις (= μέ πίστι σέ ἄλλους Θεούς), ἐν βδελύγμασιν αὐτῶν παρεπίκρανάν με· ἔθυσαν δαιμονίοις καί οὐ Θεῷ...»⁵³⁸.

Τό βδέλυγμα «666» παραπικραίνει τόν Κύριον. Λένε μερικοί δέν πειράζει σέ τίποτα τό «666». Ὅμως, ὅπως ἐλέχθη, εἶναι προσκύνησις τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ λέγει: «οὐ πορεύεσθε ὀπίσω Θεῶν ἐτέρων... ὅτι Θεός ζηλωτής Κύριος ὁ Θεός σου ἐν σοί, μή ὀργισθεῖς θυμῷ Κύριος ὁ Θεός σου σοι ἐξολοθρεύσῃ σε ἀπό προσώπου τῆς γῆς. οὐκ ἐκπειράσεις Κύριον τόν Θεόν σου...»⁵³⁹. Δέν μπορούμε νά παίζουμε μέ τόν Θεόν καί νά μοιράζωμεν τόν ἑαυτόν μας μεταξύ Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου. «Θεός ζηλωτής καί ἐκδικῶν (= ἐκδικητής) Κύριος, ἐκδικῶν Κύριος μετά θυμοῦ, ἐκδικῶν Κύριος τοὺς ὑπεναντίους αὐτοῦ...»⁵⁴⁰.

Πόσον ἐξοργίζομεν τόν Θεόν καί γιά τίς μικρές παραβάσεις τοῦ Νόμου του φαίνεται ἀπό τήν ἀπειλήν πρός αὐτόν τόν Μωϋσῆ, ὁ ὁποῖος χάριν τῆς συζύγου Σεπφώρας δέν ἔκαμε περιτομήν στόν υἱόν του. Ἐνῷ ἐπορεύετο πρός τήν Αἴγυπτον, «συνήντησεν αὐτῷ ἄγγελος Κυρίου καί ἐζήτηι αὐτόν ἀποκτεῖναι...»⁵⁴¹. Γιά μίαν περιτομήν θά ἐφονεύετο ὁ μέγας Μωϋσῆς. Δέν μπορεί νά παίξῃ κανεῖς μέ τόν Θεόν. Γι' αὐτό «λαβοῦσα Σεπφώρα ψῆφον (=κοφτερή πέτρα) περιέτεμε τήν ἀκροβυστίαν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς καί προσέπεσε πρός τοὺς πόδας αὐτοῦ καί εἶπεν· ἔστη τό αἷμα τῆς περιτομῆς τοῦ παιδίου μου (= ἡ περιτομή ἐτελείωσε). Καί ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ (ὁ ἄγγελος)».⁵⁴² Πότε ἔπαυσεν ὁ ἄγγελος νά ἀπειλῇ τόν Μωϋσῆ; Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ περιτομή.

Ἡ σατανική ἐνέργεια τοῦ «666» ἀπλώνεται στήν ψυχὴν καί στό σῶμα τοῦ σφραγισμένου σάν μιά δαιμονική ἀκροβυστία, σάν μιά σατανική καλύπτρα, ἡ ὁποία ἀποκλείει τήν Χάριν καί φέρει τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως στόν ἀμετανόητον ἄνθρωπον καί κατ' ἐπέκτασιν στήν Ἑκ-

538. Δευτερονόμιον, 32, 15-17.

539. Δευτερονόμιον 6, 14-16.

540. Ναούμ, 1,2.

541. Ἐξοδος, 4, 24.

542. Ἐξοδος, 4, 25-26.

κλησίαν καί στήν φύσιν, ὥστε τά πάντα νά στραφοῦν στόν Ἀντίχριστον καί νά ὑπάρξῃ παντοῦ ἡ ἐρημία. Ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος ἀναφερόμενος σ' αὐτό τό βδέλυγμα γράφει: «Πενθεῖ τότε πᾶσα ἡ γῆ, καί θάλασσα· καί ἀήρ πενθεῖ, ἅμα καί τά ζῶα τά ἄγρια, σὺν πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ. Πενθοῦσιν ὄρη, καί βουνοί, καί τά ξύλα τοῦ πεδίου. Πενθοῦσι δέ καί φωστῆρες (= ἀστέρια) τοῦ οὐρανοῦ... ὅτι πάντες ἐξέκλιναν ἀπό τοῦ Θεοῦ τοῦ ἁγίου, καί τῷ πλάνῳ ἐπίστευσαν, **δεξάμενοι χαρακτῆρα τοῦ μιᾶροῦ καί θεομάχου**, ἀντί τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος. Πενθεῖ ἡ γῆ καί θάλασσα, ὅτι ἄφνω κατέπαυσε φωνή ψαλμοῦ καί προσευχῆς ἐκ στόματος ἀνθρώπου· πενθοῦσιν αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ πᾶσαι πένθος μέγα, διότι οὐ λειτουργεῖται ἁγιασμός καί προσφορά.»⁵⁴³ Ὁ Ἐφραίμ εἶχε ὑπ' ὄψιν του μᾶλλον τήν διήγησιν τοῦ Ἰππολύτου, ἡ ὁποία εἶναι ἀναλυτικώτερη, ὅπως σέ ἄλλο κεφάλαιον θά ἀναφερθῇ.

---

543. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, "Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. τξδ.

ΤΜΗΜΑ Β΄

ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΔΟΧΗΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ «χξς΄» (666)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ, ΗΘΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

1. Ἀναγνώρισις ψευδοκυριαρχίας, ψευδοθεότητος τοῦ Ἀντιχρίστου

Ὁ Ἰωάννης στήν Ἀποκάλυψιν ἀναφέρει ὡς χάραγμα-σφραγίδα τοῦ ΘΗΡΙΟΥ-ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ «τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ... καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς΄». ⁵⁴⁴ Σέ ἑπτά ἐδάφια τῆς Ἀποκαλύψεως ⁵⁴⁵ ἀπαντᾷ ὁ ὅρος «χάραγμα» μέ τήν σημασίαν «σφραγίς» τοῦ Ἀντιχρίστου.

Τό «χξς΄» (666) ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου συμβολίζει, ὅπως εἶδαμε, τό ὄνομα, τό πρόσωπον, τόν χαρακτήρα, τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου. Τό χάραγμα «χξς΄» (666) = σημαίνει «ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ». Ὁ δεχόμενος ἐκουσίως τό «χξς΄» (666) σημαίνει ὅτι δέχεται νά ταυτισθῇ μέ τόν Ἀντίχριστον, ὅτι δέχεται τό ἀντίχριστον ἦθος.

Ὁ δεχόμενος ἐκουσίως τό χάραγμα «χξς΄» (666) ἀναγνωρίζει καί ἀποδέχεται τήν κυριότητα τοῦ Ἀντιχρίστου καί τό σατανικόν του ἔργον. Τό «χξς΄» (666) χαρακτηρίζεται ἀπό τούς Πατέρας ὡς σφραγίς τοῦ Ἀντιχρίστου. «Ἡ δέ σφραγίς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου, καί τῆς δεξιᾶς χειρός ἐστὶ ψῆφος, χξς΄». ⁵⁴⁶

Ἡ ἀποτύπωσις τῆς σφραγίδος Χ C (ΧΡΙΣΤΟΣ) καί + (ΣΤΑΥΡΟΣ) σημαίνει ἀναγνώρισιν καί ἀποδοχήν κυριότητος Χριστοῦ. Κατά τούς

544. Ἀποκ. Ἰωάννου 13, 17-18.

545. Ἀποκ. Ἰωάννου 13,16. 13,17. 14,9. 14,11. 15,2. 16,2. 19,20. 20,4.

546. Ἰππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 932. C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

πρώτους αιώνας ἐσφράγιζαν τὰ μέτωπά τους οἱ πιστοί μέ τόν σταυρόν (+) ἢ τήν συντομογραφίαν $\overline{XC}$ ἢ τό μονόγραμμα ✱ εἰς δήλωσιν τῆς Κυριότητος τοῦ Χριστοῦ, εἰς δήλωσιν τῆς σφραγίδος τοῦ Ἀγίου Πνεύματος διά τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Χρίσματος καί τῶν ἄλλων ἁγίων Μυστηρίων καί κυρίως τῆς Εὐχαριστίας. Τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ διά τῶν ἁγίων Μυστηρίων σφραγίζει ψυχὴν καί σῶμα τῶν πιστῶν. «αἱ κατησφαλισμένοι τῷ αἵματι [τοῦ Χριστοῦ] καί σφραγισθεῖσαι ψυχαί»,⁵⁴⁷ οἱ ζηλωτές χριστιανοί, ἀπεδείκνυαν τήν πίστιν στόν Κύριον Ἰ. Χριστόν καί τήν ἀναγνώρισιν τῆς κυριότητός του μέ τήν χάραξιν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς σφραγίδος τοῦ Χριστοῦ διά πυρακτωμένου σιδήρου, «σημείω τινί, ἡγουν σφραγίδι σιδηρᾷ σφραγίσαντες πεπυρακτωμένα ἐπὶ τοῦ μετώπου».⁵⁴⁸

Ὁ Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος προτρέπει: «ζητήσωμεν... τόν καυτήρα τοῦ Κυρίου καί τήν σφραγίδα ἐν ἑαυτοῖς ἔχειν [= δηλαδή τήν ἀποτύπωσιν μέ καυτήρα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ + (Σταυροῦ) ἢ τοῦ ὀνόματος $\overline{XC}$ ἢ ✱ = ΧΡΙΣΤΟΣ]· ὅτι ἐν τῷ καιρῷ τῆς κρίσεως... ὅταν καλέσῃ ὁ ποιμήν (= ΧΡΙΣΤΟΣ) τήν ἰδίαν ποίμνην, ὅσοι ἔχουσι τόν καυτήρα ἐπιγινώσκουσι τόν ἴδιον ποιμένα, καί ὁ ποιμήν τοὺς ἔχοντας τήν ἰδίαν σφραγίδα γνωρίζει καί ἐπισυνάγει ἀπό πάντων τῶν ἐθνῶν».⁵⁴⁹

Ὁ δεχόμενος ἐκουσίως τήν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς'» (666) ὑβρίζει καί ἀθετεῖ τήν κυριότητα τοῦ Χριστοῦ καί δέχεται κυριότητα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἀντί τοῦ καυτήρος τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς ἐφεῦρε ὁ σύγχρονος ἀντιχριστισμός τίς ἀκτῖνες λήξερ καί τὰ κομπιούτερς, γιά νά χαράξῃ στά μέτωπα ἢ στά χέρια, στίς νέες ταυτότητες καί κάρτες ὅχι τόν σταυρόν καί τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά τό ἀντίχριστον γραμμωτόν ἢ ἀριθμητικόν «666».

Ἡ εὐρεῖα διάδοσις τῆς σφραγίδος κυριότητος τοῦ Ἀντιχρίστου, χξς' (666), στίς κάρτες, ταυτότητες, τυποποιημένα προϊόντα, ἀκόμη καί στό χέρι καί στό μέτωπον τῶν ἀνθρώπων, μάλιστα μέ ἀνεξίτηλην γραφήν, σημαίνει ὁμολογίαν πίστεως στόν Ἀντίχριστόν, ἀποδοχήν ψευδοκυριαρχίας, ψευδοθεότητος, τοῦ Ἀντιχρίστου καί τοῦ δι' αὐτοῦ ἐνεργοῦντος Σατανᾶ.

Τό χάραγμα «χξς'» (666) χαρακτηρίζεται ὡς ὁ (ἡ) «ψῆφος» τοῦ Θηρίου. Κατά τόν Ἰππόλυτον πδχ «ἐν τῇ γραφῇ γάρ πολλά ἐν τῷ ψήφῳ τούτῳ ὀνόματα εὗρηνται».⁵⁵⁰ Ὁ (ἡ) «ψῆφος» σημαίνει τό χάραγμα-

547. Μεθοδίου Ὁλύμπου, Συμπόσιον, 9, 1, Μ. 18, 180. Β.

548. Γρηγεντίου, Ἀρχή Νόμου, Ὁμιλία, 5. Μ. 86, 584. Β.

549. Μακαρίου Αἰγυπτίου, Ὁμιλία 12, 13, Μ. 34, 564. D.-565. Α. (Ε.Π.Ε. φιλοκ. 7, 212).

550. Ἰππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 932. C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, πού κρυπτογραφεῖ τό ὄνομα, τόν χαρακτήρα καί τό ἔργον αὐτοῦ. Δέν εἶναι ἀπλός ἀριθμός, ἀλλά ἀριθμός-σύμβολον, πού συμψηφίζει τήν ἀριθμητικήν ἀξίαν τῶν γραμμάτων τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, καί ἐπί πλέον συμβολίζει τό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου, τόν χαρακτήρα καί τό ἔργον του τό σατανικόν.

Ἐπομένως ἡ σφράγισις τοῦ χάραγματος «χξς'» (666) στά τυποποιημένα προϊόντα καί προπαντός στίς ταυτότητες καί κάρτες καί ἡ ἐπίδειξις αὐτῶν σημαίνει καί «ψηφίζει» Ἀντίχριστον ἀντί τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή ἐπιλογήν ὡς Κυρίου καί ἐξουσιαστοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου. Κάθε φοράν, πού δέχεται τήν σφραγίδα «χξς'» (666) ἡ ἐπιδεικνύει αὐτήν ὁ πιστός, ὁμολογεῖ ὑποταγήν στόν Ἀντίχριστον, ψηφίζει, ἀνακηρύσσει Κύριον καί ἐξουσιαστήν τόν Ἀντίχριστον-Σατανᾶν καί καταψηφίζει καί ἀποδοκιμάζει τόν Χριστόν.

Διά τῆς σφραγίσεως τῶν πάντων μέ τό χάραγμα «χξς'» (666) προβάλλεται ὁ Ἀντίχριστος ὡς ὁ Κύριος τοῦ κόσμου, ὡς ψευδόθεος, ὡς δῆθεν δημιουργική αἰτία καί τέλος τῶν πάντων. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καλεῖ εἰς σεβασμόν καί προσκύνησιν τοῦ Κυρίου Ἰ. Χριστοῦ: «... φοβήθητε τόν Κύριον καί δότε αὐτῷ δόξαν, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως αὐτοῦ, καί προσκυνήσατε τῷ ποιήσαντι τόν οὐρανόν καί τήν γῆν καί τήν θάλασσαν καί πηγάς ὑδάτων.»⁵⁵¹ Ἀλλά ὁ ἀντιχριστισμός καί αὐτός ὁ Ἀντίχριστος, ὁ σατανοφόρος, «κραυγᾷ φωνήν ἰσχυράν... Γνωτε, λαοί, καί φυλαί καί ἔθνη, τήν ἐμήν μεγάλην ἐξουσίαν, καί δύναμιν, καί τήν ἰσχύν τῆς ἐμῆς βασιλείας· τίς δυνάστης μέγας, ὡς ἐγώ; τίς Θεός μέγας πλὴν ἐμοῦ; τίς τῇ ἐμῇ ἐξουσίᾳ ἀντιστήσεται;»⁵⁵²

Ὁ διεθνὴς ἀντιχριστισμός καί τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου, θά προβάλλουν τόν Ἀντίχριστον ὡς Κύριον πάντων καί θά λέγουν: «... δεῦτε πάντες θεάσασθαι τήν ἰσχύν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ· ἰδοὺ γάρ ὑμῖν καί σῖτον παρέξει, καί οἶνον ὑμῖν χαρίσεται, καί πλοῦτον πολυτελῆ, καί ἀξίας μεγάλας· τῷ γάρ κελεύσματι αὐτοῦ πᾶσα ἡ γῆ καί θάλασσα ὑπακούει· δεῦτε πάντες πρός αὐτόν. Καί πάντες διά τήν στέρησιν τῶν βρωμάτων, ἐπ' αὐτόν ἐλεύσονται, καί προσκυνήσουσιν αὐτόν· καί δώσει αὐτοῖς χάραγμα...»⁵⁵³

Ὁ δεχόμενος τό χάραγμα «χξς'» (666) ἐκουσίως χάριν βιοτικῶν ἀναγκῶν, ὑποτάσσεται στόν Ἀντίχριστον, συμμορφώνεται μέ τήν βούλησιν τοῦ Ἀντιχρίστου, συμβιβάζεται μέ τόν Ἀντίχριστον, καί βαθμηδόν «λόγῳ ἢ ἔργῳ τοῦτον (= τόν Ἀντίχριστον) κηρύσσει Θεόν...»⁵⁵⁴

551. Ἀποκ. Ἰωάννου, 14, 7.

552. Ἰππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 929, Α-Β (Β.Ε.Π. 6, 286).

553. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 932. Β. (Β.Ε.Π. 6, 287).

554. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 345. C.

καί ἀρνεῖται τόν Χριστόν. Ἡ ἐκουσία ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «χξς'» (666) σημαίνει ἀναγνώρισιν ψευδοκυριαρχίας, ψευδοθεότητος τοῦ Ἀντιχρίστου, «τό τόν Ἀντίχριστον ἡγήσασθαι Θεόν».⁵⁵⁵ Κατ' αὐτόν τόν τρόπον διαπράττεται ἡ σατανική βλασφημία, «τό τῷ Θεῷ πρέπον σέβας τῷ διαβόλῳ ἀνατιθέναι»,⁵⁵⁶ δηλαδή ἀποδίδεται ἡ δόξα καί ἡ τιμή ἡ πρέπουσα στόν ἀληθινόν Θεόν, ὄχι στόν Ἰ. Χριστόν, ἀλλά στόν Ἀντίχριστον καί στόν δι' αὐτοῦ ἐνεργοῦντα Σατανᾶ.

Ἡ σφράγις τῶν πάντων μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου θέλει νά προβάλῃ τόν Ἀντίχριστον-Σατανᾶν ὡς δημιουργόν καί δωρητήν τῶν πάντων, ὅτι ὅλα προέρχονται ἀπό αὐτόν καί οἱ πάντες πρέπει νά στρέφονται πρὸς αὐτόν ὡς πρὸς Θεόν. Ὁ Ἰππόλυτος παρουσιάζει τόν Ἰ. Χριστόν ὡς αὐστηρόν κριτήν κατὰ τήν Β' Παρουσίαν λέγοντα πρὸς τοὺς πιστεύσαντας ὡς Θεόν τόν Ἀντίχριστον: «Ἐγὼ ἔπλασα, καί ἄλλω προσηνέχθητε. (= ἄλλον ἀναγνώρισατε ὡς δημιουργόν). Ἐγὼ εἰμι ὁ ἐκ μήτρας ἐξαγαγὼν ὑμᾶς, κάμει ἡθετήσατε... Ἐγὼ εἰμι ὁ διαθρέψας ὑμᾶς, καί ἄλλω ἐδουλεύσατε. Ἐγὼ τήν γῆν καί τήν θάλασσαν πρὸς διατροφὴν ὑμῶν καί συμπέρασμα βίου προσέταξα, ὑμεῖς δέ τὰς ἐντολάς μου παρηκούσατε.»⁵⁵⁷

Ἡ γενίκευσις τοῦ χαράγματος «χξς'» (666) στά προϊόντα, στίς τροφές, στά πρόσωπα καί κτήνη καί πράγματα, στά πάντα, σκοπεύει νά ἐπιβάλλῃ σ' ὅλην τήν ἀνθρωπότητα κατ' ἐννοίαν ἀρχικά, κατ' ἐνέργειαν ἔπειτα τήν ἀντίχριστην κυριότητα. Ἡ ἀποδοχή τοῦ (666) σημαίνει ἀναγνώρισιν τῆς ψευδοκυριότητος τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅτι ὁ Ἀντίχριστος-Σατανᾶς εἶναι ὁ δωροδότης, ὅτι ὅλα τὰ ἀγαθὰ προέρχονται ἀπό αὐτόν, ὅτι πρόσωπα καί πράγματα ἐξαρτῶνται ἀπό αὐτόν. Βεβαίως ἡ δόξα καί ἡ δύναμις τοῦ Ἰ. Χριστοῦ δέν μειώνεται μέ αὐτήν τήν αὐταπάτην τῆς θεοποιήσεως τοῦ Ἀντιχρίστου-Σατανᾶ, ἀλλά ἀλλοτριώνεται καί μωραίνεται ὁ ἄνθρωπος, τό θῦμα τῆς αὐταπάτης. Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Χριστιανός νά δεχθῇ τό χάραγμα ψευδοκυριότητος καί ψευδοθεότητος τοῦ Ἀντιχρίστου;

2. Ἀρνήσις ὁμολογίας Χριστοῦ, προσκύνησις τοῦ Ἀντιχρίστου

Ἀφοῦ τό σύμβολον «χξς'» (666) εἶναι χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, πού συμβολίζει τό ὄνομα, τόν χαρακτήρα καί τό ἔργον του, ὁ δεχόμενος τό σύμβολον αὐτό ὡς σφραγίδα ταυτότητος ἢ κάρτας δέχεται ἄμεσα ἢ ἔμμεσα αὐτόν τόν Ἀντίχριστον. Ἄν δέχεται κάποιος τό «χξς'»

555. Ἀρέθα Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν. Μ. 106, 689. Α.

556. Ἐνθ' ἄνωτ., Μ. 106, 717. Β.

557. Ἰππολύτου, Περὶ συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 948. Α. (Β.Ε.Π. 6, 293).

(666) χωρίς νά γνωρίζη τόν συμβολισμόν του καί τήν δυναμικήν του ἐνέργειαν, ὁμολογεῖ ἀκουσίως πίστιν στόν Ἀντίχριστον καί ἀκουσίως προδίδει καί ἀρνεῖται τόν Χριστόν. Ἄν ὅμως ὁ πιστός γνωρίζη τήν συμβολικήν σημασίαν τοῦ «χξς'» (666) καί τήν ἐνέργειάν του καί ἀποδέχεται αὐτό, τότε γίνεται σφραγίδα τῆς ὅλης προσωπικότητος καί ἀποτελεῖ συνειδητήν ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ καί ὁμολογίαν πίστεως στόν Ἀντίχριστον.

Ἐάν κάποιος δεχθῇ τό χάραγμα ὑπό ἀναγκασμόν, πάλιν προδίδει τόν Χριστόν. Ὁ ἀληθινός χριστιανός προτιμᾷ τόν Χριστόν καί τόν Σταυρόν, γίνεται ὁμολογητής καί μάρτυρας καί δέν δέχεται τό χάραγμα ποτέ. Ἡ ὁμολογία ἢ ἡ ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ καί τῆς πίστεως κρίνεται καί σέ στιγμές δευτερολέπτων, ὅταν ὑπαρξιακά τοποθετῇται ὁ πιστός ἀπέναντι στόν Χριστόν καί στόν Ἀντίχριστον καί ζυγίζεται ἡ βούλησίς του μεταξύ ὁμολογίας πίστεως στόν Χριστόν ἢ ἀποδοχῆς τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἄν ἡ βούλησίς του κλίνη ὑπέρ τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου γιά ὁποιοδήποτε ἀντάλλαγμα καί μάλιστα χάριν βιοτικῶν ἀναγκῶν ἢ ἔνεκα δειλίας, τοῦτο σημαίνει ἄρνησιν ὁμολογίας Χριστοῦ καί προσκύνησιν τοῦ Ἀντιχρίστου.

Βεβαίως ὑπάρχουν πολλές περιπτώσεις, στίς ὁποῖες προδίδομεν τόν Χριστόν ἀπό ἀδυναμίαν καί περιστατικές ἀνάγκες καί ἔπειτα συνειδητοποιοῦμεν τήν πτῶσιν μας καί μετανοοῦμεν. Ἀλλά ἡ ἐνυπόγραφη ἀποδοχή τοῦ «χξς'» (666) ὡς σφραγίδος τῆς ταυτότητός μας, ὡς χαράγματος στήν προσωπικότητά μας, δέν εἶναι περιστασιακός πειρασμός καί συγγνωστή πτῶσις, ἀλλά ἀσύγγνωστη καθοριστική πτῶσις, ἐνσυνείδητη, ἐκουσία, προγραμματισμένη προδοσία τοῦ Χριστοῦ καί ὁμολογία πίστεως στόν Ἀντίχριστον.

Ἡ ἀποδοχή τοῦ «χξς'» (666) εἶναι κεφαλαιῶδες θέμα πίστεως. Τό χάραγμα στήν ταυτότητα καί κάρτα μένει ἰσοθίως, γιά νά ἀποτελῇ διαρκή ὑπόμνησιν προδοσίας τοῦ Χριστοῦ ἐξ ὅλης τῆς προσωπικότητος. Σέ κάθε ἐπίδειξιν τῆς ταυτότητος ἢ κάρτας μέ τό χάραγμα ἀνανεώνεται ἡ προδοσία τοῦ Χριστοῦ καί ἡ ὁμολογία πίστεως στόν Ἀντίχριστον καί βεβαιώνεται ὁ πιστός, πού ἀπεδέχθη τό χάραγμα, ὅτι ἐπώλησε τόν Χριστόν χάριν τοῦ Ἀντιχρίστου ἀντί πινακίου φακῆς.

Ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἄβουλον πλάσμα, ἑτεροκίνητον, ρομπότ, τότε ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος καί ἡ συνεχῆς ἐπίδειξις αὐτοῦ θά ἦταν μία ἀδιάφορη φυσική κίνησις. Ἀλλά ὁ ἄνθρωπος εἶναι πρόσωπον, σκέπτεται, ἀποφασίζει, ἐπιλέγει ἐλεύθερα αὐτό, πού θέλει καί θυσιάζει ἀκόμη καί τήν ζωήν του γιά ὑψηλοῦς σκοποῦς καί προπαντός γιά τήν πίστιν του. Ἡ ἀποδοχή καί ἐπίδειξις τοῦ χαράγματος δέν εἶναι ἀπρόσωπη, ἀνεύθυνη ἐνέργεια, δέν εἶναι μία φυσική, μηχανική κίνησις, ἀνευ ἠθικοῦ νοήματος. Ἡ φυσική κίνησις καί ἡ ὅλη διαδικασία ἐτοιμα-

σίας τῆς ταυτότητος μέ τό χάραγμα προϋποθέτει τήν ἠθικήν κίνησιν, τήν ἐσωτερικήν ἀποδοχήν μέ τόν νοῦν, τήν διάνοιαν, τήν βούλησιν, τήν καρδίαν. Ὁ ἄνθρωπος ἐλεύθερα σκέπτεται, ἀποφασίζει, ἐπιλέγει καί ἐνεργεῖ ἐσωτερικά, ὑπαρξιακά, ἠθικά καί μετά ἐκφράζεται μέ φυσικές κινήσεις.

Ἡ φυσική λοιπόν κίνησις στίς ἐνέργειες τοῦ ἀνθρώπου προϋποθέτει τήν ἐσωτερικήν ἠθικήν κίνησιν. Ἡ παρουσία τοῦ προσώπου στήν ἀσφάλειαν, ἡ συμπλήρωσις ἐντύπων, ἡ ἐπίδοσις φωτογραφίας καί μάλιστα ἐγχρώμου, ἡ παράδοσις ἀτομικῶν, προσωπικῶν στοιχείων, πού ἀποτελοῦν τήν ἰδιαιτερότητα τῆς προσωπικότητος, ἡ πλήρης καταγραφή τῆς βιογραφίας, θετικῶν καί ἀρνητικῶν στοιχείων, καί τέλος ἡ ὑπογραφή, δέν εἶναι ἀσυνείδητες ἐνέργειες. Δέν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ρομπότ. Στήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος ὁ ἄνθρωπος ἀποφασίζει ἐλεύθερα καί, ἂν δεχθῇ χαραγμένην μέ τό «666» ταυτότητα ἢ κάρταν, ἐπιλέγει τόν Ἀντίχριστον καί ἀρνεῖται τόν Χριστόν ἰσοβίως, διότι αὐτή ἡ ἐπιλογή τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἡ ἀρνήσις τοῦ Χριστοῦ ἐπαναλαμβάνεται, βεβαιώνεται καί ἰσχυροποιεῖται σέ κάθε ἐπίδειξιν τῆς σφραγισμένης μέ τό χάραγμα ταυτότητος.

Ἡ ἀποδοχή λοιπόν τῆς ταυτότητος ἢ κάρτας σφραγισμένης μέ τό «666», τό ὁποῖον ὡς κορώνα, ὡς περικεφαλαία, ὡς σημαία, θά ἐπιστέφῃ εἴτε ἐμφανῶς εἴτε ἀφανῶς εἴτε ὁρατά, εἴτε ἀόρατα τήν φωτογραφίαν καί τήν ὅλην ταυτότητα τοῦ προσώπου, ἀποτελεῖ ἀρνήσιν ὁμολογίας Χριστοῦ. Δέν εἶναι ἀνάγκη νά ἀνεθῇ κανεῖς στόν ἐξώστην, γιά νά φωνάξῃ ὅτι ἀρνεῖται τόν Χριστόν. Ἡ ἀποδοχή χαραγμένης ταυτότητος ἀποτελεῖ τήν πλέον ἡχηράν ἀρνήσιν τοῦ Χριστοῦ καί ὁμολογίαν ὑπέρ τοῦ Ἀντιχρίστου. Βοᾷ εἰς τήν καρδίαν καί τόν νοῦν καί τήν βούλησιν ἡ προδοσία τοῦ Χριστοῦ καί μετά βοᾷ καί διά τῆς ὅλης διαδικασίας ἀποδοχῆς τῆς χαραγμένης ταυτότητος καί ἐπιδείξεως αὐτῆς.

Ὁ Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς λέγει: «... τά τῶν αἰσθήσεων κινήματα κατὰ τε τήν διάνοιαν ἀποτυποῦνται κατὰ τε τήν ἀπό τοῦ σώματος ἐνέργειαν φανεροῦνται... Διτταί (= διπλές) δέ καί αἱ πράξεις, αἱ μέν κατ' ἐννοίαν, αἱ δέ κατ' ἐνέργειαν...».⁵⁵⁸ Μέ τήν ἀποδοχήν τῆς χαραγμένης ταυτότητος ὁ πιστός γίνεται κατ' ἐννοίαν καί ἔπειτα κατ' ἐνέργειαν ἄπιστος καί προσκυνεῖ τόν Ἀντίχριστον.

Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666» εἶναι πολλαπλῇ ἀρνήσις τοῦ Χριστοῦ καί προσκύνησις τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ Ἱππόλυτος γράφει: «Ἡ δέ σφραγὶς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου, καί ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρός ἐστὶ ψῆφος χξς'».⁵⁵⁹ Δηλαδή ὄνομα, τοῦ ὁποίου τό ἄρθροισμα τῆς ἀριθμητι-

558. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς, Βιβλ. VI, Μ. 9, 361. Α-Β.

559. Ἱππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου... Μ. 10, 932. C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

κῆς ἀξίας τῶν γραμμάτων δίνει τόν ἀριθμόν «χξς'» (666). Ὑποψιάζεται ὁ Ἰππόλυτος ὅτι μπορεῖ νά εἶναι ἡ ἀντίχριστη σφραγίδα, πού κρυπτογραφεῖται μέ τό χάραγμα «χξς'» (666), ὁ ὅρος «ΑΡΝΟΥΜΕ». «Ἀλλά λέγομεν ἴσως γράφειν τήν αὐτήν σφραγίδα· ΑΡΝΟΥΜΑΙ (ΑΡΝΟΥΜΕ). Ἐπειδή καί πρώην διά τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ ὁ ἀντίδικος ἐχθρός, ἡγουν τῶν εἰδωλολατρῶν, τοῖς μάρτυσι τοῦ Χριστοῦ προέτρεπον οἱ ἄνομοι· Ἄρνησαι, φησί, τόν Θεόν σου τόν Ἐσταυρωμένον. Τοιοῦτον γενήσεται καί ἐπὶ τοῦ μισοκάλου (= Ἀντιχρίστου) ἡ σφραγὶς λέγουσα. Ἄρνοῦμαι, φησί, τόν ποιητὴν οὐρανοῦ τε καί γῆς· ἄρνοῦμαι τό βάπτισμα, ἄρνοῦμαι τήν λατρείαν μου καί σοὶ προστίθεμαι, καί σέ πιστεύω.»⁵⁶⁰

Ὅπως ἐλέχθη, τό ἐσωτερικόν ἠθικόν χάραγμα εἶναι ὁ ἀντίχριστος ἄρνητισμός, τό «ΑΡΝΟΥΜΑΙ ΧΡΙΣΤΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥ». Αὐτὴν τὴν ἀντίχριστην ἄρνησιν ἐκφράζει, ὡς σύμβολον, καί μόνον του τό ἰσοδύναμον πρὸς τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου χάραγμα «χξς'» (666). Τό σύμβολον-χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς'» (666) σημαίνει «ΑΝΤΙΧΡΙΣΟΣ», ἄρνησις τοῦ Δημιουργοῦ, ἄρνησις τοῦ ἐσταυρωμένου Ἰ. Χριστοῦ καί τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, ἄρνησις τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τῶν ἁγίων Μυστηρίων, ὅπως εἶδαμε σέ ἄλλα κεφάλαια. Τό χάραγμα «χξς'» (666) συμβολίζει ὅλον αὐτόν τόν ἀντιχριστισμόν.

Ὁ Ἰωάννης ἀναφέρει: «... καί προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ λέγοντες· τίς ὅμοιος τῷ θηρίῳ; τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ;»⁵⁶¹ Κάποιος ἐνδόμυχος φόβος μήπως στερηθοῦν, τὰ ὑλικά ἀγαθὰ καί ὅλα τὰ ἀστικά δικαιώματα ἀπὸ τό ἰσχυρόν κράτος, ἂν ἄρνηθοῦν τό «666», κάποια ὑποσυνείδητη δειλία καί ἀπροθυμία γιά ἀγῶνα, θυσίαν, ὁμολογίαν, παραινέει μερικοὺς νά ἀθώσουν τό «666», γιά νά ἀπαλλάξουν τόν ἑαυτόν τους ἀπὸ τό ὄνειδος τοῦ συμβιβασμοῦ, τῆς φυγῆς τῆς ἐθελοδουλείας. Λέγουν: «δέν εἶναι τίποτε τό 666», «δέν μᾶς κάμουν ἀντίχριστους οἱ ἀντίχριστες ταυτότητες», «σύν τῷ ἀριθμῷ 666 πρέπει νά μᾶς ποῦν νά προδώσωμεν τήν πίστιν μας» κλπ. Ὁ φόβος ἀπωλείας τῶν ἀγαθῶν προδίδει τόν Χριστόν.

Ἡ ἀποδοχὴ τοῦ «666», δυστυχῶς, εἶναι προδοσία πίστεως, εἶναι προσκύνησις τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως ἐλέχθη, καί δέν χρειάζεται τίποτε ἄλλο, γιά νά χαρακτηρισθῇ ὁ πιστός «πεπτωκώς», ἄπιστος, καί ἡ Ἐκκλησία τῶν σφραγισμένων μέ τό «666», «πεπτωκυῖα Ἐκκλησία», χωρίς ὁμολογιακόν χαρακτῆρα. Πῶς δέν ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἀλλοτριώνεται μέ τό χάραγμα «666» ὁ πιστός καί μεταβάλλεται ἡ Ἐκκλησία τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ σέ Ἐκκλησία «πεπτωκότων»; Μήπως μέ τὴν ἀποδοχὴν

560. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 932. C. 933. Α.

561. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13, 4.

του βδελύγματος «666» έρημωθῇ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν Θ. Χάριν, τὸν Ἰ. Χριστόν, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα;

Ἡ σφράγις τῆς ταυτότητος μέ τὸ χάραγμα «666» εἶναι μία διαρκὴς σήμανσις ἀρνήσεως ὁμολογίας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ γραφή ἀνεξίτηλη, τὸ σφράγισμα ἰσόβιον, ἡ ἐπίδειξις συχνή-πυκνή. Γιατί νά ἐπιστέφη τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου τίς ταυτότητες καί τίς κάρτες; Γιατί νά εἶναι τὸ «666» στίς ταυτότητες ἓνα κλειδί συνεχοῦς ἐπικλήσεως, ἐπαφῆς καί ἐπικοινωνίας μέ τὸν Ἀντίχριστον-Σατανᾶ; Ἀσφαλῶς, διότι οἱ δυνάμεις τοῦ σκότους θέλουν νά μᾶς κάμουν ἀντιχρίστους, νά μᾶς ἀποκόψουν ἀπὸ τὸν Χριστόν καί τὴν σωτηρίαν.

Ὁ δεχόμενος καί ἐπιδεικνύων τὴν ταυτότητα τοῦ «666» συμβιβάζεται μέ τὸν ἀντιχριστισμόν καί ἀνταλλάσσει τὸν Χριστόν μέ τὸν Ἀντίχριστον. Ἀρνεῖται τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας χάριν τοῦ ψεύδους, ἀρνεῖται τὸν Σωτῆρα Χριστόν καί εἰδωλοποιεῖ τὸν Ἀντίχριστον. Αὐτὸ εἶναι μία πνευματικὴ μοιχεία. «... μοιχεία δ' ἐστίν, ἐάν τις καταλιπὼν τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἀληθῆ γνῶσιν, καὶ τὴν περὶ Θεοῦ διάληψιν (= ὀρθὴν ἀντίληψιν), ἐπὶ τὴν μὴ προσήκουσαν ἔρχεται ψευδῇ δόξαν, ἥτοι θεοποιῶν τι τῶν γενητῶν ἢ καὶ ἀνειδωλοποιῶν τι τῶν μὴ ὄντων...»⁵⁶².

Μᾶς φαίνεται ὡς βδέλυγμα καί ἀσυγχώρητη πνευματικὴ μοιχεία ἡ προδοσία τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτες στήν ἔρημον καὶ ἡ λατρεία τοῦ μόσχου. «Καὶ ἐμοσχοποίησαν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις καὶ ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδῶλῳ καὶ εὐφραίνοντο ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτῶν...».⁵⁶³ Ἡ ἀποδοχή ὁμῶς τοῦ «666» εἶναι χειρότερη πνευματικὴ μοιχεία. Ὅσοι δέχονται τὴν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου προσκυνοῦν τὸν Ἀντίχριστον ἀντὶ τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ τρεῖς παῖδες ἐδέχθησαν νά ριφθοῦν στήν κάμινον, παρά νά προσκυνήσουν τὴν εἰκόνα τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Δέν εἶπαν, δέν πειράζει, θά προσκυνήσωμεν τυπικά, ἐνῶ στό βάθος θά πιστεύωμεν καὶ προσκυνᾶμε τὸν ἀληθινόν Θεόν. Δέν μποροῦν νά ποῦν οἱ Χριστιανοί, δέν πειράζει, θά πάρωμεν τὴν ταυτότητα μέ τὸ «666» καὶ θά βάλωμεν δίπλα καὶ τὸν σταυρόν. Χριστός καὶ Ἀντίχριστος δέν συμβιβάζονται. Σταυρός καὶ «666» δέν συμβιβάζονται.

Εἶναι λυπηρόν πιστοὶ χριστιανοὶ νά προσκυνήσουν τὸν Ἀντίχριστον χάριν τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Ὁ Ἰππόλυτος λέγει: «καὶ πάντες διὰ τὴν στέρησιν τῶν βρωμάτων ἐπ' αὐτόν ἐλεύσονται καὶ προσκυνήσουσιν αὐτόν καὶ δώσει αὐτοῖς χάραγμα ἐν τῇ χειρὶ τῇ δεξιᾷ καὶ ἐν τῷ με-

562. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς, Βιβλ. VI. Μ. 9, 377. Α-Β.

563. Πράξεις, 7, 41. «... καὶ ἐποίησεν (Ἀαρὼν) Μόσχον χωνευτόν καὶ εἶπεν· οὗτοι οἱ Θεοὶ σου, Ἰσραήλ...» (Ἑξοδος 32, 4). Αὐτὸ δηλώνει καὶ ἡ χαραγμένη μέ τὸ εἰδωλοποιημένον χάραγμα «666» ταυτότητα. Ἀντικαθιστᾷ τὸν Χριστόν μέ τὸν Ἀντίχριστον.

τώπω...»⁵⁶⁴. Ὑπὸ τὸν ὄρον «πάντες» πρέπει νά νοήσωμεν ὄχι ἀνεξαιρέτως πάντας τοὺς πιστοὺς, ἀλλὰ μόνον τοὺς δεχομένους νά ὑποταγοῦν στὸν Ἀντίχριστον. Πάντες οἱ δεχόμενοι τὴν ὑποταγὴν θὰ προσέλθουν στὸν Ἀντίχριστον, θὰ προσκυνήσουν αὐτόν καί θὰ λάβουν τό χάραγμα καί μέ τὴν ἐπίδειξιν τοῦ χαράγματος θὰ λαμβάνουν τροφές. «... καί δώσει αὐτοῖς ὁ πλάνος βραχέα βρώματα διὰ τὴν σφραγίδα αὐτοῦ τὴν μισράν.»⁵⁶⁵

Ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος λέγει: «Δῆμαρχοι γάρ ἀπότομοι κατὰ τόπον σταθήσονται καί εἴ τις φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὴν σφραγίδα τοῦ τυράννου ἐν μετώπῳ ἢ δεξιᾷ, ἀγοράζει βραχύ βρώματα ἐκ τῶν εὕρισκομένων.»⁵⁶⁶. Εἶναι προδοσία τοῦ Χριστοῦ καί προσκύνησις τοῦ Ἀντιχρίστου ἢ κάθε ἐπίδειξις τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου ἐπὶ τοῦ μετώπου ἢ τῆς δεξιᾶς χειρός ἢ τῆς ταυτότητος, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιδεικνύῃ ἢ δεξιᾷ. Αὕτη ἡ προσκύνησις τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι μία μεγάλη πλάνη μέ τὴν ψευδαίσθησιν ὅτι δέν εἶναι τίποτε, ὅτι δῆθεν δέν ὁδηγεῖ στήν κόλασιν. Ὁ Ἰωάννης γράφει: «καί πλανᾷ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὰ σημεῖα ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι...»⁵⁶⁷. Ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας ἐρμηνεύει ἀλληγορικά. «Πλανᾷ, φησί, τοὺς ἐν τῇ γῇ τὴν διηνεκῇ κατοίκησιν τῆς καρδίας ἔχοντας.»⁵⁶⁸ Δηλαδή πλανᾷ τοὺς σαρκικοὺς, ὑλόφρονες, κατ' ὄνομα μόνον Χριστιανούς.

Ὁ Ἀρέθας Καισαρείας ἔχει παρηλλαγμένον τό κείμενον τοῦ Ἰωάννου: «καί πλανᾷ τοὺς ἐμούς τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς...»⁵⁶⁹. Πλανᾷ δηλαδή καί τοὺς χριστιανούς, «τούς ἐμούς», τοὺς ὁπαδούς τοῦ Χριστοῦ. «Τοῦτο γάρ διὰ τοῦ εἰπεῖν, καί πλανᾷ τοὺς ἐμούς, σημαίνει. Ἵνα δέ παραστήσῃ τίνος πλάνησις τῶν Χριστοῦ πιστῶν, ἐπήγαγε (ἀνέφερε) γνῶρισμα τούτων, τοὺς κατοικοῦντας, προσθεῖς, ἐπὶ τῆς γῆς...»⁵⁷⁰. Οἱ προσκολλημένοι στά γῆϊνα, οἱ κοιλιόδουλοι, θὰ ὁδηγηθοῦν στήν αὐταπάτην, ὅτι δέν εἶναι ἀντίχριστον χάραγμα τό «χξς'» (666) καί δέν εἶναι Ἀντίχριστος καί αὐτός ὁ Ἀντίχριστος. Ἀλλά, ὅταν ἀντιληφθοῦν ὅτι χάριν τῶν γῆϊνων ἀγαθῶν ἐπώλησαν τὴν ψυχὴν τους στὸν Ἀντίχριστον καί στὸν δι' αὐτοῦ ἐνεργοῦντα Σατανᾶ, θὰ εἶναι πολὺ ἄργά, θὰ εἶναι δοῦλοι τοῦ ὑπερδικτάτορα Ἀντιχρίστου.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι στήν καθημερινὴν ζωὴν πολλὰ εἰδῶλα προσκυ-

564. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. Β. (Β.Ε.Π. 6, 287).

565. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 932, C.

566. Ἐφραίμ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. σελὶς ΤΞγ'.

567. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13,14.

568. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 337. C.

569. Ἀρέθα Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 677. A.

570. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 677. D.

νοῦν καί οἱ χριστιανοί καί ὑβρίζουν τόν Χριστόν. Ἀλλά αὕτη ἡ προδοσία εἶναι περιστασιακή, ἀπό ἀδυναμίας καί ἄγνοιας καί πολλάκις εἶναι ἀσυνείδητη. Ἡ ἀποδοχή ὅμως τῆς ταυτότητος μέ τό χάραγμα εἶναι ἐνυπόγραφη, ἐν γνώσει, ἐκ προμελέτης προδοσία τοῦ Χριστοῦ. Γιά ποιό λόγο νά θεωρῆται ὡς ἀνάγκη ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος; Ἡ παραπλάνησις, ἡ σύγχυσις, πού καλλιεργεῖται ἀπό τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἡ μοιρολατρεία τῶν δειλῶν καί συμβιβαστικῶν χριστιανῶν, ὁδηγοῦν σέ μίαν ἀναγκαστικήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος.

Ὁ ἀληθινός χριστιανός δέν γίνεται ἀνεμόμηλος ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Κρίνεται ἡ γνησιότητά του σέ κάθε περίστασιν καί κυρίως στίς περιπτώσεις ὁμολογίας πίστεως. Ὁ συμβιβασμός στίς περιστάτικες ἀνάγκες, καί ἡ ἀπό δειλίαν προδοσία τοῦ Χριστοῦ καί προσκύνησις τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι τελείως ἔξω ἀπό τό ὀρθόδοξον, πατερικόν, ἐκκλησιαστικόν πνεῦμα. Ὁ ὀρθόδοξον πνεῦμα σημαίνει ὁμολογίαν Χριστοῦ, θυσίαν, μαρτύριον, χάριν τῆς ἀληθείας καί τοῦ Χριστοῦ καί ποτέ προδοσίαν χάριν συναλλαγῆς μέ τόν Ἀντίχριστον γιά ὑλικά ἀγαθά καί γιά ὅτιδήποτε. Ὁ ἀληθινός χριστιανός δέν δέχεται ποτέ τό χάραγμα.

Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» δέν εἶναι προσωρινή δειλία ἀνυπόστατη. Ἡ μετά τήν ἐκ προμελέτης ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος μεταμέλεια δέν εἶναι ὅμοιά μέ τήν μεταμέλειαν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου μετά τήν ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἄρνησις τοῦ Πέτρου ἦταν ἀποτέλεσμα δειλίας σέ μιά σκληρή δοκιμασία. Ἀλλά ὁ Πέτρος δέν ἦταν βαπτισμένος χριστιανός, ὅταν περιέπεσε στήν ἄρνησιν, δέν ἐπρογραμματίσε τήν ἄρνησιν, δέν ἔκαμε ἐν συνειδήσει καί ἐν ψυχρῷ συναλλαγῆν, δέν ἐπώλησε τόν Χριστόν μέ ἐλευθέραν ἐπιλογὴν καί μάλιστα μέ τήν ψυχράν λογικήν καί τήν ὑπογραφὴν του, ἀλλά ἀπλῶς μίαν φοράν ἠττήθη στήν ζάλην τοῦ σκληροῦ πειρασμοῦ, γι' αὐτό ἔκλαυσε πικρῶς.

Μήπως προγραμματίσῃ ὁ νομιζόμενος πιστός Κλαυθμόν μετά τήν ἐν γνώσει καί ἐν ψυχρῷ προδοσίαν τοῦ Χριστοῦ διά τῆς ἀποδοχῆς τοῦ χαράγματος, γιά νά πάρῃ τήν συγχώρησιν ὅπως ὁ Πέτρος; Εἶναι ἀνώφελα τά δάκρυα μετά τήν ἐν ψυχρῷ λογικῇ προδοσίαν. Ὁ Πέτρος ἀπεκατεστάθη στό ἀποστολικόν ἀξίωμα μέ τήν ἄρνησιν τῆς ἀρνήσεώς του ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ.⁵⁷¹ Ὁ ἀποδεχόμενος τό χάραγμα χριστιανός ὄχι μόνον δέν δύναται νά ἀρνηθῇ τήν ἄρνησίν του ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ καί νά ὁμολογήσῃ εἰλικρινῶς Χριστόν, ἀλλά θά ἔχῃ καί ἐπιδεικνύῃ ἰσο-

571. Κατά Ἰωάννην 21, 15-17: «Ὅτε οὖν ἡρίστησαν λέγει τῷ Σίμωνι Πέτρῳ ὁ Ἰησοῦς· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με πλεῖον τούτων; λέγει αὐτῷ· ναί, Κύριε, σύ οἶδας ὅτι φιλῶ σε... λέγει αὐτῷ πάλιν δεύτερον· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με; λέγει αὐτῷ· ναί κύριε, σύ οἶδας, ὅτι φιλῶ σε... λέγει αὐτῷ τό τρίτον· Σίμων Ἰωνᾶ, φιλεῖς με;... εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, σύ πάντα οἶδας, σύ γινώσκεις ὅτι φιλῶ σε...»

βίως τό χάραγμα, τό ὁποῖον τόν καθιστᾷ ὁμολογητὴν καί ὁπαδόν τοῦ Ἀντιχρίστου.

3. Ὑβρις εἰς ἑαυτὸν καί εἰς Χριστόν

Ἡ ταυτότητα συνοπτικά σημαίνει καί ἐκφράζει τό πρόσωπον, τὴν αὐτεξουσιότητα, τὴν προσωπικὴν ἰδιαιτερότητα. Ἡ φωτογραφία, καί μάλιστα ἐγχρωμη, τό ἐπώνυμον, τό ὄνομα, ἡ χρονολογία γεννήσεως, ὁ Δῆμος ἢ Κοινότητα ἐγγραφῆς, ἡ ομάδα αἵματος, τὰ βιογραφικά στοιχεία, τό θρήσκευμα⁵⁷² κλπ. ἀποτελοῦν τὴν εἰκόνα τοῦ προσώπου. Ὁ Ε.Κ.Α.Μ. καί τό ἠλεκτρονικόν φακέλωμα, ὑποδουλώνει καί ἀποπροσωποποιεῖ τόν πολίτην. Τό δέ ἐμφανές ἢ ἀφανές χάραγμα «666» ἀντιχριστοποιεῖ τόν χριστιανόν καί τόν ὁποιοδήποτε θρησκευόμενον.

Ἡ ἀποδοχή ταυτότητος μέ τόν Ε.Κ.Α.Μ. καί ἐμφανές ἢ ἀφανές «666» ἔχει πολιτικὴν, κοινωνικὴν, θρησκευτικὴν σημασίαν. Γιά τόν χριστιανόν ἀποτελεῖ ὕβριν εἰς ἑαυτὸν καί εἰς Χριστόν, ἀφοῦ ἀλλοτριώνει τόν πιστόν ἀπὸ τό «κατ' εἰκόνα», ἀπὸ τό ἀρχέτυπόν του, τόν Χριστόν. «Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἐπιβάλλεται ἡ ὑπογράμμισις καί τῆς θρησκευτικῆς, πέραν τῆς πρακτικῆς ἀξίας τῶν δελτίων ταυτότητος, καθόσον μόνον αὐτὴ ἀποκλείει ἐκ τῶν δελτίων τούτων τὴν ἀναγραφὴν παντός ὅ,τι προέρχεται ἐκ τοῦ πονηροῦ καί προσβάλλει τὴν αὐτεξουσιότητα καί τὴν προσωπικὴν πνευματικὴν εὐαισθησίαν καί τοῦ τελευταίου ἀκόμη Ἕλληνας πολίτου.»⁵⁷³

Τό χάραγμα «666» εἴτε τεθῇ στό μέτωπον ἢ στό χέρι εἴτε στό μέτωπον τῆς ταυτότητος, σφραγίζει ἰσοβίως τὴν προσωπικότητα. Τό χάραγμα «666» στήν ταυτότητα, ὡς σφραγίδα τῆς φωτογραφίας καί ὅλων τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου ἀποτελεῖ μίαν συνεχῆ βλασφημίαν πρὸς ἑαυτὸν καί πρὸς Χριστόν, βλασφημίαν πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, το πρόσωπον, καί βλασφημίαν ἔμμεσα στὸν Χριστόν. Εἶναι ὑποκρισία νά εἰπῇ κάποιος ὅτι ἀπὸ ἀνάγκην θά δεχθῇ τό «666», ἀλλὰ θά ἀρνήται τὴν σημασίαν του καί δέν θά τό δέχεται ὡς χάραγμα. Ἀκόμη καί 100 φορές τὴν ἡμέρα νά ἀρνήται κάποιος τό χάραγμα, τό ὁποῖον ἐδέχθη, τό χάραγμα δέν ἀναιρεῖται, ἡ ταυτότης παραμένει σφραγισμένη μέ τόν Ἀντίχριστον. Θά πρέπη νά καταστραφῇ καί καὶ μιά τέτοια σφραγισμένη ταυτότητα, γιὰ νά ἀπαλειφθῇ τό χάραγμα καί νά συντριβῇ ἡ εἰδωλικὴ σχέσις χριστιανοῦ-Ἀντιχρίστου, διότι εἰδωλον γίνεται τό «666».

572. Νόμος ὑπ' ἀριθ. 1599, Σχέσεις Κράτους- πολίτη, καθιέρωση νέου τύπου δελτίου ταυτότητας... ΦΕΚ Α/75/11 Ἰουνίου 1986, ἀρθρο 3. σελ. 1642.

573. Μάρκου Α. Σιώτου, Ὁ ἀριθμὸς τῆς ταυτότητος τοῦ Ἀντιχρίστου, Ἐν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», Ἀριθμ. 1. 1/15 Ἰανουαρίου, 1987, σελ. 28.

Τό χάραγμα λοιπόν «666» ως «σφραγίς», ως «δυσσεβής χαρακτήρ» τοῦ Ἀντιχρίστου ἀντικαθιστᾷ τὴν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλοτριώνει τὸ πρόσωπον, ἀποχριστοποιεῖ καὶ ἀντιχριστοποιεῖ. Τό «666» ως χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅταν γίνεται δεκτόν, τρόπον τινά βαπτίζει καὶ χρίει τὸν σφραγιζόμενον στό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ ἔτσι ἀναιρεῖ καὶ ἀνενεργοποιεῖ τὸ κατὰ Χριστὸν Βάπτισμα καὶ Χρίσμα. Ὁ χαρισματοῦχος γέροντας Παῖσιος τοῦ Κουτλουμουσιανοῦ Κελλίου «Παναγούδα» Ἀγίου Ὁρους γράφει ὅτι τὸ «666» ἀποτελεῖ ἄρνησιν τοῦ Βαπτίσματος τοῦ Χριστοῦ: «Δυστυχῶς, καὶ πάλι ὀρισμένοι «γνωστικοί» θὰ φασκιώνουν τὰ πνευματικά τους τέκνα σάν τὰ μωρά, δῆθεν, γιὰ νὰ μὴν στενοχωροῦνται: «Δέν πειράζει αὐτό, δέν εἶναι τίποτα, ἀρκεῖ ἐσωτερικά νὰ πιστεῦτε...»! Καὶ ὅμως βλέπουμε τὸν Ἀπόστολο Πέτρο, πού ἐξωτερικά ἀρνήθηκε τὸν Χριστό, ἀλλ' ἦταν ἄρνηση! Καὶ ἐδῶ αὐτοὶ ἀρνούνται τὸ Ἅγιο Σφράγισμα τοῦ Χριστοῦ, πού τοὺς δόθηκε στό Ἅγιο Βάπτισμα: «Σφραγίς δωρεᾶς Πνεύματος Ἀγίου», μέ τὸ νὰ δέχονται τὴ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, καὶ ἄς λένε ὅτι ἔχουν μέσα τους τὸν Χριστόν!! Τέτοια δυστυχῶς λογικὴ εἶχαν καὶ ὀρισμένοι «γνωστικοί»⁵⁷⁴.» .

Τό χάραγμα «666», ως σφραγίδα καὶ Χρίσμα στό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, ὑβρίζει τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Χριστιανοῦ. Δέν εἶναι κάτι τὸ ἀσήμαντον κάτι τὸ ἐξωτερικόν, τὸ ὁποῖον δέν μᾶς βλάπτει τὴν ψυχὴν καὶ δέν μᾶς στερεῖ τὸν Χριστόν. Λέγουν οἱ σύγχρονοι «γνωστικοί» ὅτι τίποτε οὔτε ἡ ἀποδοχὴ τοῦ χαράγματος «666» δέν μπορεῖ νὰ μᾶς κλέψῃ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν πίστιν καὶ τὸν Χριστόν. Ἀλλὰ ὁ Χριστός καὶ ἡ ἀληθινὴ πίστις δέν ἀνέχονται νὰ τοὺς κολλήσωμε τὴν ταμπέλαν «ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ» (= 666). Ποιὸς θὰ ἀνεχόταν ἀπὸ τοὺς «γνωστικούς» νὰ ἔμενε ἔστω καὶ σὲ πολυτελές διαμέρισμα μέ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἔχη ἡ πύλη ἢ ὁ τοῖχος τοῦ διαμερίσματος τὴν ταμπέλαν «ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ»; Ἐάν τοῦ ἐλέγαμε, δέν πειράζει τίποτα, ὁ τίτλος «ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ» εἶναι ἓνας ἀπλὸς ἐξωτερικὸς χαρακτηρισμός, ἀρκεῖ ἐσύ, πού μένεις μέσα, νὰ εἶσαι χριστιανός, θὰ ἦταν δυνατόν νὰ τὸν πείσωμε νὰ μείνῃ ἐνοικὸς σὲ διαμέρισμα τιτλοφορούμενον «ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ»; Θὰ ἦταν τελείως ἀδύνατον, διότι ὁ ἐξωτερικὸς τίτλος, ἡ ταμπέλα, χαρακτηρίζει τὸν ἐνδον οἰκοῦντα, φανερώνει, ἐπιδεικνύει, προβάλλει ποιὸς εἶναι αὐτός πού κατοικεῖ μέσα. Ὁμοίως καὶ τὸ χάραγμα «666» (= ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ, ὅταν σφραγίξῃ τὸ μέτωπον ἢ τὸ χέρι ἢ τὴν ταυτότητα, τὴν εἰκόνα τοῦ προσώπου, χαρακτηρίζει καὶ σφραγίζει καὶ τὸν ἔσω ἄνθρωπον, τὴν ψυχὴν. Ὁ πιστός ὑποκριτικά, συμβιβαστικά, μπορεῖ νὰ λέγῃ ὅτι ἔχει πίστιν, ὅτι δέν χάνει τὴν πίστιν. Ὁ Χριστός καὶ ἡ πίστις δέν ἀνέχονται αὐτὴν τὴν

574. Παῖσιου μοναχοῦ, «Σημεῖα τῶν Καιρῶν» (ἡ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου-666), Ἐν «Πολύτεκνῃ οἰκογένειᾳ» ἀριθ. φυλ. 34, 1987, σελ. 27.

ταμπέλαν αὐτήν τὴν σφραγίδα. Φεύγει ὁ Χριστός, σβήνει ἡ ἀληθινὴ πίστις, βλασφημεῖται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ «ἀφίεται ὁ οἶκος τῆς ψυχῆς ἔρημος»⁵⁷⁵.

Τὸ χάραγμα «666» εἶναι ὕβρις στὸν Χριστόν καὶ στό ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ, ὅσον καὶ νὰ θεωρῇται ἀπὸ μερικοὺς ἀθῶν. Ὁ Θεοδώρητος Κύρου λέγει: «... πάντας μέν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἐξαπατήσει, φενακίσει, δέ καὶ τῶν σεπτῶν ὄνομα περικειμένων (= Χριστιανῶν) πολλούς, ἐαυτὸν εἶναι λέγων Χριστόν...»⁵⁷⁶. Πλάνη ἡ ἀθώωσις καὶ ἀποδοχὴ τοῦ «666». Ἐσχάτη πλάνη ἡ ἀποδοχὴ αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς Χριστοῦ. Γιατί ὅμως πολλοὶ χριστιανοὶ νὰ πλανηθοῦν;

Ἡ ἀποδοχὴ τοῦ χαράγματος «666» συνδυαζομένη μάλιστα μέ τὴν ἀπάλειψιν τῆς ἐνδείξεως Χ.Ο. (= Χριστιανός ὀρθόδοξος) σημαίνει ἀντιχριστοποίησιν, ὕβριν κατὰ τῆς σφραγίδος τοῦ Χριστιανικοῦ Βαπτίσματος, βλασφημίαν καὶ θεβήλωσιν τοῦ προσώπου, τῆς εἰκόνος τοῦ Θεοῦ στὸν χριστιανόν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ταυτότης εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ προσώπου. Ἡ τιμὴ ἢ ἡ ὕβρις τῆς εἰκόνος, τῆς ταυτότητος, μεταβαίνει σ' αὐτό τὸ πρόσωπον. Ἡ σφράγισις καὶ θεβήλωσις τῆς ταυτότητος τοῦ χριστιανοῦ μέ τὸ βδέλυγμα, τὸν «δυσσεβὴ χαρακτήρα» τοῦ Ἀντιχρίστου, μέ τὸ «666» ἀλλοτριώνει αὐτό τὸ πρόσωπον. Ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος ὡς πρόσωπον εἶναι «κατ' εἰκόνα Θεοῦ», ἡ βλασφημία τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου ἀναφέρεται σ' αὐτόν τὸν Θεόν, στὸν Ἰ. Χριστόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ἀρχέτυπος τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅπως «ἡ τιμὴ τῆς εἰκόνος εἰς Χριστόν ἀνατρέχει»,⁵⁷⁷ ὁμοίως καὶ ἡ βλασφημία. Ἡ ἀποδοχὴ τοῦ χαράγματος «666» εἶναι ὕβρις εἰς ἐαυτόν καὶ εἰς Χριστόν. Ὁ δεχόμενος τὸ χάραγμα «666» βλασφημεῖ ἐαυτόν, βλασφημεῖ τὸ «κατ' εἰκόνα», βλασφημεῖ τὸ Βάπτισμα Χριστοῦ καὶ αὐτόν τὸν Χριστόν, τὸν ἀρχέτυπον τοῦ ἀνθρώπου καὶ κυρίως τοῦ Χριστιανοῦ.

Ὁ δεχόμενος τὸ χάραγμα βλασφημεῖ καὶ ἀλλοτριώνει τὴν μορφήν τοῦ Χριστοῦ στό πρόσωπόν του, γίνεται ἄλλος εἰκονοκλάστης, καταστρέφει τὴν χριστοειδῆ εἰκόνα, βλασφημεῖ αὐτόν τὸν Χριστόν καὶ ἀντιθέτως τιμᾷ καὶ δοξάζει τὸν Ἀντίχριστον. Ἐπομένως ἡ ἀποδοχὴ τοῦ χαράγματος «666» δέν εἶναι κάτι ἀδιάφορον ἢ μικρόν καὶ ἀσήμαντον, ὅσον καὶ νὰ τὸ ἐπιθυμοῦν οἱ «γνωστικοί» τοῦ 20ου αἰῶνος, ἐξ αἰτίας ἐνός πλέγματος δειλίας, φοβίας καὶ φυγομαχίας, ἀλλὰ εἶναι θέμα κεφα-

575. Ματθ. 23, 38 καὶ Λουκ. 13, 35.

576. Θεοδώρητου Κύρου, Αἰρετικῆς Κακομυθίας Ε' Λόγος, Περί Ἀντιχρίστου, Μ. 83, 525. C.

577. Ἰω. Δαμασκηνοῦ, Λόγος ἀποδεικτικός περὶ τῶν ἁγίων καὶ σεπτῶν εἰκόνων, ... Μ. 95, 317. C.

λαιῶδες, εἶναι θέμα συνειδήσεως. Ὁ δεχόμενος τό «666» ἐπιλέγει τόν Ἀντίχριστον ἀντί τοῦ Χριστοῦ.

4. Μετάστασις, ἔνταξις στήν παράταξιν τοῦ Ἀντιχρίστου

Ὁ δεχόμενος τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου τοποθετεῖ ἐαυτόν ἔξω ἀπό τήν ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ, ἔξω ἀπό τήν Χάριν τοῦ Βαπτίσματος. Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666», τῆς σφραγίδος τοῦ Ἀντιχρίστου, σημαίνει ἄρνησιν τοῦ Βαπτίσματος, σημαίνει ἐπάνοδον στήν προβαπτισματικήν κατάστασιν, στήν κυριότητα τοῦ διαβόλου, ὅπως πρὶν ἀπό τό Βάπτισμα. Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι σάν ἓνα Ἀντι-Βάπτισμα. Ὁ σφραγιζόμενος ἐκουσίως μέ τό «666» εἶναι σάν νά ἐπιχειρῇ τήν ἀντιστροφήν, ἀπό τόν Χριστόν-στόν Ἀντίχριστον, σάν νά λέγῃ ὅτι ἀποτάσσεται Χριστόν καί συντάσσεται μέ τόν Ἀντίχριστον καί τίς δυνάμεις καί τά ὄργανά του. Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» εἶναι ἐμπτυσμός καί ἀποταγή Χριστοῦ καί προσχώρησις στήν παράταξιν τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ὁ δεχόμενος τό χάραγμα «666» δέν χρειάζεται νά τοποθετήσῃ ἔμ-ποσθέν του τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καί νά ἐμπτύσῃ αὐτήν. Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» εἶναι ὁ χειρότερος ἐμπτυσμός, εἶναι Ἀντιβάπτισμα, ἀποταγή Χριστοῦ. Δέν χρειάζεται νά ἀνέβῃ σέ ἐξώστην καί νά κράξῃ ὅτι ἀρνεῖται τόν Χριστόν. Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666» εἶναι ἡ πλέον ἡχηρά ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ καί μετάστασις στήν παράταξιν τοῦ Ἀντιχρίστου καί κατ' ἐννοίαν καί κατ' ἐνέργειαν.

Στούς μάρτυρας καί ὁμολογητάς ἔλεγαν: «Υπόγραψε ὅτι δέν εἶσαι χριστιανός καί ἀρκεῖ». Ὅσοι ὑπέγραψαν ἔπαυσαν νά εἶναι πιστοί, ἦσαν «πεπτωκότες». Σήμερα ὁ ἀντιχριστισμός λέγει: «Νά δεχθῇς τό χάραγμα «666» καί ἀρκεῖ. Θά ἔχῃς ὅλα τά ἀγαθά, θά γίνῃ εὐκολὴ ἡ ζωὴ, δέν προδίδεις τήν πίστιν σου.». Κρύβει ὅμως ὁ ἀντιχριστισμός τήν συνέχειαν, τό ἀποτέλεσμα καί δέν λέγει τήν ἀλήθειαν, ὅτι μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος, τήν κατ' ἐννοίαν καί ἔπειτα κατ' ἐνέργειαν ἀποστασίαν ἀπό τόν Χριστόν χάνεις ὅλα τά χαρίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, μέχρις ὅτου νά ἀλλοτριωθῇς μέ μιά σειρά συμβιβασμῶν καί ἀλλοιώσεων τοῦ προσώπου σου, μέχρι νά καταντήσῃς εἰς μέτρον ἀντιχριστοειδοῦς ἀνθρώπου καί τότε θά βλασφημῇς καί ἐμπτύῃς τόν Χριστόν κατὰ πρόσωπον καί μέ νοῦν καί μέ καρδίαν καί λόγον καί ἔργον.

Κατά τόν διωγμόν τοῦ Δεκίου ὑπῆρχαν οἱ λεγόμενοι «λιβελλοφόροι», αὐτοί οἱ ὁποῖοι ἀπέφευγαν νά θυσιάσουν, ἔδιναν χρήματα στήν ἐπιτροπήν τῶν εἰδωλολατρῶν καί ἔπαιρναν τό πιστοποιητικόν ὅτι δῆθεν ἐθυσίασαν στά εἰδῶλα καί ὠμολόγησαν τήν πίστιν τῶν εἰδωλολατρῶν. Καί αὐτοί ἐθεωρήθησαν ἀποστάτες, «πεπτωκότες», καί ἀπεκόπτοντο ἀπό τήν κοινωνίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς μή ὁμολογήσαντες τήν

πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» ὁμοίως εἶναι ἓνα πιστοποιητικόν ἀρνήσεως τοῦ Χριστοῦ.

Στούς μάρτυρες καί ὁμολογητές, ὅταν ἀρνοῦντο νά θυσιάσουν στά εἰδῶλα ἔλεγαν οἱ δῆμιοι: «Κίνησε μόνον ἐλαφρά τό χέρι μέ τό εἰδωλικόν θυμίαμα ἤ κράτησε ἀπλῶς τό θυμιατόν καί ἀρκεῖ, εἶσαι δικός μας, θά ἔχης ὅλα τά ἀγαθά τῆς γῆς». Τό ἴδιον λέγει σήμερα ὁ ἀντιχριστισμός: «Νά δεχθῆς τό χάραγμα, δέν εἶναι τίποτε νά κρατᾷς καί ἐπιδεικνύης τό «666»...». Ἡ ἀποδοχή ὅμως καί ἐπίδειξις τοῦ χαράγματος «666» εἶναι μία διαρκῆς προσκύνησις, ἓνα συνεχές, ἓνα ἐπαναλαμβανόμενον λιθάνισμα τοῦ Ἀντιχρίστου-διαδόλου, εἶναι μία ἀρνησις τοῦ Χριστοῦ καί ἔνταξις στήν παράταξιν τοῦ Ἀντιχρίστου. Πουλᾷ τόν Χριστόν ὁ χριστιανός χάριν εὐκολιῶν καί ὑλικῶν ἀγαθῶν, ὅταν δέχεται καί περιφέρει τό χάραγμα «666», ὅταν ἀκολουθῇ δηλαδή τήν σημαίαν τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ὁ δεχόμενος σήμερα τό χάραγμα «666» εἶναι περισσότερο «πεπτωκός» ἀπό τοὺς «πεπτωκότας» κατά τήν ἐποχὴν τῶν διωγμῶν. Δέν χρειάζεται νά φθάσῃ κάποιος στόν πλήρη σατανισμόν, νά βλασφημήσῃ δηλαδή μέ σατανικά ὄργια καί νά ἐμπτύσῃ τόν Χριστόν, γιά νά θεωρηθῇ «πεπτωτός», ὅτι τόν ἔκλεψε ὁ διάβολος ἀπό τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καί τόν ἐνέταξε στήν παράταξιν τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὅποιος δέχεται τήν σημαίαν τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666», δέν ἀκολουθεῖ τόν Χριστόν, γίνεται ὁπαδός τοῦ Ἀντιχρίστου, γίνεται κατ' εἰκόνα τοῦ Ἀντιχρίστου πονηρός. «Πονηροί δέ τίνες ἄν εἶεν, ἢ οἱ τό χάραγμα ἐπιφερόμενοι τοῦ θηρίου, ἐκ τοῦ ἀποστῆναι μέν ἀπό Θεοῦ ζῶντος, τῷ Ἀντιχρίστῳ δέ προσρυῆναι (= νά ἀκολουθήσουν);»⁵⁷⁸.

Τό χάραγμα «666» ὀνομάζεται ἀπό τοὺς πατέρας ὁ, ἢ «ψηφός τοῦ θηρίου Ἀντιχρίστου»⁵⁷⁹. Ὁ δεχόμενος καί ἐπιδεικνύων τήν ψηφον αὐτὴν «666», ὅπως ἐλέχθη, ψηφίζει τόν Ἀντίχριστον, ἐπιλέγει μεταξύ Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου τόν Ἀντίχριστον, ὁμολογεῖ ὑποταγὴν σ' αὐτόν, ἀνακηρύσσει αὐτόν Κύριον, γίνεται ὁπαδός του καί τόν ἀκολουθεῖ. Ἔτσι ἡ ἀντίχριστη κοσμοθεωρία καί κουλτούρα, τό ἀντίχριστον ἥθος, χαράσσονται στήν ψυχὴν αὐτοῦ, πού ἀρνεῖται τόν Χριστόν. Ἔτσι ταυτίζεται ὁ πρῶην χριστιανός μέ τόν Ἀντίχριστον.

Ὁ δεχόμενος τό χάραγμα «666» γίνεται ἀποστάτης, φεύγει ἀπό τόν Χριστόν καί ὑποδουλώνεται στόν Ἀντίχριστον. Μεθίσταται βαθμηδόν ἀπό τό φῶς στό σκότος, ἀπό τήν ἀλήθειαν στό ψεῦδος, ἀπό τήν ἀληθινὴν ζωὴν στόν θάνατον. Ἀπὸ τήν ἐν Χριστῷ ἐλευθερίαν, καθ' ὅσον

578. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 704. C.

579. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 681. A-B.

«οὐ (= ὅπου) τό Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία»,⁵⁸⁰ ὁ χαραγμένος μεθίσταται στήν ἀντίχριστην αἰχμαλωσίαν καί τυραννίαν, χωρίς τήν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ δεχόμενος τό χάραγμα «666» πουλάει τόν Χριστόν καί ἀγοράζει τόν διάβολον καί Ἀντίχριστον. Μᾶλλον πουλάει τήν ψυχὴν του, τόν ἑαυτὸν του στόν Ἀντίχριστον, αἰχμαλωτίζεται ἀπό τόν Ἀντίχριστον. Αὐτήν τήν πικράν ἀλήθειαν θά ὁμολογοῦν, κατὰ τόν Ἰππόλυτον, οἱ προσχωρήσαντες στόν Ἀντίχριστον μετά τήν διαπίστωσιν τῆς πραγματικότητος. «Τότε... νοήσουσιν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ πονηρός διάβολος... καί κλαύσονται μεγάλως... λέγοντες... «ὦ τῆς συμφορᾶς, ὦ τῆς ὀδυνηρᾶς πραγματείας (= ἀγοραπωλησίας)· ὦ τοῦ δολίου συναλλάγματος, ὦ τοῦ μεγίστου πτώματος. Πῶς ἐπλανήθημεν τῷ πλάνῳ; Πῶς προσηνέχθημεν αὐτῷ; Πῶς τοῖς τούτου δικτύοις ἐζωγρεύθημεν; Πῶς τῇ μιαιφᾷ αὐτοῦ σαγήνῃ συνειλκύσθημεν;»⁵⁸¹.

Ἡ ἀποδοχή λοιπόν τοῦ χάραγματος «666» εἶναι «δόλιον συναλλάγμα», ὀλεθρία ἀγοραπωλησία, ὑποδουλώνει στόν διάβολον-Ἀντίχριστον. Ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος συνιστᾷ προσοχήν καί ἀγῶνα. «Πρόσεχε, ἀδελφέ μου, τήν ὑπερβολήν τοῦ θηρίου· τεχνάσματα γάρ πονηρίας· πῶς ἐκ γαστροῦ ἄρχεται, ἴν', ὅταν τις στενωθῇ, βρωμάτων ὑστερούμενος, ἀναγκασθῇ λαβεῖν ἐκείνου τήν σφραγίδα...»⁵⁸².

Εἶναι λυπηρόν χάριν συναλλαγῶν καί βιοτικῶν ἀναγκῶν νά προδίδῃ κάποιος τόν Χριστόν καί νά δέχεται τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Μήπως οἱ συνιστῶντες τό «666» ὡς δῆθεν ἀδιάφορον καί ἀθῶον ἀποδειχθοῦν καταφρονητές τοῦ Χριστοῦ, «ἐχθροί τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ»;⁵⁸³ Μήπως ὅσοι δέχονται χάριν βιοτικῶν συναλλαγῶν τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666», ἐπαληθεύσουν στόν ἑαυτὸν τους τόν στίχον τῆς Γραφῆς. «... ὧν ὁ Θεός ἡ κοιλία καί ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες!» καί «ὧν τό τέλος ἀπώλεια»;⁵⁸⁴

Ὁ χριστιανός τουλάχιστον δέν εἶναι μόνον ἀπλῆ βιολογική ὑπαρξις, μία σάρκα, πού χρειάζεται μόνον ὑλικά ἀγαθά, εἶναι καί πρόσωπον, πνεῦμα, ἐκκλησιολογική ὑπαρξις, πού ἐπλάσθη ὅχι μόνον νά ἐπιβιώνη σαρκικά, ἀλλά νά ζῇ πνευματικά κατὰ Χριστόν. Ὅσοι ἐταυτίσθησαν μέ τήν σάρκα θά δεχθοῦν τό χάραγμα, ὅπως λέγει ὁ Ἰππόλυτος· «καί γάρ τότε οἱ δεδεμένοι ἐν πράγμασι βιωτικοῖς καί τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ αἰῶνος

580. Β' Κορινθίους, 3, 17.

581. Ἰππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, καί περὶ Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 936. Α. (Β.Ε.Π. 6, 288).

582. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. Τξα.

583. Φιλιππησίους, 3, 18.

584. Φιλιππησίους, 3, 19.

τούτου, οὗτοι εὐχερῶς προσαχθήσονται τῷ διαβόλῳ καὶ σφραγισθήσονται.»⁵⁸⁵

Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου θά ἀποτελῇ «ἀνεξίτηλον στίγμα τῆς δουλείας... εἰς τόν πανίσχυρον αὐθέντην των»,⁵⁸⁶ τόν Ἀντίχριστον. «... οἱ δέσμοι εἰς τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰ πάθη των, οἱ πωρωμένοι καὶ νεκροὶ πρὸς πᾶσαν ἰδέαν ἀγαθὴν, οἱ ἀσεβεῖς καὶ φαῦλοι καὶ ἠθικῶς ἀκάθαρτοι, περιέρχονται ἐθελοδούλως ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον κυριαρχίαν τοῦ Ἀντιχρίστου...»⁵⁸⁷.

Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ οἱ νομιζόμενοι πνευματικοί, οἱ ὁποῖοι ἐμέρισαν τὰς καρδίας αὐτῶν καὶ θέλουν νὰ ἀνήκουν καὶ στὸν Χριστὸν καὶ στὸν Ἀντίχριστον καὶ «δυσὶ Κυρίοις δουλεύειν»⁵⁸⁸. Αὐτό ὅμως εἶναι ἀδύνατον. Μεταξὺ Χριστοῦ καὶ Ἀντιχρίστου δέν ὑπάρχει μεσότης. Χριστὸς καὶ Ἀντίχριστος δέν συμβιβάζονται. Μὴν παραζηλοῦμεν τόν Κύριον, μὴν ἐμπαίζωμεν αὐτόν, ὅτι δῆθεν τόν ἀγαπῶμεν ἐκ καρδίας, ἐνῶ μοιράζομεν τὴν καρδίαν μας μεταξὺ Χριστοῦ καὶ Ἀντιχρίστου, διότι εἶναι σκληρὸς ὁ λόγος Κυρίου διὰ στόματος τοῦ προφήτου: «ἐμέρισαν καρδίας αὐτῶν, νῦν ἀφανισθήσονται»,⁵⁸⁹ καὶ «Θεὸν τόν γεννήσαντά σε ἐγκατέλιπες.. καὶ εἶδε Κύριος καὶ ἐζήλωσε... καὶ εἶπεν· ἀποστρέψω τὸ πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτῶν... ὅτι γενεὰ ἐξεστραμμένη ἐστίν, υἱοί, οἷς οὐκ ἔστι πίστις ἐν αὐτοῖς· αὐτοὶ παρεζήλωσάν με ἐπ' οὐ Θεῷ...»⁵⁹⁰. Πρὸς τοὺς διχασμένους καὶ διψύχους ὁ λόγος Ἡλιοῦ. «... Ἔως πότε ὑμεῖς χωλανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις; εἰ ἔστι Κύριος ὁ Θεός, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ· εἰ δέ ὁ Βάαλ-Ἀντίχριστος, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ.»⁵⁹¹. «ζῇ Κύριος ὁ Θεός τῶν δυνάμεων»⁵⁹². Ἕνας εἶναι ὁ Κύριος ὁ Θεός, στὸν ὁποῖον ἀνήκει ὅλη ἡ καρδιά σου χριστιανέ.

5. Κρίσις ταυτότητος προσώπου

Ἡ ταυτότης εἶναι ἡ εἰκὼν, ὁ καθρέφτης τοῦ προσώπου, ἡ ἐνδειξις τῆς ἰδιαιτερότητός του. Δέν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιστεφθῇ μέ τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, μέ τό «666», καὶ μάλιστα ἰσοθίως. Ἐφ' ὅσον στήν ταυτότητα θά καταχωρίζωνται καὶ ὅλα τὰ βιογραφικὰ στοιχεῖα, θετικά

585. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 936. Α. (Β.Ε.Π. 6, 288).

586. Ἀνδρέου Θεοδώρου, Ἡ περὶ Ἀντιχρίστου ἰδέα, Ἐν Ἀθήναις, 1970, σελ. 85.

587. Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 85.

588. Κατά Ματθαῖον, 6, 24.

589. Ὡσηέ, 10, 2.

590. Δευτερονόμιον, 32, 18-21.

591. Γ' Βασιλειῶν, 18, 21.

592. Γ' Βασιλειῶν, 17, 1.

καί ἀρνητικά, θά εἶναι κάτι περισσότερο ἀπό αὐτοβιογραφία. Ἡ ταυτότης μέ ὅλα τά προσωπικά στοιχεῖα καί τήν ὑπογραφήν εἶναι ἔργον ἐλευθέρας βουλήσεως, ἐλευθέρου προσώπου. Ὁ χριστιανός λοιπόν εἶναι ὑπεύθυνος γιά τήν ταυτότητά του, τήν ὁποῖαν συχνά θά ἐπιδεικνύη. Ἡ διαφύλαξις τῆς ταυτότητος στόν κόλπον τοῦ πιστοῦ καί ἡ συχνή ἐπίδειξις αὐτῆς σέ κάθε ὑπηρεσίαν πρός ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος τοῦ προσώπου, τοῦ φέροντος αὐτήν καί εἰκονιζομένου σ' αὐτήν, καθιστᾷ τήν ταυτότητα τό ἐπισημότερον προσωπικόν στοιχεῖον.

Ἡ ταυτότης φανερώνει ποῖος εἶναι ὁ φέρων αὐτήν, εἶναι ἡ αὐθεντικωτέρα μαρτυρία περί τοῦ προσώπου. Ἡ σφράγις τῆς ταυτότητος μέ τό «666» ἀποτελεῖ ὕβριν, βλασφημίαν κατά τοῦ προσώπου, χάραγμα ἀλλαγῆς κυριότητος, ὁμολογίας, ὑποταγῆς στόν Ἀντίχριστον καί βδέλυγμα κατά τῆς ἀθανατοποιουῦ σφραγίδος τοῦ Βαπτίσματος καί τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ταυτότης, πού φέρει τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς θριαμβικόν σύμβολον ἀντιχρίστου κυριότητος, παρουσιάζει διχασμένον τό πρόσωπον, ὅτι ἔχει δύο κυρίους, Χριστόν καί Ἀντίχριστον. Ὁ Ἀνδρέας Καίσαρείας λέγει: «οὐδεῖς γάρ δυοῖς Κυρίοις δουλεῦσαι δύναται. Διό οἱ τήν κακὴν ὁμονοοῦντες ὁμόνοιαν, καί τῷ Ἀντιχρίστῳ συντασσόμενοι, [καί] τῷ [ἀληθινῷ] Χριστῷ ἀντιτάσσονται.»⁵⁹³. Ὅποιος ὁμονοεῖ μετὰ τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁποῖος δέχεται τό χάραγμα «666» ἔχει ἔχθραν πρός τόν Χριστόν.

Ἐνα πρόσωπον δέν δύναται νά συνδυάσῃ δύο ὁμολογίες σέ δύο ἀντιθέτους Κυρίους. Ἡ ὁμολογία Χριστοῦ μέ τόν Σταυρόν καί ἡ ὁμολογία Ἀντιχρίστου μέ τό «666» εἶναι διαμετρικά ἀντίθετες καί ἡ μία ἀποτελεῖ ἄρνησιν τῆς ἄλλης. Ὁ δεχόμενος τό χάραγμα «666» προδίδει καί ἀρνεῖται τόν Σταυρόν καί τόν Χριστόν. Ὁ Χριστός δέν δέχεται συγκυριότητα μετὰ τοῦ Ἀντιχρίστου.

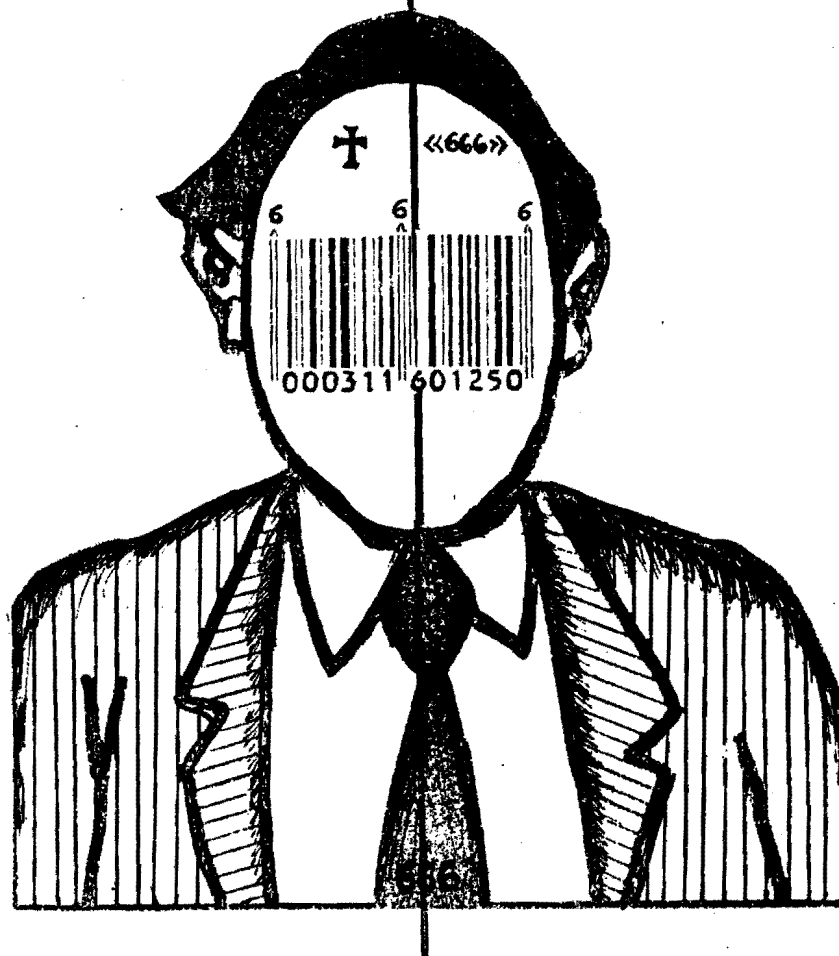
Ἡ ἐπίδειξις τῆς ταυτότητος μέ τό χάραγμα «666» ἰσχυροποιεῖ τήν ὁμολογίαν στόν Ἀντίχριστον καί τήν ἄρνησιν στόν Χριστόν. Σέ κάθε ζήτησιν καί ἐπίδειξιν τῆς ταυτότητος μέ τό χάραγμα «666» ὁ δῆθεν πιστός χριστιανός ἀποδεικνύεται δίψυχος. Στήν ἐρώτησιν τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν «ποιός εἰσθε; τήν ταυτότητά σας, δεῖξατέ μας τήν ταυτότητά σας», τί θά ἀπαντήσῃ ὁ ἀποδεχθεὶς τό χάραγμα; Θά ἐπιδείξῃ τήν ταυτότητά του μέ τήν σφραγίδα «666». Τί σημαίνει, αὕτη ἡ ἐπίδειξις; Ἐπιδεικνύει τόν ἑαυτόν του. «Αὐτός εἰμαι», «Ἰδού ἡ ταυτότητά μου». «Ἀναγνώρισατε φωτογραφίαν, ὄνομα, ἐπώνυμον, προσωπικά στοιχεῖα κλπ. καί τήν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου».

593. Ἀνδρέου Καίσαρείας, "Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 384. C.

«Ποιός είσαι;» Ρωτάει καί ἡ συνείδησις καί ἡ Ἐκκλησία καί ὁ Χριστός. Τί θά ἀπαντήσῃ ὁ σφραγισμένος μέ τό χάραγμα; «Δέν εἶμαι μόνον αὐτός, πού εἶπα καί ἐφανέρωσα πρὶν; Δέν εἶμαι μόνον σφραγισμένος μέ τό «666», εἶμαι καί χριστιανός, ἔχω καί τήν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ;». Δηλαδή διχασμένος καί μοιρασμένος μεταξύ Ἀντιχρίστου καί Χριστοῦ, «άνήρ δίψυχος ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ»,⁵⁹⁴ διχόγνωμος, δίγλωσσος διπλόκαρδος⁵⁹⁵. Αὕτῃ ἡ κατάστασις ὅμως εἶναι

Μέ τόν Σταυρόν
καί τόν Χριστόν !;

Μέ τόν Ἀντίχριστον
καί τό « 666 » ! ;

Μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ Χαραγματος «666» ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἀπρόσωπος. Διχάζεται τό πρόσωπον καί μοιράζεται μεταξύ σταυροῦ, Ἰ. Χριστοῦ καί «666» καί ἀντιχρίστου. «οὐδεῖς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν» (Ματ. 6.24). Ὅταν τό χάραγμα γίνῃ ἀναγκαστικός ὁρος συναλλαγῶν, θά συνειδητοποιηθῇ ὅτι ἀποτελεῖ λατρείαν τοῦ Ἀντιχρίστου.

594. Ἰακώβου, 1,8.

595. Διδαχή τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων, ΙΙ, 4, Β.Ε.Π. 2, 216.

ὄχι μόνον ὑποκρισία, ἀλλὰ καί εὐσεβὴς σχιζοφρένεια.

Δέν ἐπιτρέπεται νά λέγη ὁ πιστός «εἶμαι αὐτός» ἐπιδεικνύων ταυτότητα μέ τό χάραγμα «666» καί πάλιν «δέν εἶμαι αὐτός, εἶμαι κάποιος ἄλλος», δηλαδή νά λέγη ὅτι εἶναι καί χριστιανός καί σημαδειακός τοῦ Ἀντιχρίστου μέ τήν σφραγίδα «666». Καμμία βιοτική ἀνάγκη δέν ἐπιτρέπεται νά κάμῃ τόν πιστόν δίψυχον, γιά νά δεχθῇ τόν «χαρακτήρα τοῦ μιανοῦ καί θεομάχου, ἀντί τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτήρος.»⁵⁹⁶ Δέν ἐπιτρέπεται νά ἔχῃ δύο σημαῖες ὁ χριστιανός, Σταυρόν καί «666» καί νά ἀκολουθῇ δύο ἀντιθέτους Κυρίους. «Οὐδεὶς δύναται δυσὶ Κυρίοις δουλεύειν· ἢ γάρ τόν ἓνα μισήσῃ καί τόν ἕτερον ἀγαπήσῃ, ἢ ἑνός ἀνθέξεται καί τοῦ ἑτέρου καταφρονήσῃ, οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καί μαμωνᾷ.»⁵⁹⁷ Ὅσοι χάριν βιοτικῶν ἀναγκῶν δέχονται τό χάραγμα «666» καταφρονοῦν τόν Χριστόν καί δουλεύουν στόν μαμωνᾷ, στόν Ἀντίχριστον καί στήν κοιλίαν.

Τό χάραγμα «666», ὅπως ἐλέχθη, δέν εἶναι ἓνα ἀπλό ἐξωτερικόν σύμβολον χωρίς ἰσχύν. Ἐνεργεῖ ὡς σφῆνα τοῦ διαβόλου καί διχάζει τό πρόσωπον κατ' ἐννοίαν καί κατ' ἐνέργειαν. Δέν ἐπιτρέπεται νά ἔχῃ ὁ χριστιανός διπλό πρόσωπον, ἓνα χριστιανικόν μέ τόν Σταυρόν καί τόν Χριστόν γιά τά θρησκευτικά καθήκοντα καί τήν Ἐκκλησιαστικήν ζωήν καί ἓνα μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου γιά τίς βιοτικές συναλλαγές. Δηλαδή θά συναλλάσσεται στίς πνευματικές ἀνάγκες μέ τό νόμισμα τοῦ Χριστοῦ, μέ τόν Σταυρόν, καί στίς βιοτικές μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666»;

Δέν ἐπιτρέπεται ὁ χριστιανός νά εἶναι διχασμένος μέ δύο ἑαυτούς καί δύο ταυτότητες. «οὐκ ἔση διγνώμων οὐδέ δίγλωσσος»⁵⁹⁸. Δέν θά εἶσαι διχασμένος μέ δύο γνῶμες, δύο διαμετρικά ἀντίθετα πιστεύω καί μέ δύο γλῶσσες, δύο τρόπους ἐκφράσεως ἀντιθέτους καί ὡς χριστιανός καί ὡς ὁπαδός τοῦ Ἀντιχρίστου μέ τό «666». «παγίς γάρ θανάτου ἡ διγλωσσία.»⁵⁹⁹

Μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ὁ χριστιανός χάνει τήν ταυτότητά του, παύει νά εἶναι ὁ ἑαυτός του καί γίνεται κάτι ἄλλο, ἀλλοτριώνεται, ἀκολουθεῖ ἀλλότριον Κύριον, τόν Ἀντίχριστον. Ἀντικαθιστᾷ τόν Χριστόν μέ τόν Ἀντίχριστον. Πωλεῖ τόν Χριστόν, γιά νά ἀγοράσῃ ὑλικά ἀγαθά ἢ καί ἀξιώματα. Ἀλλά ὁ Χριστός καί ἡ πίστις δέν εἶναι ἀντικείμενον συναλλαγῆς στόν ἀληθινόν Χριστιανόν. Ὁ Χριστός, ἡ πίστις, ἡ ψυχή, ἀξίζουν περισσότερον ἀπό ὅλον τόν κόσμον. «Τί γάρ ὠφελεῖται ἄν-

596. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. σελίς ΤΞδ'.

597. Κατά Ματθαῖον, 6, 24.

598. Διδαχή τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων II, 4, Β.Ε.Π. 2, 216.

599. Ἐνθ' ἄνωτ.

θρωπος, εάν τόν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τήν δέ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;»⁶⁰⁰. Δέν ἐπιτρέπεται χάριν ὑλικῶν ἀγαθῶν νά θυσιάσῃ κάποιος καί Χριστόν καί ψυχὴν. «ὅς γάρ ἂν θέλῃ τήν ψυχὴν (=ζωὴν σαρκικήν) αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· (= θά χάσῃ τήν αἰωνίαν ζωὴν)· ὅς δ' ἂν ἀπολέσῃ τήν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἑμοῦ, εὕρησιν αὐτήν.»⁶⁰¹.

Ὁ ἀληθινὸς χριστιανὸς ἔχει ἓνα πρόσωπον καί μίαν ταυτότητα. Τιμᾶ τὴν σφραγίδα Βαπτίσματος, τόν Σταυρόν, καί τόν Χριστόν. Ἀντίθετα ὁ δεχόμενος τὸ χάραγμα «666» εἶναι διπλοπρόσωπος, εἶναι διχασμένος. Ποῦ θά βρῇ τόν ἑαυτόν του; Στόν Χριστόν μέ τόν Σταυρόν ἢ στόν Ἀντίχριστον μέ τό «666»; Δέν εἶναι δυνατόν νά βρῇ τόν ἀληθινόν ἑαυτόν του καί στόν Χριστόν καί στόν Ἀντίχριστον. Ὁ διχασμὸς σέ δύο Κυρίου, σέ δύο πρόσωπα, ἡ διψυχία, εἶναι θανάσιμη νόσος. Ὁ Χριστὸς μᾶς θέλει ἀληθινούς χριστιανούς, ἀληθινὰ πρόσωπα. Ὁ ἀληθινὸς χριστιανὸς εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός, μέ ἓνα πρόσωπον χριστοειδές. Δέν γίνεται ἄλλοτε χριστοειδής καί ἄλλοτε ἀντιχριστοειδής, φάσκων καί ἀντιφάσκων Χριστόν. Ὁ ἀληθινὸς χριστιανὸς πρέπει νά ἔχῃ ἐνότητα προσώπου, νά εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός, χριστοειδής. Ζητᾶμε τὴν ἐνότητα προσώπου, τὴν εὐρεσιν, τὴν πραγμάτων ἐν Χριστῷ τοῦ ἀληθινοῦ προσώπου, τῆς ἀληθινῆς ταυτότητος, ποῦ βρίσκεται στήν Χριστοποίησίν μας. Ἐπομένως θά ἀτενίζωμεν μόνον τόν Χριστόν καί τόν Σταυρόν του καί θά δεχώμεθα μόνον τὴν χριστοποίησιν, τὴν φανέρωσιν στόν ἑαυτόν μας τῶν θείων χαρακτήρων τοῦ θείου προσώπου τοῦ Χριστοῦ. Γιά κανένα λόγον λοιπὸν δέν ἐπιτρέπεται ἡ ἀλλοίωσις τοῦ χριστοειδοῦς προσώπου μέ τό «666».

Τό «666» εἶναι χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὅταν γίνῃ δεκτὸν καί μάλιστα στήν ταυτότητα μέ ὑπογραφὴν ἐνώπιον ἀρχῶν, εἶναι λιθάνισμα τοῦ Ἀντιχρίστου, προσκύνησις αὐτοῦ, συμβόλαιον τρόπον τινά μετ' αὐτοῦ. Εἶναι μέγα θέμα συνειδησιακόν, θέμα ὁμολογίας ἢ ἀρνήσεως Χριστοῦ, ὅσον καί νά θέλουν οἱ σύγχρονοι «γνωστικοί», οἱ δίψυχοι, νά τό ἐλαχιστοποιήσουν καί νά καθουχάσουν τόν λαόν μέ τὴν τακτικὴν τοῦ στρουθοκαμηλισμοῦ τῆς ἡττοπαθείας, τῆς φυγῆς, τῆς φυγομαχίας, ἐξ αἰτίας τῆς ἐλλείψεως ἀγωνιστικότητος καί ἀληθινῆς μαρτυρίας γιά τὴν πίστιν καί τόν Χριστόν, χάριν βιοτικῶν ἀναγκῶν.

Ἡ ἀποδοχὴ τοῦ «666» δέν εἶναι περιστατικὴ δειλία, ἀλλὰ προδοσία τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι, ὅπως λέγει ὁ Ἱππόλυτος, «ὀδυνηρά πραγματεία, δόλιον συνάλλαγμα, μέγιστον πτῶμα (= πτώσις)»⁶⁰². Εἶναι ἐθελόδουλοι

600. Κατὰ Ματθαῖον, 16, 26.

601. Κατὰ Ματθαῖον 16, 25.

602. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 936. Α. (Β.Ε.Π. 6, 288).

ὅσοι ἀπό ἄγνοϊαν εἴτε ἀπό σκοπιμότητες εὐνοοῦν τήν σφράγισιν τῆς ταυτότητος μέ τό «666». Κανένας λόγος δέν πρέπει νά ἀναγκάσῃ τό ὀρθόδοξον χριστιανικόν κράτος νά δεχθῇ τό χάραγμα καί νά τό ἐπιβά-
λῃ στούς πιστούς. Καλούμεθα ὅλοι, Κράτος, Ἐκκλησία, χριστιανοί ὀρ-
θόδοξοι, τό 97% τοῦ λαοῦ, νά διαφυλάξωμεν ἀναλλοίωτη τήν Ἐθνικήν,
Ἐκκλησιαστικήν καί προσωπικήν μας ταυτότητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ, ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

1. Κατάλυσις τῆς ἐλευθερίας τοῦ προσώπου

Ἐλεύθερος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἔχη, ἐκτός τῶν ἄλλων, τήν δυνατότητα νά αὐτοπροσδιορίζεται, νά ἐπιλέγῃ, νά ἀναπτύσῃ τήν προσωπικότητά του, νά σκέπτεται καί ἐκφράζεται ἀβίαστα μέ προφορικόν καί γραπτόν λόγον, νά δρᾷ κατά βούλησιν θεμιτά στόν ἰδιωτικόν καί δημόσιον χῶρον, νά ρυθμίζῃ τόν τρόπον τῆς ζωῆς του, νά θεωρῇ καί ἀναθεωρῇ σκοπούς, στόχους καί τρόπους ἐνεργείας.

Τό «666» ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ἐκφράζει τήν κατ' ἐννοίαν καί ἔπειτα κατ' ἐνέργειαν ὑποταγήν στόν Ἀντίχριστον. Τό «666» συνδυαζόμενον μέ τόν Ε.Κ.Α.Μ. καί τό ἠλεκτρονικόν φακέλωμα ἀποτελεῖ ἀπειλήν γιά τήν κατάλυσιν τῆς ἠθικῆς, πολιτικῆς, κοινωνικῆς ἐλευθερίας τοῦ προσώπου. Ὁ ἄνθρωπος δέν θά ἔχη δυνατότητα νά ἀναπτύξῃ τήν προσωπικήν του ζωήν. Τά πάντα θά εἶναι ἀνοικτά καί ἐλεγχόμενα μόνον σέ ἓνα λεπτόν μέ τά κομπιούτερς βάσει τοῦ Ε.Κ.Α.Μ. καί μέ κλειδί τό «666». Κατά τόν Ζώρζ Ἐκλοζύ «Τό μεγάλο ἀμάρτημα τῶν κομπιούτερς εἶναι ὅτι εἰσβάλλουν στήν προσωπική ζωή τοῦ ἀνθρώπου, τήν πολιορκοῦν καί τήν κυριεύουν, βεβηλώνοντας, ἂν ὄχι θιάζοντας, τήν προσωπικότητα.».

Κατά τό Περιοδικόν «Computer», Ἰούνιος 1986, ὁ ἄνθρωπος κινδυνεύει νά ἐξανδραποδισθῇ. «Τά κομπιούτερς θάζουν τίς θάσεις γιά τήν ὑποδούλωση τοῦ ἀνθρώπου, διότι ἡ ἰδιωτική ζωή παραδίδεται γυμνή καί ἀνυπεράσπιστη στό διαβολικό κομπιούτερ». Ἡ ὑποδούλωσις τοῦ ἀνθρώπου στόν Ἀντίχριστον μέ τό «666» καί στό διαβολικόν κομπιούτερ καί στόν Καίσαρα, στό ἀντίχριστον Κράτος, ἐξυπηρετεῖ τά σχέδια τοῦ σατανικοῦ ἀντιχριστισμοῦ.

Τό σφράγισμα «666» μέ τόν Ε.Κ.Α.Μ. θά γίνῃ μέ ἀκτῖνες λέηζερ καί θά εἶναι, ὅπως λέγουν οἱ ειδικοί, πομπός ἰσχύος ἐνός Watt καί ἀνά πᾶσαν στιγμήν θά ἀνιχνεύεται ἀκόμη καί ἀπό δορυφόρον τοῦ διαστήματος, ὁ ὁποῖος ἀπό τό 1983 ἐντοπίζει τό σφράγισμα μέ ἀκτῖνες λέηζερ, πού φέρει ἄνθρωπος ἢ ὁποιοδήποτε ἀντικείμενον μέ μεγάλην ἀκρίβειαν + - 100 μέτρα. Ἐπομένως κανείς σφραγισμένος δέν θά εἶναι δυ-

νατόν νά κρυφτῇ ἀπό τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπου καί ἂν καταφύγη.

Ἀφοῦ ὅλα τά προσωπικά στοιχεῖα ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς θά καταγραφοῦν μαζί μέ τόν ἀτομικόν γιά κάθε ἄνθρωπον Ε.Κ.Α.Μ. στό κεντρικόν κομπιούτερ τῶν Βρυξελλῶν, οἱ πάντες θά παρακολουθοῦνται καί ἐλέγχωνται. Ὁ δορυφόρος θά ἐντοπίζη τόν κάθε ἄνθρωπον, ὅπου καί ἂν κρυφτῇ, εἴτε στό βουνόν εἴτε στήν θάλασσαν εἴτε μέσα στήν γῆν, σέ καταφύγιον, εἴτε στόν ἀέρα σέ ἀεροπλάνον. Οἱ πάντες θά εἶναι ὑπό συνεχῇ παρακολούθησιν καί ἐλεγχον. Ἀνά πᾶσαν στιγμήν τό κομπιούτερ θά μπορῇ νά δώσῃ ὅλες τίς πληροφορίες ἐκάστου ἀτόμου γιά τήν δημοσίαν ἢ ἰδιωτικὴν ζωὴν καί γιά κάθε τι, πού ἔχει σχέσιν μέ τό κάθε ἄτομον. Δηλαδή θά ὑπάρξῃ μία πλήρης συνωμοτική ἀστυνόμευσις τῆς ἀτομικῆς ζωῆς.

Ἐάν προσθέσωμεν καί τίς δυνατότητες τῆς παρακολουθήσεως τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς μέσῳ τῆς οἰκιακῆς τηλεοράσεως, διά τῆς ὁποίας εἶναι δυνατόν τά πάντα νά παρακολουθοῦνται μέ εἰδικά κομπιούτερς καί νά γίνεται λήψις εἰκόνων καί ἡχογράφησις, ἀκόμη καί ἐάν εἶναι κλειστή ἡ τηλεόρασις, ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι δέν θά ὑπάρχῃ χῶρος ἰδιωτικῆς, προσωπικῆς ζωῆς ἀπαραβίαστος, ἀλλά παντοῦ θά εἰσχωρῇ τό διαβολικόν κομπιούτερ. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος θά εἶναι τελείως ἀνυπεράσπιστος ἐκτεθειμένος στήν διάθεσιν τῶν ὀργάνων τοῦ Ἀντιχρίστου καί θά ὑφίσταται κάθε εἶδους ψυχολογικὴν, κοινωνικὴν, πολιτικὴν πίεσιν, γιά νά ὑποταγῇ ἄνευ ὄρων στόν Ἀντίχριστον καί δεχθῇ τήν ἀντίχριστην κουλτούραν, τόν ἀντίχριστον τρόπον ζωῆς.

Τό ἠλεκτρονικόν φακέλωμα βάσει τοῦ Ε.Κ.Α.Μ. καί τοῦ κλειδιοῦ «666» καταργεῖ τήν προσωπικὴν ἐλευθερίαν καί καθελώνει τό πρόσωπον στό παρελθόν. Ὁ ἄνθρωπος ὡς προσωπικότης εἶναι μία δυναμικὴ πορεία, ὑφίσταται συνεχῶς καλές ἢ κακές ἀλλοιώσεις. Τό ἠλεκτρονικόν φακέλωμα ὁμῶς καθελώνει στατικά τό πρόσωπον στό παρελθόν καί δίνει στίς σκοτεινές δυνάμεις τήν δυνατότητα τῆς ἐπεξεργασίας καί χρήσεως μόνον τῶν ἀρνητικῶν στοιχείων ἢ τῆς ἀλλοιώσεως στοιχείων γιά τήν ἐξόντωσιν κάποιου προσώπου κατὰ τήν ἐπιθυμίαν ἀντιχρίστων δυνάμεων καί ξένων κέντρων ἀποφάσεως. Ἔτσι θά ἀποδεικνύεται ἀντιανθρωπιστικός ὁ Ε.Κ.Α.Μ. καί βάρβαρον καί διαβολικόν τό κομπιούτερ, ἀφοῦ θά κρατᾷ γραμμένα καί θά κοινολογῇ ἁμαρτήματα καί ἐγκλήματα, τά ὁποῖα θά ἔχη καλύψει ἡ μετάνοια καί θά ἔχη ἐξαλείψει ἡ ἄφεσις τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐξομολογήσεως.

Ἐπειτα ποιό θά εἶναι τό μέτρον τῆς διασταυρώσεως, ἐπαληθεύσεως καί ἐγκυρότητος τῶν καταχωριζομένων πληροφοριῶν, οἱ ὁποῖες θά καταγράφωνται καί στήν ταυτότητα μέ ἀκτίνες λέηζερ χωρίς νά δύναται ὁ κάτοχος αὐτῆς νά ἀναγνώσῃ καί διαπιστώσῃ τό ἀληθές ἢ ψευ-

δές αὐτῶν; Εἶναι βέβαιον ὅτι τό ἄτομον θά εἶναι τελείως ἀνελεύθερον καί ἀνυπεράσπιστον ἐνώπιον τῆς πληροφορικῆς. Ἡ ἀλήθεια δέν ἀποκαλύπτεται πολλάκις οὔτε καί μετά ἀπό δικαστικούς ἀγῶνες. Πῶς θά κατοχυρώνεται ἡ ἀλήθεια μόνον διά τῆς πληροφορικῆς, ὅταν τά στοιχεῖα αὐτῆς θά ἐπεξεργάζονται καί καταχωρίζουν ὑπηρεσίες ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ συγκεκριμένου προσώπου, τό ὁποῖον ἀφοροῦν;

Μέ τόν Ε.Κ.Α.Μ., τό κλειδί αὐτοῦ «666» καί τό μυστικόν ἀνεξέλεγκτον ἠλεκτρονικόν φακέλωμα, καταργεῖται ἡ προσωπική ἐλευθερία καί ὁ ἄνθρωπος γίνεται δοῦλος. Κατά τόν Πιέρ Βιανσόν-Πόντε «ἡ πληροφορική μπορεῖ νά μετατρέψῃ τήν κοινωνία σ' ἓνα τεράστιο δίκτυ μέ ἀνοιχτούς βρόχους, ὅπου θά παγιδευόμαστε ὅπως ἡ μύγα στόν ἱστό τῆς ἀράχνης.».

Μέσα σέ μίαν τέτοιαν προσωπικήν αἰχμαλωσίαν, τήν ὁποίαν ἐτοιμάζουν μέ τό «666» καί τόν Ε.Κ.Α.Μ., ὁ ἄνθρωπος θά εἶναι ἀπόλυτα ἐξηρητημένος ἀπό τόν κρατικόν καί διεθνῆ μηχανισμόν, ὁ ὁποῖος, ἂν περιέλθῃ στά χέρια τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου, θά καταργήσῃ κάθε εἴδους ἐλευθερίαν. Τό πρόσωπον τότε δέν θά ἔχῃ τήν δυνατότητα ἀντιδράσεως κατά πιέσεων καί ἐπιβουλῶν, δέν θά ἔχῃ ἐλευθερίαν αὐτοπροσδιορισμοῦ, ἐπιλογῆς σέ σοβαρά θέματα καί ρυθμίσεως ἐνός ἰδιαιτέρου προσωπικοῦ τρόπου ζωῆς. Τά πάντα, ἀκόμη καί ἡ σκέψις θά προσδιορίζονται καί ἐλέγχονται ἀπό τόν ἀντιχριστισμόν. Τά ἥθη, τά ἔθιμα, οἱ πολιτιστικές ἀξίες, οἱ τέχνες, οἱ ἐπιστῆμες καί ὅλη ἡ κουλτούρα θά ὑπηρετοῦν τόν ἀντιχριστισμόν. Ὁ ἄνθρωπος θά μεταβληθῇ σέ ἄβουλον πλάσμα, σέ ρομπότ, σέ ἀπρόσωπον νούμερον, πού θά ἐπιδεικνύῃ τόν Ε.Κ.Α.Μ. μέ τό «666», δεῖγμα δουλείας, γιά νά προμηθεύεται τά ὑλικά ἀγαθά.

2. Κατάλυσις τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας, ὑπερδικτατορία Ἀντιχρίστου

Ἡ παγκόσμια κοινωνία ὁδηγεῖται σέ μιά ἐνότητα οἰκονομικήν καί πολιτικήν. Ἐάν ἡ ἐνότης αὕτη πραγματοποιηθῇ χάριν τῆς ἀληθινῆς εἰρήνης καί δικαιοσύνης καί ἀγάπης, τότε θά μᾶς φέρῃ τήν εὐλογίαν τοῦ Χριστοῦ. Ὑπάρχει ὅμως ὁ φόβος ἡ ἐνότης αὕτη νά γίνῃ ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἶναι ἔτοιμες οἱ δυνάμεις τοῦ ἀντιχριστισμοῦ νά ἐκμεταλλευθοῦν τήν οἰκουμενικήν ἐνότητα, γιά νά ἐπιβάλουν τόν Ἀντίχριστον.

Ὁ σεβάσμιος ἀγιορείτης Παῖσιος παρατηρεῖ: «Καί ἐνῶ τά «σημεῖα» φαίνονται ξεκάθαρα, «τό θηρίον» στίς Βρυξέλλες μέ τό 666 ἔχει σχεδόν ρουφήξει ὅλα τά κράτη στό κομπιοῦτερ. Ἡ κάρτα, ἡ ταυτότητα, «ἡ εἰσαγωγή τοῦ σφραγίσματος» τί φανερώνουν; Δυστυχῶς, στό ραδιό-

φωνο μόνον παρακολουθοῦμε τί καιρό θά ἔχουμε. Ἀλλά τί θά μᾶς πῇ ὁ Χριστός; «Ὑποκριταί, τό μέν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν, τά δέ σημεῖα τῶν καιρῶν οὐ δύνασθε γνῶναι;» (Ματθ. 16,3). Μετά λοιπόν ἀπό τήν κάρτα καί τήν ταυτότητα ἔρχεται το «φακέλωμα», γιά νά προχωρήσουν πονηρά στό «σφράγισμα». Καί θά λένε συνέχεια στήν Τηλεόραση ὅτι πῆρε κάποιος τήν κάρτα τοῦ δείνα καί τοῦ σήκωσε τά χρήματα ἀπό τήν Τράπεζα. Ἀπό τήν ἄλλη μεριά θά διαφημίζουν τό «τέλειο σύστημα», τό «σφράγισμα» στό χέρι ἢ στό μέτωπο μέ ἀκτίνες λέηζερ, πού δέν θά διακρίνεται ἐξωτερικά, μέ τό 666, τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου»⁶⁰³.

Στίς Βρυξέλλες ὑπάρχει τό γιγαντιαῖον αὐτοπρογραμματιζόμενον κομπιούτερ, τό μεγαλύτερον σ' ὅλον τόν κόσμον, στεγαζόμενον σέ τριώροφον κτιριακόν συγκρότημα μέσα στίς κτιριακές ἐγκαταστάσεις τῆς Ε.Ο.Κ. Διευθυντής εἶναι ὁ ἑβραῖος δόκτωρ Η. Eldeman, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Κύριος ἀναλυτής καί σχολιαστής τῆς Ε.Ο.Κ. Ὁ Η. Eldeman ὀνομάζει τό κομπιούτερ αὐτό «ΘΗΡΙΟΝ». Ἡ Ἑλληνική λέξις «ΘΗΡΙΟΝ» μέ ἑβραϊκοῦς χαρακτήρες ἰσοδυναμεῖ μέ τόν ἀριθμόν «666». Ἐνθυμούμεθα τό θηρίον τῆς Ἀποκαλύψεως τό «ἔχον κέρατα δέκα καί κεφαλᾶς ἑπτὰ»,⁶⁰⁴ τό ὁποῖον εἶναι «ἐμβλημα τῆς ἀντιχρίστου ἐπιγείου δυνάμεως καί ἀντιθέου πολιτικῆς ἐξουσίας, τῆς χρησιμευούσης ὡς ὄργανον τοῦ δράκοντος (Σατανᾶ) ἐν τῷ κατὰ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἀγῶνι...»⁶⁰⁵. Ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου-Ἀντιχρίστου-τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι «666», «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς'» (666)⁶⁰⁶. Δέν νομίζω νά εἶναι ἀπλή σύμπτωσης ἡ ὀνομασία τοῦ κομπιούτερ τῶν Βρυξελλῶν «ΘΗΡΙΟΝ». Θά καταπιῇ στά 5 δισεκατομμύρια μνῆμες του ὅλα τά στοιχεῖα ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς καί θα φακελώσῃ καί ὑποδουλώσῃ αὐτούς βάσει τοῦ Ε.Κ.Α.Μ. καί θά λειτουργῇ μέ κλειδί τό «666».

Κατά τόν Η. Eldeman μέ τήν χρῆσιν τριῶν ἑξαψηφίων ἀριθμῶν ὁ κάθε ἄνθρωπος τῆς γῆς θά πάρῃ τόν δικόν του Ε.Κ.Α.Μ., γιά νά πραγματοποιῇ τίς συναλλαγές του. Τό φακέλωμα τῶν κατοίκων τῶν προηγμένων βιομηχανικῶν χωρῶν συνετελέσθη μεταξύ 1976-1979. Σήμερα πιστεύεται ὅτι ἔχει τελειώσει τό φακέλωμα γιά ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς γῆς. Ἡ πλήρης παρακολούθησις θά γίνεται μέ τήν νέαν ταυτότητα, ἡ ὁποία θά ἔχῃ τά 18 ψηφία: Ὁ 1ος ἀριθμός λέγεται «Διεθνὴς κωδικός», εἶναι τό «666», δηλαδή τό χάραγμα τοῦ θηρίου. Ἐπειτα εἶναι ὁ

603. Μοναχοῦ Παΐσιου, «Σημεῖα τῶν καιρῶν», (ἡ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου-666). Ἐν «Πολύτεκνη οἰκογένεια», Ἀριθ. 34 Ἀπρ-Σεπτ. 1987, σελ. 26-27.

604. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13,1.

605. Π. Τρεμπέλα, Ἡ Κ. Διαθήκη, μετὰ συντόμου ἐρμηνείας, ἔκδ. 17η, σελ. 1029.

606. Ἀποκ. Ἰωάννου 13,18.

Ἐθνικός Κώδικας, μετά ὁ κώδικας τοῦ τόπου διαμονῆς καί τέλος ὁ ἐν-
νεαψήφιος ἀριθμός τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων.

Αὐτός ὁ Ε.Κ.Α.Μ. μέ τά 18 ψηφία, ὁ ὁποῖος θά χαράσσεται καί στό
μέτωπον ἤ στό χέρι μέ ἀκτίνες λήξερ θά ἀντικαταστήσῃ ὅλα τά πιστο-
ποιητικά, κάρτες, ταυτότητες, διπλώματα ὁδηγήσεως, διαβατήριον, ἐ-
κλογικόν βιβλιάριον κλπ.

Ἡ κάθε χρῆσις τῆς ταυτότητος μέ τόν γραμμωτόν κώδικα καί τό
«666» θά περνᾷ τελικά στήν εἰδικήν δι' ἑκαστον ἄτομον τῆς γῆς μνή-
μην τοῦ κομπιούτερ «ΘΗΡΙΟΝ» τῶν Βρυξελλῶν, ἡ ὁποία θά καταγράψῃ
ὅλα τά ἀτομικά ἐκάστου στοιχεῖα καί θά εἶναι τρόπον τινά ὁ ἀτομικός
φάκελος στήν διάθεσιν τῶν ὀργάνων τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ὅποιος θά λαμβάνῃ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου στό μέτωπον ἤ
στό χέρι ἤ θά δέχεται τό χάραγμα στήν ταυτότητα θά ἀναγνωρίζῃ μέ
τήν πρᾶξιν του αὐτήν τόν Ἀντίχριστον καί θά ὑποτάσσεται σ' αὐτόν
καί στά ὄργανά του καί θά ταυτίζεται μέ τήν ἀντίχριστην κουλτούραν
χάριν βιοτικῶν συναλλαγῶν.

Ποῖες δυνάμεις, ποῖα κέντρα ἀποφάσεων θά ἐπιβάλλουν τίς ἰδέες,
τόν τρόπον τῆς ζωῆς, τήν κουλτούραν; Θά γίνη ἓνα χαρμάνι ἐθνῶν. Ἡ
ἐθνική συνείδησις θά ὑποχωρήσῃ μπροστά στήν διεθνιστικήν συνείδη-
σιν, τήν ὁποίαν θά ἐπιβάλλουν κάποιοι ἰσχυροί, οἱ ὁποῖοι συνήθως ὑπη-
ρετοῦν τόν ἀντιχριστισμόν.

Ὅλος ὁ ἀνθρώπινος πληθυσμός θά εἶναι αἰχμάλωτος στό «ΘΗ-
ΡΙΟΝ» κομπιούτερ καί στό θηρίον Ἀντίχριστος. Μέσα σέ ἓνα λεπτόν
τῆς ὥρας μπορεῖ τό θηρίον κομπιούτερ τῶν Βρυξελλῶν νά ἐπεξεργα-
σθῇ τά στοιχεῖα ὅλου τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς. Σέ ἓνα λεπτόν θά ἐλέγ-
χωνται συγχρόνως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς, ποῦ βρίσκονται, πόσον
ἀποδίδουν καί γενικά ἂν τηροῦν τούς περιορισμούς, πού ἐνδεχομένως
νά τεθοῦν στόν καθένα.

Ἀσφαλῶς μέ τό κομπιούτερ «ΘΗΡΙΟΝ» τῶν Βρυξελλῶν, τό ὁποῖον
θά παρακολουθῇ πάντοτε, παντοῦ τούς πάντας, ἐξασφαλίζεται ἡ
προϋπόθεσις ἐπικρατήσεως μίας παγκόσμιας ἐξουσίας, μίας οἰκουμενι-
κῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία κάποιαν στιγμὴν θά περιέλθῃ στά χέρια τοῦ
ἀντιχριστισμοῦ καί αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου.

Κατά τήν γνώμην τῶν εἰδικῶν ὑπάρχουν ὑπερτέλεια ἠλεκτρονικά
συστήματα, τά ὁποῖα πιάνουν τίς τηλεφωνικές ἐπικοινωνίες, κλέβουν
ἀκόμη καί ὁλόκληρες μνήμες τῶν κομπιούτερς. Ἐπομένως τά σύγχρο-
να κομπιούτερς ἐκτός ἀπό τήν ἐξυπηρέτησιν ἀποτελοῦν μεγάλην ἀπει-
λήν γιά τήν ἀσφάλειαν τῶν ἐθνῶν. Ὑπάρχει ὁ κίνδυνος ὅλα τά στοιχεῖα
τῶν νέων ταυτοτήτων μέ τά βιογραφικά των νά κλέπτονται ἀπό κατα-
σκόπους κομπιούτερς. Ὅμοίως ὅλα τά μυστικά ἀμύνης καί ἀσφαλείας
τῆς κάθε χώρας νά γίνωνται γνωστά στόν ὁποιοδήποτε ἐχθρόν καί μά-

λιστα στὸν διεθνῇ Σιωνισμόν καί ἀντιχριστισμόν. Ἐνῶ κινδυνεύει ἡ ἀσφάλεια τοῦ ἔθνους ἀπὸ τοὺς ἐσωτερικοὺς κατασκόπους κομπιούτερς, δέν εἶναι ὀρθόν τό ἴδιον τό ἔθνος νά ἀνοίξη τίς πύλες του καί νά παραδώσῃ ὅλα τὰ στοιχεῖα τῶν πολιτῶν του στό κομπιούτερ «ΘΗΡΙΟΝ» τῶν Βρυξελλῶν.

Γίνεται παγκόσμια προσπάθεια ἐκ μέρους τοῦ ἀντιχριστισμοῦ νά ὑποτονίσῃ ὁ ἐθνικισμός, νά ἰσοπεδωθοῦν οἱ ἐθνικές συνειδήσεις, γιά νά ἐξυπηρετηθῇ ἡ ἔνταξις ὅλων τῶν ἐθνῶν σέ μίαν οἰκουμενικήν ἐνότητα, ἡ ὁποία θά εὐνοῇ τόν ἀντιχριστισμόν, ὁ ὁποῖος κατέχει τίς θέσεις κλειδιά παντοῦ. Ἡ διάβρωσις ὅλων τῶν ἐθνικῶν ἀξιῶν ἡ οἰκουμενική ἀποστασία ἀπὸ τόν Θεόν, ὁ ἠθικός ξεπεσμός καί ὅλη ἡ κουλτούρα, ὅπως διαμορφώνεται παντοῦ εὐνοεῖ τήν ὑποδούλωσιν τῶν πάντων στὸν ἐρχόμενον Ἀντίχριστον, ὁ ὁποῖος «κατά συγχώρησιν Θεοῦ τοῦ ἁγίου, λαμβάνει ἐξουσίαν τοῦ ἀπατῆσαι τόν κόσμον, διότι ἐπληθύνθη ἡ ἀσέβεια τοῦ κόσμου... Καί διὰ τοῦτο ὁ ἄχραντος Δεσπότης πνεύματι πλανήσεως πειρασθῆναι τόν κόσμον διὰ τήν ἀσέβειαν αὐτοῦ συνεχώρησεν, ἐπειδὴ οὕτως ἤθελον οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀποστῆναι Θεοῦ, καί φιλεῖν τόν Πονηρόν.»⁶⁰⁷

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666», ὁ ἀριθμός κλειδί τοῦ Ε.Κ.Α.Μ. τῶν ταυτοτήτων καί ἀριθμός κλειδί τοῦ κομπιούτερ «ΘΗΡΙΟΝ = 666» τῶν Βρυξελλῶν, προετοιμάζει τά πάντα γιά τόν ἐρχομόν τοῦ Ἀντιχρίστου. Τό «666» εἶναι τό σύμβολον, τό «σημεῖον» τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ὁποῖον προαναγγέλλει τόν ἐρχομόν καί τήν παρουσίαν τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ θά προαναγγείλῃ τήν Β΄ Παρουσίαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ.

Ὅπως σ' ὅλην τήν οἰκουμένην θά εἶναι ὁρατόν τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, πού θά προηγῆται τῆς Παρουσίας τοῦ Κριτοῦ Ἰ. Χριστοῦ, ὁμοίως τώρα εἶναι ὁρατόν παντοῦ, ἔχει ἐμφανισθῇ σ' ὅλην τήν οἰκουμένην τό χάραγμα «666». Ἐχει σφραγίσῃ ὅλα τὰ προϊόντα, σφραγίζει κάρτες, ταυτότητες καί τέλος θά σφραγίσῃ τά χέρια ἢ τά μέτωπα τῶν ἀνθρώπων. Τό χάραγμα λοιπόν «666» προαναγγέλλει τήν ἔλευσιν τῆς ἀντίχριστης ὑπερδικτατορίας καί αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου. Τώρα εἶναι γνωστόν τό χάραγμά του, τό «666». Θά ἔλθῃ καί ὁ «666», ὁ Ἀντίχριστος, τό πρόσωπον, τοῦ ὁποῖου τήν ἔλευσιν προμηνύει τό σημεῖον του, ἡ σφραγίδα του «666», τό ἔμβλημα, ἡ σημαία τοῦ ἀντιχριστισμοῦ.

Τό χάραγμα «666», ὅπως ἐλέχθη σέ ἄλλα κεφάλαια, συμβολίζει τήν σατανικήν ἐναντίωσιν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου κατὰ τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἐκφράζει

607. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. ΤΞ.

τήν κοσμοθεωρίαν ενός επίγειου μεσσιανισμού, μιᾶς επίγειας κοσμοκρατορίας, μίας Βασιλείας τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὅποιος δέχεται τό χάραγμα αὐτό δηλώνει ὑποταγήν στὸν ἀντιχριστισμὸν καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ὑποδεχθῇ ὡς ἄλλον μεσσίαν τὸν Ἀντίχριστον καὶ τὴν ἀντίχριστην κοσμοκρατορίαν του ὡς ἄλλην Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. «Ἡ κατὰ τό πνεῦμα τοῦ χωρίου Ἀποκ. 13, 16-18 ἀναγραφή, ὅπουδήποτε, τοῦ ἀριθμοῦ τούτου (666) σαφῶς προβάλλει τὸν Ἀντίχριστον ὡς τὸν μέλλοντα ἄρχοντα ὅλου τοῦ κόσμου.»⁶⁰⁸ Μὲ τό χάραγμα «666» εἶναι ὡς νὰ κρατᾷ ὁ κάθε ἄνθρωπος τὴν σημαίαν τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ νὰ ἐπευφημῇ τὸν ἐρχομὸν του. Δυστυχῶς σὲ παγκόσμια κλίμακα ἀκούονται αὐτές οἱ ἐπευφημίες, σημεῖον ὅτι ὁ Ἀντίχριστος πλησιάζει.

Τό «666», ὅπως ἐλέχθη, ἀπαντᾷ καὶ στὴν Π.Δ.⁶⁰⁹ ὡς σύμβολον δυνάμεως τοῦ κράτους τοῦ Σολομῶντος. Μετὰ Χριστὸν ἐκφράζει τό ὄραμα τοῦ σιωνισμοῦ γιὰ τὴν ἔλευσιν ἐνός ἄλλου Δαβὶδ καὶ Σολομῶντος, ἐνός ψευδομεσσίου γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς κοσμοκρατορίας. Αὐτό τό «666» ἀσφαλῶς συμβολίζει τὴν ἀποθέωσιν τῆς σιωνιστικῆς δυνάμεως καὶ ἐξουσίας.

Δέν εἶναι τὰ «666» ὁ Ἀντίχριστος, ἀλλὰ τό σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ὁποῖον προετοιμάζει τὸν ἐρχομὸν του. Δέν ἐπικρατεῖ μόνον μέ τό «666» ὁ Ἀντίχριστος, ἀλλὰ μέ τὴν κοσμοθεωρίαν, τοὺς τρόπους, τὰ μέσα, τίς προπαγάνδες τῶν δυνάμεων τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, οἱ ὁποῖες ἐκφράζουν αὐτὸν τὸν Ἀντίχριστον καὶ προετοιμάζουν τὴν κοσμοκρατορίαν του προβάλλοντας τὴν σημαίαν του, τό «666».

Τό χάραγμα, σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου, «666», ὡς σφραγίδα τοῦ ὅλου ἔργου τοῦ ἀντιχριστισμοῦ προετοιμάζει τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ἀντιχρίστου ψυχολογικά, πνευματικά, ἠθικά, κοινωνικά, πολιτικά. Ἡ ψυχολογικὴ ἐτοιμότης εἶναι πλέον δεδομένη. Ἐπεκράτησε τό σύμβολον «666», ἀναμένεται ὁ συμβολιζόμενος, ὁ «666». Ἡ πνευματικὴ σύγχυσις καὶ ἰδεολογικὴ ἰσοπέδωσις ἐπιτελεῖται ἀπὸ τίς σκοτεινές δυνάμεις, ἐκφραστὲς τοῦ «666». Ἡ ἠθικὴ κατὰπτωσις καὶ διαφθορά ὀλοκληρῶνεται ἀπὸ τίς προπαγάνδες τοῦ «666» καὶ δικαιολογεῖ τὴν ἀναστολήν, τῆς Θ. Χάριτος, γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ ὡς κατάρρα καὶ αὐτοτιμωρία ὁ ἀντιχριστισμὸς καὶ ὁ Ἀντίχριστος. Ἡ οἰκονομικὴ, πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ ἐνότητα γίνεται πραγματικότητα χάριν στοῦ «666».

Ἦδη τό «ΘΗΡΙΟΝ = 666» τῶν Βρυξελλῶν ἔχει ἐτοιμότητα νὰ καταπιῇ ὅλον τὸν πληθυσμὸν τῆς γῆς μέ τὸν ἀτομικὸν Ε.Κ.Α.Μ. Τό χάραγμα «666» εἶναι τό κλειδί τοῦ Ε.Κ.Α.Μ. καὶ τό κλειδί τοῦ φακελώματος στοῦ

608. Μάρκου Ἀ. Σιώτου, Ὁ ἀριθμὸς τῆς ταυτότητος τοῦ Ἀντιχρίστου, Ἐν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», Ἀριθ. 3. 15/2/1987, σελ. 110.

609. Γ' Βασιλειῶν, 10, 14, καὶ Β' Παραλειπομένων, 9,13.

κομποιύτερ «ΘΗΡΙΟΝ = 666» τῶν Βρυξελλῶν. Αὐτό τό φακέλωμα καί ἡ εὐκολή κλοπή ὅλων τῶν ἐθνικῶν μυστικῶν ἀσφαλείας καί ἀμύνης καθιστοῦν δυνατήν τήν ὑπερδικτατορίαν τοῦ Ἀντιχρίστου. Παντοῦ μέ τό «666» λοιπόν ἐτοιμάζεται ἡ ἀντίχριστη κοσμοκράτορία καί ἀναμένεται ὡς ἐπίγειος μεσσίας ὁ Ἀντίχριστος. Τά σημεία τῶν καιρῶν εἶναι φανερά.

3. Ὁ διωγμός καί ἡ ἐρήμωσις τῆς Ἐκκλησίας

Ὅπως ἐλέχθη, τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου θά ἀσκήσουν κάθε πίεσιν, γιά νά γίνῃ δεκτόν ἀπό ὅλους τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» θά ἐξασφάλισῃ τά ἀστικά δικαιώματα καί τροφές, ὅπως λέγει ἡ Ἀποκάλυψις Ἰωάννου.⁶¹⁰ Ὁ Ἱππόλυτος γράφει: «... καί δώσει αὐτοῖς ὁ πλάνος βραχέα βρώματα διά τήν σφραγίδα αὐτοῦ τήν μιανάν. Ἡ δέ σφραγίς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου, καί ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρός ἐστὶ ψῆφος, χξς'»⁶¹¹. Τό χάραγμα δηλαδή «χξς'» = (666), τό ὁποῖον, ὡς ἐλέχθη, ἐκφράζει τόν χαρακτήρα καί τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου καί εἶναι ἀληθῶς σφραγίδα κυριότητος αὐτοῦ, θά τεθῇ ὡς ὄρος, ὡς προϋπόθεσις ἐπιβιώσεως καί ἀστικῶν δικαιωμάτων.

Κατά τόν Ἐφραίμ τόν Σύρον οἱ κατά τόπους ἄρχοντες θά πιέζουν γιά τήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος «666». «Τοιοῦτον γάρ τρόπον σκευάζει ὁ τύραννος, ἵνα πάντες τήν σφραγίδα τοῦ θηρίου βαστάζωσιν, ὅταν ἔλθῃ ἀπατῆσαι τά σύμπαντα... καί εἴθ' οὕτως ἀγοράσαι τά βρώματα καί πᾶν εἶδος, καί δημάρχους ἱστᾶν, ἐπιτελεῖν τό πρόσταγμα.»⁶¹². Εἶναι ὅλα ἔτοιμα γιά τήν ἐπιβολήν τοῦ «666» πρῶτον στίς ταυτότητες ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς, «ἵνα πάντες τήν σφραγίδα τοῦ θηρίου βαστάζωσιν» καί δεύτερον γιά τήν χάραξιν αὐτοῦ «ἐπὶ τῆς χειρός αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν»,⁶¹³ γιά νά εἶναι οἱ «τό σημεῖον αὐτοῦ περιφέροντες...»⁶¹⁴. Ἦδη σέ πολλά κράτη εἶναι πολλοί σφραγισμένοι στό μέτωπον ἢ στό χέρι.

Τό χάραγμα «666» θά γίνῃ αἰτία ἐρημώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν καί διωγμῶν τῶν πιστῶν. Πολλοί θά πλανηθοῦν καί θά πιστεύσουν ὅτι ὁ

610. Ἀποκ. 13, 17-18. «Καί ἵνα μή τις δύνῃται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μή ὁ ἔχων τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ... καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς' (=666)».

611. Ἱππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, κλπ. Μ. 10, 932. C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

612. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. Τξα'.

613. Ἀποκ. Ἰωάννου 13, 16.

614. Ἱππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 937. Α. (Β.Ε.Π. 6, 289).

Χριστός, ὁ ἐσταυρωμένος, δέν εἶναι ὁ Μεσσίας καί θά πέσουν στήν παγίδα τοῦ ἀντιχρίστου μεσσιανισμοῦ, θά ζητήσουν τήν σωτηρίαν ἀπό τόν Ἀντίχριστον καί θά περιφέρουν ὡς σημαίαν ὑποδοχῆς τοῦ ψευδο-μεσσίου-Ἀντιχρίστου-τό χάραγμα «666». «διό καί ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆς συντελείας δεῖ πάλιν ἀναστῆναι ψευδοχρίστους ἄνδρας λέγοντας, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Χριστός· καί πολλούς πλανήσουσι. Καί πολλοί τῶν ἀνθρώπων δραμοῦσιν ἀπό ἀνατολῶν ἕως δυσμῶν, καί ἀπό βορρᾶ ἕως θαλάσσης, λέγοντες· ποῦ ὦδε ὁ Χριστός; Ποῦ ἐκεῖ ὁ Χριστός; Ἀλλά μάταιον φρόνημα κεκτημένοι καί τάς Γραφάς ἐμμελῶς οὐκ ἀναγινώσκοντες, οὐκ ὀρθά φρονοῦντες, ζητήσουσιν ὄνομα, ὅπερ εὑρεῖν οὐ δύνησονται. Δεῖ γάρ πρῶτον ταῦτα γενέσθαι, καί οὕτως ὀφθῆναι τόν υἱόν τῆς ἀπωλείας, ἡγουν τόν διάβολον»,⁶¹⁵ δηλαδή τόν Ἀντίχριστον. «... μελλήσει (= πρόκειται) ὁ λαός ἀποθεῖσθαι καί ἀποβάλλεσθαι τόν ἀληθῆ τοῦ κόσμου Σωτῆρα, συναίρεσθαι δέ (= νά ἀκολουθήσῃ) τῇ πλάνῃ ἐπίγειον βασιλέα αἰρόμενος, τόν δέ ἐπουράνιον ἀθετεῖν».⁶¹⁶

Ἐκτός ἀπό αὐτούς, οἱ ὁποῖοι θά ἐγκαταλείψουν τήν Ἐκκλησίαν καί θά στραφοῦν ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησίαν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ψευδομεσσίου τοῦ «666», πολλοί ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι θά παραμείνουν χριστιανοί, θά εἶναι μόνον κατ' ὄνομα χριστιανοί, διότι θά προσκυνήσουν τό θηρίον τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, θά λάβουν τό χάραγμά του «666» καί θά ἔχουν χαλαράν σχέσιν μέ τήν Ἐκκλησίαν. Ἀσφαλῶς ἡ ἐκουσία ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666», ἡ ὁποία σημαίνει ὁμολογίαν στόν Ἀντίχριστον καί ἄρνησιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, θά ἀναστείλῃ τήν ἐνέργειαν τῆς Χάριτος, θά νεκρώσῃ τά πνευματικά χριστιανικά ἐνδιαφέροντα, θά ἀποκόψῃ ἀπό τήν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τήν ἀληθινὴν μετοχὴν στά Ἁγία Μυστήρια καί τελικά θά ἀπομακρύνῃ ἀπό τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητά.

Οἱ συνειδητοὶ χριστιανοί, ὅσοι δέν θά δεχθοῦν τό «666» καί ὅσοι ἄρνηθοῦν νά προσκυνήσουν τόν ἀντιχριστισμόν καί τόν Ἀντίχριστον, τήν ἀντίθετη ἐξουσίαν καί τόν ἀντίχριστον μεσσιανισμόν, θά διωχθοῦν σκληρά. Ὁ ἀντιχριστισμός «θλίψιν δέ καί διωγμόν ἐπὶ τοὺς ἁγίους ἐπεγερεῖ»,⁶¹⁷ γιὰ νά καμφθοῦν καί δεχθοῦν τόν Ἀντίχριστον. Ὁ Ἀντίχριστος μέ τήν δύναμιν τῆς μαγείας καί τῶν δαιμόνων καί χάριν στήν δυνατότητα τῆς τεχνικῆς καί τῶν κομπιούτερς θά καταπιέσῃ μέ ποικίλους τρόπους ὅλους τοὺς πιστοὺς, γιὰ νά δεχθοῦν τήν κυριότητά του

615. Ἱππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 912. D.-913. Α. (Β.Ε.Π. 6, 279).

616. Ἱππολύτου, Περί Χριστοῦ καί Περί τοῦ Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 776. D.-777. Α. (Β.Ε.Π. 6, 217).

617. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 733. Α. (Β.Ε.Π. 6, 199).

καί τό χάραγμά του «666». Θά κατορθώση νά ἀφαιρέσῃ ἀπό τούς ἀσυμβίβαστους καί ἀπροσκύνητους τά ἀστικά δικαιώματα καί νά ἀπομακρύνῃ αὐτούς ἀπό τήν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων. «Δόλιος γάρ ὢν καί ἐπαίρομενος κατὰ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, βουλόμενος ἐκθλίβειν καί ἐκδιώκειν αὐτούς ἐκ τοῦ κόσμου...»⁶¹⁸.

Καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς ἐξουσίας του ὁ Ἀντίχριστος θά εἶναι ὁ «διώκων τούς ἁγίους καί βλασφημῶν τόν Χριστόν».⁶¹⁹ Ὁ Ἱππόλυτος ἀναφέρει ὅτι στόν διωγμόν αὐτόν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ὡς συνεργάτες τοῦ Ἀντιχρίστου θά διακριθοῦν οἱ ἐβραῖοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι καί τοῦ Νόμου παραβάτες, προφητοκτόνοι καί θεοκτόνοι «διά τό καί αὐτόν τόν Σωτῆρα ἐσταυρωκένοι».⁶²⁰ Αὐτοί θά κατευθύνουν τόν Ἀντίχριστον κατὰ τῶν χριστιανῶν καί τῶν ἁγίων. «... πάντοτε ἐπίβουλοι καί προδότηί τῆς ἀληθείας γενόμενοι, μισόθεοι μᾶλλον καί μή φιλόθεοι εὕρισκόμενοι, οἳ καί τότε λαθόμενοι καιρόν ἐκδικίαν παρά ἀνθρώπου θνητοῦ τυχεῖν εὐχονται (= δηλαδή θά χρησιμοποιήσουν τόν Ἀντίχριστον γιά τήν ἐξόντωσιν τῶν ἁγίων), κατὰ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ ἐπεγειρόμενοι. Ὃς (= Ἀντίχριστος) φυσιωθεῖς ὑπ' αὐτῶν ἄρχεται βίβλους κατὰ τῶν ἁγίων ἐκπέμπειν τοῦ πάντας πανταχοῦ ἀναιρεῖσθαι (= νά ἐξοντώνωνται), τούς μή θέλοντας αὐτόν σεβάξιν καί προσκυνεῖν ὡς Θεόν»⁶²¹. Δηλαδή οἱ ἐβραῖοι θά γράψουν σέ μαύρες βίβλους ὅλους τούς ἁγίους καί δικαίους, οἱ ὁποῖοι δέν θά δεχθοῦν τό χάραγμα «666» οὔτε θά προσκυνήσουν τόν Ἀντίχριστον, ὥστε ὅλοι νά ἐξοντωθοῦν.

Ἐάν γίνῃ τό χάραγμα, ὁ Ε.Κ.Α.Μ. καί τό «666», μέ ἀκτῖνες λέηζερ εἴτε στό χέρι ἢ μέτωπον εἴτε στήν ταυτότητα, θά ἐλέγχεται μέ τά κομπιούτερς καί τόν δορυφόρον καί ἐπομένως κανεῖς δέν θά δύναται νά κρυφθῇ, θά ἐντοπίζεται καί, ἂν ἀντιδρᾷ καί δέν ὑποτάσσεται στόν ἀντιχριστισμόν καί στόν Ἀντίχριστον, θά ἐξοντώνεται. Ὁ πανάγαθος Θεός θά σώσῃ τούς ἀληθινούς χριστιανούς, αὐτούς πού δέν θά δεχθοῦν τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. «Ὁ γάρ ἅγιος Θεός, θεωρῶν αὐτούς οὕτως ἐν κλαυθμῷ ἀμυθήτῳ καί πίστει εἰλικρινεῖ, σπλαχνίζεται ἐπ' αὐτούς, ὡς πατήρ φιλόστοργος, καί διατηρεῖ αὐτούς, ἔνθα ἀπεκρύβησαν. Καί γάρ ὁ παμμίαρος (= Ἀντίχριστος) οὐ παύεται ἐκζητῶν τούς ἁγίους ἐν τε γῇ καί θαλάσῃ, λογιζόμενος ὅτι ἐβασίλευσε τό λοιπόν ἐπὶ τῆς γῆς, καί πάντας ὑποτάσσει.»⁶²².

618. Ἐνθ' ἄνωτ., 768. D.-769. A. (B.E.Π. 6, 214).

619. Ἱππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. M. 10, 924. C. (B.E.Π. 6, 284).

620. Ἱππολύτου, Περὶ Χριστοῦ καί περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου, M. 10, 777. A. (B.E.Π. 6, 217).

621. Ἐνθ' ἄνωτ.

622. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. ΤΞ.

Ὅσοι ὁμως δεχθοῦν τό χάραγμα ἐκουσίως στό σῶμα ἢ στήν ταυτότητα δέν εἶναι δυνατόν νά καλυφθοῦν ἀπό τήν Χάριν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος ἔχει, ὅπως ἐλέχθη, ὡς ἠθικήν συνέπειαν τήν ἀναγνώρισιν τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς μεσσίου, τήν ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ καί τήν ἔνταξιν στήν παράταξιν τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἐπὶ πλέον εἶναι ἕνας **αὐτοαφορισμός** μία ἐκούσια ἀποκοπή ἀπό τόν Χριστόν, τήν Χάριν, τήν Ἐκκλησίαν. Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ἀναστέλλει τήν ἐνέργειαν τῆς Χάριτος καί τοῦ Σταυροῦ ἀκόμη.

Τοῦτο λέγει καί ὁ ἀγιορείτης Παῖσιος: «... ἀκούει κανεῖς ἕνα σωρό δυστυχῶς ἀνοησίες... Ἔτσι ὁ ἕνας λέει: «ἐγώ θά δεχθῶ τήν ταυτότητα μέ τό 666, ἀλλά θάβάλω καί ἕνα Σταυρό». Κι' ὁ ἄλλος λέει: «Ἐγώ θά δεχθῶ τό σφράγισμα στό κεφάλι μέ τό 666 καί θά κάνω καί ἕνα Σταυρό» (στό κεφάλι). Κι ἕνα σωρό ὅμοιες ἀνοησίες ἀκούει κανεῖς. Καί νομίζουν ὅτι θά ἀγιασθοῦν μέ αὐτόν τόν τρόπον, ἐνῶ αὐτά εἶναι πλάνες. Μόνο αὐτοί πού δέχονται ἀγιασμό, αὐτοί μόνο ἀγιάζονται. Ὅπως τό νερό δέχεται ἀγιασμό καί γίνεται Ἀγιασμός. Ἀντίθετα τά οὖρα δέν δέχονται ἀγιασμό. Ἡ πέτρα μέ θαῦμα γίνεται ψωμί. Ἡ ἀκαθαροσία ὁμως δέν δέχεται ἀγιασμό. Ἐπομένως ὅταν ὁ Διάβολος, ὁ Ἀντίχριστος, εἶναι στήν ταυτότητά μας ἢ στό χέρι ἢ στό κεφάλι μας, μέ τό σύμβολό του (τό 666), δέν ἀγιάζονται μέ τό νάβάλουμε καί ἕνα Σταυρό. Τήν δύναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τοῦ Ἁγίου Συμβόλου, τήν θεία Χάρη τοῦ Χριστοῦ, τήν ἔχουμε μόνον, ὅταν ἀρκούμεθα στό Ἅγιο Σφράγισμα τοῦ Βαπτίσματος, ὅπου ἀπαρνούμεθα τόν Σατανᾶ καί Συντασσόμεθα στό Χριστό καί δεχόμεθα τό Ἅγιο Σφράγισμα: «Σφραγίς δωρεᾶς Πνεύματος Ἀγίου»⁶²³.

Δέν εἶναι δυνατόν νά συνδυασθοῦν καί συνυπάρξουν Χριστός καί Ἀντίχριστος, εὐλογία καί κατάρα, φῶς καί σκοτάδι, Σταυρός καί χάραγμα «666». Ἐπομένως ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» εἶναι ἕνας αὐτοαφορισμός. Ὁ δεχόμενος τό χάραγμα ἀποκλείει ἀπό τόν ἑαυτόν του τήν ἐνέργειαν τῆς Χάριτος καί ἀποκρούει τήν προστασίαν τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι θά μένη ἀκάλυπτος κάτω ἀπό τήν ἐξουσίαν, τήν τυραννίαν, τήν παρακολούθησιν τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ ὁποῖος μέ τά κομπιούτερς καί τόν δορυφόρον θά ἐντοπίζη μέ ἀκρίβειαν τό χάραγμα ταυτότητος, E.K.A.M. καί «666», διότι τοῦτο θά ἔχη ἰσχύιν 1 Watt, ἀφοῦ θά γίνη μέ ἀκτίνες λέηзер.

Ἔτσι, ὅπως λέγει ὁ Ἱππόλυτος, πάντες οἱ χαραγμένοι θά εἶναι φανεροί, ἀφοῦ θά περιφέρουν τό χάραγμα ἰσχύος 1 Watt, καί δέν θά εἶναι δυνατόν νά κρυφθοῦν. «Πάντες γάρ τοῦ ἐκφυγεῖν καί κρυβῆναι σπουδάσουσι, καί οὐδαμοῦ δυνήσονται λαθεῖν ἐκ τῶν παθῶν τοῦ ἀντικειμέ-

623. Παΐσιου Μοναχοῦ, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 28.

νου, αλλά τό σημείον αὐτοῦ περιφέροντες, (= δηλαδή τό χάραγμα 666) εὐδηλοὶ καὶ γνωστοὶ αὐτοῦ ἀναδειχθήσονται.»⁶²⁴.

Ἡ ἐωσφορική ἀλαζονεία τοῦ Ἀντιχρίστου δέν θά ἀνεχθῇ νά ὑπάρξουν ἅγιοι καὶ ἀπροσκύνητοι. Θά ἐρευνήσῃ παντοῦ γιά τήν εὕρεσιν τῶν μή χαραχθέντων καὶ θά ἀσκήσῃ κάθε πίεσιν γιά τήν ὑποταγήν καὶ σφράγισιν καὶ αὐτῶν. «Τότε ἀποστελεῖ ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς τῶν δαιμόνων τάς φάλαγγας πρός τό ἐρευνῆσαι τοὺς ἀποκρυβέντας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ καὶ προσαγαγεῖν αὐτούς εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ· καὶ τοὺς μέν πειθομένους αὐτῷ, σφραγίσει τῇ σφραγίδι αὐτοῦ»⁶²⁵.

Ὅσοι ὁμως ἀρνηθοῦν νά ὑποταγοῦν καὶ χαραχθοῦν ἀπό τόν Ἀντίχριστον θά ὑποστοῦν φρικτά βασανιστήρια. «Τοὺς δέ μή βουλομένους αὐτῷ ὑπακοῦσαι, τιμωρίας ἀνεικάστους καὶ βασάνους πικροτάτας καὶ μηχανάς ἀναλώσει (= θά θανατώσῃ μέ φοβερές μηχανές), οἷα (= ὅπως) οὐδέ ἐγένοντο οὐδέ εἰς ἀκοήν ἀνθρώπου ἠκούσθη οὔτε ὀφθαλμός βροτῶν ἐθεάσατο.»⁶²⁶. Θά προσπαθήσῃ ὁ ἀντιχριστισμός καὶ αὐτός ὁ Ἀντίχριστος νά ρίψῃ «εἰς θόθρον ἀσεβείας πᾶν τό γένος τῶν ἀνθρώπων.»⁶²⁷. Ὅσοι θά ἀρνοῦνται τήν ὑποταγήν θά ὑφίστανται τά φρικτότερα βασανιστήρια. Ὁ Κύριλλος Ἱεροσολύμων μακαρίζει τοὺς ὑπὸ τοῦ Ἀντιχρίστου βασανιζομένους. «Τίς ἄρα μακάριος ὁ ὑπὲρ Χριστοῦ μετ' εὐσεβείας μαρτυρῶν τότε; ὑπὲρ γάρ πάντας μάρτυρας ἐγὼ φημ εἶναι τοὺς τότε μάρτυρας. Οἱ μέν γάρ πρό τούτου μόνοις ἀνθρώποις ἐπάλαισαν· οἱ δέ ἐπὶ τοῦ Ἀντιχρίστου, αὐτῷ τῷ Σατανᾷ αὐτοπροσώπως πολεμήσουσι»⁶²⁸.

Τό χάραγμα «666», ὅταν γίνῃ δεκτόν, κωλύει τήν Χάριν, διότι ἀποτελεῖ σημείον τοῦ Ἀντιχρίστου ἀντί τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ. Ὁ ἀντιχριστισμός θά προσπαθήσῃ νά ἐπιβάλῃ τό σημείον τοῦ Ἀντιχρίστου «666» ὡς σφραγίδα δουλείας στόν Ἀντίχριστον, ὡς χρίσμα σατανικόν, γιά νά καταστῇ ἀνενέργητος ἡ σφραγίς του σταυροῦ καὶ ἡ σφραγίς τῶν «χαρισμάτων» τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. «Τήν σφραγίδα ταύτην τῶν «χαρισμάτων» τοῦ Ἀγίου Πνεύματος διά τοῦ μυστηρίου τοῦ Χρίσματος, θέλει ἀκριβῶς ὁ Σατανᾶς νά ἐξαλείψῃ διά τῆς ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν ἐπιθέσεως τῆς σφραγίδος 666 τοῦ Ἀντιχρίστου.»⁶²⁹.

624. Ἱππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κ.λ.π., Μ. 10, 937.Α. (Β.Ε.Π. 6, 289).

625. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 933, Β. (Β.Ε.Π. 6, 287-288).

626. Ἐνθ' ἄνωτ.

627. Ἐφραίμ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. ΤΞΒ.

628. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατήχησις ΙΕ, Μ. 33, 893. Α. (Β.Ε.Π. 39, 193).

629. Μ. Σιώτου Ἐνθ' ἄνωτ., «Ἐκκλησία», Ἀριθ. 3. 15/2/87, σελ. 110.

Τό χάραγμα «666» θά χαράσσεται ἀντί τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ καί κατὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ,⁶³⁰ «ἵνα μή τις τόν τίμιον σταυρόν ποιήσῃ ἐν τῷ μετώπῳ τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὶ »⁶³¹. Θά ἀποτελῇ τρόπον τινά ἓνα χρίσμα σατανικόν. Θά τό δεχτοῦν πολλοί λόγῳ τοῦ ὑλιστικοῦ φρονήματος, τῆς ψύξεως τῆς ἀγάπης πρὸς τόν Χριστόν, τῆς δαιμονικῆς ἐνεργείας τῆς πλάνης, τῆς ἀσεβείας. Ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος καί ὁ Ἱππόλυτος ὁμιλοῦν περὶ γενικῆς ἀποστασίας καί σφραγισμοῦ πάντων. «... πάντες ἐξέκλιναν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἁγίου, καί τῷ πλάνῳ ἐπίστευσαν, δεξάμενοι τὸν χαρακτῆρα (= 666) τοῦ μιᾶροῦ καί θεομάχου, ἀντί τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.»⁶³²

Ἡ ἀποστασία θά χαρακτηρίσῃ καί τόν Κλῆρον τῆς Ἐκκλησίας ἀκόμη. Κατὰ τόν Κύριλλον Ἱεροσολύμων αὐτό θά εἶναι τό «ἡμέτερον σημεῖον», δηλαδή σημεῖον διαφθορᾶς καί ἀποστασίας τῶν ἱερωμένων· «ἐκκλησιασικόν ζητοῦμεν σημεῖον οἱ ἐκκλησιαστικοί. Ὁ δέ Σωτὴρ φησιν· καί τότε σκανδαλισθήσονται πολλοί καί ἀλλήλους παραδώσουσι καί μισήσουσιν ἀλλήλους. ἐάν ἀκούσης ὅτι ἐπίσκοποι κατ' ἐπισκόπων καί κληρικοὶ κατὰ κληρικῶν καί λαοὶ κατὰ λαῶν μέχρι αἱμάτων ἔρχονται, μὴ ταραχθῇς· προέγγραπται γάρ.»⁶³³

Ἡ γενικὴ διαφθορά καί ἀποστασία θά ἐπηρεάσῃ καί τοὺς ἐκλεκτοὺς χριστιανούς καί μοναχοὺς καί κληρον. Θά ἐμφανισθοῦν ψευδοπροφῆτες, ἄνθρωποι τῆς ἀνομίας. «... ὑπὸ τῶν δοκούντων εἶναι χριστιανοὶ τότε ἐγερθήσονται ψευδοπροφῆται, ψευδαπόστολοι, γόητες, ἄνθρωποι φθοροποιοί, κακοποιοί ψευδόμενοι κατ' ἀλλήλων, μοιχοί, πόρνοι, ἄρπαγες, πλεονέκται, ἐπίορκοι, καταλάλοι, ἀλλήλους μισοῦντες.»⁶³⁴ Τὴν αὐτὴν εἰκόνα θά παρουσιάζουν κληρικοὶ καί μοναχοί. «Οἱ ποιμένες ὡς λύκοι γενήσονται· οἱ ἱερεῖς τό ψεῦδος ἀσπάσσονται· οἱ μοναχοὶ τὰ τοῦ κόσμου ποθήσουσιν.»⁶³⁵

Τὴν μεγαλυτέραν εὐθύνην ἔχουν οἱ κεκλημένοι καί ἀναδεδειγμένοι ποιμένες. Γιατί νὰ πλανηθοῦν καί συνεργασθοῦν μετὰ τῶν ὀργάνων τοῦ Ἀντιχρίστου; Ἀλλὰ ὁ Κύριλλος Ἱεροσολύμων λέγει: «εἰ ἐν ἀποστόλοις εὐρέθῃ προδοσία (Ἰούδα), θαυμάζεις εἰ ἐν ἐπισκόποις εὐρίσκεται μισαδελφεία;»⁶³⁶. Πολλάκις ἐμφανίζονται τὰ συμπτώματα αὐτά,

630. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, "Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. ΤΞΑ'.

631. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 932. Β. (Β.Ε.Π. 6, 287).

632. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, "Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. ΤΞΔ, καί Ἱππολύτου, "Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 936 C-D. (Β.Ε.Π. 6, 289).

633. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατήχησις ΙΕ. Μ. 33, 877A-880.A. (Β.Ε.Π. 39,188).

634. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, κ.λ.π. Μ. 10, 909-912. (Β.Ε.Π. 6, 278).

635. "Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 912. Α.

636. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατήχησις ΙΕ, Μ. 33, 880. Α. (Β.Ε.Π. 39,188).

τά ὅποια προετοιμάζουν τήν ὁδόν τοῦ Ἀντιχρίστου. «Ἡ μισαδελφεία δίδωσιν λοιπόν χώραν τῷ Ἀντιχρίστῳ. Προετοιμάζει γάρ ὁ διάβολος τά σχίσματα τῶν λαῶν, ἵνα εὐπαράδεκτος γένηται ὁ ἐρχόμενος (Ἀντίχριστος).»⁶³⁷.

Ὁ ἀντιχριστισμός ἔχει ὡς σκοπὸν νά σφραγίσῃ τοὺς πάντας μέ τό βδελυκτὸν σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666», γιά νά προκαλέσῃ τήν ἀναστολήν ἐνεργείας τῆς Χάριτος, τήν ἀποστασίαν καί τό γενικόν βδέλυγμα ἐρημώσεως τῆς Ἐκκλησίας. Θά κάμῃ τό πᾶν «πρὸς τό πάντας ἀνθρώπους πλανῆσαι καί ἀποστῆσαι ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀληθείας καί ἐκ τῆς θύρας τῆς Βασιλείας (= τῆς Ἐκκλησίας).»⁶³⁸. Σ' αὐτό τό κατάντημα θά ὁδηγηθῇ ἡ Ἐκκλησία λόγῳ τῶν ἀλλεπαλλήλων συμβιβασμῶν καί προδοσιῶν τῶν ταγῶν της καί τοῦ ἐφησυχασμοῦ τῶν πιστῶν.

Ἡ ἀσέβεια θά καθιστᾷ ἀβίωτον τό βίον τῶν ἀληθινῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν. Πολλοί θά ζητήσουν σωτηρίαν στήν ἔρημον. «Εἰσὶ γάρ πολλοί εὐρισκόμενοι τότε εὐάρεστοι τῷ Θεῷ, δυνάμενοι σωθῆναι, ἐν ὅρεσι καί βουνοῖς καί ἐν ἐρήμοις τόποις, ἐν πολλαῖς δεήσεσι καί κλαυθοῖς ἀφορήτοις.»⁶³⁹ Ὅλη ἡ ἄλλη μᾶζα τῆς κοινωνίας θά διαφθαρῇ καί θά παρουσιάσῃ φοβερά συμπτώματα ἀποστασίας.

Τά σημεῖα τῆς γενικῆς ἀποστασίας, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς ἀρχίζει μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος «666» περιγράφων ὁ Ἰππόλυτος μεταξύ ἄλλων λέγει: «ταῦτα προῖστορήσαμεν, ἵνα γνῶτε τήν ἐπ' ἐσχάτων γεννησομένην ὁδύνην καί ταραχήν καί πάντων ἀνθρώπων τήν πρὸς ἀλλήλους ἀναστροφήν καί φθόνον καί μῖσος καί ἔριν, τήν τῶν ποιμένων ἐπὶ τῶν προβάτων ἀμέλειαν, καί τοῦ λαοῦ πρὸς τοὺς ἱερεῖς ἀνυπότακτον διάθεσιν. Διό πάντες τῷ ἰδίῳ θελήματι ἐμπεριπατήσουσι. Καί τά τέκνα τοῖς γονεῦσιν ἐπιβαλοῦνται χειράς· γυνή τόν ἴδιον ἄνδρα παραδώσει εἰς θάνατον καί ἀνὴρ τήν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐπὶ κριτήριον ἄξει ὡς ὑπεύθυνον... πρεσβυτέρου πολιάν οὐδεὶς αἰδεσθήσεται... Πορνεῖαι, καί μοιχεῖαι, καί ἐπιπορκίαι τήν γῆν πληρώσουσι, φαρμακεῖαι καί ἐπαιδεῖαι καί μαντεῖαι ὀπίσω τούτων σφοδρῶς καί προθύμως ἐξακολουθήσουσι.»⁶⁴⁰.

Στὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀντιχρίστου ὁλοκληρώνεται, κορυφώνεται τό βδέλυγμα ἐρημώσεως. Κατὰ τόν Γρηγόριον θεολόγον «Ἦξει (ὁ Ἀντίχριστος) δέ ἐπ' ἐρημία τοῦ κόσμου· βδέλυγμα γάρ ἐστὶ τῆς ἐρημώσεως.»⁶⁴¹. Βδέλυγμα ἐρημώσεως τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Ἀντίχριστος

637. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 33, 880. C. (B.E.Π. 39,189).

638. Ἰππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, κ.λ.π. Μ. 10, 929. C. (B.E.Π. 6, 286).

639. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. ΤΞ.

640. Ἰππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, κ.λ.π. Μ. 10, 909. C. (B.E.Π. 6, 278).

641. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Μ. 36, 668. C. (B.E.Π. 63,30).

καί κατά Κύριλλον Ἱεροσολύμων⁶⁴² καί κατά πολλούς πατέρας,⁶⁴³ διότι θά ἐρημώσῃ τήν Ἐκκλησίαν καί θά καθήσῃ αὐτός ἐντός τοῦ Ναοῦ ὡς Μεσσίας ἀντί τοῦ Χριστοῦ. «Ἐνθα καί τόν Ἀντίχριστόν φασιν ἐν τῷ ναῷ καθεδεῖσθαι [τοῦ Θεοῦ]· εἴτε ἐν τῷ Ἰουδαϊκῷ... εἴτε ἐν τῷ ἀληθῶς θείῳ ναῷ τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ τά ἀλλότρια σφετεριζόμενον...»⁶⁴⁴. Αὐτό τό φαινόμενον παρετηρήθη σέ χώρες ἀθείας. Ἀντικατεστάθη σέ περιόδους διωγμῶν ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μέ τήν φωτογραφίαν τοῦ ἀ-θεοῦ ἡγέτη σέ Ἱ. Ναούς, οἱ ὅποιοι μετετράπησαν σέ κέντρα διασκεδάσεων, ἀποθήκες κλπ.

Ὁ Ἱππόλυτος λεπτομερῶς περιγράφει τό βδέλυγμα ἐρημώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν: «οἱ ναοί τοῦ Θεοῦ ὡς οἴκοι ἔσονται καί καταστροφαί τῶν Ἐκκλησιῶν πανταχοῦ γενήσονται· αἱ Γραφαί καταφρονηθήσονται καί τοῦ ἐχθροῦ τά ὄσματα πανταχοῦ ἐξάσουςι (θά ψάλλουν).»⁶⁴⁵. Οἱ Χριστιανικοί ναοί θά ἐρημώσουν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου εἴτε μέ τήν ἀπομάκρυνσιν τῶν χριστιανῶν ἐξ αἰτίας ἀπωλείας τῆς πίστεως εἴτε μέ τόν διωγμόν τῆς πίστεως καί τήν καταστροφὴν τῶν χώρων λατρείας.

Ὁ Ἱππόλυτος λέγει ὅτι ἡ ἐρήμωσις ἀρχίζει μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ὀλοκληρῶνεται μέ τήν παῦσιν τῆς λατρείας τοῦ Ἱ. Χριστοῦ καί τῆς τελέσεως τῆς Θείας Εὐχαριστίας. «... πενθεῖ τότε πᾶσα ἡ γῆ ... ὅτι πάντες ἐξέκλιναν ἀπό Θεοῦ ἀγίου καί τῷ πλάνῳ ἐπίστευσαν, δεξάμενοι τόν χαρακτήρα τοῦ μιανοῦ καί θεομάχου (= Ἀντιχρίστου) ἀντί τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος. Πενθοῦσι δέ καί αἱ Ἐκκλησίαι πένθος μέγα, διότι οὔτε προσφορά οὔτε θυμίαμα ἐκτελεῖται οὔτε λατρεία θεάρεστος· ἀλλά τά ἱερά τῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς ὀπωροφυλάκιον γενήσονται· καί τό τίμιον σῶμα καί αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις οὐκ ἀναφανήσεται. Λειτουργία σβεσθήσεται, ψαλμωδία παυθήσεται, ἀνάγνωσις τῶν Γραφῶν οὐκ εἰσακουσθήσεται· ἀλλά σκότος ἔσται τοῖς ἀνθρώποις καί θρῆνος ἐπὶ θρῆνον καί οὐαὶ ἐπὶ οὐαὶ.»⁶⁴⁶.

Τά αὐτά λέγει περίπου καί ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος ἐξαρτώμενος ἀπό τόν Ἱππόλυτον ἢ ἔχων ὑπ' ὄψιν του κοινήν πηγὴν καί προσθέτει: «πενθοῦσι αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ πᾶσαι πένθος μέγα, διότι οὐ λειτουργεῖται ἀγιασμός καί προσφορά (= δέν τελοῦνται ἅγια Μυστήρια καί Θ.

642. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατήχησις ΙΕ, Μ. 33, 880. Β. (Β.Ε.Π. 6, 189).

643. Ὑπομνηματισταὶ καί σχολιασταὶ Πατέρες.

644. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 417. Β.-C.

645. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, κ.λ.π. Μ. 10, 909. C. (Β.Ε.Π. 6, 278).

646. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, κ.λ.π. Μ. 10, 936. C-937.A. (Β.Ε.Π. 6, 289).

Εὐχαριστία).»⁶⁴⁷. Ἀναφέρει μάλιστα καί τήν ἐξῆς χαρακτηριστικήν λεπτομέρειαν: «Τότε, ἀδελφοί, τίς ἄρα εὗρεθῇ τετειχισμένος, καί μένων ἀσάλευτος... Ὅταν ἴδῃ ἅπαντα τά πρόσωπα δακρύνοντα καί πόθῳ ἐρωτῶντα, μήποτε ρῆμα Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς; καί ἀκούη οὐδαμοῦ. Τίς ἄρα βαστάσει τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας;»⁶⁴⁸.

Κάποιοι θά ἀποροῦσαν καί θά ἔλεγαν: Εἶναι δυνατόν νά γίνουν ὅλα αὐτά; Τό καθεστῶς τοῦ Ἑ. Χότζα αὐτόν καί χειρότερον διωγμόν ἔκαμε κατά τῆς Ἐκκλησίας τῆς Β' Ἡπείρου. Δέν ὑπάρχει οὔτε ἕνας ναός ἀνοικτός οὔτε ἕνας ἱερεὺς μέ δικαίωμα νά τελέσῃ ἱερατικήν πράξιν. Δέν γίνεται κανένα ἅγιον Μυστήριον, ἀπαγορεύεται καί κατ' οἶκον πᾶσα θρησκευτική συζήτησις. Δέν ὑπάρχει ἐκεῖ οὔτε μία εἰκόνα οὔτε ἕνα θρησκευτικόν βιβλίον. Ἀπαγορεύεται μέ ποινήν φυλακίσεως μέχρι 15 χρόνια καί τό ἀπλό σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Δέν ἐπιτρέπεται οὔτε ἡ λέξις Θεός, ἰ. Χριστός κλπ. Ξεριζώνεται ἀκόμη καί ἡ θρησκευτική ἰδέα. Βάσει τοῦ Συντάγματος καί τῶν νόμων ἀπαγορεύεται ἀκόμη καί ἡ σκέψις περί Θεοῦ, διότι τήν θέσιν τοῦ Θεοῦ τήν ἔχει καταλάβει τό καθεστῶς. Κατά τό ἄρθρον 37 τοῦ Συντάγματος τῆς Ἀλβανίας «Τό κράτος δέν ἀναγνωρίζει καμιά θρησκεία καί ὑποστηρίζει καί ἀναπτύσσει τήν ἀθεϊστική προπαγάνδα, γιά νά ριζώσει στούς ἀνθρώπους τήν ὑλιστική ἐπιστημονική κοσμοαντίληψη.»⁶⁴⁹. Στήν Β' Ἡπειρονοί Ἕλληνες χριστιανοί στενάζουν καί μέ δάκρυα περιμένουν πότε ἐλεύθερα θά ἀκούσουν λόγον Θεοῦ.

Ὁ ἀντιχριστισμός θά ἐπιβάλῃ τήν νηπιосφράγισιν μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, γιά νά κάμῃ τήν νέαν γενιάν τελείως ἀντίχριστην. Ἡ σφράγισις τῶν νηπίων μέ τό «666» εἶναι θυσία στόν νέον Βάαλ-Ἀντίχριστον-Σατανᾶ. Ἡ νηπιосφράγισις αὕτη ἰσχύει ὡς ἕνα βάπτισμα καί χρίσμα ἀντίχριστον. Ἀπό τήν στιγμήν τῆς γεννήσεως τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ὁποῖον λειτουργεῖ κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ, ἀντιχριστοποιεῖ τό νήπιον. Ἐάν μάλιστα γίνῃ καί μέ τήν θέλησιν τῶν γονέων, σημαίνει γραφήν τοῦ ὀνόματος τοῦ νηπίου στήν Βίβλον τοῦ θανάτου καί στερήσεως τῆς Χάριτος, στήν Βίβλον δηλαδή τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ ἐπακολουθῶν νηπιοβαπτισμός, ἐφ' ὅσον θά ἔχῃ προηγηθῇ τό ἀντίχριστον βάπτισμα καί χρίσμα μέ τό χάραγμα «666», κάμει μόνον δυνάμει χριστιανόν τό νήπιον καί εἶναι ὑποθετική, δυνάμει, ἡ ἐγγράφη του στήν Βίβλον τοῦ Ἀρνίου Χριστοῦ, στήν Βίβλον τοῦ οὐρανοῦ. Ἔτσι τό νήπιον θά εὕρισκεται μεταξύ Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου.

647. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. ΤΞδ.

648. Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. ΤΞ.

649. Σύνταγμα τῆς Λαϊκῆς Σοσιαλιστικῆς Δημοκρατίας τῆς Ἀλβανίας, Ἄρθρον 37, Πορεία Ἀθήνα, 1977, σελ. 25.

Ἡ Ἐκκλησία καί ὁ Χριστός δέν κάμουν ἀναγκαστικά χριστιανόν μέ τό Ἅγιον Βάπτισμα τό νήπιον, ἄν ἔχη σφραγισθῇ μέ τό «666». Ἡ Χάρις καί ὁ Χριστός ἐνεργοῦν στόν πιστόν, ὅταν τό πρόσωπον αὐτό τό ἴδιον ἢ ὁ κηδεμών του, προκειμένου περί νηπίου, ἀπορρίψουν τόν Ἀντίχριστον καί τό χάραγμα αὐτοῦ καί ἐκουσίως δεχθοῦν νά εἶναι ὁπαδοί Χριστοῦ.

Χρειάζεται λοιπόν πολλή προσοχή σέ θέματα πίστεως. Εἶναι ἀνεπίτρεπτον νά ἰσχύση νηπισφράγισις μάλιστα ἐν γνώσει τῶν γονέων. Ἡ νηπισφράγισις θά ἐρημώσῃ τήν Ἐκκλησίαν, θά ἀλλοτριώσῃ τίς νέες γενεές καί δέν θά βλέπωμεν στά παιδιά ἀνάπτυξιν χαρισμάτων Ἁγίου Πνεύματος, διότι τό χριστιανικόν Βάπτισμα δέν ἀποκλείει τήν ἐνέργειαν τοῦ ἀντιχρίστου βαπτίσματος, ἄν ὁ Βαπτισμένος δέν ἀρνεῖται τόν Ἀντίχριστον καί τό χάραγμα αὐτοῦ. Ἔτσι τό Βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ θά παραμένῃ ἀνενέργητον, τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀνενέργητα, ἐνῶ τά νήπια θά παρουσιάζουν συμπτώματα καί γνωρίσματα τοῦ ἀντιχρίστου, σατανικοῦ ἥθους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΦΥΣΙΚΕΣ, ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

1. Πένθος τῆς φύσεως γιά τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἄρνησιν Χριστοῦ

Ἡ φύσις, ὅλος ὁ ὑλικός κόσμος, ἐπλάσθη, γιά νά ἐξυπηρετῇ τόν ἄνθρωπον καί νά ἀποτελῇ γέφυραν συνδέσεως τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Πλάστην, τόν Δημιουργόν. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ὁμως ἀρνήται τόν Θεόν καί ἀποδίδῃ τήν πρώτην τιμήν καί τήν λατρείαν ὄχι στόν Κτίστην, ἀλλά στά κτίσματα ἢ σ' αὐτόν τόν θνητόν Ἀντίχριστον, τότε αἱρεται ἡ Θ. Χάρις καί διασαλεύεται ἡ ἁρμονική σχέσις κτιστοῦ κόσμου, φύσεως καί ἀνθρώπου. Ἡ ἄρνησις τοῦ Θεοῦ εἶναι κατάρα, ἡ ὁποία φέρνει μίαν δυσαρμονίαν στήν κτίσιν, μίαν ἀνατροπήν τῆς παγκοσμίου ἁρμονικῆς τάξεως. Αὕτη ἡ ἀλλοτρίωσις τοῦ φυσικοῦ κόσμου συνέβη ὡς συνέπεια τῆς πτώσεως Εὔας-Ἀδάμ καί μάλιστα τῆς ἐμμονῆς στήν πτῶσιν. Ὅλον τό φυσικόν κακόν, πού κάμει ἀβίωτον τόν βίον τῶν πρωτοπλάστων εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας καί ἀποστασίας.

Ἐπί τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου θά κορυφωθῇ ἡ ἁμαρτία, ἡ ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀποστασία, ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπό τό Θεόν. Αὐτήν τήν κορύφωσιν τῆς ἀποστασίας καί αὐτόν τόν χαρακτήρα καί τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου ἐκφράζει τό χάραγμα «666», ὅπως ἐλέχθη. Στήν γενίκευσιν τοῦ χαράγματος «666» σέ πράγματα, ζῶα, ἀνθρώπους, ἐκφράζεται ἡ ἀποθέωσις τῆς ἀποστασίας, τῆς ἀρνήσεως τοῦ Χριστοῦ καί ἡ λατρεία τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἐπόμενον εἶναι ὁ Θεός νά πάρῃ τήν εὐλογίαν του καί νά μείνῃ ὁ κόσμος μόνον μέ τήν κατάραν τῆς ἀποστασίας. Ἐπόμενον εἶναι νά ἀνασταλῇ ἡ ἐνέργεια τῆς Χάριτος καί νά ἀφεθῇ ὁ κόσμος στό ἔλεος τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ ὁποῖος μέ τόν σατανισμόν του δέν θά κατορθώσῃ νά μεταβάλῃ τήν κόλασιν τῆς κατάρας σέ παράδεισον εὐλογίας. Ἡ ἄρνησις τοῦ Θεοῦ, τῆς θυσίας τοῦ ἐσταυρωμένου Ἰ. Χριστοῦ εἶναι κατάφασις τῆς κολάσεως, εἶναι αὐτοκαταστροφή ἠθική καί φυσική.

Ἔτσι ἐρμηνεύομεν τό πένθος ὅλης τῆς φύσεως διά τήν ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ καί τήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος «666» ἀντί τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἀναφέρουν οἱ πατέρες. «Τόν ὁδυνηρόν βίον

πενθεῖ τότε πᾶσα ἡ γῆ, πενθεῖ καὶ ἡ θάλασσα καὶ ὁ ἀήρ, πενθεῖ καὶ ὁ ἥλιος, πενθεῖ καὶ τὰ ἄγρια ζῶα σύν πετεινοῖς· πενθοῦσιν ὄρη καὶ βουνοὶ καὶ ξύλα τοῦ πεδίου διὰ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ὅτι πάντες ἐξέκλιναν ἀπὸ Θεοῦ ἀγίου καὶ τῷ πλάνῳ ἐπίστευσαν, δεξάμενοι τὸν χαρακτῆρα τοῦ μιανοῦ καὶ Θεομάχου (= δηλαδή τὸ χάραγμα 666) ἀντὶ τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.».⁶⁵⁰

Αὐτὸ τὸ πένθος μέ τρίωρον σκότος καὶ μέγαλον σεισμόν εὕρισκόμεν τὴν Μεγ. Παρασκευὴν κατὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Ὁ ἀντιχριστισμός μέ ὅλα τὰ ἔργα του καὶ μέ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ «666», τοῦ συμβόλου ὑποταγῆς στὸν Ἀντίχριστον, θέλει νά κάμῃ τὴν ἱστορίαν μίαν διαρκῆ Μεγ. Παρασκευὴν μέ τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ χωρὶς ἀνάστασιν, μέ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ δηλαδή ἀπὸ τὸν φυσικὸν χῶρον διὰ τῆς καταργήσεως τοῦ σταυροῦ, τῶν εἰκόνων καὶ συμβόλων τοῦ Χριστοῦ καὶ μέ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν συνείδησιν καὶ τὴν καρδίαν διὰ τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ ἀντιχρίστου ἥθους.

Ἡ κτίσις δὲν θά δεχθῇ ὡς Κύριον τὸν Ἀντίχριστον. Ἡ φύσις θά ἀρνηθῇ νά ὑπηρετήσῃ καὶ θρέψῃ τὸν ἀποστάτην ἄνθρωπον. Ὁ Ἰππόλυτος λέγει: «... καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τὴν οἰκείαν τάξιν ἀρνήσονται.».⁶⁵¹ Θά μιμηθῇ ἡ κτίσις τοὺς ἀποστάτας ἀνθρώπους. Οἱ ἄνθρωποι ἐξ αἰτίας τῆς πλάνης θά ἀρνηθοῦν τὸν Κύριον τοῦ Παντός Ἰ. Χριστόν. Ἡ κτίσις θά ἀρνηθῇ νά ὑπηρετήσῃ τοὺς ἀποστάτας ἀνθρώπους. Ἡ ἀποστασία τῶν ἀνθρώπων κατὰ τοῦ Θεοῦ θά φέρῃ τὴν ἀποστασίαν τῆς κτίσεως κατὰ τῶν ἀποστατῶν ἀνθρώπων.

Ὅταν λοιπὸν συντελεσθῇ ἡ ἀποστασία τῶν ἀνθρώπων, θά ἀρχίσῃ καὶ ἡ ἀποστασία τῆς κτίσεως κατὰ τῶν ἀνθρώπων. «εἶτα (= ἔπειτα) μετὰ ταῦτα πάντα ὁ οὐρανὸς οὐ δώσει τὴν δρόσον αὐτοῦ, αἱ νεφέλαι οὐ δώσουσιν ὕδωρ, ἡ γῆ ἀρνήσεται τοὺς καρπούς αὐτῆς. ἡ θάλασσα δυσωδίας πληρωθήσεται, οἱ ποταμοὶ ξηρανθήσονται, οἱ ἰχθύες τῆς θαλάσσης τεθνήξονται (= θά ψοφήσουν), οἱ ἄνθρωποι ἐκ τοῦ λιμοῦ καὶ τῆς δίψης τελευτήσουσι.»⁶⁵² Ἀσφαλῶς δὲν θά κλείσῃ τοὺς οὐρανοὺς νά μὴ βρέξουν ὁ Ἥλιος, ὁ ὁποῖος θά ἔλθῃ πάλιν ἐπὶ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀντιχρίστου, πρὸ τῆς Β' παρουσίας τοῦ Χριστοῦ⁶⁵³. Μόνῃ της ἡ

650. Ἰππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 936. C.-D. (B.E.Π. 6, 289). Καὶ ἀκριβῶς ὁμοίως Ἐφραίμ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. ΤΞδ'.

651. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 912. Α. (B.E.Π. 6, 278).

652. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 929. C. (B.E.Π. 6, 286).

653. Ματθ. 17, 11: «ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Ἥλιος μέν ἔρχεται πρῶτον καὶ ἀποκαταστήσει πάντα...» Κατὰ τὴν προφητείαν Μαλαχίου 4, 4-5 «καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστελῶ ὑμῖν Ἥλιον τὸν Θεοσβίτην, πρὶν ἢ ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ...».

κτίσις θά ἀρνηθῇ νά ὑπηρετήσῃ τούς ἀποστάτας ἀνθρώπους.

Ὁ Ἀντίχριστος καί ὅλα τὰ ὄργανά του θά κατορθώσουν νά πλανήσουν πολλούς τῶν ἀνθρώπων λέγοντες ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἐξουσίας τοῦ Ἀντιχρίστου μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος «666» θά φέρῃ παράδεισον ἐπὶ τῆς γῆς. Θά ὑπόσχεται πλοῦτον καί ἀφθονίαν ἀγαθῶν. Θά λέγουν οἱ πράκτορές του: «... βασιλεὺς μέγας γέγονεν ἐπὶ τῆς γῆς· δεῦτε πάντες εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ· δεῦτε πάντες θεάσασθαι τὴν ἰσχύν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Ἰδοὺ γάρ ὑμῖν καί σίτον παρέξει καί οἶνον ὑμῖν χαρίσεται, καί πλοῦτον πολυτελεῖ καί ἀξίας μεγάλας.»⁶⁵⁴

Ἔτσι θά πλανηθοῦν οἱ ἄνθρωποι ἀκόμη καί ἐκλεκτοὶ χριστιανοὶ καί διὰ τὴν λῆψιν τροφῶν θά δεχθοῦν τό χάραγμα. «καί πάντες διὰ τὴν στέρησιν τῶν βρωμάτων ἐπ' αὐτόν ἐλεύσονται καί προσκυνήσουσιν αὐτόν καί δώσει αὐτοῖς χάραγμα ἐν τῇ χειρὶ τῇ δεξιᾷ καί ἐν τῷ μετώπῳ... καί δώσει αὐτοῖς ὁ πλάνος βραχέα βρώματα διὰ τὴν σφραγίδα αὐτοῦ τὴν μιανὰν (δηλαδή τό χξς' (666)).»⁶⁵⁵

Ἀλλὰ ἡ ἀλλοτρίωσις τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν Θεόν θά φέρῃ τὴν ἀλλοτρίωσιν τῆς κτίσεως ἀπὸ τούς ἀνθρώπους. Θά ἀρνηθῇ ἡ κτίσις τὴν κυριότητα τῶν ἀποστατῶν. Ὁ κοινός θνητός Ἀντίχριστος δέν θά ἐξασφαλίσῃ ἀντίχριστον παράδεισον. Θά ἐξαντλῇται ἡ δύναμις του σέ ἐπίδειξιν ψευδοσημείων μέ τὴν δύναμιν τῶν δαιμόνων καί τῆς μαγείας. Ἡ φύσις δέν θά δώσῃ τὰ ἀγαθὰ της. Πεῖνα, δίψα, ἀσθένειες, θάνατοι θά ἐπακολουθήσουν. Ὁ Ἀντίχριστος δέν θά δύναται νά χορτάσῃ τὸν λαόν τῆς γῆς καί νά τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ ποικίλα δεινά, πού θά ἐπισωρεύσῃ ἡ ἀποστασία. Οἱ ἄνθρωποι θά παραπονεθοῦν, ἀλλὰ δέν θά διακαιωθοῦν καί θά φανῇ ἡ ἀδυναμία τοῦ αὐτοθεοποιηθέντος Ἀντιχρίστου.

Πάντες θά καταφύγουν στὸν Ἀντίχριστον μέ ἀπαιτήσεις, ἀλλὰ δέν θά λάβουν ἱκανοποίησιν. «Ὅταν γάρ λάβωσι τότε οἱ ἄνθρωποι τὴν σφραγίδα (= 666), καί οὐχ εὕρωσι τροφάς οὔτε ὕδωρ, προσέρχονται αὐτῷ μετὰ ὀδυνηρᾶς φωνῆς λέγοντες· Δός ἡμῖν φαγεῖν καί πιεῖν, ὅτι πάντες ἐκ τοῦ λιμοῦ καί ἀπὸ πάσης ἀνάγκης ἐκλείπομεν καί ἐπίταξον τὸν οὐρανόν τοῦ δοῦναι ἡμῖν ὕδωρ καί ἀπέλασον τὰ ἀνθρωποφάγα θηρία. Τότε ὁ δόλιος ἀποκριθήσεται μυκτηρίζων αὐτούς ἐν πολλῇ ἀπανθρωπίᾳ λέγων. Ὁ οὐρανός οὐ θούλεται δοῦναι ὑετόν· ἡ γῆ πάλιν οὐ βλαστάνει τὰ γεννήματα αὐτῆς· πόθεν ὑμῖν δώσω ἐγὼ βρώματα;»⁶⁵⁶.

654. Ἱππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, κ.λ.π. Μ. 10, 932. Β. (Β.Ε.Π. 6, 287).

655. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 932. Β-С.

656. Ἱππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 933.С.-D. (Β.Ε.Π. 6, 288). Ὁμοίως ὁ Ἐφραίμ Σύρος Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. Τξγ'.

Ἔτσι θά φανῇ ὅλη ἡ ἀδυναμία τοῦ Ἀντιχρίστου καί τό μέγεθος τῆς ἀπάτης.

2. Φυσικές καταστροφές-θεομηνίες

Ὅπως οἱ 10 πληγές τοῦ Φαραώ⁶⁵⁷ ἐκόλασαν τήν πρός τόν Θεόν ἀπείθειαν καί ὕβριν ἔτσι παρόμοιες πληγές θά κολάσουν τήν σατανικήν ἔπαρσιν τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῶν ὁπαδῶν του καί τήν Βλασφημίαν κατά τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἰ. Χριστός προεῖπε τά δεινά πρό τῆς Β' παρουσίας του. «... καί ἔσονται λιμοί καί λοιμοί καί σεισμοί κατά τόπους.»⁶⁵⁸ Ὡμίλησε γιά τήν θλίψιν καί τούς διωγμούς τῶν πιστῶν. «Τότε παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς θλίψιν καί ἀποκτενοῦσιν ὑμᾶς...»⁶⁵⁹.

Ὁ Ἰππόλυτος μέ λεπτομέρειαν περιγράφει τίς φυσικές καταστροφές, οἱ ὁποῖες θά κολάσουν τήν ἀποστασίαν: «σεισμοί κατά πάσαν πόλιν, λοιμοί ἐπὶ πάσαν χώραν, βρονταί ἄμετροι καί φοβεραί ἀστραπαὶ οἴκους καί ἀγρούς κατακαίουσαι· καταιγίδες ἀνέμων τήν γῆν καί τήν θάλασσαν ἀμέτρως ἐκταράσσουσαι, τῆς γῆς ἀκαρπίαί, θαλάσσης ἤχος καί σάλος ἀφόρητος ἀπό ψυχῶν καί ἀπωλείας ἐνθρώπων· σημεῖα ἐν ἡλίῳ, σημεῖα ἐν σελήνῃ, ἀστρῶν παρατροπαί, συνοχαί ἐθνῶν, ἀέρων ἀκρασίαι, χαλάζης βολίδες ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς, χειμῶνος ἀταξίαι, παγετοί διάφοροι, καύσωνες ἀπαραμύθητοι, κεραυνοί αἰφνίδιοι ἐμπρησμοί ἀδόκητοι, καί ἀπαξαπλῶς πάσης τῆς γῆς θρῆνος καί κοπετός, παραμυθίαν μὴ ἐχούσης.»⁶⁶⁰

Ὅλα τά σημεῖα αὐτά σέ μικράν κλίμακα ἔχουν συμβῇ. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου θά λάβουν χώραν σέ μεγάλην κλίμακα. Θά εἶναι οἱ «πληγές τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου», οἱ ὁποῖες θά κολάσουν τοὺς ὁπαδούς τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος ἐπιγραμματικῶς περιγράφει τίς θεομηνίες. «Θάλασσα τaráσσεται καί ἡ γῆ ξηραίνεται, οὐρανοὶ οὐ θρέχουσι, τά φυτὰ μαραίνονται.»⁶⁶¹ Ἡ καταστροφή τῆς ζωῆς στήν γῆν καί στήν θάλασσαν θά φέρῃ τόν θάνατον καί στοὺς ἀνθρώπους ἀπό τήν πείναν καί λοιμῶδεις νόσους. «Τότε ἐκλίπη τά νήπια ἐκ τοῖς κόλποις τῶν μητέρων· θνήσκει πάλιν πατήρ σύν γυναικί καί τέκνοις ἐν ταῖς ἀγοραῖς· καί οὐκ ἔστιν ὁ θάπτων... ἐκ τῶν πολλῶν θνησιμαίων τῶν ριπτομένων ἐν ταῖς πλατείαις, δυσωδία πανταχόθεν... τετάρακται γάρ τά σύμπαντα, ἡ θάλασσα καί ἡ ξηρά... Δυδωσία ἐν θαλάσσῃ,

657. Ἔξοδος κεφ. 7-11.

658. Ματθ. 24,7.

659. Ματθ. 24, 9.

660. Ἰππολύτου, Ἐνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 912.A-B (Β.Ε.Π. 6, 278-279).

661. Ἐφραίμ Σύρου, Ἐνθ' ἀνωτ. σελ. ΤΞ.

δυσωδία ἐπὶ τῆς γῆς, λιμοί, σεισμοί, ἐν θαλάσῃ σύγχυσις, ἐπὶ γῆς σύγχυσις, ἐν θαλάσῃ φόβητρα, φόβητρα ἐπὶ τῆς γῆς.».⁶⁶²

Ὁ Ἰππόλυτος προσθέτει: «... οἱ ἄνθρωποι ἐκ τοῦ λιμοῦ καὶ τῆς δίψης τελευτήσουσιν, καὶ πατήρ τὸν υἱὸν περιπλακεῖς ἅμα ἀποθανοῦνται, καὶ μήτηρ θυγατέρα ὁμοίως· καὶ οὐκ ἔστιν ὁ θάπτων. Ἄλλ' ἡ γῆ πᾶσα ἐκ τῶν σωμάτων τῶν ἐρριμένων θνησιμαίων δυσωδίας πληρωθήσεται. Καὶ ἡ θάλασσα μὴ δεχομένη τῶν ποταμῶν τὰ ρεύματα βορβόρου δίκην γενήσεται, καὶ ὁσμῆς ἀπείρου καὶ δυσωδίας πληρωθήσεται. Τότε λοιμός ἰσχυρός ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν...».⁶⁶³

Ὅλες αὐτές οἱ φυσικὲς καταστροφές καὶ θεομηνίες εἶναι δυνατόν νά προέλθουν, ὅταν ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀνθρωπότητα ὁ Θεός ἐξ αἰτίας τῆς ἀποστασίας καὶ τοῦ χαράγματος. Ἄλλὰ καὶ μόνοι τους οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὰ μέσα τῆς αὐτοκαταστροφῆς. Μία μικρὰς ἔστω κλίμακος πυρηνική σύρραξις θά φέρῃ ὅλα αὐτὰ τὰ δεινὰ καὶ χειρότερα.

3. Ὁ θρῆνος τῶν ἀπατηθέντων καὶ χαραχθέντων καὶ ἡ σωτηρία τῶν μὴ χαραχθέντων

Ὅλα τὰ ἀνωτέρω δεινὰ δέν θά δυνηθῇ νά τὰ θεραπεύσῃ ὁ Ἀντίχριστος. Οἱ ἄνθρωποι ἀβοήθητοι θά θρηνοῦν. «Τότε θρῆνος ἀπαραμύθητος, τότε κλαυθμός ἄμετρος, τότε στεναγμοὶ ἄπαυστοι. Τότε μακάριουσιν οἱ ἄνθρωποι τοὺς προτεθνηκότας, λέγοντες πρὸς αὐτούς. Ἀνοιξατε τοὺς τάφους ὑμῶν καὶ δέξασθε ἡμᾶς τοὺς ἀθλίους... Μακάριοι ὑμεῖς ὅτι οὐκ ἐθεάσασθε τὰς ἡμέρας ταύτας.».⁶⁶⁴

Ὁ Ἀντίχριστος μέ σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν θά ἀντιμετωπίσῃ τοὺς θρήνους καὶ τίς ἰκεσίες τῶν ἀνθρώπων. Θά φανῇ ἡ ἀδυναμία του. Θά ἀποκαλυφθῇ ἡ ἀπάτη καὶ θά γίνῃ γνωστόν ὅτι εἶναι ὄχι ὁ Μεσσίας, ἀλλὰ ὁ Ἀντίχριστος, ὁ ὁποῖος μέ ψευδοσημεῖα αὐτοεθεοποιήθη καὶ ἐπέβαλε τό σατανικὸν χάραγμά του. «Τότε ἀκούσαντες τῶν ρημάτων τοῦ δολίου τούτου οἱ ἄθλιοι νοήσουσιν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ πονηρὸς διάβολος, καὶ κόψονται ὀδυνηρῶς καὶ κλαύσονται μεγάλως καὶ τό πρόσωπον ταῖς χερσὶν αὐτῶν τύψουσι καὶ τὰ τρίχας αὐτῶν διαρρήξουσι καὶ τοῖς ὄνυξι τὰς παρειάς καταξανοῦσι λέγοντες πρὸς ἀλλήλους. ὦ τῆς συμφορᾶς, ὦ τῆς ὀδυνηρᾶς πραγματείας· ὦ τοῦ δολίου συναλλάγματος, ὦ τοῦ μεγίστου πτώματος. Πῶς ἐπλανήθημεν τῷ πλάνῳ; Πῶς προσηνέχθημεν αὐτῷ; πῶς τοῖς τούτου δικτύοις ἐζωγρεύθημεν; Πῶς τῇ

662. Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. ΤΞΥ'.

663. Ἰππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 929. C-932.A. (Β.Ε.Π. 6, 286).

664. Ἰππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. Α. (Β.Ε.Π. 6, 286).

μιαρᾷ αὐτοῦ σαγήνη συνειλκύσθημεν; Πῶς ἀκούοντες τῶν Γραφῶν οὐ συνιῶμεν; Καί γάρ τότε οἱ δεδεμένοι ἐν πράγματι βιωτικοῖς καί τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὗτοι εὐχερῶς προσαχθήσονται τῷ διαβόλῳ (= στόν Ἀντίχριστον) καί σφραγισθήσονται.».⁶⁶⁵

Ἡ Γραφή τό λέγει σαφῶς. Χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι ὄχι μόνον τό ὄνομα, ἀλλά καί «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ».⁶⁶⁶ Εἶναι γνωστός ὁ ἀριθμός-χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς' (666)».⁶⁶⁷ Εἶναι ἀδικοιολόγητη ἡ σύγχυσις. Σέ πολλούς λειτουργεῖ ὑποσυνείδητα μία ἐπιπολαία φυγή ἀπό τήν ἀλήθειαν καί τόν ἀγῶνα ὑπέρ τῆς ἀληθείας καί μέ σοφιστεῖες προσπαθοῦν νά καθησυχάσουν ἑαυτούς καί τούς ἄλλους, ὅτι δῆθεν τό «666» δέν μᾶς πάει στήν κόλασιν. Ἔτσι πλανῶνται καί πλανοῦν καί ἐμπλέκονται στά δίκτυα τοῦ ἀντιχριστιμοῦ. Θά εἶναι ὅμως πολύ ἀργά, ὅταν συνειδητοποιήσουν τήν πλάνην τους, ὅταν γίνουν ὑποχείριοι τοῦ Ἀντιχρίστου καί κράξουν: «ὦ τῆς συμφορᾶς... πῶς ἐπλανήθημεν... πῶς τῇ μιαρᾷ αὐτοῦ (= Ἀντιχρίστου) σαγήνη συνειλκύσθημεν; Πῶς ἀκούοντες τῶν Γραφῶν οὐ συνιῶμεν (δέν συνετιζόμεθα);».⁶⁶⁸

Ὁ θρῆνος τῶν ἐξαπατηθέντων καί χαραχθέντων θά εἶναι ἀπαρηγόρητος. «Τότε ἀπό ἀνατολῶν εἰς δυσμᾶς ἀχθήσονται καί ἀπό δυσμῶν ἕως ἀνατολῶν παραγενήσονται, καί κλαύσουσι μέγਾਲως καί κόψονται ἰσχυρῶς καί τῆς ἡμέρας διαφασκούσης ἐκδέξονται τήν νύκτα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν· καταλαβούσης δέ τῆς νυκτός... ζητήσουσιν, ἵνα κἄν θεωρῶσι τό φῶς τῆς ἡμέρας καί πῶς μέλλουσι λοιπόν χαλεπῷ θανάτῳ προσέρχεσθαι.».⁶⁶⁹ Τό κάλλος καί κάθε ἐπιθυμία γιά τή ζωή θά μαραθῇ. «Μεμάρανται τό κάλλος τῆς ὄψεως τοῦ προσώπου· γίνονται γάρ αἱ ἰδέαι αὐτῶν ὡσεὶ νεκρῶν. Καί τό κάλλος τῶν γυναικῶν μαρανθήσεται καί ἡ ἐπιθυμία τῶν ἀνθρώπων πάντων ἀφαιρεθήσεται.».⁶⁷⁰ Ὅλες οἱ ὑλικές ἀξίες θά περιφρονηθοῦν. «Ρίψεται τότε ὁ ἄργυρος καί ὁ Χρυσός ἐν ταῖς πλατεῖαις καί οὐδεὶς συνάξει αὐτούς· ἀλλά πάντα βδελυκτά καθεστήκασιν.».⁶⁷¹

Ἀσφαλῶς οἱ πληγές πού ἀνεφέρθησαν ἀνωτέρω θά πλήξουν κατ' ἐξοχήν τούς χαραγμένους μέ τήν ἀντίχριστην σφραγίδα. Οἱ ἀπροσ্কύνητοι ἐλπίζουν εἰς τόν «Ἰησοῦν τόν ρυόμενον ἡμᾶς ἀπό τῆς ὀργῆς τῆς

665. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 936. Α. (Β.Ε.Π. 6, 288).

666. Ἀποκ. 13,17.

667. Ἀποκ. 13,18.

668. Ἰππολύτου, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 936. Α.

669. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 936. C. (Β.Ε.Π. 6, 288-289).

670. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 937. Β.

671. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 937. Α.

ἐρχομένης.». ⁶⁷² Ὅπως οἱ πληγές τοῦ Φαραώ δέν ἐπληξαν τοὺς πιστοὺς Ἰουδαίους, ὁμοίως οἱ πληγές τοῦ Ἀντιχρίστου δέν θά πλήξουν τοὺς δικαίους, τοὺς σφραγισμένους μόνον μέ τόν σταυρόν καί τό Ἅγιον Πνεῦμα. «Οἶδε (= γνωρίζει) Κύριος εὐσεβεῖς ἐκ πειρασμοῦ ρύεσθαι, ἀδίκους δέ εἰς ἡμέραν κρίσεως κολαζομένους τηρεῖν.». ⁶⁷³

Ὅσοι διαφύγουν καί μείνουν ἀσφράγιστοι κρατοῦντες τόν σταυρόν καί τήν πίστιν τοῦ Χριστοῦ θά διαφυλαχθοῦν μέ Χάριν τοῦ Θεοῦ καί δέν θά ὑποστοῦν τά δεινά τῶν πληγῶν τοῦ Ἀντιχρίστου. «Οἱ δέ ἀκροώμενοι τῶν θείων Γραφῶν καί ἐπὶ χειῖρας ἔχοντες, καί ἐν νῷ ταύτας ἐννοοῦντες, πολλοί ἀποδράσονται ἐκ τῆς αὐτοῦ πλάνης. Νοήσουσι γάρ τῆς ἐπιβουλῆς αὐτοῦ τήν ἐμφάνειαν καί τῆς πλάνης αὐτοῦ τήν ἀλαζονείαν καί ἐκφεύξουσιν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ καί ἐπὶ τά ὄρη καί ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς κατακρυβήσονται καί μετὰ δακρύων καί συντετριμμένης καρδίας ζητήσουσι τόν φιλόανθρωπον· καί αὐτός ἐκσπάσει αὐτούς ἐκ τῶν βρόχων αὐτοῦ καί διασώσει ἐν τῶν σκανδάλων αὐτοῦ τῶν χαλεπῶν καί ἀοράτως σκεπάσει αὐτούς τῇ χειρὶ αὐτοῦ τῇ δεξιᾷ τοὺς ἀξίως αὐτῷ καί δικαίως προσπίπτοντας.». ⁶⁷⁴ Τοῦτο λέγει ὁ Θεός στήν Γραφήν. «Δικαίων ψυχαί ἐν χειρὶ Θεοῦ, καί οὐ μή ᾄσεται αὐτῶν βάσανος.». ⁶⁷⁵

---

672. Α' Θεσσαλονικεῖς, 1,10.

673. Β' Πέτρου, 2,9.

674. Ἰππολύτου, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 936. Β. (Β.Ε.Π. 6, 288).

675. Σοφία Σολ. 3,1.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Ο ΚΟΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ

1. Ἡ Βαβυλωνία τοῦ «666»

Ἡ ἐνότης τῆς ἀνθρωπότητος καί ἡ εἰρήνη εἶναι χρυσῇ ἐπιθυμία πάντων. Ἀλλά ὑπάρχει ἐνότης καί εἰρήνη ἐκ τοῦ Θεοῦ καί ἡ νομιζομένη ἐνότης καί εἰρήνη ἐκ τοῦ διαβόλου. Ἡ ἐνότης καί εἰρήνη τοῦ Θεοῦ θεμελιώνεται στόν Χριστόν, στήν ἀγάπην, στήν δικαιοσύνην, στήν ἐλευθερίαν, στόν ἀγιασμόν καί στήν θέωσιν τῶν προσώπων. Ἡ ἐνότης καί εἰρήνη τοῦ διαβόλου θεμελιώνεται στόν ἀντιχριστισμόν καί σ' αὐτόν τόν Ἀντίχριστον, στήν ἀποστασίαν, στήν ἀνελευθερίαν, στά συμφέροντα τῶν ἰσχυρῶν, στίς σκοπιμότητες τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, στό (666).

Φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιχειρουμένη ἐνοποίησης τοῦ κόσμου δέν θεμελιώνεται στήν ἀλήθειαν καί στόν Χριστόν, ἀλλά στό ψεῦδος καί στήν ἀπάτην τοῦ ἀντιχρίστου Παραδείσου. Πλανᾶται ἓνας μῦθος περί Ἀντιχρίστου-Μεσσίου. Ζοῦν πολλοί μέ ὄνειρα ὅτι ὅλα θά διορθωθοῦν, ὅλα θά λυθοῦν καί οἱ ἄνθρωποι θά εὕρουν ἐπὶ γῆς τόν παράδεισον καί τήν λύτρωσιν, ἀπό ὅλα τά βάσανα καί τίς στερήσεις. Νομίζουν ὅτι ἡ τεχνολογία καί οἱ νέες ἀνακαλύψεις θά φέρουν παντοτεινὴν εὐημερίαν καί ἀγνοοῦν ὅτι τό πρόβλημα τοῦ κακοῦ εἶναι προπαντός ἠθικόν, ὑπαρξιακόν. Νομίζουν ὅτι, ὅταν γίνουν οἱ λαοὶ ἓνα χαρμάνι μέσα σέ μιά ἀναγκαστικὴ ἐνότητα πανεθνική, θά ἔλθῃ ὁ μεσσίας κοσμοκράτορας, ὁ νέος Θεός.

Αὐτὴν τὴν σκοπιμότητα ἐξυπηρετεῖ καί τό «666» μέ τόν Ε.Κ.Α.Μ., πού ἐξαπλώνεται σέ διεθνῇ κλίμακα. Τό «666» ὑπόσχεται ἐνότητα, ἐξυπηρέτησιν, ἀπλούστευσιν ὑπηρεσιῶν, ἀχρήματον σύστημα συναλλαγῆς, παντός εἶδους προστασίαν, λύσιν ὅλων τῶν προβλημάτων. Φαίνεται ὅτι τό «666» ὑψώνεται ὡς ἓνας νέος Πύργος Βαβέλ, ὃχι βέβαια γιὰ νά φθάσῃ τόν Θεόν, ἀλλὰ γιὰ νά καταργήσῃ τόν Θεόν καί προβάλῃ ἀντὶ τοῦ Χριστοῦ κάποιον κοινόν θνητόν, τόν Ἀντίχριστον, ὡς κοσμοκράτορα καί μεσσίαν.

Ἐνότης καί εἰρήνη μέ τόν Χριστόν εἶναι εὐλογία. Ἐνότης καί ἀ-

ναγκαστική ειρήνη μέ τόν Ἀντίχριστον, γιά νά ἔλθῃ δῆθεν γρηγορώτε-
ρα ὁ Παράδεισος, εἶναι κατάρα. Ἡ ὅλη προσπάθεια τῆς ἐπιβολῆς τοῦ
χαράγματος «666» καί αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου κρύβει μέσα τῆς τήν
δύναμιν τῆς αὐτοκαταστροφῆς, τήν ἀλαζονείαν μιᾶς νέας Βαβυλωνίας,
ἡ ὁποία θά προκαλέσῃ πάλιν τήν βουλήν τοῦ ὑψίστου καί πάλιν θά ἰ-
σχύσῃ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «δεῦτε καί καταβάντες συγχέωμεν αὐτῶν
ἐκεῖ τήν γλῶσσαν, ἵνα μή ἀκούσωσιν ἕκαστος τήν φωνήν τοῦ πλησίον.
Καί διέσπειρεν αὐτούς Κύριος ἐκεῖθεν ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς
γῆς.».⁶⁷⁶ Κάθε ἀλαζονική βαβυλωνία κρύβει μέσα τῆς τήν δύναμιν τῆς
αὐτοκαταστροφῆς τῆς.

Ὑπάρχει ὁμως μία διαφορά μεταξύ Πύργου τῆς Βαβέλ τῆς Π.Δ. καί
τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ, πού ὑπόσχεται νά κτίσῃ ὁ Ε.Κ.Α.Μ. καί τό
«666». Σ' ἐκείνην τήν Βαβέλ τῆς Π.Δ. σύγχυσις γλωσσῶν καί διασκορπι-
σμός. «Ὅτε καταβάς τάς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ὁ Ὑψι-
στος.».⁶⁷⁷ Σ' αὐτήν τήν Βαβέλ τοῦ ἀντιχρίστου «666» ὄχι μόνον σύγχυ-
σις καί διασκορπισμός καί ἀλληλοεξόντωσις. Ἴσως ἐπιτρέψει ὁ Θεός
τήν πυρηνικήν αὐτοκαταστροφήν μας.

Ἐπὶ πλέον πάλιν ὁ Θεός καταβαίνων ὄχι διὰ προσωρινόν κολασμόν
τῆς Βαβυλωνίας, ἀλλά μετά δόξης τῆς Β' Παρουσίας ὡς κριτῆς τῶν πι-
στῶν καί ἀπίστων. Θά ἔλθῃ αἰφνιδίως. «ὥσπερ γάρ ἡ ἀστραπή ἐξέρχε-
ται ἀπό ἀνατολῶν καί φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται καί ἡ παρου-
σία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.».⁶⁷⁸ Δέν θά ὑπάρχῃ τότε περιθώριον χρό-
νου μετανοίας.

Κανείς δέν ἐπίστευε τόν Νῶε, ὅταν τοὺς ἔλεγε: Μετανοήσατε, ἔρ-
χεται ὁ κατακλυσμός.⁶⁷⁹ Δέν μετενόησαν. Ὁ κατακλυσμός ἦλθε καί ἀ-
πωλέσθησαν. Ἀραγε θά μετανοήσουν πρό τῆς Β' Παρουσίας ὅσοι ἐτοι-
μάζουν τήν Βαβέλ τοῦ «666»; Θά δοῦν ὑπεύθυνα τήν Βαβέλ τοῦ «666»
καί τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου οἱ νομιζόμενοι πιστοί ἢ θά μειδιοῦν
θεωροῦντες ὡς ἀνάξιον λόγου τό θέμα; Θά ἀφυπνισθοῦν ἢ θά παρα-
μείνουν στήν πλάνην τους «μεριμνῶντες καί τυρβάζοντες περί πολ-
λά»⁶⁸⁰ ἢ ἀσχολούμενοι περί ἀνέμων καί ὑδάτων; Θά εἶναι ἀναπολόγη-
τοι. Θά εἰπῇ ὁ Χριστός: «Ὑποκριταί, τό μέν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γι-
νώσκετε διακρίνειν, τά δέ σημεῖα τῶν καιρῶν οὐ δύνασθε γνῶναι;»⁶⁸¹.

676. Γένεσις 11, 7-8.

677. Κοντάκιον Πεντηκοστῆς, Πεντηκοστάριον, Ἔκδοσις, «ΦΩΣ», Ἀθῆναι 1974, σελ. 222.

678. Κατά Ματθ. 24, 27.

679. Γένεσις, κεφ. 6-7.

680. Λουκ. 10,41.

681. Ματθ. 16,3.

(Τοιχογραφία Τραπέζης Ἱ. Μ. Διονυσίου, ἁγίου Ὄρους. Ἀποκ. 19, 11-21).
 Ἐπὶ τοῦ Ἰπποῦ ὁ παντοκράτωρ Δεσπότης, Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς Ἰ. Χριστός, ὁ Κριτὴς τοῦ κόσμου καὶ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ νικητὴς καὶ θριαμβευτὴς. Ἡ ἐπικράτησις τοῦ Ἀντιχρίστου προσωρινή. Ἡ νίκη καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ Ἱ. Χριστοῦ αἰωνία. Κάτω κείτεται «εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός τὴν καιομένην» νικημένον τὸ θηρίον-Ἀντίχριστος, κατακεραυνωμένον ἀπὸ τὴν ρομφαίαν τοῦ λόγου, ποῦ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἱ. Χριστοῦ καὶ ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς θεότητός του.

Είναι δικαιολογημένη ή ανησυχία του άγιορείτου Παϊσίου, όταν γράφει: «'Απορῶ! πῶς δέν τούς προβληματίζουν ὅλα αὐτά τά γεγονότα; Γιατί δέν βάζουν ἔστω ἓνα ἐρωτηματικό γιά τίς ἐρμηνεῖες τοῦ μυαλοῦ τους; (ἐννοεῖ τίς ἀνεύθυνες γνῶμες, πού ἀθλώνουν τό «666» καί τόν Ε.Κ.Α.Μ.). Κι' ἄν μέ τίς ἐρμηνεῖες τους αὐτές ἐπιβοηθοῦν τόν 'Αντίχριστον γιά τό «σφράγισμα», καί παρασύρουν καί ἄλλες ψυχές στήν ἀπώλεια; Αὐτό ἐννοεῖ τό χωρίο: «... τό ἀποπλανᾶν, εἰ δυνατόν καί τούς ἐκλεκτούς» (Μαρκ. 13,22). Θά πλανηθοῦν αὐτοί πού τά ἐρμηνεύουν μέ τό μυαλό.».⁶⁸²

2. Ὁ Κολασμός τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῶν θηρίων

Εἶναι βεβαία ἡ τιμωρία τοῦ Ἀντιχρίστου καί ὅλων τῶν ὀργάνων του. Ὁ Προφήτης Δανιήλ ἀναφερόμενος στό θηρίον-Ἀντίχριστον λέγει: «ἐθεώρουν τότε ἀπό φωνῆς τῶν λόγων τῶν μεγάλων, ὧν τό κέρας ἐκεῖνο ἐλάλει, ἕως οὗ ἀνηρέθη τό θηρίον καί ἀπώλετο, καί τό σῶμα αὐτοῦ ἐδόθη εἰς καῦσιν πυρός.».⁶⁸³ Ὁ Μ. Ἀθανάσιος σχολιάζων τό στίχον λέγει: «Πρόδηλον δέ ὅτι τό θηρίον ὁ Ἀντίχριστος ἐστίν. Ὁ γάρ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἐρχόμενος, ἀνελεῖ αὐτόν τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ...».⁶⁸⁴ Ὁ Μ. Ἀθανάσιος συνδυάζει Δανιήλ καί Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς τοῦ Παύλου. «καί τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος, ὃν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καί καταργήσει τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ.»⁶⁸⁵

Ἡ τελική ποινή τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου θά εἶναι κατά τήν Β' Παρουσίαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Στήν Ἀποκάλυψιν ὁμως τοῦ Ἰωάννου ἀναφέρεται ὁ κολασμός τῆς βασιλείας τοῦ θηρίου διά τῆς πέμπτης πληγῆς. «Καί ὁ πέμπτος (ἄγγελος) ἐξέχεε τήν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τόν θρόνον τοῦ θηρίου· καί ἐγένετο ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἐσκοτωμένη (= ἐσκοτισμένη), καί ἐμασῶντο τās γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου.».⁶⁸⁶ Ὅλες γενικά οἱ πληγές θά πλήξουν τόν Ἀντίχριστον, τά ὄργανά του καί τούς ὁπαδούς των.

Θά φαίνεται ὅτι θριαμβεύει ὁ Ἀντίχριστος ὅτι πάντας σφραγίζει μέ τό χάραγμά του καί πάντας ἐξουσιάζει, ἀλλά βραχυτάτη θά εἶναι ἡ ἐξουσία του. Θά ἀκουσθῇ ἀπό τόν οὐρανόν «ὡς φωνή βροντῶν ἰσχυρῶν, λεγόντων· ἀλληλούϊα· ὅτι ἐβασίλευσε Κύριος ὁ Θεός ὁ παντοκράτωρ. Χαίρωμεν καί ἀγαλλιώμεθα καί δῶμεν τήν δόξαν αὐτῷ ὅτι ἦλθεν ὁ γά-

682. Παῖσιου Ἀγιορείτου, Ἔνθ' ἄνωτ. σελ. 26.

683. Δανιήλ 7, 11.

684. Μ. Ἀθανασίου, Ἀμφιβαλλόμενα, Μ. 28, 700 Α.

685. Β' Θεσσαλονικεῖς, 2, 8.

686. Ἀποκ. Ἰωάννου, 16,10.

μος τοῦ ἀρνίου καί ἡ γυνή αὐτοῦ ἡτοίμασεν ἑαυτήν.».⁶⁸⁷ Θά ἔλθῃ ὁ Χριστός ὡς θριαμβευτής καί Νυμφίος, ὁ δέ Ἄντίχριστος θά κατακραυγῶν. Ἄντίχριστος καί ψευδοπροφήτης θά ριφθοῦν στήν λίμνην τοῦ Πυρός, στήν Κόλασιν. «Καί ἐπιήσθη τό θηρίον καί ὁ μετ' αὐτοῦ ψευδοπροφήτης ὁ ποιήσας τά σημεῖα ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐπλάνησε τοὺς λαβόντας τό χάραγμα τοῦ θηρίου καί τοὺς προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ· ζῶντες ἐβλήθησαν οἱ δύο εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός τήν καιομένην ἐν θείῳ».⁶⁸⁸

Ὁ Ἄντίχριστος καί ὁ ψευδοπροφήτης δέν θά ἀποθάνουν, γιά νά ἀναστηθοῦν εἰς κρίσιν, ἀλλά θά ὑποστοῦν τήν ἀλλαγὴν καί ἀμέσως τήν τιμωρίαν. «Εἰκός μὲν οὖν, ὡς οὗτοι τόν κοινόν οὐκ ἀποθνήσκουσι θάνατον, ἀλλ' ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἀπαθανατιζόμενοι, τῷ δευτέρῳ θανάτῳ τῇ λίμνῃ τοῦ πυρός καταδικάζονται.».⁶⁸⁹ Τήν αὐτὴν τιμωρίαν θά ὑποστῇ καί ὁ διάβολος· «καί ὁ διάβολος ὁ πλανῶν αὐτοὺς ἐβλήθη εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός καί τοῦ θείου, ὅπου καί τό θηρίον καί ὁ ψευδοπροφήτης, καί βασανισθήσονται ἡμέρας καί νυκτός εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.».⁶⁹⁰ Αἰωνία θά εἶναι ἡ τιμωρία τοῦ Ἀντιχρίστου καί τοῦ ψευδοπροφήτου, ὅπως καί αὐτοῦ τοῦ διαδόλου, τόν ὁποῖον θά ὑπηρετήσουν καί ἐκφράσουν.

Περί τοῦ Ἀντιχρίστου λέγει ὁ Παῦλος: «οὐ ἔστιν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καί σημείοις καί τέρασι ψεύδους.».⁶⁹¹ Ἐπομένως κοινὴ ἡ τιμωρία «εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός τήν καιομένην ἐν θείῳ». Ὁ Παῦλος ἀναφέρει τόν τρόπον τῆς συντριβῆς τοῦ Ἀντιχρίστου, πού φανερῶναι τήν δύναμιν καί τόν θρίαμβον τοῦ Ἰ. Χριστοῦ κατὰ τήν Β' Παρουσίαν. «Καί τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος (= Ἀντίχριστος), ὃν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καί καταργήσῃ τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ.».⁶⁹²

Τόσον ἀδύνατος εἶναι ὁ Ἀντίχριστος καί τόσον παντοδύναμος εἶναι ὁ Χριστός. Ἀρκεῖ ἓνας λόγος ἀπό τό στόμα τοῦ Χριστοῦ, γιά νά συντρίψῃ τόν Ἀντίχριστον. «... καί πατάξει— ὁ Χριστός— γῆν τῷ λόγῳ τοῦ στόματος αὐτοῦ καί ἐν πνεύματι διὰ χειλέων ἀνελεῖ (= θά συντρίψῃ) ἀσεβῆ.».⁶⁹³ Τό σκότος τοῦ ψεύδους τοῦ Ἀντιχρίστου διαλύεται μέ τό φῶς τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ. Δέν ἀντέχει ὁ Ἀντίχριστος στήν ἐμ-

687. Ἀποκ. Ἰωάννου, 19. 6-7.

688. Ἀποκ. Ἰωάννου, 19, 20.

689. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 405. D.

690. Ἀποκ. Ἰωάννου, 20, 10. Μ. 106, 417 C καί 753-757.

691. Β' Θεσσαλ. 2, 9.

692. Β' Θεσσαλ. 2, 8.

693. Ἡσαΐου, 11, 4.

φάνισιν τοῦ Χριστοῦ. Μεγαλοπρεπής ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Μὲ ἓνα πρόσταγμα ὁ Ἀντίχριστος ἐξαφανίζεται. Κατὰ τὸν Θεοφύλακτον «... ὁ Χριστός τῳ ἐπιτάγματι μόνῳ (= μέ μόνην τὴν διαταγὴν), ἥτοι τῳ ἐμφυσήματι, τῳ Πνεύματος ἁγίου γέμοντι ἀφανίσει αὐτόν, καὶ τῇ παρουσίᾳ μόνῃ καταργήσει, τοῦτέστι παντελῶς ἀργὸν ποιήσει. Καὶ φανεῖς γάρ μόνον στήσει τὴν ἀπάτην.».⁶⁹⁴ Μὲ ἓνα ἀπλό φύσημα ὁ Ἰ. Χριστός θά συντρίψῃ τὸν Ἀντίχριστον. Ἡ δύναμις τοῦ λόγου τοῦ Χριστοῦ πλήρῃς Πνεύματος Ἁγίου θά ἀποκαλύψῃ ὅλην τὴν ἀπάτην τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καὶ ἔτσι ὁ Ἀντίχριστος θά καταργηθῇ, θά γίνῃ ἓνα μηδέν ἢ δύναμις του.

Ὁ Χρυσόστομος ἐρμηνεύων τὸ β' μέρος τοῦ στίχου «καὶ καταργήσῃ τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ»⁶⁹⁵ γράφει: «Καθάπερ γάρ πῦρ ἐπελθὼν ἀπλῶς τὰ μικρά ζωῦφια καὶ πρό τῆς παρουσίας αὐτῆς πόρρωθεν ὄντα ναρκᾶν ποιεῖ καὶ ἀναλίσκει· οὕτω καὶ ὁ Χριστός τῳ ἐπιτάγματι μόνον καὶ τῇ παρουσίᾳ τὸν Ἀντίχριστον ἀναλώσει. Ἀρκεῖ παρεῖναι αὐτόν, καὶ ταῦτα πάντα ἀπόλωλε· στήσει τὴν ἀπάτην καὶ φανεῖς μόνον.».⁶⁹⁶ Ὁ Ἀντίχριστος καὶ ἐν γένει ὅλος ὁ ἀντιχριστισμὸς παρομοιάζονται μὲ ζωῦφια, τὰ ὅποια καὶ ὅταν εἶναι ἀκόμῃ μακράν τὸ πῦρ ναρκώνονται καὶ ψοφοῦν «ἐκ τῆς θερμότητος», ὅπως προσθέτει ὁ Οἰκουμένιος.⁶⁹⁷ Ὁμοίως θά καταστραφῇ ὁ Ἀντίχριστος ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς θεότητος, ἀπὸ τὸν Ἰ. Χριστόν. Ἐάν παρομοιάσωμεν τὸν Ἰ. Χριστόν μὲ θεῖον πῦρ, ἀρκεῖ καὶ μόνον ὁ συριγμός του, γιὰ νὰ ἀφανισθῇ ὁ Ἀντίχριστος καὶ στήν συνέχειαν ἢ ἀνταύγεια τῆς παρουσίας του, «τῆς ἐπιφανείας του» τὸ λυκαυγές, πρό τῆς ἀνατολῆς του, γιὰ νὰ συντριβῇ ὁ Ἀντίχριστος, ὁ ὁποῖος θά γίνῃ ἓνα μηδέν μὲ αὐτὴν καὶ μόνον τὴν παρουσίαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, τὴν ἀνατολήν τῆς ἐνδόξου Β' Παρουσίας Του.

Συνοπτικὰ ἀναφέρει τὴν εἰκόνα αὕτῃ ὁ Κύριλλος Ἱεροσολύμων, «... ὑπὸ τῆς δευτέρας ἐξ οὐρανῶν ἐνδόξου παρουσίας τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ Θεοῦ καταργεῖται, τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ, Χριστοῦ τοῦ ἀληθοῦς· ὃς ἀνελὼν τὸν Ἀντίχριστον τῳ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ τῳ τῆς γεέννης τοῦτον παραδώσει πυρί.».⁶⁹⁸ Ὁ δὲ Ἱππόλυτος προσθέτει χαρακτηριστικὴν λεπτομέρειαν. «Τότε ἀχθήσεται ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἡγουν ὁ διάβολος, μετὰ τῶν δαιμόνων αὐτοῦ καὶ μετὰ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ ὑπὸ ἀγγέλων αὐστηρῶν καὶ ἀποτόμων· καὶ παραδο-

694. Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, Εἰς τὴν Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς, Μ. 124, 1344. Β.

695. Β' Θεσσαλ. 2.8.

696. Ἰω. Χρυσόστομος, Εἰς τὴν Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς, Μ. 62, 486.

697. Οἰκουμένιου Τρίκκης, Εἰς τὴν Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς, Μ. 119, 121. Β. Ὁμοίως Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, Ἐνθ' ἄνωτ.

698. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατήχησις ΙΕ' Μ. 33, 885. Β-С.

θήσονται τῷ πυρί τῷ ἀσθέστω καί τῷ σκώληκι τῷ ἀκοιμήτῳ καί τῷ σκότει τῷ ἐξωτέρῳ.»⁶⁹⁹.

3. Ὁ Κολασμός τῶν δεχομένων τό χάραγμα

α) Ποῖοι οἱ κολαζόμενοι

Προϋπόθεσις τῆς σωτηρίας εἶναι ἡ ὀρθή πίστις καί ἡ ἀφοσίωσις στόν Χριστόν. Δέν σώζεται ὅποιος δίνει μέρος τῆς καρδίας του στόν Χριστόν καί μέρος στόν Ἀντίχριστον. Ὁ Θεός διά τοῦ προφήτου μᾶς γνωστοποιεῖ τήν καταδίκην τῶν διψύχων καί διπλοκάρδων· «ἐμέρισαν καρδίας αὐτῶν, νῦν ἀφανισθήσονται.»⁷⁰⁰. Ὁ Χριστός δέν θέλει μέρος τῆς ψυχῆς μας, θέλει τήν ὅλην ψυχήν. Δέν εἶναι δυνατόν νά μοιρασθῇ τήν κυριότητα μέ τόν διάβολον καί τόν Ἀντίχριστον. Ὅσοι ἐπιλέγουν τόν Χριστόν πρέπει νά ἀνήκουν ἀποκλειστικά καί μόνον στόν Χριστόν καί νά ἀπορρίπτουν κάθε σχέσιν μέ τόν διάβολον καί Ἀντίχριστον.

Ἡ ἔνταξις καί παραμονή στήν παράταξιν τοῦ Χριστοῦ, στήν Ἐκκλησίαν, ἀπαιτεῖ τριπλῇ νίκην. «... ἐκ τοῦ θηρίου καί ἐκ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...»⁷⁰¹. Δέν φθάνει μόνον ἡ νίκη κατά τοῦ θηρίου, τῆς ἀθεϊστικῆς κοσμοθεωρίας του καί τῆς εἰκόνης του, τῆς ἀσεβοῦς καί ὑλιστικῆς πολιτείας καί τοῦ ἀντιχρίστου ἥθους, χρειάζεται καί ἡ νίκη κατά «τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ», δηλαδή κατά τοῦ χάραγματος «666».⁷⁰²

Κολάζεται, μάλιστα εἰς αἰώνιον κόλασιν, «εἴ τις προσκυνεῖ τό θηρίον καί τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί λαμβάνει τό χάραγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἢ ἐπὶ τήν χεῖρα αὐτοῦ.»⁷⁰³.

Τρία δεδομένα κολάζουν αἰωνίως: Πρῶτον ἡ προσκύνησις τοῦ θηρίου, δηλαδή ἡ ὑποταγή στόν ἀντιχριστισμόν ἢ καί σ' αὐτόν τόν Ἀντίχριστον μέ τήν μορφήν «καισαρολατρείας»⁷⁰⁴, δηλαδή μέ τήν ἀντικατάστασιν τῆς λατρείας τοῦ Χριστοῦ διά τῆς λατρείας τοῦ καίσαρος ἢ μέ τήν ἐκτέλεσιν τῶν ἀντιχρίστων, ἀντιθέων νόμων καί προσταγμάτων τοῦ καίσαρος. Κατά τόν Ἀνθιμον Ἱεροσολύμων «ἡ προσκύνησις αὐτοῦ –τοῦ θηρίου Ἀντιχρίστου– ἐστίν ἡ ὑποταγή, καί τό πεισθῆναι ταῖς φθοροποιαῖς αὐτοῦ θελήσεσιν.»⁷⁰⁵.

699. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 941. C. (Β.Ε.Π. 6, 291).

700. Ὡσηέ, 10, 2.

701. Ἀποκ. Ἰωάννου, 15,2.

702. E. NESTLE, Novum Testamentum Graece, σελ. 641.

703. Ἀποκ. Ἰωάννου, 14,9.

704. Π. Ἱ. Μπρατσιώτου, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Ἐν Ἀθήναις, 1950, σελ. 210, 226.

705. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Ἀνθίμου, Ἑρμηνεία εἰς τήν Ἱεράν Ἀποκάλυψιν,

Δεύτερον, κολάζει αιώνιως ή προσκύσεις τής εικόνας του θηρίου Ἀντιχρίστου. «Εἰκόνα –του Ἀντιχρίστου– δέ τήν δυσσεβῆ πολιτείαν καλεῖ.»⁷⁰⁶. Ὅποιος δηλαδή ἀποθηριώνεται μέ τήν ἀποστασίαν καί ἀντιχριστοποιεῖται καί γίνεται εἰκόν, ἀντίγραφον, ὁμοίωσις, τοῦ θηρίου Ἀντιχρίστου, αὐτός «τήν δυσσεβῆ πόλιτείαν μετέρχεται τήν ἐκεῖνον εἰκονίζουσαν»⁷⁰⁷, ἐκφράζει τό ἀντίχριστον ἦθος καί εἶναι σάν νά προσκυνῇ καί λατρεύῃ τόν Ἀντίχριστον. Κατά τόν Ἀνθιμον Ἱεροσολύμων ή εἰκόν τοῦ Ἀντιχρίστου λαμβάνεται μέ δύο ὄψεις εἴτε ὡς ἐξομοίωσις τοῦ κάθε ἀποστάτου μέ τόν Ἀντίχριστον εἴτε ὡς προσκύνσεις τῶν ὀργάνων τοῦ Ἀντιχρίστου, πού ἐκφράζουν αὐτόν, δηλαδή ή προσκύνσεις τοῦ ἀντιχριστισμοῦ. Ὁ Ἀντιχριστισμός μέ τά ἐκάστοτε ὄργανά του εἶναι ή εἰκόνα τοῦ Ἀντιχρίστου. «Εἰκόν δέ τοῦ θηρίου ὁ ὁμοιωθεὶς αὐτῷ κατά τήν κακήν πρᾶξιν καί τήν ἄθεσμον πολιτείαν. Ἐτι δέ εἰκόν αὐτοῦ λέγεται καί ὁ παρ' αὐτοῦ ἀποσταλεὶς, οἶονεὶ πρόσωπον καί εἰκόνα ἐκεῖνου ἐπιφέρων.»⁷⁰⁸.

Τρίτον, κολάζει τό χάραγμα τοῦ θηρίου-Ἀντιχρίστου, ὅταν λαμβάνεται ἐκουσίως στό μέτωπον ή στό χέρι, ἀκόμη καί στό μέτωπον τής ταυτότητος, τήν ὁποίαν ἐπιδεικνύει τό χέρι. Χάραγμα εἶναι καί τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ «666».

Ἀλλά δέν ἀπαιτοῦνται καί τά τρία αὐτά δεδομένα-θηρίον-εἰκόνα θηρίου-χάραγμα θηρίου, γιά τόν κολασμόν. Ἀρκεῖ τό ἓνα ἐξ αὐτῶν, γιά νά κολάσῃ αἰώνιως, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν Γραφήν. «καί οὐκ ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρας καί νυκτός οἱ προσκυνοῦντες τό θηρίον καί τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί εἴ τις λαμβάνει τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.»⁷⁰⁹. Οἱ προσκυνητές τοῦ θηρίου ἀντιχριστισμοῦ καί Ἀντιχρίστου κολάζονται καί ἄνευ τοῦ Χαραγματος. Προσκυνητές τοῦ θηρίου ὑπάρχουν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Αὐτοὶ κολάζονται, διότι φέρουν τό ἐσωτερικόν ἠθικόν χάραγμα τής προσκυνήσεως τοῦ θηρίου καί τοῦ ἀντιχρίστου ἦθους. Τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου-Ἀντιχρίστου, ὡς ἐξωτερικόν, ὁρατόν χάραγμα, ἐμφανίζεται ἐπὶ τής ἐποχῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Ἀντιχρίστου. Καί μόνον ή ἐκουσία ἀποδοχή τοῦ χαραγματος κολάζει. Ἡ διατύπωσις τοῦ κειμένου «καί εἴ τις λαμβάνει τό χάραγμα...» ἀποκαλύπτει ὅτι θά εἶναι περισσότεροι οἱ προσκυνητές τοῦ θηρίου, οἱ ὁποῖοι καί μόνον διά τήν προσκύνῃσιν θά κολασθοῦν. Οἱ προσκυνητές ὑπάρχουν σέ κάθε ἐποχήν, ἐνῶ οἱ χαραγμένοι μέ τό ἐξωτερικόν ὁρατόν χά-

ἐκδ. Β' Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη, 1981, σελ. 141.

706. Ἀρέθα Καισαρείας, "Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 689. Α.

707. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 345. C.

708. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Ἀνθίμου, "Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 141-142.

709. Ἀποκ. Ἰωάννου, 14, 11.

ραγμα μόνον επί ἐποχῆς Ἀντιχρίστου.

Ἡ σωτηρία, ὡς ἐλέχθη, ἀπαιτεῖ τὴν νίκην ὄχι μόνον κατὰ τοῦ ἐνός ἐκ τῶν τριῶν, ἀλλὰ καί κατὰ τῶν τριῶν. Δέν ἀρκεῖ κάποιος ἀγών, χρειάζεται γενναῖος ἀγών καὶ νίκη «ἐκ τοῦ θηρίου καὶ ἐκ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.»⁷¹⁰. Θά σωθοῦν «οὐχ οἱ τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου, ἢ τό θηρίον αὐτό, ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ καταπαλαῖσαι δεδυστυχηκότες, ἀλλ' ἀνδρικῶς νενικηκότες...»⁷¹¹. Δηλαδή δέν ἀρκεῖ ὁ ἀποτυχημένος ἀγών, ἀπαιτεῖται ἀγών καὶ νίκη καί κατὰ τοῦ ἀριθμοῦ-χαράγματος «666».

β) Ἡ ἐξάλειψις τοῦ ὀνόματος ἀπὸ τὴν Βίβλον τῆς ζωῆς καὶ ἡ Βίβλος τοῦ θανάτου «666».

Δέν ἀρκεῖ νά ἔχη βαπτισθῇ κάποιος, γιά νά σωθῇ. Μέ τό Βάπτισμα βέβαια γράφεται τό ὄνομα τοῦ πιστοῦ στό «Βιβλίον τῆς ζωῆς». Ὁ Κύριος εἶπε: «χαίρετε ὅτι τά ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς.»⁷¹². Ἀλλά εὐρέθη, μεταξύ μάλιστα τῶν δώδεκα ἀποστόλων, ὁ «υἱὸς τῆς ἀπωλείας»⁷¹³, ὁ Ἰούδας, τοῦ ὁποίου τό ὄνομα ἔσθησε ἀπὸ τό Βιβλίον τῆς ζωῆς. Ὁ ὁποιοσδήποτε χριστιανός εἶναι δυνατόν νά γίνῃ «υἱὸς ἀπωλείας», νά ἐξαλειφθῇ τό ὄνομά του ἀπὸ τό «Βιβλίον τῆς ζωῆς». Ὑπάρχει καί ἡ «Βίβλος τοῦ θανάτου», ἡ Βίβλος τοῦ Σατανᾶ-Ἀντιχρίστου. Μέ τὴν ἁμαρτίαν, τὴν ἀμετανοησίαν καὶ προπαντός μέ τὴν ἐκουσίαν προσκύνησιν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ μέ αὐτὴν τὴν ἐκουσίαν ἀποδοχὴν τοῦ χαράγματος του, ἡ ὁποία λειτουργεῖ ὡς ἄρνησις τῆς σφραγίδος τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀντίχριστον βάπτισμα, τό ὄνομα μεταγράφεται ἀπὸ τό Βιβλίον τοῦ οὐρανοῦ στό Βιβλίον τῆς κολάσεως καὶ τοῦ θανάτου. «καὶ εἴ τις οὐχ εὐρέθη ἐν τῇ Βίβλῳ τῆς ζωῆς γεγραμμένος, ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός»⁷¹⁴.

Στὴν Ἀποκάλυψιν ἀναφέρονται περιπτώσεις ἐξαλείψεως τοῦ ὀνόματος ἀπὸ τὴν βίβλον τῆς ζωῆς. «καὶ ἐάν τις ἀφέλῃ ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ἀφελεῖ ὁ Θεὸς τό μέρος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.»⁷¹⁵. Ἡ ἀπλὴ παραποίησις τῆς Ἀποκαλύψεως κοστίζει αἰωνίαν κόλασιν.

710. Ἀποκ. Ἰωάννου, 15, 2.

711. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 700. Α.

712. Λουκᾶν, 10,20.

713. Ἰωάννην, 17, 12. πρβλ. Β' Θεσσαλ. 2,3.

714. Ἀποκ. Ἰωάννου 20,15.

715. Ἀποκ. Ἰωάννου, 22,19.

Διά τῆς ἁμαρτίας, τῆς πωρώσεως, τῆς ἀμετανοησίας, τοῦ ἀντιχρίστου ἡθους, ἐξαλείφεται τό ὄνομα ἀπό τήν βίβλον τῆς ζωῆς τοῦ οὐρανοῦ καί γίνεται ὁ ἄνθρωπος ὁπαδός καί προσκυνητής τοῦ Ἀντιχρίστου καί τοῦ πολυκεφάλου θηρίου τοῦ ἀντιχριστισμοῦ. «καί προσκυνήσουσιν αὐτόν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τό ὄνομα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπό καταβολῆς κόσμου.»⁷¹⁶. Ἡ ἐγγραφή στήν Βίβλον ζωῆς προϋποθέτει Βάπτισμα μέ πίστιν εἰς Χριστόν. Γιά νά παραμείνη ἀνεξάλειπτον τό ὄνομα, ἀπαιτεῖται πίστις, ἡθος Χριστοῦ, κατά Χριστόν βίος. Ὅποιοι ἀπολέσουν τήν πίστιν καί τό ἡθος Χριστοῦ μεταγράφονται στήν Βίβλον τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἐκπίπτουν ἀπό τήν ζωὴν στόν θάνατον. Αὐτοί εἶναι «οἱ μηδέν τῶν οὐρανίων καί τῆς ἐκεῖ δόξης πεφροντικότες, ἀλλά τῇ γῇνῃ ἐστίᾳ καί τῇ κατ' αὐτήν χοιρώδει θιώσει προσαρμοζόμενοι. Διό καί τῆς τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς διημαρτήκασιν (= χάνουν) ἐγγραφῆς.»⁷¹⁷.

Εὐκόλως θά ἐξουσιάσῃ ὁ Ἀντίχριστος καί ὁ ἀντιχριστισμός αὐτούς τούς ραθύμους καί μή ἀγωνιζομένους κατά Χριστόν. «οἱ δέ πίστιν εἰλικρινῇ καί ὑπομονήν ἀμετάθετον ἐν τοῖς πειρασμοῖς ἔχοντες, ἀνεξάλειπτοι [ἐκ] τῆς βίβλου τῆς ζωῆς ἔσονται.»⁷¹⁸.

Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666» εἶναι μιά ἄρνησις ὁμολογίας πίστεως εἰς Χριστόν. Μήπως ὁ φέρων τό χάραγμα «666» ἀκούσῃ τήν αὐτήν φωνήν ὅπως καί οἱ πέντε μωρές παρθένες, «ἀμήν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς»⁷¹⁹; Αὐτό σημαίνει αἰώνιαν ἐξάλειψιν τοῦ ὀνόματος ἀπό τήν βίβλον τῆς ζωῆς. Ὅσοι ὁμολογήσουν Χριστόν μέ τόν ὅλον ἀγῶνα τους καί τήν ἀπόρριψιν τοῦ χαράγματος θά γίνουν «συμπολῖται τῶν ἀγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ.»⁷²⁰. Εἶναι πιστός ὁ λόγος τοῦ Κυρίου. «Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοί ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καγὼ ἐν αὐτῷ ἐμπροσθεν τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτόν καγὼ ἐμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.»⁷²¹.

Ἀπαιτεῖται λοιπόν πίστις, ὁμολογία, ἡθος Χριστοῦ, ἐνδυμα ἀρετῶν Χριστοῦ, ἀγών κατά τῶν παθῶν καί κατά τοῦ ἔσω καί τοῦ ἔξω χαράγματος, γιά νά μείνῃ τό ὄνομα στό βιβλίον τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ Χριστός μᾶς παραγγέλλει: «Ὁ νικῶν οὕτως περιβαλεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς, καί οὐ μή ἐξαλείψω τό ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς Βίβλου τῆς ζωῆς, καί ὁμολογήσω

716. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13,8.

717. Ἀρέθα Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106, 676. Β.

718. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106, 336. Β.

719. Κατά Ματθαῖον, 25,12.

720. Ἐφεσίους, 2,19.

721. Κατά Ματθαῖον, 10,32-33.

τό ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ πατρός μου καί ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ.»⁷²². Ἑρμηνεύων ὁ Ἀρέθας λέγει: «Ὁ νικῶν δέ φησιν. Τίνα νικῶν; Τά πάθη τῆς σαρκός. Οὗτος οὖν περιβαλεῖται τά τῶν οἰκείων ἀρετῶν ἱμάτια, ἃ ἐκάθαρεν ἐκ κόπων θεοφιλῶν, καί λάμψει ὡς ἥλιος ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι, καί τό ὄνομα αὐτοῦ ὃ ἐγράφη ἐν τῇ βίβλῳ τῶν τήν μή ἐκλείπουσαν ζώντων ζωήν, ἀνεξάλειπτον ἔσται ὡς ὁμολογουμένου αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Πατρός μου ὑπ' ἐμοῦ.»⁷²³. Μέ ποίαν παρρησίαν θά ζητήσῃ ὁ χριστιανός νά ὁμολογηθῇ τό ὄνομά του στόν οὐρανόν, ἐάν χάριν τῶν ὑλικῶν καί γηϊνῶν ἀγαθῶν καί χάριν τῆς κοιλίας δεχθῇ τό χάραγμα «666» στήν ταυτότητά του ἢ στό χέρι καί στό μέτωπον;

γ) Ὁ ἐπί γῆς κολασμός τῶν δεχομένων τό χάραγμα

Ἡ ἐκουσία ἀποδοχή τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου ἔχει ὡς συνέπειαν πρῶτον τόν ἐπί γῆς κολασμόν, ὁ ὁποῖος θά εἶναι ἠθικός, πνευματικός, ἀλλά καί σωματικός.

1) Ἡθικός αὐτοκολασμός

Τό χάραγμα «666» εἶναι, ὅπως ἐλέχθη, σημεῖον ἐπαφῆς μέ τόν Ἀντίχριστον καί τόν ἀντιχριστισμόν. Θέτει τόν σφραγιζόμενον ὑπό τήν σατανικήν ἐπήρειαν. Ἡ ἐκουσία ἀποδοχή τοῦ χαράγματος εἶναι αὐτοκολασμός. Τό χάραγμα «666» εἶναι κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ καί προκαλεῖ τήν κατ' ἐννοίαν καί ἐν συνεχείᾳ τήν κατ' ἐνέργειαν ἀποχριστοποίησιν καί ἀντιχριστοποίησιν. Λύει τόν Χριστόν στόν χριστιανόν καί σχετίζει μέ τόν Ἀντίχριστον.

Ὁ βαθμός ἐνεργοποιήσεως τοῦ «666» καί τό ποιόν ἐνεργείας του ἐξαρτῶνται ἀπό τό μέτρον τῆς ἐκουσίας ἀποδοχῆς, πού σημαίνει ἄρνησιν Χριστοῦ, ἀπό τό μέτρον ταυτίσεως τῆς βουλήσεως μέ τήν βούλησιν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, ἀπό τήν ὑποκριτικήν μετάνοιαν ἢ ἀμετανοησίαν, ἀπό τήν ἠθικήν κατάστασιν γενικά τοῦ ἀνθρώπου.

Τό χάραγμα «666» ἐντάσσει τόν ἄνθρωπον στήν παράταξιν τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ σφραγιζόμενος μέ τό «666» δίνει ἄνοιγμα στήν σατανικήν ἀντίχριστην ἐνέργειαν, ἡ ὁποία ἀλλοτριώνει τόν ἄνθρωπον καί διαμορφώνει κατ' ὀλίγον τό ἀντίχριστον ἦθος καί τήν ἀντίχριστην ἀντίδρασιν, τόν πάγιον ἀντίχριστον ἀρνητισμόν. Αὕτη ἡ ἀλλοτρίωσις, αὕτη ἡ ἀντιχριστοποίησις εἶναι ἡ χειρότερη αὐτοκαταδίκη. Ἡ ἀπόρριψις τοῦ Χριστοῦ καί ἡ συμμόρφωσις μέ τόν Σατανᾶ εἶναι ὁ χειρότερος αὐτοκολασμός.

Δέν δύναται νά συνδυάσῃ ὁ Χριστιανός πίστιν καί ὁμολογίαν Χρι-

722. Ἀποκ. Ἰωάννου, 3,5.

723. Ἀρέθα Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106, 552. Β-С.

στοῦ καί Ἀντιχρίστου. Ὄταν συντάσσεται κάποιος μέ τόν Ἀντίχριστον, ἀποτάσσεται τόν Χριστόν, ἀρνεῖται καί προδίδει τόν Χριστόν. Μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ «666» συντάσσεται καί ὁ χριστιανός μέ τόν Ἀντίχριστον. Τό «666» ἀποτελεῖ, ὅπως ἐλέχθη, ὁμολογία στόν Ἀντίχριστον. Ὅποιος ἐκουσίως δέχεται τό χάραγμα «666» δέν δύναται νά ἔχη τήν εὐλογίαν καί τήν Χάριν τοῦ σταυροῦ. Ἡ ἀποδοχή τῆς σφραγίδος τοῦ Ἀντιχρίστου καθιστᾷ ἀνενεργόν τόν σταυρόν. Ἡ Θεία Χάρις, ὅπως ἐλέχθη, δέν ἐνεργεῖ ἀναγκαστικά, ὅπως ἡ μαγεία. Ὄταν ὁ πιστός δέχεται τό σατανικόν σύμβολον, αὐτομάτως ἀπορρίπτει τό χριστιανικόν σύμβολον τοῦ σταυροῦ.

Τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἐνεργοποιεῖται μέ τήν πίστιν καί συντρίβει τίς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ πιστός δύναται νά κάμῃ τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ λέγων. «Ἰησοῦς Χριστός νικᾷ». Τότε εἶναι μέ τόν Χριστόν καί ἰσχύει πάντα ἡ εὐχή του Βαπτίσματος: «Συντριβήτωσαν ὑπό τήν σημείωσιν τοῦ τύπου τοῦ Σταυροῦ σου πᾶσαι αἱ ἐναντίαι δυνάμεις.»⁷²⁴. Ὄταν ὅμως κάμῃ τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καί συγχρόνως φέρῃ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ὁποῖον ἐδέχθη ἐκουσίως, τότε ὁ σταυρός δέν ἐνεργεῖ καί ὁ νομιζόμενος πιστός ἀποδεικνύεται ἄπιστος, διότι εὐρίσκεται ὑπό τήν ἐνέργειαν τοῦ ἀντιχρίστου χαράγματος, τό ὁποῖον ἀποκλείει τήν ἐνέργειαν τῆς σφραγίδος τοῦ Χριστοῦ. Γιά νά εἶναι κανεῖς τοῦ Χριστοῦ καί νά δέχεται τά δῶρα τῆς Χάριτός του, πρέπει μόνον αὐτόν νά ὁμολογῇ καί νά ἀποτάσσεται τόν Σατανᾶ. Ἡ ἀληθής χριστιανική συνείδησις καί ζωή τῆς Χάριτος εἶναι μία διαρκής, καθημερινή ἀποταγή τοῦ Σατανᾶ καί σύνταξις μετά τοῦ Χριστοῦ. Ὁ πιστός ὀφείλει καθημερινῶς νά λέγῃ: «Ἀποτάσσομαί σοι Σατανᾶ, καί τῇ πομπῇ σου, καί τῇ λατρείᾳ σου καί συντάσσομαί σοι Χριστέ»⁷²⁵. Ὅποιος ὅμως δέχεται τό «666» ἀποτάσσεται Χριστόν καί συντάσσεται μέ τόν Ἀντίχριστον, ἐπιλέγει ὡς Κύριον τόν Ἀντίχριστον καί τόν διάβολον. Αὐτό εἶναι ἡ χειροτέρα αὐτοκαταδίκη μέ ὅλες τίς συνέπειες.

Πρίν ἀπό τό Βάπτισμα εὐχεται ἡ Ἐκκλησία γιά τόν Κατηχούμενον: «Γράψον αὐτόν ἐν βίβλῳ ζωῆς σου, καί ἔνωσον αὐτόν τῇ ποιμνῇ τῆς κληρονομίας σου. Δοξασθήτω τό ὄνομά σου τό ἅγιον ἐπ' αὐτῷ...»⁷²⁶. Μέ τήν ἐκουσίαν ὅμως ἀποδοχήν τοῦ «666», τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου, οἱ πιστοί εἶναι ὡς νά ζητοῦν τήν μεταγραφὴν ἀπό τήν «βίβλον τῆς ζωῆς» στήν «βίβλον τοῦ θανάτου» τοῦ Σατανᾶ, τοῦ Ἀντιχρί-

724. Εὐχολόγιον Μέγα, Ἔκδ. «Ἀετέρος», Ἀθήναι, 1970, σελ. 139.

725. Ἰω. Χρυσοστόμου, Κατήχησις, Ι', 8,16. Ε.Π.Ε. 30, σελ. 556, 570. Παράβαλε: Εἰς Ἐφεσίους Λόγος Α, 4. Ε.Π.Ε. 20,430. Εἰς Κολασ. Λόγος ΣΤ' Ε.Π.Ε. 22, 202 καὶ 204.

726. Εὐχολόγιον Μέγα, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 130.

στου· «καί προσκυνήσουσιν αὐτόν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραται τό ὄνομα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπό καταβολῆς κόσμου.»⁷²⁷ Αὐτή ἡ διαγραφὴ τοῦ ὀνόματος ἀπὸ τὴν «βίβλον τῆς ζωῆς» σημαίνει αἰώνιαν καταδίκην. «καί εἴ τις οὐχ εὐρέθη ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς γεγραμμένος, ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός.»⁷²⁸

2) Ψυχοσωματικός κολασμός

(1) Ἡ οὐαὶ τῶν ἀκρίδων-ἡ θάσσανος τῶν δαιμονικῶν ἡδονῶν

Στὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου γίνεται λόγος γιὰ ψυχοσωματικόν κολασμόν τῶν μὴ ἐχόντων τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ καὶ δεχομένων τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ ἐκουσία ἀποδοχὴ τοῦ χαράγματος σημαίνει ἀπόρριψιν τοῦ σταυροῦ, τῆς σφραγίδος τοῦ Θεοῦ. Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρομεν παραδείγματα ψυχοσωματικοῦ κολασμοῦ ἐξ αἰτίας τοῦ χαράγματος.

Οἱ μὴ σφραγισμένοι μέ τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ, μέ τόν σταυρόν καὶ τὴν πίστιν στὸν Χριστόν, θά ὑποστοῦν τόν ψυχοσωματικόν κολασμόν ἀπὸ τὴν «πρώτην οὐαί»⁷²⁹, ἀπὸ τὴν πληγὴν τῶν ἀκρίδων, ἡ ὁποία ὑπενθυμίζει τὴν ὀγδόην αἰγυπτιακὴν πληγὴν τοῦ Φαραώ⁷³⁰. «Καί ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐσάλπισε... καὶ ἤνοιξε τό φρέαρ τῆς ἀβύσσου, καὶ ἀνέβη καπνός... καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ ἐξῆλθον ἀκρίδες εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἐξουσία ὡς ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ σκορπίοι τῆς γῆς· καὶ ἐρρέθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τόν χόρτον τῆς γῆς οὐδέ πᾶν χλωρόν οὐδέ πᾶν δένδρον, εἰ μὴ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες οὐκ ἔχουσι τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.»⁷³¹

Τό ἄνοιγμα τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου συμβολίζει τὴν ἀποδέσμευσιν τῶν πονηρῶν πνευμάτων καὶ αὐτοῦ τοῦ Σατανᾶ. Διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως καὶ πρό παντός διὰ τῆς Ἀναστάσεώς του ὁ Χριστός ἐδέσμευσε τόν Σατανᾶ καὶ τοὺς δαίμονας αὐτοῦ. Πρό τῆς Β΄ Παρουσίας, ἐπὶ Ἀντιχρίστου, θά λυθῇ πάλιν ὁ Σατανᾶς καὶ θά δοθῇ σ' αὐτόν γιὰ λίγον χρόνον ἐξουσία. Θά ἐπιτρέψῃ ὁ Θεός νά ἀνοιγῇ αὐτό τό φρέαρ ἀβύσσου καὶ νά ἐξέλθουν οἱ δαίμονες. «τοῦτον δέ κατὰ θείαν συγχώρησιν τοὺς καταδικασμένους [τῇ ἀβύσσῳ] πονηροὺς ἀνάγειν δαίμονας· οὓς ὁ Χριστός ἐνανθρωπήσας ἔδωκεν· ὅπως πρό τῆς συντελείας τὰ οἰκεῖα ἐνεργήσαντες ἀτελευτήτου τύχωσι κολάσεως.»⁷³²

727. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13,8 πρβλ. Ἀποκ. 3,5.

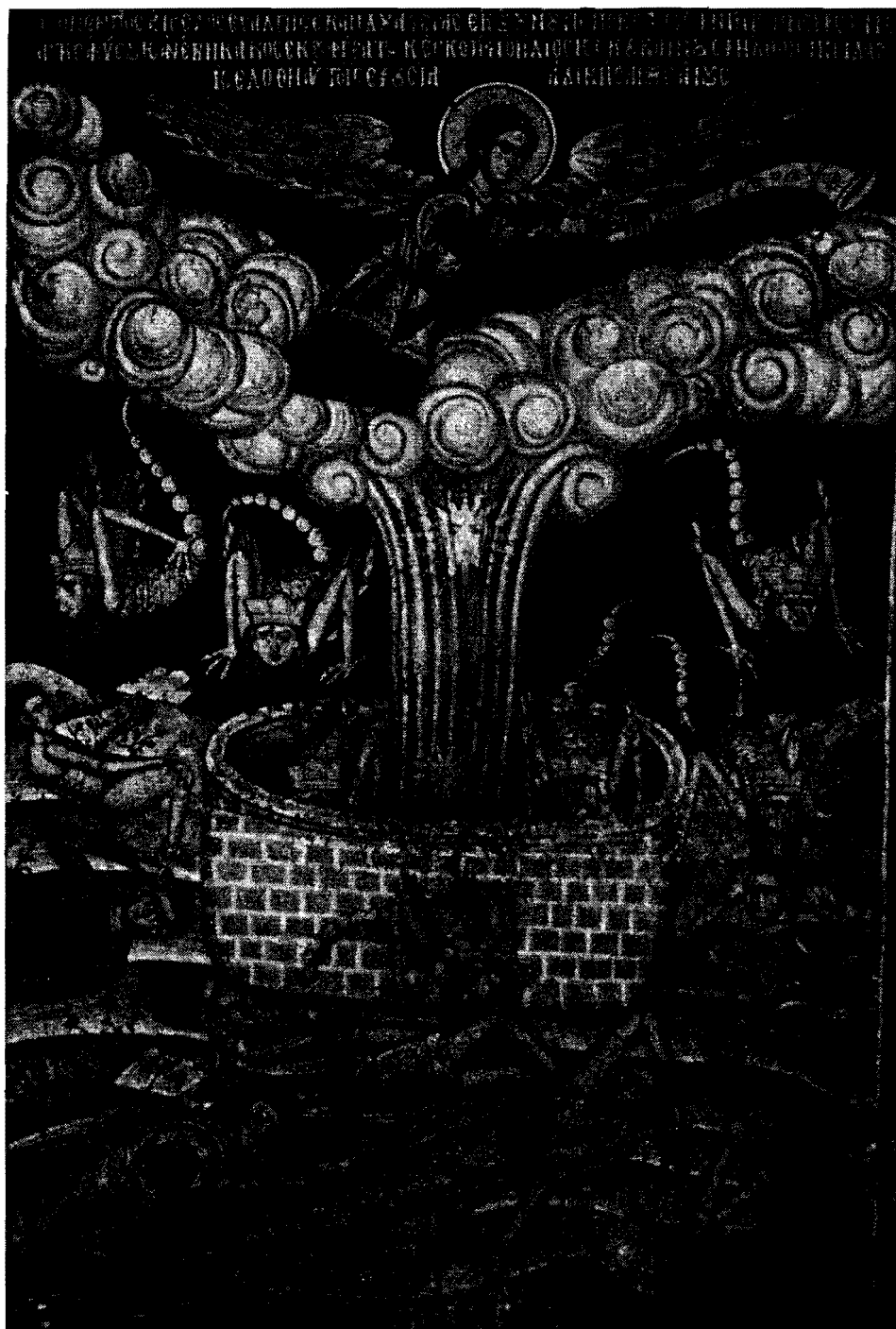
728. Ἀποκ. Ἰωάννου, 20,15.

729. Ἀποκ. Ἰωάννου, 9,12.

730. Ἐξόδου, 10,4, ἐξῆς.

731. Ἀποκ. Ἰωάννου, 9, 1-4.

732. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 296. D-297.A.

(τοιχογραφία Τραπεζης 'Ι. Μ. Δοχειαρίου, 'Αγ. Όρους. 'Αποκ. 9, 1-11).

Οί αναρίθμητες ακρίδες-σκορπιοί, είναι οί δαιμονικοί λογισμοί, πού κυριεύουν τούς σαρκολάτρες καί τούς οδηγούν στην ίκανοποίησιν ήδονών, οί όποίες παρά την βραχείαν εύχαρίστησιν δαγκώνουν μέ την νεκροποιόν ενέργειαν της άμαρτίας, προκαλούν πόνον, ανοίγουν χάσμα άνικανοποιήτου καί κάμουν την καρδίαν άβυσσον κολάσεως. Τά στεφάνια των ακρίδων είναι οί ήττες των Χριστιανών, οί όποίες στεφανώνουν τούς δαίμονες.

Ὁ καπνός ὁ ἐξερχόμενος ἐκ τῆς ἀβύσσου δύναται νά εἶναι συμβολική παράστασις «τοῦ μεγίστου πλήθους τῶν ἐκ τῆς ἀβύσσου ἐξερχομένων ἀκρίδων.»⁷³³ καί κυρίως τῶν ἐσκοτισμένων λογισμῶν τῆς πλάνης καί σαρκολατρείας. Κατά τοὺς Πατέρας ὁ καπνός, ὁ ὁποῖος ἀνέβη ἐκ τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου «καί ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος καί ὁ ἀήρ ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ φρέατος.»⁷³⁴, συμβολίζει τὴν ψυχικὴν σκότωσιν ἀπὸ τὸν ζόφον τῶν λογισμῶν τῆς πλάνης, τῶν λογισμῶν ποὺ προηγούνται ἀπὸ τὰ κακά ἔργα ἀπὸ τίς ἄνομες ἡδονές. «καπνόν δέ, τὸν προηγούμενον τῶν πονηρῶν ἔργων τῶν προσβολῶν αὐτῶν ζόφον· ὧν παραδειχθεισῶν ἐξουσία τούτοις βασανίζειν τοὺς ἀνθρώπους δέδοται. Ἡ δέ τοῦ ἡλίου καί τοῦ ἀέρος σκότωσις, τὴν τῶν ἀπολαυόντων ἀνθρώπων τοῦ φωτός αὐτῶν δηλοῖ ψυχικὴν τύφλωσιν· ἢ τὴν ἐπὶ τοῖς δυσχερέσι διάθεσιν· σκότος γάρ τοῖς ἐν ὁδύναις τό φῶς νενόμισται.»⁷³⁵. Ἡ ἀθρόα προσβολή τῶν σκοτεινῶν λογισμῶν συμβολίζεται μέ τὸν καπνόν ἐκ τῆς ἀβύσσου, κατὰ τὸν Ἀνδρέα Καισαρείας.

Ὅμοίως κατὰ τὸν Ἀρέθα καπνός εἶναι ἡ μνήμη τῶν ἀσεβῶν. «Καπνόν δέ ἀναδοθῆναι ἀπὸ τοῦ φρέατος, τῆς τῶν ἐκεῖ περιειργμένων (= φυλακισμένων) ἀσεβῶν μνήμης τε καί ἐκφάνσεως... παραστησάσης... ἡ τῶν ἀσεβῶν μνήμη... πᾶν εἴ τι συμπαθείας φῶς, ἐσβέσθαι ἐνεποίησε τῷ μεγαλείῳ τῶν τολμηθέντων αὐτοῖς.»⁷³⁶. Κατά τὸν Ἱεροσολύμων Ἀνθίμον τό ἄνοιγμα τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου συμβολίζει τὴν παρότρυσιν τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν. «Ἀνοίγει δέ αὐτός τό φρέαρ τῆς ἀβύσσου ἐν τῷ ἐρεθίζειν τὰς σαρκικάς ἐπιθυμίας, καί παροτρύνειν ἐπὶ τὰς κακὰς ἐργασίας.»⁷³⁷.

Ἐπομένως ἡ δαιμονιώδης αὐτὴ προσβολή τῶν λογισμῶν ἀποτελεῖ βασανισμόν, σκοτίζει τὸν νοῦν καί προκαλεῖ ὁδύνην. Ὁ νοῦς καί ἡ καρδιά τῶν δεχομένων τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου γίνεται ἄβυσσος κολάσεως καί ἀνέρχεται στήν μνήμην τῶν μὴ ἐχόντων τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ ὡς καπνός ζοφώδης τό πλήθος τῶν λογισμῶν τῆς πονηρίας καί παρακινεῖ μέ δαιμονικόν μένος στά ἔργα τὰ δαιμονικά.

Οἱ ἀκρίδες, οἱ ὁποῖες ἐξέρχονται ἐκ τοῦ καπνοῦ τῆς ἀβύσσου, ἐκ τῶν σατανικῶν ἀναθυμιάσεων τῶν πονηρῶν λογισμῶν καί ἐπιθυμιῶν συμβολίζουν τίς ἄνομες ἡδονές. Γι' αὐτές παρακινοῦν οἱ δαιμονικοί, ἐσκοτισμένοι λογισμοί καί οἱ ἐπιθυμίες. Κατά τὸν Π. Μπρατσιώτην

733. Π. Ἱ. Μπρατσιώτου, "Ενθ' ἄνωτ. σελ. 162.

734. Ἀποκ. Ἰωάννου, 9, 2.

735. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106, 297. Α.

736. Ἀρέθα Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106, 621 Β-С.

737. Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων, Ἑρμηνεία εἰς τὴν Ἱεράν Ἀποκάλυψιν, ἔκδ. Β' 1981, σελ. 89.

«Δέν πρόκειται... περί πραγματικῶν ἀκρίδων, ἀλλά περί ἄλλων κακοποιῶν, δαιμονικῶν ὄντων ὁμοιοζόντων πρὸς αὐτάς...»⁷³⁸. Κατά τόν Π. Τρεμπέλαν «Αἱ ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἀκρίδες δέν εἶναι αἰσθηταί, ἀλλά δέον νά ἐκληφθοῦν ἀλληγορικῶς ὡς δυνάμεις σατανικαί· καί ἡ ἐπίδρασις αὐτῶν καί ἡ ἐξ αὐτῶν πληγὴ περιγράφουν εἶδος τι δαιμονοληψίας καί αἰχμαλωσίας πονηρᾶς.»⁷³⁹.

Οἱ φυσικὲς ἀκρίδες προέρχονται ἀπὸ τὴν φθοράν τοῦ ἀέρος καί τὴν σαπίαν, πού εὐνοοῦν τὴν ἐκκόλαψιν των. Καί οἱ δαιμονικὲς ἡδονές προέρχονται ἀπὸ τὴν ἠθικὴν σκότῳσιν καί διαφθοράν. «Ἡ μνήμη τῶν ἀκρίδων, ὑποσημαίνειν ἔοικεν (= φανερώνει) ἀπηνεστέραν (= σκληροτέραν) τὴν μνήμην τῆς τῶν ἀμαρτωλῶν ἐν τῇ προσκαίρῳ αὐτῶν ζωῇ ἐκτοπωτάτης (= ἐκκεντρικῆς) διαγωγῆς. Διό καί ἐκ τοῦ καπνοῦ τὴν γένεσιν φησιν ἐσχηκέναι, ἐπεὶπερ καί τῶν αἰσθητῶν ἀκρίδων ἡ γένεσις ἐκ φθοροποιοῦ περιέχοντος λαμβάνει τὴν ἀφορμὴν.»⁷⁴⁰. Ἡ ἠθικὴ ἀθλιότης καί διαφθορά ἐκκολάπτει ὡς ἄλλες ἀκρίδες τοὺς δαιμονικοὺς λογισμοὺς καί τίς ἡδονές, οἱ ὁποῖες βασανίζουν τοὺς ἀνθρώπους. «Ὡςπερ ἀπὸ τῆς φθορᾶς τοῦ ἀέρος γεννῶνται αἱ ἀκρίδες, οὕτως ἀπὸ τῆς ἐφθαρμένης πολιτείας (= ζωῆς) τῶν ἐν γῇ πολιτευομένων (= σαρκικῶς ζώντων) χαμαιζήλων γεννᾶται ἡ μνήμη τῶν πονηρῶν αὐτῶν πράξεων καί συνειδήσις πονηρά, πλήττουσα τὰς ψυχὰς, ὡς πλήττουσιν οἱ σκορπίοι.»⁷⁴¹.

Οἱ ἀκρίδες συμβολίζουν τίς ἄνομες ἡδονές, οἱ ὁποῖες βασανίζουν τοὺς σαρκικοὺς ἀνθρώπους ὡς ἔμμονες ἀκατάσχετες ἐπιθυμίες καί δέν τοὺς ἀφήνουν νά ἡσυχάσουν, ἀλλὰ τοὺς κατατρώγουν τὴν ψυχὴν. Βασανίζουν τοὺς ἀνθρώπους καί ὡς μνημέες αἰσchrῶν ἔργων, πού κεντρὺν τὴν συνειδήσιν καί προκαλοῦν ἀφόρητην ψυχικὴν ὀδύνην.

Οἱ ἡδονές πού ἱκανοποιοῦνται δαγκώνουν καί δηλητηριάζουν τὴν ψυχὴν καί τὴν κάμουν νά πονᾷ φρικτά, ὅπως τό σῶμα ἀπὸ τό δάγκωμα τοῦ σκορπιοῦ. «Βραχεῖα ἡδονὴ ἡσθεῖσα μακρὰν τίκει λύπην».

Οἱ «ἀκρίδες», οἱ ἄνομες ἡδονές, προσωποποιοῦνται.⁷⁴² «Καί ἐδόθη αὐταῖς ἐξουσία ὡς ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ σκορπίοι τῆς γῆς.»⁷⁴³. Κατά τόν Ἀρέθα καί τό ὄνομα ἀκρίδες εἶναι συμβολικόν. «Ἀλλά καί τό ἀκρίδες

738. Π. Ἰ. Μπρατοιώτου, "Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 162.

739. Π. Ν. Τρεμπέλα, "Ἡ Κ.Δ. μετὰ συντόμου ἐρμηνείας, "Ἐκδ. 17η, Ἀθήναι 1973, σελ. 1017.

740. Ἀρέθα Καισαρείας, "Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 621. C-D.

741. Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων, "Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 89.

742. Κατά Ἀρέθαν: «Δεδόσθαι δέ ἐξουσίαν ὡς ἐπὶ ἐμψύχων αὐταῖς διεσκευάσθη τῇ προσωποποιίᾳ». Μ. 106, 621. D.

743. Ἀποκ. Ἰω. 9,3

ὄνομα.. τοῦ κατ' ἄκρας τὰς τιμωρίας ἐπαχθῆναι (= ὅτι πολὺ σκληρές τιμωρίες θά ἐπιφέρουν) πρὸς δῆλωσιν παρελήφθη.»⁷⁴⁴.

Ποῖοι κολάζονται μέ τὴν βάσανον τῶν ἐπιθυμητῶν ἡδονῶν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἱκανοποιήσεως αὐτῶν, πού ὁμοιάζει μέ δάγκωμα σκορπιοῦ; Ἐκεῖνοι, «οἵτινες οὐκ ἔχουσι τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.»⁷⁴⁵. Ἡ ἐξουσία τῶν ἀκρίδων εἶναι νά βασανίζουν καὶ ὄχι νά φονεύουν. «Καί ἐδόθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀποκτείνωσιν αὐτούς, ἀλλ' ἵνα βασανισθῶσι μῆνας πέντε· καὶ ὁ βασανισμὸς αὐτῶν ὡς βασανισμὸς σκορπίου, ὅταν παῖση ἄνθρωπον.»⁷⁴⁶.

Κατὰ τὸν Ἀνδρέα ὁ ἐπὶ πέντε μῆνας βασανισμὸς συμβολίζει ἢ τὸν βραχὺν χρόνον ἢ τίς πέντε αἰσθήσεις, διὰ τῶν ὁποίων ἱκανοποιοῦνται οἱ ἡδονές καὶ ἐπιτελεῖται ἡ ἁμαρτία. «τούς δέ πέντε μῆνας τοῦ βασανισμοῦ αὐτῶν, σημαίνειν ἡγούμεθα ἢ τὸ τοῦ χρόνου μικρόν... ἢ χρόνον τινὰ πεμπταῖον, διὰ τὰς πέντε αἰσθήσεις, δι' ὧν ἡ ἁμαρτία τοῖς ἀνθρώποις εἰσέρπει (= εἰσέρχεται) ἢ καιρὸν ὠρισμένον, Θεῷ δέ μόνῳ γινώριμον.»⁷⁴⁷.

Κατὰ τὸν Ἀρέθα οἱ πέντε μῆνες συμβολίζουν καὶ τίς πέντε αἰσθήσεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς διαπλάσεως τοῦ ἐμβρύου, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν πέμπτον μῆνα ἔχει πλήρως ἀνεπτυγμένες τίς πέντε αἰσθήσεις. «Τὸ δέ πεμπταῖον τῶν μηνῶν, ἐπεὶ καὶ οἱ μῆνες τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου μέτρα, ὅθεν καὶ τὰ γνωστήρια τούτου, αἱ αἰσθήσεις τὸ ἐνεργεῖν ἔλαβον, εἰκότως (= εὐλόγως) ἰσαρίθμῳ παραστάσει (= πέντε αἰσθήσεις) τὸ ἁμαρτάνειν αἰνίττεται (= φανερώνει), εἰς τὸ μνήμην ἀνθρώποις ἐμποιεῖν τῶν δι' ὧν ἔσχον τὸ τὴν κρίσιν ἀνέχεσθαι. Ἐκ τούτων γάρ καὶ περὶ τούτων ἡ ἀνταπόδοσις.»⁷⁴⁸. Δηλαδή οἱ πέντε μῆνες ὑπενθυμίζουν τίς πέντε αἰσθήσεις, διὰ τῶν ὁποίων ἡ ἁμαρτία καὶ αἱ ὁποῖαι θά κολασθοῦν. Δηλώνεται ὁ σωματικὸς κολασμὸς. Τὴν κάθαρσιν τῶν διὰ τῶν ἡδονῶν τῆς ἁμαρτίας μολυνομένων πέντε αἰσθήσεων σχετίζει ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μέ τὴν ἐπὶ πέντε ἡμέρας διατήρησιν τοῦ πρὸς θυσίαν ἀμνοῦ τοῦ Πάσχα. «Διατηρεῖται δέ εἰς Πέμπτην ἡμέραν (ὁ ἀμνός), ἵσως ὅτι καθαρτικὸν αἰσθήσεων τὸ ἐμὸν θυμα, ἐξ ὧν (= αἰσθήσεων) τὸ πταίειν, καὶ περὶ ἅς (= αἰσθήσεις) ὁ πόλεμος, εἰσδεχομένας τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας...»⁷⁴⁹.

744. Ἀρέθα Καισαρείας, "Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 621. D.

745. Ἀποκ. Ἰωάννου, 9,4.

746. Ἀποκ. Ἰωάννου 9,5. καὶ 10.

747. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 297. B.

748. Ἀρέθα Καισαρείας, "Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 624. D.

749. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΜΕ, 14, εἰς τὸ Πάσχα. Μ. 36, 641. C. (Ε.Π.Ε. 5, 180).

Ἡ λεπτομερὴς περιγραφή τῶν ἀκρίδων ἔχει σημασίαν. «καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν ἀκρίδων ὅμοια ἵπποις ἡτοιμασμένοις εἰς πόλεμον, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ὡς στέφανοι ὅμοιοι χρυσίῳ, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὡς πρόσωπα ἀνθρώπων, καὶ εἶχον τρίχας ὡς τρίχας γυναικῶν, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῶν ὡς λεόντων ἦσαν. Καὶ εἶχον θώρακας ὡς θώρακας σιδηροῦς, καὶ ἡ φωνὴ τῶν πτερύγων αὐτῶν ὡς φωνὴ ἁρμάτων ἵππων πολλῶν τρεχόντων εἰς πόλεμον.»⁷⁵⁰

Ἀριστα παριστάνεται ὁ ἀόρατος πόλεμος τῶν δαιμονικῶν λογισμῶν καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ ἡδονῶν. Ὅμοιάζουν οἱ ἀκρίδες μέ ἵππους πολεμοχαρεῖς. Δηλοῦται ἡ προσβολὴ τῶν λογισμῶν καὶ ἡδονῶν. Ὅταν κυριεύσουν τὴν ψυχὴν, στρατεύονται στὰ μέλη τῆς σαρκός, στίς πέντε αἰσθήσεις καὶ προκαλοῦν πολέμους. «Πόθεν πόλεμοι καὶ μάχαι ἐν ὑμῖν; —λέγει ὁ Ἰάκωβος— οὐκ ἐντεῦθεν, ἐκ τῶν ἡδονῶν ὑμῶν τῶν στρατευομένων ἐν τοῖς μέλεσιν ὑμῶν;»⁷⁵¹. Ὁ πόλεμος τῶν ἡδονῶν μέσα στό ἄτομον εἶναι ἐναντίωσις τοῦ φρονήματος τῆς σαρκός πρὸς τό φρόνημα τοῦ πνεύματος. Ὁ πόλεμος αὐτός ἐπεκτείνεται καὶ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Οἱ σαρκικοί ἄνθρωποι δέν ἀνέχονται τοὺς πνευματικούς ἀνθρώπους.

Οἱ στέφανοι «ὅμοιοι Χρυσίῳ», συμβολίζουν τίς νίκες τῶν ἡδονῶν, μᾶλλον τίς νίκες τῶν δαιμόνων, οἱ ὅποιοι μέ τοὺς ἐσκοτισμένους, δαιμονικούς λογισμούς καὶ τίς ἡδονές πολεμοῦν καὶ νικοῦν πολλάκις τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Ἀνδρέας λέγει: «Οἶμαι (= νομίζω) δέ καὶ διὰ τούτων τῶν ἀκρίδων τοὺς πονηροὺς μᾶλλον νοεῖσθαι δαίμονας... Καὶ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν στεφάνους χρυσοειδεῖς τῆς καθ' ἡμῶν νίκης φέροντας· οἷς (= μέ τὰ ὅποια στεφάνια) ἡμεῖς, ὅταν ἡττηθῶμεν, τὴν κακὴν νίκην δι' ἡδονῆς νικῶντες (οἱ δαίμονες) στεφανοῦσθαι νομίζομεν.»⁷⁵². Τά πρόσωπα τῶν ἀκρίδων-ἡδονῶν, «ὡς πρόσωπα ἀνθρώπων», διότι οἱ ἄνθρωποι διὰ τῶν μελῶν τῆς σαρκός ἱκανοποιοῦν τίς ἡδονές. Οἱ «τρίχες γυναικῶν» δηλοῦν τὴν γυναικειὰν πρόκλησιν, τὴν πορνικὴν καὶ μοιχειακὴν ἀπάτην. «Καὶ αἱ γυναικεῖαι τῶν τριχῶν ἐμπλοκαὶ ὡς πυκάζουζαι (= καλύπτουσαι) τοὺς ἀπατεῶνας. Τοιαῦται γάρ καὶ αἱ σαρκικαὶ ἡδοναί, αἵτινες τῷ φαινομένῳ αὐτῶν ἐπιτέρπειν (= εὐχαριστοῦν) τῷ ἑαυτῶν ὀλισθήματι τοὺς δελεασθέντας κατασύρουσι.»⁷⁵³.

Δηλοῦται διὰ τῶν ἀκρίδων κυρίως ὁ σαρκικός πόλεμος, τὰ σαρκικά πάθη, ἡ μανία τοῦ πανερωτισμοῦ, ἡ τρέλλα τῆς σαρκολατρείας. «Τὰς δέ τρίχας τῶν γυναικῶν, σημαίνειν τό ἡδυπαθές τῶν δαιμόνων, καὶ

750. Ἀποκ. Ἰωάννου, 9, 7-9.

751. Ἰακώβου 4,1.

752. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 297, D.-300. Α.

753. Ἀρέθα Καισαρείας, "Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 625. C-D.

πρός πορνείαν διεγερτικόν.»⁷⁵⁴. Τά πάθη τῆς σαρκικῆς ἀκολασίας εἶναι φοβερός ψυχοσωματικός κολασμός.

Οἱ ὀδόντες τῶν ἀκρίδων-ἡδονῶν «ὡς λεόντων», σημαίνει ὅτι κατατρώγουν αὐτούς, πού τίς ἱκανοποιοῦν, αὐτούς πού δέν ἔχουν φόβον Θεοῦ καί σφραγίδα κυριότητος καί εἶναι δοῦλοι σαρκολατρείας, συρόμενοι ἀπό δαίμονας πορνείας. Σ' αὐτούς ὁ δαιμονικός ἔρως εἶναι ἀνίκητος, ὅπως ὁ λέων καί τούς κατατρώγει. «ἔρως ἀνίκατε μάχαν»⁷⁵⁵. Δέν χορταίνουन ποτέ οἱ ἡδονές, ἀλλά βασανίζουν τόν ἄνθρωπον. Κατά τόν Ἀνδρέα Καισαρείας μέ τούς λεοντείους ὀδόντας δηλοῦται τό φονικόν καί ἰοβόλον καί μέ τούς σιδηροῦς θώρακας, τό σκληροκάρδιον⁷⁵⁶.

Ἡ ταχυτάτη ἐπίθεσις τῶν δαιμόνων μέ τούς πονηρούς λογισμούς καί τίς ἡδονές, παρίσταται μέ τήν φράσιν «καί ἡ φωνή τῶν πτερύγων αὐτῶν ὡς φωνή ἀρμάτων ἵππων πολλῶν τρεχόντων εἰς πόλεμον.»⁷⁵⁷. Μεγάλον θόρυβον καί ταραχήν προκαλοῦν στήν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου οἱ λογισμοί τῆς πονηρίας καί οἱ ἄνομες ἡδονές. Οἱ δαίμονες προσβάλλουν τούς σαρκικούς ἀνθρώπους μέ τούς λογισμούς ἡδονῶν, καί ὑποδουλώνουν αὐτούς μέ τό σαρκικόν φρόνημα καί τήν ἱκανοποίησιν τῶν ἡδονῶν, τήν σαρκικήν, ἁμαρτωλήν ζωήν. «... ἡ πτῆσις μέν τό τῆς ἐπελεύσεως θάττον (= ταχύ) αἰνίττεται καί τό ἄνωθεν ἐπιέναι (= ὅτι ἐπέρχονται). Φωνάς δέ τῶν πτερύγων τήν ἐφόρμησιν αὐτῶν λέγει πρὸς τήν πολεμικήν αὐτῶν συμπλοκήν.»⁷⁵⁸.

Τό δηλητηριῶδες κεντρί τῶν ἀκρίδων-ἡδονῶν εἶναι στήν οὐράν. «καί ἔχουσιν οὐράς ὁμοίας σκορπίοις καί κέντρα, καί ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν ἐξουσίαν ἔχουσι τοῦ ἀδικῆσαι τούς ἀνθρώπους μῆνας πέντε.»⁷⁵⁹. Οἱ πονηροί λογισμοί προσβάλλουν παντοῦ ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἀλλά οἱ ἀληθινοί χριστιανοί ἀποκρούουν τά στίφη τῶν πονηρῶν λογισμῶν καί δέν βλάπτονται ἀπό αὐτούς καί δέν κυριεύονται ἀπό τούς δαίμονας. Οἱ ἀκάλυπτοι ὅμως ἀπό τήν θείαν Χάριν σαρκολάτρες ἡττῶνται ἀπό τούς λογισμούς, ἱκανοποιοῦν τίς ἁμαρτωλές ἡδονές καί θανατώνονται πνευματικά. Τό θανατηφόρον κεντρί εἶναι στήν οὐράν τῶν ἀκρίδων-ἡδονῶν. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἡδονῆς φαίνεται γλυκεῖα, ἀλλά ἡ κατάληξις τῆς, ἡ οὐρά τῆς εἶναι πνευματικός θάνατος καί ἀκόμη σωματική βάσανος.

754. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106, 300. Α.

755. Σοφοκλέους, Ἀντιγόνη,

756. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ.

757. Ἀποκ. Ἰωάννου, 9,9.

758. Ἀρέθα Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106, 625. D.

759. Ἀποκ. Ἰωάννου, 9,10.

Λίαν ἐπιτυχῶς ἐρμηνεύει ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας. «Τάς δέ ὁμοιωθεΐσας τοῖς σκορπίοις οὐράς αὐτῶν, τά τῶν ἁμαρτιῶν τέλη (= κατάληξιν) [αἰνίττεσθαι (= φανερώνουν)] τίκτοντα (= διότι γεννοῦν) ψυχικόν θάνατον.»⁷⁶⁰. Ἡ ἡδονή προκαλεῖ τήν ἐπιθυμίαν, «ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκτει ἁμαρτίαν, ἡ δέ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκύει (= γεννᾷ) θάνατον.»⁷⁶¹.

Οἱ νοητές ἀκρίδες, οἱ δαίμονες, οἱ λογισμοί, οἱ ἡδονές προσβάλλουν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλά στοὺς χριστιανούς δέν ἔχουν ἐξουσίαν. «Καί ἐρρέθη αὐταῖς (πῆραν ἐντολήν), ἵνα μὴ ἀδικήσωσι... εἰ μὴ τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες οὐκ ἔχουσι τήν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.»⁷⁶². Ὅσοι λοιπόν ἀντικαταστήσουν τήν σφραγίδα τοῦ σταυροῦ μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου θά ἐκτεθοῦν στήν πληγὴν τῶν ἀκρίδων, θά ὑποκύψουν στίς προκλήσεις τῶν ἡδονῶν καί θά βασανίζωνται ἀπό τήν δουλείαν τῆς ἁμαρτίας, ἡ ὁποία δαγκώνει σάν τόν σκορπιόν.

Χαρακτηριστικόν τό σχόλιον τοῦ Ἀνδρέου Καισαρείας: «Τό δέ τάς νοητάς ἀκρίδας πλήττειν τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τήν τῶν σκορπίων ὁμοιότητα, δηλοῖ τό ἐν τῷ τέλει τῶν πονηρῶν πράξεων τόν θλαπτικόν τῆς ψυχῆς ἐγκεκρύφθαι (= ὅτι ἔχει κρυφθῇ) θάνατον· ὃν ὑφίστανται οἱ μὴ σεσημειωμένοι τῇ θείᾳ σφραγίδι τά μέτωπα· καί τῷ φωτισμῷ τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ διὰ Πνεύματος ἀγίου μὴ περιλαμπόμενοι...»⁷⁶³.

(2) Τό ἔλκος ἐπὶ τοὺς ἔχοντας τό χάραγμα τοῦ θηρίου

Ἕνα ἄλλο δεῖγμα τοῦ κολασμοῦ τῶν δεχομένων τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι τό ἔλκος, τό ὁποῖον προκαλεῖ ἡ πρώτη ἀπό «τάς ἐπτά φιάλας τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς τήν γῆν.»⁷⁶⁴. Ἡ πληγὴ αὕτη πλήττει μόνον τοὺς ἔχοντας τό χάραγμα. «Καί ἀπῆλθεν ὁ πρῶτος (ἄγγελος) καί ἐξέχεε τήν φιάλην αὐτοῦ εἰς τήν γῆν· καί ἐγένετο ἔλκος κακόν καί πονηρόν ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔχοντας τό χάραγμα τοῦ θηρίου καί τοὺς προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ.»⁷⁶⁵. Ἡ πληγὴ αὕτη ὑπενθυμίζει τήν 6ην πληγὴν τῆς Αἰγύπτου, ἡ ὁποία ἐστράφη «... ἐννατίον Φαραῶ καί ἐναντίον τῶν θεραπόντων αὐτοῦ... καί ἐγένετο ἔλκη, φλυκτίδες ἀναζέουσαι, ἐν τε τοῖς ἀνθρώποις καί ἐν τοῖς τετράποσι.»⁷⁶⁶.

760. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106, 300. Β.

761. Ἰακώθου, 1,15.

762. Ἀποκ. Ἰωάννου, 9,4.

763. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 297. Α.

764. Ἀποκ. Ἰωάννου, 16,1.

765. Ἀποκ. Ἰωάννου 16,2.

766. Ἐξοδος, 9, 8-10.

Μέ ὅλες τίς πληγές τῆς Ἀποκαλύψεως κολάζεται ἡ ἀποστασία ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ ἡ προσκύνησις ὡς Μεσσίου τοῦ Ἀντιχρίστου. «Ὁ Ἀντίχριστος ὑπέθρεψεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἐλπίδα χρυσοῦ αἰῶνος ἄνευ Θεοῦ καὶ κατὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστὸς πλήττει ἤδη καὶ διὰ τῆς σιδηρᾶς ράβδου αὐτοῦ κατερειπώνει τὸ ἀντίχριστον κράτος.»⁷⁶⁷ Ὁ σκοπὸς τοῦ κολασμοῦ εἶναι ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἀποδέσμευσις ἀπὸ τὸν πλάνον Ἀντίχριστον.

Ἡ πληγὴ τοῦ ἔλκους ἀπλώνεται σ' ὅλην τὴν γῆν, γιὰ νά κολάσῃ τοὺς φέροντας τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ προσκυνοῦντας τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, δηλαδὴ τοὺς πεισθέντας στὴν ἀντίχριστην κοσμοκρατορίαν του, στὴν ἄθεην ἐξουσίαν του,⁷⁶⁸ καὶ ὑποταγέντας σ' αὐτόν. Ἡ πληγὴ τοῦ ἔλκους δύναται νά ἐκληφθῇ «ἐν φυσικῇ καὶ ἠθικῇ ἐννοίᾳ (τύψεις συνειδήσεως).»⁷⁶⁹ Ἡ φιάλη συμβολίζει τὸν κολασμόν. «Ἡ φιάλη ἐνταῦθα, καθάπερ καὶ τὸ ποτήριον, ἐπὶ κολαστικῆς ἐνεργείας ἐκλαμβάνεται.»⁷⁷⁰ Ὁ ἄγγελος «ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν». «χῦσιν τῆς φιάλης νοητέον τὴν κίνησιν καὶ εἰς πρᾶξιν ὁρμὴν τοῦ θεικοῦ θυμοῦ.»⁷⁷¹ κατὰ τὸν Ἀνθιμον Ἱεροσολύμων.

Ἡ ἔκχυσις τῆς φιάλης «εἰς τὴν γῆν» σημαίνει ὅτι πλήττει τοὺς γῆϊνον ἔχοντας φρόνημα. «ἐπὶ τὴν γῆν δέ χεθῆναι, γῆν, τοὺς τῇ ματαιότητι τῶν γηϊνῶν περισπωμένους ἀποκαλῶν.»⁷⁷² Αὐτὴ ἡ προσκόλλησις στὰ γῆϊνα ὁδηγεῖ στὴν ἀποδοχὴν τοῦ χαράγματος καὶ στὴν ὑποταγὴν στὸν Ἀντίχριστον. «Ἐπὶ τὴν γῆν δέ ἐγένετο ἡ ἔκχυσις, τοὔτέστιν ἐπὶ τοὺς διὰ γῆϊνα, δόξαν καὶ πλοῦτον κοσμικόν, καὶ Χοῖκου σώματος ἀνάπαυσιν, δεξαμένους τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου, καὶ προσκυνήσαντας, ἤτοι πεισθέντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ.»⁷⁷³

Οἱ κολαζόμενοι μέ τὴν πληγὴν τοῦ ἔλκους εἶναι οἱ δεχόμενοι τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ προσκυνοῦντες τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, τὴν ἀντίχριστην ἐξουσίαν καὶ κοσμοκρατορίαν του. Αὐτοὺς ὀνομάζει ὁ Ἀρέθας «πονηροὺς». «Πονηροὶ δέ τίνες ἂν εἶεν (= ποῖοι μποροῦν νά εἶναι), ἢ (= παρὰ) οἱ τὸ χάραγμα ἐπιφερόμενοι τοῦ θηρίου, ἐκ τοῦ ἀποστῆναι (= διότι ἀπεμακρύνθησαν) μὲν ἀπὸ Θεοῦ ζῶντος, τῷ Ἀντιχρίστῳ δέ προσρυῆναι (= διότι προσχώρησαν στὸν Ἀντίχριστον).»⁷⁷⁴.

767. Π.Ν. Τρεμπέλα, Ἡ Κ.Δ. μετὰ συντόμου ἐρμηνείας, Ἀθῆναι 1973, σελ. 1038.

768. Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 152.

769. Π.Ι. Μπρατσιώτου, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 239.

770. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 357. D.

771. Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 152.

772. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 704. B.

773. Ἀνθίμου, Ἱεροσολύμων, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 152.

774. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 704. C.

Τό ἔλκος αὐτό τό «κακόν καί πονηρόν» ἀσφαλῶς εἶναι ψυχικός καί σωματικός κολασμός, ὁδύνη ψυχική καί σωματική. «... ἔλκος πονηρόν γενήσεσθαι· τήν ἐν καρδίᾳ πύου δίκην σφύζουσαν ὁδύνην αἰνιττόμενον (= ὑπονοεῖ), τήν ἐγγινομένην ταῖς τῶν ἀποστατῶν καρδίαις...»⁷⁷⁵. Τό ἔλκος τό πονηρόν συμβολίζει τήν ψυχικήν θάσανον καί ὁδύνην· «... ἔλκος τήν ἐν καρδίᾳ σφύζουσαν ὁδύνην ἀλληγορῶν.»⁷⁷⁶. Ἀλλά ἡ ὁδύνη θά εἶναι καί σωματική ἀπό σωματικές πληγές. «Εἰκός (= εὐλογον) δέ καί αἰσθητῶς τά τούτων τραυματίζεσθαι [σώματα], πρὸς ἔλεγχον τῆς ἐλκωθείσης αὐτῶν ψυχῆς τοῖς διαβολικοῖς τῆς πλάνης τοῦ ἀπατεῶνος [καί Ἀντιχρίστου καί ἀποστάτου] θέλεσι.»⁷⁷⁷. Ἡ ἐλκωσις καί τοῦ σώματος, δηλαδή, θά ἀποδεικνύη τήν ψυχικήν ὁδύνην ἐξ αἰτίας τῆς πλάνης καί προσκυνήσεως τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῆς ἀποδοχῆς τοῦ χαράγματός του. Θά εἶναι δέ ἀνυπόφορος ἡ ὁδύνη, διότι ὁ Ἀντίχριστος καί τά ὄργανά του δέν θά δύνανται, ὅπως ἄλλοτε ὁ Φαραώ καί οἱ περί αὐτόν, νά ἀπαλλάξουν τούς βασανιζομένους ὁπαδούς ἀπό τά ἔλκη αὐτά. Ἔτσι ἡ ὁδύνη καί ὁ βασανισμός θά εἶναι ἀνυπόφορος, «ὅταν θεηλάτοις πληγαῖς (= μέ θεόσταλτες πληγές) μαστιζόμενοι, μηδεμιᾶς παρά τοῦ θεοποιηθέντος παρ' αὐτῶν Ἀντιχρίστου ἰάσεως τεύξωνται (= ἐπιτύχουν).»⁷⁷⁸.

(3) Ὁ σκοτασμός τοῦ θρόνου τοῦ θηρίου καί βασανισμός τῶν ὁπαδῶν τοῦ

Ἄλλο δεῖγμα τῆς ὁδύνης ἀπό τόν κολασμόν τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι ἡ μάσησις τῶν γλωσσῶν των μετά τήν σκότῳσιν τοῦ θρόνου τοῦ θηρίου, τήν ὁποῖαν ἐπιφέρει ἡ πέμπτη φιάλη-πληγή. «Καί ὁ πέμπτος (ἄγγελος) ἐξέχεε τήν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τόν θρόνον τοῦ θηρίου· καί ἐγένετο ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἐσκοτωμένη, καί ἐμασῶντο τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου.»⁷⁷⁹.

Ἀγνωστον ποῦ εἶναι ὁ θρόνος τοῦ θηρίου, τοῦ Ἀντιχρίστου. Γνωστόν εἶναι μόνον ὅτι ἐδόθη ὁ θρόνος αὐτός ἀπό τόν Σατανᾶ. «καί ἔδωκεν αὐτῷ ὁ δράκων (= Σατανᾶς) τήν δύναμιν αὐτοῦ καί τόν θρόνον αὐτοῦ καί ἐξουσίαν μεγάλην.»⁷⁸⁰.

Κατά τόν Ἀρέθαν «θρόνος τοῦ θηρίου» εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου. «Θρόνον γάρ τήν βασιλείαν φησί (= ἐννοεῖ)· θηρίον δέ τόν

775. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106, 357. D.

776. Ἀρέθα Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ.

777. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106,360.A.

778. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106, 357. D.-360.A.

779. Ἀποκ. Ἰωάννου, 16,10.

780. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13,2.

Ἐντίχριστον»⁷⁸¹. Κατά τόν Ἀνδρέαν, «τό ἐπιχεθῆναι τήν φιάλην ἐπὶ τόν τοῦ θηρίου θρόνον, σημαίνει τό ἐπὶ τήν βασιλείαν τοῦ Ἀντιχρίστου τήν τοιαύτην ὀργήν ἐκχεῖσθαι καί ἐσκοτισμένην δείκνυσθαι, ἅτε (= διότι) ἀφεγγῇ τῷ τῆς δικαιοσύνης Ἡλίῳ τυγχάνουσιν.»⁷⁸². Δηλαδή ἐσκοτισμένη ἀποδεικνύεται ἡ βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου συγκρινομένη μέ τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ἐλέγχεται ἡ ἀπάτη καί ἡ πλάνη καί τό ψεῦδος τῆς θεοποιήσεως τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἀληθής. Ἡ Βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου ψεῦδος καί σκότος. Κατά τόν Ἀρέθαν «ἐσκοτισμένην δέ τήν βασιλείαν αὐτοῦ φησιν, ἣν ἡ τῆς φιάλης ἐκχυσις ἐποίησε, τῇ ὑπερβολῇ τῆς ὀδύνης.»⁷⁸³. Κατ' ἄλλην ἐρμηνείαν εἶναι δυνατόν «καί βασιλείαν νοῆσαι τοὺς ὑπέρ τήν βασιλείαν τοῦ Ἀντιχρίστου τεταγμένους»⁷⁸⁴, δηλαδή τοὺς ἄρχοντας, ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου καί τοὺς ὁπαδοὺς αὐτοῦ.

Ἀποτέλεσμα τῶν πληγῶν καί μάλιστα τοῦ σκοτασμοῦ τοῦ θρόνου τοῦ θηρίου εἶναι ἡ τραγική κατάστασις τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἀντιχρίστου, οἱ ὅποιοι δέν θά δύνανται νά συγκρατήσουν τόν ἀφόρητον ψυχοσωματικόν πόνον. «καί ἐμασῶντο τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου.»⁷⁸⁵. Φοβερά ποινή κατά τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἀντιχρίστου. «Ἡ δέ τῶν γλωσσῶν μάσησις τήν ὑπερβολήν τῆς ὀδύνης δηλοῖ, ἥ (= ἀπό τήν ὁποίαν) οἱ πλανηθέντες ὑπ' αὐτοῦ κατασχεθήσονται (= θά κυριευθοῦν), ὑπό τῶν θεηλάτων πληγῶν μαστιζόμενοι (= βασανιζόμενοι ἀπό τίς θεόσταλτες πληγές).»⁷⁸⁶.

Θά ἐπιτρέψῃ ὁ Θεός νά δοκιμασθοῦν οἱ πλανηθέντες καί πιστεύσαντες στόν Ἐντίχριστον μέ σκληρές πληγές, γιά νά γνωρίσουν ὅτι εἶναι ψευδής Θεός καί δέν δύναται νά τοὺς σώσῃ ἀπό τόν κολασμόν. «Ὅπως ἂν, γνόντες ὅτι ἀπατηλός ἐστίν ὁ παρ' αὐτῶν ὡς Θεός δοξαζόμενος, τῆς πλάνης παύσωνται (= νά παύσουν νά πλανῶνται).»⁷⁸⁷. Ἀλλά ἡ πνευματική τύφλωσις καί ὁ ἐγωϊσμός δέν θά ἀφήσῃ αὐτοὺς νά ἐπιστρέψουν. «Καί ἐβλασφήμησαν τόν Θεόν τοῦ οὐρανοῦ ἐκ τῶν πόνων αὐτῶν καί ἐκ τῶν ἐλκῶν αὐτῶν, καί οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν.»⁷⁸⁸.

Ὁ κολασμός μέ τίς ἀκρίδες, μέ τό ἔλκος τό πονηρόν, μέ τόν σκο-

781. Ἀρέθα Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106, 708. C.

782. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106,364. C.

783. Ἀρέθα Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106, 708. C.

784. "Ενθ' ἄνωτ.

785. Ἀποκ. Ἰωάννου, 16,10.

786. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106,364. D.

787. "Ενθ' ἄνωτ.

788. Ἀποκ. Ἰωάννου, 16,11.

τασμόν καί μέ ὅλες τίς ἄλλες πληγές δέν θά ἀγγίξη τούς ἀληθινούς πιστούς, αὐτούς πού δέν θά δεχθοῦν νά σφραγισθοῦν μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ Ἰ. Χριστός εἶπε γιά τούς ἀποστόλους καί τούς ἀληθινούς χριστιανούς: «ἐθεώρουν τόν σατανᾶν ὡς ἀστραπήν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα.»⁷⁸⁹ Ἡ πίστις καί τά ἅγια ἔργα τῶν χριστιανῶν συντρέβουν καί διαλύουν τήν κυριαρχίαν τοῦ διαβόλου καί τοῦ «κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ»⁷⁹⁰ Ἀντιχρίστου.

Οἱ χριστιανοί οἱ φέροντες τήν σφραγιδα τοῦ Θεοῦ καί μή δεχόμενοι τό χάραγμα, ἔχουν τήν προστασίαν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος εἶπε: «χαίρετε δέ ὅτι τά ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς.»⁷⁹¹ Οἱ δίκαιοι εἶναι ὑπό τήν ἄμεσον προστασίαν τοῦ Θεοῦ. «Δικαίων δέ ψυχαί ἐν χειρί Θεοῦ, καί οὐ μή ἄψηται αὐτῶν βάσανος.»⁷⁹² Οἱ ἀληθinoί χριστιανοί ἔχουν τήν Χάριν νά μήν βλάπτωνται ἀπό τίς πληγές. Ὁ Κύριος εἶπε: «Ἰδοὺ δίδωμι ὑμῖν τήν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφρων καί σκορπίων καί ἐπὶ πᾶσαν τήν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, καί οὐδέν ὑμᾶς οὐ μή ἀδικήσῃ.»⁷⁹³ Οἱ σφραγισμένοι ὁμως μέ τό χάραγμα «666» θά εἶναι εὐάλωτοι σ' ὅλες τίς πληγές.

δ) Αἰωνία κόλασις τῶν χαραγμένων

1) Τό ποτήριον τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. Αἰωνία βάσανος ἐν πυρί καί Θείῳ

Ὁ Χριστός ἔκαμε τό πᾶν, γιά νά σώσῃ τό ἀνθρώπινον γένος. Ἡ ἀποστασία ὁμως τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς Μεσσίου, ὡς Θεοῦ, θά προκαλέσῃ τόν δίκαιον κολασμόν κατὰ τήν Β' Παρουσίαν ἀπό τόν Χριστόν, ὁ ὁποῖος τώρα μακροθυμεῖ, ἀλλά τότε θά τιμωρήσῃ τούς προσκυνοῦντας τόν Ἀντίχριστον καί λαμβάνοντας τό χάραγμα αὐτοῦ. «Ἐπεὶ (= ἀφοῦ) δέ πάντα πάλιν ποιήσας, καί μηδέν καταλείψας (ὁ Θεός) τῶν δεόντων γενέσθαι, τήν κακίαν εἶδε πάλιν... ἐπὶ τοσοῦτον κορυφουμένην... ὡς καί τῷ Ἀντιχρίστῳ προσκυνῆσαι τούς ἀνθρώπους..., αὐτόν τόν ἀληθῆ Θεόν καί τόν αὐτοῦ ἀληθῆ καταλιπόντας Χριστόν, αὐτός αὖθις (= πάλιν) ἐξ οὐρανῶν ἐπελεύσεται μετὰ δυνάμεως καί δόξης πολλῆς, οὐκέτι μακροθυμήσων, ἀλλά τιμωρήσων τούς διὰ τῶν πονηρῶν ἔργων θησαυρίσαντας ἑαυτοῖς τήν ὀργήν ἐν τῷ καιρῷ, τῆς μακροθυμίας αὐτοῦ.»⁷⁹⁴

789. Λουκ. 10,18.

790. Β' Θεσσαλ. 2,9.

791. Λουκ. 10,20.

792. Σοφία Σολ. 3,1.

793. Λουκ. 10,19.

794. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία Δ', 8, εἰς τό Εὐαγγέλιον τῆς Β' τοῦ Χριστοῦ Παρουσίας, Μ. 151, 52. Β-С. (Ε.Π.Ε. 9,118).

Ἡ γενίκευσις τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι βδέλυγμα ἐρημώσεως καί ἐκφράζει τήν νέαν κορύφωσιν τῆς ἀποστασίας, ὅπως καί ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε. Ὁ Κατακλυσμός ἐπὶ Νῶε ἐφαίνετο ἀπίθανος στούς ἀμετανοήτους καί ὁμως ἐπραγματοποιήθη. Μήπως ἓνας ἄλλος κατακλυσμός καί αὕτῃ ἡ αἰωνία κόλασις κολάσῃ τούς χαραγμένους; Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666» εἶναι ὕβρις κατὰ τοῦ σταυροῦ καί τοῦ Χριστοῦ. Οἱ χαραγμένοι θά κολασθοῦν καί μέ τίς ἐπίγειες πληγές καί μέ τήν αἰωνίαν κόλασιν κατὰ τήν Β΄ Παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ.

Δέν εἶναι δυνατόν νά συνδυασθῇ ἡ πίστις στόν Χριστόν καί στόν Ἀντίχριστον. Ἡ ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ καί ἡ ὑποταγή στόν Ἀντίχριστον κρίνεται καί σέ μιά στιγμή καί σέ ἓνα δίλημμα: Μέ τόν σταυρόν καί τόν Χριστόν ἢ μέ τό «666» καί τόν Ἀντίχριστον; Ὅταν ζυγίζεται ἡ βούλησις μεταξύ σταυροῦ καί τοῦ «666», μεταξύ Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου καί ἐπιλέγῃ τό «666» καί τόν Ἀντίχριστον, δέν εἶναι αὐτό ἄξιον κολάσεως; Δέν εἶναι αὐτό ὕβρις κατὰ τοῦ Χριστοῦ καί ὁμολογία ὑπέρ τοῦ Ἀντιχρίστου;

Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου προλέγει βαρύτατες ποινές γιά τούς δεχομένους τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. «καί ἄλλος ἄγγελος τρίτος ἠκολούθησεν αὐτοῖς λέγων ἐν φωνῇ μεγάλῃ· εἴ τις προσκυνεῖ τό θηρίον καί τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί λαμβάνει τό χάραγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἢ ἐπὶ τήν χεῖρα αὐτοῦ, καί αὐτός πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ κεκερασμένου ἀκράτου ἐν τῷ ποτηρίῳ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ καί βασανισθήσεται ἐν πυρί καί θείῳ ἐνώπιον τῶν ἁγίων ἀγγέλων καί ἐνώπιον τοῦ ἁρνίου.»⁷⁹⁵

Θά κολασθῇ μέ αἰωνίαν κόλασιν ὁποῖος προσκυνεῖ τόν Ἀντίχριστον, «εἴ τις, φησί, τῷ τεθριωμένῳ Ἀντιχρίστῳ ὑποκύπτει»⁷⁹⁶ καί ὑπακούει σ' αὐτόν καί ἐκτελεῖ τίς φθοροποιές θελήσεις του. Θά κολασθῇ ὁμοίως ὁποῖος προσκυνεῖ τήν εἰκόνα αὐτοῦ, δηλαδή τήν ἀντίχριστη ἐξουσία ἣ ἀσπάζεται καί ἐκφράζει τό ἀντίχριστον ἦθος καί ἐξομοιώνεται μέ τόν Ἀντίχριστον «κατὰ τήν κακὴν πρᾶξιν καί τήν ἄθεσμον πολιτείαν.»⁷⁹⁷ καί τρόπον τινά «δυσσεβῇ πολιτείαν μετέρχεται τήν ἐκεῖνον εἰκονίζουσαν.»⁷⁹⁸

Ὅμοίως θά κολασθῇ καί ὁποῖος λαμβάνει τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, δηλαδή τήν ἀντίχριστην ἀόρατην σφραγίδα, τόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν στόν ἔσω ἄνθρωπον, στήν ψυχὴν, στήν βούλησιν καί στό ἦθος εἴτε τήν ὀρατὴν ἀντίχριστην σφραγίδα, τό γραμμωτόν ἢ ἀριθμητι-

795. Ἀποκ. Ἰω. 14,9-10.

796. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106, 345. C.

797. Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων, "Ενθ' ἄνωτ. σελ. 142.

798. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106, 345. C. καί Ἀρέθα Μ. 106, 689. A.

κόν «666» στόν ἔξω ἄνθρωπον, στό χέρι ἢ στό μέτωπον ἢ στήν ταυτότητα, πού θά κρατάη καί ἐπιδεικνύη τό χέρι. Θά κολασθῇ ὁμοίως ὅποιος λαμβάνει τό χάραγμα «666», τήν ὁρατὴν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, διότι ἐκφράζει τό ἦθος, τόν χαρακτήρα καί τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως εἶδαμε σέ ἄλλο κεφάλαιον, καί ἐπομένως ὁ δεχόμενος τήν ὁρατὴν αὐτὴν σφραγίδα «666» ἀναγνωρίζει Κύριον τόν Ἀντίχριστον «καί ἡ λόγῳ ἢ ἔργῳ τοῦτον κηρύσσει Θεόν.»⁷⁹⁹

Ὁ κολασμός λοιπόν θά εἶναι φοβερός. «καί αὐτός πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ». «Οἶνος θυμοῦ τοῦ Θεοῦ» σημαίνει τήν σκληράν τιμωρίαν, τήν κόλασιν. «... οἶνος θυμοῦ εἴρηται (= ἐλέχθη) ἡ κόλασις ἐπακολούθημα.»⁸⁰⁰. Ἡ τιμωρία θά εἶναι ἀμιγής, ἄνευ ἐλέους, ἄνευ εὐσπλαχνίας, διότι ὁ οἶνος τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ θά εἶναι «κεκερασμένος (= παρατεθειμένος) ἄκρατος» στό ποτήριον τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. Κατά τόν Ἀρέθαν καί Π. Μπρατσιώτην «κεκερασμένος οἶνος...» σημαίνει «παρατεθειμένος»⁸⁰¹, «Τοῦ κεκερασμένου, τοῦτέστι, τοῦ ἐπιδοθέντος ἐν τῷ ποτηρίῳ τῆς ὀργῆς...»⁸⁰². Κατά τόν Ἀνδρέα Καισαρείας «πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ κεκερασμένου» σημαίνει τόν συνδυασμόν, τόν συγκερασμόν πολλῶν σκληρῶν τιμωριῶν. «κεκερασμένου δέ ἐκ διαφόρων τιμωριῶν, διὰ τό τῆς αὐθαιρέτου κακίας πολυσχιδές καί πολύτροπον.»⁸⁰³.

Ἡ τιμωρία, ἡ αἰωνία κόλασις, θά εἶναι ἀνέλεος, διότι ὁ οἶνος τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ θά εἶναι «ἄκρατος», ἀμιγής. «καί αὐτός κοινωνήσῃ αὐτῷ τῆς τοῦ τιμωρητικοῦ ποτηρίου πόσεως, ἀκράτου μὲν καί ἀμιγοῦς θείων οἰκτιρμῶν, διὰ τό τῆς κρίσεως δίκαιον.»⁸⁰⁴. Δέν χωρεῖ ἔλεος ὅπου ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ καί ἀποδοχή τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἡ μέθη τῆς ἁμαρτίας καί ἀποστασίας, «ὁ οἶνος τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας»⁸⁰⁵, τῆς νέας Βαβυλωνίας, τῆς ἀντίχριστης ἐποχῆς, θά ἔχῃ ὡς τιμωρίαν αἰωνίαν κόλασιν. «καλῶς δέ οἶνος θυμοῦ καλεῖται ἡ κόλασις, ἐπακολούθημα οὐσα τοῦ τῆς ἀσεβείας οἴνου, τοῦ τούς πίνοντας μεθύσκοντος· ὅτι δι' ὧν τις ἁμαρτάνει, δι' αὐτῶν καί κολάζεται.»⁸⁰⁶.

Ἡ αἰωνία κόλασις εἶναι δικαία ἀνταπόδοσις. «καί βασανισθήσεται ἐν πυρί καί θείῳ ἐνώπιον τῶν ἁγίων ἀγγέλων καί ἐνώπιον τοῦ ἁρ-

799. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106, 345. C.

800. Ἀρέθα Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106, 689. A.

801. Π. Μπρατσιώτου, "Ενθ' ἄνωτ. σελ. 226.

802. Ἀρέθα Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106, 689. C.

803. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106, 345. C.

804. "Ενθ' ἄνωτ.

805. Ἀποκ. Ἰω. 14,8.

806. Ἀνδρέου Καισαρείας, "Ενθ' ἄνωτ. Μ. 106, 345. C.

νίου.»⁸⁰⁷. Σκληρά ή τιμωρία «έν πυρί καί θείω» καί μάλιστα ένώπιον τών άγγέλων καί του Χριστου. «Τό δέ ένώπιον τών άγίων άγγέλων καί του 'Αρνίου, τουτο θούλεται παριστάν (= σημαίνει), διά μέν τών άγγέλων, τό άδυσώπητον τό πρόσ τήν βάσανον, διά δέ του 'Αρνίου, άνάμνησιν φέροντος τής ύπέρ σωτηρίας ανθρώπων αύτου σφαγής (τής σταυρικής θυσίας).»⁸⁰⁸. Θά είναι άναπολόγητοι όσοι δεχθοῦν τό χάραγμα ύποταγής στόν 'Αντίχριστον. «καί ό καπνός του βασανισμού αύτων είς αιώνας αιώνων άναβαίνει, καί ούκ έχουσιν άνάπαυσιν ήμέρας καί νυκτός οί προσκυνοῦντες τό θηρίον καί τήν είκόνα αύτου, καί εί τις λαμβάνει τό χάραγμα του όνόματος αύτου.»⁸⁰⁹. Τό χάραγμα καί μόνον κολάζεται, διότι σημαίνει προσκύνησιν του 'Αντιχρίστου.

2) 'Η ληνός του θυμου του Θεου-αίωνία κόλασις

'Η κόλασις, στήν όποιάν θά ριφθοῦν οί προσκυνοῦντες τόν 'Αντίχριστον καί δεχόμενοι τό χάραγμα αύτου, χαρακτηρίζεται καί ως «ληνός του θυμου του Θεου»⁸¹⁰, ως χῶρος δηλαδή καί ως κατάστασις έκδηλώσεως τής όργής του Θεου καί τής δικαίας τιμωρίας.

"Όπως ύπάρχει ή άμπελος τής Χάριτος, ή άμπελος του Θεου, του έσταυρωμένου καί άναστάντος 'Ι. Χριστου ή 'Εκκλησία, ύπάρχει καί ή άμπελος τής κακίας, ή άμπελος του 'Αντιχρίστου, ή «συναγωγή του Σατανά»⁸¹¹. "Όταν άκμάση καί κορυφωθῇ ή κακία καί πλεονάση ή άμαρτία, θά έλθῃ ό θερισμός αύτῆς καί οί άμαρτωλοί καί άμετανόητοι σάν σταφύλια θά τρυγηθοῦν γιά τήν κόλασιν.

Συγκλονιστική ή είκονική παράστασις τής τιμωρίας. 'Ο άγγελος κράζει: «πέμψον σου τό δρέπανον τό όξύ καί τρύγησον τούς βόρτυας τής άμπέλου τής γῆς, ότι ήκμασεν ή σταφυλή τής γῆς.»⁸¹². Πρωτότυπος συμβολισμός: «άμπελος τής γῆς» καί «σταφυλή τής γῆς» σημαίνει τούς σαρκικούς καί προσκολλημένους στά γῆϊνα. 'Ο Μάξιμος έρμηνεύων τόν στίχον «Νεκρώσατε τά μέλη ύμῶν τά επί τής γῆς: πορνείαν, άκαθαρσίαν, πάθος, έπιθυμίαν κακήν...»⁸¹³ λέγει: «Γῆν μέν ώνόμασε τό φρόνημα τής σαρκός»⁸¹⁴. Οί σαρκικοί άνθρωποι, οί δοῦλοι τών παθῶν καί του 'Αντιχρίστου δοῦλοι, είναι τά σταφύλια τής άμπέλου τής άσε-

807. 'Αποκ. 'Ιω. 14,10.

808. 'Αρέθα Καισαρείας, "Ενθ' άνωτ. Μ. 106, 689. C.

809. 'Αποκ. 'Ιω. 14,11.

810. 'Αποκ. 'Ιω. 14, 19-20 καί 19,15.

811. 'Αποκ. 'Ιω. 2,9 καί 3,9.

812. 'Αποκ. 'Ιω. 14,18.

813. Κολοσ. 3,5.

814. Μαξίμου του 'Ομολογητου, κεφ. περί άγάπης Α' 83 Μ. 90, 980. Α. (Ε.Π.Ε. 14,200).

βείας τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὡς «βότρυες τῆς ἀμπέλου τῆς γῆς», μέ τοὺς ὁποίους πληροῦται «τό ποτήριον τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ» καί ἡ «ληνός τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ», δηλαδή ἡ κόλασις, «οἱ ἀσεβεῖς καί παράνομοι χαρακτηρίζονται.»⁸¹⁵, διότι ἐκαρποφόρησαν τὴν κακίαν ἀντί τῆς ἀρετῆς. «Θυμόν δρακόντων καί θυμόν ἀσπίδων (= δηλητήριο ἀμαρτίας) ἀντί οἴνου εὐφροσύνης τῷ ἀγαθῷ γεωργῷ (= στό Θεόν) καρποφορήσαντες.»⁸¹⁶.

Γιά τοὺς ἀσεβεῖς αὐτοὺς, τοὺς «ἐργαζομένους τὰς ἐπιθυμίας τῶν γηϊνῶν σωμάτων αὐτῶν»⁸¹⁷ λέγει ὁ Μωϋσῆς: «ἐκ γὰρ ἀμπέλου Σοδόμων ἢ ἄμπελος αὐτῶν, καί ἡ κληματὶς αὐτῶν ἐκ Γομόρρας· ἡ σταφυλὴ αὐτῶν σταφυλὴ χολῆς, βότρυς πικρίας αὐτοῖς· θυμός δρακόντων ὁ οἶνος αὐτῶν καί θυμός ἀσπίδων ἀνίατος.»⁸¹⁸. Δηλαδή τό ἦθος καί τὰ ἔργα τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι κορύφωσις ἀμαρτίας καί ἀποστασίας, εἶναι σάν τό δηλητήριο τό θανατηφόρον, πού σκοτώνει τίς ψυχές.

Ὅπως στά Σόδομα καί Γόμορρα, ἔτσι καί ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου θά κορυφωθῇ ἡ σαρκολατρεία καί ἡ ἀσέβεια πρὸς Θεόν. «Ἡ τρύγησις τῶν σταφυλῶν τοὺς λίαν ἀνόμους αἰνίττεται (= σημαίνει), ἀφ' ὧν τό ἐν χειρὶ Κυρίου ποτήριον μεθύσκειται, τουτέστι πληροῦται, οὐ πρὸς εὐφρόσυνον μέθην, ἀλλὰ πρὸς τιμωρίαν.»⁸¹⁹.

Ἡ τρύγησις, καί τιμωρία τῶν ἀσεβῶν εἶναι γεγονός: «Καί ἔβαλεν ὁ ἄγγελος τό δρέπανον αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν καί ἐτρύγησε τὴν ἄμπελον τῆς γῆς, καί ἔβαλεν εἰς τὴν ληνόν τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν μεγάλην.»⁸²⁰. Ἡ κόλασις συμβολίζεται μέ «τὴν ληνόν τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν μεγάλην». Δέν συλλέγονται γιὰ τίς ἀποθήκες τοῦ οὐρανοῦ, «ἀλλὰ τίς τῶν ἀγγέλων ὅς καί διὰ τό ὑπερβάλλον τῆς ἀσελγείας αὐτῶν εἰς τὴν ληνόν τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ εὐθέως ἐμβάλλει, μηδὲ ἀπολογίας ἀξιῶν μηδὲ ἐρωτήσεως.»⁸²¹.

Ἡ κόλασις περιμένει τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Ἀντιχρίστου. «Ληνός δέ τοῦ Θεοῦ ὁ τῷ διαβόλῳ καί τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἡτοιμασμένος χώρος κολάσεως· μεγάλη μέντοι, διὰ τό πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ βασανιζομένων.»⁸²². Θά τρυγήσῃ γιὰ τὴν κόλασιν τὴν ἄμπελον τοῦ Ἀντιχρίστου ὁ

815. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 352. Α.

816. Ἐνθ' ἄνωτ. 352. Α'.

817. Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 146.

818. Δευτερονόμιον, ΑΒ', 32-33.

819. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 696. C.

820. Ἀποκ. Ἰω. 14, 19.

821. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 696. C.

822. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 352 Β.

ἄγγελος. «... ἄμπελον τὴν κεχαρηκυῖαν τῇ δυσσεβείᾳ (= τὴν καυχωμένην γιὰ τὴν ἀσεβειαν) καὶ τοὺς πρὸ αὐτῆς ἅπαντας καλύψασαν ἀσελγεῖς, ἅτε καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ τῆς ἀπωλείας Ἀντιχρίστου ἐκβακχευθέντας (= ἐπειδὴ παρακινούμενοι ἀπὸ τὸν Ἀντίχριστον χωρὶς ντροπὴν, μέ σατανικὴν μανίαν, ἀσεβοῦν καὶ ἁμαρτάνουν).»⁸²³.

Ἡ κόλασις, «ἡ ληνός τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ». εἶναι ἐκτός τῆς πόλεως. «καὶ ἐπατήθη ἡ ληνός ἔξω τῆς πόλεως»⁸²⁴. Ὡς πόλις θεωρεῖται ἡ ἐπιγεία, μᾶλλον δὲ ἡ ἐπουρανία Ἱερουσαλήμ. «Καὶ γὰρ ἔξω τῆς ἐπουρανίου πόλεως Ἱερουσαλήμ ὁ τῆς βασάνου τόπος καὶ τῶν ταύτης ἀξίων.»⁸²⁵. Ἡ Κόλασις δὲν θά ἔχη καμμίαν σχέσιν καὶ ἐπικοινωνίαν μέ τὸν Παράδεισον. Μεταξύ Κολάσεως καὶ Παραδείσου «χάσμα μέγα ἐστήρικται»⁸²⁶. «Ἐξω μὲν τῆς τῶν δικαίων πόλεως ἡ ληνός πατηθήσεται... ἄμικτος γὰρ ἡ τούτων ἔσται κατοίκησις, καθάπερ καὶ ὁ τρόπος γεγένηται.»⁸²⁷. Οἱ λαβόντες τὸ χάραγμα θά μείνουν ἐκτός τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, στήν κόλασιν, μετὰ τοῦ Ἀντιχρίστου. «Πάντες δὲ οἱ λαβόντες τὴν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ προσκυνήσαντες αὐτῷ, ὡς Θεῷ τῷ ἀγαθῷ, οὐκ ἔχουσιν τινα μερίδα ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ· ἀλλὰ μετὰ τοῦ Δράκοντος βληθήσονται ἐν τῇ γεέννῃ.»⁸²⁸.

Τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν ληνόν, συμβολίζει τὴν δικαίαν τιμωρίαν. «... καὶ ἐξηλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων ἀπὸ σταδίων χιλίων ἑξακοσίων.»⁸²⁹. Ἀφοῦ «βότρυας τοὺς ἁμαρτωλοὺς περιλείπεται νοεῖν (= πρέπει νὰ νοοῦμεν)»⁸³⁰, ἐπομένως «καὶ τὸ αἷμα εἰς τὰς πονηράς αὐτῶν πράξεις τροπολογεῖ (= συμβολίζει), τῆς δικαίας ἐπ' αὐταῖς ἐκδικίας (= τιμωρίας) σαφοῦς ἅπασιν γινομένης.»⁸³¹. Μέ τὴν εἰκόνα αὐτὴν συμβολίζεται ἡ δικαία τιμωρία, ἡ σφαγὴ τῶν ἀσεβῶν σὲ μίαν κρίσιν ἐθνῶν καὶ γενικὴν μάχην, ὅπως «εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον Ἑβραϊστὶ Ἀρμαγεδών.»⁸³². «Καὶ ἐξηλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ». Ληνός ἡ τιμωρία. «Αἷμα δὲ ἐκ τῶν ὑποδίκων πατουμένων χεόμενον, τὴν δικαίαν καὶ ἀδέκαστον τοῦ Θεοῦ κρίσιν κέκληκεν (= ὀνομάζει)... δι' οὗ (αἵματος) ἡ ληψομένη τούς ἀξίους (κολάσεως) δεῖκνυται κόλασις.»⁸³³. Ἡ κόλασις, «ἡ ληνός τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ», εἰ-

823. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. M. 106, 696. D.

824. Ἀποκ. Ἰω. 14,20.

825. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. M. 106, 352. D.

826. Λουκ. 16,26.

827. Ἀνδρέου Καισαρείας, M. 106, 352. B.

828. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. Τξδ.

829. Ἀποκ. Ἰω. 14,20.

830. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. M. 106, 697. A.

831. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. M. 106, 697. A.

832. Ἀποκ. Ἰω. 16,16.

833. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. M. 106, 352. C.

ναι καί ἐπιγεία καί κυρίως ἡ αἰωνία κόλασις.

Τό αἷμα, τό ὁποῖον ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ληνοῦ «ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων ἀπό σταδίων χιλίων ἑξακοσίων.»⁸³⁴, λαμβάνεται κυριολεκτικῶς καί μεταφορικῶς. Κατά τόν Π. Μπρατσιώτην «τό ἐκ τῆς πληρωθείσης ληνοῦ ὑπερεκχειλίσαν καί ἐκχυνόμενον αἷμα εἶναι τοσοῦτον, ὥστε φθάνει μέχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἐντός αὐτοῦ οἰονεῖ πλεόντων ἵππων, εἴτε τῶν ἐχθρῶν (πρβ. 16,1 καί 20,6) εἴτε τοῦ θριαμβευτοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ (πρβ. 19,14) καί δὴ εἰς ἑκτασιν 1600 σταδίων, τ.ἔ. 307.200 μέτρων.»⁸³⁵. Ὁ ἀριθμός αὐτός, ὁ ὁποῖος δηλώνει τό μέγα μέγεθος τοῦ χώρου τῆς σφαγῆς, σημαίνει κατὰ τινες τήν ἑκτασιν τῆς Παλαιστίνης, ἡ ὁποία ἀπό τήν Τύρον μέχρι τά αἰγυπτιακά σύνορα εἶναι 1664 στάδια⁸³⁶. Φθάνει τό αἷμα σφαγῆς μέχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων «ὡς θηλυμανῶν ἵππων (τῶν ἀσεβῶν)..., διότι χαλινόν ἐν ταῖς ἡδοναῖς καί ταῖς ἀθεμιτουργίαις οὐκ ἔγνωσαν.»⁸³⁷, ἐπειδὴ δηλαδή ὡς θηλυμανεῖς ἵπποι, οἱ ὁπαδοί τοῦ Ἀντιχρίστου, διέρρηξαν κάθε φραγμόν ἠθικόν καί χαλινόν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Κατά τούς Πατέρας μεταφορική ἡ σημασία τοῦ αἵματος, πού ἐξέρχεται ἀπό «τὴν ληνόν τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ» καί φθάνει «ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων». Σάρξ καί αἷμα συμβολίζει τὴν ἀκολασίαν, τὴν σαρκολατρείαν. «Διό καί τό αἷμα εἰς τὰς πονηράς αὐτῶν πράξεις τροπολογεῖ (= συμβολίζει).»⁸³⁸.

Ἡ πίστις καί ἡ τήρησις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι ὑπέρβασις τοῦ νόμου τῆς σαρκός, εἶναι ἄνωθεν διὰ τῆς Χάριτος. Γι' αὐτό εἶπεν ὁ Χριστός στὸν Πέτρον μετὰ τὴν ὁμολογίαν πίστεως: «μακάριος εἶ, Σίμων Βαριωνᾶ, ὅτι σὰρξ καί αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.»⁸³⁹.

Ὡς «ληνός τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ» θεωρεῖται ὁ ἐπίγειος καί ὁ αἰώνιος κολασμός τῆς ἀμαρτίας. Παρά τὸν κολασμόν γιὰ τὸν μετριάσμενον τῆς ἀμαρτίας, ἡ ἀμαρτία καί ἡ ἀσέβεια τοῦ ἀντιχριστισμοῦ πλεονάζει καί ὑπερβαίνει κάθε ἀνθρώπινον ὄριον, ὅπως ἐρμηνεύει ὁ Ἀνθιμος Ἱεροσολύμων. «Ληνός δὲ τοῦ θυμοῦ (τοῦ Θεοῦ) ἐστὶν ἡ συνοχή καί θλίψις τῶν σφοδροτάτων βασάνων, αἵτινες καταπατήσουσι καί πιέσουσιν αὐτούς, καί ἐκθλίψουσιν, ὥστε ὑπερεκχειῖσθαι τό αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ, τοὔτέστιν ὥστε ἐμφανές γενέσθαι τό ὑπέρμετρον τῆς κακίας καί ἀσελγείας αὐτῶν...»⁸⁴⁰.

834. Ἀποκ. Ἰω. 14,20.

835. Π.Ἱ. Μπρατσιώτου, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 232.

836. Ἐνθ' ἄνωτ.

837. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 352. C.

838. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 697. A.

839. Ματθ. 16,17.

840. Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 147.

Τό ξεχύλισμα τοῦ αἵματος δηλώνει τόν ἀσυγκράτητον πλεονασμόν καί τήν ἐξάπλωσιν τῆς ἀντίχριστης ἀσεβείας. «Καί ἐξῆλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων ἀπό σταδίων χιλίων ἑξακοσίων.». Καί ἐπλεόνασεν ἡ ἀμαρτία καί ἔφθασεν μέχρι τοὺς χαλινούς τῶν ἵππων. Δηλαδή οἱ ἀσεβεῖς ὁπαδοί τοῦ Ἀντιχρίστου ἀπέρριψαν κάθε ἡθικόν φραγμόν, ὁ ὁποῖος ὠρίσθη κάτωθεν γιά τήν ἡθικοποίησιν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας καί διέρρηξαν κάθε ἡθικόν χαλινόν, ὁ ὁποῖος ἐδόθη ἄνωθεν διά τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καί αὐτοῦ τοῦ σαρκωθέντος Ἰ. Χριστοῦ. Ἔτσι τελείως ἀχαλίνωτοι, ἄνευ ἱεροῦ καί ὁσίου, ὡς θηλυμανεῖς ἵπποι ἀφηνιασμένοι, ἀμαρτάνουν καί ἀσεβοῦν καί ὑβρίζουν καί βλασφημοῦν καί ἀνθρώπινον καί θεῖον νόμον. Ἡ ἀμαρτία λοιπόν, τό «αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ» καί ἡ ἀσέβεια ἀποστασίας φθάνει μέχρι τοὺς «χαλινούς τῶν ἵππων», μέχρι δηλαδή τήν διάρρηξιν τῶν ἡθικῶν χαλινῶν, τοῦ νόμου τοῦ Πνεύματος καί τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Αὕτη ἡ ἀσέβεια εἶναι ἡ αἰτία τοῦ κολασμοῦ των. «Ὅτιπερ ἐπειδή ἵπποι θηλυμανεῖς ἐγκείμενοι ταῖς ἡδοναῖς γεγόνασιν, ἄχρι τῶν χαλινῶν ταῖς τιμωρίαις ληφθήσονται, ἥτοι ταῖς κολάσεσι κατασχεθήσονται. Ὅτι (διότι) χαλινόν ἐν ταῖς ἡδοναῖς οὐκ ἔγνωσαν.»⁸⁴¹.

Διά τῆς φράσεως «καί ἐξῆλθεν αἷμα ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων...» δηλοῦνται μεταφορικῶς τά ἀκόλουθα: Ὑπό τόν ὅρον «αἷμα» συμβολίζεται ἡ πλεονάζουσα, κατακλυσμική ἀμαρτία, ἡ ὁποία ἐπὶ τοῦ Ἀντιχρίστου θά γίνη τρόπος ζωῆς τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων καί θά ἀπειλήσῃ νά ἐπηρεάσῃ καί πλανήσῃ σχεδόν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως ἐπὶ τοῦ Νῶε.

Ὑπό τόν ὅρον «ἵπποι» συμβολίζονται οἱ ἀνθρωποι ἢ οἱ ἄγγελοι. Ἐάν ἐννοήσωμεν ὡς «ἵππους» τοὺς ἀνθρώπους, τότε ἡ φράσις «αἷμα ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων» σημαίνει ὅτι ἡ ἀμαρτία καί ἡ ἀσέβεια καταργεῖ κάθε ἡθικόν χαλινόν.

Ὑπό τόν ὅρον «χαλινοί» συμβολίζεται πρῶτον κάθε θεῖος ἢ ἀνθρώπινος ἡθικός φραγμός καί κανών, τόν ὁποῖον ἐκουσίως δέχεται ὁ ἀνθρώπος καί πειθαρχεῖ σ' αὐτόν. Ὅσον χρειάζονται οἱ ὑλικοί χαλινοὶ στοὺς ἀλόγους ἵππους, τόσον χρειάζονται οἱ ἡθικοί χαλινοί, οἱ ἡθικοί κανόνες καί οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ στοὺς ἐλλόγους ἵππους, στοὺς ἀνθρώπους, γιά νά αὐτοπειθαρχοῦν καί διατηροῦν τήν λογικότητά τους. Ἄνευ τῶν ἡθικῶν αὐτῶν χαλινῶν οἱ ἀνθρωποι, ὡς ἀχαλίνωτοι, ἀφηνιασμένοι ἵπποι, ἄγονται καί φέρονται ἀπό τήν ἀμαρτίαν, τά πάθη, τόν Ἀντίχριστον.

Ὑπό τόν ὅρον «χαλινοί» δεύτερον συμβολίζονται οἱ ἄγγελοι, οἱ ὁποῖοι «κωλύουσιν ὡς τισι χαλινοῖς ταῖς ἑαυτῶν συνεργίαις τοὺς ἀν-

841. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 353. Α.

θρώπους από τῶν θεομισῶν πράξεων.»⁸⁴² Δηλαδή οἱ ἄγγελοι ὡς ἠθικοὶ χαλινοὶ ἐμποδίζουν μέ τήν θείαν συνέργειάν των τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τίς θεομίσητες πράξεις. Τό ἀντίχριστον ἦθος ἀπορρίπτει αὐτὴν τήν συνεργίαν τῶν ἀγγέλων, τόν θεῖον αὐτόν χαλινόν τῆς Χάριτος, ὅπως λέγει ὁ Ἀρέθας. «Τοιγαροῦν (= λοιπόν) καί πρὸς τοὺς θεῖους συνεργούς (= ἀγγέλους) τοῦ δυνησίου (= δυσχαλινώτου ἀπειθείας) ἐπιδεδειγμένου...»⁸⁴³ Ἔτσι οἱ ἀχαλίνωτοι ἀσεβεῖς δέν ὑπακούουν οὔτε στήν συνείδησιν, οὔτε στοὺς θεῖους καί ἀνθρωπίνους νόμους, οὔτε στοὺς ἁγίους ἀγγέλους, οὔτε στὸν Θεόν, ἀλλὰ μόνον στὸν σατανᾶ καί στὸν Ἀντίχριστον, οἰστροληλατούμενοι ἀπὸ τό σατανικόν ἀντίχριστον πνεῦμα, βακχευόμενοι ἀπὸ αὐτόν τόν Ἀντίχριστον.

Ἡ ἀσέβεια καί ἀκολασία τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἀντιχρίστου ὑπερβαίνει κάθε ὅριον. Τό ὑπέρμετρον τῆς κακίας αὐτῆς ἀποδεικνύεται «ἐκ τοῦ οὐδαμῶς σωφρονισθῆναι αὐτοὺς ἀπὸ τε τῶν κοινῶν ἐννοιῶν (= ἠθικῶν κανόνων), καί ἀπὸ τῶν τιμωριῶν τῶν εἰς πολλοὺς γεγεννημένων, ἀλλὰ παροιστρήσαντες ὡς θήλυμανεῖς ἵπποι ἄχρι καί τοὺς χαλινούς τῶν ἡνιοχούντων αὐτοὺς ἀγγέλων ἀποπτύσαι (= νά ἀπορρίψουν) καί ἀφηνιάσαι.»⁸⁴⁴ Δηλαδή ὄχι μόνον τοὺς ἀνθρωπίνους, ἀλλὰ καί τοὺς θεῖους χαλινούς καί τήν ἀγγελικὴν προστασίαν ἀπέρριψαν καί ἀφηνίασαν. Ἔτσι, ἀφοῦ ἀποπτύουν κάθε ἠθικόν κανόνα καί ποδοπατοῦν κάθε ἐντολήν τοῦ Θεοῦ καί ἀρνοῦνται αὐτὴν τήν Θ. Χάριν, γιὰ τήν ἐξασφάλισιν τῆς ὁποίας ἀγωνίζονται οἱ ἅγιοι ἄγγελοι, βλασφημοῦν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον καί αὐτόν τόν ἐν Τριάδι Θεόν. Γι' αὐτό εἶναι δικαία ἡ μεγάλη τιμωρία των, ἡ αἰωνία κόλασις.

Εἶναι φυσικόν ἐπακόλουθον γι' αὐτὴν τήν ἀποστασίαν ἡ τιμωρία τῶν ἀποστατῶν κατὰ τόν Ἀρέθα: «Καί οὕτω δικαία ὡς (= διότι) μηδέ τοῖς ἄνωθεν εἰς ἐποψίαν ταχθεῖσι ἀγγέλοις ὑπακοῦσαι... Οἱ (= αὐτοὶ οἱ ἀσεβεῖς) καί τοσοῦτον ἐξώστρησαν (= ἐγιναν μανιώδεις ὑπὸ τοῦ οἴστρου τοῦ διαβόλου), ὡς (= ὥστε) μή μόνον τάς φυσικάς... παρεσχημένας (= δοσμένας) ὑπὸ τοῦ Πλάστου ἐννοίας (= ἠθικοὺς κανόνας, ἐντολάς) ἀτιμᾶσαι, ἀλλὰ γε δὴ καί τάς ἀπὸ τῶν θείων ἀγγέλων... Τοιγαροῦν... πρόφαντος (= φανερά) ἅπασιν ἢ τούτων ἐξ ἀπειθείας μάστιξ (= τιμωρία) καθίσταται.»⁸⁴⁵

Ἡ φράσις «ἐξηλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων» δύναται νά σημαίνει ὅτι ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀκολασία ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου θά πληρώσῃ τήν ληνόν, δηλαδή τήν ἀκόλαστην κοινωνίαν

842. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 697. Α.

843. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 697. Β.

844. Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων, Ἔνθ' ἄνωτ. σελ. 147.

845. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 697. Β.

τῶν ἀνθρώπων καί θά ξεχυλίση, θά πλεονάση καί θά φθάση μέχρι «τούς χαλινούς τῶν ἵππων». Δηλαδή ὄριον τῆς ἁμαρτίας θά εἶναι «οἱ χαλινοὶ τῶν ἵππων», ὁ θεῖος νόμος, τόν ὁποῖον μέ πιστότητα τηροῦν οἱ ἄγγελοι. Ἐπομένως ἡ ἀκολασία θά κατακλύσῃ ὅλην τήν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν καί τό μόνον ὄριον θά εἶναι οἱ ἄγγελοι, οἱ ὁποῖοι δέν θά γίνουν ποτέ ἀχαλίνωτοι, ὅπως οἱ ἄνθρωποι.

Οἱ ἄγγελοι ἐνίοτε στήν Γραφήν χαρακτηρίζονται ὡς ἵπποι τοῦ Θεοῦ. «Ὅτι ἐπιβήσῃ ἐπὶ τούς ἵππους σου, καί ἡ ἵππασία σου σωτηρία»⁸⁴⁶. Ὁ Θεός εἶναι «ὁ περιπατῶν ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων»⁸⁴⁷ καί ὁ «καθήμενος ἐπὶ τῶν χερουβίμ»⁸⁴⁸. Κατά τόν Ἀνδρέα Καισαρείας «τούς τιμωροὺς ἀγγέλους... τροπικῶς (= συμβολικῶς) ἵππους ὀνομάζειν τῇ θείᾳ Γραφῇ σύνηθες.»⁸⁴⁹.

(Τοιχογραφία Νάρθηκος Ἱ. Μ. Φιλοθέου, Ἁγ. Ὁρους. Ἀποκ. 14, 18-20).
Ἡ ληνός τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ. Σύμβολον τῆς ἐπιγείου καί αἰωνίου κολάσεως, ἐξ αἰτίας
τῆς κορυφώσεως τῆς ἀκολασίας, τῆς ἁμαρτωλότητος καί ἀμετανοησίας.

846. Ἀθθακούμ, 3,8.

847. Ψαλμός 103,3.

848. Δ' Βασιλειῶν 19,15. Πρβλ. Β' Βασιλ. 6,2. 22,11. Α' παραλειπ. 13,6. 28,18. Ψαλμ. 98,1. Ἡσαΐου, 37,16.

849. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 352. D.

Ἡ φράσις λοιπόν «ἐξῆλθεν αἷμα.. ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων» σημαίνει ὅτι ἔφθασεν ἡ ἁμαρτία μέχρι τό ἔσχατον ὄριον, μέχρι τοὺς ἀγγέλους, ὅτι μόνον οἱ ἄγγελοι ἔμειναν σταθεροὶ ἔχοντες ὡς χαλινόν τόν θεῖον Νόμον. «Χαλινούς δέ αἱ ἅγιοι δυνάμεις τό θεῖον ἔχουσιν πρόσταγμα»⁸⁵⁰.

Ὅπως καί νά θεωρήσωμεν τήν ἔννοιαν τοῦ στίχου «καί ἐξῆλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων», ἐξάγομεν τό αὐτό συμπέρασμα:

Πρῶτον, κατά ἀλληγορικὴν ἐρμηνείαν ἡ ἁμαρτία καί ἀκολασία πλεονάζει ἀπεριόριστα μέ μόνον ὄριον τοὺς σταθεροὺς ἀγγέλους, οἱ ὅποιοι χαλιναγωγοῦνται ἀπό τόν Θεόν. Ἡ ἁμαρτία δηλαδή φθάνει μέχρι τόν Θεόν καί προκαλεῖ τήν ὀργήν τοῦ Θεοῦ. Δεύτερον, κατά κυριολεκτικὴν ἐρμηνείαν, ἡ ἀκολασία αὐτή, ὡς ἄλλοτε ἐπὶ Νῶε ἡ σαρκολατρεία κολάζεται καί μέ γενικὴν ἐπὶ γῆς καταστροφὴν καί σφαγὴν, ἐκ τῆς ὁποίας σφαγῆς τό πλημμυρίζον αἷμα ἀνέρχεται μέχρι τὰ χαλινάρια τῶν ἵππων. Βεβαία ἡ τιμωρία τῶν προσκυνοῦντων τόν Ἀντίχριστον καί δεχομένων τό χάραγμα αὐτοῦ. Ὁ θρῆνος τοῦ κολασμοῦ θά φθάσῃ μέχρι τόν οὐρανόν. «Μέχρι δέ τῶν χαλινῶν αὐτῶν (= τῶν ἀγγέλων) φθάνειν τὰς ἐκείνων οἰμωγὰς αἰκίζομένων (ἀπό τήν δοκιμασίαν τῆς σφαγῆς).»⁸⁵¹. Τρίτον, θά εἶναι αἰώνιος ὁ κολασμός «ἐξω τῆς πόλεως» Ἱερουσαλήμ, ἔξω ἀπό τήν οὐρανίαν Ἱερουσαλήμ. Κληρονομία τῶν χαραγμένων ἡ αἰωνία κόλασις.

Θά εἶναι αἰωνία ἡ κόλασις, διότι τό μέγεθος τῆς ἁμαρτίας καί ἀμετανοησίας εἶναι μέγα. Τοῦτο δηλοῦται διὰ τῆς φράσεως «ἀπό σταδίων χιλίων ἑξακοσίων»⁸⁵². Κατά κυριολεκτικὴν ἐρμηνείαν τό αἷμα ἐκ τῆς μεγάλης σφαγῆς θά πλημμυρίσῃ εἰς ἑκτασιν 1600 σταδίων (307.200 μέτρα) καί θά ἀνέλθῃ μέχρι τὰ χαλινάρια τῶν ἵππων σέ ὅλην τήν ἑκτασιν τῶν 1600 σταδίων ἢ τουλάχιστον εἰς ὠρισμένα σημεῖα. Ἀλλά τέτοια σφαγή δέν ἔγινε ποτέ στό παρελθόν, ὅταν οἱ πολεμικοὶ «ἵπποι» εἶχαν τόν πρῶτον λόγον στήν μάχην. Στήν σύγχρονον ἐποχὴν μέ τὰ ἰσχυρά συμβατικά καί τὰ πανίσχυρα πυρηνικά ὄπλα οἱ ἵπποι δέν χρησιμεύουν. Ἀλλά μήπως κάποια μεγάλη σφαγή μέ τὰ σύγχρονα ὄπλα προκαλέσῃ τόσην αἱματοχυσίαν, ὥστε τό χαλινάρι τοῦ ἵππου νά ἐγγίσῃ στό αἷμα αὐτό; Φαίνεται ἀπίθανον, ἀλλά ὁ Θεός δύναται καί τίς λίμνες καί τὰ ποτάμια νά κάμῃ αἷμα.

Φρονοῦμεν ὅτι ὁ στίχος αὐτός «καί ἐξῆλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων ἀπό σταδίων χιλίων ἑξακοσίων» κυρίως ἀλ-

850. Ἐνθ' ἄνωτ.

851. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 352. D.

852. Ἀποκ. Ἰω. 14,20.

ληγορεῖ τὴν μεγάλην τιμωρίαν, τὸν ἐπίγειον καὶ κυρίως τὸν αἰώνιον κολασμὸν ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης ἀμαρτωλότητος καὶ ἀμετανοησίας. Αὐτὸ τὸ μέγεθος τῆς ἀκολασίας καὶ ἀμετανοησίας συμβολίζει ὁ ἀριθμὸς 1600. Ἡ ἐπιγεία καὶ ἡ αἰωνία τιμωρία ἔχουν ὡς αἰτίαν τὴν κατακλυσμικὴν ἀμαρτίαν. Ἡ φράσις «ἀπὸ σταδίων χιλίων ἑξακοσίων» σημαίνει τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν κόλασιν, ὅπως ἐρμηνεύει ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας. «... ἡ ληψομένη τούς ἀξιούς (κολάσεως) δείκνυται κόλασις... Ἀπὸ χιλίων δὲ καὶ ἑξακοσίων σταδίων προϊούσα (= ἐπειδὴ προέρχεται ἡ κόλασις, ἡ τιμωρία) διὰ τὸ τῆς πονηρίας αὐτῶν τέλειον.»⁸⁵³ Ἡ φράσις λοιπὸν «ἀπὸ σταδίων χιλίων ἑξακοσίων» μᾶλλον εἶναι προσδιορισμὸς αἰτίας καὶ ὄχι τόπου καὶ δηλοῖ τὸ ἀπροσμέτρητον τῆς κακίας, ἡ ὁποία παραλληλίζεται μέ ἐκείνην τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε.

Ἡ ἐπιγεία καὶ ἡ αἰωνία τιμωρία θὰ ἐπέλθῃ «διὰ τὸ τῆς πονηρίας τέλειον», ἐξ αἰτίας δηλαδή τῆς ἄκρας πονηρίας καὶ κακίας. Αὐτὸ τὸ ἄμετρον τῆς κακίας, ἡ ὁποία γίνεται αἰτία αἰωνίου κολάσεως, δηλοῦται μέ τὸν ἀριθμὸν (1600), ὅπως ἐρμηνεύουν οἱ Πατέρες. Ὁ ἀριθμὸς (600) θυμίζει τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Νῶε. «ἑξακοσιοστῶ δέ ἔτει τοῦ Νῶε τὴν ἀμαρτίαν ὕδατι κατακλυσθεῖσαν ἔγνωμεν.»⁸⁵⁴ Ὁ ἀριθμὸς (600) συμβολίζει «τὴν ἐπιμελὴ τῆς ἀμαρτίας ἐργασίαν»⁸⁵⁵, ὅπως ἐπὶ τοῦ Νῶε, καὶ τὴν ἀμετανοησίαν. Ὁ ἀριθμὸς (1000) σημαίνει τὸ ἄμετρον τῆς κακίας· «τῆς δεκάδος τῶν ἑκατοντάδων (= $10 \times 100 = 1000$) δηλούσης τῆς κακίας τὸ μέγεθος»⁸⁵⁶, τὸ ἄμετρον δηλαδή. «Ἡ χιλιάς γάρ, ἀριθμῶν τελειότατος.»⁸⁵⁷ Δηλοῦται λοιπὸν διὰ τοῦ (1600) ἡ τελεία, ἡ ἄκρα κακία. Χίλιες φορές δηλαδή τὸ (600), ἡ ἀμετανόητη κακία, ὡς ἐπὶ Νῶε. Ἡ κακία καὶ ἀμετανοησία, λοιπὸν πολλαπλασιαζομένη ἐπὶ τὸ ἄπειρον. Ἐπομένως μέ τὴν φράσιν «ἀπὸ σταδίων χιλίων ἑξακοσίων» δηλοῦται ὅχι ἡ τοπικὴ ἀπόστασις, ἀλλὰ ἡ ἠθικὴ ἀπόστασις, ἡ μεγίστη ἀποστασία ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τὸν νόμον τοῦ ἐξ αἰτίας τῆς τελείας ἀμαρτωλότητος καὶ ἀμετανοησίας. Δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἡ μεγάλη τιμωρία. Δι' αὐτὸ ἡ αἰωνία κόλασις.

ε) Διατί ὁ ἐπίγειος καὶ ὁ αἰώνιος κολασμὸς

Οἱ λαμβάνοντες τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου θὰ λάβουν καὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν μέ τὸν Ἀντίχριστον, ὅπως λέγει ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος. «καὶ ἄγεται ὁ τύραννος, δεδεμένος ὑπὸ ἀγγέλων, σὺν πᾶσι τοῖς δαίμοσιν, ἐ-

853. Ἀνδρέου Καισ. Μ. 106, 352. C.

854. Ἐνθ' ἄνωτ.

855. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 353. A.

856. Ἐνθ' ἄνωτ.

857. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 352. C.

νώπιον τοῦ θήματος· καί οἱ λαβόντες τήν αὐτοῦ σφραγίδα (= τό χάραγμα), καί πάντες οἱ ἀσεβεῖς καί ἁμαρτωλοὶ δεδεμένοι.»⁸⁵⁸.

Ὁ αἰώνιος κολασμός τῶν δεχομένων τό χάραγμα χαρακτηρίζεται ὡς δεύτερος θάνατος. Οἱ χαραγμένοι θά τύχουν τῆς αὐτῆς τιμωρίας μετὰ τοῦ Ἀντιχρίστου⁸⁵⁹. Θά πραγματοποιηθῇ λοιπόν ἡ τιμωρία τῶν χαραγμένων κατὰ τρόπον, ὥστε «καί τούτους κοινωνῆσαι τοῖς ἀπατήσασιν αὐτοῦς τοῦ δευτέρου θανάτου, τῆς αἰωνίου κολάσεως»⁸⁶⁰.

Θά γίνῃ αὐτός ὁ αὐστηρός ἐπίγειος καί αἰώνιος κολασμός γιά τούς ἐξῆς λόγους: Πρῶτον, γιά νά γνωρίσουν πάντες τήν ἀπάτην τοῦ Ἀντιχρίστου καί παύσουν νά τόν ἀκολουθοῦν. «Ὅπως ἂν, γνόντες ὅτι ἀπατηλός ἐστίν ὁ παρ' αὐτῶν ὡς Θεός δοξαζόμενος, τῆς πλάνης παύσονται»⁸⁶¹. Δεύτερον, γιά νά γίνῃ μισητή ἡ ἁμαρτία ἐκ τῶν αποτελεσμάτων καί τοῦ κολασμοῦ της. «οἷς (σ' αὐτούς) λυσιτελές (= ὠφέλιμον) κρίνεται τῇ πικρίᾳ τῶν ὀδυνηρῶν ἐπιφορῶν στυγητήν (= μισητήν) γίνεσθαι τοῖς ἀνθρώποις τήν ἁμαρτίαν, ὡς τούτων μητέρα καί πρόξενον.»⁸⁶². Τρίτον, γιά νά κολασθῇ καί ἀργήσῃ αὐτή ἡ ἁμαρτία. «Τό ἀργίαν καί ἀπραξίαν σχεῖν τῶν πονηρῶν ἐπιτηδευμάτων...»⁸⁶³.

Χρειάζεται λοιπόν πολλή προσοχή. Ὁ Χριστιανός ὀφείλει νά ἀνήκῃ μόνον στόν Χριστόν. Δέν μπορεῖ νά συνδυάσῃ Χριστόν καί Ἀντίχριστον, σταυρόν καί «666». Ἡ μία πίστις ἀποκλείει τήν ἄλλην. Ὄταν δέχεται ὁ πιστός τόν Χριστόν καί τόν σταυρόν, σημαίνει ὅτι ἔχει ἀπορρίψει τόν Ἀντίχριστον καί τό «666». Ὄταν δέχεται κάποιος τό «666», σημαίνει ὅτι ἔχει ἀπορρίψει κατ' ἐννοίαν καί ἐν συνεχείᾳ κατ' ἐνέργειαν τόν σταυρόν καί τόν Χριστόν. Καί τά δύο δέν συμβιβάζονται. Γιά νά ἐνεργήσῃ διά τῆς πίστεως ὁ σταυρός, πρέπει νά ἀπορριφθῇ τό «666».

Ἡ συνειδητή ἀποδοχή τοῦ «666» σημαίνει ἀπόρριψιν τοῦ σταυροῦ, ἀπενεργοποίησιν τοῦ σταυροῦ, ἀπώλειαν τῆς θείας Χάριτος, αἰωνίαν κόλασιν. Ὑπάρχει ὁ φόβος καί σέ ἓνα λεπτόν, μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ «666», πού σημαίνει ἄρνησιν ὁμολογίας τοῦ Χριστοῦ καί μπορεῖ νά προκαλέσῃ ἐσωτερικήν ἀλλοίωσιν καί ἀλλοτρίωσιν ἀπό τόν Χριστόν, ὑπάρχει ὁ φόβος τῆς κολάσεως. Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» δέν εἶναι συγγνωστόν, μικρόν ἁμάρτημα, ὅπως λέγει ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος. «Καί ἀσύγνωστος ὁ τοιοῦτος εὐρίσκεται ἐν τῇ κρίσει, αὐτοψεῖ γάρ εὐρίσκεται ὅτι ἐπίστευσε τῷ τυράννῳ ἐκουσίως.»⁸⁶⁴.

858. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, "Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. Τξε.

859. Ἀποκ. Ἰω. 19,20-21.

860. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 408. Β.

861. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 364. C.

862. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 297. C.

863. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 748. Β.-C.

864. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, "Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. Τξα.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΣΧΕΣΙΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΟΡΑΤΟΥ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ, ΗΘΙΚΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΟΙ ΔΥΟ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ

1. Διάκρισις όρατου, έξωτερικου καί άοράτου, ήθικου χαράγματος

Τό χάραγμα του 'Αντιχρίστου έχει δύο μορφές. Είναι άόρατον, ήθικόν χάραγμα, έσωτερική σφραγίδα της ψυχής, όπως λεπτομερώς είδαμε στό πρώτον μέρος. Είναι καί όρατόν, συγκεκριμένον χάραγμα, έξωτερική σφραγίδα του σώματος καί των αντικειμένων, όπως διά πλείστον είδαμε στό Α΄ καί Β΄ μέρος. Δέν επιτρέπεται νά άγνοοῦμε τήν διπλήν αὐτήν μορφήν του χαράγματος.

Ἀνέκαθεν ὑπῆρχε τό έσωτερικόν ήθικόν χάραγμα ως μία κατάσταση ήθικης πωρώσεως καί παγίου αντιχρίστου άρνητισμοῦ, άμετανοήσις καί βλασφημία κατά του Ἁγίου Πνεύματος. Δέν άνησυχούσαμε, διότι κανείς δέν άναγκαζόταν νά δεχθῇ αὐτό τό χάραγμα καί νά άποκτήσῃ τό αντίχριστον ήθος. Τώρα άνησυχοῦμε, διότι τό όρατόν χάραγμα της Ἀποκαλύψεως, τό «χξς'» (666), γιά πρώτην φοράν στούς αιώνες χαράσσεται παντοῦ σέ ἔμψυχα καί ἄψυχα. Τό χάραγμα «666» πλημμυρίζει τήν άνθρωπότητα ως σημαία ὑποδοχῆς του Ἀντιχρίστου. Παράλληλα ή αντίχριστη κουλτούρα καί κοσμοθεωρία χαράσσεται στίς καρδιές άνθρώπων, κυρίως νέων, καί είναι σάν νά ἔχουν μέσα τους όχι μόνον τό είδωλον του έρχομένου Ἀντιχρίστου, αλλά καί αὐτόν τόν Σατανᾶ.

Πρίν άπό τήν προβολήν του «666» πολλά σύμβολα ήταν δυνατόν νά θεωρηθοῦν ως χαράγματα καί ὑπῆρχε δυνατότης νά λειτουργήσουν ως χαράγματα, εάν έσυμβόλιζαν τήν ὑποταγήν στόν αντίχριστον Σατα-

νᾱ καὶ τὴν προσκύνησιν τῆς εἰκόνος αὐτοῦ, τῆς ἀθέου, ἀντιχρίστου ἐξουσίας. Ἀλλὰ τῶρα πλέον τό «666», τό ὁποῖον χαράσσεται παντοῦ καὶ πρόκειται νά σφραγίσῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, δέν εἶναι ἓνα ἀπό τὰ χαράγματα, ἀλλά εἶναι «τό χάραγμα», τό δεδομένον ὁρατόν χάραγμα τῆς Ἀποκαλύψεως, εἶναι «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ (τοῦ Ἀντιχρίστου)»⁸⁶⁵. «καὶ ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς´ (666)»⁸⁶⁶.

Διακρίνεται λοιπόν τό ὁρατόν χάραγμα ἀπό τό ἀόρατον ἠθικόν. Τό ἀόρατον, ἠθικόν χάραγμα σχηματίζεται βαθμηδόν. Ἀρχίζει μέ τὴν ἁλωσιν τοῦ προσώπου ἀπό τὴν ἀντίχριστην σατανικὴν ἐνέργειαν, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἀρχικά δυσκίνητος στό ἀγαθόν καὶ εὐκίνητος στό κακόν καὶ τελικά γίνεται ἀκίνητος στό ἀγαθόν καὶ μόνον κινήτος στό κακόν, ὅποτε ἀποκτᾶ τό ἀντίχριστον ἦθος, δεσμεύεται ἡ βούλησις, ὁ λόγος, τό ἔργον στόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν καὶ ὅλη ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου μέ λόγον ἢ ἔργον σφραγίζεται ἀπό τόν ἀντίχριστον Σατανᾶ.

Τό ὁρατόν ὅμως χάραγμα εἶναι δυνατόν νά ἐπιβληθῇ καὶ χαραχθῇ καὶ σέ μίαν στιγμὴν. Ἡ συνειδητοποίησις τῆς λειτουργίας τοῦ ὁρατοῦ χαράγματος «666» γίνεται βαθμηδόν καὶ συμβάλλει στὴν δημιουργίαν καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ χαράγματος. Γίνεται τρόπον τινά τό «666» τό κάτοπτρον προβολῆς τοῦ ἀντιχρίστου ἦθους, τῆς ἀντιχρίστου ἐνεργείας καὶ τῆς ἀνακλάσεως στὴν ψυχὴν. Τό χάραγμα «666» ὡς σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου προβάλλει τόν Ἀντίχριστον στόν ἔσω ἄνθρωπον.

Οἱ ὑπομνηματιστές τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ γενικά οἱ Πατέρες δέν κάμουν σαφῆ διάκρισιν μεταξύ ὁρατοῦ, ἐξωτερικοῦ χαράγματος καὶ ἐσωτερικοῦ, ἠθικοῦ χαράγματος. Ἄλλοτε ὁμιλοῦν περὶ τῆς μίας ὁψεως, ἄλλοτε περὶ τῆς ἄλλης. Ἄλλοτε θεωροῦν τό χάραγμα ὡς ἠθικὴν ἐσωτερικὴν σφραγίδα, πού ἐκφράζεται μέ ἀντίχριστον λόγον, ἔργον, πολιτείαν. Ἄλλοτε θεωροῦν τό χάραγμα ὡς ὁρατὴν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου. «Ἡ δέ σφραγὶς αὐτοῦ (= τοῦ Ἀντιχρίστου) ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐστὶ ψῆφος, χξς´.»⁸⁶⁷.

Οἱ Πατέρες δέν κάμουν συστηματικὴν ἀνάλυσιν τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Τονίζουν χωρὶς συστηματικὴν θεώρησιν πότε τὴν μίαν, πότε τὴν ἄλλην ὁψιν. Ἀσχολοῦνται περισσότερο μέ τό ἐσωτερικόν, ἠθικόν χάραγμα, διότι τό «χξς´» (666), τό ὁρατόν χάραγμα, τότε δέν ἀποτελοῦσε πρόβλημα, δέν ἐχρησιμοποιεῖτο. Σήμερα ὅμως τό «χξς´» (666), μέ τὴν ραγδαίαν ἐξάπλωσίν του, μᾶς προβληματίζει καὶ

865. Ἀποκ. Ἰω. 13,17.

866. Ἀποκ. Ἰω. 13,18.

867. Ἰππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

γεννᾶται ἡ ὑποψία, μήπως πλησιάζει ἡ ἐμφάνισις τοῦ «ἰδιοτρόπως καὶ ἐξαιρέτως Ἀντιχρίστου.»⁸⁶⁸

Οἱ Πατέρες κυρίως ὠμίλησαν γιὰ τὸ ἠθικόν νόημα τοῦ χάραγματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἶπαν λεπτομερῶς τί συμβολίζει τὸ «χξς'» (666). Δέν ἐσχολίασαν ὅμως ἐπαρκῶς τὴν χρῆσιν του, τὴν ἐνέργειάν του, τίς συνέπειές του κλπ, διότι τότε δέν ἦταν ἐν χρήσει τὸ «χξς'» (666). Σήμερα δέν μπορούμε νὰ βλέπουμε μόνον τὸ ἠθικόν, ἐσωτερικόν χάραγμα, διότι τὰ πάντα κατακλύζονται ἀπὸ τὸ δεδομένον χάραγμα «666». Ἡ ἀποδοχὴ τοῦ «666» σημαίνει ὑποταγὴν στὸν Ἀντίχριστον. Δέν θὰ ἐδεχόμεθα ποτέ σάν σφραγίδα στὸ μέτωπόν μας τὴν λέξιν «ANTIXPICTOΣ». Πῶς θὰ δεχθοῦμε τὸ «666», πού σημαίνει Ἀντίχριστον καὶ μάλιστα, ὅπως εἶδαμε, χαρακτηῖρα καὶ ἥθος Ἀντιχρίστου;

Δυστυχῶς ὠρισμένοι δέν διέκριναν τίς δύο μορφές, τὸ χάραγμα ὡς ἥθος ἀντίχριστον καὶ τὸ χάραγμα ὡς ἐξωτερικόν σημεῖον, δηλαδή ὡς «666». Ἐδωσαν σημασίαν μόνον στὸ ἠθικόν χάραγμα καὶ ἀγνόησαν τὸ «666». Ἀλλὰ καὶ τὸ «666» συμβολίζει καὶ ἐκφράζει τὸ ἀντίχριστον ἥθος. Ὅπως ὁ Σταυρὸς εἶναι σημεῖον τοῦ Χριστοῦ καὶ σφραγίδα, ὁμοίως τὸ «666» εἶναι σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ σφραγίδα. Ὁ σταυρὸς εἶναι ἓνα ἐξωτερικόν σημεῖον, σύμβολον τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀποδοχὴ τοῦ σταυροῦ σημαίνει ἀποδοχὴν τοῦ Χριστοῦ. Ἐτσι τὸ σύμβολον προχωρεῖ εἰς βάθος γίνεται σταυρώσιμον φρόνημα, ἐσταυρωμένος βίος. Ὅμοίως τὸ «666» σημαίνει, ὅπως εἶδαμε, ἀποδοχὴν τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τοῦ ἥθους τοῦ Ἀντιχρίστου. Γι' αὐτὸ τὸ «666» δέν εἶναι κάτι τὸ ἀδιάφορον καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀπορρίψωμεν, διότι τὸ σύμβολον μᾶς ὁδηγεῖ στὴν βίωσιν τοῦ συμβολιζομένου, στὴν κοινωνίαν μέ τὸν Ἀντίχριστον. Δέν εἶναι λοιπὸν τὸ «666» κάτι τὸ ἀσήμαντον καὶ ἐπιφανειακόν, ὅταν γίνεται σφραγίδα προσώπου.

2. Τὰ ὑποθετικά χάραγματα τοῦ Ἰππολύτου καὶ τὸ δεδομένον τῆς Ἀποκαλύψεως «χξς'» (666)

Ὁ Ἰππόλυτος στὸ ὑπόμνημά του «Περὶ Χριστοῦ καὶ περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου» κάμει μίαν ὑπόθεσιν περὶ τοῦ χάραγματος. Ἀναφέρει τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀντιόχου Δ' τοῦ Ἐπιφανοῦς, τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας (175-164π.χ), ὁ ὁποῖος χαρακτηρίζεται ὡς τὸ «κέρας ἕτερον μικρόν»⁸⁶⁹, ὡς πρόδρομος τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ Ἀντίοχος ὁ Δ' ὁ Ἐπιφανὴς ἐβασίλευσε πρὸ Χριστοῦ καὶ εἶχε ὅλα τὰ γνωρίσματα ἐνός τελείου τύπου τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀλλὰ δέν εἶναι ὁ «ἰδιοτρόπως Ἀντίχριστος». Αὐτός

868. Ἰω. Δαμασκηνοῦ, Ἐκδοσις ἀκριθῆς τῆς Ὁρθοδ. Πίστεως, Μ. 94, 1216. Α.

869. Δανιήλ, 7,8.

ανάγκασε τούς 'Ιουδαίους «καί απέστησαν από Διαθήκης αγίας καί ἐξευγίσθησαν τοῖς ἔθνεσι.»⁸⁷⁰. Τό 170-169 π.Χ. κατέστρεψε τήν 'Ιερουσαλήμ καί ἐλεηλάτησε καί ἐρήμωσε καί ἐβεβήλωσε τόν ἅγιον Ναόν τοῦ Θεοῦ⁸⁷¹. «Τό ἁγίασμα (= ὁ Ναός) αὐτῆς ἡρημώθη ὡς ἔρημος, αἱ ἑορταί αὐτῆς ἐστράφησαν εἰς πένθος, τά σάββατα αὐτῆς εἰς ὄνειδισμόν.»⁸⁷². Ὁ Ἀντίοχος ἐπέτυχε νά ἐγκαταλείψουν οἱ 'Ιουδαῖοι τούς ἰδιαιτέρους νόμους των καί τήν λατρείαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ «καί ἔθυσαν τοῖς εἰδώλοις καί ἐβεβήλωσαν τό σάββατον»⁸⁷³. Διέταξεν ὁ Ἀντίοχος «οἰκοδομῆσαι βωμούς (εἰδωλικούς) καί τεμένη καί εἰδωλεῖα καί θύειν.. καί ἀφιέναι τούς υἱούς αὐτῶν ἀπεριτμήτους... καί ἀλλάξαι πάντα τά δικαιώματα (= ὅλους τούς νόμους τοῦ Θεοῦ)... Καί ἐνετείλατο ταῖς πόλεσιν 'Ιούδα θυσιάζειν κατά πόλιν καί πόλιν.»⁸⁷⁴. Ὅποιος δέν ἐκτελοῦσε τήν διαταγήν ἐφονεύετο.

Μετά τόν προσδιορισμόν αὐτόν τῶν ἱστορικῶν στοιχείων τοῦ διωγμοῦ τοῦ Ἀντιόχου Δ' κατά τῶν 'Ιουδαίων κατανοοῦμεν τήν σημασίαν τῶν σχολίων τοῦ Ἰππολύτου περί τοῦ διωγμοῦ αὐτοῦ καί τοῦ ἀναγκασμοῦ τῶν 'Ιουδαίων νά θυσιάζουν στά εἰδωλα. Ὁ Ἰππόλυτος χαρακτηρίζει ὡς χάραγμα τά θυμιάτά, τά ὅποια ἐκρατοῦσαν οἱ 'Ιουδαῖοι, γιά νά θυμιάσουν στά εἰδωλα καί τά στεφάνια ἀπό κισσούς, τά ὅποια ἐδέχοντο νά φέρουν στά κεφάλια τους κατά τίς θυσίες καί πομπές γιά τόν Διόνυσον. Γράφει ὁ Ἰππόλυτος: «κελεύει πάντας πανταχοῦ πυρεῖα τεθῆναι (θυμιατήρια τιθέναι), ἵνα μηδεῖς δύνηται τῶν ἁγίων μήτε ἀγοράσαι μήτε πωλῆσαι, ἐάν μή πρῶτον ἐπιθύση (= θυμιάση καί θυσιάση στά εἰδωλα)· τοῦτο γάρ ἐστι τό χάραγμα, τό «ἐπί τῆς χειρός τῆς δεξιᾶς» διδόμενον. Τό δέ «ἐπί τό μέτωπον» εἰπεῖν, ἵνα πάντες ὡσιν ἐστεφανωμένοι, πύρινον (= σάν πύρινον καί θανατηφόρον) καί οὐ ζωῆς, ἀλλά θανάτου (= πνευματικοῦ) στέφανον μεθ' ἑαυτῶν περιφέροντες.»⁸⁷⁵.

Εἶναι ὁλοφάνερρον ὅτι ὁ Ἰππόλυτος δέν ὁμιλεῖ ἐδῶ ἀποκλειστικά γιά «τό χάραγμα χξς' (666)», ἀλλά γιά ἓνα εἶδος προχριστιανικοῦ χαράγματος τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιόχου Δ', 175-164 π. Χ. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπό τά ἀκόλουθα ἐπιχειρήματα:

Πρῶτον. Ὁ Ἰππόλυτος ἀναφέρεται στόν συγκεκριμένον διωγμόν τῶν 'Ιουδαίων ἀπό τόν Ἀντίοχον καί γράφει στήν συνέχειαν τῶν ἀνω-

870. Α' Μακκαβαίων 1,15.

871. Α' Μακκαβαίων 1,20-28.

872. Α' Μακκαβαίων 1,39.

873. Μακκαβαίων 1,43.

874. Μακκαβαίων 1,47-51.

875. Ἰππολύτου, Περί Χριστοῦ καί περί τοῦ Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 769. Α. (Β.Ε.Π. 6,214).

τέρω: «Οὕτω γάρ ἐτεχνάσατο κατά τῶν Ἰουδαίων καί Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής, ὁ τῆς Συρίας γενόμενος βασιλεύς... καί γάρ αὐτός τοῖς τότε καιροῖς ἐπαρθείς τῇ καρδίᾳ ἔγραφε ψήφισμα «βωμούς πρὸς τῶν θυρῶν τιθέντας» ἅπαντας ἐπιθύσειν καί «κισσοὺς ἐστεφανωμένους πομπεύειν τῷ Διονύσῳ· τοὺς δέ μὴ βουλομένους ὑποτάσσεσθαι, τούτους μετὰ ἀπαγχισμόν (= ἀπαγχονισμόν) καί ἐτασμόν βασάνων ἀναιρεῖσθαι (=νά φονεύωνται).»⁸⁷⁶.

Ἐνῷ ὁ Ἰωάννης στήν Ἀποκάλυψιν ὁμιλῶν γιά τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς´ (666) ἀναφέρεται στό μέλον, στήν ἐποχήν τοῦ «ἰδιοτρόπως Ἀντιχρίστου», ἡ ὁποία προηγεῖται τῆς Β´ Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ἀντίθετα ὁ Ἱππόλυτος ἀναφέρεται στό παρελθόν, πρό Χριστοῦ, πρό καί αὐτῆς τῆς Α´ Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ καί κάμει μίαν ἐφαρμογήν, ἀναφέρων ἓνα παράδειγμα χαράγματος τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιόχου Δ´, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται τύπος καί προτύπωσης τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀλλά δέν εἶναι ὁ Ἀντίχριστος. Ἐπομένως τό χάραγμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δέν ταυτίζεται μέ τό χάραγμα τῆς Ἀποκαλύψεως κεφ. 13, 16-18, οὔτε ἀποτελεῖ ἐρμηνείαν αὐτοῦ.

Δεύτερον. Τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς´» (666), εἶναι «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ (= Ἀντιχρίστου)»⁸⁷⁷, εἶναι «τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου», ὁ ὁποῖος μέλλει νά ἔλθῃ πρό τῆς Β´ Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ἐνῷ τά θυμιατά καί τά στεφάνια, τά ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Ἱππόλυτος στήν χρῆσιν τῆς θυσίας στά εἰδωλα εἶναι ἀπλῶς ἓνα χάραγμα ἀντίθεον καί εἰδωλολατρικόν. Ἄλλο «τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου χξς´ (666)» καί ἄλλο τά διάφορα θεωρούμενα καί ὑποτιθέμενα ὡς χαράγματα ἀντίθεα. Ἄλλο τό ἀποκλειστικόν, μέ ἀπόλυτην ἔννοιαν χάραγμα αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἄλλα τά ὡς χαράγματα θεωρούμενα μέ σχετικὴν ἔννοιαν σέ κάθε ἐποχήν. Τό ἀποκλειστικόν χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι σαφῶς διάφορον τῶν ἄλλων σχετικῶν χαραγμάτων καί διατυπώνεται κατηγορηματικῶς στήν Ἀποκάλυψιν. «Καί ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μὴ ὁ ἔχων τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ... ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί· καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς´ (666)»⁸⁷⁸.

Τά εἰδωλικά θυμιατά καί τά στεφάνια ἦσαν πράγματι ἓνα ἀπό τά πολλά ἀντίθεα, σατανικά χαράγματα τῆς Π.Δ., διότι ἐδήλωναν τήν ἄρνησιν στόν ἀληθινόν Θεόν, τήν ὑποταγήν, τήν δουλείαν στόν εἰδωλολάτρην ἡγεμόνα καί τήν ἀναγνώρισιν καί λατρείαν ψευδοθεῶν. Δυνάμεθα νά εἰπώμεν ὅτι ἦταν προτύπωσης τοῦ χαράγματος «χξς´ (666). Τό

876. Ἱππολύτου, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 769. Α-Β. (Β.Ε.Π. 6, 214).

877. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13, 16-18.

878. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13, 16-18.

γραμμωτόν καί ἀριθμητικόν «666» μαζί μέ τόν Ε.Κ.Α.Μ. μοιάζει σάν στεφάνι, ὅταν χαραχθῇ στό μέτωπον καί σάν θυμιατήριον, ὅταν χαραχθῇ στο χέρι. Ἡ σφράγις τοῦ μετώπου μέ τό «666» εἶναι χειροτέρα ἀπό τό εἰδωλικόν στεφάνι, διότι, ὅπως εἶδαμε, τό «666» συμβολίζει τόν Ἀντίχριστον, τό ὄνομα, τόν χαρακτήρα καί τό ἔργον του. Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» σημαίνει ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ καί ἀναγνώρισιν τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὅσάκις ὁ χαραγμένος στό μέτωπον ἐπιδεικνύει τό χάραγμα, προσκυνεῖ τόν Ἀντίχριστον καί θυσιάζει τήν ψυχὴν του σ' αὐτόν. Ὅσάκις ὁ χαραγμένος στό χέρι ἢ στήν ταυτότητα ἐπιδεικνύει τό χάραγμα, λιθανίζει τόν Ἀντίχριστον καί προδίδει τόν Χριστόν.

Ὑπάρχει λοιπόν προτύπωση τοῦ χαράγματος στήν Π.Δ., ἀλλ' αὕτη ἢ ἀλήθεια τοῦ χαράγματος, τό ἀποκλειστικόν χάραγμα, τό «666», εἶναι στήν Κ.Δ. Ὅτι δέν ταυτίζεται τό ἐπὶ Ἀντιόχου χάραγμα μέ τό χάραγμα τοῦ ἰδιοτρόπως Ἀντιχρίστου φαίνεται καί ἀπό τό λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Κυρίου περὶ τοῦ Ἡλίου τοῦ Θεσβίτου. Ὁ Ἰ. Χριστός ὀνομάζει τόν Ἰωάννην, τόν Πρόδρομον, Ἡλίαν, ἀλλά δέν τόν ταυτίζει μέ τόν Ἡλίαν τόν Θεσβίτην. Ὅταν οἱ μαθητές εἶπαν στόν Ἰ. Χριστόν «τί οὖν οἱ γραμματεῖς λέγουσιν ὅτι Ἡλίαν δεῖ ἐλθεῖν πρῶτον;»⁸⁷⁹, ὁ Κύριος ἀπήντησε: «λέγω δέ ὑμῖν ὅτι Ἡλίας ἤδη ἦλθε, καί οὐκ ἐπέγνωσαν αὐτόν... τότε συνῆκαν (=ἀντελήφθησαν) οἱ μαθηταὶ ὅτι περὶ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ εἶπεν αὐτοῖς»⁸⁸⁰. Καταχρηστικῶς, μᾶλλον παρομοιαστικῶς ὀνομάζει ὁ Ἰ. Χριστός τόν Ἰω. τόν Πρόδρομον Ἡλίαν⁸⁸¹. Ὁμοίως τό χάραγμα διὰ στεφάνων καί θυμιατῶν εἰδωλικῶν χαρακτηρίζεται ὡς χάραγμα, δέν εἶναι ὅμως τό ἀποκλειστικόν χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Τρίτον. Ὁ ἴδιος ὁ Ἰππόλυτος κάμει τήν σαφῆ διάκρισιν μεταξὺ «χαράγματος» θυμιατηρίων, στεφάνων εἰδωλικῶν καί τοῦ ἀποκλειστικοῦ χαράγματος, «τοῦ χαράγματος» τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς'» (666). Ὅσοι μέ ἐπιπολαιότητα εἶδαν μόνον τό ἀναφερθέν χωρίον τοῦ Ἰππολύτου, στό ὁποῖον κατά τρόπον ὑποθετικόν καί ὄχι ὀριστικῶς καί κατηγορηματικῶς χαρακτηρίζονται τά θυμιατήρια καί τά στεφάνια ὡς «χάραγμα», ἐπλανήθησαν, ὅπως συνήθως πλανῶνται οἱ χιλιαστές καί οἱ ἄλλοι αἵρετικοί, οἱ ὁποῖοι μελετοῦν ἀποσπασματικά τήν Γραφήν καί ἀποκόπτουν τούς στίχους ἀπό τήν συνάφειάν τους.

879. Ματθ. 17,10.

880. Ματθ. 17, 12-13.

881. Ὁ Ἡλίας ὁ Θεσβίτης θά ἔλθῃ πρό τῆς Β' Παρουσίας. «Ἀναγκαίως δεῖ τούς προδρόμους αὐτοῦ πρώτους φανερωθῆναι, καθὼς διὰ Μαλαχία τοῦ ἀγγέλου (= προφήτου) φησί: «Πέμψω ὑμῖν Ἡλίαν τόν Θεσβίτην, πρὶν ἢ ἐλθεῖν τήν ἡμέραν Κυρίου, τήν μεγάλην καί ἐπιφανῆ». (Ἰππολύτου, Περί Χριστοῦ καί περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 764. C. (Β.Ε.Π. 6, 212.).

Στήν ἴδιαν μελέτην ὁ Ἰππόλυτος σέ παραγράφους πιο πάνω καί πιο κάτω ὁμιλεῖ γιά τό ἀποκλειστικόν χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἀναφέρω μόνον τρία χαρακτηριστικά χωρία. Πρίν ἀπό τό χωρίον τοῦ ὑποθετικοῦ χαράγματος τῶν θυμιατηρίων ὁ Ἰππόλυτος λέγει ὅτι «τό ἅγιον Πνεῦμα δι' ἀριθμοῦ, [δηλαδή χξς' (666)] καί τό ὄνομα αὐτοῦ μυστικῶς ἐδήλωσε...»⁸⁸². Ποίου πνεύματος εἶναι ὅσοι ἀπό σύγχυσιν λέγουν ὅτι τό «χξς'» (666) δέν εἶναι χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἄν καί ρητῶς ἐν Πνεύματι ἀγίῳ ἀναφέρουν ἡ Γραφή καί οἱ Πατέρες ὅτι τό χάραγμα εἶναι «τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ... καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς' (666)»⁸⁸³;

Μετά ἀκριβῶς ἀπό τό χωρίον τοῦ ὑποθετικοῦ χαράγματος τῶν θυμιατηρίων ὁ Ἰππόλυτος σχολιάζων τόν στίχον τῆς Ἀποκαλύψεως, «Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου· ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί· καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς'»⁸⁸⁴, προσπαθεῖ νά εὕρῃ τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου «ψηφίζων τόν ἀριθμόν χξς' (666)», δηλαδή εὐρίσκων ὀνόματα, τῶν ὁποίων τά γράμματα ἔχουν τήν ἀριθμητικήν ἰσχύν (666). Ἄνευ ἀμφιβολίας δέχεται τό «666» ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἐρευνᾷ ἀκόμη καί γιά τό ὄνομά του καί λέγει: «Πολλά γάρ εὐρίσκομεν ὀνόματα τούτῳ τῷ ἀριθμῷ ἰσόψηφα περιεχόμενα...»⁸⁸⁵. Πιο κάτω ἀναφερόμενος στό χάραγμα πάλιν λέγει: «τοῦ ὀνόματος μυστικῶς σεσημασμένου...»⁸⁸⁶, δηλαδή τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου μυστικῶς ἐκρυπτογραφήθη μέ τό χάραγμα «χξς'» (666).

Τέταρτον. Ἡ ἀναφορά τοῦ Ἰππολύτου περί τοῦ χαράγματος τῶν θυμιατηρίων καί στεφάνων εἶναι ὄχι μόνον ὑποθετική, δηλαδή σάν μία ὑπόθεσις λόγου χάριν, ἀλλά καί παρενθετική, σάν ἓνα παράδειγμα ἐπουσιῶδες. Τοῦτο φαίνεται ἀπό τήν ἀναφοράν τοῦ Ἰππολύτου στήν § ἀμέσως πρίν ἀπό τό ὑποθετικόν χάραγμα τῶν εἰδωλικῶν θυμιατηρίων καί στεφάνων. Γράφει ὁ Ἰππόλυτος: «Οὕτω γάρ ἐτεχνάσατο κατὰ τῶν Ἰουδαίων καί Ἀντίοχος, ὁ Ἐπιφανής...» Δηλαδή ὁ Ἀντίοχος τό 170-169 π. Χ. ἐνήργησεν ὡς τύπος, ὡς ὄργανον Ἀντιχρίστου, ὄχι βέβαια ὡς ὁ «ἰδιотρόπως Ἀντίχριστος». Τοῦτο φαίνεται περισσότερο ἀπό τήν § L, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ ἀμέσως μετά τό παρενθετικόν παράδειγμα τῶν θυμιατηρίων καί στεφάνων καί ἀρχίζει ὡς ἑξῆς: «Νυνί δέ πρός τό προκείμενον ἐροῦμεν. Ταῦτα γάρ καί αὐτός (= Ἀντίχριστος τῶν ἐσχάτων) τεχνάσεται, κατὰ πάντα θλίβειν τούς ἁγίους θέλων· λέγει γάρ ὁ προφή-

882. Ἰππολύτου, Περί Χριστοῦ καί περί Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 765, C. (Β.Ε.Π. 6, 213).

883. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13, 17-18.

884. Ἀποκ. Ἰωάννου 13, 18.

885. Ἰππολύτου, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 769. Β-С. (Β.Ε.Π. 6, 214.).

886. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 773. Α.

της καί απόστολος· Ὡδε ὁ νοῦς. Ὁ ἔχων σοφίαν ψηφισάτω τὸν ἀριθμόν τοῦ θηρίου· ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί, καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ ἐστιν χξς'»⁸⁸⁷.

Δηλαδή ὁ Ἰππόλυτος παρομοιάζει τὴν ἐποχὴν τοῦ μέλλοντος νὰ ἔλθῃ Ἀντιχρίστου μέ τὴν ἐποχὴν τῶν Μακκαβαίων καί τοῦ διωγμοῦ ἀπὸ τὸν Ἀντίοχον Δ' (175-164 π.Χ.) καί παρενθετικά λέγει ὅτι τό χάραγμα θά εἶναι σάν τὰ θυμιατήρια καί τὰ στεφάνια τὰ εἰδωλικά. Ἀλλά κλείνει τὴν παρένθεσιν περὶ τοῦ ὑποθετικοῦ χαράγματος καί ἐπανέρχεται στὸν σχολιασμόν γιὰ τό ἀληθινόν, ἀποκλειστικόν χάραγμα «χξς'» (666). Δέν χρειάζεται νὰ ἀναφέρωμεν τίς ἀποδείξεις ἀπὸ τὴν ἄλλην μελέτην τοῦ Ἰππολύτου, «Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ.» γιὰ νὰ στηρίξωμεν τὴν ἀλήθειαν ὅτι ὁ Ἰππόλυτος, ὅπως καί οἱ ἄλλοι Πατέρες ἀναγνωρίζουν ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου τό «666».

---

887. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 769. Β. (Β.Ε.Π. 6, 214).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΟΤΙ ΤΟ ΧΞΣ΄ (666) ΘΑ ΧΑΡΑΣΣΕΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΩΣ ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

1. Τό χξς΄ (666) θά χαράσσεται ως όρατή σφραγίδα του Ἀντιχρίστου ἀντί τοῦ Σταυροῦ καί τοῦ Βαπτίσματος

1) Το χξς΄ (666) όρατή σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου δέν εἶναι μόνον άόρατη, έσωτερική, ήθική, αντίχριστη σφραγίδα, εἶναι καί όρατή σφραγίδα, ή όποία θά χαράσσεται στό δεξί χέρι ή στό μέτωπον. Τοῦτο άποδεικνύεται άπό τήν Ἀποκάλυψιν Ἰωάννου καί τούς Πατέρας. Λέγει ό Ἰωάννης: «καί ποιεῖ πάντας, τούς μικρούς καί τούς μεγάλους, καί τούς πλουσίους καί τούς πτωχοῦς, καί τούς έλευθέρους καί τούς δούλους, ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπί τῆς χειρός αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ή ἐπί τῶν μετώπων αὐτῶν.»⁸⁸⁸. Προσδιορίζεται ποῦ θά χαράσσεται ή σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου καί σέ άλλο χωρίον. «καί λαμβάνει τό χάραγμα ἐπί τοῦ μετώπου αὐτοῦ ή ἐπί τήν χειρα αὐτοῦ»⁸⁸⁹. Τό δεξί χέρι ή τό μέτωπον εἶναι τό μέλος τοῦ σώματος, στό όποιον θά χαράσσεται ή σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, ή όποία θά εἶναι «τό χάραγμα, τό όνομα τοῦ θηρίου ή ό άριθμός τοῦ όνόματος αὐτοῦ... καί ό άριθμός αὐτοῦ χξς΄ (= 666)»⁸⁹⁰.

Τό χάραγμα «χξς΄ (666) θά χαράσσεται όχι συμβολικά, αλλά πραγματικά ἐπί τῆς δεξιᾶς χειρός καί τοῦ μετώπου, ώστε νά δύναται νά άναγνωσθῇ. Ὁ Ἰππόλυτος λέγει: «Ἡ δέ σφραγίς αὐτοῦ ἐπί τοῦ μετώπου, καί ἐπί τῆς δεξιᾶς χειρός έστι ψηφος, χξς΄»⁸⁹¹. Ἡ λέξις «ψηφος» σημαίνει άριθμός τοῦ όνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Τό χξς΄ (666) χαρακτηρίζεται άπό τούς Πατέρας ως «ό (ή) ψηφος»⁸⁹², όπως έλέχθη. Τοῦ-

888. Ἀποκ. Ἰωάννου 13,16.

889. Ἀποκ. Ἰωάννου 14,9-11.

890. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13, 17-18.

891. Ἰππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932, C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

892. Ἰππολύτου, Ἐνθ' άνωτ. Μ. 10, 932. C. κ.λ.π. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 340. C. κ.λ.π. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 681. A. κ.λ.π.

το σημαίνει νά βάλωμεν ψηφία, γράμματα τῆς ἀλφαβῆτα, γιά νά βροῦμε τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου. Τά γράμματα τοῦ ὀνόματος πρέπει νά ἔχουν ἀριθμητικήν ἰσχύν «χξς'» (666). Τοῦτο σημαίνει «ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου.»⁸⁹³.

Χάραγμα, σφραγίδα, δέν εἶναι μόνον τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου. Χάραγμα καί σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι καί «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ... χξς'»⁸⁹⁴. Τό «χξς'» χαρακτηρίζεται «χάραγμα τοῦ θηρίου (= Ἀντιχρίστου)»⁸⁹⁵. Χαρακτηρίζεται ὡς «ὁ (ἡ) ψῆφος» τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἐπίσης τό «χξς'» χαρακτηρίζεται ὡς «ἡ σφραγίς τοῦ Ἀντιχρίστου»⁸⁹⁶ καί ὑπάρχουν οἱ φράσεις: Ὁ Ἀντίχριστος (ἡ τό ὄργανον αὐτοῦ) «τούς μέν πειθομένους αὐτῷ σφραγίσει τῇ σφραγίδι αὐτοῦ.»⁸⁹⁷. «Ὅταν λάβωσι τότε οἱ ἄνθρωποι τήν σφραγίδα»⁸⁹⁸. «... προσαχθήσονται τῷ διαβόλῳ καί σφραγισθήσονται.»⁸⁹⁹.

Τό χάραγμα «χξς'» χαρακτηρίζεται ὡς «χαρακτήρ τοῦ Ἀντιχρίστου» καί ὑπάρχουν οἱ φράσεις: «... δεξάμενοι τόν χαρακτήρα τοῦ μιαιροῦ καί θεομάχου...»⁹⁰⁰ «πεισθέντες τῷ δεινῷ θηρίῳ καί λαβόντες τήν ἐκείνου σφραγίδα, τόν δυσσεβῆ χαρακτήρα τοῦ μιαιροῦ...»⁹⁰¹.

Τό χάραγμα «χξς'» χαρακτηρίζεται καί ὡς «σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου» καί ὑπάρχουν οἱ φράσεις: Ἐδωκεν ὁ Χριστός τοῖς εἰς αὐτόν πιστεύουσιν τόν τίμιον καί ζωοποιόν σταυρόν καί αὐτός ὁμοίως δώσει τό ἑαυτοῦ σημεῖον»⁹⁰². Ὅπως ὁ σταυρός εἶναι σημεῖον τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι τό «χξς'» (666) εἶναι σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου. Οἱ ἔχοντες τό «χξς'» (666) χαρακτηρίζονται ὡς «τό σημεῖον αὐτοῦ περιφέροντες.»⁹⁰³.

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς'» (666) θά εἶναι ὁρατόν, βασταζόμενον, περιφερόμενον, ἐπιδεικνυόμενον, δηλαδή ἓνα πραγματικόν, ὁρατόν χάραγμα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρός ἢ τοῦ μετώπου ἢ ἐπὶ τῆς ταυτότητος, τήν ὁποίαν θά ἐπιδεικνύῃ τό δεξιόν χέρι. Ὁ Ἰωάννης λέγει ὅτι τό χάραγμα θά δίδεται «ἐπὶ τῆς χειρός αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.»⁹⁰⁴. Ἡ δήλωσις «ἐπὶ τῆς χειρός... ἐπὶ τῶν μετώπων» κα-

893. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13,18.

894. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13, 17-18.

895. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13, 16-18. 14,11. 15,2. κ.λ.π.

896. Ἰππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. C. 933. A. κ.λ.π. Ἐφραίμ Σύρου, Τξα, κ.λ.π.

897. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 933. B. (B.E.Π. 6, 288).

898. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 933. C. (B.E.Π. 6, 288).

899. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 936. A. (B.E.Π. 6, 288).

900. Ἰππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 936. D. (B.E.Π. 6, 289).

901. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. Τξγ.

902. Ἰππολύτου, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 921. B. (B.E.Π. 6, 283).

903. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 10, 937. A. (B.E.Π. 6, 289).

904. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13,16.

θιστᾱ σαφές ὅτι θά εἶναι ἐμφανές, ἐξωτερικόν χάραγμα. Ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας λέγει: «Καί τό χάραγμα δέ τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος τοῦ ἀποστάτου... πᾶσιν ἐπιθεῖναι σπουδάσει»⁹⁰⁵. Φανερόν ὅτι ἐννοεῖται ἐξωτερική ἐγχάραξις ὁρατή. Θά εἶναι τό «χξς' (666) ὅχι ἄγνωστη σφραγίδα, ἀλλά «ψηφός ἐντριβής καί ἐγνωσμένη ἀνθρώποις»⁹⁰⁶. Γι' αὐτό ἀπεκαλύφθη ἀπό τόν Ἰωάννην τό χάραγμα «χξς'» (666), γιά νά μήν τό δεχθοῦμε, ὅταν τό ἐπιβάλῃ ὁ ἀντιχριστισμός.

Δέν εἶναι ἄδηλον καί κρύφιον τό χάραγμα «666», ἀλλά εἶναι ὡς σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου «ἐπί χειρός τῆς δεξιᾶς καί ἐπί μετώπου τό γνῶρισμα.»⁹⁰⁷. Θά εἶναι φανερόν τό «666». Γνῶρισμα δέν θά εἶναι μόνον μέ ἠθικὴν ἐννοιαν ἢ ἀσέβεια καί ἀναίδεια καί τὰ σκοτεινά, ἀντίχριστα λόγια καί ἔργα, τὰ ὁποῖα τρόπον τινά σφραγίζουν μέ τό ἠθικόν σκότος τόν ἔσω καί ἔξω ἄνθρωπον. Γνῶρισμα θά εἶναι καί ἡ χάραξις τοῦ «χξς'» (666).

Ὅσοι λάβουν τό χάραγμα θά περιφέρουν αὐτό, θά γίνωνται γνωστοί καί δέν θά δύνανται νά κρυφθοῦν. «Πάντες γάρ τοῦ ἐκφυγεῖν καί κρυβῆναι σπουδάσουσι, καί οὐδαμοῦ δυνήσονται λαθεῖν (= πουθενά δέν θά μπορέσουν νά κρυφθοῦν)... ἀλλά τό σημεῖον αὐτοῦ περιφέροντες (= δηλ. τό 666), εὐῶδηλοι καί γνωστοί αὐτοῦ ἀναδειχθήσονται.»⁹⁰⁸. Φοβερόν καί νά τό λέγη κανεῖς. Τό χάραγμα μέ ἀκτῖνες λέξηερ, ὅπως ἐλέχθη, θά ἀνιχνεύεται καί ἐντοπίζεται ἐπακριβῶς καί μέ τόν δορυφόρον. Ἡ ἠλεκτρονικὴ ταυτότητα μέ Ε.Κ.Α.Μ. καί «666», θά ἐντοπίζεται παντοῦ. Ἔτσι μέ τὴν ἐξωτερικὴν αὐτὴν σφραγίδα, οἱ σφραγισμένοι «εὐῶδηλοι καί γνωστοί αὐτοῦ ἀναδειχθήσονται». Τὰ ἐσωτερικά, ἠθικά χαράγματα ἀνιχνεύει μόνον ὁ Θεός, ἐνῶ τὰ σωματικά, τοῦ «666», ἀκόμη καί ὁ δορυφόρος.

Ὁ Ἀντίχριστος διὰ τῶν ὀργάνων του θά κάμῃ τό πᾶν, «ἵνα πάντες τὴν σφραγίδα τοῦ θηρίου βαστάζωσιν, ὅταν ἔλθῃ, ἀπατήσαι τὰ σύμπαντα....»⁹⁰⁹. Θά πιέσῃ μέ τὴν στέρησιν τῶν τροφῶν, γιά νά δεχθοῦν ὅλοι τό χάραγμα «666». Τό χάραγμα «666» θά εἶναι ὁρος, προϋπόθεσις, τεκμήριον γιά τὴν προμήθειαν τροφίμων «καί εἴ τις φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὴν σφραγίδα τοῦ τυράννου ἐν μετώπῳ ἢ δεξιᾷ ἀγοράζει βραχύ βρώματα ἐκ τῶν εὐρισκομένων.»⁹¹⁰.

905. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 340. Α.

906. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 681. Α.

907. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 680. Δ.

908. Ἰππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 937. Α. (Β.Ε.Π. 6, 289).

909. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. Τξα.

910. Ἐνθ' ἄνωτ. Τξγ.

2) Τό «χξς´» (666) θά χαράσσεται ἀντί τοῦ Σταυροῦ καί τοῦ Βαπτίσματος

Τό «χξς´» (666), ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, ὡς σφραγίδα σατανική, θά χαράσσεται ἀντί τῆς σφραγίδος τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Γιά νά δεχθῇ κάποιος τήν σφραγίδα Ἰ. Χριστοῦ, πρέπει νά ἀρνηθῇ κάθε σχέσιν μέ τόν Σατανᾶ καί τά τοῦ Σατανᾶ. Πρό τοῦ Βαπτίσματος εὐχεται ὁ ἱερεὺς γιά τόν Βαπτιζόμενον. «Γράψον αὐτόν ἐν βίβλῳ ζωῆς σου καί ἔνωσον αὐτόν τῇ ποίμνῃ τῆς κληρονομίας σου. Δοξασθήτω τό ὄνομά σου τό ἅγιον ἐπ' αὐτῷ καί τοῦ ἀγαπητοῦ σου Υἱοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰ. Χριστοῦ, καί τοῦ ζωοποιοῦ σου Πνεύματος.»⁹¹¹. Τό Βάπτισμα καί κάθε ἅγιον Μυστήριον γίνεται στό ὄνομα τῆς Ἀγίας Τριάδος. Σφραγίζεται ὁ Χριστιανός μέ τό Τριαδικόν ἅγιον ὄνομα, τό ὁποῖον διά τοῦ σταυροῦ χαράσσεται νοητά στόν νοῦν, στήν καρδίαν, στήν βούλησιν καί στό σῶμα. Γίνεται ἡ ἀποταγή τοῦ Σατανᾶ καί ὅλων τῶν δαιμονικῶν δυνάμεων. Ἀκολουθεῖ ἡ ὁμολογία Χριστοῦ. Εὐχεται ὁ ἱερεὺς γιά τόν βαπτιζόμενον: «Ἐπιφάνηθι, Κύριε, τούτῳ· καί δός... εἰς τό ἀποθέσθαι μέν τόν παλαιόν ἄνθρωπον... ἐνδύσασθαι δέ τόν νέον, τόν ἀνακαινούμενον κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν.»⁹¹². Ἀκολουθῶς χρίεται μέ ἅγιον ἔλαιον στό ὄνομα τῆς Ἀγίας Τριάδος καί βαπτίζεται στό ὄνομα τῆς Ἀγίας Τριάδος.

Ἐπειτα δέχεται τό ἅγιον Χρίσμα, χρίεται σταυροειδῶς μέ τό ἅγιον Μύρον, δέχεται τήν σφραγίδα τοῦ ἁγίου Πνεύματος. «Σφραγίς δωρεᾶς Πνεύματος ἁγίου Ἀμήν»⁹¹³. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον ὁ Βαπτιζόμενος «ἐνδύεται Χριστόν» καί φέρει τήν Σφραγίδα τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, τήν ὁποίαν ἐνεργοποιεῖ τόν Ἅγιον Πνεῦμα. Γι' αὐτήν τήν σφραγίδα τοῦ Βαπτίσματος εὐχεται ὁ ἱερεὺς: «Καί ποιήσον αὐτόν... μέλος τίμιον τῆς Ἐκκλησίας σου, σκεῦος ἡγιασμένον, υἱόν φωτός, καί κληρονόμον τῆς Βασιλείας σου· ἵνα, κατά τάς ἐντολάς σου πολιτευσάμενος, καί φυλάξας τήν σφραγίδα ἁθραυστον, καί διατηρήσας τόν χιτῶνα ἀμόλυντον, τύχη τῆς μακαριότητος τῶν Ἀγίων ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.»⁹¹⁴.

Διατηρεῖται ἡ σφραγίς τοῦ Βαπτίσματος ἁθραυστος, ὅταν καθημερινῶς ἀνανεώνεται ἡ ὁμολογία πίστεως στόν Χριστόν καί ἡ ἀποταγή τοῦ Σατανᾶ μέ τήν πίστιν τήν Ὁρθόδοξην, μέ τά ἔργα τοῦ φωτός, τήν μυστηριακὴν ζωὴν, μέ τόν ἀναβαπτισμόν τῆς μετανοίας καί ἐξομολογήσεως. Ὅταν κάμῃ τό νοητόν σημεῖον τοῦ σταυροῦ ὁ πιστός μέ βιωματικότητα, βεβαιώνεται ὅτι φέρει τήν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ καί ζῇ βίον

911. Εὐχολόγιον τό Μέγα, Ἐκδ. οἶκος «Ἀστήρ», Ἀθῆναι, 1970, σελ. 130.

912. Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 140.

913. Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 143.

914. Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 134.

σταυροαναστάσιμον, βίον χριστοειδή. Τούς πρώτους αἰῶνας οἱ χριστιανοὶ ἐχάρασαν τόν σταυρόν στά ἐνδύματά των καί κυρίως στό μέτωπον, ὥστε ἦταν ἐμφανής, ὡς ἐγκαλλώπισμα ἢ σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ. Ὁμοίως τό Ἅγιον ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἦταν χαραγμένον στό πέταλον τῆς μίτρας τοῦ Ἀρχιερέως Ἀαρών καί τῶν ἄλλων ἀρχιερέων κατὰ ἐντολήν τοῦ Θεοῦ. «Καί ποιήσεις πέταλον χρυσοῦν καθαρόν καί ἐκτυπώσεις ἐν αὐτῷ ἐκτύπωμα σφραγίδος Ἀγίασμα Κυρίου... καί ἔσται ἐπὶ τῆς μίτρας.» (Ἐξ. 28, 32-33). Οἱ πραγματικοὶ χριστιανοὶ φέρουν τό ἅγιον ὄνομα τοῦ Κυρίου ὄχι μόνον στό μέτωπον, ἀλλά καί στήν καρδίαν τους.

Ἀλλά ὑπάρχει καί τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἡ σφραγίδα τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος τοῦ θηρίου, τό ὁρατόν χάραγμα «χξς'» (666) καί τό ἀόρατον, ἠθικόν χάραγμα τῆς καρδίας, τά ὁποῖα ἀποτελοῦν ἄρνησιν τοῦ Χριστιανικοῦ Βαπτίσματος, τρόπον τινά ἓνα Ἀντιβάπτισμα. «ἔδωκεν ὁ Κύριος σφραγίδα τοῖς εἰς αὐτόν πιστεύουσι, καί αὐτός δώσει ὁμοίως.»⁹¹⁵, δηλαδή ἀντί τοῦ Σταυροῦ καί Ἀγίου Πνεύματος τό «666» καί τήν ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ. «Ἐδωκεν ὁ Χριστός τοῖς εἰς αὐτόν πιστεύουσι τόν τίμιον καί ζωοποιόν σταυρόν, καί αὐτός ὁμοίως δώσει τό ἑαυτοῦ σημεῖον»⁹¹⁶, δηλαδή τό «χξς'» (666) καί τήν νεκροποιόν σατανικήν αὐτοῦ ἐνέργειαν. Τό χάραγμα λοιπόν, ἀντί τοῦ σταυροῦ καί τοῦ Βαπτίσματος θά χαράσσεται.

Θά ἀσκήται πίσις ἀπό τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, γιά νά δεχθοῦν ὅλοι τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «χξς'» (666), ἀντί τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος λέγει: «Λοιπόν οὖν, ἀδελφοί μου, φρικτός ἀγών ἅπασι τοῖς φιλοχρίστοις ἀνθρώποις, ἵνα μέχρις ὥρας θανάτου μή δειλιάσωσι, μηδέ στῶσιν ἐν χαυνότητι, ὅταν χαράσῃ ὁ Δράκων (= Ἀντίχριστος) τήν ἑαυτοῦ σφραγίδα ἀντί τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.»⁹¹⁷. Ὁ Ἰππόλυτος προβλέπει τήν γενικήν ἐπιβολήν τοῦ χαράγματος. «... πάντες ἐξέκλιναν ἀπό Θεοῦ ἁγίου καί τῷ πλάνῳ ἐπίστευσαν, δεξάμενοι τόν χαρακτῆρα τοῦ μιανοῦ καί θεομάχου [= τό χξς' (666)], ἀντί τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.»⁹¹⁸.

Θά ἐπιδιώξουν τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου νά σφραγίσουν τοὺς ἀνθρώπους μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου «666», γιά νά ἐκκόψουν τήν ἐνέργειαν τοῦ Σταυροῦ, τοῦ Βαπτίσματος καί Χρίσματος. Ὅταν γίνεται δεκτὴ ἡ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, παύει νά ἐνεργῇ ἡ σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ καί ἁγίου Πνεύματος. Τό χάραγμα «χξς'» (666) δηλώνει τό

915. Ἰππολύτου, Περί Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 733. Β. (Β.Ε.Π. 6, 200).

916. Ἰππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 921. Β. (Β.Ε.Π. 6, 283).

917. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, "Ἐνθ' ἄνωτ. Τξα.

918. Ἰππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 936. C.-D. (Β.Ε.Π. 6, 289).

ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, καί αὐτόν τόν Ἀντίχριστον διά τῆς ἐνεργείας τοῦ Σατανᾶ προβάλλει στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος σημαίνει ἀναστολήν τῆς ἐπιτελέσεως τῶν ἀγαθῶν ἔργων καί ἐπιτέλεσιν τῶν ἔργων τοῦ σκότους. «Ἀντίθετος γάρ τῶν ἀγαθῶν ἡ τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος ἐγγάραξις.»⁹¹⁹

Ἡ σφράγισις τῆς δεξιᾶς χειρός καί τοῦ μετώπου μέ τό χάραγμα δεσμεύει τόν ἄνθρωπον καί τόν κωλύει ἀπό κάθε ἀγαθόν ἔργον. Γι' αὐτό δίνει τήν σφραγίδα τοῦ ὁ Ἀντίχριστος «οὐχ ὡς ἔτυχεν, εἰς πᾶν μέλος τοῦ σώματος, ἀλλ' ἐπὶ χεῖρα δεξιάν, ὁμοίως καί ἐπὶ τοῦ μετώπου, τόν δυσσεβῆ χαρακτήρα, ἵνα ἐξουσίαν μή ἔχη ὁ ἄνθρωπος σφραγίσασθαι τῇ δεξιᾷ χειρὶ τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ, μήτε πάλιν ἐν μετώπῳ σημειώσασθαι παντελῶς τό ἅγιον ὄνομα τοῦ Κυρίου, μήτε τόν ἐνδοξον καί τίμιον σταυρόν τοῦ Χριστοῦ καί σωτῆρος ἡμῶν. Γινώσκει γάρ ὁ ἄθλιος ὅτι ὁ σταυρός τοῦ Κυρίου, ἐάν σφραγισθῇ (= ἐννοεῖται μέ πίστιν ἄνευ ἀποδοχῆς τοῦ 666), λύει αὐτοῦ πᾶσαν τήν δύναμιν.»⁹²⁰

Ἡ σφράγισις τῆς δεξιᾶς χειρός καί τοῦ μετώπου μέ τό χάραγμα ἀχρηστεύει τήν σφραγίδα τοῦ σταυροῦ καί τήν εὐλογίαν τῆς σφραγίδος τοῦ ἁγίου Πνεύματος. «... διά τοῦτο σφραγίζει τήν δεξιάν τοῦ ἀνθρώπου· αὕτη γάρ ἡ σφραγίζουσα πάντα τά μέλη ἡμῶν. Ὅμοιως καί τό μέτωπον, ὥσπερ λυχνία, βαστάζει λύχνον φωτός, τό σημεῖον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἐν τῷ ὕψει.»⁹²¹ Μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος στό χέρι ἢ στό μέτωπον ἢ στό μέτωπον τῆς ταυτότητος, ἄνωθεν τῆς φωτογραφίας, σβήνει τρόπον τινά ὁ λύχνος τοῦ σταυροῦ καί μένει ὁ σταυρός ὡς ὄπλον ἄνευ ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὄπλον ἄχρηστον, ὅπως τά ὑλικά ὄπλα ἄνευ φυσιγγίων.

Ἀκόμη κάτι χειρότερον. Ἐάν τό σφραγισμένον χέρι κάμη τό νοητόν σημεῖον τοῦ σταυροῦ, τοῦτο δέν γίνεται ὡς σημεῖον εὐλογίας, ἀλλά ὡς κατάρα, διότι τό σφραγισμένον χέρι μέ τό «666» γίνεται χέρι τοῦ Ἀντιχρίστου καί σημαδεύει σῶμα καί ψυχὴν ὅχι μέ τήν εὐλογίαν τοῦ σταυροῦ, ἀλλά μέ τό «666», καί ἄς κάμη σημεῖον σταυροῦ, διότι δέν ἐνεργεῖ τό Ἅγιον Πνεῦμα στό ἐκουσίως σφραγισμένον πρόσωπον, ἀλλά ἡ σατανικὴ ἐνέργεια τοῦ χαράγματος.

Εἶναι φοβερόν, ἐνέργεια σατανικὴ τοῦ «666» νά κάμη τό χέρι βαρὺ καί ἀσκήκτον καί νά μὴν θέλῃ νά κάμη τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ἀκόμη φοβερώτερον, τό σφραγισμένον μέ «666» χέρι νά κάμη σημεῖον Ἀντισταυροῦ, νά σημαδεύῃ τό σῶμα μέ τήν κατάραν τοῦ χαράγματος «666». Τοῦτο ἐπισημαίνει ὁ Ἰππόλυτος. «καί δώσει αὐτοῖς χάραγμα ἐν

919. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 680. D.

920. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. Τξα'.

921. Ἐνθ' ἄνωτ. Τξα'.

τῇ χειρὶ τῇ δεξιᾷ, καὶ ἐν τῷ μετώπῳ, ἵνα μή τις τόν τίμιον σταυρόν ποιήσῃ ἐν τῷ μετώπῳ τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὶ· ἀλλὰ δέδεται αὐτοῦ ἡ χεὶρ. Καὶ ἀπὸ τότε οὐχ ἔξει (= δέν θά ἔχη) ἐξουσίαν σφραγίσαι τι τῶν μελῶν αὐτοῦ· ἀλλὰ τῷ πλάνῳ προστεθήσεται, καὶ αὐτῷ δουλεύσει.»⁹²².

Ἡ χάραξις λοιπόν τῆς σφραγίδος τοῦ Ἀντιχρίστου «666» θά γίνη, γιά νά ἐκκόψῃ τήν ἐνέργειαν τῶν ἀγαθῶν ἔργων. «Καί τό χάραγμα δέ τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος... ἐν μέν ταῖς δεξιαῖς [χερσίν], ἵνα τῶν [δεξιῶν] καί ἀγαθῶν ἔργων ἐκκόψῃ τήν ἐνέργειαν· ἐν δέ τοῖς μετώποις, ἵνα ἐν τῇ πλάνῃ καί τῷ σκότει διδάξῃ τούς ἀπατωμένους παρρησιάζεσθαι.»⁹²³. Θά κάμῃ λοιπόν τό πᾶν ὁ Ἀντίχριστος, «ἵνα παντελῶς τό ὄνομα τοῦ Κυρίου καί Σωτῆρος μηδέ ὅλως ὀνομασθῇ ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ.»⁹²⁴.

2. Τό χξς´ (666) θά εἶναι χάραγμα φερόμενον καί ἐπιδεικνυόμενον ὡς γνῶρισμα τοῦ ἐμπορευτέου

Ὁ ἀντιχριστισμός θά ἐπιβάλῃ μέ τήν βίαν τό χάραγμα πρός δόξαν τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἄνευ ἀποδοχῆς τοῦ χαράγματος ἀρχικά στήν ταυτότητα καί ἔπειτα στό χέρι καί στό μέτωπον δέν θά εἶναι δυνατή ἡ συναλλαγή καί ἡ ἀγοραπωλησία. Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666», δηλαδή ἡ ὑποταγή στόν Ἀντίχριστον, θά εἶναι ὁρος καί προϋπόθεσις γιά τήν ἄσκησιν τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων, εἰσπράξεως μισθοῦ ἢ συντάξεως, ἀναλήψεως ἢ καταθέσεως σέ Τράπεζες, καί ἀγοραπωλησίας. Ὅλα αὐτά θά γίνωνται μέ τήν ἐπίδειξιν τοῦ χαράγματος ἐπὶ τῆς ταυτότητος ἢ τῆς δεξιᾶς χειρός ἢ τοῦ μετώπου. Ὁ Ἀρέθας λέγει: «Καί ποιεῖ πάντα... ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χαράγματα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρός, ἢ ἐπὶ τοῦ μετώπου· τοῦτο δέ εἰς γνῶρισμα, φησί, τοῦ ἐμπορευτέου, καί μή.»⁹²⁵.

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως ἐλέχθη, εἶναι τό χξς´ (666), τό ὁποῖον χαρακτηρίζεται ὡς «τό χάραγμα τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος τοῦ ἀποστάτου (= Ἀντιχρίστου)»⁹²⁶. Τό «666» χαρακτηρίζεται καί «ὁ (ἡ) ψῆφος τοῦ θηρίου»⁹²⁷. Λέγει ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας: «Καί τήν ψῆφον δέ τοῦ θηρίου πλατῦναι πανταχοῦ ἐπιτηδεύσει, ἐν τε ὠναῖς (= στίς ἀγορές) καί πράσεσιν (= πωλήσεις).»⁹²⁸.

922. Ἱππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. Β-С. (Β.Ε.Π. 6, 287).

923. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 340. Α-Β.

924. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. Τξα'.

925. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 680. С.

926. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 340. Α.

927. Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 340. Β.

928. Ἐνθ' ἄνωτ.

- Ουρανοξύστης του Χρηματιστηρίου της Ν. Υόρκης με τό «666» επί κεφαλής.
- Διαφημιστικόν φέιγ-βολάν.
- Πουκάμισο με τήν έτικέττα 666.

Όλα τά άψυχα καί έμψυχα σκοπεύει νά σφραγίση ό άντιχριστισμός μέ τό χάραγμα «666», γιά νά προβάλη τόν Άντίχριστον ως Κύριον Πάντων.

Ὁ Ἀνδρέας χαρακτηρίζει τὴν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, τὸ «χξς´» (666) ὡς χάραγμα τῶν ἀνθρώπων καὶ ὡς ψῆφον (= χάραγμα) τῶν ἀντικειμένων. Εἶναι ἡ αὐτὴ ἀντίχριστη σφραγίδα, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν συνέχειαν τῆς ἐρμηνείας τοῦ Ἀνδρέου, στὴν ὁποίαν κάμει λόγον γιὰ τὴν «ἀκρίβειαν τῆς ψήφου», δηλαδή γιὰ τὴν εὐρεσιν τοῦ ὀνόματος βάσει τοῦ χαράγματος, τῆς ψήφου «χξς´» (666). Σαφέστερος ὁ Ἀρέθας. «Καὶ τί τὸ χάραγμα, ἐπιφέρει, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου. Διττὴ δέ τούτου ἡ γνῶσις, ἢ διὰ παραφορᾶς (= γραφῆς) αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, ἢ διὰ ψήφου (= χξς´ (666))»⁹²⁹.

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὀνόματος εἶναι οἱ δύο ὅψεις τοῦ ἐνός χαράγματος. «Διττὴ δέ τούτου ἡ γνῶσις». Χάραγμα ἢ ψῆφος τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι τὸ χξς´ (666), πού ὀνομάζεται καὶ σφραγίδα αὐτοῦ. «Ἡ δέ σφραγὶς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρός ἐστι ψῆφος χξς´»⁹³⁰.

Ὁ ἀντιχριστισμὸς θὰ ἐπιδιώξη νὰ γίνῃ τὸ «χξς´» (666) σφραγίδα ὅλων τῶν ἀντικειμένων καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Λέγει ὁ Ἀρέθας: «Καὶ τὴν ψῆφον δέ τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου [= χξς´ (666)] πανταχοῦ πλατῦναι ἐπετηδεύθη, ἐν τε πράσεσι καὶ ὠναῖς, ἵν' ὁ μὴ τοῦτο ἐπιφερόμενος, ἐν ταῖς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείαις τελευτήσῃ.»⁹³¹. «Ὁποῖος δὲν θὰ φέρῃ καὶ ἐπιδεικνύῃ τὸ «666» δὲν θὰ ἀγοράζῃ, δὲν θὰ πωλῇ, δὲν θὰ εἰσπράττῃ χρήματα καὶ θὰ ἀποθνήσκῃ ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων. Κατὰ τὸν Ἀνδρέα ὁ θάνατος αὐτὸς χαρακτηρίζεται βίαιος. «ἵνα τοῖς τοῦτο (= τὸ χάραγμα 666) μὴ λαμβάνουσιν ἐκ τῆς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείας βίαιος ἐπαχθῇ θάνατος.»⁹³².

Ὁ θεομάχος Ἀντίχριστος θὰ κάμῃ τὸ πᾶν, «ἵνα πάντες τὴν σφραγίδα τοῦ θηρίου βαστάζωσιν... καὶ εἰθ' (= ἔπειτα) οὕτως (= μέ τὸ χάραγμα 666) ἀγοράσαι τὰ βρώματα (= τροφές) καὶ πᾶν εἶδος, καὶ δημάρχους ἱστᾶν, ἐπιτελεῖν τὸ πρόσταγμα.»⁹³³. Θὰ εἶναι λοιπὸν τὸ χάραγμα «γνώρισμα τοῦ ἐμπορευτέου, καὶ μὴ»⁹³⁴, ὅπως λέγει ὁ Ἀρέθας. «Ἐπὶ χειρός τῆς δεξιᾶς καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸ γνῶρισμα.»⁹³⁵. Θὰ εἶναι τὸ «666» γνῶρισμα, σημεῖον, ἐνδείξις ὑποταγῆς στὸν Ἀντίχριστον καὶ θὰ ἐξασφαλίζῃ τὰ ἀγαθὰ γιὰ τὴν ἐπαίσχυντον ζωὴν τῆς ἀποστασίας.

Θὰ ἀσκηθῇ πίεσις γιὰ τὸ χάραγμα. «Καὶ πάντες διὰ τὴν στέρησιν

929. Ἀρέθα Καισαρείας, M. 106, 681. A.

930. Ἰππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, M. 10, 932. C. (B.E.P. 6, 287).

931. Ἀρέθα Καισαρείας, M. 106, 681, A.

932. Ἀνδρέου Καισαρείας, M. 106, 340. B.

933. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. Τξα.

934. Ἀρέθα Καισαρείας, M. 106, 680. C.

935. Ἀρέθα Καισαρείας. M. 106, 680. C-D.

τῶν βρωμάτων (= τροφῶν), ἐπ' αὐτόν ἐλεύσονται, καί προσκυνήσουσιν αὐτόν· καί δώσει αὐτοῖς χάραγμα ἐν τῇ χειρὶ τῇ δεξιᾷ, καί ἐν τῷ μετώπῳ...»⁹³⁶. Ἀλλά ἡ γενίκευσις τῆς σατανικῆς σφραγίδος τοῦ «666» καί ἡ ἀντίχριστη ζωὴ τῆς ἀποστασίας θά ἀναστείλουν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καί δέν θά ἔχη ἡ ἀντίχριστη ἐξουσία τροφές νά χορτάσῃ τὴν πεινασμένην ἀνθρωπότητα. Ἀρχικά θά ἔχη σχετικὴν ἐπάρκειαν. «Καί δώσει αὐτοῖς ὁ πλάνος βραχέα βρώματα διὰ τὴν σφραγίδα αὐτοῦ τὴν μισάν.»⁹³⁷. Ἐπειτα ὅμως πεῖνα καί δυστυχία θά ἐξαπλωθῇ στὸν ψευδοπαράδεισόν του, ὅπως ἐλέχθη. «Καί οὐδαμοῦ εὐρίσκουσιν ἐμπλησθῆναι τῶν βρωμάτων. Δήμαρχοι γάρ ἀπότομοι κατὰ τόπον σταθήσονται· καί εἴ τις φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὴν σφραγίδα τοῦ τυράννου ἐν μετώπῳ ἢ δεξιᾷ, ἀγοράζει βραχύ βρώματα ἐκ τῶν εὐρισκομένων.»⁹³⁸. Τό χάραγμα λοιπόν «χξς'» (666) θά εἶναι σημεῖον ἐπιδεικνυόμενον, σφραγίδα συναλλαγῆς.

Ὁ Ἀντίχριστος δέν θά ἔχη δυνατότητα οὔτε καί νερόν νά δώσῃ στοὺς ἐπιδεικνύοντας τὴν σφραγίδα του. «Ὅταν γάρ λάβωσι τότε οἱ ἄνθρωποι τὴν σφραγίδα καί οὐχ εὖρωσι τροφάς, οὔτε ὕδωρ, προσέρχονται αὐτῷ μετὰ ὀδυνηρᾶς φωνῆς, λέγοντες· Δός ἡμῖν φαγεῖν καί πιεῖν, ὅτι πάντες ἐκ τοῦ λιμοῦ καί ἀπὸ πάσης ἀνάγκης ἐκλείπομεν...»⁹³⁹. Δέν δύναται ὁ Ἀντίχριστος νά φέρῃ εὐτυχίαν καί χορτασμόν. «Τότε ὁ δόλιος ἀποκριθήσεται μυκτηρίζων αὐτοὺς ἐν πολλῇ ἀπανθρωπίᾳ, λέγων· Ὁ οὐρανός οὐ βούλεται δοῦναι ὑετόν· ἡ γῆ πάλιν οὐ θλαστάνει τὰ γεννήματα αὐτῆς· πόθεν ὑμῖν δώσω ἐγὼ βρώματα; Τότε ἀκούσαντες τῶν ρημάτων τοῦ δολίου τούτου οἱ ἄθλιοι, νοήσουσιν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ πονηρὸς διάβολος καί κόψονται ὀδυνηρῶς καί κλαύσονται μεγάλως.»⁹⁴⁰.

Δέν θά εὐτυχήσουν ὅσοι ὑποταγοῦν στὸν Ἀντίχριστον. Θά δοκιμάσουν ὅλοι δεινὰ φοβερά. Οἱ μὲν πιστοὶ στὸν Χριστόν θά γίνουν ἅγιοι μάρτυρες, οἱ δὲ προδότες τοῦ Χριστοῦ καί λαβόντες τό χάραγμα θά κολασθοῦν καί ἐπὶ γῆς καί αἰωνίως. Ἄς ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους ὅλα αὐτὰ ὅσοι νομίζουν ὅτι θά εὐτυχήσουν στὸν ψευδοπαράδεισόν τοῦ «666».

Τό χάραγμα λοιπόν «666» θά εἶναι ὁρατόν καί «γνώρισμα ἐμπορευτέου». Τό ἐσωτερικόν ἀόρατον, ἠθικόν χάραγμα ἀποδεικνύεται μὲν μὲ ἀνάλογον ἥθος, ἀλλὰ δέν ἐπιδεικνύεται ὡς συγκεκριμένον σημεῖον, ὡς σφραγίδα Ἀντιχρίστου ὁρατὴ, φερομένη, ὡς τεκμήριον ὑποταγῆς στὸν

936. Ἱππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. Β. (Β.Ε.Π. 6, 287).

937. Ἱππολύτου, Ἐνθ' ἄνωτ. 932. C.

938. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. Τξγ'.

939. Ἱππολύτου, Ἐνθ' ἄνωτ. 933. C-D. προβλ. Ἐφραίμ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. Τξγ.

940. Ἱππολύτου, Ἐνθ' ἄνωτ. 933. D.-936. Α. (Β.Ε.Π. 6, 288).

Ἐντὶχρίστον χάριν ἀγοραπωλησίας καὶ συναλλαγῶν. Δέν θά ἀγοράζουν καὶ πωλοῦν μόνον οἱ πωρωμένοι καὶ οἱ διεφθαρμένοι ὁπαδοὶ τοῦ Ἐντὶ-χρίστου, ἀλλὰ καὶ οἱ νομιζόμενοι εὐσεβεῖς χριστιανοί, οἱ ὅποιοι χάριν τῆς κοιλίας καὶ τῶν βιοτικῶν ἀναγκῶν θά προδώσουν τόν Χριστόν καὶ θά δεχθοῦν τό χάραγμα «666».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΤΟ ΕΝΙΑΙΟΝ ΨΥΧΟΣΩΜΑΤΙΚΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

1. Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου σφραγίζει τόν ὅλον ψυχοσωματικόν ἄνθρωπον

Διακρίνεται ὁ ἔσω ἀπό τόν ἔξω ἄνθρωπον, ἡ ψυχὴ ἀπό τό σῶμα, ἀλλά δέν διαχωρίζεται, δέν διαιρεῖται. Ὅμοίως διακρίνεται τό ἔσω ἠθικόν καί τό ἔξω ὁρατόν χάραγμα, ἀλλά δέν διαχωρίζεται τό ἓνα ἀπό τό ἄλλο. Ὅπως ὑπάρχει ἓνας ἐνιαῖος ψυχοσωματικός ἄνθρωπος, ὁμοίως ὑπάρχει ἓνα ἐνιαῖον ψυχοσωματικόν χάραγμα. Τό ἐσωτερικόν καί τό ἐξωτερικόν χάραγμα εἶναι δύο ὅψεις τοῦ ἐνός ἀντιχρίστου χαράγματος. Τό χάραγμα, ὅπως ἀναφέρεται στήν Γραφήν καί στούς Πατέρας ἀφορᾷ καί τόν ἔσω καί τόν ἔξω ἄνθρωπον.

Οἱ Πατέρες ὁμιλοῦν ἄλλοτε γιά τήν μίαν, ἄλλοτε γιά τήν ἄλλην ὄψιν τοῦ ἐνιαίου χαράγματος. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μία ἀδιαίρετη ψυχοσωματική ὄντοτητα. Ὅποιαδήποτε ἐνέργεια σωματική ἢ ψυχική ἀφορᾷ τόν ὅλον ἄνθρωπον, τό πρόσωπον στήν ὁλότητά του. Δέν ὑπάρχει κανένα σύμβολον, τό ὁποῖον νά δέχεται τό πρόσωπον μόνον ἐξωτερικά καί νά ἀφορᾷ μόνον τό σῶμα. Ὅποιον σύμβολον δέχεται ὁ ἄνθρωπος ὡς σφραγίδα τοῦ σώματος αὐτό λειτουργεῖ ταυτοχρόνως καί ὡς σφραγίδα τῆς ψυχῆς καί χαρακτηρίζει τόν ὅλον ψυχοσωματικόν ἄνθρωπον.

Ὅταν δέχεται νά σφραγισθῇ ὁ ἄνθρωπος ἐξωτερικά, στό σῶμα, μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τοῦτο σημαίνει συγχρόνως καί σφράγισιν τῆς ψυχῆς, διότι ὑπάρχει ἓνα ἐνιαῖον πρόσωπον, τό ὁποῖον ἀποφασίζει, δέχεται ἢ ἀπορρίπτει τό χάραγμα. Ἡ ἀποδοχή τῆς σφραγίδος τοῦ Ἀντιχρίστου στήν ταυτότητα ἢ στό σῶμα σημαίνει πρῶτον σφράγισιν τῆς βουλήσεως, τῆς ψυχῆς, ἢ ὁποία δέχεται τό χάραγμα καί μετὰ σφράγισιν τοῦ σώματος ἢ τῆς ταυτότητος.

Τό χάραγμα δέν εἶναι ποτέ μόνον ἐξωτερικόν ἢ μόνον ἐσωτερικόν. Τό ἐκούσιον ἐξωτερικόν, ὁρατόν χάραγμα, λειτουργεῖ ἀμέσως καί ὡς ἐσωτερικόν, γίνεται ἔστω μία ἄτονη σφραγίδα, ἢ ὁποία κατ' ὀλίγον ἰσχυροποιεῖται. Τό ἐσωτερικόν, ἠθικόν χάραγμα, ὁμοίως ἐκφράζεται μέ ἀντίχριστον ἦθος. Ἡ ἐκουσία ἀποδοχή τοῦ «666», τοῦ χαράγματος, ὡς σφραγίδος ταυτότητος ἢ σώματος σημαίνει σφράγισιν τῆς ὅλης προ-

σωπικότητος. Δέν χωρίζεται τό σῶμα ἀπό τήν ψυχήν. Ἡ ἐκουσία σφράγισις τοῦ σώματος μέ «666» σημαίνει σφράγισιν κατ' ἐνέργειαν ψυχῆς καί σώματος. Ἡ ἀκουσία μόνον σφράγισις εἶναι κατ' ἐννοίαν καί δύναται νά ἐξελιχθῇ κατ' ἐνέργειαν. Τό «666» δέν εἶναι νεκρόν σύμβολον σέ νεκρή ψυχή. Πρῶτα δέχεται ἡ ψυχή καί μετὰ τό σῶμα τήν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Τό χάραγμα εἶναι ἐνιαῖον ψυχοσωματικόν. Δέν μπορεῖ νά πῇ κανεῖς ὅτι τό «666» εἶναι ἀπέξω, στό σῶμα ἢ στήν ταυτότητα καί δέν μέ νοιάζει. Ἡ μία ψυχή ἔχει τήν εὐθύνην καί γιά τόν ἔξω καί γιά τόν ἔσω ἄνθρωπον. Ἡ προσωπικότης δέν τμηματίζεται. Δέν μπορεῖ νά πῇ κανεῖς ὅτι ἔχει τήν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου μόνον ἐξωτερικά, στό σῶμα, ἐπιφανειακά, ἐνῶ στό θάθος πιστεύει καί ἔχει τήν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτό εἶναι διψυχία, διχασμός καί μοίρασμα τοῦ προσώπου. Δηλαδή ὁ ἔξω ἄνθρωπος, τό σῶμα στόν Ἀντίχριστον καί ὁ ἔσω, ἡ ψυχή στόν Χριστόν; Αὐτό εἶναι διψυχία. Ὁ Χριστός θέλει τόν ὅλον ἄνθρωπον καί δέν ἀναπαύεται σέ ἓνα μέρος αὐτοῦ.

Νά παύσῃ λοιπόν ἡ ὑποκρισία. Ἡ ἐκουσία ἀποδοχή τοῦ «666» εἶναι συγχρόνως ἀρχή τοῦ ἔσω χαράγματος. Τό «666» σφραγίζει πρῶτον τήν ψυχήν, πού τό δέχεται καί δέν τό ἀπορρίπτει ἀπό τήν ταυτότητα ἢ τό σῶμα. Ἕνας εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ψυχοσωματικός. Ἕνα, ἐνιαῖον εἶναι τό χάραγμα, ψυχοσωματικόν. Μία διαφορά. Ἐνῶ τό ὁρατόν χάραγμα φαίνεται καί ἐπιδεικνύεται ὡς «666» ἢ ὡς ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἡ ἄλλη ὄψις, τό ἠθικόν, ἐσωτερικόν, ἀόρατον χάραγμα, μόνον ἀποδεικνύεται ἀπό τήν ἐκφρασίν του μέ τό ἀντίχριστον ἦθος. Δέν εἶναι μόνον ἡ ἐσωτερική ὄψις τοῦ χαράγματος οὐσιῶδες χάραγμα, εἶναι καί ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» οὐσιῶδες χάραγμα. Ἐνιαῖος ψυχοσωματικός ὁ ἄνθρωπος. Ἐνιαῖον ψυχοσωματικόν καί τό χάραγμα.

2. Τό ἐσωτερικόν, ἠθικόν χάραγμα συμβολίζεται μέ τό χξς' (666)

Τό «χξς'» (666) συμβολίζει τό ὄνομα, τόν χαρακτήρα, τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου. Συμβολίζει τήν ἀντιχριστοποίησιν, τό ἀντίχριστον ἦθος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη τό χάραγμα καί πιστεύει τόν Ἀντίχριστον ὡς Θεόν καί μέ λόγον καί ἔργον ὁμολογεῖ τήν ὑποταγήν του σ' αὐτόν. Ὁ Ἀρέθας λέγει: «ἡ δέ τοῦ θηρίου προσκύνησις καί τό λαβεῖν αὐτοῦ τήν σφραγίδα, τό τόν Ἀντίχριστον ἡγήσασθαι Θεόν, καί λόγῳ ἢ ἔργῳ τά καταμύθια τούτῳ διεξιέναι καί κηρύσσειν. Τοῦτο γάρ τό ἐπὶ τοῦ μετώπου καί τῆς χειρός χάραγμα σημαίνει, ἀντί τοῦ λόγου τοῦ μετώπου, καί ἀντί ἔργου τῆς χειρός παραλειφθέντων.»⁹⁴¹.

941. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 689. Α.

Μεταφράζω κατά λέξιν τό χωρίον αὐτό. «Ἡ δέ προσκύνησις τοῦ θηρίου (Ἀντιχρίστου) καί τό νά λάβῃ κανεῖς τήν σφραγίδα αὐτοῦ [τοῦτό ἐστιν = τοῦτο εἶναι], δηλαδή τό νά πιστεύσῃ τόν Ἀντίχριστον Θεόν (ἀληθινόν) καί ἐπί πλέον μέ λόγον ἢ ἔργον τά ἀρεστά σ' αὐτόν (τόν Ἀντίχριστον) νά πράττῃ καί κηρύττῃ. Τοῦτο βέβαια τό ἐπί τοῦ μετώπου καί τῆς χειρός χάραγμα σημαίνει, διότι παρελείφθησαν (καί χαράσσονται) τό μέτωπον ἀντί τοῦ λόγου καί τό χέρι ἀντί τοῦ ἔργου.» καί ἐπομένως ὁποῖος δέχεται τό «666» ὁμολογεῖ μέ λόγον καί ἔργον τόν Ἀντίχριστον ὡς θεόν.

Ὡς οὐσία τοῦ χαράγματος λοιπόν θεωρεῖται πρῶτον «τό ἡγήσασθαι τόν Ἀντίχριστον Θεόν», τό νά πιστεύσῃ κανεῖς τόν Ἀντίχριστον ὡς Θεόν, καί δεύτερον «λόγῳ ἢ ἔργῳ τοῦτον κηρύσσειν Θεόν»⁹⁴², μέ λόγον ἢ ἔργον νά ὁμολογῇ κανεῖς τόν Ἀντίχριστον ὡς Θεόν κατά διατύπωσιν τοῦ Ἀνδρέου, καί «λόγῳ ἢ ἔργῳ τά καταμύθια τούτῳ διεξιέναι καί κηρύσσειν», μέ λόγον ἢ ἔργον νά πράττῃ κανεῖς καί νά κηρύττῃ τά ἀρεστά στόν Ἀντίχριστον, κατά διατύπωσιν τοῦ Ἀρέθα.

Ἄν κάποιος πιστεύσῃ τόν Ἀντίχριστον ὡς Θεόν, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐχαράχθη ὁ νοῦς καί ἡ καρδιά του μέ τήν ἀόρατην ἀντίχριστην σφραγίδα. Αὕτη εἶναι ἐσωτερική ὄψις τοῦ χαράγματος. Ἄν ἐκφράσῃ μέ λόγον ἢ ἔργον, μέ ἀντίχριστην συμπεριφοράν, τό ἀντίχριστον ἦθος, αὐτό εἶναι ἐξωτερική ὄψις τοῦ χαράγματος. Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ὑπό τήν διπλῇ αὐτήν ὄψιν συμβολίζεται μέ τήν ὁρατήν σφραγίδα-χάραγμα-«666».

Ὅταν δέχεται κάποιος τό «χξς'» (666) ἐπί τοῦ μετώπου, δέχεται τόν Ἀντίχριστον, τό ὄνομα, τό ἔργον, τόν χαρακτήρα, τό ἦθος τοῦ Ἀντιχρίστου στήν ψυχήν, στόν νοῦν, στήν καρδίαν, στό ἡγεμονικόν του καί «ἡγεῖται (= πιστεύει) τόν Ἀντίχριστον ὡς Θεόν».

Συνεκδοχικῶς λαμβάνεται τό ὄργανον, τό μέτωπον, ὁ ἐγκέφαλος, ἀντί τοῦ λόγου, τῆς ἐνεργείας τῆς ψυχῆς καί αὐτῆς τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ἐκφράζεται μέ αὐτό. Ἡ ἐκουσία σφράγισις λοιπόν τοῦ μετώπου μέ τό «χξς'» (666) σημαίνει σφράγισιν τοῦ νοῦ, τοῦ λογιστικοῦ, τῆς ψυχῆς. Ἡ σφράγισις τοῦ μετώπου μέ τό (666) συμβολίζει καί δηλώνει τό ἐσωτερικόν χάραγμα. Ἀφοῦ τό «χξς'» (666) σημαίνει τό ὄνομα, τό ἦθος, τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ δεχόμενος τήν σφραγίδα αὐτήν στό μέτωπον, δέχεται τόν Ἀντίχριστον ὡς ρυθμιστήν λόγου, νοῦ, ψυχῆς καί ἐπομένως πιστεύει τόν Ἀντίχριστον ὡς Θεόν.

Ὅταν κάποιος δέχεται τήν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς'» (666) στό χέρι, τοῦτο σημαίνει, ὅτι δέχεται τό χάραγμα στό βουλευτικόν, στήν ψυχήν, ἡ ὁποία ἀποφασίζει καί ἐνεργεῖ μέ τό χέρι. Συνεκδοχικῶς λαμ-

942. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 345. C.

- Κατά γράμμα εκπλήρωση της προφητείας, Ἀποκ. 13, 16-18. Ἡ σφράγις τοῦ μετώπου μέ Ε.Κ.Α.Μ. καί «666». Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος καί μάλιστα στό μέτωπον καί ἡ καθημερινή χρήσις καί τό σκύψιμον ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν γιά τήν ἀνάγνωσιν τοῦ εἰδικοῦ Ε.Κ.Α.Μ. κάμει τόν ἄνθρωπον ἰσοβίως προσκυνητήν τοῦ διαβόλου καί ἀρνητήν τοῦ σταυροῦ καί τοῦ Χριστοῦ.
- Εἰδικό μηχανήμα (τύπος πιστολιοῦ), πού διαβάζει καί ἀναγνωρίζει τόν ἀόρατον Ε.Κ.Α.Μ. καί τό «666».

βάνεται τό χέρι ἀντί τοῦ βουλευτικοῦ, τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ μέ τό χέρι.

Ἐπομένως ὁποῖος δέχεται τό χάραγμα «χξς'» (666) εἴτε στό μέτωπον εἴτε στό χέρι, δέχεται τήν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου σ' ὅλην τήν ψυχοσωματικήν του ὑπόστασιν καί λαμβάνεται τό μέρος, μέτωπον ἢ δεξιόν χέρι, ἀντί τοῦ ὅλου ψυχοσωματικοῦ ἀνθρώπου.

Ἐπομένως ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «χξς'» (666) σημαίνει ἀναγνώρισιν τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς Θεοῦ, (ἐσωτερική ὄψις τοῦ χαράγματος) καί μέ λόγον ἢ ἔργον ὁμολογίαν τῆς πίστεως σ' αὐτόν, (ἐξωτερική ὄψις-ἐκφράσις τοῦ χαράγματος). Ἀφοῦ λοιπόν τό «χξς'» (666) συμβολίζει τό ὄνομα, τό ἔργον, τόν χαρακτήρα τοῦ Ἀντιχρίστου, συμβολίζει καί ἐκφράζει τό ἠθικόν χάραγμα καί τήν ἐσωτερικήν καί τήν ἐξωτερικήν ὄψιν αὐτοῦ. Ὅποιος δέχεται λοιπόν τό «χξς'» (666) καί βαστάζει καί ἐπιδεικνύει αὐτό «τῷ τεθριωμένῳ Ἀντιχρίστῳ ὑποκύπτει, [καί] δυσσεβῇ πολιτείαν μετέρχεται τήν ἐκεῖνον εἰκονίζουσαν, καί λόγῳ ἢ ἔργῳ τοῦτον κηρύσσει Θεόν (τοῦτο γάρ δηλοῦν δύναται [= δύναται νά σημαίνει] τό ἐπὶ τοῦ μετώπου καί τῆς χειρός διδόμενον χάραγμα)...»⁹⁴³. Ἀληθῶς τό «χξς'» (666) εἶναι «τό χάραγμα» τῆς Ἀποκαλύψεως, εἶναι ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου Ἀντιχρίστου, «ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς' (666).»⁹⁴⁴. Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος (666) εἶναι λόγῳ καί ἔργῳ ἀναγνώρισις τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς Θεοῦ.

Οἱ Πατέρες εἶναι σαφεῖς, ἂν καί ἔχουν ὀλίγον δυσνόητην διατύπωσιν. Διακρίνουν τό ἠθικόν χάραγμα, δηλαδή «τό ἡγήσασθαι τόν Ἀντίχριστον Θεόν»⁹⁴⁵ καί «λόγῳ ἢ ἔργῳ τοῦτον κηρύσσειν Θεόν»⁹⁴⁶ ἀπό τό ὁρατόν χάραγμα τῆς Ἀποκαλύψεως «χξς'» (666). Ἀλλά σχετίζουν τά δύο χαράγματα καί λέγουν ὅτι τό ἠθικόν χάραγμα συμβολίζεται μέ τό «χξς'» (666), ὅταν χαράσσεται ὡς σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου στό μέτωπον ἢ στό χέρι. «Τοῦτο γάρ τό ἐπὶ τοῦ μετώπου καί τῆς χειρός χάραγμα σημαίνει»⁹⁴⁷. Δηλαδή καί ἡ ἀποδοχή τῆς σφραγίδος τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς'» (666) στό μέτωπον ἢ στό χέρι τοῦτο σημαίνει, δηλαδή «τό ἡγήσασθαι τόν Ἀντίχριστον Θεόν» καί «λόγῳ ἢ ἔργῳ τοῦτον κηρύσσειν Θεόν». Μέ τήν ἀποδοχήν λοιπόν τοῦ χξς' (666) ὁ ἄνθρωπος πιστεύει καί κηρύσσει ὡς Θεόν τόν Ἀντίχριστον.

Τό «666» λοιπόν δέν εἶναι ἓνας ἀμφίβολος ἀριθμός, βάσει τοῦ ὁποίου θά πρέπη νά εὕρωμεν ἓνα ἄλλον ἀριθμόν, ὅπως παρερμήνευσαν

943. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 345. C.

944. Ἀποκ. Ἰωάννου 13,18.

945. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 689. A.

946. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 345. C.

947. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 689. A.

μερικοί. Δέν είναι ένα αμφίβολον σύμβολον μέ σκοτεινήν αλληγορίαν. Τό «χξς'» (666) στό σύνολόν του είναι τό συγκεκριμένον σύμβολον τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, εἶναι τό δεδομένον χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως ἐρμηνεύει καί ὁ Ἀρέθας: «Ἀριθμόν δέ ἀνθρώπου τό ὄνομα εἶναι, ἀντί τοῦ ξένον οὐδέ ἀήθη (= ἀσυνήθιστον) καί ἐπικεκρυμμένον καί διπλῆς ἐχόμενον (= ἀντί νά εἶναι ἀσαφές), ἀλλά ψήφον ἐντρίβῃ (= ἀριθμός συνηθισμένος) καί ἐγνωσμένην ἀνθρώποις. Ἀριθμός δέ τοῦ ὀνόματος τοῦ ψήφου, ἑξακόσια ἑξηκονταέξ»⁹⁴⁸.

3. Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666» ὁδηγεῖ στό ἐσωτερικόν, ἠθικόν χάραγμα

Ἐπειδή δέν είναι δυνατόν νά πλανήσῃ ὁ ἀντιχριστισμός τούς πιστοῦς χριστιανοῦς, ὥστε νά πιστεύουν τόν Ἀντίχριστον ὡς Θεόν καί νά τόν δεχθοῦν ἀντί τοῦ Χριστοῦ, χαράσσει τό σύμβολον, τό χάραγμα «666», τοῦ ὁποίου ἡ ἀποδοχή σημαίνει, ὅπως ἐλέχθη, ἀναγνώρισιν τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς Θεοῦ. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον, διά τοῦ συμβόλου διεισδύει ἡ ἀντίχριστη ἐνέργεια καί αὐτός ὁ Ἀντίχριστος στόν ἔσω ἄνθρωπον, στήν ψυχήν καί σφραγίζει καί τήν ψυχήν.

Τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου δέν δύνανται ἀμέσως νά σφραγίσουν τήν βούλησιν, τό λογιστικόν, τό ἐπιθυμητικόν καί σφραγίζουν ἀντί αὐτῶν τά μέτωπα καί τά χέρια. «ἀντί τοῦ λόγου τοῦ μετώπου, καί ἀντί ἔργου τῆς χειρός παραληφθέντων»⁹⁴⁹. Ἐπομένως ὁ σφραγιζόμενος μέ τό χάραγμα (666) δέχεται, χωρίς νά τό συνειδητοποιῇ κατ' ἀρχήν, τόν Ἀντίχριστον ὡς Θεόν καί ὁμολογεῖ αὐτόν διά τῆς ἐπιδείξεως τοῦ χαράγματος (666).

Τό χάραγμα «666» γίνεται θύρα εἰσόδου στήν ψυχήν τῆς ἀντιχρίστου ἐνεργείας, ἡ ὁποία ἀρχίζει νά δεσμεύῃ καί προσδιορίζῃ τόν λόγον καί τό ἔργον. Ἐκκόπτει τῶν ἀγαθῶν ἔργων τήν ἐνέργειαν καί διδάσκει τούς ἀπατωμένους νά ἔχουν παρρησίαν στήν πλάνην καί στό σκότος⁹⁵⁰.

Ἐπάρχουν πολλές μορφές ἀποδοχῆς τοῦ χαράγματος «666». Ἀπό ἄγνοιαν ὅτι εἶναι χάραγμα, ἀπό σύγχυσιν καί ἑλλιπῆ γνῶσιν, ἀπό ἀναγκασμόν, ἀπό δειλίαν καί ὑπολογισμόν ἰδιοτελεῖ. Ἀναλόγως τῆς συνειδητοποιήσεως ὅτι τό (666) εἶναι χάραγμα καί ἀναλόγως τοῦ μέτρου τῆς ἀποδοχῆς του εἶναι καί ἡ διείσδυσις τῆς ἀντιχρίστου ἐνεργείας τοῦ χαράγματος.

948. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 681. Α.

949. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 689. Α.

950. Ἀνδρέου Καισαρείας Μ. 106, 340. Β.

Μόνον όταν χαράσσεται τό «666» μέ άπειλήν καί άναγκασμόν καί δέν δύναται ό σφραγιζόμενος νά άντιδράση, τότε είναι τελείως έξωτερική, έπιφανειακή σφραγίδα άνευ διεισδύσεως στην ψυχήν. Ένα κλασσικόν παράδειγμα παρομοίου χαράγματος εύρίσκεται στους όμολογητάς Θεόδωρον καί Θεοφάνην, τούς έπικαλουμένους Γραπτούς. Ό ειconoμάχος Θεόφιλος διέταξε νά βασανίσουν τούς όρθοδόξους Θεόδωρον καί Θεοφάνην καί νά γράψουν μέ «καυτήρα», δηλαδή άναμμένον σίδηρον στά πρόσωπά τους 12 λαμβικούς στίχους αίρετικούς. Έκ τούτου τό όνομα Γραπτοί⁹⁵¹. Άλλά ή χάραξις τών αίρετικών στίχων κατ' αυτόν τόν τρόπον είναι μαρτύριον καί δέν λειτουργεί ως χάραγμα. Έάν παρομοίως χαραχθή στά πρόσωπα χριστιανών τό «666», τότε δέν θά λειτουργή ως χάραγμα. Κάθε άλλη περίπτωση προϋποθέτει άποδοχήν καί είναι χάραγμα μέ όλες τίς συνέπειες.

Τό έσωτερικόν ήθικόν χάραγμα δέν προέρχεται έκ τών έσω, από την φύσιν του ανθρώπου. Ό άνθρωπος είναι έκ φύσεως θεοειδής, κατ' εικόνα Θεού. «Καί είπεν ό Θεός· ποιήσωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ήμετέραν καί καθ' όμοίωσιν... Καί έποίησεν ό Θεός τόν άνθρωπον, κατ' εικόνα Θεού έποίησεν αυτόν...»⁹⁵². Κατά τούς Πατέρας τό άρχέτυπον βάσει του όποιου έπλάσθη ό άνθρωπος είναι ό 'Ι. Χριστός⁹⁵³. Ό άνθρωπος έκ φύσεως είναι χριστοειδής. Η πτώσις καί άλλοτρίωσις του ανθρώπου είναι ένα έπειδόδιον. Μέ την σάρκωσιν, την σταύρωσιν καί Άνάστασιν του 'Ι. Χριστού ό πεσών άνθρωπος άνίσταται καί άποκαθίσταται στην χριστοειδίαν. «... αυτός ό του Θεού Λόγος... τό έκμαγεϊον του άρχετύπου κάλλους, ή μή κινουμένη σφραγίς, ή άπαράλλακτος εικών, ό του Πατρός όρος καί Λόγος· επί την ιδίαν εικόνα χωρεϊ, καί σάρκα φορεϊ διά την σάρκα, καί ψυχή νοερᾶ διά την έμήν ψυχήν μίγνυται, τῷ όμοίῳ τό όμοιον ανακαθαίρων... Μετέλαβον της είκόνος καί ούκ έφύλαξα· μεταλαμβάνει της έμης σαρκός, ίνα καί την εικόνα σώση καί την σάρκα άθανάτιση.»⁹⁵⁴.

Μέ τό άγιον Βάπτισμα, όπως λέγουν οι Πατέρες, άναχωρεϊ από την καρδίαν του ανθρώπου ή δαιμονική δύναμις, τό πονηρόν πνεύμα καί εισέρχεται τό Άγιον Πνεύμα καί τυπώνεται ή μορφή του Χριστού, ή σφραγίδα του Χριστού. «.. πρό μέν του άγίου βαπτίσματος, έξωθεν ή χάρις πρός τά καλά προτρέπεται την ψυχήν, ό δέ σατανᾶς έν τοις αύ-

951. Θ.Η.Ε. τόμος 6ος στήλη 205-206.

952. Γένεσις 1, 26-27.

953. Ν.Π. Μπρατσιώτου, Άνθρωπολογία της Π.Δ. έν Αθήναις 1976, σελ. 227 έξής.

954. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΛΗ' εις τά Θεοφάνια, 13, Μ. 36, 325. Β-С. (Ε.Π.Ε. 5, 58-60). πρβλ. του αύτου Λόγος ΜΕ' εις τό Πάσχα, 9. Μ. 36, 633. С-636. Α. (Ε.Π.Ε. 5, 168-170).

τῆς ἐμφωλεύει βάθυσιν, ὅλας τὰς τοῦ νοῦ ἀποφράττειν δεξιὰς πειρώμενος διεξόδους. Ἀπό δέ αὐτῆς τῆς ὥρας ἐν ἥπερ ἀναγεννώμεθα, ἔσωθεν μὲν ὁ δαίμων γίνεται, ἔσωθεν δέ ἡ Χάρις. Ὅθεν εὐρίσκομεν, ὅτι ὡς πάλαι ἐκυρίευσεν ἡ πλάνη τῆς ψυχῆς, οὕτως, μετὰ τὸ Βάπτισμα, αὐτῆς κυριεύει ἡ ἀλήθεια. Ἐνεργεῖ μέντοι καὶ ὁ σατανᾶς μετὰ τοῦτο τῇ ψυχῇ καθάπερ τὸ πρὶν, καὶ χεῖρω δέ τὰ πολλά, οὐχ ὡς συμπαρὼν δέ τῇ χάριτι, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ καπνίζων ὥσπερ τὸν νοῦν διὰ τῆς ὑγρότητος τοῦ σώματος τὴν ἡδύτητα τῶν ἀλόγων ἡδονῶν.»⁹⁵⁵

Ἐκ τῶν ἔξω προσπαθεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ στὴν καρδίαν ἡ δύναμις τοῦ κακοῦ μέ τὴν ἀμαρτίαν καὶ τὰ πάθη, γιὰ νὰ ἀλλοιώσῃ τὸν χριστοειδῆ χαρακτήρα καὶ ἐπιβάλῃ τὴν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «χξς'» (666) εἶναι ἓνα ἄνοιγμα τῆς ψυχῆς γιὰ τὴν διείσδυσιν τῆς ἀντιχρίστου ἐνεργείας.

Τὸ χάραγμα «666» λειτουργεῖ ὡς φορεὺς ἀντιχρίστου ἡθους, εἶναι ἓνα διαρκές σημεῖον ἐπαφῆς μέ τὴν ἀντίχριστην σατανικὴν ἐνέργειαν. Τὸ «666» δὲν εἶναι σύμβολον ἐπιφανειακῆς ἐνεργείας. Ὡς σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου συμβολίζει τὴν εἰς τὸ βάθος τῆς ὑπάρξεως ἀντίχριστην διείσδυσιν καὶ τὴν ὑπαρξιακὴν ἀλλοτρίωσιν, τὴν ἀντιχριστοποίησιν. Κατ' ἀρχὴν τὸ χάραγμα «666» εἶναι ἐνέργεια ἐξωτερικὴ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ δυνάμει ἐσωτερικῆ-ἠθικῆς σφραγίδα. Τὸ ἔξω χάραγμα «666», ὁδηγεῖ στό ἔσω χάραγμα. Τελικά γίνεται κατ' ἐνέργειαν ἐσωτερικὴ ἠθικὴ σφραγίδα, ὅπως ἐλέχθη στό Α' μέρος.

Ἐάν δεχθῇ ὁ ἄνθρωπος τὸ χάραγμα στό σῶμα ἢ στὴν ταυτότητα καὶ ἐγκολπωθῇ καὶ φέρῃ καὶ ἐπιδεικνύῃ αὐτό, τότε τὸ «666» σταθερά, σιωπηρά, ἀθόρυβα κατακτᾷ χώρον στὸν νοῦν καὶ στὴν καρδίαν. Γίνεται κατ' ἀρχὴν μία ἀφηρημένη διείσδυσις τοῦ συμβόλου «666» στὴν συνείδησιν καὶ στὴν ὅλην λειτουργίαν τῆς ὑπάρξεως. Ἀκολουθεῖ ἡ κατ' ἐννοίαν καὶ κατ' ἐνέργειαν ἐσωτερικὴ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος, τοῦ συμβόλου καὶ τοῦ συμβολιζομένου, μέ τὴν ἄμβλυσιν τῶν κριτηρίων τοῦ χριστιανικοῦ βιώματος, τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν ἀδρανοποίησιν. Ἔτσι ἡ διείσδυσις τῆς ἀντιχρίστου ἐνεργείας ἐξελίσσεται σὲ ὑπαρξιακὴν ἀλλοτρίωσιν καὶ ἀντιχριστοποίησιν, ὅποτε θριαμβεύει ἡ παρουσία τοῦ Ἀντιχρίστου στὴν ψυχὴν διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ Σατανᾶ καὶ ὑβρίζεται καὶ φεύγει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Μέ τὸ ἀντίχριστον χάραγμα «666» λοιπὸν διεισδύει στὴν ψυχὴν ἡ ἀντίχριστη ἐνέργεια. Δεσμεύεται βαθμηδόν ἡ βούλησις, τὸ λογιστικόν, τὸ ἐπιθυμητικόν. Ἐκκόπτεται ἡ ἐνέργεια τῶν ἀγαθῶν ἔργων. Διαλύεται

955. Διαδόχου Φωτικῆς, Λόγος Ἀσκητικός, εἰς ἑκατὸν κεφ. Πρακτικὰ γνώσεως καὶ διακρίσεως Πνευματικῆς, κεφ. ος', φιλοκαλία, «ΑΣΤΗΡ», 1974, σελ. 258 (Ε.Π.Ε. 9,224-226.)

ὁ χριστοειδής χαρακτήρ. Ἐντυποῦται ὁ ἀντιχριστοειδής χαρακτήρ. Ἐκφράζεται τό ἀντίχριστον ἦθος μέ λόγον, ἔργον, μέ ἀναίδειαν καί πώρῳσιν καί ὁ ἄνθρωπος ἀπό φῶς γίνεται σκότος καί τελικά ἀπορρίπτει τελείως τόν Χριστόν καί πιστεύει τόν Ἀντίχριστον ὡς Θεόν.

Ὁ δεχόμενος τό χάραγμα «666» σφραγίζεται σωματικά καί ψυχικά, ἠθικά, καί ἐπομένως ἀρνεῖται τόν Χριστόν καί δέχεται ὡς Μεσσίαν τόν Ἀντίχριστον. Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» σημαίνει ἐκπτώσιν ἀπό τήν Χάριν τοῦ Βαπτίσματος, ἀπέκδυσιν Χριστοῦ καί ἔνδυσιν Ἀντιχρίστου. Αὐτήν τήν ἀλήθειαν μᾶς βοηθεῖ νά κατανοήσωμεν ἕνα παράδειγμα ἀπό τόν βίον τοῦ ὁσίου Παΐσιου τοῦ Μεγάλου:

«Ἕνας μοναχός... μαθητής τοῦ Ἱεροῦ Παΐσιου... πηγαίνοντας μίαν φοράν εἰς τήν Αἴγυπτον... ἀπάντησεν εἰς τόν δρόμον ἕνα Ἑβραῖον. Ὁ Ἑβραῖος γνωρίσας τήν ἀπλότητα τοῦ Μοναχοῦ, ἔχυσεν εἰς αὐτόν μέ τήν μιάραν του γλῶσσαν, τό φάρμακι τοῦ ψυχοφθόρου ὀφews, ὅπου εἶχε μέσα εἰς τήν καρδίαν του, λέγοντας εἰς αὐτόν· ὦ Μοναχέ, διατί πιστεύετε εἰς τόν ἐσταυρωμένον ἀπλῶς καί ὡς ἔτυχεν, ὅπου αὐτός δέν εἶναι ὁ προσδοκώμενος Μεσσίας; διατί ἄλλος εἶναι ἐκεῖνος, καί ὄχι ἐτοῦτος ὅπου πιστεύετε ἐσεῖς οἱ Χριστιανοί; καί ὁ Μοναχός... ἐπλανήθη καί τοῦ εἶπεν· ἴσως εἶναι ἔτσι, καθῶς ἐσύ λέγεις; καί παρευθύς, ἀλλοίμονον...! ἐξέπεσεν ἀπό τήν Χάριν τοῦ Ἀγίου Βαπτίσματος...

Ὅταν ἐγύρισεν εἰς τήν ἔρημον καί τόν εἶδεν ὁ θεῖος Παῖσιος, δέν τόν ἐδέχετο παντελῶς, οὐδέ κἂν νά τόν ἰδῇ δέν ἤθελεν.. Ὁ δέ μαθητής... προσπίπτοντας εἰς τούς πόδας του, τοῦ εἶπε· διατί, Πάτερ, μέ ἀποστρέφεις τόν ἄθλιον, καί δέν θέλεις νά μέ ἰδῇς, ἀλλά μέ συχαίνεις ὡς βδέλυγμα; Ὁ δέ γέρων τοῦ εἶπε· καί ποῖος εἶσαι ἐσύ, ὡς ἄνθρωπε, διότι δέν σέ γνωρίζω;... ἐκεῖνος ὁ μαθητής μου ἦταν χριστιανός, καί εἶχε Βάπτισμα, ἀλλά ἐσύ δέν εἶσαι τοιοῦτος· εἰ δέ εἶσαι ἐκεῖνος ὁ μαθητής μου, τό Βάπτισμα ἔφυγεν ἀπό λόγου σου, καί τά σημεῖα τῶν Χριστιανῶν... δέν ὑποφέρω νά ἀκούω ὁμιλίαν ἀνθρώπου, ὅπου ἡρνήθη τόν Χριστόν...

Μέ ποῖον ἐσυνωμίλησες εἰς τόν δρόμον, ὅπου ἐπήγαινες; Ὁ δέ μαθητής τοῦ ἀπεκρίθη· μέ ἕνα Ἑβραῖον... Καί τί σοῦ εἶπεν ὁ Ἑβραῖος; καί τί τοῦ ἀπεκρίθης ἐσύ; δέν μοῦ εἶπεν ἄλλο, παρά τοῦτο· ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι αὐτός, ὅπου προσκυνεῖτε ἐσεῖς οἱ χριστιανοί· ἄλλος εἶναι κεῖνος ὅπου μέλλει νά ἔλθῃ καί ἐγώ τοῦ εἶπα· ἴσως εἶναι ἔτσι, καθῶς ἐσύ λέγεις. Ὁ δέ γέρων εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἀθλίε, καί τί ἄλλο εἶναι χειρότερον καί αἰσχρότερον ἀπό τοῦτο ὅπου εἶπες; μέ τό ὅποῖον καί τόν Χριστόν ἡρνήθης, καί τό Ἅγιον Βάπτισμα ἐκδύθης ταλαίπωρε;... μέρος δέν ἔχεις μαζί μου, διότι τό ὄνομά σου ἐγράφη μαζί μέ ἐκείνους, ὅπου ἡρνήθησαν τόν Χριστόν, καί μαζί μέ αὐτούς μέλλεις νά κολασθῇς». (Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Νέον Ἐκλόγιον, Ἀστήρ, 1974, σελ. 122).

Φοβερός ό λόγος! Ένα άπλόν «ΐσως, μπορεί νά μήν εΐναι ό Χριστός ό Μεσσίας», μία άπλή ύποθετική άμφιβολία, σημαΐνει άρνησιν Χριστοΰ καΐ άπώλειαν τοΰ Βαπτίσματος. Μία άποδοχή τοΰ «666», μέ τήν συνείδησιν ότι εΐναι χάραγμα Άντιχρίστου, εΐναι χειροτέρα προδοσία τοΰ Χριστοΰ καΐ τής χριστιανικής ιδιότητος. Έκείνος ό μοναχός μετενόησε καΐ διά προσευχών τοΰ γέροντος άπεκατεστάθη. «... Ό Θεΐος Παΐσιος εΐδεν ως περιστεράν τό Πνεΰμα τό Άγιον, όπου έμβήκεν άπό τό στόμα τοΰ μαθητοΰ, καΐ τό θλάσφημον πνεΰμα όπου έβγήκεν ώσάν καπνός...». (Ένθ' άνωτ.). Ποΐαν, άλλοίμονον, μετάνοιαν δύναται νά έχη όποιος δεχθῇ τό χάραγμα «666», άφοΰ θά φέρη αυτό καΐ έπιδεικνύη ίσοβίως;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΑΛΛΗΛΟΕΚΦΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΧΑΡΑΓΜΑΤΩΝ

1. Τό έξωτερικόν όρατόν χάραγμα έκφράζεται μέ τό έσωτερικόν, ήθικόν χάραγμα

Όπως έλέχθη, ύπάρχει ένα ένιαϊόν ψυχοσωματικόν χάραγμα. Τό όρατόν χάραγμα «χξς'» (666) καί τό άόρατον ήθικόν ως δύο όψεις ενός χαράγματος, άλληλοεκφράζονται. Τό ένα χάραγμα έκφράζεται καί συμπληρώνεται μέ τό άλλο.

Τό «χξς'» (666) έκφράζεται μέ τό έσωτερικόν, ήθικόν χάραγμα. Τό «666» συμβολίζει, όπως έλέχθη, τό όνομα, τόν χαρακτήρα, τό έργον του 'Αντιχρίστου. 'Η άποδοχή καί χάραξις στό σώμα ή στήν ταυτότητα του «666» φέρει τήν αντίχριστην διείσδυσιν στήν ψυχήν καί τό αντίχριστον ήθος. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον τό «666» έκφράζεται μέ τήν αποτύπωσιν στήν ψυχήν του αντιχρίστου ήθους, του όνόματος καί του χαρακτήρος του 'Αντιχρίστου. 'Ενεργοποιεῖται αὐτή ή έσωτερική στήν καρδίαν έγχάραξις μέ τήν άσύστολην άμαρτωλότητα καί πώρωσιν. "Ετσι οί άσυστόλως άμαρτάνοντες κάμουν τό χάραγμα «666» σφραγίδα της καρδίας «δι' άναιδείας έντυπούμενοι τῷ πονηρῷ»⁹⁵⁶.

Τό χάραγμα «666» συμβολίζει τήν αποθέωσιν της άντιχρίστου άποστασίας. Τό σύμβολον αὐτό έκφράζεται μέ τά έργα της άποστασίας καί σκότους, τά όποια ως άλλα χρώματα ζωγραφίζουν στήν καρδίαν τήν εικόνα του 'Αντιχρίστου καί τήν σφραγίδα του όνόματός του, όπως λέγει ό 'Ανδρέας Κайсарείας: «... οί τάς διαβολικάς πράξεις καί τάς κατά Χριστοῦ βλασφημίας, δι' ὧν πράττουσιν, εἰκονίζοντες, τήν εἰκόνα του άποστάτου θηρός καί τό τούτου όνομα ταῖς έαυτῶν καρδίαις [τό άτιμον] ως τίμιον έγχαράττοντες.»⁹⁵⁷.

Ο 'Αντίχριστος γίνεται στόν χαραγμένον μέ τό «666» πρότυπον

956. 'Αρέθα Κайсарείας, "Ενθ' άνωτ. M. 106, 752. B.

957. 'Ανδρέου Κайсарείας, "Ενθ' άνωτ. M. 106, 348. A.

αντί του Χριστού. Τό «666» γίνεται τό κάτοπρον, τό όποϊον άνακλā τήν εϊκόνα του Άντιχρίστου, τήν προβάλλει καί τήν τυπώνει στήν καρδίαν. Όποιος έκουσίως σφραγίζεται μέ τό «666» ύφίσταται τήν άντανάκλασιν αύτου του Άντιχρίστου στό βάθος τής ύπάρξεώς του καί δέχεται τήν σατανικήν σφραγίδα του, όπως λέγει ό Άνδρέας Καισαρείας. Δέχεται «τό του νοητου θηρίου του διαβόλου χάραγμα, δηλαδή τήν εϊκόνα τής αύτου άποστασίας...»⁹⁵⁸. Οί χαραγμένοι έκουσίως μέ τό «666» άπεικονίζονται κατά τό πρότυπον «Άντίχριστος». Αύτός ό άπεικονισμός κατά τόν Άντίχριστον συμβολίζεται μέ τό χάραγμα «666».

Τό χάραγμα «666» λειτουργεί «κατ' ένέργειαν του Σατανā»⁹⁵⁹. Ό άνθρωπος ήταν πρό τής πτώσεως χριστοειδής, ήταν «εϊκών Χριστου». Η πώσις διέλυσε αύτήν τήν χριστοειδή εϊκόνα. Ό διάβολος, ό αντίθεος καί αντίχριστος, έκρύβη έντός του όφεως καί έπλάνησε τήν Εύαν καί τόν Άδάμ μέ τό ψευδος. «καί εϊπεν ό όφισ τή γυναικί· ου θανάτω άποθανείσθε· ήδει γάρ ό Θεός, ότι ή άν ήμέρα φάγητε άπ' αύτου διανοιχθήσονται ύμων οί όφθαλμοί καί έσεσθε ως Θεοί...»⁹⁶⁰.

Στό χάραγμα «666» κρύβεται πάλιν ό αύτός πλάνος, ό άρχέκακος διάβολος, «ό όφισ ό μέγας ό άρχαίος, ό καλούμενος Διάβολος καί ό Σατανās, ό πλανών τήν οικουμένην όλην...»⁹⁶¹. Λέγει μέ τό στόμα έπιπολαίων: «Λάβετε τό (666), ου θανάτω άποθανείσθε». Δέν θά πεθάνετε, «δέν σκοτώνει τό 666!!». Δέν σκοτώνει άμεσα σωματικά τό «666», όπως τότε δέν σκότωσε άμεσα σωματικά τόν Άδάμ καί τήν Εύαν ή άποστασία άπό τόν Θεόν, τήν όποιαν προκάλεσε τό δάγκωμα του φθόνου του διαβόλου. Άπέθανεν ή ψυχή όμως. Όμοίως μέ τό «666», έάν γίνη άποδεκτόν, εισέρπει στήν καρδίαν ό αντίχριστος διάβολος ως θανατερός όφισ καί φονεύει τήν ψυχήν καί έπειτα καί τό σώμα μέ τόν αϊώνιον θάνατον.

Τό χάραγμα «χξς'» (666) εκφράζεται μέ αύτήν τήν αντίχριστην διείσδυσιν καί τό δαιμονικόν δάγκωμα τής ψυχής. Κατά τήν έρμηνείαν Π. Τρεμπέλα εϊναι τό «έξακόσια έξήκοντα έξ ή χξς' = όνομα πού αντιτίθεται καί πλαστογραφεί καί διαλύει τό όνομα Χριστός.»⁹⁶². Καί τό «666» καί τό «χξς'» συμβολίζουν αύτήν τήν αντίχριστην διείσδυσιν, ή όποία άλλοτριώνει καί αντιχριστοποιεί τόν άνθρωπον καί διαλύει τόν χριστοειδή χαρακτήρα αύτου. «Τήν σφραγίδα ταύτην τών «χαρισμάτων» του Άγίου Πνεύματος διά του μυστηρίου του Χρίσματος, θέλει

958. Άνδρέου Καισαρείας, "Ενθ' άνωτ. Μ. 106, 412, Α.

959. Β' Θεσσαλονικείς, 2, 9.

960. Γένεσις, 3,4.

961. Αποκάλυψις Ιωάννου, 12, 9 καί 20,2.

962. Π.Ν., Τρεμπέλα, Η Κ.Δ. μετά συντόμου έρμηνείας, Αθήναι, 1973, σελ. 1033.

ἀκριβῶς ὁ Σατανᾶς νά ἐξαλείψῃ διὰ τῆς ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν ἐπιθέσεως τῆς σφραγίδος 666 τοῦ Ἀντιχρίστου.»⁹⁶³

Τό «χξς'», ἀκόμη καί γραφικῶς παριστάνει αὐτὴν τὴν ἀντιχριστοποίησιν. Τό $\overline{XS}$ = δύναται νά σημαίνει κατὰ συντομογραφίαν ΧΡΙCΤOC. Μὲ τό Βάπτισμα χριστοποιεῖται ὁ χριστιανός. «Ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε»⁹⁶⁴. Ἐπομένως τό $\overline{XS}$ δύναται νά σημαίνει καί Χριστός καί χριστοειδής Χριστιανός. Τό ξ, τό ὁποῖον ἔχει ὁ φιοειδές σχῆμα, συμβολίζει τόν ὄφιν τόν ἀρχαῖον τόν μέγαν, τόν διάβολον. Τό φίδι πάντοτε κινεῖται καί ἀκίνητεῖ ἔχοντας τό σῶμα μέ σχῆμα ἐλιγμῶν, ὅπως εἶναι τό ξ. Τό «χξς'» λοιπόν συμβολίζει τὴν ἀντίχριστην διείδουσιν τοῦ ξ, τοῦ Σατανᾶ στόν χριστοειδῆ ἄνθρωπον καί τὴν διάλυσιν τοῦ χριστοειδοῦς $\overline{XS}$ χαρακτήρος. Ἐτοι ὁ $\overline{XS}$, ὁ Χριστοειδής ἄνθρωπος, γίνεται ἀντιχριστοειδής χξς'.

Τό χξς' (666) ἰσχύει ὡς σύμβολον ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων, διότι ἔργον τοῦ διαβόλου ἦταν ἀνέκαθεν νά διαλύσῃ τό «κατ' εἰκόνα», τὴν εἰκόνα Χριστοῦ στόν ἄνθρωπον. Τό χξς' ἐκφράζεται μέ ὅλην τὴν ἀποστασίαν καί ἀντιχριστοποίησιν ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου. Ὁ ἀντίχριστος διάβολος εἰσχωρεῖ στήν ψυχὴν καί διαλύει τόν χριστοειδῆ χαρακτήρα. Ὁ ἀληθινός χριστιανός ἐκδιώκει τόν ὄφιν, ὁ ὁποῖος κρύβεται στό βάθος τοῦ νοῦ καί τῆς καρδίας, συντρίβει τόν ὄφιν καί διὰ τῆς Χάριτος ἀποκαθιστᾷ τόν χριστοειδῆ χαρακτήρα τοῦ προσώπου του. Συντρίβει τόν ὄφιν καί μεταβάλλει τό χξς' εἰς $\overline{XS}$, δηλαδή γίνεται χριστοειδής, χριστιανός ἀληθής.

Αὐτὴν τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ αὐθεντικοῦ χριστοειδοῦς χαρακτήρος συνιστᾷ ὁ Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος: «οὐ γάρ ἡ ἀποχὴ τῶν κακῶν αὕτη ἐστὶν ἡ τελείωσις, ἀλλ' εἰ εἰσῆλθες εἰς τόν νοῦν τόν ἠφανισμένον καί ἀπέκτεινας τόν ὄφιν τόν κατώτερον τοῦ νοῦ καί βαθύτερον τῶν λογισμῶν (= πού ὑπάρχει στά βάθη τῆς ψυχῆς), εἰς τὰ λεγόμενα ταμιεῖα καί ἀποθήκας τῆς ψυχῆς φωλεύοντα (= πού φωλιάζει) καί φονεύοντά σε (ἄβυσσος γάρ ἐστὶν ἡ καρδία)· εἰ τοίνυν (= ἐάν λοιπόν) ἐκεῖνον ἐφόνευσας, καί πᾶσαν τὴν ἐν σοὶ ἀκαθαρσίαν ἐξέβαλες.»⁹⁶⁵. Ὁ ἀληθινός χριστιανός συντρίβει καί ἀπορρίπτει καί τόν ἔσω καί τόν ἔξω ὄφιν καί τό ἐσωτερικόν, ἠθικόν χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί τό ἐξωτερικόν, τό «χξς'» (666).

Ὁ ὁπαδός τοῦ Ἀντιχρίστου ἔχει ὡς ἔμβλημα τό «ὄφιν Χριστόν συντρίψει», τό ὁποῖον σημαίνεται μέ τό «χξς'» καί κατ' ἄλλον τρόπον

963. Μ. Ἀ. Σιώτου, Ὁ ἀριθμὸς τῆς ταυτότητος τοῦ Ἀντιχρίστου, Ἐν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» 15/2/1987. Ἀριθ. 3. σελ. 110.

964. Εὐχολόγιον Μέγα, Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 143.

965. Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου, Ὁμιλία ΙΖ' 15, Μ. 34, 633. Β. (Ε.Π.Ε. φιλοκ. 7, 326).

μέ τό «666», ὅπως ἐλέχθη στό Α' καί Β' μέρος. Ἀλλά ὁ ἀληθινός χριστιανός ἀποκαθιστᾷ τήν χριστοειδία τοῦ προσώπου μέ τήν ἀντιστροφὴν: «Χριστός ὅφιν συντρίβει», τό ὁποῖον ἐκφράζεται μέ τήν ἀντικατάστασιν τοῦ Ξ, διὰ τοῦ σταυροῦ, †, ὁ ὁποῖος ἐνθυμίζει Χριστόν ἐσταυρωμένον, θριαμβευτήν, «αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν»⁹⁶⁶, καί σημαίνεται

ταί μέ τό $\frac{IC}{NI} \mid \frac{XC}{KA}$ καί $\frac{\text{σταυρός}}{\text{ἀνάστῃ}} \mid \frac{\text{πεσόντων}}{\text{αἰσῖς}}$. Ὁ σταυρός εἶναι «τό νικοποιόν ὄπλον τοῦ μεγάλου βασιλέως Χριστοῦ. Σταυρός, χριστιανῶν ἡ ἐλπίς, Σταυρός, νεκρῶν ἀνάστασις,... σταυρός, τρόπαιον κατὰ δαιμόνων,... σταυρός, Ἐκκλησίας θεμέλιος,... σταυρός νοσοῦντων ἰατρός...»⁹⁶⁷.

Μέ ὅλον τό ἔργον τῆς θείας οἰκονομίας «ὁ Χριστός συνθλίβει αὐτόν (τόν ὅφιν Σατανᾶ) διὰ τῶν θεϊκῶν δυνάμεων τοῦ θεανδρικοῦ προσώπου του καί τοῦ σταυρικοῦ του θανάτου»⁹⁶⁸, καί προπαντός διὰ τῆς Ἀναστάσεως καί Ἀναλήψεως. Ὁ ἀληθινός χριστιανός πρέπει καθημερινῶς διὰ τῆς οἰκειοποιήσεως τῆς Χάριτος νά πραγματοποιῇ αὐτήν τήν ἀντιστροφήν, «Χριστός ὅφιν συντρίβει» καί διὰ τῆς χριστοποιήσεώς του νά φανερώνη καί ἐκφράζη τόν Χριστόν.

2. Τό ἐσωτερικόν, ἠθικόν χάραγμα ἐκφράζεται μέ τόν ἀντίχριστον βίον καί σημαίνεται μέ τό «χξς'» (666)

Τό ἐσωτερικόν ἠθικόν χάραγμα ἐκφράζεται μέ ἀντίχριστον ἦθος, μέ λόγον, ἔργον καί βίον ἀντίχριστον. Ὁ χαρακτήρ τοῦ Ἀντιχρίστου εἰκονίζεται, ὅπως ἐλέχθη, στήν καρδίαν καί συνίσταται στήν διαμόρφωσιν πίστεως ὅτι ὁ Σατανᾶς καί ὁ Ἀντίχριστος εἶναι Θεός, «τό τόν Ἀντίχριστον ἡγήσασθαι Θεόν.»⁹⁶⁹. Αὕτῃ ἡ πίστις καί τό ἀντίχριστον ἦθος ἐκφράζονται μέ ἀντίχριστον βίον καί πολιτείαν. Ὁ ἔχων τήν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου «δυσσεβῇ πολιτείαν μετέρχεται (= ζῇ) τήν ἐκεῖνον εἰκονίζουσιν»⁹⁷⁰. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον ὁ συνειδητά χαραγμένος εἰκονίζει ἐσωθεν καί ἔξωθεν τόν Ἀντίχριστον καί «παρρησιάζεται (= ζῇ καί κινεῖται χωρίς ντροπήν) ἐν τῇ πλάνῃ καί τῷ σκότει.»⁹⁷¹, γίνεται δη-

966. Γένεσις, 3,15.

967. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Λόγος εἰς τόν σταυρόν καί περί μετανοίας καί τῆς Δευτέρας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ Παρουσίας, Ἐν «Β.Σ. ψευτόγκα, Αἱ περί Σταυροῦ Καί πάθους ὁμιλίας... Θεσ. 1975 σελ. 206».

968. Μ.Α. Σιώτου, Ἐνθ' ἀνωτ. σελ. 111.

969. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 689. Α.

970. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 345. C.

971. Ἐνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 340. B.

λαδὴ βαθμηδὸν ὅλος δαιμονοειδής, ἀντιχριστοειδής.

Αὐτός ὁ ἀπεικονισμός τοῦ χαραγμένου κατὰ τό πρότυπον «Ἀντίχριστος», ὡς πρὸς τὸν ἔσω ἄνθρωπον καὶ τὴν ἔκφρασιν μέ βίον καὶ πολιτείαν ἀντίχριστον, ἀποτελεῖ ἀποθέωσιν τοῦ Ἀντιχρίστου, προσκύνῃσιν αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ. «Εἰκόνα δέ τὴν δυσσεβῆ πολιτείαν καλεῖ.»⁹⁷² Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ χαραγμένος καὶ διὰ πίστεως καὶ διὰ θείου καὶ δι' ὁμολογίας «λόγῳ ἢ ἔργῳ τοῦτον (= Ἀντίχριστον Σατανᾶν) κηρύσσει Θεόν.»⁹⁷³

Τό χάραγμα «χξς'» (666), ὅπως ἐλέχθη, ἐκφράζει καὶ σημαίνει ὅλην τὴν ἀντίχριστην ἀποστασίαν καὶ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ θεοποίησιν τοῦ Ἀντιχρίστου. Τό ἕξ (6) δηλώνει τὴν ἑκτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς ἀποστασίας τῶν πρωτοπλάστων, τὴν ὁποίαν διαιωνίζει καὶ πολλαπλασιάζει τό ἐξήντα ($6 \times 10 = 60$) καὶ ἀποθεώνει τό ἑξακόσια ($6 \times 100 = 600$). Τό «χξς'» (666) ἐκφράζει τὴν οὐσίαν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, τὴν λατρείαν τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ ἀντιχριστισμός ἀπορρίπτει τὴν ἑκτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Μεσσίας Χριστοῦ, ἀποδοκιμάζει καὶ σταυρώνει τὸν Μεσσίαν, ἀπορρίπτει τὴν 7ην, τὸν ἐν Χριστῷ σαββατισμόν. Δέν ἀναπαύεται στὸν Χριστόν, δέν ἀναγνώριζει αὐτόν ὡς Σωτῆρα ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ Λυτρωτὴν. Ἀπορρίπτει τὴν 8ην, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ παραμένει ἀμετακίνητος στὴν 6ην ἀποστασιακὴν, ἀναζητώντας μόνον ἐκ τῶν κάτω ἄλλον μεσσίαν, τὸν Ἀντίχριστον. Αὐτὴν τὴν ἀποθέωσιν τῆς ἀποστασίας καὶ τὴν ἀναζήτησιν τοῦ ψευδομεσσίας Ἀντιχρίστου ἐκφράζει τό χάραγμα «χξς'» (666), ὅπως διὰ πλείστων ἐλέχθη στο Β' μέρος.

Τό χάραγμα «χξς'» (666) ἐκφράζει ὅλην τὴν κοσμοθεωρίαν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ. Τό χξς' (666) συνοψίζει τὸν ἀντίχριστον ἄρνητισμόν, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ Ἰππόλυτος: «Τοιοῦτον γενήσεται καὶ ἐπὶ τοῦ μισοκάλου ἢ σφραγίς [= δηλαδὴ τό χξς' (666)] λέγουσα· Ἀρνοῦμαι, φησί, τὸν ποιητὴν οὐρανοῦ τε καὶ γῆς· ἄρνοῦμαι τό βάπτισμα, ἄρνοῦμαι τὴν λατρείαν μου καὶ σοὶ προστίθεμαι, καὶ σέ πιστεύω.»⁹⁷⁴

Αὐτὴν τὴν ἀποθέωσιν τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τοῦ Σατανᾶ προβάλλει ὁ κατακλυσμός τοῦ «666». Ἐσφραγίσθησαν σχεδὸν ὅλα τὰ ἄψυχα καὶ τώρα σφραγίζονται καὶ οἱ ἄνθρωποι. Αὕτῃ ἡ ἐξάπλωσις τοῦ «666» συνιστᾷ λατρείαν τοῦ Σατανᾶ καὶ τοῦ Ἀντιχρίστου. Κυκλοφοροῦν ἀκόμη καὶ δίσκοι, οἱ ὁποῖοι ἐγκωμιάζουν τὸν Σατανᾶ καὶ τό «666» τοῦ Ἀντιχρίστου μέ λόγια φοθερά, ὅπως: «Σατανᾶς. Σατανᾶς, Σατανᾶς εἶναι Θεός», «εἶναι Θεός». «Ζῶ γιὰ τὸν Σατανᾶ. Δέ μοῦ γουστᾶρει ὁ Θεός.

972. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 689. Α.

973. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 345. C. καὶ Ἀρέθα, Μ. 106, 689. Α.

974. Ἰππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 933. Α. (Β.Ε.Π. 6, 287).

Ὁ ἀντίχριστισμός ἀδειάζει στίς θάλασσες, στά ποτάμια καί στίς χωματερές τά περισσεύματα τῶν τροφίμων ἀντί νά τά δώση στά παιδιά, πού πεθαίνουν ἀπό τήν πείνα. Δέν λησμόνησεν ὁμως νά περάσῃ στό κοκκαλιάρικο ἀπό ἀσιτία χεράκι τοῦ παιδιοῦ ταυτότητα «666». Θέλει δηλαδή νά πῇ τό ψέμα ὅτι ὁ Θεός κάμει φτωχοῦς καί πεινασμένους, ἐνῶ ὁ Ἀντίχριστος καί τό «666» θά φέρῃ Παράδεισο! Αὕτῃ ἡ βλασφημία θά φέρῃ χειροτέραν κόλασιν.

Δέν μπορῶ νά τόν ἀποφύγω. Εἶναι ὁ γνωστός μου Σατανᾶς. Εἶναι δυνατός, θά μοῦ δώσει τό 666»⁹⁷⁵. Ἀποθέσεις τῆς βλασφημίας! Ποῖες ἄλλες βλασφημίες ἄραγε θά υπάρξουν στήν ἀντίχριστην ἐποχήν, τήν ὁποῖαν ζοῦμε καί ὅλα δείχνουν ὅτι εἶναι τό προοίμιον τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου;

Ἡ ἀσέβεια, ἡ βλασφημία κατὰ τοῦ Θεοῦ, εἶναι τρόπον τινά ζωγραφισμένη στά μέτωπα τῶν σημερινῶν ἀποστατῶν, τῶν μικρῶν καί τῶν μεγάλων. Φαίνεται τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου στόν βίον καί στήν πολιτείαν τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀντιχρίστου ἀποστασίας. Τό χάραγμα «666» σημαίνει τήν ἀσέβειαν. «Τό χάραγμα, γνώρισμά φησι... ἐπὶ τῶν ἀσεβῶν ἀναίδεια ἐπὶ τῶν μετώπων ἐγχαράττεται, ἀπαρακαλύπτως καί ἀνυποστόλως (= ὀλοφάνερα καί χωρίς συστολήν καί ντροπήν) ἐμφανιζομένων ὁποῖοι τινές εἰσίν.»⁹⁷⁶.

Ὁ σατανισμός φαίνεται ὅτι εἶναι ἔκφρασις τῶν ὀλίγων, τῶν τελείως δαιμονοποιημένων. Ὁ ἀντιχριστισμός ὅμως ἀρχίζει νά γίνεται γνώρισμα καί ἔκφρασις πολλῶν. Εἶναι φανερόν τό γνώρισμα, ὁ χαρακτήρ ὁ ἀντίχριστος, ὁ ὁποῖος σφραγίζει νοῦν, λόγον, ἔργον, βίον καί πολιτείαν τῶν συγχρόνων ἀποστατῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπεμακρύνθησαν ἀπό τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν του. Οἱ σύγχρονοι ἀντίχριστοι ἀποστάτες «ταῖς ἀτόποις τῶν ἑαυτῶν πράξεων τό γνώρισμα ἐβεβαίωσαν.»⁹⁷⁷.

Ἀλλά τό σκότος τοῦ σατανισμοῦ καί ἀντιχριστισμοῦ δέν πρέπει νά σθήσῃ τήν σφραγίδα τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ. «ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τό φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε.»⁹⁷⁸. Οἱ ἀληθινοί χριστιανοί φέρουν σφραγίδα φωτός· «... ἐπὶ τό πρόσωπον φῶς εἰς γνώρισμα τῶν θεοφιλῶν ἐνσημαίνεται...»⁹⁷⁹. Ὁ Κύριος εἶπεν: «ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου».⁹⁸⁰ Οἱ ὁπαδοί τοῦ Χριστοῦ περιπατοῦν «ὥς τέκνα φωτός»⁹⁸¹ καί λέγουν πρὸς Κύριον «ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς.»⁹⁸², «τό φῶς τό ἀληθινόν ἤδη φαίνει»⁹⁸³.

Ἡ ἐσκοτισμένη σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χάραγμα «666», ἀπειλεῖ νά σφραγίσῃ τούς χριστιανούς. «Ἀλλά οὐ δέξονται τοῦτο οἱ τά πρόσωπα σημειωθέντες τῷ Θεῷ τοῦ προσώπου φωτί»⁹⁸⁴.

975. Ἀντωνίου Μ. Παπαδοπούλου, Σύγχρονες αἵρέσεις καί «Θρησκευτικά» Κινήματα στήν Ἑλλάδα, Θεσσαλονίκη, 1987, σελίς 271.

976. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 752. Β.

977. Ἐνθ' ἄνωτ. 752. Β.

978. Ψαλμός 4, 7.

979. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 752. Α.

980. Ἰωάννου 8, 12.

981. Ἐφεσίους 5, 8.

982. Ψαλμός 35, 10.

983. Α' Ἰωάννου, 2, 8.

984. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 680. Δ. Πρβλ. Ἀνδρέου, Μ. 106. 340, Β.

Ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος προτρέπει: «Ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος, ἀδελφοί, παρακαλῶ ὑμᾶς, φιλόχριστοι, μὴ γινώμεθα χαῦνοι, ἀλλὰ μάλλον δυνατοί τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ.»⁹⁸⁵. Ὁ ἀληθινὸς χριστιανὸς εἶναι «φῶς Χριστοῦ», «τίς δέ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;»⁹⁸⁶. Ἀγωνίζεται ὁ πιστὸς μέ φόβον Θεοῦ νά κρατήσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ φωτός, ζῶν ἐν τῷ Χριστῷ, ἀκτινοβολῶν φῶς Χριστοῦ. Τότε «φῶς Χριστοῦ, φαίνει πᾶσι.»⁹⁸⁷.

---

985. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, "Ἐνθ' ἄνωτ. Τξβ'.

986. Β' Κορινθίους, 6, 14.

987. Λειτουργία Προηγιασμένων, Ἱερατικόν, Ἔκδ. Ἀπ. Διακονίας 1977, σελ. 208.

ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ

Διανύομεν κρίσιμην περίοδον. Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ὡς ἀόρατη σφραγίδα τῆς ψυχῆς ἀντιχριστοποιεῖ τοὺς ἀμετανοήτους ἀποστάτες τῆς ἐποχῆς μας καί ὡς ὁρατὴ ἀντίχριστη σφραγίδα, ὡς «χξς'» (666) διαδίδεται μέ καλπάζοντα ρυθμόν καί προβάλλεται ὡς ἔμβλημα καί σημαία ὑποδοχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου. Κάτι ἐτοιμάζουν οἱ ἀντίχριστες δυνάμεις. Ἐάν κρατῶμεν ἀκεραίαν καί ἀκλινῇ τὴν ὀρθόδοξην πίστιν μας καί διατηρῶμεν γνήσιον καί ἄκαμπτον τὸ ἀγωνιστικόν φρόνημά μας, δέν φοβοῦμεθα, δέν ἀνησυχοῦμεν.

Οἱ γνήσιοι χριστιανοὶ δέν δέχονται τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου οὔτε τὸ ἐσωτερικόν, ἠθικόν, οὔτε τὸ «666». Ἄπαξ καί τεθῇ ἡ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου «666» εἴτε στήν ταυτότητα εἴτε στό χέρι ἢ στό μέτωπον μένει ἰσοθίως καί δέν ἀπαλείφεται. Ὅσους σταυροὺς καί νά κάμη ὁ σφραγισμένος, δέν ἀγιάζεται τὸ «666», παραμένει χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Μὴν ἀπατῶμεθα ἀπὸ πλάνους λόγους, οἱ ὅποιοι ἀποχαυνώνουν ἀκόμη καί ἐκλεκτοὺς καί ἀδρανοποιοῦν τὴν ἀγωνιστικὴν διάθεσιν. Ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος μᾶς λέγει: «Λοιπόν, ἀδελφοί μου, φρικτός ἀγὼν ἅπασι τοῖς φιλοχρίστοις ἀνθρώποις, ἵνα μέχρις ὥρας τοῦ θανάτου μὴ δειλιάσωσι, μηδὲ στῶσιν ἐν χαυνότητι, ὅταν χαράσῃ ὁ Δράκων (= Ἀντίχριστος) τὴν ἐαυτοῦ σφραγίδα ἀντὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.»⁹⁸⁸

Μὴν ἐξοργίζωμεν τὸν Κύριον. Δέν εἶναι δυνατόν νά συνδυάσωμεν «666» καί σταυρόν, Ἀντίχριστον καί Χριστόν. Ἐκ τῶν ὅσων ἔγραψα στήν μικράν εἰσαγωγικὴν μελέτην «Ἡ ἀλήθεια γιά τὸ 666, Ἀθῆναι 1987» καί ἐκ τῆς πληρεστέρας ἀναλυτικῆς παρούσης μελέτης γίνεται σαφές ὅτι ἡ Ἐκκλησία καί ὁ Χριστιανὸς ἀπορρίπτουν τὸ «666». Δέν ἐπιτρέπεται νά κρύπτωμεν τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ φόβον γιά τίς ἀντιδράσεις καί χάριν δῆθεν ὁμονοίας καί ἀποφυγῆς θορύβου. Ἐνα Κύριον ἔχομεν, τὸν Χριστόν. Ἀπορρίπτομεν τὸν Ἀντίχριστον καί τὸ «666». «Οὐδεὶς γάρ δυοὶ κυρίοις δουλεῦσαι δύναται. Διό (= διὰ τοῦτο) οἱ τὴν κακὴν ὁμολοοῦντες ὁμόνοιαν (= ὅσοι δέν ἀντιδροῦν στίς ἀντίχριστες ἐνέργειες), καί τῷ Ἀντιχρίστῳ συντασσόμενοι, [καί] τῷ [ἀληθινῷ] Χριστῷ ἀντιτάσσονται...»⁹⁸⁹.

988. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. Τξα.

989. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἐνθ' ἄνωτ. Μ. 106, 384. C.

Ὁ Χριστός μᾶς ἐκάλεσε νά ἀγωνισθῶμεν κατά τοῦ κακοῦ καί ὄχι νά συμβιβασθῶμεν χάριν σκοπιμοτήτων καί ἰδιοτελείας. Σώζονται ὅσοι ἀκολουθοῦν τόν Χριστόν καί εἶναι «νικῶντες ἐκ τοῦ θηρίου καί ἐκ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...»⁹⁹⁰. Δέν δύναμεθα νά συνδυάσωμεν δύο σφραγίδες, Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου. Πρέπει νά νικῶμεν τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, καί τήν ἀντίχριστη σφραγίδα τῆς ψυχῆς καί τήν ἀντίχριστη σφραγίδα «666» καί νά κρατῶμεν μόνον τήν σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τήν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ μέ ἀκαμπτον ἀγωνιστικόν φρόνημα.

Τοῦτο διδάσκουν ἡ Γραφή καί οἱ Πατέρες. «... τόν μέ Θεόν φοβεῖσθαι, μή δειλιᾶν δέ τόν Ἀντίχριστον, μή δυνάμενον ἀποκτεῖναι τήν ψυχήν σὺν τῷ σώματι· ἀλλ' εὐθύμως αὐτῷ ἀντιτάξασθαι πρὸς ὀλίγον κρατοῦντι διὰ τήν ἐγγύτητα τῆς κρίσεως...»⁹⁹¹. Καί αὐτός ὁ Ἀντίχριστος νά ἔλθῃ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας καί νά στραφῇ ἐναντίον μας, μή δειλῶμεν, «ὅτι (= διότι) μεῖζων ἐστίν ὁ ἐν ἡμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ»⁹⁹².

Πρέπει νά μείνωμεν ἐλεύθεροι ἀπό τήν δουλείαν στά πράγματα τοῦ κόσμου, διότι «οἱ δεδεμένοι ἐν πράγμασι βιωτικοῖς καί τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὗτοι εὐχερῶς προσαχθήσονται τῷ διαβόλῳ καί σφραγισθήσονται.»⁹⁹³. Γι' αὐτό λέγει ὁ Ἰωάννης «... πᾶν τό ἐν τῷ κόσμῳ ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκός καί ἡ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν καί ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου, οὐκ ἐστίν ἐκ τοῦ πατρός, ἀλλ' ἐκ τοῦ κόσμου ἐστὶ· καί ὁ κόσμος παράγεται (= παρέρχεται) καί ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ· ὁ δέ ποιῶν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ μένει εἰς τόν αἰῶνα.»⁹⁹⁴.

Ἐπειδὴ ἐδιδάχθημεν ἀπό τόν Κύριον νά λέγωμεν «καί μή εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ»⁹⁹⁵, διὰ τοῦτο προσευχόμεθα: «.. μήτε τήν τοῦ Ἀντιχρίστου θεάσασθαι ἔλευσιν... ἀλλὰ τό μαρτύριον τῆς συνειδήσεως κατά τό δυνατόν φυλάττοντες ἄτρωτον, καί τῆς πρὸς τόν ἀγοράσαντα ἡμᾶς τῷ τιμίῳ αὐτοῦ αἵματι [Χριστόν] ἀγάπης τό διάπυρον δι' ἀγαθῶν ἔργων ἐπιδεικνύμενοι, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐλπίσωμεν τήν ἀπόλαυσιν, τοῖς πλουσίοις τοῦ Θεοῦ οἰκτιρμοῖς πρὸς τοῦτο νευρούμενοι»⁹⁹⁶.

Τήν ἐσχατολογικὴν προοπτικὴν, τό ὄραμα τοῦ ἐρχομένου Ἰ. Χριστοῦ, πρέπει νά ἔχωμεν πάντοτε πρό τῶν ὀφθαλμῶν μας. «Ὁ Κύριος

990. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 15, 2.

991. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 344. D.

992. Α' Ἰωάννου, 4, 4.

993. Ἰππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 936. Α. (Β.Ε.Π. 6, 288).

994. Α' Ἰωάννου, 2, 16-17.

995. Ματθ. 6, 13.

996. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 417. D.

ἐγγύς»⁹⁹⁷. «... ὡς παρόντα τοῦτον ἐκάστης ἡμέρας αἰδώμεθα καί τὰ ἀρεστά ἐνώπιον αὐτοῦ ποιῶμεν»⁹⁹⁸. Πάντοτε ἔτοιμοι πρὸς ὑπάντησιν τοῦ Κυρίου. Πάντοτε ἄς προσευχώμεθα, «ὅπως τὰς ρυπωθείσας ἡμῶν στολὰς ταῖς ἁμαρτίαις, δάκρυσι μετανοίας ἐκπλύναντες, καί νυμφικῶς ἐσταλμένοι, εἰς τὸν ἀκατάλυτον τῆς εὐφροσύνης νυμφῶνα εἰσέλθωμεν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν»⁹⁹⁹. Ἄς προσευχώμεθα γιὰ τὴν μεταμόρφωσιν τὴν ἰδικὴν μας καί τοῦ κόσμου, ὅπως οἱ πρῶτοι χριστιανοί, λέγοντες: «ἐλθέτω χάρις καί παρελθέτω ὁ κόσμος οὗτος.»¹⁰⁰⁰.

Ὁ ἀγὼν μέ πίστιν καί ὑπομονήν, μέ ἐλπίδα καί ἀγάπην στὸν Χριστὸν μᾶς ὁδηγεῖ στὴν νίκη. «... δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτὴν Ἰησοῦν»¹⁰⁰¹. Εἶπεν ὁ Κύριος: «Ὁ νικῶν ἔσται αὐτῷ ταῦτα καί ἔσομαι αὐτῷ Θεός καί αὐτός ἔσται μοι υἱός.»¹⁰⁰². Ἀπορρίπτομεν τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί τὴν ἐσωτερικὴν ἀντίχριστην σφραγίδα τῆς ψυχῆς καί τὴν σφραγίδα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χξς' (666). Κρατῶμεν μόνον τὴν σφραγίδα καί τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἱ. Χριστοῦ. Οἱ χριστιανοί ἔχουν «τό ὄνομα αὐτοῦ καί τό ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γεγραμμένον ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.»¹⁰⁰³.

Διὰ τοὺς χριστιανούς μόνον τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἶναι τιμὴ καί ἐγκαλλώπισμα. Μέ τὴν ἀγάπην καί ἀφοσίωσιν στὸν Χριστὸν οἱ Χριστιανοί θά ἔχουν «οὐκ ἐπὶ τῶν μετώπων μόνον τό θεῖον ὄνομα, ἀλλὰ καί ἐν ταῖς καρδίαις ἐγκεχαραγμένον, δηλοῦν τὴν εἰς αὐτὸν παγίαν καί πεπαρρησιασμένην ἀγάπην καί ἀμετάθετον.»¹⁰⁰⁴. Οἱ χριστιανοί θά παρουσιαθοῦν ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρος ἱ. Χριστοῦ στὴν Β' Παρουσίαν ὅχι μέ τό «666», ἀλλὰ μέ τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, «καί ὄψονται τό πρόσωπον αὐτοῦ καί τό ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.»¹⁰⁰⁵.

Ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ Ἀντιχρίστου καί τοῦ χαράγματος πρῶτιστον καθῆκον. Ἐπιχειρεῖται μία παραπλάνησις τῆς ἀνθρωπότητος, ὥστε νά πέσῃ στὴν παγίδα τῆς τυραννίας τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἐνθυμούμεθα τὴν ἀποστασίαν τῶν ἀγγέλων. Ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ ἀνέκοψε τὴν ἀποστασίαν, ὅταν εἶπεν: «Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου Θεοῦ.»¹⁰⁰⁶. Ἐάν

997. Φιλιππησίους 4, 5.

998. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία, ΚΓ' 11, Μ. 151, 304. Β. (Ε.Π.Ε. 10, 84-86).

999. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 357. C.

1000. Διδαχὴ τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων, ΙΧ, 6, Β.Ε.Π. 2, 218.

1001. Ἐβραίου, 12, 1-2.

1002. Ἀποκ. Ἰωάννου, 21, 7.

1003. Ἀποκ. Ἰωάννου, 14, 1.

1004. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 444. D.

1005. Ἀποκ. Ἰωάννου, 22, 4.

1006. Θησαυρὸς Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου, Ἔκδ. Ρηγοπούλου, σελ. 249. Πρβλ. καί Ἱερατικόν, Λειτουργία ἱ. Χρυσοστόμου, Ἔκδ. Ἀπ. Διακονίας, 1977, σελ. 123.

οἱ ἄγγελοι ἀπεστάτησαν καί ἔπεςαν, οἱ ἄνθρωποι εἶναι δυνατόν νά πλανηθοῦν καί πέσουν εὐκολώτερον. Ὡς ἀκουσθῇ σ' ὅλην τήν ἀνθρωπότητα ἡ κραυγή: «Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετά φόβου Θεοῦ». Ὁχι στόν Ἀντίχριστον. Ὁχι στό «666». Ναί στόν Χριστόν.

Ὁ Κύριος πάντοτε θά σκεπάζη καί σώζη τοὺς ἀγωνιζομένους πιστοὺς. Πολλοὶ πιστοὶ «μετά δακρύων καί συντετριμμένης καρδίας ζητήσουσι τόν φιλόανθρωπον, καί αὐτός ἐκσπάσει (= θά σώσῃ) αὐτούς ἐκ τῶν βρόχων αὐτοῦ (= τοῦ Ἀντιχρίστου) καί διασώσει ἐκ τῶν σκανδάλων αὐτοῦ τῶν χαλεπῶν καί ἀοράτως σκεπάσει αὐτούς τῇ χειρὶ αὐτοῦ τῇ δεξιᾷ τοὺς ἀξίως αὐτῷ καί δικαίως προσπίπτοντας.»¹⁰⁰⁷.

Δέν θά μεγαλύνωμεν τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου. Θά μεγαλύνωμεν τό ὄνομα μόνον τοῦ Χριστοῦ ψάλλοντες: «μεγαλύνετε τόν Κύριον σύν ἐμοί, καί ὑψώσωμεν τό ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τό αὐτό.»¹⁰⁰⁸. Τειχισμένοι μέ τήν πίστιν ἅς ἀγωνιζώμεθα ἔχοντες «τό τεκμήριον ἐν τῇ ψυχῇ, τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τήν ἁγίαν Παρουσίαν.»¹⁰⁰⁹.

1007. Ἱππολύτου, Περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου M, 10, 936. B. (B.E.P. 6, 288).

1008. Ψαλμός 33, 4 καί Λειτουργία Ἁγίου Ἰακώβου ἀδελφοθέου.

1009. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἐνθ' ἄνωτ. ΤΞ'.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΗΓΕΣ:

1. J.P. MIGNE, PATROLOGIA GRAECA.
2. Β.Ε.Π. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ, ΕΚΔ. ΑΠΟΣΤ. ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ.
3. Ε.Π.Ε. ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΕΚΔ. «ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΛΑΜΑΣ».

Όλες οι αναφορές τῶν Πατέρων στόν Ἀντίχριστον καί κυρίως τά Ὑπομνήματα αὐτῶν καί μάλιστα τά πλήρη Ὑπομνήματα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, τοῦ Ἀνδρέου Καισαρείας καί Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 212-785.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

1. Ἀρχιμ. Χαραλάμπους Βασιλοπούλου, Ὁ Ἀντίχριστος, Ἀθήναι, 1984.
2. Τοῦ αὐτοῦ Ἡ Ἀποκάλυψις ἐξηγημένη, Ἀθήναι, 1981.
3. Τοῦ αὐτοῦ, Κατά Ἀντιχρίστων, Ἀθήναι, 1984.
4. Γ. Γρατσέα, Ὁ Σταυρός, Ἀνάτυπον, Θ.Η.Ε., Ἀθήναι, 1967.
5. Ἀ.Δ. Δελήμπαση, Ἡ ἐποχή τοῦ Ἀντιχρίστου, Ἀθήναι, 1974.
6. Τοῦ αὐτοῦ, Φοβερά καί θαυμαστά ἐρχόμενα γεγονότα, Ἀθήναι, 1986.
7. Ἀρχιμ. Γεωργίου Δημοπούλου, Πότε θά γίνη ἡ Δευτέρα Παρουσία, Ἀθήναι, 1986.
8. Ἀ. Θεοδώρου, Ἡ περί Ἀντιχρίστου ἰδέα, ἐν Ἀθήναις, 1970.
9. Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ ὥρα τοῦ Ἀντιχρίστου, Ἀθήνα, 1987.
10. Τοῦ αὐτοῦ, Ψευδοῖππολύτου, «De consummatione Mundi», Ἀνάτυπον, Ἐν Ἀθήναις, 1969.
11. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Ἀνθίμου, Ἑρμηνεία εἰς τήν Ἱεράν Ἀποκάλυψιν, ἔκδ. Β. 1856. Ρηγοπούλου.
12. Ἰωσήφ Μοναχοῦ, Περί συντελείας καί Ἀντιχρίστου, Ἅγιον Ὄρος, 1987.
13. Ἀρχιμ. Ἐμμανουήλ Καλύβα, Ἡ ἀλήθεια γιά τό «666», Ἀθήνα, 1987.
14. Μητροπ. Αὐγουστίνου Ν. Καντιώτου, 666, Ἀθήναι, 1987.
15. Μητροπ. Καλλινίκου Καρούσου, Ἀντιχλιαστικά, Ὁ Ἀντίχριστος, Ἀθήνα, 1987.

16. Ἀρχιμ. Ἀρσενίου Κομπούγια, Σημεῖα τῆς Συντελείας τοῦ κόσμου, Ἀθήναι, 1982.
17. Τοῦ αὐτοῦ, Ὁ Ἀντίχριστος καί οἱ ἀντίχριστοι, Ἀθήναι, 1984.
18. Ἱ. Κ. Κορναράκη, Ἡ ἐπίδρασις τοῦ θρησκευτικοῦ συμβόλου, κλπ., Θεσσαλονίκη, 1968.
19. + Πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου, Εὐστρατιάδου, Ἀποκαλυπτικά, Ὁ ἀριθμός τοῦ θηρίου τῆς Ἀποκαλύψεως, Ἐν «Θεολογία», Τόμος Α΄, τεῦχος Δ΄, Ἀθήναι, 1923.
20. Τοῦ αὐτοῦ, Ἀποκαλυπτικά, Ἡ ποιητική μορφή τῆς Ἀποκαλύψεως, Ἐν «Θεολογία», τόμος Β΄, Τεῦχος Α΄, Ἐν Ἀθήναις, 1924.
21. Γ. Β. Μαυρομάτη, Χареїте για την Δευτέρα Παρουσία, Κατερίνη, 1986.
22. Ἀρχιμ. Νεκταρίου Μουλατσιώτη, Πότε θά γίνη ἡ Δεύτερη Παρουσία τοῦ Κυρίου μας, Ἀθήναι, 1985.
23. Ἐπισκόπου, Ἰγνατίου Μπριαντσιανίνωφ, Θαύματα καί Σημεῖα, Ἐκδ. Ἱ. Μητροπ. Νικοπόλεως, Πρέβεζα, 1987.
24. Π. Ἱ. Μπρατσιώτου, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Ἐν Ἀθήναις, 1950.
25. Μητροπ. Ἀλεξανδρουπόλεως, Ἀνθίμου, Ἑρωτήματα γιά τόν Ἀντίχριστο, γιά τό 666, γιά τόν Ε.Κ.Α.Μ., Ἐκδ. Ἀπ. Διακονίας, 1988.
26. Μάρκου Ἀ. Σιώτου, 666 (χξς'): Ὁ ἀριθμός τῆς ταυτότητος τοῦ Ἀντιχρίστου, Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ἀριθ. 1-3/1987.
27. Ἱερομ. Νείλου Σωτηρόπουλου, Ὁ Ἀντίχριστος, Ὁ Ψευδόχριστος κλπ. Ἀθήναι, 1987.
28. Φράνς Λουκά Τσαγκάρη, Ὁ Κανένας, Λαμία, 1986.
29. Νικολάου Ψαρουδάκη, Ἀντίχριστος, 666, καί Ε.Κ.Α.Μ., Ἀθήνα, 1987.

Πολλά ἀπό τά ἀνωτέρω βιβλία περιέχουν σοβαρά σφάλματα ὅσον ἀφορᾷ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Συνιστῶ τή προσοχήν τῶν ἀναγνωστῶν πρὸς ἀποφυγὴν τῆς πλάνης.

ΠΙΝΑΞ ΕΙΚΟΝΩΝ

	σελ.
1. Ἡ καρδιά, πού φέρει τὰ εἰδῶλα ἁμαρτιῶν, τὰ πάθη	23
2. Τό σύστημα συναλλαγῶν μέ τόν Ε.Κ.Α.Μ. καί «666» ἐπί τοῦ μετώπου	68
3. Τύπος ἡλεκτρονικῆς ταυτότητας μέ Ε.Κ.Α.Μ. καί «666» . . .	85
4. Ὁ Ἐσταυρωμένος, ἀντίδοτον κατά τοῦ Ἀντιχρίστου καί «666» (ψηφιδωτόν Ἰ. Μ. Δαφνίου 11 ^{ου} αἰῶνος Μ.Χ.)	99
5. Ἡ Ἀνάστασις Ἰ. Χριστοῦ. (Τοιχογραφία Ἰ. Μ. Βαρλαάμ, 1548 μ.Χ., (Μετέωρα)	115
6. Μηχάνημα, πού τυπώνει ἀοράτως ἀριθμούς	138
7. Ἡ καρδιά ἔμψυχος ναός τῆς Ἀγίας Τριάδος	162
8. Ἡ καρδιά-κατοικητήριον δαιμόνων-βδέλυγμα ἐρημώσεως ...	163
9. Ὁ διχασμός τοῦ προσώπου μέ τόν συνδυασμόν σταυροῦ (+) καί χαράγματος «666»	185
10. Ὁ Ἰ. Χριστός συντρίβει τόν Ἀντίχριστον. (Ἀποκ. 19, 11-21 (Τοιχογραφία Τραπεζῆς Ἰ. Μ. Διονυσίου Ἀγ. Ὁρους)	217
11. Ἡ πληγή τῶν ἀκρίδων. (Ἀποκ. 9, 1-11). (Τοιχογραφία Τραπεζῆς Ἰ. Μ. Δοχειαρίου Ἀγ. Ὁρους)	228
12. Ἡ ληνός τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ. (Ἀποκ. 14, 18-20). (Τοιχογραφία Νάρθηκος Ἰ. Μ. Φιλοθέου Ἀγ. Ὁρους)	247
13. Ἡ σφράγις ὅλων τῶν ἀψύχων μέ τό «666»	266
14. Ἡ χάραξις τοῦ μετώπου μέ Ε.Κ.Α.Μ. καί «666» καί ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ μέ εἰδικόν μηχανήμα	274
15. Ταυτότητα βραχιόλι χειρός μέ «666» ἀντί γιά ψωμί στά παι- διά τῆς Ἀφρικῆς	286

